BRANDON SANDERSON

CÂMPIILE SFĂRÂMATE

CUVINTE DESPRE LUMINĂ
VOLUMUL I

BRANDON SANDERSON

CUVINTE DESPRE LUMINĂ

Cartea a doua din

ARHIVA LUMINII DE FURTUNĂ

volumul 1

Câmpiile Sfărâmate

Traducere din limba engleză
de Ana-Veronica Mircea

Paladin
2019

Pentru Oliver Sanderson,
care s-a născut când ajunsesem cu scrierea acestei cărţi la jumătate şi mergea când am terminat-o.

MULŢUMIRI

După cum probabil vă imaginaţi, scrierea cărţii din *Arhiva Luminii de Furtună* e o acţiune de proporţii considerabile. A fost nevoie de aproape optsprezece luni de muncă de când i-am terminat ciorna şi până când am ajuns la revizia finală, şi asta include munca a patru ilustratori şi ochii unei armate de editori, fără a menţiona echipa de la Tor, care se ocupă de producţie, reclamă, marketing şi de tot ce mai e necesar pentru ca o carte voluminoasă să se bucure de succes.

Arhiva Luminii de Furtună e visul meu de vreo douăzeci de ani încoace – e povestea pe care mi-am dorit dintotdeauna s-o pot istorisi. Oamenii despre care veţi citi mai jos mi-au preschimbat literalmente visurile în realitate şi nu există cuvinte care să-mi exprime recunoştinţa pentru eforturile lor. În cazul acestui roman, primul pe listă este asistentul şi, mai ales, întotdeauna corectorul meu, nelipsitul Peter Ahlstrom. A lucrat la această carte preţ de ore îndelungate, suportând insistenţa cu care susţineam că sunt potrivite lucruri care nu se potrivesc de fapt şi convingându-mă cel mai adesea că mă înşel.

Ca de obicei, Moshe Feder – omul care m-a descoperit ca scriitor – a făcut o treabă excelentă în calitate de editor al cărţii. Joshua Bilmes, agentul meu, a trudit din greu, atât în această calitate, cât şi în ceea ce priveşte editarea cărţii.

I s-au alăturat colegii lui de la agenţie, Eddie Schneider, Brady „Words of Bradiance” McReynolds, Krystyna Lopez, Sam Morgan şi Christa Atkinson. La Tor, Tom Doherty s-a împăcat cu gândul că i-am adus o carte mai lungă decât cea dinainte, deşi îi promisesem c-o să fie mai scurtă. Terry MeGarry s-a ocupat de corectură, Irene Gallo, în calitatea ei de director artistic, e responsabilă pentru aspectul copertei, Greg Collins, de designul interiorului, echipa lui Brian Lipofsky, de la Westchester Publishing Services, de compilarea imaginilor, Meryl Gross şi Karl Gold de producţie, iar Patty Garcia şi echipa ei, de publicitate. Paul Stevens şi-a dovedit puterile supraomeneşti ori de câte ori a fost nevoie de ajutorul lui. Mii de mulţumiri tuturor.

Probabil aţi remarcat că în acest volum sunt incluse, ca şi în acela care l-a precedat, ilustraţii superbe. În viziunea mea, *Arhiva Luminii de Furtună* a fost întotdeauna o serie care, în privinţa prezentării grafice, transcende aşteptările specifice

pentru alte cărţi de acelaşi fel. De aceea mă simt din nou onorat fiindcă ilustratorul meu preferat, Michael Whelan, s-a implicat şi în acest proiect. Sunt sigur că, pe copertă, a surprins perfect imaginea lui Kaladin şi îi sunt extrem de recunoscător pentru timpul suplimentar pe care l-a dedicat realizării copertei, făcând, din proprie iniţiativă, trei schiţe înainte de a se declara mulţumit de una dintre ele. Să am şi desenele de pe blocul lui Shallan e mai mult decât sperasem pentru carte şi observ cu umilinţă minunatul lor ansamblu.

Când am început să public *Arhiva Luminii de Furtună*, mi-am exprimat dorinţa de a avea, ca „invitaţi”, artişti care să contribuie, pe alocuri, cu câte o ilustraţie. Dorinţa mi s-a îndeplinit pentru prima oară la apariţia acestui roman, căci Dan Dos Santos (şi el unul dintre ilustratorii mei preferaţi, căruia îi datorez coperta romanului *Warbreaker*) a fost de acord să devină creatorul câtorva dintre imaginile interioare.

Din fericire, Ben McSweeeney a revenit pentru a realiza alte ilustraţii extraordinare şi colaborarea cu un om ca el e o adevărată încântare. Îşi dă imediat seama ce-mi doresc, uneori chiar dacă nu sunt sigur ce vreau de fapt, şi rareori am mai întâlnit pe cineva care să îmbine, în maniera lui, talentul şi profesionalismul. Puteţi afla mai multe despre arta lui pe inkthinker.net.

Cu mult timp în urmă, să tot fie zece ani de atunci, am cunoscut un om pe nume Isaac Stewart, care – pe lângă faptul că aspiră la o carieră de scriitor – e un ilustrator excelent, mai ales când e vorba de hărţi şi de simboluri. Am colaborat cu el la o serie de cărţi (începând cu *Născuţi din ceaţă*) şi, la un moment dat, mi-a aranjat un *blind date* cu o femeie pe nume Emily Bushman, cu care apoi m-am căsătorit. Prin urmare, nu e nevoie să spun că îi sunt dator lui Isaac cu câteva favoruri imense. Datoria creşte cu fiecare carte a mea la care lucrează, când îi văd ilustraţiile uimitoare. Anul ăsta ne-am decis să oficializăm implicarea lui într-o mai mare măsură, de aceea l-am angajat, cu normă întreagă, ca ilustrator „al casei” şi ca ajutor în probleme administrative. Aşa că, dacă îl vedeţi, spuneţi-i bun venit în echipă. (Şi îndemnaţi-l să lucreze în continuare la propriile sale cărţi, care sunt foarte bune.)

La Dragonsteel Entertainment ni s-a alăturat şi Kara Stewart, soţia lui Isaac, ca director de livrări. (De fapt, mai întâi am

încercat s-o angajez pe Kara, însă Isaac mi-a atras atenţia că poate face el o parte dintre lucrurile pentru care voiam s-o angajez pe ea. Şi am sfârşit prin a-i avea pe amândoi, iar aranjamentul e foarte convenabil.) Cu ea veţi intra în legătură dacă o să comandaţi, prin intermediul site-ului meu web, tricouri, postere şi alte obiecte de acelaşi gen. Şi e extraordinară.

Pentru scrierea acestei cărţi am apelat la câţiva consultanţi de specialitate, printre care se numără Matt Bushman, căruia i-am cerut părerea în privinţa poeziei şi a compunerii cântecelor. De la Ellen Asher am primit câteva indicaţii excelente în privinţa scenelor în care apar cai, iar Karen Ahlstrom a fost o a doua consultantă în domeniul poeziei şi al cântecelor. Mi’chelle Walker a oferit sfaturi legate de scrierea alethi. Iar de la Elise Warren am primit câteva informaţii valoroase despre psihologia unui personaj-cheie.

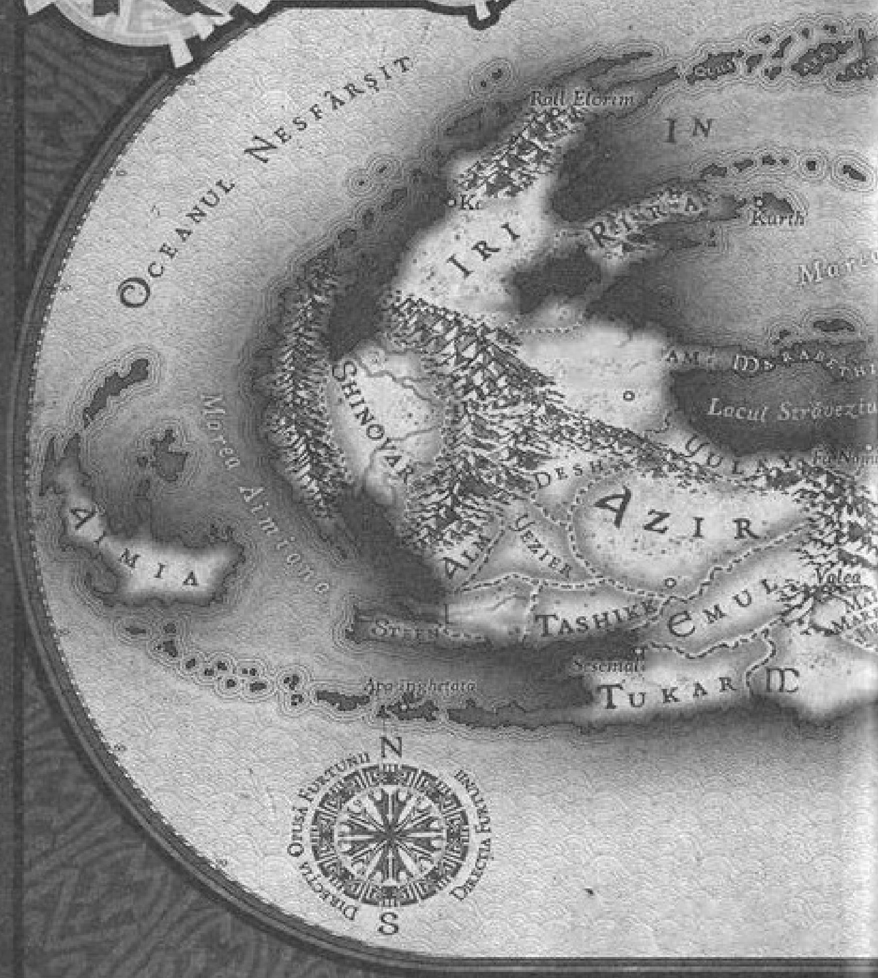
Cartea a avut foarte mulţi cititori beta, nevoiţi să se încadreze într-un timp limitat, aşa că le transmit tuturor un călduros salut de podar. E vorba despre Jason Denzel, Mi’chelle Walker, Josh Walker, Eric Lake, David Behrens, Joel Phillips, Jory Phillips, Kristina Kugler, Lyndsey Luther, Kim Garrett, Layne Garrett, Brian Delambre, Brian T. Hill, Alice Arneson, Bob Kluttz şi Nathan Goodrich.

Corectorii de la Tor au fost Ed Chapman, Brian Connolly şi Norma Hoffman. Iar Adam Wilson, Aubree şi Bao Pham, Blue Cole, Chris King, Chris Kluwe, Emily Grange, Gary Singer, Jakob Remick, Jared Gerlach, Kelly Neumann, Kendra Wilson, Kerry Morgan, Maren Menke, Matt Hatch, Patrick Mohr, Richard Fife, Rob Harper, Steve Godecke, Steve Karam şi Will Raboin au fost corectorii voluntari.

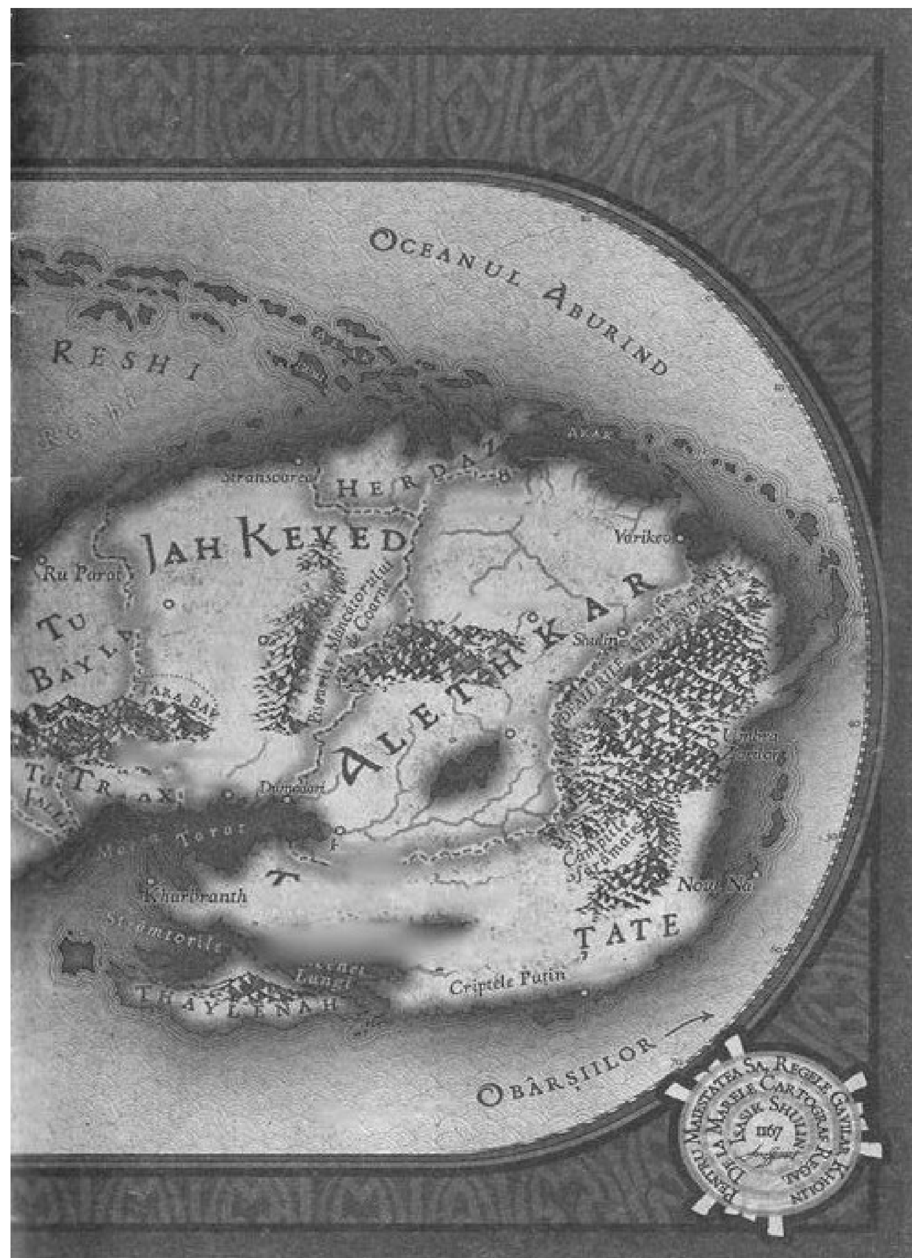
Grupul literar a reuşit să parcurgă cam o jumătate din carte, ceea ce, ţinând cont de lungimea romanului, înseamnă foarte mult. Pentru mine, reprezintă o resursă nepreţuită. Membrii săi se numesc Kaylynn ZoBell, Kathleen Dorsey Sanderson, Danielle Olsen, Ben-son-son-Ron, E.J. Patten, Alan Layton şi Karen Ahlstrom.

Şi, în încheiere, îi mulţumesc iubitoarei (şi gălăgioasei) mele familii. Joel, Dallin şi micul Oliver mă ajută zi de zi să rămân acelaşi individ umil, făcând din mine „băiatul rău”, care e înfrânt. Emily, îngăduitoarea mea soţie, a suportat multe în

ultimul an, când călătoriile s-au prelungit, şi încă nu pot spune cu certitudine de ce o merit. Vă mulţumesc tuturor pentru că mi-aţi făcut lumea magică.

Roshar
Oceanul Nesfârșit
Roll Elorim
IN
IRI
RIRA
Kurth
Shinovar
Lacul Străveziu
Desh
Azir
Alm
Yezier
Aimia
Tashikk
Emul
Valea
Tukar
N
S
Direcția Opusă Furtunii
Direcția Furtunii

Oceanul Aburind
Reshi
Herdaz
Stranscurca
Jah Keved
Ru Parat
Tu Bayla
Alethkar
Vârikev
Tu
Trax
Kharbranth
Thaylenah
Criptele Putin
Tate
Obârșiilor
Pentru Maiestatea Sa, Regele Gavilar Kholin
De la Marele Cartograf Regal
Isasik Shulin
1167

PROLOG
SUB SEMNUL ÎNTREBĂRII

CU ŞASE ANI ÎN URMĂ

Jasnah Kholin se prefăcea că se bucură de petrecere, fără să dea în niciun fel de bănuit că avea de gând să poruncească uciderea unuia dintre oaspeţi.

Umbla prin sala ticsită de lume a ospăţului, luând seama la cum încleia vinul limbile şi cum înceţoşa gândurile. Pe cale să-şi bea minţile, unchiul ei Dalinar tocmai se ridicase de la masa înaltă ca să le strige parshendilor să-şi cheme toboşarii. Elhokar, fratele lui Jasnah, se grăbi să-şi potolească unchiul, deşi alethii, politicoşi, nu dădeau atenţie izbucnirii lui. Numai Aesudan, soţia lui Elhokar, chicotea pe înfundate în spatele unei batiste.

Jasnah se întoarse cu spatele la masa înaltă şi continuă să traverseze încăperea. Avea întâlnire cu un asasin şi era mai mult decât încântată să părăsească sala aglomerată în care prea numeroasele parfumuri se amestecau într-o duhoare înăbuşitoare. Pe o estradă ridicată vizavi de focul din vatră, un cvartet de femei cântau la flaute, dar muzica devenise de mult plictisitoare.

Spre deosebire de Dalinar, Jasnah atrăgea privirile. Se ţineau scai de ea, ca un roi de muşte de o bucată de carne putrezită. Şoaptele păreau aripi zbâmâitoare. Un singur lucru savurau curtenii alethi mai mult decât vinul: bârfa. Toată lumea se aşteptase să-l vadă pe Dalinar răpus de băutură, dar să recunoască fiica regelui că e eretică? Una ca asta nu se mai întâmplase niciodată.

Chiar ăsta fusese motivul pentru care Jasnah îşi dezvăluise sentimentele.

Trecu de solii parshendilor, care stăteau îngrămădiţi în apropierea mesei înalte, vorbind în limba lor ritmată. Cu toate că se aflau la o petrecere dată în cinstea lor şi a tratatului pe care îl semnaseră cu tatăl ei, n-aveau nimic festiv în înfăţişare şi nu păreau nici măcar încântaţi, ci mai degrabă nervoşi. Fireşte, nefiind oameni, uneori se purtau ciudat.

Jasnah îşi dorea să stea de vorbă cu solii, dar avea o întâlnire care nu putea s-aştepte. Şi-o stabilise cu bună ştiinţă la jumătatea ospăţului, când mai toţi oaspeţii erau cu gândurile împrăştiate sau beţi. Se îndreptă spre uşă, dar se opri brusc.

Umbra ei nu se aşternea acolo unde ar fi trebuit să se afle.

Sala ticsită de lume, cu aerul ei sufocant şi cu toată zarva, păru să se îndepărteze. Înaltul Prinţ Sadeas traversă umbra îndreptată fără dubiu către lampa cu sfere de pe cel mai apropiat perete. Prins în discuţia cu însoţitorul lui, nu o observă. Jasnah rămase cu ochii la umbră – cu pielea răcindu-i-se şi cu stomacul strângându-i-se ghem, aşa cum i se întâmpla când era gata să verse. „Nu din nou.” Căută un alt izvor de lumină. Un motiv. Putea găsi un motiv? Nu.

Umbra se prelinse vlăguită, adunându-i-se încet la picioare, apoi se întinse în direcţia opusă. Încordarea lui Jasnah se risipi. Dar mai observase oare şi altcineva?

Îşi roti privirea prin încăpere şi, din fericire, nu văzu nicio figură îngrozită. Atenţia tuturor fusese atrasă de toboşarii parshendi, care intrau cu instrumentele zăngănindu-le. Jasnah se încruntă când descoperi că îi ajuta un servitor în haine albe, largi, care nu făcea parte din rasa lor. Un shin? Un lucru neobişnuit.

Prinţesa îşi recăpătă stăpânirea de sine. De ce i se tot întâmpla aşa ceva? Superstiţiile din poveştile populare pe care le citise spuneau că o manifestare stranie a umbrei nu poate însemna decât că eşti blestemat. De obicei dispreţuia astfel de credinţe, le considera aiureli, dar unele aveau rădăcini în realitate. Avusese parte de experienţe care o dovedeau. Trebuia să afle mai multe.

Gândurile calme, logice păreau o minciună pe lângă adevărul pielii ei reci şi umede şi al transpiraţiei care i se prelingea pe ceafă. Însă era important să fii raţional tot timpul, chiar şi atunci

când îţi pierdeai calmul. Se adună şi lăsă în urmă căldura înăbuşitoare din sală, ieşind în liniştea de pe coridor. Alese uşa din spate, folosită de obicei de slujitori. La urma urmelor, era drumul cel mai scurt.

Se trezi printre maeştri-slujitori îmbrăcaţi în negru şi alb, care se foiau încoace şi încolo, îndeplinind însărcinările primite de la luminlorzii sau lumindoamnele lor. La asta se aşteptase, dar nu-i trecuse prin cap c-ar fi fost cu putinţă să dea nas în nas cu tatăl ei, stând de vorbă, cu glas scăzut, cu luminlordul Meridas Amaram. Ce căuta regele acolo?

Gavilar Kholin era mai scund decât Amaram, deşi luminlordul stătea uşor aplecat în prezenţa regelui. Nu era nimic neobişnuit. Gavilar vorbea întotdeauna încet, dar cu o asemenea intensitate încât nu te puteai abţine să nu te apleci, vrând să prinzi fiecare cuvânt sau fiecare dintre implicaţiile spuselor sale. Spre deosebire de fratele lui, era un bărbat frumos. Barba mai degrabă îi sublinia linia puternică a maxilarului decât să i-o ascundă. Avea un magnetism şi o energie încă neregăsite de Jasnah în descrierile niciunui biograf.

Tearim, căpitanul gărzii regelui, stătea în spatele celor doi. Purta Cristalarmura lui Gavilar; era unul dintre cei mai buni duelişti din lume, aşa că regele i-o încredinţase, fiindcă, în ultima vreme, el însuşi n-o mai folosea. Se îmbrăca în robe maiestuoase, în stil clasic.

Jasnah aruncă o privire peste umăr, în sala ospăţului. Când se strecurase tatăl ei afară?

„Toanto”, se dojeni. „Nu trebuia să pleci fără să fii sigură că e încă înăuntru.”

În faţa ei, Gavilar îşi puse o mână pe umărul lui Amaram şi ridică un deget, vorbind cu asprime, dar prea încet pentru ca Jasnah să-i poată desluşi cuvintele.

— Tată? întrebă ea.

Regele îi aruncă o privire.

— A, Jasnah. Pleci atât de devreme?

— Nu e deloc devreme, răspunse ea, apropiindu-se cu graţie, parcă plutind.

Îi era limpede că Gavilar şi Amaram se retrăseseră pe coridor ca să poată discuta departe de urechi indiscrete.

— E partea cea mai plictisitoare a petrecerii, când toată lumea vorbeşte mai tare, dar nu şi cu mai multă înţelepciune, şi

întreaga adunare se îmbată.

— Mulţi găsesc că e distractiv.

— Din păcate, mulţi sunt idioţi.

Tatăl ei zâmbi.

— Ţi-e îngrozitor de greu? o întrebă încet. Să trăieşti printre noi, ceilalţi, să ne suporţi inteligenţa mediocră şi ideile prea simple? Inegalabila ta minte sclipitoare nu te face să te simţi singură?

Ea îi luă mustrarea ca atare şi se pomeni roşind. Nici măcar mama ei, Navam, nu izbutea s-o facă să se simtă aşa.

— Dacă ţi-ai găsi o companie plăcută, te-ai simţi mai bine la petreceri, continuă Gavilar şi privirea i se întoarse spre Amaram, în care vedea de multă vreme un posibil consort pentru prinţesă.

N-avea să fie niciodată. Luminlordul întâlni ochii ei, murmură câteva cuvinte de despărţire către Gavilar şi se îndepărtă, străbătând coridorul cu paşi repezi.

— Ce însărcinare i-ai dat? întrebă Jasnah. Ce pui la cale în seara asta, tată?

— Tratatul, fireşte.

Tratatul. De ce-l interesa atât de mult? Ceilalţi îl sfătuiseră fie să nu le dea atenţie parshendilor, fie să-i cucerească. Regele insistase să încheie o înţelegere.

— Ar trebui să mă-ntorc la ospăţ, spuse Gavilar făcând un semn din cap către Tearim.

Se îndreptară amândoi către uşile pe care ieşise Jasnah.

— Tată? spuse ea. Ce-mi ascunzi?

Regele o privi peste umăr, şovăind. Ochi de un verde-pal, dovada obârşiei lui nobile. Când devenise atât de secretos? Furtuni! Avea senzaţia că nu-l mai cunoaşte. O schimbare atât de izbitoare într-un timp atât de scurt!

După cum o scruta, părea să-şi fi pierdut încrederea în fiica lui. O fi ştiut de întâlnirea ei cu Liss?

Îi întoarse spatele fără niciun cuvânt şi intră din nou în sala petrecerii, urmat de garda lui de corp.

„Ce se petrece în palatul ăsta?”, se întrebă Jasnah. Răsuflă adânc. Avea să-şi continue cercetările. Spera că tatăl ei nu descoperise că se întâlnea cu asasini – dar, dacă aflase totuşi, ea trebuia să folosească asta în propriul interes. Regele avea să înţeleagă cu siguranţă că era nevoie ca cineva să vegheze

asupra familiei în timp ce el se lăsa mistuit de fascinaţia faţă de parshendi. Jasnah se răsuci pe călcâie şi îşi continuă drumul, trecând pe lângă un maestru-slujitor care o salută cu o plecăciune.

La scurt timp după ce îşi începuse drumul pe coridoare, văzu că umbra ei se purta din nou bizar. Oftă, iritată, când o văzu atrasă către cele trei lămpi cu Lumină de Furtună de pe pereţi. Din fericire, trecuse de zona prin care forfoteau slujitorii şi nu era nimeni s-o vadă.

— Bine, se răsti. Ajunge.

Nu voise să vorbească tare. Însă, când îi scăpară cuvintele, mai multe umbre îndepărtate – pornind dintr-o răscruce aflată undeva în faţa ei – prinseră viaţă. Lui Jasnah i se tăie răsuflarea. Umbrele alea se lungeau, căpătau profunzime. Din ele se formau siluete care creşteau, se ridicau în picioare, erau tot mai înalte.

„Părinte al Furtunii! Îmi pierd minţile.”

Una luă înfăţişarea unui bărbat negru ca noaptea, deşi avea un soi de luciu care capta lumina, de parcă ar fi fost făcut din ulei. Ba nu… dintr-un alt soi de lichid, deasupra căruia uleiul plutea în strat subţire, dându-i un soi de luciu neguros.

Se apropia de ea cu paşi mari, scoţând o sabie din teacă.

Jasnah se lăsă călăuzită de o logică rece, plină de hotărâre. Dacă ar fi ţipat, n-ar fi primit ajutor destul de repede şi, judecând după vioiciunea sa întunecată, creatura era mai iute în mişcări decât ea.

Rămase pe loc şi îi susţinu privirea cruntă, făcând-o să şovăie. Din întunericul din spatele creaturii prinse formă un mănunchi de făpturi mărunte. În ultimele luni le simţise privirile asupra ei.

Între timp, tot coridorul se întunecase, ca şi cum s-ar fi scufundat încet în adâncuri văduvite de lumină. Cu inima bătându-i nebuneşte şi cu respiraţia tot mai grăbită, Jasnah îşi ridică o mână către peretele de granit de alături, vrând să se sprijine de ceva solid. Degetele i se afundară în piatră, de parcă zidul s-ar fi preschimbat în nămol.

„Of, furtuni!” Trebuia să facă neapărat ceva. Dar ce? Ce-ar fi putut face?

Creatura din faţa ei aruncă o privire spre perete. Lampa aflată cel mai aproape de Jasnah se întunecă. Apoi…

Apoi palatul se făcu ţăndări.

Întreaga construcţie se fărâmiţă în mii şi mii de sfere mărunte, ca nişte mărgele. Jasnah ţipă când căzu pe spate prin văzduhul întunecat. Nu se mai afla în palat. Era altundeva – într-un alt ţinut, într-un alt timp, într-un alt… ceva.

În faţa ochilor îi rămăsese silueta întunecată, lucioasă, plutind în aer deasupra ei şi băgându-şi, aparent satisfăcută, sabia în teacă.

Jasnah se prăbuşise în ceva – într-un ocean de mărgele de sticlă. Nenumărate altele cădeau asupra ei în ploaie, cu zgomot de grindină ce biciuieşte o mare stranie. Nu mai văzuse locul ăla niciodată; nu putea să-şi explice nici ce se întâmplase, nici ce semnificaţie avea. Se scufunda într-o imposibilitate, dând zadarnic din mâini cu disperare. Mărgele de sticlă jur-împrejur. Nu izbutea să vadă nimic dincolo de ele, simţea doar cum coboară prin sufocanta şi zornăitoarea lor vânzoleală.

Avea să moară. Lăsându-şi munca neterminată şi familia fără apărare!

N-avea să afle niciodată răspunsurile.

„Nu.”

Jasnah cădea în beznă. Mărgelele i se rostogoleau pe piele, îi intrau sub haine, îi pătrundeau în nas în vreme ce încerca să înoate. Era zadarnic. În haosul ăla era imposibil să plutească, îşi ridică o mână în faţa gurii, încercând să încropească un buzunar cu aer din care să respire, şi izbuti să-şi umple cât de cât plămânii. Dar mărgelele i se rostogoliră în jurul mâinii, îndesându-i-se printre degete. Continuă să se scufunde, acum mai încet, ca printr-un lichid vâscos.

Fiecare mărgea care o atingea îi dădea impresia unui anumit obiect. O uşă. O masă. Un pantof.

Mărgelele reuşiră să-i intre în gură. Păreau să se mişte dintr-o voinţă proprie. Voiau s-o sufoce, s-o ucidă. Ba nu, era ca şi cum pur şi simplu le-ar fi atras. Intui brusc, nu sub forma distinctă a unui gând, ci mai degrabă ca o senzaţie, că voiau ceva de la ea.

Înşfăcă o mărgică; îi creă impresia unei ceşti. Ea îi dădu… ceva? Celelalte mărgele din apropiere se strânseră laolaltă, unindu-se ca pietrele lipite cu mortar. O clipă mai târziu, nu mai cădea printre mărgele separate, ci printre masele compacte în care se adunaseră, lipite, luând, de fiecare dată, forma unei…

A unei ceşti.

Fiecare mărgea era un tipar, un model urmat de celelalte.

Îi dădu drumul celei pe care o strângea în pumn şi, în jur, toate se dezlipiră. Jasnah se zbătu printre ele, căutând înnebunită o soluţie în vreme ce rămânea fără aer. Avea nevoie de ceva care să-i fie de folos, de ceva care s-o ajute, de o cale de supravieţuire. Disperată, îşi deschise larg braţele, ca să atingă cât mai multe mărgele cu putinţă.

O farfurie de argint.

Un surtuc.

O statuie.

O lampă.

Apoi ceva străvechi.

Ceva greu şi la care nu se putea concentra, dar, cumva, puternic. Palatul însuşi. Înhăţă mărgica aceea cu frenezie şi îşi sili toată puterea să pătrundă în ea. Cu mintea înnegurându-i-se, îi dădu tot ce avea, apoi îi porunci să se înalţe.

Mărgelele se agitară.

Pe urmă se loviră unele de altele cu zgomotul cumplit al unei prăvăliri – pârâituri, trosnete, răpăieli. Aducea cu zgomotul valurilor izbite de stânci. Jasnah se înălţă din adâncuri cu ceva solid mişcându-se sub ea, supunându-se poruncilor ei. Mărgelele i se loviră de cap, de umeri şi de braţe până când ţâşni deasupra suprafeţei explodate a mării de sticlă, azvârlind o trombă de mărgele către cerul întunecat.

Îngenunche pe o platformă din sticlă alcătuită din mărgele lipite. Îşi ţinea mâna pe lângă trup, ridicată, strângând mica sferă călăuzitoare. Altele se rostogoliră către ea, dând naştere unui coridor, cu lămpi pe pereţi, cu o răscruce drept înainte. Nu arăta aşa cum ar fi trebuit, fireşte – totul era construit din mărgele. Dar era o imitaţie realistă.

Jasnah n-avea destulă putere ca să creeze întregul palat. Făcuse numai culoarul, care nici măcar n-avea acoperiş, dar podeaua o susţinea, nu o lăsa să se scufunde. Deschise gura într-un geamăt şi mărgelele căzură cu zgomot pe podea. Pe urmă tuşi, umplându-se de dulceaţa aerului, cu sudoarea prelingându-i-se pe obraji şi adunându-i-se pe bărbie.

În faţa ei, silueta întunecată păşi pe platformă. Îşi scoase din nou sabia din teacă.

Jasnah ridică în mână o a doua mărgea, statuia pe care o simţise mai devreme. Puse în ea putere şi alte sfere mărunte i se adunară în jur, alcătuind una dintre statuile înşirate în faţa

sălii ospăţului – a lui Talenelat'Elin, Heraldul Războiului. Un bărbat înalt, musculos, cu o Cristalsabie imensă.

Nu era viu, dar îl făcu să se mişte, să-şi lase în jos sabia alcătuită din mărgele. Se îndoia c-ar fi putut să lupte. Din mărgele rotunde nu poţi face o sabie ascuţită. Însă creatura întunecată şovăi în faţa ameninţării.

Scrâşnind din dinţi, Jasnah se ridică în picioare, cu mărgele rostogolindu-i-se şuvoi din haine. Nu voia să îngenuncheze în faţa acelei arătări, indiferent ce-ar fi fost. Se postă lângă statuia din mărgele, observând pentru prima oară norii stranii de deasupra ei. Păreau să alcătuiască panglica îngustă a unui drum, drept şi lung, îndreptat spre orizont.

Întâlni privirea creaturii uleioase. Aceasta se uită la ea o clipă, apoi îşi duse două degete la frunte şi se înclină, parcă în semn de respect, cu mantia fluturându-i. În spate i se adunaseră alte creaturi şi schimbară între ele priviri şi şoapte.

Tărâmul din mărgele dispăru încetul cu încetul şi Jasnah se regăsi pe coridorul palatului. Pe cel adevărat, de piatră, deşi se întunecase – Lumina de Furtună pierise din lămpile de pe pereţi. Singura lumină venea dintr-o porţiune îndepărtată a culoarului.

Jasnah se sprijini cu spatele de perete, respirând adânc.

„Trebuie să scriu ce mi s-a întâmplat”, se gândi. Trebuia s-o facă, apoi să despice firul în patru, să chibzuiască. Plecă în grabă, fără să se sinchisească încotro, încercând să scape de ochii pe care încă îi mai simţea ţintuind-o.

Nu izbuti.

În cele din urmă se linişti şi îşi şterse cu batista faţa transpirată.

„Umbremar. Aşa i se spune în poveştile pentru copii”, îşi aminti.

Umbremar, legendarul tărâm al sprenilor. Legende în care nu crezuse niciodată. Dacă citea cu mare atenţie poveştile, cu siguranţă avea să afle ceva. Aproape tot ce se întâmpla se mai întâmplase înainte. Lecţia supremă a istoriei şi…

Furtuni! Întâlnirea.

Înjură în sinea ei şi se grăbi către locul stabilit. Încă o nelinişteau cele petrecute, dar la întâlnire trebuia s-ajungă. Coborî cu două caturi, îndepărtându-se de răpăitul tobelor parshendilor până ce nu mai auzi decât cele mai răsunătoare bătăi.

Complexitatea muzicii o surprinsese de la bun început, îi trezise bănuiala că parshendii nu erau barbarii inculţi drept care îi luase multă lume. De la distanţa aceea, muzica semăna supărător de mult cu zăngănitul bilelor care se ciocneau unele de altele în ţinutul lor întunecos.

Alesese cu bună ştiinţă un loc din partea mai puţin umblată a palatului pentru întâlnirea cu Liss. În odăile pentru oaspeţi de acolo nu intra nimeni niciodată. Un bărbat pe care nu-l cunoştea trândăvea în faţa uşii stabilite. Jasnah se simţi uşurată. Omul trebuia să fie noul slujitor al lui Liss şi prezenţa lui însemna că, în ciuda întârzierii ei, Liss nu plecase. Se calmă şi dădu din cap către străjer – o brută vedenă cu barba împestriţată de fire roşii –, apoi intră în cameră.

Liss se ridică de la masa din mica încăpere. Purta o rochie de cameristă – cu decolteu adânc, fireşte – şi putea trece drept o alethi. Sau o vedenă. Sau din Bav. Depindea de accentul pe care se hotăra să-l folosească. Părul lung şi negru, despletit, şi atrăgătoarea faţă rotofeie îi dădeau o înfăţişare cu totul aparte.

— Aţi întârziat, Luminăţie, spuse femeia.

Jasnah nu răspunse. Ea era cea care plătea şi nu era nevoie să-şi găsească scuze. În schimb, aşeză ceva pe masă, lângă Liss. Un plic mic, pecetluit cu ceară de gărgăriţă.

Jasnah îşi puse două degete pe el, chibzuind.

Nu. Ducea îndrăzneala prea departe. Nu ştia dacă tatăl ei îşi dăduse seama ce făcea ea, dar, chiar dacă nu-şi dăduse, în palat se petreceau prea multe lucruri necurate. Nu voia să asasineze pe nimeni înainte de a fi mult mai sigură.

Din fericire, avea şi un plan de rezervă. Scoase un al doilea plic din punga ascunsă în mânecă şi îl puse pe masă, în locul primului. Îşi luă degetele de pe el şi ocoli masa înainte de a se aşeza.

Se aşeză şi Liss şi făcu scrisoarea să dispară, strecurându-şi-o în corsaj.

— E o noapte stranie ca să pui la cale o trădare, Luminăţie.

— Te plătesc doar ca să nu scapi pe cineva din ochi.

— Să-mi fie cu iertare, Luminăţie, dar nimeni nu plăteşte un asasin pentru aşa ceva. Nu numai pentru aşa ceva.

— Ai instrucţiuni în plic, zise Jasnah. Alături de prima parte a plăţii. Te-am ales pentru că nimeni nu se pricepe mai bine când e vorba de o observare îndelungată. Asta vreau. Deocamdată.

Liss zâmbi, dar dădu din cap.

— S-o spionez pe soţia moştenitorului tronului? Aşa o să coste mai mult. Sunteţi sigură că n-o vreţi pur şi simplu moartă?

Jasnah bătu darabana cu degetele pe masă, apoi îşi dădu seama că o făcea în ritmul tobelor de deasupra.

Muzica era neaşteptat de complexă – exact ca parshendii înşişi.

„Se întâmplă prea multe”, se gândi ea. „Trebuie să fiu foarte prudentă. Foarte subtilă.”

— Sunt dispusă să plătesc, răspunse. Săptămâna viitoare, voi avea grijă ca una dintre cameristele cumnatei mele să fie dată afară. O să ceri locul ei, folosindu-te de scrisori de recomandare măsluite, de care sunt sigură că eşti în stare să faci rost. Şi o să fii angajată. Pe urmă o să observi totul şi o să-mi raportezi. O să-ţi dau de ştire dacă va fi nevoie de alte servicii. Nu treci la fapte decât dacă spun eu. Ai înţeles?

— Sunteţi a de plăteşte, zise Liss, trădându-şi o uşoară preferinţă pentru dialectul din Bav.

Dar asta numai pentru că aşa voise ea. Era cea mai iscusită asasină pe care o cunoştea Jasnah. I se spunea Bocet, pentru că scotea ochii celor pe care îi ucidea. Nu-şi alesese ea porecla, dar îi era de folos, fiindcă avea secrete. În primul rând, nimeni nu ştia că Bocet e femeie.

Se zvonea că scoate ochii victimelor ei ca să arate că puţin îi pasă dacă sunt ochi-luminoşi sau ochi-întunecaţi. Adevărul era că astfel ascundea un alt secret – nu voia să ştie nimeni că felul în care ucidea lăsa leşurile cu orbite arse.

— Aşadar, întâlnirea noastră s-a încheiat, spuse Liss ridicându-se.

Jasnah dădu din cap absentă, din nou cu gândul la strania ei interacţiune cu sprenul. Pielea aia care lucea, dansul culorilor pe o suprafaţă ca de catran…

Se sili să alunge amintirea din minte. Trebuia să fie foarte atentă la ceea ce făcea acum. La discuţia cu Liss.

Asasina şovăi în faţa uşii.

— Ştiţi de ce vă găsesc pe placul meu, Luminăţie?

— Presupun că are legătură cu buzunarele mele şi cu proverbiala lor adâncime.

Liss zâmbi.

— E adevărat, n-o să neg, dar, pe deasupra, sunteţi altfel

decât ceilalţi ochi-luminoşi. Toţi vorbesc cu mine privindu-mă de sus. Sunt nerăbdători să profite de serviciile mele, dar strâmbă din nas şi îşi frâng mâinile, de parcă ar detesta fapta pe de-a-ntregul dezgustătoare pe care sunt nevoiţi s-o săvârşească.

— Asasinatul chiar e dezgustător, Liss. Ca şi golirea oalelor de noapte. Pot să-l respect pe cel plătit pentru aşa ceva fără să-i admir munca.

Liss rânji, apoi întredeschise uşa.

— Noul tău slujitor, de afară, zise Jasnah. Nu spuneai că vrei să-mi arăţi de ce e în stare?

— Talak? întrebă Liss aruncând o privire către veden. A, vorbeşti despre celălalt. Nu, Luminăţie, i l-am vândut unui negustor de sclavi acum câteva săptămâni.

Liss se strâmbă.

— Serios? Parcă spuneai că e cel mai bun slujitor pe care l-ai avut vreodată.

— Un slujitor prea bun, răspunse Liss. Să nu mai vorbim despre asta. E un shin care te bagă-n răcori, lovi-l-ar furtuna.

Liss se înfioră vizibil, apoi ieşi.

— Nu uita de prima noastră înţelegere, spuse Jasnah în urma ei.

— O am întotdeauna în vedere, Luminăţie.

Liss închise uşa.

Jasnah se aşeză mai bine în scaun, încrucişându-şi degetele. „Prima lor înţelegere” spunea că, dacă îi oferea cineva bani pentru asasinarea unui membru al familiei regale, Liss trebuia să-i mărturisească numele celui care îi propusese târgul, în schimbul aceleiaşi sume, plătite de Jasnah.

Şi avea s-o facă. Probabil. Ca şi ceilalţi peste zece asasini de care se slujea Jasnah. Un muşteriu permanent e mai de preţ decât unul întâmplător şi era în interesul unei femei ca Liss să fie prietenă cu cineva din familia domnitoare. Cei de teapa ei nu erau un pericol pentru rudele lui Jasnah. Atâta vreme cât nu plătea ea însăşi un asasin.

Jasnah oftă adânc, apoi se ridică, încercând să scape de povara care o apăsa.

„Ia stai aşa. Liss a spus că fostul ei servitor era shin?”

Era probabil o simplă coincidenţă. În ţinuturile răsăritene nu vedeai shini la tot pasul, dar se întâmpla din când în când. Totuşi, să-i vorbească Liss despre unul tocmai după ce văzuse

ea însăşi un servitor shin printre parshendi... ei bine, n-avea nimic de pierdut dacă verifica, chiar dacă asta însemna să se întoarcă la ospăţ. În noaptea aceea, ceva era bizar, şi nu doar din pricina umbrei ei şi a sprenului.

Părăsi mica încăpere din măruntaiele palatului şi o porni pe coridor cu paşi mari. Apoi începu să urce. Deasupra ei, tobele amuţiră brusc, aşa cum se întâmplă când unui instrument i se rupe o coardă. Petrecerea se termina atât de devreme? Oare făcuse Dalinar ceva ofensator? Omul ăsta şi vinul lui...

Ei bine, parshendii nu-i luaseră în seamă ofensele de până atunci, aşa că probabil n-aveau să se sinchisească nici acum. De fapt, Jasnah era încântată fiindcă tatăl ei îşi îndreptase brusc toată atenţia asupra tratatului. Astfel îi dăduse ei ocazia să studieze pe îndelete poporul parshendi şi obiceiurile sale.

„E oare cu putinţă ca, în toţi aceşti ani, eruditii să fi căutat răspunsuri în locuri nepotrivite?”, se întrebă.

Cuvinte care veneau de deasupra capului ei stârniră ecouri pe coridor.

— Îmi fac griji pentru Ash.

— Tu îţi faci griji pentru orice.

Jasnah se opri, şovăind.

— Starea ei se înrăutăţeşte, continuă vocea. Nouă n-ar trebui să ni se întâmple aşa ceva. Arăt cumva mai rău decât de obicei? Pentru că am impresia că mă simt mai rău.

— Taci.

— Nu-mi place. N-am făcut bine ce-am făcut. Creatura aia are Sabia lordului meu. N-ar fi trebuit să-i îngăduim s-o păstreze. A...

Trecură prin răscrucea culoarelor din faţa lui Jasnah. Doi ambasadori din ţinuturile apusene, dintre care unul era azishul cu o pată albă pe obraz, probabil semn din naştere. Sau o fi fost o cicatrice? Cel mai scund dintre cei doi – care semăna cu un alethi – amuţi brusc la vederea lui Jasnah. Ţipă scurt şi se grăbi să se îndepărteze.

Azishul, cel îmbrăcat în negru şi argintiu, se opri şi o măsură cu privirea din creştet până-n tălpi. Şi se încruntă.

— Petrecerea s-a terminat deja? întrebă Jasnah, uitându-se în lungul coridorului.

Fratele ei îi invitase pe cei doi, ca şi pe toţi ceilalţi demnitari străini de rang înalt din Kholinar.

— Da, răspunse bărbatul.
Privirea lui o stânjenea. Dar continuă să înainteze.
„Ar trebui să-i verific mai bine pe ăştia doi”, se gândi. Se interesase de trecutul lor, fireşte, şi nu găsise nimic demn de reţinut. Oare vorbiseră despre o Cristalsabie?
— Haide, zise bărbatul mai scund, întorcându-se şi luându-l pe celălalt de braţ.
Azishul se lăsă tras. Jasnah se opri la răscruce şi se uită în urma lor.
În locul de unde bătuseră tobele, începuseră să se audă ţipete.
„O, nu…”
Cuprinsă de panică, prinţesa se răsuci pe călcâie, apoi îşi săltă fusta şi începu să alerge cât de repede putea.
Prin minte îi trecură o duzină de posibile dezastre. Ce se mai putea întâmpla într-o asemenea noapte stranie, când umbrele se ridicau în picioare şi tatăl ei o privea bănuitor? Cu nervii întinşi la maximum, ajunse la trepte şi începu să urce.
Îi luă mult prea mult timp. Urcă auzind ţipete şi, în cele din urmă, ajunse în plin haos. Morţi într-o parte, un perete dărâmat în cealaltă. Cum…
Distrugerile se duceau către odăile tatălui ei.
Tot palatul se zgudui şi din direcţia aceea se auzi un trosnet.
„Nu, nu, nu!”
În fugă, trecu pe lângă urmele lăsate pe piatră de loviturile unei Cristalsăbii.
„Te rog.”
Leşuri cu ochii arşi. Trupuri împrăştiate pe podea, ca oasele azvârlite de pe masă.
„Nu asta.”
O uşă spartă. Apartamentele tatălui ei. Jasnah se opri pe coridor, gâfâind.
„Stăpâneşte-te, stăpâneşte-te…”
Nu izbutea. Nu acum. Se repezi înăuntru cu disperare, deşi un Cristalpurtător ar fi ucis-o cu uşurinţă. Nu mai gândea limpede. Ar fi trebuit să cheme pe cineva care putea fi de ajutor. Pe Dalinar? Probabil se îmbătase criţă. Atunci pe Sadeas.
Încăperea arăta de parcă o mare furtună trecuse pe-acolo. Mobila era ţăndări, aşchiile săriseră în toate părţile. Uşile balconului, sparte, erau împinse în afară. Spre ele se îndrepta,

clătinându-se, un bărbat în Cristalarmura tatălui ei. Tearim, garda lui de corp?

Nu. Coiful se spărsese. Nu era Tearim, ci Gavilar. Pe balcon, cineva ţipă.

— Tată! strigă Jasnah.

Regele şovăi, privind-o peste umăr, înainte de a trece dincolo de prag.

Balconul se surpă sub el.

Jasnah alergă ţipând către balconul distrus şi căzu în genunchi pe marginea rupturii. Vântul îi desprinse din coc şuviţe de păr în timp ce îi privea pe cei doi bărbaţi căzând.

Shinul în alb din sala ospăţului se prăvălea împreună cu tatăl ei.

Şi strălucea de lumină albă. Ajunse pe perete. Îl izbi rostogolindu-se, apoi se opri. Se ridică în picioare, rămânând cumva pe suprafaţa din afară a peretelui, fără să cadă. Sfida logica.

Se răsuci pe călcâie, apoi se îndreptă ţanţoş spre Gavilar.

Simţind că îngheaţă, Jasnah se uită neajutorată la asasinul care ajunsese lângă tatăl ei şi îngenunchea deasupra lui.

De pe bărbia ei căzură lacrimi luate de vânt. Ce făcea acolo jos? Nu izbutea să-şi dea seama.

Când se îndepărtă, asasinul lăsă în urmă leşul tatălui ei. Străpuns de o aşchie de lemn. Era mort – mort cu adevărat, Cristalsabia îi apăruse alături, aşa cum se întâmpla întotdeauna după ce purtătorul îşi dădea sufletul.

— M-am străduit din răsputeri, şopti Jasnah amorţită. După tot ce-am făcut ca să apăr familia asta…

Cum? Liss. Liss o făcuse!

Nu. Jasnah nu mai gândea limpede. Bărbatul ăla, shinul… dacă aşa ar fi stat lucrurile, Liss n-ar fi recunoscut că fusese stăpâna lui. Îl vânduse.

— Ne pare rău pentru pierderea voastră.

Jasnah se răsuci, clipind din ochii înlăcrimaţi. Trei parshendi, printre care şi Klade, stăteau în cadrul uşii purtându-şi hainele de neconfundat. Şaluri cu cusături migăloase, pe care le purtau şi bărbaţii şi femeile, eşarfe marcând talia, cămăşi largi, fără mâneci. Veste atârnate de umeri, despicate în părţi, ţesute în culori strălucitoare. Bărbaţii şi femeile se îmbrăcau la fel. Crezuse că veşmintele lor difereau totuşi, ţinând cont de castă,

şi…

„Încetează”, îşi spuse. „Încetează să gândeşti ca o erudită, măcar pentru o zi, dar-ar furtuna!”

— Ne asumăm răspunderea pentru moartea lui, spuse Gangnah, aflată în fruntea grupului. Se cunoştea că e femeie, deşi, la parshendi, deosebirile între cele două sexe erau foarte mici. Îmbrăcămintea ascundea sânii şi şoldurile, ale căror rotunjimi nu erau niciodată prea proeminente. Din fericire, lipsa bărbii era un indiciu clar. Toţi bărbaţii parshendi pe care-i văzuse vreodată aveau bărbi în care îşi împleteau fărâme de nestemate şi…

„ÎNCETEAZĂ.”

— Ce-ai spus? întrebă, silindu-se să se ridice în picioare. De ce-ar fi vina voastră, Gangnah?

— Pentru că noi l-am plătit pe asasin, răspunse femeia parshendi, triluind cuvintele cu vocea ei marcată de un accent puternic. Noi v-am ucis tatăl, Jasnah Kholin.

— Voi…

Jasnah simţi cum îi îngheaţă sângele în vene, la fel cum un râu îngheaţă pe crestele munţilor. Se uită de la Gangnah, la Klade şi la Varnali. Bătrâni cu toţii. Membri în consiliul guvernator al parshendilor.

— De ce? Şopti.

— Pentru că trebuia să se facă, zise Gangnah.

— De ce? repetă Jasnah, apropiindu-se de ei cu furie. A luptat pentru voi! N-a lăsat pe nimeni să vă prade! Tatăl meu voia pace, monştrilor! Ce rost a avut să ne trădaţi acum, tocmai acum?

Gangnah îşi uni buzele într-o linie subţire. Cântecul din glasul ei se schimbă. Aproape că semăna cu o mamă care-i explică unui copil mic ceva foarte complicat.

— Pentru ca tatăl tău avea să săvârşească ceva foarte primejdios.

— Trimiteţi după Luminlordul Dalinar! tună o voce de pe coridor. Furtuni! Au ajuns poruncile mele la Elhokar? Prinţul moştenitor trebuie dus la loc ferit de pericole!

Înaltul Prinţ Sadeas intră poticnindu-se, însoţit de un grup de osteni. Faţa roşcovană, durdulie, îi lucea de sudoare. Purta hainele lui Gavilar, robele regale de ceremonie.

— Ce caută barbarii aici? Furtuni! Protejaţi-o pe Prinţesa

Jasnah. Asasinul era în solda lor!

Soldaţii îi înconjurară pe cei trei parshendi. Jasnah nu-i luă în seamă, le întoarse spatele şi se apropie din nou de uşa spartă, se sprijini cu mâna de perete şi se uită la tatăl ei, care zăcea pieziş pe pietrele de jos, cu Sabia alături.

— Va fi război, şopti. Iar eu n-o să mă opun.

— E de înţeles, zise Gangnah în spatele ei.

— Asasinul, continuă Jasnah. A mers pe perete.

Gangnah păstră tăcerea.

În lumea ei făcută ţăndări, Jasnah se agăţă de frântura aceea. Văzuse ceva. Ceva care n-ar fi trebuit să fie cu putinţă. Avea vreo legătură cu sprenul straniu? Cu ceea ce i se întâmplase în locul cu mărgele de sticlă şi cer întunecat?

Făcu din aceste întrebări o ancoră care-o ţinea cu picioarele pe pământ. Sadeas voia răspunsuri de la conducătorii parshendilor. Nu primi niciunul. Când ajunse lângă Jasnah şi văzu dărâmăturile de jos, cu răsuflarea tăiată, îşi chemă garda şi începu să alerge pe scări spre regele căzut.

Câteva ore mai târziu, descoperiră că asasinatul şi predarea celor trei conducători ai parshendilor acoperiseră fuga unui foarte mare număr dintre ceilalţi. Părăsiseră degrabă cetatea şi nimiciseră cavaleria trimisă de Dalinar pe urmele lor. O sută de cai, cu toţii nepreţuiţi, pieriseră alături de călăreţii lor.

Conducătorii parshendilor nu mai spuseră nimic şi nu oferiră niciun indiciu, deşi îi atârnară în Furtună, spânzurându-i pentru crima lor.

Jasnah nu se sinchisi de asta. În schimb, le puse întrebări oştenilor supravieţuitori, cerându-le să povestească tot ce văzuseră. Reţinu tot ceea ce se vorbea despre strania natură a asasinului deja faimos, storcând informaţii de la Liss. Nu descoperi aproape nimic. Liss îi fusese stăpână pentru prea puţin timp şi pretindea că nu ştie nimic despre puterile lui bizare. Jasnah nu izbuti să afle în slujba cui fusese asasinul înainte.

Urmară cărţile. Un nebunesc efort asiduu, care să-i abată atenţia de la ceea ce pierduse.

În noaptea aceea, Jasnah văzuse imposibilul.

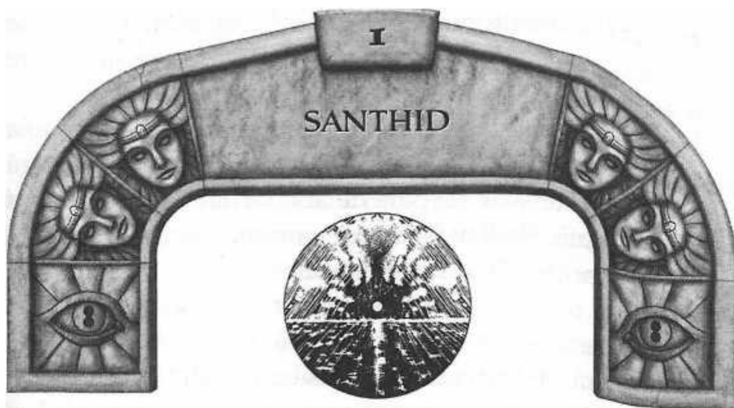
Avea să afle ce însemna.

PARTEA
ÎNTÂI

Înfierbântare

SHALLAN ♦ KALADIN ♦ DALINAR

1
SANTHID

Ca să fiu cu desăvârşire sinceră, cele întâmplate în ultimele două luni mă apasă. Moartea, distrugerea, pierderea, durerea sunt povara mea. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce se apropia. Şi să nu las să se petreacă.

— Din jurnalul personal al lui Navani Kholin, Jeseses 1174

Shallan luă creionul subţire din cărbune şi desenă mai multe linii drepte, ca raze ce străluceau din sfera de la orizont.

Sfera nu era cu adevărat un soare şi nu era nici una dintre luni. Norii conturaţi cu cărbune păreau să se scurgă pe ea. Iar marea de dedesubt… Un desen nu putea să arăta natura stranie a oceanului alcătuit nu din apă, ci din mărgele mărunte, din sticlă translucidă. Wemarun-

Shallan îşi aminti de locul ăla cutremurându-se. Jasnah ştia despre el mai multe decât voia să-i spună pupilei sale, care nu-şi dădea seama cum ar fi trebuit s-o întrebe. Cum ar fi putut cere răspunsuri după o trădare ca a ei? De atunci se scurseseră doar câteva zile şi Shallan nu ştia prea bine cum avea sa decurgă relaţia ei cu Jasnah.

Puntea se legănă când corabia viră, cu pânzele ei imense unduindu-se în vânt. Ca să nu cadă, Shallan se văzu nevoită să se prindă de copastie cu mana interzisă, acoperită de materialul rochiei. Căpitanul Tozbek spunea că, până atunci, în acea parte a Strâmtorilor Sprâncenei Lungi marea nu fusese rea cu ei. Cu toate astea, Shallan trebuia să coboare sub punte dacă valurile

şi legănarea vasului se înteţeau.

Îşi goli plămânii şi încercă să se destindă în timp ce corabia se stabiliza. Sufla un vânt rece şi vântsprenii şuierau pe lângă ea, purtaţi de nevăzutele pale de aer. Ori de câte ori marea devenea agitată, Shallan îşi aducea aminte de ziua aceea, de nelumescul ocean din mărgele de sticlă.

Îşi coborî din nou privirea către ceea ce desenase. Abia întrezărise locul, schiţa nu era perfectă. Era...

Se încruntă. Pe hârtia ei se înălţase un model, ca un gofraj. Ce făcuse? Modelul aproape că acoperise întreaga pagină, o înşiruire complicată de linii care formau unghiuri ascuţite şi de vârfuri de săgeţi care se repetau. Era un simplu efect al desenării acelui loc straniu, despre care îi spusese Jasnah că se numea Umbremar? Shallan îşi ridică şovăind mâna liberă, vrând să pipăie muchiile nefireşti de pe hârtie.

Modelul se mişcă, alunecând pe foaie, ca un pui de toporcopoi sub un cearşaf.

Shallan ţipă şi se ridică în picioare dintr-un salt, scăpându-şi pe punte blocul de desen. Paginile nelegate căzură pe scânduri fâlfâind, apoi se împrăştiară în vânt. Marinarii din apropiere – thayleni, cu lungile lor sprâncene albe date după urechi – se repeziră s-o ajute, prinzând foile care pluteau în aer înainte de a ajunge dincolo de copastie.

— Nu te simţi bine, tânără domniţă? întrebă Tozbek, întrerupându-şi discuţia cu unul dintre oamenii lui.

Scund şi gras, purta o eşarfă lată şi o haină în auriu şi roşu, asortată cu boneta de pe creştet. Îşi ţinea sprâncenele ridicate, înţepenite în formă de evantaie deasupra ochilor.

— Ba da, căpitane, răspunse Shallan. M-am speriat, atâta tot.

Yalb se apropie şi îi întinse foile.

— Arsenalul tău, doamna mea.

Shallan ridică din sprânceană.

— Arsenalul?

— Păi, da, răspunse tânărul marinar cu un zâmbet larg Exersez cuvintele la modă. Ajută un bărbat s-ajungă printre femei mulţumitoare. Ştii – tinere care nu miros prea urât şi mai au caţiva dinţi în gură.

— Încântător, spuse Shallan luându-şi schiţele. Adică depinde ce înţelegi prin încântător.

Nu continuă cu zeflemelele, ci se uită bănuitoare la teancul de

foi din mâna ei. Desenul care înfăţişa Umbremarul era deasupra, dar îşi pierduse bizarele creste reliefate.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Yalb. S-a târât de sub tine vreun cremling sau ceva de genul ăsta?

Purta, ca de obicei, o vestă descheiată şi pantaloni largi.

— Nu s-a-ntâmplat nimic, răspunse ea încet, îndesându-şi desenele în săculeţ.

Yalb schiţă un gest de salut – ea n-avea idee din ce motiv – şi reîncepu să strângă pânzele, alături de ceilalţi marinari. Îi auzi curând pe bărbaţii din jurul lui izbucnind în râs şi, când îi aruncă o privire, văzu gloriospreni dansându-i în jurul capului – luau forma unor mici globuri de lumină. Părea foarte mândru de gluma pe care-o făcuse.

Shallan zâmbi. Era într-adevăr un noroc că Tozbek zăbovise în Kharbranth. Îi plăcea echipajul şi era încântată fiindcă Jasnah îi alesese pe ei pentru călătoria lor. Se aşeză din nou pe lada legată de copastie la porunca lui Tozbek, anume ca să poată savura ea priveliştea pe parcursul drumului. Trebuia să se ferească de stropii de apă, care nu le făceau bine desenelor, dar, atâta vreme cât valurile nu erau prea puternice, prilejul de a admira marea merita efortul în plus.

Omul de cart din vârful catargului scoase un strigăt. Shallan îşi miji ochii, uitându-se în direcţia arătată de el.

Continentul era vizibil, navigau de-a lungul coastei. De fapt, cu o noapte înainte, ancoraseră în port, adăpostindu-se de ultima mare furtună. Când călătoreai pe mare, îţi doreai întotdeauna să te afli în apropierea unui port – să te aventurezi în larg, unde stihia te-ar fi putut lua prin surprindere, era curată sinucidere.

Cunoscută drept Ţinuturile Îngheţate, pata întunecată din nord era un ţinut aproape nelocuit de dincolo de marginea de sud a Rosharului. În direcţia aceea, Shallan întrezărea din când în când câte o stâncă mai înaltă. O altă graniţă era acolo Thaylenah, marele regat insular. Strâmtoarea trecea printre cele două.

Marinarul de veghe zărise ceva la nord de corabie, o formă săltată de valuri, care, la prima vedere, părea un buştean imens. Dar nu, era ceva mult mai mare, mai lat. În timp ce se apropiau, Shallan se ridică, scrutând orizontul. Obiectul se dovedi a fi o carapace boltită, de un cafeniu care bătea în verde,

cam de mărimea a trei bărci cu vâsle legate una de alta. Când trecură pe lângă ea, carapacea se apropie de corabie şi izbuti cumva să o însoţească, ieşind în afara apei cu mai bine de un stânjen.

Un santhid! Shallan se aplecă peste copastie, uitându-se în jos, în vreme ce marinarii vorbeau între ei cu aprindere, entuziasmaţi, şi unii chiar i se alăturau, lungindu-şi gâturile ca să vadă mai bine creatura. Santhidyn se ascundeau atât de bine, încât unele cărţi susţineau că specia dispăruse şi că, în prezent, cei care afirmau că au văzut un santhid nu erau demni de încredere.

— Ne porţi noroc, tânără domniţă! râse Yalb când trecu pe lângă ea cu frânghia în mâini. N-am mai văzut un santhid de mulţi ani.

— Dar nici acum nu vezi, răspunse ea. Nu vezi decât carapacea.

Spre dezamăgirea ei, apa ascundea orice altceva – în afara unor umbre din adânc, ce puteau fi braţe lungi, întinse în jos. Poveştile pretindeau că, uneori, animalele urmăreau corăbiile zile de-a rândul, aşteptându-le în larg când se opreau în porturi, pentru a le însoţi din nou după plecare.

— Carapacea e tot ce vei vedea vreodată, spuse Yalb. Pe Patimi, ăsta zic şi eu semn bun!

Shallan îşi strânse săculeţul în mână. Închise ochii, întipărindu-şi în minte Amintirea creaturii, aşa cum se vedea acolo, jos, lângă corabie, ca s-o poată desena apoi cu exactitate.

„Dar ce să desenez?”, se întrebă. „Un bulgăre în apă?”

O idee începu să încolţească în mintea ei şi o rosti fără să stea pe gânduri.

— Adu-mi frânghia aia, spuse, întorcându-se spre Yalb.

— Luminăţie? întrebă el, încremenind.

— Fă-i un laţ într-un capăt, continuă ea, punându-şi grăbită săculeţul pe lada pe care stătuse. Trebuie să-i arunc o privire santhidului. Nu mi-am mai băgat niciodată capul în ocean. Sarea te împiedică să vezi limpede?

— În ocean? se miră Yalb, înălţându-şi vocea subţiată.

— N-ai legat frânghia.

— Nu-s un idiot lovit de furtună! Căpitanul o să-mi ia gâtul dacă…

— Cheamă un prieten, îi ceru Shallan, fără să-i dea atenţie şi

luând frânghia ca să-i facă un mic laţ într-un capăt. O să mă coborâţi peste copastie şi o să pot arunca un ochi la ce se află sub carapace. Îţi dai seama că nimeni n-a desenat vreodată un santhid viu? Toţi cei aruncaţi de valuri pe ţărm erau descompuşi în ultimul hal. Şi, din moment ce marinarii spun că aduce ghinion să-i vânezi…

— Chiar aduce! o întrerupse el, cu vocea piţigăindu-i-se şi mai tare. Nimeni n-o să ucidă unul.

Shallan terminase cu laţul şi se grăbi către flancul navei, unde se aplecă peste copastie, cu părul roşu biciuindu-i faţa. Santhidul era încă acolo. Cum izbutea să ţină pasul cu ei? Nu vedea nici urmă de înotătoare.

Se uită peste umăr, la Yalb, care ţinea frânghia zâmbind cu gura până la urechi.

— Aha, Luminăţie. Asta e plata pentru ce i-am spus lui Beznk despre tine, pe la spate? A fost o simplă glumă, dar acum mi-ai făcut-o! Am…

Vocea i se stinse când întâlni ochii ei.

— Furtuni! Vorbeşti serios.

— N-o să mi se mai ivească un asemenea prilej. Naladan a urmărit creaturile astea aproape toată viaţa ei şi n-a ajuns niciodată să se uite bine la vreuna.

— E nebunie curată!

— Nu, e setea de cunoaştere a eruditei! Nu ştiu ce-o să văd prin apă, dar trebuie să-ncerc.

Yalb oftă.

— Avem măşti. Din carapace de broască-ţestoasă, cu găuri astupate cu sticlă în partea din faţă şi cu băşici prinse de margini, ca să nu intre apa. Poţi să-ţi pui una. Noi le folosim în porturi, ca să verificăm carena.

— Minunat!

— Fireşte, trebuie să mă duc la căpitan, să-i cer voie să iau una…

Shallan îşi încrucişă braţele.

— Nu-i cinstit din partea ta. Ei, du-te s-o aduci.

Oricum era puţin probabil să-şi pună ideea în practică fără să afle căpitanul.

Yalb rânji.

— Ce ţi s-a întâmplat în Kharbranth? Când ai călătorit cu noi prima oară, erai atât de sfioasă, păreai gata să leşini numai la

gândul că pleci pe mare, departe de casă.
Shallan şovăi, apoi simţi că roşeşte.
— Cumva e un curaj nesăbuit, nu?
— Să-ţi vâri capul sub apă când atârni de o corabie în mers? sublime el. Da. Cam aşa ceva.
— Crezi că… am putea opri corabia?
Yalb râse, dar fugi să-l caute pe căpitan, luând întrebarea ei drept dovadă că era totuşi hotărâtă să-şi îndeplinească planul. Şi chiar era.
„Chiar aşa! Ce s-a întâmplat cu mine?”, se miră ea.
Răspunsul era simplu. Pierduse totul. Furase de la Jasnah Kholin, una dintre cele mai puternice femei din lume, şi, prin asta, nu-şi pierduse doar şansa de a studia, aşa cum visase întotdeauna, ci îşi osândise totodată fraţii şi Casa. Dăduse greş într-un mod jalnic.
Şi trecuse peste asta.
Nu scăpase basma curată. În ochii lui Jasnah, credibilitatea ei era grav vătămată şi simţea că-şi abandonase familia. Dar, după experienţa furtului Animmodului lui Jasnah – care oricum se dovedise a fi un fals – şi după ce aproape că fusese ucisă de un bărbat pe care îl crezuse îndrăgostit de ea…
Ei, acum ştia mult mai bine cât se puteau înrăutăţi lucrurile. Era ca şi cum… cândva s-ar fi temut de întuneric, dar între timp păşise deja în imperiul lui. Se lovise de câteva dintre ororile care pândeau acolo. Oricât de cumplite ar fi fost, cel puţin le cunoştea.
„Le-ai cunoscut dintotdeauna”, şopti o voce în adâncul finţei ei. „Ai crescut printre orori, Shallan. Pur şi simplu nu-ţi îngădui să ţi le reaminteşti.”
— Ce-nseamnă asta? întrebă Tozbek, făcându-şi apariţia pe punte alături de Ashlv, soţia lui.
Femeia mărunţică nu vorbea mult; purta o fustă şi o bluză de un galben strălucitor şi o basma îi acoperea tot părul, în afară de cele două sprâncene albe pe care şi le curbase în jos, pe lângă obraji.
— Tânără domniţă, continuă căpitanul, vrei să înoţi? Nu poţi aştepta până ajungem în port? Ştiu câteva locuri frumoase unde apa nu e nicidecum atât de rece.
— Nu vreau să înot, răspunse Shallan, roşind mai tare. Cu atâţia bărbaţi în jur, cum ar fi trebuit să fie îmbrăcată ca să

înoate? Oare unii chiar o făceau?

— Trebuie să mă uit de-aproape la însoţitorul nostru. Arătă cu un gest creatura din valuri.

— Tânără domniţă, ştii că nu-ţi pot îngădui ceva atât de primejdios. Chiar dacă oprim corabia, ce împiedică animalul să te rănească?

— Se spune că sunt inofensivi.

— Cum am putea fi siguri când vedem atât de rar câte unul? În plus, în apă sunt alte vietăţi care te-ar putea ataca. Cu siguranţă în zona asta vânează aperoşiile, iar fundul oceanului ar putea fi aici destul de aproape ca să ne facem griji din pricina khornakşilor, zise Tozbek şi clătină din cap. Îmi pare rău. Pur şi simplu nu-ţi pot îngădui.

Shallan îşi muşcă buza şi simţi cum o trăda inima, grăbindu-şi bătăile. Îşi dorea să insiste, dar, văzând hotărârea din privirea lui, se pierdu cu firea şi cedă.

— Bine.

Pe faţa lui Tozbek se lăţi un zâmbet.

— Când ne oprim în portul Amydlatn te duc să vezi nişte cochilii, tânără domniţă. Au o colecţie pe cinste!

Ea nu ştia unde e portul cu pricina, dar, judecând după harababura de consoane bolborosite laolaltă, se afla cu sigurapţă pe ţărmul thaylen. Atât de departe în sud, acolo găseai mai toate oraşele. Deşi în Thaylenah era aproape tot atât de frig ca în Ţinuturile Îngheţate, oamenilor părea să le placă să-şi ducă traiul pe meleagurile sale.

Bineînţeles că toţi thaylenii erau ţicniţi într-o anumită măsură. Ce altceva se putea spune despre Yalb şi despre toţi ceilalţi care, în toiul iernii, nu purtau cămăşi?

„Nu sunt ei ăia care au chef de o baie în ocean”, îşi reaminti. Se uită din nou către copastie, la valurile care se spărgeau de, carapacea blândului santhid. Ce era? Un animal din soiul carapace-mare, ca înspăimântătorii demoni ai spărturilor de pe Câmpiile Sfărâmate? Partea de sub apă semăna mai degrabă a peşte sau a broască-ţestoasă? Santhidyn erau atât de rari – iar eruditele îi vedeau cu ochii lor de atât de puţine ori –, încât toate teoriile se contraziceau între ele.

Oftă şi-şi deschise săculeţul, apoi începu să-şi ordoneze hârtiile, dintre care cele mai multe erau schiţe ale marinarilor, surprinşi în diverse poziţii în timp ce manevrau velele masive,

aducându-le sub vânt. Tatăl ei nu i-ar fi îngăduit niciodată să-şi petreacă ziua uitându-se la un grup de ochi-întunecaţi. Ce mult i se schimbase viaţa într-un timp atât de scurt!

Lucra la o schiţă a carapacei santhidului când Jasnah ieşi pe punte.

Ca şi Shallan, purta un havah, o rochie vorină cu un model inconfundabil. Linia tivului îi ajungea la glezne şi gulerul se înălţa până aproape sub bărbie. Când credeau că ea nu-i aude, o parte dintre thayleni spuneau că rochia e pudică. Shallan nu era de acord; havahul nu era pudic, ci elegant. Într-adevăr, matasea acoperea trupul – şi mai ales bustul –, dar marinarii care căscau gura la Jasnah cu încântare dovedeau că veşmântul nu o urâţea.

Jasnah era frumoasă. Un chip fascinant, cu pielea bronzată. Sprâncene fără cusur, buzele vopsite într-un roşu intens, părul ridicat într-o împletitură superbă. Deşi avea de două ori vârsta lui Shallan, frumuseţea ei matură merita toată admiraţia, fiind chiar demnă de invidiat. De ce trebuia să fie o asemenea întrupare a perfecţiunii?

Jasnah nu luă în seamă privirile marinarilor. Nu fiindcă nu le-ar fi dat atenţie. Observa totul şi pe toată lumea. Părea pur şi simplu să nu se sinchisească, în niciun fel, de impresia pe care le-o făcea bărbaţilor.

„Nu, nu e adevărat”, îşi spuse Shallan, în timp ce prinţesa se apropia. „Altminteri n-ar pierde timp ca să-şi aranjeze părul sau ca să se sulemenească.”

În privinţa asta, Jasnah rămânea un mister. Pe de-o parte, părea să fie o erudită preocupată numai de cercetările ei. Pe de alta, se străduia să păstreze ţinuta şi demnitatea unei fiice de rege – şi le folosea uneori în chip de ciomag.

— Aici erai, spuse Jasnah venind spre ea.

O rafală de stropi din valuri îşi alese tocmai acea clipă ca să se avânte în aer, împroşcând-o. Prinţesa se încruntă la stropii de apă rămaşi pe rochia ei ca nişte mărgele, apoi se uită din nou la Shallan, ridicând dintr-o sprânceană.

— După cum e posibil să fi remarcat, corabia are două cabine numai bune, pe care le-am închiriat pentru noi, şi nu pe bani puţini.

— Da, dar sunt înăuntru.

— Aşa cum sunt de obicei toate odăile.

— Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii înăuntru.

— Unde o să-ţi petreci o încă şi mai mare parte dacă vrei să devii erudită.

Shallan îşi muşcă buza, aşteptându-se să i se poruncească să coboare sub punte. Dar, ciudat, porunca nu veni. Jasnah îl chemă cu un semn pe căpitanul Tozbek şi el se supuse, apropiindu-se umil, cu boneta în mână.

— Da, Luminăţie.

— Aş vrea încă un… scaun ca ăsta, spuse prinţesa aruncând o privire către lada lui Shallan.

Tozbek îi ceru imediat unuia dintre oamenii lui să lege alături o a doua ladă. În timp ce aştepta să i se pregătească locul, Jasnah îşi flutură mâna către pupila ei, cerându-i să-i arate schiţele. Studie desenul santhidului, apoi se uită în valurile de lângă corabie.

— Nu e de mirare că marinarii s-au agitat atât de mult.

— Noroc, Luminăţie! spuse unul dintre bărbaţi. E de bun augur pentru călătoria voastră, nu credeţi?

— Voi profita de tot ce-mi oferă norocul, Nanhel Eltorv, răspunse ea. Îţi mulţumesc pentru scaun.

Marinarul făcu o plecăciune stângace înainte să se retragă.

— Crezi că sunt nişte superstiţioşi proşti, spuse încet Shallan, cu ochii la bărbatul care se îndepărta.

— Din câte am observat, marinarii sunt oameni care şi-au găsit un ţel în viaţă şi acum iau din ea plăcerile simple, zise Jasnah şi îşi aruncă privirea pe următoarea schiţă. Mulţi alţii înţeleg mult mai puţin din viaţă. Căpitanul Tozbek conduce un echipaj bun. Ai fost înţeleaptă când mi i-ai recomandat.

Shallan zâmbi.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— N-ai pus o întrebare, ripostă Jasnah. Schiţele sunt făcute cu priceperea ta caracteristică, Shallan, dar nu trebuia să citeşti?

— Mi-a fost… greu să mă concentrez.

— Aşa că ai venit pe punte să desenezi bărbaţi tineri în timp ce lucrează fără cămăşi. Crezi că asta te poate ajuta să te concentrezi?

Shallan roşi, în vreme ce Jasnah rămase cu ochii la o foaie din teanc. Tânăra aşteptă răbdătoare – tatăl ei o pregătise bine în privinţa asta – până când Jasnah întoarse coala către ea. Era desenul Umbremarului, fireşte.

— Mi-ai respectat porunca să nu arunci nicio privire pe tărâmul ăla? întrebă prinţesa.
— Da, Luminăţie. Am făcut desenul după o amintire a primei mele... căderi.
Jasnah lăsă foaia jos. Lui Shallan i se păru că privirea prinţesei sugera ceva. Oare se întreba dacă se poate încrede în cuvântul ei?
— Să presupun că asta te tulbură? întrebă Jasnah.
— Da, Luminăţie.
— Atunci cred c-ar trebui să-ţi dau nişte explicaţii.
— Într-adevăr? O s-o faci?
— N-ai de ce să fii atât de surprinsă.
— Pare o informaţie foarte importantă, răspunse Shallan. Felul în care mi-ai interzis să mă-ntorc acolo... am crezut că toate cunoştinţele despre locul ăla sunt secrete sau că nu trebuie încredinţate cuiva de vârsta mea.
Jasnah pufni.
— Am descoperit că, dacă refuzi să le explici tinerilor secretele, nu se potolesc, ci devin pur şi simplu mai nerăbdători să intre în bucluc. Experienţa pe care ai trăit-o dovedeşte că deja te-ai aruncat în asta cu capul înainte – trebuie să afli că aşa mi s-a întâmplat cândva şi mie. Ştiu din proprie experienţă cât de dureros e şi cât de periculos poate fi Umbremarul. Dacă te las în neştiinţa ta şi eşti ucisă acolo, vina o să-mi aparţină.
— Vrei să spui că, dacă te-aş fi întrebat mai înainte, la începutul călătoriei noastre, mi-ai fi explicat şi atunci?
— Probabil că nu, recunoscu Jasnah. Trebuia să-mi dau seama cât de dispusă eşti să mă asculţi. De data asta.
Shallan păli şi-şi stăpâni impulsul care-i cerea să spună că, atâta vreme cât fusese o pupilă silitoare şi supusă, Jasnah nu-i dezvăluise atâtea secrete.
— Atunci ce este? Acel... loc.
— Nu e chiar un loc, răspunse Jasnah. Nu în sensul pe care i-l dăm noi cuvântului. Umbremar e aici, pretutindeni în jurul nostru, chiar în clipa asta. Toate lucrurile există acolo într-o anumită forma, aşa cum există şi aici.
Shallan se încruntă.
— Nu...
Jasnah ridică un deget, cerându-i să tacă.
— Toate lucrurile au trei componente: sufletul, trupul şi

mintea. Umbremar, locul pe care l-ai văzut, e ceea ce numim Tărâmul Cunoaşterr – un loc al minţii. În jurul nostru desluşeşti lumea fizică. Poţi s-o atingi, s-o vezi, s-o auzi. Aşa cunoaşte trupul tău lumea. Ei bine, Umbremar e modul în care cunoaşte lumea sinele tău cognitiv – sinele tău subconştient. Când ajungi pe tărâmul acela prin simţurile tale ascunse, faci salturi intuitive şi îţi construieşti speranţe. E ceva similar cu acele simţuri în plus prin care tu, Shallan, creezi artă.

Apa împroşcă prora când corabia tăie un val. Shallan îşi şterse o picătură de apă sărată de pe obraz, încercând să cuprindă cu mintea tot ce-i spusese Jasnah.

— Asta oricum n-are niciun sens pentru mine, Luminăţie.

— Chiar sper că nu are, răspunse Jasnah. Eu mi-am petrecut şase ani cercetând Umbremarul şi abia dacă ştiu ce să cred despre el. Va trebui să te însoţesc de multe ori acolo înainte de a putea să înţelegi, chiar şi în foarte mică măsură, adevărata semnificaţie a acelui loc.

La gândul ăsta, Jasnah se strâmbă uşor. Shallan era întotdeauna surprinsă când prinţesa îşi arăta sentimentele. Cu sentimentele te puteai identifica, erau omeneşti şi, în mintea ei, Shallan vedea în Jasnah Kholin aproape o divinitate. Dacă gândeai puţin, era o modalitate ciudată de a privi un ateu convins.

— I-auzi la mine, continuă prinţesa. Îmi trădez ignoranţa prin propriile cuvinte. Ţi-am spus că Umbremar nu e un loc, totuşi l-am numit „loc” cu următoarea mea suflare. Şi spun că vom merge acolo, deşi e în jurul nostru, pretutindeni. Pur şi simplu ne lipsesc termenii potriviţi să discutăm despre el. O să-ncerc altă tactică.

Se ridică, iar Shallan se grăbi s-o urmeze. Merseră pe margiea vasului, simţind puntea legănându-li-se sub picioare. Marinarii îi făceau loc lui Jasnah cu plecăciuni grăbite. O priveau cu acelaşi respect pe care i l-ar fi arătat unui rege. Cum îi reuşea? Cum putea să controleze tot ce se petrecea în jur, lăsând impresia că nu face absolut nimic?

— Uită-te jos, în apă, spuse prinţesa când ajunseră la proră. Ce vezi?

Shallan se opri lângă copastie şi se uită la apa albastră, la valurile înspumate care se spărgeau de prora corăbiei. De acolo, vedea o adâncime a acestora. O întindere de nepătruns, care nu

se prelungea doar înainte, ci şi în jos.

— Văd veşnicia, răspunse.

— Vorbeşti ca o artistă. Corabia asta pluteşte deasupra unor adâncuri care nu ne sunt cunoscute. Sub valuri e, tumultuoasă şi frenetică, o lume nevăzută.

Jasnah se aplecă, prinzându-se de copastie cu degetele mâinii libere şi cu cele acoperite de mânecă ale mâinii interzise. Se uită dincolo de corabie. Nu către adâncuri şi nici către pământul îndepărtat, întrezărit la orizont, atât la miazănoapte, cât şi la miazăzi. Se uită spre răsărit. Către furtuni.

— Shallan, există o întreagă lume căreia minţile noastre nu-i ating decât suprafaţa. O lume a gândului complicat, adânc. O lume *creată* de gânduri complicate, adânci. Când vezi Umbremarul, pătrunzi în adâncimile lor. În anumite feluri, e un loc străin pentru noi, dar, în acelaşi timp, tot noi îl construim. Cu un oarecare ajutor.

— Ce facem?!

— Ce sunt sprenii? întrebă Jasnah.

Asta o luă pe Shallan prin surprindere, dar era deja obişnuită cu întrebările provocatoare ale prinţesei. Îşi luă timp să se gândească şi să hotărască ce avea să răspundă.

— Nimeni nu ştie ce sunt, răspunse, deşi numeroase filosoafe au păreri diferite în privinţa…

— Nu, o întrerupse Jasnah. Ce *sunt* sprenii?

— Păi…

Shallan se uită la doi vântspreni care se răsuceau în aer, deasupra lor. Păreau panglici minuscule de lumină, străluceau uşor şi dansau rotindu-se unul în jurul altuia.

— Sunt idei vii.

Jasnah se întoarse brusc spre ea.

— Ce e? întrebă Shallan tresărind. Mă înşel?

— Nu. Ai dreptate, zise Jasnah şi-şi miji ochii. Cred mă apropii cel mai mult de realitate când presupun că sprenii sunt elemente ale Tărâmului Cognitiv care s-au strecurat în lumea fizică. Sunt idei care au căpătat un strop de simţire, poate în urma intervenţiei omului. Gândeşte-te la cineva care se înfurie des. Gândeşte-te cum încep rudele şi prietenii lui să privească furia ca pe o fiară, ca pe o creatură care îl posedă, ca pe ceva din afara lui. Oamenii personifică. Noi vorbim despre vânt ca şi cum şi-ar avea propria voinţă. Sprenii sunt aceste idei – ideile

desprinse din experienţa umană colectivă – care, cumva, au prins viaţă. Asta se întâmplă mai întâi în Umbremar şi acolo e locul lor. Deşi au fost create de noi, sunt modelate acolo. Îşi duc traiul acolo; acolo guvernează, în propriile lor cetăţi.

— Cetăţi?

— Da, răspunse Jasnah, privind din nou în largul oceanului, cumva tulburată. Diversitatea sprenilor e imensă. Unii sunt tot atât de inteligenţi ca oamenii şi construiesc oraşe. Alţii sunt ca peştii, pur şi simplu înoată purtaţi de curent.

Shallan dădu din cap. De fapt îi venea greu să înţeleagă tot ce auzea, dar nu voia ca Jasnah să se oprească din vorbit. De astfel de cunoştinţe avea nevoie, îşi dorea cu sete să le dobândească.

— Are vreo legătură cu ceea ce ai descoperit? Despre parshi, despre Pustiitori?

— Încă n-am izbutit să-mi dau seama. Sprenii nu sunt întotdeauna gata să răspundă. În unele cazuri, nu ştiu. În altele, n-au încredere în mine, din pricina străvechii noastre trădări.

Shallan se încruntă şi se întoarse spre îndrumătoarea ei.

— Trădare?

— Mi-au pomenit de ea, dar nu mi-au spus despre ce-a fost vorba. Noi, oamenii, am încălcat un jurământ şi astfel le-am adus o ofensă gravă. Cred că unii dintre ei au şi murit, deşi nu ştiu cum poate muri o idee, zise Jasnah şi se întoarse spre Shallan cu un aer solemn. Ştiu că e copleşitor. Va trebui să-nveţi, să-nveţi toate astea dacă vrei să m-ajuţi. Mai eşti dispusă s-o faci?

— Am de ales?

Un zâmbet ridică colţurile gurii lui Jasnah.

— Mă îndoiesc. Animmodelezi singură, fără să ai nevoie de un fabrial. Eşti ca mine.

Shallan se holbă la valuri. Ca Jasnah.

„Ce însemna asta? De ce…"

Încremeni şi începu să clipească. Pentru o clipă, avusese impresia că zăreşte acelaşi model de mai înainte, cel care făcuse muchii pe coala ei de hârtie. De data asta apăruse pe apă, se formase, incredibil, pe suprafaţa unui val.

— Luminăţie, spuse, punându-şi degetele pe braţul lui Jasnah. Cred că am văzut ceva în apă, chiar adineauri .Un model din linii clare, ca un labirint.

— Arată-mi unde.

— Era pe unul dintre valuri, am trecut de el. Dar cred că l-am mai văzut, cu puţin timp în urmă, pe una dintre colile mele. Înseamnă ceva?

— Fără nicio îndoială. Trebuie să recunosc, Shallan, că întâlnirea noastră mi se pare o coincidenţă uimitoare. Una care dă de bănuit.

— Luminăţie?

— Şi-au băgat coada. Te-au adus la mine. Şi sunt în continuare cu ochii pe tine. Aşa că, Shallan, chiar nu mai ai de ales. E o revenire la vechile căi şi asta n-are darul să mă umple de speranţe. Faptele lor ţin de instinctul de conservare. Sprenii simt un pericol iminent, aşa că se întorc la noi. Trebuie să ne îndreptăm atenţia către Câmpiile Sfărâmate şi către relicvele din Urithiru. O să treacă mult, foarte mult timp înainte de a putea să pleci acasă.

Shallan dădu din cap în tăcere.

— Asta te îngrijorează, spuse Jasnah.

— Da, Luminăţie. Familia mea…

Shallan se simţea ca o trădătoare fiindcă îşi abandonase fraţii, al căror trai îndestulat depindea de ea. Le scrisese ca să le explice, fără prea multe amănunte, că fusese nevoită să înapoieze Animmodul furat şi că acum i se cerea s-o ajute Jasnah în munca ei.

Răspunsul lui Balat fusese favorabil, într-un anumint sens. Spusese că se bucură fiindcă măcar un membru al familiei scăpase de soarta Casei lor. Era de părere că toţi ceilalţi – cei trei fraţi ai ei şi logodnica lui Balat – nu mai aveau nicio scăpare.

E posibil să aibă dreptate. N-aveau să-i strivească doar datoriile tatălui lor, mai era şi Animmodul lui stricat. Gruparea care i-l dăduse îl voia înapoi.

Din nefericire, Shallan era convinsă că Jasnah făcea cercetări de cea mai mare importanţă. Pustiitorii aveau să se întoarcă – nu erau numai o ameninţare îndepărtată, din poveşti. Trăiau printre oameni, şi încă de mai multe veacuri. Parshii blânzi şi tăcuţi, care munceau ca slujitori şi sclavi ideali, erau adevăraţii distrugători.

Împiedicarea catastrofei care ar fi fost întoarcerea Pustiitorilor era o îndatorire mai importantă chiar şi decât protejarea fraţilor ei. Dar încă mai suferea când recunoştea asta.

Jasnah o studia.

— Am luat câteva măsuri în privinţa familiei tale, Shallan.

— Măsuri? întrebă Shallan şi o prinse de braţ. I-ai ajutat pe fraţii mei?

— Într-un anumit sens. Presupun că bogăţia nu i-ar scăpa cu adevărat de probleme, însă am aranjat totuşi să le fie trimis un mic dar. Din câte mi-ai povestit, familia ta are necazuri din două motive. În primul rând, Duhurile Însângerate vor să le fie înapoiat Animmodul pe care voi l-aţi stricat. În al doilea rând, Casa voastră nu are aliaţi şi e înglodată în datorii.

Jasnah scoase o bucată de hârtie.

— Uite, continuă ea, un fragment dintr-o discuţie pe care am purtat-o cu mama, în dimineaţa asta, prin distrestie.

Shallan urmări cu privirea rândurile scrise, remarcând explicaţiile lui Jasnah despre Animmodul stricat şi cererea ei de ajutor.

„Se întâmplă mai des decât ai crede”, răspunsese Navaru. „Defectul are probabil legătură cu alierea monturilor nestematelor. Adu-mi obiectul şi vom vedea.”

— Mama, spuse Jasnah, e o artifabrialistă renumită. Cred că poate repara Animmodul tău. O să li-l trimitem fraţilor tăi, care-l vor putea înapoia posesorilor lui.

— Mi-ai îngădui să fac asta? întrebă Shallan.

De când se aflau pe corabie, ceruse cu prudenţă mai multe informaţii despre sectă, sperând să-şi înţeleagă tatăl, să priceapă care-i fuseseră motivele. Jasnah pretinsese că ştie foarte puţine despre Duhurile Însângerate, nimic mai mult în afară de faptul că manifestau interes pentru cercetările ei şi că erau gata să ucidă ca să-şi atingă ţelul.

— Nu vreau să se poată folosi de un fabrial atât de valoros, răspunse prinţesa. Dar acum n-am timp să-ţi apăr familia nemijlocit. Soluţia asta e viabilă dacă fraţii tăi izbutesc să mai reziste o vreme. Dacă e necesar, spune-le adevărul, spune-le că, ştiind că sunt o erudită, m-ai rugat să repar Animmodul. Poate că asta o să fie de-ajuns ca să liniştească lucrurile pe moment.

— Mulţumesc, Luminăţie.

Furtuni! Dacă, după ce fusese primită ca pupilă, ar fi cerut pur şi simplu ajutorul lui Jasnah, n-ar fi fost totul mult mai simplu? Îşi coborî din nou privirea spre hârtie, observând că discuţia continuase.

„În cealaltă privinţă”, scrisese Navani, „sugestia îmi place

foarte mult. Cred că-l pot convinge pe băiat măcar să se gândească la asta, mai ales că, la începutul acestei săptămâni, ultima lui legătură amoroasă s-a sfârşit brusc – aşa cum i se întâmplă de obicei”.

— Care e această a doua privinţă? întrebă Shallan luându-şi ochii de la hârtie.

— Simpla domolire a Duhurilor Însângerate n-o să-ţi salveze familia. Datoriile voastre sunt prea mari, mai ales dacă ţinem cont că tatăl tău s-a înstrăinat de atâţia oameni. Aşa că am pus la cale o alianţă puternică pentru Casa voastră.

— O alianţă? Cum?

Jasnah răsuflă adânc. Părea să ezite să dea explicaţii.

— Am făcut primii paşi către logodna ta cu unul dintre verii mei, un fiu al unchiului meu Dalinar. Băiatul se numeşte Adolin. E chipeş şi priceput la vorbă.

— Logodnă? întrebă Shallan. I-ai promis mâna mea?

— Am făcut doar primele demersuri, răspunse Jasnah, cu o nervozitate care nu-i stătea în fire. Deşi uneori îi lipseşte prevederea, Adolin are inimă bună – la fel de bună ca a tatălui său, probabil cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată. E considerat cea mai bună partidă din Alethkar, iar mama îşi doreşte de mult să-l vadă însurat.

— Logodnă, repetă Shallan.

— Da. Nu-ţi place ideea?

— E minunată! exclamă Shallan, strângând-o mai tare de braţ. Atât de simplu! Dacă mă mărit cu cineva atât de puternic… Furtuni! În Jah Keved n-o să mai îndrăznească nimeni să se atingă de noi. S-ar rezolva multe dintre problemele noastre. Luminoasă Jasnah, eşti un geniu!

Prinţesa se destinse vizibil.

— Da, bine, mi s-a părut o soluţie viabilă. Însă m-am întrebat dacă n-o să te simţi cumva ofensată.

— De ce vânturilor m-aş simţi ofensată?

— Pentru că libertatea e restrânsă prin căsătorie. Şi, dacă nu din pricina asta, fiindcă propunerea s-a făcut fără să ţi se ceară părerea. Am vrut să văd mai întâi dacă e cu putinţă. Şi s-a ajuns mai departe decât m-am aşteptat, fiindcă mama s-a agăţat de idee. Navani are… tendinţa de a domina.

Shallan nu izbutea să-şi imagineze că ar fi izbutit cineva s-o domine pe Jasnah.

— Părinte al Furtunii! Te-ai temut c-o să mă simt ofensată. Luminăţie, mi-am petrecut toată viaţa închisă în conacul tatălui meu – am crescut cu gândul că el o să-mi aleagă bărbatul.

— Dar acum eşti liberă, tatăl tău nu-ţi mai poate impune nimic.

— Da, şi am dat dovadă de o înţelepciune fără cusur când mi-am găsit eu însămi pe cineva, spuse Shallan. Primul bărbat care mi-a plăcut n-a fost doar ardent, ci şi, în ascuns, asasin.

— Nu te deranjează absolut deloc? insistă Jasnah. Gândul că o să-i fii îndatorată cuiva, şi anume unui bărbat?

— Nu e ca şi cum aş fi vândută ca sclavă, râse Shallam

— Nu, cred că nu, zise Jasnah şi, cu un fior, îşi recăpătă calmul. Bun, o să-i dau de ştire lui Navani că-ţi place aranjamentul şi, până la sfârşitul zilei, vom avea o neoficială.

O neoficială – termenul vorin pentru o logodnă condiţionată. Avea să fie logodită, în adevăratul sens al cuvântului, dar fără niciun temei legal înainte de semnarea unui act oficial de logodnă şi de verificarea lui de către ardenţi.

— Tatăl lui Adolin a spus că n-o să-i impună niciodată nimic, îi explică Jasnah, deşi băiatul a rămas de curând singur, fiindcă a reuşit să ofenseze încă o tânără. Oricum, Dalinar o să prefere să vă vedeţi înainte de a se cădea de acord asupra unei legături mai serioase. Politica de pe Câmpiile Sfărâmate s-a... schimbat în ultima vreme. Armata unchiului meu a suferit o mare pierdere. Încă un motiv ca să ne grăbim s-ajungem acolo.

— Adolin Kholin, spuse Shallan, ascultând doar cu o ureche. Un duelgiu. Unul fantastic. Şi chiar un Cristalpurtător.

— A, aşadar ai dat atenţie lecturilor despre tatăl meu şi despre familia mea.

— Da, dar ştiam dinainte multe despre familia ta. Alethi au cel mai mare rang în societate. Până şi fiicele nobililor de la ţară cunosc numele prinţilor alethi.

Şi ar fi minţit dacă n-ar fi recunoscut că întâlnirea cu unul dintre ei nu lipsise din visurile ei de fată tânără.

— Dar, Luminăţie, eşti sigură că o asemenea căsătorie ar fi înţeleaptă? Vreau să spun că eu nu sunt nici pe departe o persoană importantă.

— Ei bine, da. Fiica unui alt Înalt Prinţ ar fi fost de preferat pentru Adolin. Însă se pare că a izbutit să ofenseze toate fetele de măritat de rangul ăsta. Băiatul e, să zicem, cumva cam prea

grăbit în privinţa legăturilor lui amoroase. Dar sunt sigură că nu e vorba de ceva căruia să nu-i poţi face faţă.

— Părinte al Furtunii, continuă Shallan, simţind că i se înmuiau picioarele. E moştenitorul unui principat. Şi face parte dintre succesorii la tronul Alethkarului.

— E al treilea din linia dinastică, după fiul nevârstnic al fratelui meu şi după unchiul meu Dalinar.

— Luminăţie, trebuie să întreb. De ce Adolin? De ce nu fiul mai tânăr? Eu… eu n-am nimic de oferit lui Adolin sau Casei sale.

— Dimpotrivă, o contrazise Jasnah. Dacă eşti ce cred eu că eşti, o să-i poţi oferi ceea ce nimeni altcineva nu-i poate da. Ceva mai important decât bogăţia.

— Şi ce anume crezi că sunt? şopti Shallan, întâlnind privirea celeilalte femei şi punând în sfârşit întrebarea pe care nu îndrăznise până atunci s-o rostească.

— Acum nu eşti nimic mai mult decât o făgăduinţă, răspunse Jasnah. O pupă care ascunde posibilităţi grandioase. Cândva, când între oameni şi spreni exista o legătură, apăreau femei care puteau dansa în văzduh şi bărbaţi care spulberau pietrele cu o simplă atingere.

— Radianţii Dispăruţi. Trădătorii omenirii.

Mintea ei nu putea cuprinde totul. Logodna, Umbremar, sprenii şi, în plus, destinul ei misterios. Ştiuse. Dar să i se vorbească despre asta…

Fără să-i pese că-şi udă rochia, se aşeză pe punte, cu spatele rezemat de parapet. Jasnah o lăsă să se liniştească, apoi o ului aşezându-se lângă ea. Dar se instală cu mai mult calm, adunându-şi rochia sub picioarele îndoite într-o parte. Amândouă atraseră privirile marinarilor.

— Mă vor rupe în bucăţi cu dinţii, spuse Shallan. Curtenii alethi. E cea mai feroce curte regală din lume.

Jasnah pufni.

— Acolo e mai mult vânt decât furtună, Shallan. O să te pregătesc.

— Eu n-o să fiu niciodată ca tine, Luminăţie. Ai putere, autoritate, bani. Uită-te numai cum ţi se supun marinarii.

— În clipa asta, mă folosesc cumva de putere, de autoritate sau de bani?

— Ai plătit pentru călătoria noastră.

— Tu n-ai plătit pentru mai multe călătorii cu această corabie? întrebă Jasnah. Nu te tratează la fel ca pe mine?

— Nu. O, da, le sunt dragă. Dar în ochii lor nu cântăresc cât tine, Jasnah.

— O să presupun că asta n-are nicio legătură cu grosimea mijlocului meu, răspunse prinţesa cu o umbră de zâmbet, înţeleg ce vrei să spui, Shallan. Însă faci o mare greşeală.

Tânăra se întoarse către ea. Prinţesa stătea pe puntea navei ca pe un tron, cu spatele drept şi cu capul sus, impunătoare. Shallan îşi ţinea picioarele strânse la piept şi braţele i le înconjurau pe sub genunchi. Până şi felul în care se aşezaseră era diferit. Ea nu-i semăna câtuşi de puţin femeii de alături.

— Trebuie să afli un secret, copilă, continuă Jasnah. Unul mai important decât cele legate de Umbremar şi de spreni. Puterea e o iluzie de percepţie.

Shallan se încruntă.

— Nu mă înţelege greşit, adăugă Jasnah. Anumite tipuri de putere sunt reale: puterea de a comanda armate, puterea de a Animmodela. Dar astfel de puteri au importanţă mult mai rar decât crezi. Pentru fiecare dintre noi în parte, când avem de-a face cu ceilalţi, acest lucru pe care-l numim putere – cu sensul de autoritate – există numai dacă e perceput. Ai spus că am bani. E adevărat, dar ai văzut că nu-i folosesc prea des. Spui că, fiind sora regelui, am autoritate. E adevărat. Totuşi, oamenii de pe corabia asta m-ar trata exact la fel dacă aş fi o cerşetoare care i-a convins că e sora unui rege. În cazul ăsta, autoritatea mea nu e reală. E pur şi simplu abur – o iluzie. Le-o pot crea, aşa cum poţi şi tu.

— Nu sunt convinsă, Luminăţie.

— Ştiu. Dacă ai fi fost, ai fi făcut-o deja. Jasnah se ridică, netezindu-şi fusta. O să-mi spui dacă vezi din nou modelul – cel care ţi-a apărut în valuri?

— Da, Luminăţie, răspunse Shallan, cu gândul în altă parte.

— Atunci foloseşte restul zilei pentru arta ta. Trebuie să mă gândesc cum e cel mai bine să te-nvăţ despre Umbremar.

Femeia mai vârstnică se retrase, răspunzând cu înclinări din cap la plecăciunile marinarilor în drumul ei către cabina de sub punte.

Shallan se ridică, apoi se întoarse şi se prinse de copastie, cu mâinile de o parte şi de alta a bompresului. Oceanul se întindea

înainte, încreţindu-se şi răspândind parfum de prospeţime rece. Valurile loveau ritmic goeleta împinsă de vânt printre ele.

Cuvintele lui Jasnah i se înfruntau în minte, ca nişte ţipari de văzduh între care se afla un singur şobolan. Spreni cu cetăţi? Umbremar, un tărâm care se afla, nevăzut, în jurul ei? Ea, pe neaşteptate logodită cu cel mai important burlac din lume?

Plecă de la provă mergând de-a lungul corăbiei cu mâna liberă pe copastie. Cum o priveau marinarii? Îi zâmbeau, îi făceau semne. Le era pe plac. Atârnând leneş de greement, în apropiere, Yalb o strigă ca să-i spună că, în portul următor, era o statuie pe care trebuia neapărat s-o vadă.

— E o labă de picior imensă, tânără domniţă. Doar o labă a piciorului. N-au izbutit să termine statuia aia intimidantă…

Shallan îi zâmbi fără să se oprească. Îşi dorea s-o privească aşa cum o priveau pe Jasnah? Întotdeauna speriaţi, întotdeauna temându-se că au greşit cu ceva? Asta era puterea?

„Când am plecat din Vedenar”, se gândi odată ajunsă în locul unde fusese legată lada pentru ea, „căpitanul mă tot îndemna să mă-ntorc acasă. Misiunea mea i se părea o goană după potcoave de cai morţi”.

Tozbek se purtase întotdeauna de parcă i-ar fi făcut o favoare ducând-o la întâlnirea cu Jasnah. Ar fi trebuit să se simtă în tot acel timp de parcă, încheind târgul, i-ar fi înşelat pe el şi pe oamenii lui? Da, îi luase mai puţini bani fiindcă, în trecut, făcuse negoţ cu tatăl ei – dar, cu toate astea, ea îl plătise.

Probabil că o tratase aşa cum le stătea în obicei negustorilor thayleni. Dacă un căpitan izbutea să-ţi dea impresia că l-ai înşelat, îl plăteai mai bine. Îi plăcea Tozbek, dar relaţia lor lăsa de dorit. Jasnah n-ar fi îngăduit niciodată să fie tratată astfel.

Santhidul continua să înoate pe lângă corabie. Părea o mică insulă plutitoare, cu carapacea lui năpădită de alge şi cu cristale minuscule ieşind în afara ei.

Shallan se răsuci pe călcâie şi o porni spre pupă, unde căpitanul vorbea cu unul dintre marinarii lui, arătând cu degetul pe o hartă plină de glife. Dădu din cap către ea când o văzu apropiindu-se.

— Doar o avertizare, tânără domniţă, spuse el. Porturile vor deveni curând tot mai puţin primitoare. O să ieşim din Strâmtorile Sprâncenei Lungi şi o să ocolim marginea răsăriteană a continentului, îndreptându-ne spre Noul Natanan.

De aici până la Criptele Puţin Adânci nu e nimic care merită văzut – şi nici măcar ele nu sunt cine ştie ce privelişte. Acolo, fără o gardă, nu mi-aş trimite la ţărm nici măcar fratele, şi el a ucis şaptesprezece bărbaţi cu mâinile goale.

— Înţeleg, căpitane, răspunse Shallan. Şi îţi mulţumesc. Mi-am schimbat hotărârea de mai devreme. Trebuie să opreşti corabia, ca să pot studia animalul care înoată pe lângă noi.

Căpitanul oftă şi, aşa cum se joacă alţii cu mustăţile, îşi plimbă degetele de-a lungul uneia dintre sprâncenele lui ţepene şi răsfirate.

— Luminăţie, nu e recomandabil. Părinte al Furtunii! Dacă te cobor în ocean…

— O să mă ud. Mi s-a mai întâmplat o dată sau de două ori în viaţă.

— Nu, pur şi simplu nu pot îngădui aşa ceva. Cum spuneam, te vom duce să vezi nişte carapace în…

— Nu poţi îngădui? îl întrerupse Shallan.

Îi adresă o privire pe care o spera uluită, aşa cum spera şi că el nu observa cât de tare îşi apăsa ea palmele pe coapse. Furtuni! Nu-i plăceau deloc înfruntările.

— Nu mi-am dat seama că am cerut un lucru pe care ai puterea să-l îngădui sau nu, căpitane. Opreşte corabia. Coboară-mă în apă. Asta e porunca mea.

Încercă să rostească fiecare cuvânt cu aceeaşi forţă cu care ar fi făcut-o Jasnah. Prinţesa te putea face să crezi că era mai uşor să rezişti în plină furtună decât să o contrazici.

Tozbek îşi mişcă preţ de câteva clipe buzele fără să scoată niciun sunet, de parcă trupul lui s-ar fi străduit să se opună în continuare, dar mintea i-ar fi rămas în urmă.

— E corabia mea… spuse într-un târziu.

— Corabia ta n-o să păţească nimic, sublinie Shallan. Hai s-o facem repede, căpitane. Nu vreau s-ajungem prea târziu în port diseară.

Îi părăsi şi se întoarse la lada ei, cu inima bătându-i cu putere şi cu mâinile tremurându-i. Se aşeză, mai ales ca să se liniştească.

Nervos, Tozbek începu să-şi strige ordinele. Marinarii coborâră pânzele şi vasul încetini. Shallan răsuflă prelung, simţindu-se ca o proastă.

Totuşi, ceea ce-i spusese Jasnah se adeverise. Purtarea ei îi

crease căpitanului o impresie. Era o iluzie? Poate că sprenii înşişi? Crâmpeie de speranţă omenească, aduse la viaţă?

Santhidul încetini odată cu ei. Shallan se ridică, agitată, când se apropiară marinarii cu funia. Făcură fără tragere de inimă un laţ prin care îşi trecu ea piciorul, apoi îi explicară că trebuia să se ţină zdravăn de funie în timp ce o coborau, îi legară de mijloc o altă frânghie, mai scurtă, cu care să o tragă, udă şi umilită, înapoi pe punte. În ochii lor, era deznodământul inevitabil.

Ea îşi scoase pantofii, apoi se urcă pe copastie, aşa cum o instruiseră. Oare şi până atunci bătuse vântul tot atât de tare? Stând acolo, cu degetele picioarelor încordate, prin ciorapi, pe bordura subţire şi cu rochia fluturându-i în bătaia blestematului de vânt, o cuprinse pentru o clipă ameţeala. Un vântspren se repezi spre ea şuierând, apoi luă forma unui chip omenesc înconjurat de nori. Furtuni, creatura ar fi făcut bine să nu se amestece. Oare imaginaţia oamenilor le dăduse vântsprenilor scânteierea răutăcioasă?

Păşi nesigură în bucla de funie coborâtă de marinari în dreptul ei, apoi Yalb îi întinse masca despre care îi vorbise.

Jasnah apăru de sub punte, uitându-se nedumerită în jur. O văzu pe Shallan urcată pe marginea corăbiei şi ridică dintr-o sprânceană.

Shallan o ignoră, apoi le făcu semn marinarilor s-o coboare.

Nu-şi îngădui să se simtă ca o proastă în timp ce se apropia încetul cu încetul de apă şi de animalul singuratic care tresălta pe valuri. Marinarii o opriră la două-trei palme deasupra apei şi ea îşi puse masca prinsă în curele, care-i acoperea cea mai mare parte a feţei până sub nas.

— Mai jos! strigă.

Simţea şovăirea marinarilor în coborârea înceată a frânghiei. Atinse apa cu talpa şi un frig muşcător îi cuprinse brusc tot piciorul. Părinte al Furtunii! Dar nu le spuse să se oprească, îi lăsă să o coboare până când picioarele îi intrară cu totul în apa îngheţată. Fusta i se umflă în cel mai supărător mod cu putinţă şi se văzu nevoită să-şi pună talpa pe tiv – în interiorul buclei – ca s-o împiedice să i se salte până în talie, plutind în timp ce ea se scufunda.

Se luptă câteva clipe cu materialul, bucuroasă că bărbaţii de deasupra n-o puteau vedea roşind. Însă, odată ce se udă, izbuti să-l stăpânească mai uşor. În cele din urmă, putu să se

ghemuiască, încă ţinându-se strâns de frânghie, afundându-se până mai sus de mijloc.

Pe urmă se aplecă şi îşi vârî capul sub apă.

Lumina se revărsa de la suprafaţă în coloane ce pâlpâiau, strălucitoare. Acolo era viaţă, tumultuoasă, uimitoare. Peşti minusculi zvâcneau încoace şi încolo, ciugulind partea de dedesubt a carapacei care adăpostea o făptură maiestuoasă. Noduros ca un copac bătrân, cu pielea încreţită şi cutată, santhidul era, de fapt, o făptură maiestuoasă, cu tentacule albastre, ca de meduză, dar mult mai groase, atârnând moleşite. Se pierdeau în adâncuri, plutind pieziş în urma creaturii.

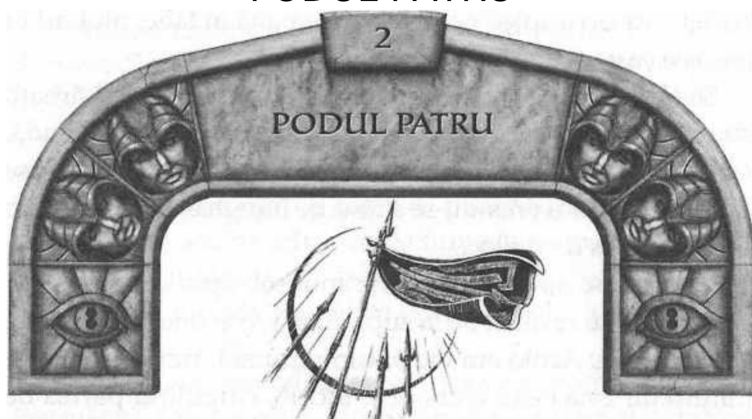
Animalul în sine era o masă noduroasă, gri-albăstruie, sub carapace. Aparent bătrâne, falduri de piele îi înconjurau ochiul imens din lateral – probabil avea unul identic în partea opusă. Părea mătăhăloasă şi totodată maiestuoasă, cu înotătoare puternice, mişcându-se ca nişte vâslaşi. În jurul ei, prin apă se foiau un grup de spreni stranii, de forma unor săgeţi.

În jur se agitau bancuri de peşti. Deşi adâncurile păreau pustii, în preajma santhidului apa mişuna de viaţă, ca şi alături de corabie. Peşti mărunţei ciuguleau fundul vasului. Se mişcau între el şi santhid, uneori câte unul singur şi alteori în valuri. De aceea înota animalul pe lângă corăbii? Avea vreo legătură cu peştii, cu relaţia lui cu ei?

Se uită la creatură şi ochiul acesteia – mare cât capul lui Shallan – se roti către ea, focalizându-şi privirea, văzând-o. În clipa aceea, Shallan nu mai simţi frigul. Nu se mai simţea jenată. Privea o lume pe care, din câte ştia ea, nicio erudită n-o mai vizitase vreodată.

Clipi, întipărindu-şi în minte Amintirea santhidului, ca să-l poată desena mai târziu.

2
PODUL PATRU

Primul nostru indiciu au fost parshendii. Cu câteva săptămâni înainte de a renunţa la urmărirea inimilor-nestemată, schema lor de luptă s-a schimbat. Zăboveau pe platouri după bătălii, ca şi cum ar fi aşteptat ceva.

— Din jurnalul personal al lui Navani Kholin, Jeseses 1174

Răsuflarea.

Răsuflarea unui om e viaţa lui. Trimisă înapoi, în lume, strop cu strop. Cu ochii închişi, Kaladin respiră adânc şi, pentru o vreme, la urechi nu-i ajunse nimic altceva. Doar propria viaţă. Înăuntru, afară, în ritmul tunetului care-i răsuna în piept.

Răsuflarea. Propria lui furtună măruntă.

Afară, ploaia se oprise. Kaladin rămase aşezat, în întuneric. Când mureau regii şi ochi-luminoşii bogaţi, trupurile lor nu erau arse, ca ale oamenilor de rând. Erau Animmodelate în statui de piatră sau metal, încremenind pe vecie.

Leşurile ochi-întunecaţilor ajungeau în flăcări. Aidoma rugăciunilor arse, se preschimbau în fum, se înălţau către ceruri şi către indiferent ce i-ar fi aşteptat acolo.

Răsuflarea. Răsuflarea unui ochi-luminoşi nu se deosebea de a unui ochi-întunecaţi. Nu era mai dulce, nu era mai liberă.

Răsuflările regilor şi ale sclavilor se amestecau, pentru a fi din nou respirate de oameni, iarăşi şi iarăşi.

Kaladin se ridică şi deschise ochii. În timpul marii furtuni,

stătuse în bezna din cămăruţa lui de lângă noua baracă a Podului Patru. Singur. Se apropie de uşă, apoi se opri. Îşi odihni degetele pe mantia pe care şi-o agăţase acolo, de un cârlig. În beznă, nu-i putea desluşi nici albastrul-închis, nici glifa Kholin pe spate – sub forma sigiliului lui Dalinar.

Se părea că toate schimbările din viaţa lui fuseseră marcate de o furtună. Asta era una importantă. Împinse uşa şi păşi în lumină ca om liber.

Deocamdată fără mantie.

Podul Patru îl ovaţionă când îşi făcu apariţia. Aşa cum le era obiceiul, oamenii ieşiseră să se bărbierească şi să se spele în stropeală. Aproape că nu mai aştepta niciunul în şir, Pietroi îi răsese deja, rând pe rând. Masivul mâncător de coarne îşi trecea briciul peste ţeasta pleşuvă a lui Drehy fredonând încetişor. După ploaie, aerul mirosea a umezeală şi vatra spălată de apa norilor era singura urmă a tocanei pe care o împărţiseră în seara dinainte.

În multe privinţe, locul se deosebea prea puţin de lemnăria din care scăpaseră de curând oamenii lui. Lungi şi dreptunghiulare, barăcile de piatră erau foarte asemănătoare – mai degrabă Animmodelate decât construite cu truda mâinilor, păreau buşteni imenşi, stâncoşi. Însă acestea aveau pe margini, pentru sergenţi, câteva încăperi mici, cu propriile uşi către exterior. Fuseseră împodobite cu simbolurile plutoanelor care le locuiseră; oamenii lui Kaladin trebuiau să le ascundă pictându-le pe ale lor peste ele.

— Moash! strigă el. Cikatrice, Teft.

Cei trei alergară spre el, împroşcând apa din băltoacele rămase după furtună. Purtau haine de podari: pantaloni simpli, până sub genunchi, şi veste de piele peste piepturile goale. Cikatrice nu zăcea, putea să se mişte, în ciuda rănii de la laba piciorului, dar făcea eforturi vizibile ca să nu şchiopăteze.

Deocamdată, Kaladin nu-i ordonase să rămână în pat. Rana nu era prea gravă şi avea nevoie de ajutorul lui.

— Vreau să ne uităm la ce-am primit, le spuse celor trei, îndepărtându-se de baracă în fruntea lor.

Construcţia putea adăposti cincizeci de bărbaţi şi şase sergenţi. Şi o flancau alte barăci, de ambele părţi. Kaladin primise un cvartal întreg – douăzeci de clădiri – în care să-şi adăpostească noul batalion, alcătuit din foşti podari.

Douăzeci. Faptul că Dalinar găsise cu uşurinţă pentru ei un cvartal de douăzeci de clădiri dezvăluia un adevăr cumplit: cât îl costase trădarea lui Sadeas. Mii de morţi. Într-adevăr, condeierele lucrau în apropierea câtorva barăci, supraveghindu-i pe parshii care scoteau mormane de haine şi de alte obiecte personale. Lucrurile morţilor.

Nu puţine dintre acele femei aveau ochii roşii şi feţele istovite. Din cauza lui Sadeas, în tabăra lui Dalinar erau mii de văduve noi şi, probabil, tot atâţia orfani. Dacă ar fi avut nevoie de un motiv în plus ca să-şi urască fostul stăpân, Kaladin l-ar fi găsit acolo, în suferinţa femeilor ale căror soţi se încrezuseră în acesta pe câmpul de luptă.

În ochii lui, nu exista păcat mai mare decât trădarea unui aliat în luptă. Poate cu o excepţie, trădarea propriilor oameni, uciderea lor după ce şi-au riscat vieţile ca să te apere. Îl năpădi brusc furia când îşi aduse aminte de Amaram şi de ceea ce făcuse. Semnul de sclav părea să-i ardă din nou fruntea.

Amaram şi Sadeas. Doi oameni din viaţa lui care, la un moment dat, aveau să plătească pentru ceea ce-i făcuseră. Şi era de preferat să dea o dobândă serioasă.

Continua să meargă alături de Teft, Moash şi Cikatrice. Golite încet de lucrurile care le aparţinuseră altora, barăcile erau totodată pline de podari. Semănau cu bărbaţii din echipa Podului Patru – purtau aceleaşi veste şi aceiaşi pantaloni până sub genunchi. Dar, pe de altă parte, nu le-ar fi putut semăna mai puţin. Cu părul încâlcit şi bărbile netunse de mai multe luni, îşi purtau ochii goi, care nu păreau să clipească suficient de des. Umeri gârboviţi. Chipuri fără expresie.

Fiecare părea să fie singur, chiar şi când era înconjurat de ceilalţi.

— Ţin minte sentimentul ăsta, spuse încet Cikatrice.

Bărbatul scund, vânos, avea trăsături tăioase şi păr argintiu la tâmple, deşi încă nu trecuse de treizeci şi cinci de ani.

— N-aş vrea, dar mi-l amintesc.

— Şi noi trebuie să facem din oamenii ăştia o armată? întrebă Moash.

— Lui Kaladin i-a reuşit cu Podul Patru, nu? zise Teft îndreptând spre Moash un deget ameninţător. O să-i mai reuşească o dată.

— Să transformi câteva zeci de oameni e una, să faci acelaşi

lucru cu câteva sute e altceva, răspunse Moash îndepărtând cu o lovitură de picior o creangă ruptă de marea furtună.

Înalt şi masiv, Moash avea o cicatrice pe bărbie, dar nu şi semnul sclaviei pe frunte. Mergea cu spatele drept şi cu capul sus. Dacă n-ar fi avut ochii de un căprui-închis, ar fi putut trece drept ofiţer.

Kaladin îi conduse pe toţi trei de la o baracă la alta, făcând în grabă o numărătoare. Aproape o mie de oameni şi, cu toate că le spusese cu o zi înainte că de-acum sunt liberi şi că, dacă vor, se pot întoarce la vechile lor vieţi, puţini păreau dornici să facă altceva în afară de a sta pur şi simplu. Iniţial, erau patruzeci de echipe de podari, dar mulţi muriseră în timpul ultimului atac, iar câteva poduri avuseseră dinainte prea puţini oameni.

— O să-i împărţim în douăzeci de echipe a câte cincizeci de oameni, spuse Kaladin.

Deasupra lui, Syl coborî fluturând ca o panglică de lumină şi se roti în jurul lui cu iuţeală. Ceilalţi nu dădură niciun semn că ar fi zărit-o; probabil că pentru ei era invizibilă.

— Nu-i putem pregăti pe fiecare în parte, nu de la început. O să-i instruim pe cei mai dornici să înveţe, apoi o să-i trimitem înapoi, să-şi conducă şi să-şi antreneze grupurile.

— Presupun că-i o idee bună, zise Teft scărpinându-şi bărbia.

Cel mai bătrân podar se număra printre puţinii care-şi păstraseră barba. Aproape toţi ceilalţi şi-o răseseră în semn de mândrie, văzând în asta ceva care-i deosebea pe purtătorii Podului Patru de sclavii obişnuiţi. Teft îşi îngrijea barba din acelaşi motiv. Acolo unde nu încărunţise, era de un castaniu-deschis şi o purta scurtă, pătrată, aproape ca a ardenţilor.

Moash se strâmbă, cu ochii la podari.

— Tu, Kaladin, presupui că unii vor fi „mai dornici”. Mie mi se par toţi la fel de deznădăjduiţi.

— Unii vor mai găsi în ei putere să lupte, spuse Kaladin pe drumul de întoarcere către Podul Patru. Pentru început, cei care ni s-au alăturat aseară lângă foc. Teft, o să am nevoie de tine ca s-alegi alţii. Organizează şi uneşte echipele, apoi alege patruzeci de oameni – câte doi din fiecare echipă – pe care-i vom instrui primii. Tu o să conduci instrucţia. Cei patruzeci ne vor fi folositori când ne vom strădui să scoatem soldaţi din ceilalţi.

— Cred că pot face asta.

— Bun. O să-ţi dau câţiva oameni să te-ajute.

— Câţiva? Mi-ar prinde bine mai mulţi, nu doar câţiva…

— Va trebui să te descurci cu câţiva, spuse Kaladin oprindu-se şi întorcându-se către vest, către clădirile regelui de dincolo de zidul taberei. De cei mai mulţi dintre noi va fi nevoie ca să-l ţinem pe Dalinar Kholin în viaţă.

Moash şi ceilalţi se opriră lângă el. Kaladin îşi miji ochii şi privi palatul. Cu siguranţă nu părea destul de maiestuos ca să adăpostească un rege – acolo nu era decât piatră şi iar piatră.

— Eşti dispus să te încrezi în Dalinar? întrebă Moash.

— Şi-a dat Cristalsabia în schimbul nostru, răspunse Kaladin.

— Ne-o datora, mârâi Cikatrice. I-am salvat viaţa, dar-ar furtuna!

— S-ar putea să nu fi fost decât un soi de bravadă, zise Moash încrucişându-şi braţele. Jocuri politice. El şi Sadeas au încercat să se îmbrobodească unul pe altul.

Syl coborî pe umărul lui Kaladin, luând înfăţişarea unei femei tinere, într-o rochie de voal cu falduri bogate, de un albastru-alburiu. Îşi ţinea mâinile încleştate şi se uita în sus, către clădirile regelui, unde plecase Dalinar Kholin să-şi desăvârşească planurile.

Îi dezvăluise lui Kaladin că avea să facă ceva care o să-i înfurie pe mulţi.

„O să-i lipsesc de jocurile lor... ”

— Trebuie să-l ţinem în viaţă, spuse Kaladin uitându-se din nou la ceilalţi. Nu ştiu dacă am încredere în el, dar e singurul om de pe Câmpiile astea care a dat vreodată dovadă de un strop de milă faţă de podari. Dacă moare, vreţi să ghiciţi cât o să dureze până când o să ne revândă moştenitorul său lui Sadeas?

Cikatrice pufni cu dispreţ.

— Aş vrea să-l văd încercând s-o facă, când avem un Cavaler Radiant în frunte.

— Nu sunt Radiant.

— Bine, nu contează, spuse Cikatrice. Nu contează ce eşti, oricum o să le fie greu să ne despartă de tine.

— Crezi că mă pot lupta cu toţi, Cikatrice? întrebă Kaladin privind fix în ochii bărbatului mai vârstnic. Cu zeci de Cristalpurtători? Cu zeci de mii de soldaţi? Crezi că o poate face cineva de unul singur?

— Nu cineva, sublinie Cikatrice cu încăpăţânare. Tu.

— Nu sunt zeu, Cikatrice. Nu pot respinge zece armate, zise

Kaladin şi se întoarse spre ceilalţi doi. Ne-am hotărât să rămânem aici, pe Câmpiile Sfărâmate. De ce?

— La ce bun să fugim? întrebă Teft ridicând din umeri. Chiar şi ca oameni liberi, am sfârşi tot acolo, pe dealuri, ca recruţi într-o armată sau alta. Sau am muri de foame.

Moash aprobă din cap.

— Atâta vreme cât suntem liberi, locul ăsta e la fel de bun ca oricare altul.

— Dalinar Kholin înseamnă, pentru noi, cea mai bună speranţă la o viaţă adevărată, spuse Kaladin. Suntem gărzi de corp, nu slugi silite să muncească. Oameni liberi, în ciuda semnelor de pe frunţile noastre. Nimeni altcineva n-o să ne mai ofere asta. Dacă vrem libertate, trebuie să-l ţinem pe Dalinar Kholin în viaţă.

— Şi Asasinul în Alb? întrebă încet Cikatrice.

Auziseră de isprăvile asasinului care măcelărea regi şi înalţi prinţi ai tuturor popoarelor din întreaga lume. Taberele de luptă zumzăiau de veşti despre omoruri de când mesajele trimise prin distrestii începuseră să povestească despre ele. Împăratul din Azir mort. Jah Kevedul răvăşit. Şase naţiuni rămase fără conducător.

— Deja ne-a omorât regele, îi aminti Kaladin. Bătrânul Gavilar a fost prima victimă a asasinului. Trebuie să sperăm că aici şi-a terminat treaba. Oricum ar fi, îl apărăm pe Dalinar. Cu orice preţ.

Ceilalţi, rând pe rând, îl aprobară din cap, deşi fără tragere de inimă. Nu-i învinovăţea. Nu ajunseseră departe încrezându-se în ochi-luminoşi – până şi Moash, care-l vorbise cândva de bine pe Dalinar, părea să nu-l mai aibă la inimă. Aşa cum nu-l avea pe nici un alt ochi-luminoşi.

De fapt, Kaladin era oarecum surprins de sine însuşi, fiindcă se simţea atât de încrezător. Însă, dar-ar furtuna, lui Syl îi plăcea Dalinar. În ochii lui, asta avea greutate.

— Acum suntem slabi, spuse coborându-şi vocea. Dar, dacă trecem o vreme de partea lui Kholin, apărându-l, o să fim plătiţi generos. O să vă pot instrui – instrucţie adevărată – ca soldaţi şi ofiţeri. În plus, o să-i putem învăţa şi pe ceilalţi cum să mânuiască armele. De unii singuri, ca două duzini de foşti podari, n-o să reuşim. În schimb, imaginează-ţi dacă vom fi o forţă alcătuită din o mie de mercenari iscusiţi, cu cel mai bun

echipament din taberele de război. Dacă va fi să se întâmple cel mai rău dintre rele şi vom fi nevoiţi să părăsim tabăra, aş vrea s-o facem ca o oaste unită, puternică, imposibil de trecut cu vederea. Daţi-mi un an cu mia asta de oameni şi asta vom deveni.

— Ei, iată un plan care-mi place, încuviinţă Moash. O să-nvăţ să mânuiesc sabia?

— Tot ochi-întunecaţi suntem, Moash.

— Tu nu, spuse Cikatrice. Ţi-am văzut ochii în timp ce…

— Încetează! Kaladin răsuflă adânc. Gata! Să nu mai vorbim despre asta.

Cikatrice amuţi.

— Vă numesc ofiţeri, le spuse Kaladin. Pe voi trei, împreună cu Sigzil şi Pietroi. Veţi fi locotenenţi.

— Locotenenţi ochi-întunecaţi? se miră Cikatrice.

În companiile alcătuite doar din ochi-luminoşi, gradul era de obicei echivalent cu cel de sergent.

— Dalinar m-a numit pe mine căpitan. Cel mai înalt rang la care a spus că îndrăzneşte să-l ridice pe un ochi-întunecaţi. Ei, pentru o mie de oameni ne trebuie o ierarhie de comandă completă, o s-avem nevoie de ceva între sergent şi căpitan. Ceea ce înseamnă că trebuie să vă numesc pe voi cinci locotenenţi. Cred că Dalinar o să mi-o îngăduie. Dacă o să mai fie nevoie de încă un grad, vom numi maeştri-sergenţi. Pietroi o să se ocupe de echipamente şi de provizii pentru toţi cei o mie de oameni. O să-l numesc pe Lopen adjunctul lui. Tu, Teft, o să te ocupi de instrucţie. Sigzil o să ne fie condeier. E singurul care poate citi glifele. Moash şi Cikatrice…

Se uită la cei doi bărbaţi. Unul scund, celălalt înalt, mergeau la fel, cu paşi uşori, periculoşi, cu suliţa întotdeauna pe umăr. Nu se despărţeau de ea niciodată. Dintre toţi oamenii Podului Patru pe care îi instruise, numai ei învăţaseră din instinct. Erau ucigaşi.

Ca el însuşi.

— Noi trei, le spuse, vom fi cu ochii în patru, veghind asupra lui Dalinar Kholin. Vreau ca unul dintre noi să-i fie gardă de corp ori de câte ori e cu putinţă. Unul dintre ceilalţi doi îi va apăra fiii, dar nu mă înţelegeţi greşit. Ghimpele Negru e cel pe care vom avea grijă să-l ţinem în viaţă. Cu orice preţ. E singura garanţie a libertăţii noastre, a oamenilor de la Podul Patru.

Ceilalţi dădură din cap.

— Bine, încheie Kaladin. Să mergem la ceilalţi. E timpul ca toată lumea să vă vadă aşa cum vă văd eu.

Cu învoirea tuturor, Hobber se aşeză primul ca să i se facă tatuajul. Bărbatul cu strungăreaţă era unul dintre primii care crezuseră în Kaladin. Kaladin îşi aducea foarte bine aminte de ziua aceea; istovit după o podalergare, ar fi vrut pur şi simplu să se întindă şi să privească în gol. În schimb, preferase să-l salveze pe Hobber, în loc să-l lase să moară. În acea zi se salvase şi pe sine însuşi.

Restul echipei Podului Patru stătea în cort, în jurul lui Hobber, uitându-se în tăcere cum tatuatoarea lucra la fruntea lui cu mare grijă, acoperind cicatricea, semnul de sclav, cu glifele cerute de Kaladin. De durere, Hobber strângea din când în când din ochi, dar îşi păstra pe faţă un zâmbet.

Kaladin auzise că puteai acoperi o cicatrice cu un tatuaj şi că rezultatul putea fi unul care să arate foarte bine. Odată ce ajungea în piele cerneala tatuajului, glifele atrăgeau ochii şi abia dacă-ţi mai puteai da seama că sub ele era o cicatrice.

După ce termină, tatuatoarea îi întinse lui Hobber o oglindă. Podarul îşi pipăi fruntea şovăind. Pielea era roşie de la ace, dar tatuajul întunecat la culoare acoperea perfect semnul sclaviei.

— Ce scrie? întrebă încet Hobber, cu lacrimi în ochi.

— Libertate, răspunse Sigzil înaintea lui Kaladin. Glifa înseamnă libertate.

— Iar cele mai mici, de deasupra ei, adăugă Kaladin, spun la ce dată ai fost eliberat şi cine te-a eliberat. Chiar dacă îţi pierzi înscrisul de eliberare, oricine ar vrea să te întemniţeze, considerându-te fugar, poate obţine cu uşurinţă dovada că nu eşti. Le-o poate cere condeierilor lui Dalinar Kholin, care păstrează o copie a înscrisului tău.

Hobber dădu din cap.

— E bine, dar nu e de-ajuns. Adăugaţi şi „Podul Patru”. Libertate, Podul Patru.

— Ca să spună că ai fost eliberat de la Podul Patru?

— Nu. N-am fost eliberat de la Podul Patru. Am fost eliberat

mulţumită Podului Patru. Nu mi-aş vinde timpul petrecut acolo pentru nimic în lume.

Discuţia părea nebunească. Podul Patru însemnase moarte – zeci de oameni fuseseră măcelăriţi în timp ce alergau cu podul ăla blestemat. Chiar şi după ce se hotărâse să-i salveze, Kaladin pierduse mult prea mulţi oameni. Hobber ar fi fost nebun dacă n-ar fi profitat de orice prilej ca să evadeze.

Şi totuşi aşteptă, cu încăpăţânare, până când Kaladin desenă glifele potrivite şi i le întinse tatuatoarei – o ochi-întunecaţi calmă şi atât de voinică încât îţi imaginai că ar fi putut ridica un pod de una singură. Se aşeză pe scaunul ei şi se apucă să adauge cele două glife pe fruntea lui Hobber, înghesuindu-le sub glifa „libertate”. În tot acest timp – pentru a doua oară –, îi explică fostului podar cum trebuia să-şi protejeze tatuajul, care avea să-l doară mai multe zile.

El suportă noua tatuare cu un zâmbet pe faţă. Era nebunie curată, dar ceilalţi dădeau aprobator din cap, strângându-l pe rând de braţ. Odată ce femeia termină cu el, Cikatrice se grăbi să se aşeze, nerăbdător, cerând să fie tatuat exact la fel.

Kaladin se retrase cu un pas, îşi încrucişă braţele şi clătină din cap. În afara cortului, lumea se foia prin piaţă, vânzând şi cumpărând. Tabăra de război era un adevărat oraş, construit în adâncitura rotundă, ca un crater, a unei imense formaţiuni stâncoase. Războiul prelungit de pe Câmpiile Sfărâmate atrăsese tot soiul de negustori, precum şi meşteşugari, artişti, ba chiar şi familii cu copii.

Moash stătea în apropiere, uitându-se la tatuatoare cu încordarea zugrăvită pe chip. Nu era singurul din echipă lipsit de semnul sclaviei. Nici Teft nu-l avea. Ajunseseră podari fără să fi fost făcuţi sclavi mai întâi. Se întâmpla adesea în tabăra lui Sadeas, unde trimiterea la podalergare era pedeapsa primită pentru tot felul de greşeli.

— Dacă n-aveţi semnul sclaviei, spuse Kaladin, cu voce sonoră, ca să fie auzit de toţi, nu e nevoie de tatuaj. Sunteţi oricum de-ai noştri.

— Ba da, zise Pietroi. Eu o să mi-l fac.

După ce se ridică Cikatrice, insistă să se aşeze în locul lui, de unde plecă apoi cu tatuajul pe frunte, deşi nu purtase semnul de sclav. Şi toţi ceilalţi cărora le lipsea – printre ei numărându-se Beld şi Teft – se aşezară ca să li se tatueze fruntea.

Numai Moash nu se lăsă ispitit şi preferă să-şi facă tatuajul pe braţ. Bun. Spre deosebire de cei mai mulţi dintre ei, nu trebuia să umble afişând la vedere dovada că fusese cândva sclav.

Se ridică de pe scaun şi altcineva îi luă locul. Un bărbat cu pielea roşie cu negru, ca piatra marmorată. Din echipa Podului Patru făceau parte tot soiul de oameni, însă Shen era cu totul aparte. Un parsh.

— Nu-l pot tatua, spuse artista. Nu e liber, e proprietate.

Kaladin deschise gura să protesteze, dar ceilalţi i-o luară înainte.

— A fost eliberat, ca noi toţi, spuse Teft.

— Face parte din echipă, sări şi Hobber. Tatuează-l sau nu vezi nicio sferă, de la niciunul dintre noi.

Tăcu înroşindu-se şi uitându-se la Kaladin, care avea să plătească pentru toţi, cu sfere primite de la Dalinar Kholin.

Şi alţi podari protestară, aşa că, în cele din urmă, tatuatoarea oftă şi se dădu bătută. Îşi trase taburetul şi începu să lucreze la fruntea lui Shen.

— Nici măcar n-o să-l puteţi vedea, mormăi, deşi pielea lui Sigzil era aproape tot atât de întunecată ca a parshului şi tatuajul lui era uşor de observat.

La final, Shen se uită în oglindă, apoi se ridică. Aruncă o privire către Kaladin şi dădu din cap. Nu vorbea mult, iar Kaladin nu ştia niciodată ce ar fi trebuit să înţeleagă. De fapt, era foarte uşor să-l dai uitării pe Shen, care mergea de obicei, tăcut, în urma grupului de podari. Nevăzut. Aşa cum erau adesea parshii.

Tatuatoarea terminase cu toţi, în afară de Kaladin. El se aşeză şi închise ochii. Înţepăturile acelor erau mai dureroase decât se aşteptase.

Nu după mult timp, femeia începu să înjure pe şoptite. Kaladin deschise ochii în timp ce-i ştergea fruntea cu o cârpă.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă.

— Cerneala nu stă în piele! exclamă ea. N-am mai pomenit aşa ceva. Cum îţi şterg fruntea, cum iese cerneala! Tatuajul nu se întipăreşte.

Kaladin oftă, dându-şi seama că prin vene îi clocotea un strop de Lumină de Furtună. Nici măcar nu observase că o absorbise, dar părea s-o reţină din ce în ce mai bine. În ultimele zile, umblând în toate părţile, o atrăsese adesea. Păstrarea Luminii de Furtună te ducea cu gândul la umplerea unui burduf cu vin –

dacă turnai prea energic şi nu-i puneai dop, lichidul ţâşnea imediat afară, apoi continua să se scurgă prelingându-se lent. La fel se întâmpla cu Lumina.

O alungă răsuflând un norişor de fum strălucitor, pe care spera că tatuatoarea nu-l remarcase.

— Încearcă din nou, spuse el, în timp ce femeia ştergea cerneala respinsă.

De data asta, tatuajul prinse. Kaladin stătu tot timpul cu dinţii încleştaţi, ca să poată suporta durerea, apoi îşi ridică privirea spre oglinda din mâna femeii. Chipul care se uita la el părea al unui străin. Proaspăt ras şi îngrijit, cu părul dat peste cap pentru tatuaj, cu semnele sclaviei acoperite şi, pe moment, date uitării.

„Pot fi din nou omul ăsta?”, se întrebă ridicând mâna ca să-şi atingă obrazul. „Omul ăsta a murit, nu-i aşa?”

Syl îi coborî pe un umăr, apoi se uită în oglindă împreună cu el.

— Viaţă înaintea morţii, Kaladin, şopti ea.

Fără să vrea, absorbi Lumină de Furtună. Doar o picătură, o mică fracţiune din valoarea unei sfere. I se scurse prin vene ca un val înfuriat, ca vânturile captive într-un spaţiu îngust.

Tatuajul de pe frunte i se topi. Trupul lui respinse cerneala, care începu să i se scurgă pe faţă. Tatuatoarea înjură iar, înşfăcându-şi cârpa.

Kaladin rămase cu imaginea glifelor care dispăreau. Libertatea se dizolvă şi de sub ea reapărură cicatricele urâte ale captivităţii. Dominate de o glifă arsă cu fierul roşu.

„Shash.” Periculos.

Femeia îi şterse faţa.

— Nu pricep care-i treaba. Credeam că acum o să ţină. Am…

— E în ordine, o întrerupse Kaladin ridicându-se, luând cârpa ca să se şteargă mai bine şi întorcându-se către ceilalţi, către podarii deveniţi oşteni. După cum se pare, cicatricele încă n-au terminat cu mine. O să încerc şi altădată.

Aprobară cu toţii din cap. Avea să le explice mai târziu ce se întâmplase; îi cunoşteau cu toţii puterile.

— Să mergem, le spuse, aruncându-i tatuatoarei o pungă cu sfere şi luându-şi apoi suliţa lăsată la intrarea cortului.

Ceilalţi i se alăturară, cu suliţele pe umeri. Nu era nevoie să umble înarmaţi prin tabără, dar voia să se obişnuiască toţi cu ideea că acum erau liberi să poarte arme.

Afară, piaţa era plină de lume şi clocotea de viaţă. Pe timpul marii furtuni din timpul nopţii, corturile fuseseră, fireşte, strânse şi puse la adăpost, dar reapăruseră deja. Poate fiindcă se gândea la Shen, îi remarcă pe parshi. Dintr-o singură rotire grăbită a privirii, zări câteva zeci, ajutând la ridicarea ultimelor câteva corturi, cărând bagajele ochi-luminoşilor sau ajutând prăvăliaşii să-şi stivuiască mărfurile.

„Oare ce cred ei despre acest război de pe Câmpiile Sfărâmate?”, se întrebă. „Un război care încearcă să-i înfrângă şi poate chiar să-i subjuge pe singurii parshi liberi din lume?”

Ar fi vrut să poată primi răspunsuri de la Shen la asemenea întrebări. Dar se părea că de la parsh n-avea să capete niciodată altceva în afară de ridicări din umeri.

Kaladin îşi conduse oamenii prin piaţă, care părea un loc mult mai prietenos decât cel din tabăra lui Sadeas. Deşi lumea se holba la podari, nimeni nu-i privea cu dispreţ, iar la tarabele din apropiere muşteriii se tocmeau destul de vehement, dar nimeni nu zbiera. Chiar şi vagabonzii şi cerşetorii erau mai puţini.

„Pur şi simplu asta vrei să crezi”, îşi spuse Kaladin. „Vrei să crezi că Dalinar e aşa cum spun toţi. Un ochi-luminoşi de onoare din poveşti. Dar toată lumea spunea acelaşi lucru şi despre Amaram.”

În drumul lor, treceau pe lângă soldaţi. Rămăseseră mult prea puţini. Oameni care fuseseră de gardă în tabără când ceilalţi plecaseră la dezastruosul atac în timpul căruia Sadeas îl trădase pe Dalinar. Când întâlniră un grup care patrula prin piaţă, Kaladin văzu doi bărbaţi din frunte ridicându-şi mâinile în faţă, cu încheieturile încrucişate.

Cum de învăţaseră vechiul salut al Podului Patru, şi încă atât de repede? Fusese un simplu gest, nu un salut în toată puterea cuvântului, dar trecuseră dând din cap către el şi către oamenii lui. Pentru Kaladin, mult mai calma stare a lucrurilor din piaţă căpătă brusc o altă explicaţie. Poate că nu era vorba doar de ordinea şi de organizarea din armata lui Dalinar.

În aerul taberei lui de război plutea o groază tăcută. Pierduseră mii de oameni din pricina trădării lui Sadeas. Probabil că toată lumea de acolo cunoştea un bărbat care murise pe platouri. Şi probabil că toată lumea se întreba dacă nu cumva conflictul dintre cei doi înalţi prinţi n-avea să capete proporţii.

— E plăcut să fii privit ca un erou, nu-i aşa? întrebă Sigzil, care

mergea alături de Kaladin, cu ochii la un alt grup de soldaţi în trecere.

— Cât credeţi c-o să dureze bunăvoinţa asta? întrebă Moash. Cât mai e până vor începe să ne urască?

— Ha! exclamă Pietroi şi, mai înalt decât el, apăru în spatele lui Moash şi-l prinse de umăr. Fără văicăreli azi! Te plângi prea des. Nu mă face să-ţi trag un şut. Nu-mi place să dau şuturi. Mă dor degetele.

— Să-mi tragi un şut? pufni Moash. Tu, care nici măcar nu vrei să porţi suliţă?

— Suliţele nu sunt bune ca să le tragi una plângăcioşilor. Însă picioarele mari ale unui unkalaki – ca ale mele – pentru asta sunt făcute! Ha! E evident, nu?

Kaladin îşi scoase oamenii din piaţă şi îi călăuzi către o clădire mare, dreptunghiulară, de lângă barăci. Era din piatră cioplită, nu Animmodelată, aşa că arăta mult mai bine. Pe măsură ce soseau tot mai mulţi zidari, astfel de construcţii deveneau ceva tot mai obişnuit în taberele de război.

Animmodelarea era mai rapidă, dar mai scumpă şi mai puţin adaptabilă. Kaladin nu ştia mare lucru despre ea, în afară de faptul că un Animmodelator nu putea face orice. De aceea erau barăcile aproape identice.

Îşi conduse oamenii înăuntrul clădirii impunătoare, până la o tejghea unde un bărbat încărunţit, cu o burtă cât toate zilele, supraveghea câţiva parshi care stivuiau valuri de stofă albastră. Bărbatul era Rind, cel care gospodărea toate rezervele lui Dalinar şi căruia Kaladin îi trimisese instrucţiuni cu o seară înainte. Era ochi-luminoşi, dar se ştia că e „zecar”, un rang care îl situa cu prea puţin deasupra ochi-întunecaţilor.

— Aaa! exclamă el cu o voce piţigăiată, nicidecum în armonie cu grosimea mijlocului său. Iată-vă, în sfârşit! Le-am scos pe toate pentru voi, căpitane. Pe toate cele care au rămas.

— Au rămas? întrebă Moash.

— Uniformele Gărzii de Cobalt! Am comandat unele noi, dar astea sunt cele rămase în stoc, zise Rind şi se întristă. Nu mă aşteptam să fie atât de curând nevoie de atât de multe, înţelegeţi.

Îl măsură pe Moash cu privirea de sus până jos, apoi îi întinse o uniformă şi îi arătă o cabină în care putea să se schimbe.

Moash o luă.

— O să ne purtăm vestele de piele peste astea?

— Ha! exclamă Rind. Cele de care-aţi legat atâtea oase încât arătaţi ca purtătorii de hârci din apus în zi de sărbătoare? Am auzit de ele. Dar nu, Luminlordul Dalinar a spus că veţi primi cu toţii platoşe, coifuri de oţel şi suliţe noi. Şi cămăşi de zale pentru câmpul de luptă, dacă va fi nevoie.

— Deocamdată uniformele sunt de ajuns, spuse Kaladin.

— Cred c-o s-arăt ca un prost în asta, bodogăni Moash, dar se duse să se schimbe.

Rind împărţi uniformele. Îi aruncă lui Shen o privire ciudată, dar îi întinse şi lui o uniformă fără comentarii.

Oamenii se strânseră grămadă, nerăbdători, vorbind între ei cu entuziasm în timp ce-şi despătureau uniformele. Trecuse multă vreme de când nu mai purtaseră nimic altceva decât vestele de podari sau acoperitoarele de şale ale sclavilor. Tăcură când Moash ieşi din cabină.

Uniformele erau noi, croite într-un stil mai modern decât ceea ce purtase Kaladin în zilele petrecute în armată. Pantaloni albaştri băţoşi şi cizme negre, atât de bine lustruite încât străluceau. Cămaşă albă, cu nasturi, doar cu gulerul şi manşetele ieşite în afara vestonului, care trecea de talie, fiind încheiat cu nasturi până sub centură.

— Ei, aşa soldat mai zic şi eu! râse mai-marele magaziilor, încă mai crezi c-arăţi ca un prost?

Îi făcu semn lui Moash să se uite în oglinda de pe perete.

Fostul podar îşi aranjă manşetele şi, oricât ar fi părut de ciudat, roşi. Kaladin rareori îl mai văzuse atât de tulburat.

— Nu, spuse Moash, nu mai cred.

Ceilalţi se puseră nerăbdători în mişcare şi începură să se schimbe. Unii intrară în cabinele de pe margini, dar cei mai mulţi nu se sinchisiră s-o facă. Erau podari şi sclavi. O bună parte din viaţă fuseseră plimbaţi în văzul lumii doar cu bucată de pânză în jurul şalelor sau nici măcar cu atât.

Teft îşi îmbrăcă uniforma înaintea tuturor, ştiind ce nasturi să-şi încheie mai întâi.

— A trecut mult timp, spuse punându-şi centura. Nu ştiu dacă merit să mai port aşa ceva.

— Asta e ceea ce eşti, Teft, spuse Kaladin. Nu te lăsa condus de sclavul din tine.

Teft mormăi, prinzându-şi cuţitul de luptă la locul lui de pe

centură.

— Şi tu, fiule? Tu când o să recunoşti că eşti ceea ce eşti?

— Am recunoscut.

— Ai recunoscut în faţa noastră. Nu şi dinaintea celorlalţi.

— Nu începe din nou cu asta.

— Încep cu ce vreau, dar-ar furtuna! se răsti Teft.

Se înclină spre Kaladin, vorbindu-i cu glas scăzut:

— Cel puţin până când îmi dai un răspuns adevărat. Eşti Undeunitor. Încă nu eşti Radiant, dar o să fii după ce va răbufni totul. Ceilalţi au dreptate când te îmboldesc. Ce-ar fi să te duci la acest Dalinar, să absorbi nişte Lumină de Furtună şi să-l faci să te recunoască drept un ochi-luminoşi?

Kaladin se uită la oamenii lui, care, total nedumeriţi, se străduiau să-şi îmbrace uniformele, în timp ce Rind le explica, scos din răbdări, cum să-şi încheie vestoanele.

— Teft, şopti Kaladin, ochi-luminoşii mi-au luat tot ce-am avut vreodată. Familia, fratele, prietenii. Mai mult. Mai mult decât îţi poţi imagina. Văd ce am şi îmi iau.

Îşi ridică mâna şi, fiindcă ştia ce caută, desluşi câteva şuviţe de lumină ieşindu-i din piele.

— Îmi vor lua şi asta. Dacă vor afla ce pot face, mi-o vor lua.

— Pe suflarea lui Kelek, cum ar putea s-o facă?

— Habar n-am, Teft. Habar n-am, dar nu pot să nu intru în panică dacă mă gândesc la asta. Nu-i pot lăsa să mi-o ia – sau să mă lase fără voi. Să păstrăm tăcerea asupra puterilor mele. Să nu mai vorbim despre ele.

Teft mormăi nemulţumit. Ceilalţi izbutiră în sfârşit să se îmbrace cum trebuia, deşi Lopen – ciungul, cu mâneca lui goală întoarsă pe dos şi trasă sub veston, ca să nu atârne – îşi puse degetul pe epolet.

— Ce-i asta?

— E emblema Gărzii de Cobalt, răspunse Kaladin. Garda de corp a lui Dalinar Kholin.

— Ăia-s morţi, gancho, zise Lopen. Noi nu suntem ei.

— Da, încuviinţă Cikatrice şi, spre groaza lui Rând, îşi scoase cuţitul şi tăie epoletul. Noi suntem Podul Patru.

— Podul Patru v-a fost închisoare, protestă Kaladin.

— Nu contează, ripostă Cikatrice. Noi suntem Podul Patru.

Ceilalţi încuviinţară, tăindu-şi la rândul lor epoleţii şi aruncându-i pe podea.

Teft dădu din cap şi le urmă exemplul.

— O să-l apărăm pe Ghimpele Negru, dar n-o să înlocuim ceea ce a avut odată. Suntem alt grup, grupul nostru.

Kaladin îşi frecă fruntea, dar asta era ceea ce crease legându-i unii de alţii, înlănţuindu-i temeinic pentru a da naştere unei unităţi.

— O să fac o emblemă din două glife şi o să ţi-o trimit, îi spuse lui Rind. Va trebui să ne dai epoleţi noi.

Bărbatul gras oftă şi adună epoleţii de pe jos.

— Presupun c-aşa o să fac. Aici e uniforma ta, căpitane. Un căpitan ochi-întunecaţi! Cine-ar fi crezut că e cu putinţă? O să fii singurul din armată. Singurul care-a existat vreodată, din câte ştiu.

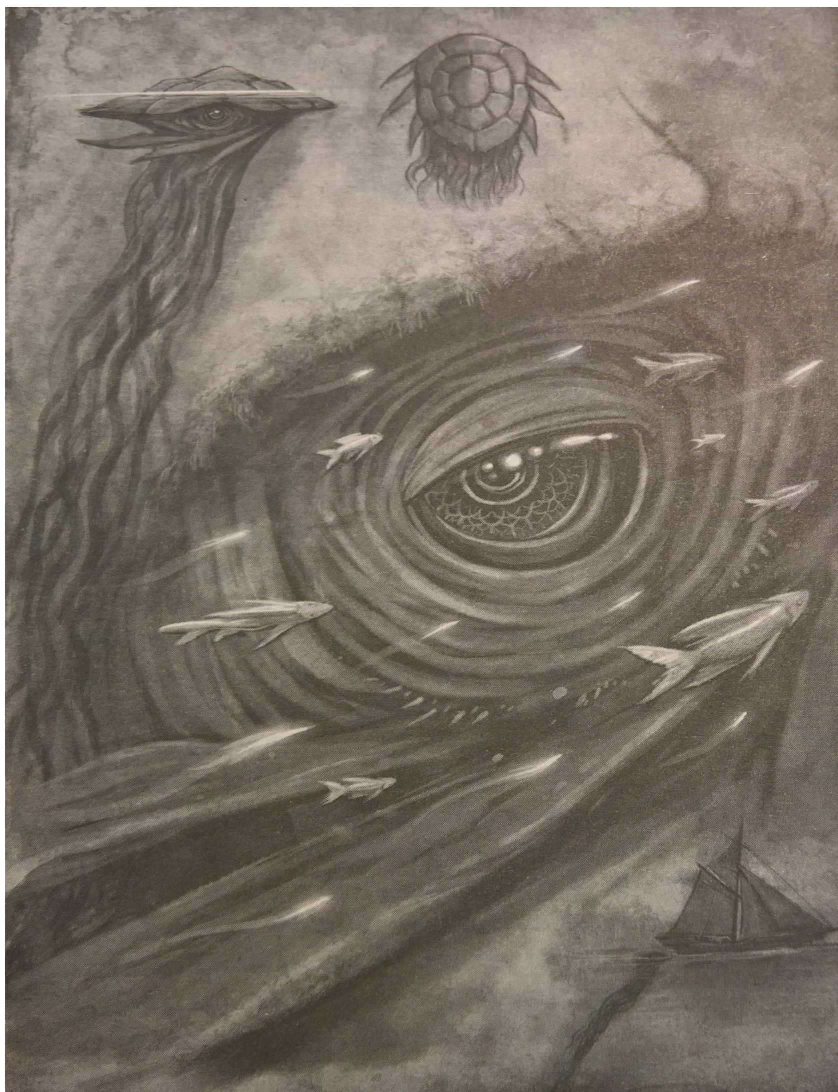
Nu părea să-l ofenseze. Kaladin nu ştia mare lucru despre ochi-luminoşii de dahn mic, precum Rind, deşi în taberele de război erau peste tot. În locul unde se născuse nu trăiau decât ochi-întunecaţi şi familia lordului oraşului – de un dahn aflat ceva mai sus de jumătatea ierarhiei. Abia după ce ajunsese în armata lui Amaram înţelesese că exista o întreagă paletă de ochi-luminoşi, dintre care unii aveau slujbe obişnuite şi îşi câştigau banii cu greu, la fel ca oamenii de rând.

Se apropie de ultimul pachet de haine de pe tejghea. Uniforma lui se deosebea de a celorlalţi. Avea o vestă albastră şi o haină albastră lungă, cu două rânduri de nasturi de argint şi cu căptuşeală albă. Se purta descheiată, în ciuda şirurilor lungi de nasturi de pe ambele părţi.

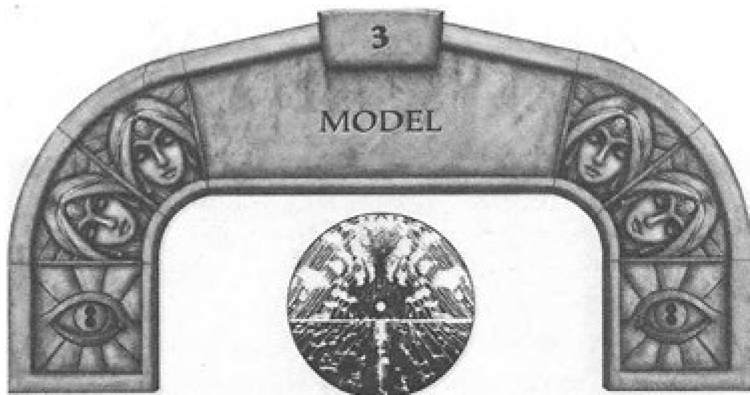
Văzuse adesea astfel de uniforme. La ochi-luminoşi.

— Podul Patru, spuse tăindu-şi însemnele Gărzii de Cobalt şi punându-le pe tejghea, alături de celelalte.

SCHIŢELE LUI SHALLAN:
SANTHID

3
MODEL

Soldaţii raportau că sunt pândiţi de la distanţă de un număr înfricoşător de mare de iscoade parshendi. Am observat o nouă schemă de apropiere a lor de tabere pe timpul nopţii, urmată de o retragere rapidă. Nu pot presupune decât că duşmanii noştri îşi pregătesc o strategie care să pună capăt războiului.

— Din jurnalul personal al lui Navani Kholin, Jeseses 1174

„Studiul vremurilor de dinainte de Hierocraţie e frustrant de greu”, scria în carte. „Pe timpul guvernării Hierocraţiei, Biserica Vorină deţinea un control aproape absolut asupra părţii estice a Rosharului. Falsificările pe care le-a răspândit şi le-a transmis apoi din generaţie în generaţie s-au întipărit în conştiinţa societăţii. Şi, mult mai grav, s-au făcut copii modificate după textele antice, împăcând istoria cu dogma hierocratică.”

Îmbrăcată în cămaşă de noapte, Shallan citea în cabina ei, la lumina unei cupe cu sfere. Fiind foarte îngustă; încăperea nu avea un hublou, ci doar o fereastră ca o crăpătură întinsă pe toată lungimea peretelui exterior, în partea lui de sus. Nu se auzea decât clipocitul apei izbite de coca vasului. Era una dintre nopţile în care corabia n-avea în ce port să se adăpostească.

„În epoca aceea, Biserica îi privea cu suspiciune pe Cavalerii Radianţi”, continua textul din carte. „Însă se bizuia pe autoritatea primită de vorinism de la Heralzi. Urmarea a fost o dicotomie pe durata căreia Mârşăviei şi trădării cavalerilor li s-a dat o prea mare importanţă. În acelaşi timp, erau omagiaţi cavalerii din vechime – cei care trăiseră alături de Heralzi în

zilele umbrei.

Din acest motiv, e foarte dificil să se facă cercetări legate de Radianţi şi de locul numit Umbremar. Care sunt faptele? Ce a lăsat Biserica în scripte, când, greşit îndrumată, s-a străduit să şteargă din trecut tot ce părea contradicţie, rescriindu-l astfel încât să se potrivească întocmai cu povestea ei preferată? Din acele vremuri au supravieţuit prea puţine documente care să nu fi trecut prin mâini vorine pentru a fi copiate de pe pergamentele originale în codice moderne."

Shallan se uită pe deasupra cărţii. Lucrarea se număra printre primele publicate de Jasnah în calitate de erudită desăvârşită. Dar n-o îndemnase Shallan să o citească. Ba chiar şovăise când îi ceruse un exemplar şi fusese nevoie să caute în adâncurile unuia dintre numeroasele cufere cu cărţi pe care le adusese în cala vasului.

De ce i-o dăduse fără nicio tragere de inimă, când cartea vorbea exact despre lucrurile pe care le studia pupila ei? N-ar fi trebuit să i-o dea fără ezitare? Volumul…

Modelul reapăru.

Lui Shallan i se opri răsuflarea în gât când îl văzu în cabină, lângă patul îngust, chiar în stânga ei. Îşi îndreptă din nou privirea, cu mare grijă, către pagina pe care-o avea în faţă. Modelul era cel pe care-l mai văzuse şi înainte, forma apărută pe blocul de desen.

De atunci îl tot zărise, cu coada ochiului, fie pe o fibră a lemnului, fie pe spatele cămăşii de pânză a unui marinar, fie în licărirea apei. Şi dispăruse ori de câte ori se uitase drept spre el. Jasnah nu-i mai dezvăluise nimic în plus, se mulţumise doar să-i spună că modelul nu-i putea face niciun rău.

Shallan întoarse pagina şi îşi domoli răsuflarea. Mai trăise ceva asemănător când în desene îi apăruseră, nepoftite, straniile creaturi cu capete-simbol. Îşi lăsă privirea să alunece de pe pagină către perete – nu se uită direct spre model, ci către o margine a lui, ca şi cum nu l-ar fi observat.

Da, era acolo. Reliefat, ca o broderie, complicat şi de o simetrie tulburătoare. Liniile subţiri i se răsuceau şi i se învârteau prin el însuşi, săltând cumva suprafaţa lemnului, ca un ornament de fier sub o faţă de masă foarte bine întinsă.

Era unul dintre acele lucruri. Un cap-simbol. Modelul era acelaşi cu al capetelor bizare. Îşi întoarse din nou privirea la

pagină, dar nu începu să citească. Corabia se legănă şi sferele luminoase din cupa lui Shallan se mişcară zornăind. Respiră adânc.

Apoi se uită drept la model.

Ciudăţenia începu să pălească imediat, cu muchiile reliefate topindu-i-se. Dar Shallan avusese timp să-l vadă limpede, întipărindu-şi o Amintire.

— Nu şi de data asta, murmură în timp ce modelul dispărea. De data asta te-am prins.

Îşi aruncă imediat cartea şi se grăbi să-şi ia creionul cu cărbune şi o foaie de hârtie. Se ghemui lângă lumină, cu părul roşu căzându-i răvăşit în jurul umerilor.

Lucra cu îndârjire, posedată de o nevoie frenetică de a termina desenul. Degetele i se mişcau din propria lor voinţă, iar mâna interzisă, dezgolită, ţinea blocul lângă lampa-cupă care împroşca hârtia cu ţăndări de lumină.

Azvârli creionul. Îi trebuia ceva mai ascuţit, care să tragă linii mai subţiri. Avea nevoie de cerneală. Creionul era minunat când voiai să înfăţişezi nuanţele delicate ale vieţii, dar ceea ce desena ea nu era viaţă. Era altceva, ceva ireal. Îşi scoase din rezerve o pană şi o călimară, apoi se întoarse la desen, ca să redea liniile fine, încâlcite.

Desena fără să se gândească. Arta o mistuia şi în jur i se iveau creaţiospreni. În curând, pe măsuţa de lângă patul ei se îngrămădeau zeci de siluete minuscule, la fel şi pe podea, în apropierea locului unde îngenunchease. Îşi schimbau locul şi se roteau, niciunul mai mare decât căuşul unei linguri, căpătând forme pe care le întâlniseră de curând. Shallan nu le dădea aproape nicio atenţie, deşi nu mai văzuse niciodată atât de mulţi în acelaşi timp.

Îşi schimbau înfăţişarea din ce în ce mai repede în vreme ce ea desena concentrată. Modelul părea imposibil de capturat pe hârtie. Repetiţiile sale complicate erau forme răsucite la nesfârşit. Nu, o pană n-ar fi putut niciodată să-l redea fără cusur, dar Shallan era aproape de perfecţiune. Îl desenă spiralându-se dintr-un punct central, apoi refăcu fiecare ramură care pornea din centru, căci toate îşi aveau propriile vârtejuri de linii subţiri. Era ca un labirint menit să-şi scoată prizonierii din minţi.

După ce trase ultima linie, îşi dădu seama că răsufla greu, de

parcă ar fi alergat îndelung. Clipi şi văzu din nou creaţiosprenii care o înconjurau – erau cu sutele. Zăboviră o vreme, înainte de a păli, dispărând unul câte unul. Shallan îşi puse pana alături de călimara pe care o lipise de masă cu ceară, ca să nu alunece când se clătina corabia. Luă foaia, aşteptă să se usuce ultimele linii desenate cu cerneală şi simţi că-i izbutise ceva important, deşi nu ştia ce.

Când se uscă şi ultima linie de cerneală, modelul se înălţă în faţa ei. Şi dinspre hârtie auzi clar un oftat, parcă de uşurare.

Tresări, scăpând foaia, şi se grăbi să se urce în pat. Spre deosebire de alte dăţi, modelul nu se făcu nevăzut, deşi părăsi hârtia, luând viaţă din desenul care îl copiase, şi trecu pe podea.

Shallan nu putea descrie în nici un altfel ceea ce vedea. Modelul se mută, cumva, de pe hârtie pe podeaua cabinei. Veni la piciorul patului ei, se înfăşură în jurul lui, urcă şi ajunse pe pătură. Nu semăna cu ceva care mergea pe sub pătură; o astfel de comparaţie ar fi fost o aproximaţie grosolană. Liniile erau prea precise pentru asta şi nu se deformau. Ceva aflat sub pătură ar fi fost o umflătură informă, pe când aceea era clar conturată.

Modelul se apropia. Nu părea periculos, însă Shallan începu să tremure. Nu semăna cu capetele-simbol din desenele ei, dar era, cumva, acelaşi lucru. O versiune turtită, fără trup şi membre. O reprezentare abstractă a uneia dintre cele două, aidoma cercului cu câteva linii în interior care reprezintă, pe hârtie, un chip omenesc.

Creaturile cu capete-simbol o înspăimântaseră, îi bântuiseră visele, o făcuseră să se teamă că-şi pierde minţile. Prin urmare, când modelul se apropie, Shallan se ridică în grabă din pat şi se îndepărtă cât de mult se putea în mica ei cabină. Apoi, cu inima bătând să-i spargă pieptul, deschise uşa, cu gândul să meargă la Jasnah.

Dar o găsi pe prinţesă chiar dincolo de prag, cu braţul întins către mânerul uşii. În palma ei stătea o siluetă măruntă, alcătuită din întunecime de cerneală modelată în forma unui bărbat într-un costum elegant, la modă, cu haină lungă. La vederea lui Shallan, se topi într-o umbră. Jasnah se uită la pupila ei, apoi către podeaua cabinei, la modelul care traversa scândurile.

— Pune ceva pe tine, copilă, spuse apoi. Avem multe de

discutat.

— La început, sperasem că am putea avea acelaşi soi de spren, zise Jasnah, aşezată pe un taburet din cabina lui Shallan.

Modelul rămăsese pe podea, între ea şi Shallan, care stătea întinsă pe pat, îmbrăcată decent, cu un halat peste cămaşa de noapte şi cu o mănuşă albă în mâna stângă.

— Dar, fireşte, ar fi fost prea simplu. Am bănuit încă din Kharbranth că facem parte din ordine diferite.

— Din ordine, Luminăţie? întrebă Shallan, folosindu-se cu sfială de un creion ca să împungă modelul de pe podea.

Acesta tresări, sperios ca un animal înghiontit. Sălta suprafaţa podelei într-un mod care o fascina pe Shallan, cu toate că o parte din ea nu voia să aibă nimic de-a face cu nefireasca lui geometrie, care te făcea să ameţeşti.

— Da, răspunse Jasnah.

Sprenul ca de cerneală care o însoţise nu reapăruse.

— Se spune că fiecare ordin se putea folosi de una sau două Unde care se suprapuneau. Numim puterile lor Undeunire. Animmodelarea este una dintre aceste unde, şi o avem în comun, deşi ordinele noastre sunt diferite.

Shallan dădu din cap. Undeunire, Animmodelare. Erau talente ale Radianţilor Dispăruţi, abilităţi – considerate simple legende – care fuseseră binecuvântarea sau blestemul lor, după cum susţineau unele sau altele dintre relatările pe care le citeai. Sau cel puţin asta aflase din cărţile primite de la Jasnah de când erau pe mare.

— Eu nu mă număr printre Radianţi, spuse.

— Bineînţeles că nu, încuviinţă prinţesa, aşa cum nu mă număr nici eu. Ca tot ce ţine de traiul în societate, ordinele cavalerilor erau o născocire întrebuinţată de oameni ca să poată defini şi explica. Nu orice om care mânuieşte o suliţă e oştean şi nu orice femeie care face pâine e brutar. Şi, cu toate astea, armele sau coptul pâinii sunt însemnele unor anumite meserii.

— Cu alte cuvinte, ceea ce facem noi…

— Era cândva o trăsătură definitorie pentru cei primiţi în rândurile Cavalerilor Radianţi, completă Jasnah.

— Dar noi suntem femei!

— Da, răspunse Jasnah încet. Sprenii nu se sinchisesc de prejudecăţile societăţii omeneşti. E învigorător, nu crezi?

Shallan îşi luă ochii de la sprenul pe care-l înghiontea.

— Printre Cavalerii Radianţi erau femei?

— Într-un număr potrivit din punct de vedere statistic. Dar nu te teme c-o să te trezeşti în curând învârtind o sabie, copilă. Arhetipul Radiantului pe câmpul de luptă e o exagerare. Din câte am citit – deşi, din nefericire, scrierile ajunse până la noi nu sunt întotdeauna demne de încredere –, pentru fiecare Radiant dedicat luptei existau alţi trei care îşi petreceau timpul ocupându-se de diplomaţie, de studiu sau ajutând societatea în alte moduri.

— A, da?

Oare asta o dezamăgea?

„Idioato.” O amintire ieşi la suprafaţă nepoftită. O sabie argintie. Un model din lumină. Adevăruri cărora nu le putea face faţă. Le izgoni, strângând din ochi cu putere.

Zece bătăi de inimă.

— Am făcut cercetări legate de sprenii despre care mi-ai povestit. Creaturile cu capete-simbol.

Shallan răsuflă adânc şi deschise ochii.

— Ăsta e unul dintre ei, spuse arătând cu creionul către model, care se apropiase de cufărul ei şi care se urca şi cobora de acolo, ca un copil care sare pe canapea.

Nu părea ameninţător, ci inocent, ba chiar jucăuş şi aproape lipsit de inteligenţă. Şi ea se speriase de aşa ceva?

— Da, presupun că da, spuse Jasnah. Cei mai mulţi spreni nu se manifestă aici la fel ca în Umbremar. Înainte i-ai desenat în forma lor de acolo.

— Ăsta n-arată prea impresionant.

— De acord. Recunosc că sunt dezamăgită. Simt că, în privinţa asta, ne scapă ceva important, Shallan, şi mă sâcâie. Cripticii au o reputaţie înspăimântătoare şi, totuşi, ăsta – primul pe care l-am văzut vreodată– pare…

Modelul se urcă pe perete, apoi alunecă, se urcă din nou şi alunecă încă o dată.

— Prostovan?

— Poate că pur şi simplu are nevoie de mai mult timp. Când m-am legat prima dată cu Fildeş…

Se întrerupse brusc.

— Poftim? întrebă Shallan.

— Îmi cer scuze. Nu-i place să vorbesc despre el. Îl nelinişteşte. Când Cavalerii Radianţi şi-au încălcat jurământul, sprenii au avut de suferit. Mulţi au murit; nu mă îndoiesc de asta. Deşi Fildeş nu vorbeşte despre aşa ceva, deduc că semenii săi văd în fapta lui o trădare.

— Dar…

— Să lăsăm asta. Îmi pare rău.

— Bun. Ai pomenit de Criptici?

— Da, răspunse Jasnah scoţând din mâneca mâinii interzise o bucată de hârtie împăturită, cea pe care desenase Shallan capetele-simbol. Aşa îşi spun ei, dar noi i-am numi, probabil, minciunospreni. Cuvântul nu le place. Oricum, Cripticii guvernează unul dintre cele mai mari oraşe din Umbremar.

Gândeşte-te la ei ca la nişte ochi-luminoşi din Tărâmul Cunoaşterii.

— Adică această creatură, zise Shallan, arătând cu o mişcare a capului modelul, care mergea în cerc în mijlocul cabinei, e un… soi de prinţ în partea cealaltă?

— Cam aşa ceva. Între ei şi onoarespreni există un fel de conflict foarte complicat. Nu sunt în stare să dedic prea mult timp politicii sprenilor. Acesta va fi însoţitorul tău, cel care, printre altele, îţi va da puterea de a Animmodela.

— Printre altele?

— Va trebui să le descoperi, zise Jasnah. Ţin de natura sprenului. Ce ţi-au dezvăluit cercetările tale?

Pentru Jasnah, totul părea să fie o punere la încercare a erudiţiei. Shallan îşi înăbuşi un oftat. De asta rămăsese alături de prinţesă în loc să se întoarcă acasă. Totuşi, şi-ar fi dorit ca uneori Jasnah să-i ofere răspunsurile în loc s-o pună să trudească din greu ca să le găsească singură.

— Alai susţine că sprenii sunt fragmente din puterea creaţiei. O mulţime de erudite pe care le-am citit sunt de acord.

— E o părere. Ce înseamnă?

Shallan se strădui să nu se lase distrasă de sprenul de pe podea.

— Există zece Unde – sau Forţe – care guvernează lumea. Gravitaţia, Apăsarea, Preschimbarea. De aşa ceva e vorba. Mi-ai spus că sprenii sunt frânturi din Tărâmul Cunoaşterii care au

căpătat cumva simţire datorită atenţiei pe care le-au acordat-o oamenii. Ei bine, mi se pare logic să fi fost ceva şi înainte de asta. Ca… o pictură care a fost pânză înainte să i se dea viaţă.

— Viaţă? se miră Jasnah ridicând din sprânceană.

— Bineînţeles, răspunse Shallan.

Picturile trăiau. Nu aşa ca un om sau ca un spren, dar… ei bine, cel puţin pentru ea, faptul era evident.

— Aşadar, înainte de a căpăta viaţă, sprenii au fost ceva. Forţă. Energie. Zen-fiică-Vath a desenat nişte spreni minusculi pe care-i găsea uneori în apropierea obiectelor grele. Gravitaţiospreni – fragmente din puterea sau forţa care ne face să cădem. E logic să tragem concluzia că fiecare spren a fost mai înainte o forţă. De fapt, sprenii se pot împărţi în două grupuri mari. Cei atraşi de sentimente şi cei atraşi de forţe cum sunt focul sau puterea vântului.

— Deci crezi în teoria lui Namar despre categorisirea sprenilor?

— Da.

— Perfect, spuse Jasnah. Ca şi mine. După părerea mea personală, aceste grupuri de spreni – cei legaţi de sentimente şi cei legaţi de forţele naturii – sunt izvorul din care au apărut primii „zei” ai omenirii. Onoare, devenit Atotputernicul din vorinism, e o creaţie a oamenilor care-şi doreau o reprezentare a sentimentelor omeneşti ideale, aşa cum le vedeau în sprenii atraşi de ele. Cultivare e o zeiţă venerată în Apus ca întrupare a naturii şi a sprenilor atraşi de ea. Diverşii Pustiuspreni, cu lordul lor nevăzut – al cărui nume se schimbă în funcţie de cultura despre care vorbim –, evocă un duşman sau pe cineva care ţi se opune. Părintele Furtunii este, fireşte, un vlăstar straniu al acestui fapt şi natura sa teoretică diferă în funcţie de epoca vorinismului pe care o avem în vedere…

Vocea i se stinse. Shallan roşi, dându-şi seama că-şi luase ochii de la Jasnah şi începuse să deseneze pe pătură o glifă apărătoare de răul din cuvintele acesteia.

— N-a fost decât o abatere de la subiect, zise prinţesa. Îmi cer iertare.

— Eşti atât de sigură că nu e real, spuse Shallan. Atotputernicul.

— Nu există nimic care să-mi dovedească existenţa lui într-o mai mare măsură decât pe a Pasiunilor thaylene, pe a lui Nu

Ralik al lacstrăvezenilor sau pe a zeilor oricărei alte religii.

— Şi Heralzii? Nu crezi c-au existat?

— Nu ştiu. În lumea asta sunt multe lucruri pe care nu le înţeleg. De pildă, există o vagă dovadă că atât Atotputernicul, cât şi Părintele Furtunii sunt creaturi reale – pur şi simplu nişte spreni puternici, ca Veghetoarea Nopţii.

— Atunci şi el ar fi real.

— N-am pretins niciodată că nu e. N-am spus decât că nu-l accept ca zeu, că nu mă simt înclinată să-l venerez. Dar iarăşi ne-am abătut de la subiect. Jasnah se ridică. Te scutesc de orice alt studiu. În următoarele câteva zile, trebuie să te concentrezi asupra unui singur lucru.

Arătă către podea.

— Modelul? întrebă Shallan.

— După mai multe veacuri, eşti prima şi singura persoană care are şansa să intre în legătură cu un Criptic. Studiază-l şi notează-ţi în amănunt toate experienţele. Probabil că va fi prima ta scriere valoroasă şi s-ar putea dovedi foarte importantă pentru viitorul nostru.

Shallan se uită la model, care se apropiase şi se izbise de piciorul ei – îl simţise foarte vag iar acum continua să se izbească repetat.

— Minunat, spuse ea.

4
PĂSTRĂTORUL SECRETELOR

Următorul indiciu a apărut pe ziduri. Nu l-am nesocotit, dar nici n-am înţeles ce însemna cu adevărat.

— Din jurnalul lui Navani Kholin, Jeseses 1174

— Alerg prin apă, spuse Dalinar venindu-şi în fire.

Se mişca, înainta în grabă.

Viziunea căpătă substanţă în jurul lui. Îşi simţi coapsele împroşcate de apă caldă. Era încadrat de vreo doisprezece bărbaţi, înarmaţi cu ciocane şi suliţe, care alergau prin apa puţin adâncă. Îşi ridicau picioarele foarte sus la fiecare pas, cu tălpile înapoi şi pulpele paralele cu suprafaţa apei, de parcă ar fi mărşăluit la paradă – numai că niciodată nu se făcuse vreo paradă într-o goană atât de nebună. Era clar că, alergând astfel, înaintau mai uşor prin apă. Încercă să imite umbletul lor straniu.

— Cred că sunt în Lacul Străveziu, spuse şoptit. Apă caldă, care nu trece de genunchi, şi nici urmă de uscat nicăieri. Însă e în amurg, nu văd prea bine. Lumea aleargă împreună cu mine. Nu ştiu dacă fugim către ceva sau de ceva. Dacă mă uit peste umăr, nu zăresc nimic. E clar că oamenii ăştia sunt soldaţi, deşi uniformele lor sunt antice. Fuste de piele, coifuri şi platoşe de bronz. Picioarele şi braţele dezgolite.

Dalinar se uită în jos, la sine însuşi.

— Şi eu sunt îmbrăcat tot aşa.

În Alethkar şi Jah Kevect, o parte dintre înalţii lorzi încă mai

foloseau astfel de uniforme, aşa că nu putea să se plaseze în timp cu exactitate. În prezent le întrebuinţau comandanţii tradiţionalişti, oferindu-le o nouă viaţă din calcul, cu speranţa că înfăţişarea clasică putea să inspire luptătorii. Dar, în astfel de cazuri, se foloseau alături de echipamentul modern, din oţel – şi aşa ceva nu se vedea nicăieri.

Dalinar nu punea întrebări. Descoperise că, luând parte la acţiunea din viziunile lui, afla mai multe decât dacă s-ar fi oprit şi ar fi întrebat.

Să alergi prin apă nu era uşor. Deşi la început se aflase aproape în fruntea grupului, între timp rămăsese în urmă. Alergau către un soi de colină stâncoasă masivă, umbrită în acel ceas al amurgului. Poate că nu se afla în Lacul Străveziu. Acolo nu se găseau astfel de formaţiuni stâncoase…

Dar nu era o colină de piatră. Era o fortăreaţă. Dalinar se opri şi-şi ridică privirea către construcţia cu vârfuri ascuţite, arătând ca un castel înălţat chiar din apa nemişcată a lacului. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Piatră de un negru intens. Obsidian? Poate că locul fusese Animmodelat.

— În faţa noastră e o fortăreaţă, spuse continuând să înainteze. Probabil că acum nu mai există, altminteri ar fi faimoasă. Pare construită în întregime din obsidian. Flancurile ca nişte aripioare de peşte se înalţă către turnuri ascuţite ca vârfurile de săgeţi… Părinte al Furtunii! E măreaţă. Ne apropiem de un alt grup de oşteni care stau în apă, îndreptându-şi protectori suliţele în toate direcţiile. Sunt vreo doisprezece; iar pe mine mă însoţesc cam tot atâţia. Şi… da, e cineva în mijlocul lor. Un Cristalpurtător. În armură strălucitoare.

Nu era un simplu Cristalpurtător. Un Radiant. Un cavaler într-o Cristalarmură splendidă, lucind într-un roşu aprins la îmbinări şi în anumite alte locuri. Aşa arătau armurile în zilele umbrei. Viziunea lui era dintr-un timp de dinaintea Mârşăviei.

Ca orice altă Cristalarmură, şi aceea îşi avea semnele distinctive. Cu fusta din zale, cu îmbinările netede, cu apărătoarele de braţ prelungite înapoi… Furtuni, semăna cu armura lui Adolin, numai că era mai strâmtă în talie. O purta o femeie? Dalinar nu putea fi sigur, coiful avea viziera lăsată.

— Intraţi în formaţie! porunci cavalerul la sosirea grupului lui Dalinar, care-şi confirmă bănuiala.

Da, era o femeie.

El şi ceilalţi se aşezară în cerc în jurul cavalerului, cu suliţele îndreptate în afară. Nu prea departe, prin apă mărşăluia un alt grup de oşteni, tot cu un cavaler în centru.

— De ce ne-ai chemat înapoi? întrebă unul dintre însoţitorii lui Dalinar.

— Caeb crede c-a văzut ceva, răspunse cavalerul. Fiţi cu ochii-n patru. Să înaintăm cu prudenţă.

Grupul se îndepărtă de fortăreaţă mergând într-o direcţie diferită de cea din care venise. Dalinar îşi ţinea suliţa îndreptată spre exterior şi îi asudau tâmplele. Nu i se părea că era diferit de cum era el de obicei. Însă ceilalţi îl vedeau ca pe unul al lor.

Încă nu ştia mare lucru despre viziuni. Într-un fel sau altul, i le trimitea Atotputernicul. Însă Atotputernicul murise, după cum recunoscuse el însuşi. Prin urmare, cum de era cu putinţă?

— Căutăm ceva, spuse Dalinar în şoaptă. Mai multe grupuri de cavaleri şi soldaţi au fost trimise în noapte, să caute ceva care a fost zărit.

— Cum te simţi, puştiule nou? îl întrebă un oştean de alături.

— Foarte bine, răspunse Dalinar. Sunt doar îngrijorat. Adică, de fapt, nu prea ştiu ce căutăm.

— Un spren care nu se poartă cum ar trebui, îl lămuri bărbatul. Deschide bine ochii. Odată ce i-a atins Sja-anat, sprenii se poartă bizar. Ia în seamă tot ce observi.

Dalinar dădu din cap, apoi repetă în şoaptă cuvintele celuilalt, sperând că Navani îl poate auzi. El şi grupul lui continuară să cerceteze locul pas cu pas, cu cavalerul-femeie din mijlocul lor vorbind cu… nimeni? Părea să poarte o conversaţie, dar Dalinar nu vedea şi nu auzea pe nimeni în afară de ea.

Îşi îndreptă atenţia către ceea ce îl înconjura. Îşi dorise întotdeauna să vadă mijlocul Lacului Străveziu, dar nu i se ivise niciodată prilejul să ajungă cu mult dincolo de malurile lui. În timpul ultimei vizite la Azir nu-şi găsise timp pentru un ocol în direcţia aceea. Azishii păruseră întotdeauna surprinşi fiindcă voia să meargă într-un asemenea loc, deşi ei pretindeau că „acolo nu e nimic”.

Dalinar purta nişte pantofi strânşi pe picioare, probabil ca nu cumva să se taie în ceva ascuns în apă. Fundul nu era complet plat, existau găuri şi încreţituri pe care mai degrabă le simţea decât le vedea. Se pomeni privind peştii mărunţi care săgetau apa, umbrele din ea şi, alături, un chip.

Un chip.

Dalinar ţipă, trăgându-se înapoi dintr-un salt, şi arătă cu suliţa în jos.

— Acolo era o faţă! în apă!

— Un râuspren? întrebă cavalerul, venind lângă el.

— Semăna cu o umbră, răspunse Dalinar. Cu ochi roşii.

— Atunci e aici, zise cavalerul. Iscoada lui Sja-anat. Caeb, fugi la punctul de control. Voi, ceilalţi, supravegheaţi locul. N-o să poată ajunge prea departe fără un purtător.

Femeia-cavaler îşi smulse ceva de la brâu, o punguţă.

— Acolo! exclamă Dalinar, văzând un mic punct roşu în apă.

Plutea şi se îndepărta, înotând ca un peşte. Dalinar se repezi pe urmele lui, alergând cum învăţase cu puţin înainte. Totuşi, la ce bun să urmăreşti un spren? Nu-i putea prinde. Cel puţin nu prin vreo metodă cunoscută de el.

Ceilalţi alergau în spatele lui. Peştii se împrăştiară, speriaţi de apa pe care o împroşca.

— Urmăresc un spren, zise Dalinar, din nou pe şoptite. Pe el îl vânez. Seamănă cu o faţă micuţă – întunecată şi neclară, cu ochi roşii. Înoată ca un peşte. O clipă! A mai apărut unul. I se alătură. E mai mare, o siluetă întreagă, de aproape un stânjen. Un om care înoată, dar ca o umbră. E…

— Furtuni! strigă pe neaşteptate femeia-cavaler. Şi-a adus o escortă!

Sprenul mai mare se răsuci, se afundă în apă şi dispăru, pătrunzând în fundul stâncos. Dalinar se opri, neştiind dacă trebuia să continue urmărirea celui mic sau să rămână pe loc.

Ceilalţi se răsuciră pe călcâie şi o rupseră la fugă înapoi.

„Uh-oh…”

Dalinar se grăbi să se retragă când fundul stâncos al lacului începu să se zbuciume. Se împletici şi căzu, împroşcând apa. Era atât de limpede, încât putea să-i vadă fundul crăpându-se sub el, ca şi cum ceva imens l-ar fi izbit de dedesubt.

— Vino! strigă unu! dintre oşteni, prinzându-l de braţ.

Dalinar se simţi tras în picioare, în vreme ce crăpăturile se lărgeau. Suprafaţa lacului, mai înainte liniştită, se învolbura şi fremăta.

Pământul se cutremură, aproape trântindu-l din nou. În faţa lui, mai mulţi soldaţi căzură.

Se uită peste umăr la timp ca să vadă o stâncă ieşind din apă.

Un braţ enorm! Zvelt, mai lung de doi stânjeni, ţâşni din lac, apoi coborî brusc, ca şi cum ar fi vrut să se prindă zdravăn de fundul lacului. În apropiere se ivi un altul, cu cotul către cer, după care se înălţară amândouă, părând prinse de un trup care se împingea în sus.

Un corp uriaş se rupse de fundul pietros. De parcă ar fi fost îngropat în nisip şi tocmai izbutea să iasă. Apa izvora din spatele plin de creste al creaturii, năpădit de fărâme de coajăde-piatră şi de ciuperci submarine. Sprenul izbutise cumva să trezească la viaţă piatra însăşi.

Când creatura se ridică şi se răsuci, Dalinar îi zări ochii de un roşu incandescent, ca piatra topită, adânciţi într-o faţă de piatră pe care se citea răutatea. Trupul era scheletic, cu braţe şi picioare ciolănoase şi cu degete ascuţite, terminate cu unghii de piatră.

— Clastotrăsnet! strigară oştenii. Ciocanele! Pregătiţi ciocanele!

Femeia-cavaler se opri în faţa monstrului care se ridica, înalt de vreo patru stânjeni şi jumătate, şiroind de apă.

Din el începu să se reverse o lumină albă, liniştitoare. Îl duse pe Dalinar cu gândul la lumina sferelor. La Lumina de Furtună. Femeia îşi înălţă Cristalsabia şi atacă, înaintând prin apă cu o uşurinţă nefirească. Poate datorită puterii armurii.

— Au fost zămisliţi ca să vegheze, spuse o voce de alături.

Dalinar se uită la soldatul care-l ajutase mai devreme să se ridice, un selay cu faţa prelungă, ţeasta cheală şi nasul lat. Întinse mâna şi-l ajută la rândul lui să se salte în picioare.

Soldatul nu-i vorbise cu aceeaşi voce înainte, dar Dalinar o recunoscu. Era cea pe care o auzea la sfârşitul celor mai multe dintre viziunile sale. Vocea Atotputernicului.

— Cavalerii Radianţi, adăugă acesta, acum în picioare lângă Dalinar, cu ochii la femeia în armură care atacase creatura de coşmar. Au fost o soluţie, o cale de echilibrare a balanţei după Devastări. Zece ordine cavalereşti, fondate ca să-i ajute pe oameni mai întâi să lupte şi apoi să reconstruiască.

Dalinar repetă totul, cuvânt cu cuvânt, străduindu-se să nu piardă niciunul, iar nu să le înţeleagă.

Atotputernicul se întoarse spre el.

— Am fost surprins când au apărut ordinele astea. Eu nu mi-am învăţat Heralzii aşa ceva. Sprenii au făcut să fie cu putinţă –

vrând să imite ceea ce le dădusem oamenilor. Va trebui să le fondezi din nou. Asta e misiunea ta. Uneşte-i. Creează o fortăreaţă care poate rezista în furtună. Ofensează-l pe Oroare, convinge-l că poate fi înfrânt şi alege un luptător care să-l înfrunte. O să profite de prilejul ăsta în loc să rişte să piardă iarăşi, cum i s-a întâmplat atât de des. E cel mai bun sfat pe care ţi-l pot da.

Dalinar termină de repetat cuvintele. Dincolo de el, lupta începea să se înverşuneze, apa era împroşcată în toate părţile, piatra se mărunţea. Oştenii se apropiau purtând ciocane şi, uimitor, străluceau şi ei de Lumină de Furtună, deşi ceva mai slab.

— Apariţia cavalerilor te-a surprins, îi spuse Dalinar Atotputernicului. Şi forţa asta, duşmanul ăsta, a izbutit să te ucidă. N-ai fost niciodată zeu. Zeii ştiu totul. Zeii nu pot fi ucişi. Aşadar, cine erai?

Atotputernicul nu răspunse. Nu putea. Dalinar înţelesese că viziunile erau un soi de experienţă dinainte hotărâtă, ca reprezentaţiile artiştilor. Oamenii puteau să-i răspundă lui, aşa cum pot actorii să improvizeze, într-o anumită măsură, însă Atotputernicul n-o făcea niciodată.

— O să mă străduiesc din toate puterile, zise Dalinar. O să fondez din nou ordinele. O să-i pregătesc. Mi-ai spus multe lucruri, însă de unul mi-am dat eu singur seama. Dacă tu ai putut fi ucis, atunci celălalt, seamănul tău – duşmanul tău –, probabil poate să fie şi el omorât.

Peste Dalinar se lăsă întunericul. Ţipetele şi răpăitul apei împroşcate se pierdură în depărtare. Oare faptele din viziunea lui se petrecuseră între două devastări sau în timpul uneia dintre ele? Viziunile nu-i dezvăluiau niciodată suficient de multe lucruri. Când se spulberă întunericul, se regăsi întins într-o cameră mică, de piatră, din tabăra lui de război.

Navani stătea îngenuncheată lângă el, cu planşeta de scris în faţă, cu pana în mişcare. Furtuni, era frumoasă! Matură, cu buzele vopsite în roşu, cu părul împletit într-o coadă scânteind de rubine, înfăşurată în jurul capului. Într-o rochie roşie ca sângele. Se uită la el şi zâmbi când observă că tocmai clipea, trezindu-se.

— A fost… începu el.

— Şşşt! îl opri ea, încă scriind. Ultima parte pare importantă.

Mai scrise câte clipe, apoi săltă pana de pe planşeta pe care o ţinea prin materialul mânecii.

— Cred că nu mi-a scăpat nimic. E greu când schimbi limba.

— Am schimbat limba? se miră el.

— La sfârşit. Înainte vorbiseşi în selay. Într-o formă antică a limbii, fireşte, dar avem scrieri în care e păstrată. Sper că traducătoarele mele vor putea da sens celor notate; în mintea mea, limba asta a cam ruginit. Ar trebui să vorbeşti mai rar când îmi spui ce vezi, dragul meu.

— În momentele alea, poate fi greu s-o fac, răspunse Dalinar ridicându-se.

Comparat cu ceea ce simţise în timpul viziunii, aerul din încăpere era rece. Ploaia răpăia pe obloanele închise, deşi ştia, din experienţă, că, la încheierea viziunii, furtuna e pe terminate.

Simţindu-se secătuit, se îndreptă spre o banchetă de lângă perete şi se aşeză. În cameră nu erau decât el şi Navani; prefera să fie aşa. Renarin şi Adolin aşteptau să se oprească furtuna, într-o altă încăpere a locuinţei lui Dalinar, sub ochii vigilenţi ai lui Kaladin şi ai podarilor săi deveniţi gărzi de corp.

Poate ar fi trebuit să cheme mai multe erudite ca martore ale viziunilor sale; ar fi putut să-şi noteze cu toatele cuvintele lui, comparându-le apoi, ca să ajungă la cea mai fidelă versiune. Furtuni! Îi era destul de greu să ştie că o singură persoană îl privea într-o asemenea stare, delirând şi zvârcolindu-se pe podea. Credea în viziunile lui, nu se îndoia nicidecum de adevărul lor, dar asta nu însemna că spectacolul nu era jenant.

Navani se aşeză lângă el şi-l îmbrăţişă.

— A fost urât?

— În viziunea asta? Nu. Nu urât. Alergare, apoi luptă. Eu n-am luat parte. Viziunea s-a încheiat înainte de a fi nevoie de ajutorul meu.

— Atunci ce-i cu figura asta?

— Trebuie să fondez din nou ordinele Cavalerilor Radianţi.

— Să le fondezi din nou… Dar cum? Ce înseamnă asta?

— Nu ştiu. Nu ştiu nimic; n-am decât indicii şi ameninţări neclare. Se apropie o primejdie, asta e sigur. Trebuie s-o opresc.

Navani îşi puse mâna pe umărul lui. Se uită lung către cămin, unde focul trosnea molcom, împrăştiind în încăpere o lumină caldă. Era unul dintre puţinele cămine care nu fuseseră modificate şi care nu conţineau un fabrial dătător de căldură.

Dalinar prefera focul adevărat, dar nu i-o spunea lui Navani, care se străduia din greu să facă astfel de fabriale pentru toţi.

— De ce tocmai tu? îl întrebă ea. De ce trebuie să faci tu asta?

— De ce se naşte un om rege şi altul cerşetor? întrebă Dalinar. Ăsta e mersul lumii.

— Aşa uşor ţi se pare?

— Nu e uşor, dar n-are rost să cer răspunsuri, zise Dalinar.

— Mai ales dacă Atotputernicul e mort…

Poate că n-ar fi trebuit să-i dezvăluie ei asta. Ideea era de ajuns ca să fie etichetat drept eretic, ca să-l părăsească toţi ardenţii şi ca să-i ofere lui Sadeas o armă împotriva Tronului.

Dacă Atotputernicul era mort, pe cine venera Dalinar? În ce credea?

— Ar trebui să notăm amintirile din timpul viziunii, oftă Navani desprinzându-se de el. Cât sunt proaspete.

Dalinar dădu din cap. Era important să existe o descriere potrivită cu transcripţiile. Începu să povestească tot ce văzuse, vorbind destul de răspicat, astfel încât ea să poată nota cuvânt cu cuvânt. Descrise lacul, hainele bărbaţilor, fortăreaţa stranie din depărtare. Navani spuse că despre construcţiile imense din Lacul Străveziu existau istorisiri ale unor oameni care trăiseră acolo. Eruditele le considerau legende.

Dalinar se ridică şi începu să umble de colo-colo prin încăpere când trecu la descrierea creaturii groaznice care se ridicase din lac.

— A lăsat o groapă pe fundul apei, explică el. Imaginează-ţi că trasezi pe podea conturul unui trup, apoi îl vezi rupându-se de acolo. Şi imaginează-ţi ce avantaje practice are aşa ceva. Un spren se mişcă repede şi cu uşurinţă. Se poate strecura dincolo de liniile duşmanului, apoi se poate arăta ca să-i atace pe toţi cei care sprijină armata din spatele frontului. Creatura aia de piatră trebuie să fie greu de înfrânt. Furtuni! Cristalsăbiile. Mă întreb dacă nu cumva cu aşa ceva au fost menite să lupte.

Navani zâmbea în timp ce scria.

— Ce e? întrebă el oprindu-se locului.

— Eşti soldat până-n măduva oaselor.

— Da. Şi?

— E adorabil, răspunse ea, scriind ultimele cuvinte. Pe urmă ce s-a mai întâmplat?

— Atotputernicul mi-a vorbit.

Repetă monologul atât de fidel pe cât izbuti să şi-l amintească, măsurând din nou încăperea cu paşi lenţi, odihnitori.

„Trebuie să dorm mai mult”, se gândi.

Nu mai era tânărul care, cu douăzeci de ani în urmă, putea să stea toată noaptea cu Gavilar, bându-şi vinul în timp ce fratele lui făcea planuri, şi să plece a doua zi la luptă plin de vigoare şi tânjind să se ia cu cineva la întrecere.

Istorisirea odată încheiată, Navani se ridică şi-şi adună ustensilele pentru scris. Avea să le ducă eruditelor ei tot ce spusese el în fine, eruditelor lui, de care se folosea ea –, ca să le ceară să traducă notiţele, găsind asemănarea cu ceea ce istorisise Dalinar în alethi. Dar, fireşte, numai după ce avea să scoată părţile delicate, cum era moartea Atotputernicului.

Avea să caute şi date istorice asemănătoare cu descrierile lui. Lui Navani îi plăcea să fie totul ordonat şi clar. Pregătea o cronologie a viziunilor lui, încercând să le adune într-o singură istorisire.

— Încă eşti hotărât să faci publică proclamaţia săptămâna asta? îl întrebă.

Dalinar dădu din cap. Înalţilor prinţi le-o dezvăluise, în secret, cu o săptămână în urmă. Ar fi vrut să i se dea citire în tabere în aceeaşi zi, însă Navani îl convinsese că putea alege o cale mai înţeleaptă. Vestea se răspândea oricum, dar aşa înalţii prinţi aveau timp să se pregătească.

— Proclamaţia o s-ajungă la urechile tuturor peste câteva zile. Înainte de a apuca înalţii prinţi să-l preseze prea mult pe Elhokar ca s-o retracteze.

Navani îşi ţuguie buzele.

— Trebuie să se facă, spuse el.

— Se presupune c-ar trebui să-i uneşti.

— Înalţii prinţi sunt copii răsfăţaţi. Ca să se schimbe e nevoie de măsuri extreme.

— Dacă destrami regatul, nu-l mai refacem niciodată.

— O să ne asigurăm că nu se destramă.

Ea îl măsură cu privirea de sus până jos, apoi zâmbi.

— Trebuie să recunosc că mi-e drag acest Dalinar mai încrezător în sine. Ei, şi dacă aş putea împrumuta o parte din încrederea lui în ceea ce ne priveşte pe noi doi…

— Sunt foarte încrezător în ceea ce ne priveşte pe noi, spuse

el trăgând-o mai aproape.

— Oare? Fiindcă drumul de la palatul imperial până la locuinţa ta şi înapoi îmi iroseşte o groază de timp în fiecare zi. Gândeşte cât de convenabil ar fi dacă mi-aş muta lucrurile aici – în apartamentele tale, să zicem.

— Nu.

— Eşti sigur că nu ne vor lăsa să ne căsătorim, Dalinar. Şi atunci ce altceva am putea face? E vorba de moralitate? Ai spus tu însuţi că Atotputernicul e mort.

— Ceva e fie corect, fie greşit, ripostă el cu înverşunare. N-are nicio legătură cu Atotputernicul.

— Un zeu, spuse Navani pe ton categoric, nu stă să se gândească dacă poruncile lui sunt corecte sau greşite.

— Ăăă… Da.

— Ai grijă, îl preveni ea. Vorbeşti ca Jasnah. Oricum, dacă Zeul e mort…

— Zeul nu e mort. Dacă Atotputernicul a murit, înseamnă că nu era Zeu, atâta tot.

Ea oftă, încă lângă el. Se ridică pe vârfuri şi îl sărută, dar nu cu sfială. După părerea ei, sfiala era pentru timizi şi pentru frivoli. Aşa că îi dărui un sărut încărcat de pasiune, apăsându-şi gura peste a lui şi împingându-i capul pe spate, dornică de mai mult. După retragerea ei, Dalinar descoperi că i se tăiase răsuflarea.

Navani îi zâmbi, se întoarse ca să-şi ia lucrurile – el nu observase că le lăsase să-i cadă în timpul sărutului – şi o porni către uşă.

— Îţi dai seama că nu sunt o femeie răbdătoare. Sunt la fel de răsfăţată ca înalţii prinţi; m-am obişnuit să capăt tot ce-mi doresc.

Dalinar pufni. Navani nu spusese adevărul. Putea să aibă răbdare. Când îi convenea. De fapt, voia să spună că, de data aceea, nu-i convenea să aştepte.

Navani deschise uşa şi căpitanul Kaladin îşi strecură capul înăuntru, inspectând încăperea. Podarul era cu siguranţă plin de zel.

— Escorteaz-o până acasă, soldat, zise Dalinar.

Kaladin salută. Navani se strecură pe lângă el şi plecă fără să-şi ia rămas-bun, închizând uşa şi lăsându-l pe Dalinar din nou singur.

El oftă adânc, apoi se îndreptă spre scaun şi se aşeză lângă cămin, să se gândească.

Se trezi peste o vreme tresărind, cu focul stins. Furtuni! Acum ajunsese să-l fure somnul în miezul zilei? Dacă n-ar fi petrecut noaptea atât de mult timp răsucindu-se şi zbuciumându-se, cu capul plin de griji şi de poveri pe care n-ar fi trebuit să le poarte niciodată! Ce se-ntâmplase cu zilele simple? Cu mâna pe sabie, neavând niciun dubiu că Gavilar rezolvă toate problemele grele?

Se întinse şi se ridică. Trebuia să vadă cum mergeau pregătirile pentru citirea proclamaţiei regelui, apoi să se ocupe de noile gărzi…

Se opri. Pe peretele încăperii, mai multe semne albe, clare, alcătuiau glife. Înainte nu fuseseră acolo.

„Şaizeci şi două de zile”, citi el. „Moartea urmează.”

La puţin timp după aceea, Dalinar stătea în picioare, cu spatele drept şi cu mâinile încleştate la spate, ascultând-o pe Navani vorbind cu Rushu, una dintre eruditele Casei Kholin. Adolin era în apropiere, tot în picioare, cercetând o bucată de piatră albă care fusese găsită pe podea. Aparent fusese smulsă din şirul de pietre ornamentale care înconjurau ferestrele, ca să fie apoi folosită pentru scrierea glifelor.

„Spatele drept şi capul sus”, îşi spuse Dalinar, „chiar dacă tot ce vrei e să te prăbuşeşti pe scaunul ăla”. Un conducător nu se prăbuşea. Un conducător ţinea lucrurile sub control. Cu toate că el unul simţea că nu controlează nimic.

Mai ales în clipa aceea.

— A! exclamă Rushu – o ardentă tânără, cu gene lungi şi buze ca nişte bumbi. Uite ce linii şovăitoare! Nu i-a ieşit nici simetria. Cel care-a făcut asta nu e obişnuit să deseneze glife. Iar „moarte” e scris aproape greşit – seamănă mai mult cu „sfărâmat”. Iar înţelesul nu e limpede. „Moartea urmează”? Sau e „urmează moartea”? Sau „Şaizeci şi Două de Zile de Moarte şi Următoarele”? Glifele nu sunt clare.

— Mulţumeşte-te să faci o copie, Rushu, zise Navani. Şi nu vorbi cu nimeni despre asta.

— Nici măcar cu tine? întrebă tânăra în timp ce scria, aparent

cu gândul în altă parte.

Navani oftă, apropiindu-se de Dalinar şi de Adolin.

— E pricepută la ceea ce face, spuse cu voce scăzută, dar uneori e puţin cu capul în nori. Oricum, cunoaşte tainele scrisului mai bine decât oricine. E unul dintre multele lucruri care îi stârnesc interesul.

Dalinar dădu din cap, stăpânindu-şi temerile.

— De ce să fi făcut cineva una ca asta? întrebă Adolin lăsând piatra să cadă. E vreo ameninţare neclară?

— Nu, răspunse Dalinar.

Navani îi întâlni privirea.

— Rushu, zise ea, lasă-ne puţin singuri.

Prima dată tânăra nu răspunse, dar se grăbi să iasă când i se ceru a doua oară. Când deschise uşa, îi văzură dincolo de ea pe oamenii din Podul Patru, conduşi de căpitanul Kaladin, întunecat la faţă. El o escortase pe Navani la plecare, apoi se întorsese şi găsise inscripţia – şi trimisese imediat oameni să vadă dacă Navani era cumva în pericol şi s-o aducă înapoi.

Era evident că se considera vinovat, crezând că în camera lui Dalinar se furişase cineva în timp ce dormea. Luminlordul îi făcu semn căpitanului să intre.

Kaladin se grăbi să se supună şi, din fericire, nu observă cum îşi încordase Adolin fălcile la vederea lui. Dalinar se lupta cu un Cristalpurtător parshendi când Kaladin şi Adolin se înfruntau din cuvinte pe câmpul de bătălie, dar auzise vorbindu-se despre cearta lor. Fără îndoială că fiul lui nu fusese deloc încântat să afle că podarul ochi-întunecaţi fusese pus în fruntea Gărzii de Cobalt.

— Domnule, spuse Kaladin înaintând. Mi-e ruşine. Sunt în serviciul tău de numai o săptămână şi deja te-am dezamăgit.

— Ai făcut ce ţi s-a ordonat, căpitane, zise Dalinar.

— Mi s-a ordonat să te feresc de pericole, domnule, răspunse Kaladin, cu furia clocotindu-i în glas. Ar fi trebuit să pun străjeri la fiecare uşă a apartamentelor tale, nu doar la intrare.

— Pe viitor vom fi cu toţii mai vigilenţi, căpitane, spuse Dalinar. Cel dinaintea ta punea străjeri la fel ca tine şi întotdeauna a fost de ajuns.

— Înainte erau alte vremuri, domnule, ripostă Kaladin, cercetând încăperea din priviri şi mijindu-şi apoi ochii.

Şi-i opri asupra ferestrei, prea îngustă ca să se poată strecura

cineva prin ea.

— Aş vrea să ştiu cum a intrat. Străjile n-au auzit nimic. Dalinar se uită atent la tânărul soldat, plin de cicatrice şi posomorât.

„De ce am atâta încredere în omul ăsta?”, se întrebă.

Nu putea găsi răspunsul exact, dar, de-a lungul anilor, învăţase să se bizuie pe instinctele lui de soldat şi de general. Ceva din interiorul lui îl îndemna să se încreadă în Kaladin, şi el îşi asculta intuiţia.

— N-are prea mare importanţă, spuse.

Kaladin îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Nu-ţi face prea multe griji în privinţa felului în care a ajuns cineva să-mi mâzgălească peretele, continuă Dalinar. Fii doar mai vigilent pe viitor. Poţi pleca.

Dădu din cap către Kaladin, care ieşi fără tragere de inimă, închizând uşa în urma lui.

Adolin se apropie. Tânărul cu păr zbârlit era tot atât de înalt ca Dalinar. Uneori îi venea greu să-şi aducă aminte asta. Nu părea să fi trecut prea mult timp de când Adolin era un băieţel înflăcărat, cu o sabie de lemn.

— Ai spus că te-ai trezit cu inscripţia asta aici, zise Navani. Şi că nici n-ai văzut pe nimeni intrând, nici n-ai auzit pe nimeni desenând glifele.

Dalinar dădu din cap.

— Atunci de ce am brusc senzaţia clară că ştii ce caută aici?

— Nu sunt sigur cine a făcut-o, dar ştiu ce înseamnă.

— Ce? întrebă Navani.

— Că ne-a mai rămas puţin timp, răspunse el. Faceţi cunoscută proclamaţia, apoi mergeţi la înalţii prinţi şi pregătiţi-mi o întâlnire cu ei. Vor fi dornici să stăm de vorbă.

„Vine Furtuna Eternă. ”

Şaizeci şi două de zile. Prea puţin timp.

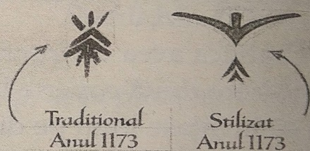
Dar, după toate aparenţele, numai atât avea.

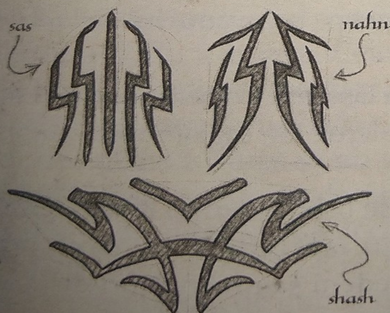
TATUAJELE PODULUI PATRU

A trebuit să mă uit câteva ore la podari pentru a desena glifele prostești de pe fruntile lor, ca să le poți avea, prietene.
– Nazh

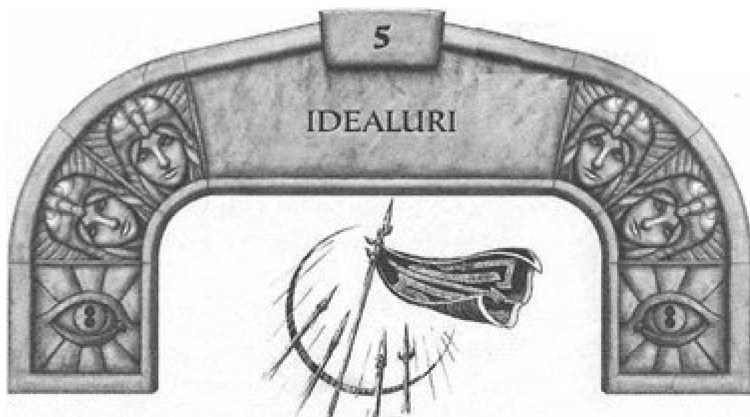

Semnele de pe fruntea lui Kaladin

Emblema de pe uniformele Podului 4

5
IDEALURI

Semnul de pe perete prevestea un pericol mai înfricoşător decât puţinul timp rămas până la ivirea lui. Prezicerea viitorului e una dintre puterile Pustiitorilor.

— Din jurnalul lui Navani Kholin, Jeseses 1174

— ... Asupra izbânzii noastre şi, în cele din urmă, asupra răzbunării.

Crainica avea un înscris care conţinea cuvintele regelui, legat între două coperte îmbrăcate în pânză, dar se cunoştea că învăţase totul pe dinafară. Nu era de mirare. Numai Kaladin o pusese să repete proclamaţia de trei ori.

— Încă o dată, îi ceru, aşezat pe bolovanul lui, în faţa vetrei Podului Patru.

Mulţi oameni din grup îşi lăsaseră jos castroanele cu micul dejun şi amuţiseră. În apropierea lor, Sigzil repeta cuvintele pentru sine, memorându-le.

Crainica oftă. Era o femeie ochi-luminoşi tânără, grăsuţă, brunetă, cu şuviţe de păr roşu, fapt care dezvăluia că, printre înaintaşii ei, se numărau vedeni sau mâncători de coarne. Probabil că zeci de alte femei ca ea umblau prin tabăra de război, citind şi, uneori, explicând cuvintele lui Dalinar. Ridică din nou coperta.

„În orice alt batalion” se gândi Kaladin, în treacăt, „comandantul are un rang destul de înalt ca să fie mai presus decât ea”.

— Sub autoritatea regelui, citi ea, Dalinar Kholin, Înalt Prinţ al Războiului, ordonă prin aceasta o schimbare a modului de adunare şi împărţire a inimilor-nestemată de pe Câmpiile Sfărâmate. De acum înainte, fiecare inimă-nestemată va fi luată de pe platou de câte doi înalţi prinţi care vor lupta împreună. Prada va deveni proprietatea regelui şi Maiestatea Sa va hotărî cât i se cuvine fiecăreia dintre cele două părţi – ţinând cont de eficienţa acestora şi de sârguinţa cu care i se supun. Se va stabili dinainte ce înalţi prinţi şi ce armate răspund de adunarea inimilor-nestemată şi în ce ordine. Perechile nu vor fi întotdeauna aceleaşi şi vor fi alese luându-se în considerare potrivirea strategiilor. Sperăm că, în virtutea Legilor Războinicilor, care ne sunt tuturor aproape de suflet, bărbaţii şi femeile din armatele noastre vor primi cu bucurie această reînnoită concentrare asupra izbânzii noastre şi, în cele din urmă, asupra răzbunării.

Crainica trânti coperta cu zgomot, se uită la Kaladin şi ridică dintr-o sprânceană lungă şi neagră, pe care el nu se îndoia că şi-o sulemenise.

— Mulţumesc, spuse el.

Femeia îi răspunse dând din cap, apoi plecă spre batalionul următor.

Kaladin se ridică în picioare.

— Ei, asta e furtuna pe care-o aşteptam.

Oamenii dădură din cap. Celor de la Podul Patru le pierise cheful de vorbă după strania pătrundere în apartamentele lui Dalinar, petrecută cu o zi înainte. Kaladin se simţea ca un prost. Însă Dalinar părea să nu se sinchisească deloc de cele întâmplate. Ştia mai multe decât îi spunea lui Kaladin.

„Cum o să-mi fac treaba dacă n-am toate informaţiile de care e nevoie?”

Îşi primise postul de numai două săptămâni şi politica şi intrigile ochi-luminoşilor îl prinseseră deja pe picior greşit.

— Înalţilor prinţi n-o să le placă deloc proclamaţia asta, zise Leyten, de lângă vatră, unde se ocupa de curelele platoşei lui Beld, primită de la magazie cu cataramele răsucite. Pentru ei, totul se bizuie pe aceste inimi-nestemată. Azi, vântul o s-aducă nemulţumiri din belşug.

— Ha! făcu Pietroi, punându-i o lingură de sos lui Lopen, care venise să ceară încă o porţie. Nemulţumiri? Azi, asta o să-

nsemne revolte. Aţi auzit c-a pomenit de Legile Războinicilor? I-a insultat pe ceilalţi, despre care ştim că nu-şi respectă jurămintele.

Zâmbea, părând amuzat de furia înalţilor prinţi – ba chiar şi de revolta lor.

— Moash, Drehy, Mart şi Eth, veniţi cu mine, spuse Kaladin. Mergem să înlocuim echipa lui Cikatrice. Teft, la tine cum merg lucrurile?

— Încet. Flăcăii ăştia din echipele celorlalte poduri… mai au de bătut un drum lung. Avem nevoie de ceva în plus, Kal. De ceva care să-i însufleţească.

— O să văd ce e de făcut, răspunse Kaladin. Deocamdată, o să încercăm cu mâncare. Pietroi, în momentul ăsta n-avem decât cinci ofiţeri, aşa că poţi lua ultima cameră din exterior şi s-o foloseşti ca magazie. Kholin ne-a dat drept de rechiziţie din rezervele lui. Umple-o.

— S-o umplu? întrebă Pietroi, zâmbind cu gura până la urechi. Cât de mult?

— Foarte mult. De luni de zile mâncăm supă şi tocană din grâne Animmodelate. Luna viitoare, la Podul Patru se mănâncă regeşte.

— Dar fără carapace, zise Mart, arătând cu degetul spre Pietroi în timp ce-şi lua suliţa şi-şi punea vestonul. Dacă poţi găti ce vrei, nu-nseamnă că trebuie să mâncăm vreo idioţenie.

— Câmpeni înnebuniţi de prea mult aer, răspunse Pietroi. Nu vreţi să fiţi puternici?

— Vreau să-mi păstrez dinţii, mulţumesc, ripostă Mart. Mâncător de coarne ţicnit.

— O să fac două feluri de mâncare, spuse Pietroi ducându-şi mâna la piept, ca şi cum ar fi vrut să salute. Unul pentru oameni curajoşi şi unul pentru proşti. O să poţi alege.

— O să pregăteşti ospeţe, Pietroi, zise Kaladin. Va trebui să pregăteşti bucătari şi pentru celelalte barăci. Chiar dacă acum, când i-au rămas mai puţini oşteni, Dalinar are bucătari în plus, vreau ca podarii să-nveţe să se descurce singuri. Lopen, îi însărcinez pe Dabbid şi Shen să te-ajute şi împreună să-l ajutaţi pe Pietroi. Trebuie să-i transformăm pe aceşti o mie de oameni în soldaţi. Începem la fel cum am făcut-o cu voi toţi – le umplem burţile.

— Se va rezolva, râse Pietroi, bătându-l pe Shen pe umăr

când parshul se apropie pentru a doua porţie.

Începuse de curând să ceară şi-o a doua porţie şi părea să fie mai puţin retras decât înainte.

— N-o să pun niciodată balegă în ea! adăugă Pietroi.

Ceilalţi chicotiră. Faptul că punea balegă în mâncare îl adusese pe Pietroi în rândul podarilor. Când Kaladin o porni către palatul regelui – Dalinar avea în ziua aceea o întâlnire importantă cu regele –, Sigzil i se alătură.

— O clipă din timpul tău, domnule, spuse el.

— Bineînţeles.

— Mi-ai făgăduit că o să am prilejul să-ţi măsor… puterile speciale.

— Ţi-am făgăduit? Nu-mi amintesc să fi făgăduit.

— Ai mormăit.

— Am… mormăit?

— Când ţi-am vorbit despre măsurători. Ai lăsat impresia că ideea ţi se pare bună şi i-ai spus lui Cikatrice că te-ar putea ajuta să-ţi înţelegi puterile.

— Presupun că aşa am făcut.

— Trebuie să ştim exact ce poţi face, domnule, până unde merg puterile tale, cât timp rămâne în tine Lumina de Furtună. Eşti de acord că o înţelegere lipsită de dubii a limitelor tale ar fi de mare preţ pentru noi?

— Da, răspunse Kaladin fără tragere de inimă.

— Minunat. Atunci…

— Dă-mi câteva zile. Pregăteşte un loc unde să nu ne vadă nimeni. Pe urmă… da, bine. O să te las să-mi măsori puterile.

— Minunat. O să născocesc câteva experimente.

Sigzil se opri şi îi lăsă pe ceilalţi să se îndepărteze.

Kaladin îşi sprijini suliţa pe umăr şi îşi lăsă mâna să se destindă. Se trezea adesea strângându-şi arma prea tare, cu încheieturile degetelor albindu-i-se. Ca şi cum o parte din el încă n-ar fi crezut că acum o putea purta în văzul lumii şi s-ar fi temut să nu-i fie luată iarăşi.

Syl coborî după plimbarea ei zilnică în jurul taberei pe aripile vânturilor dimineţii. I se opri pe umăr, unde se aşeză, părând cufundată în gânduri.

Tabăra de război a lui Dalinar era un loc bine organizat. Soldaţii nu lâncezeau niciodată. Aveau întotdeauna o ocupaţie. Făceau instrucţie, aduceau mâncare, cărau diverse lucruri,

patrulau. Deşi armata se împuţinase, în drumul lor spre porţi, Kaladin şi oamenii lui trecură pe lângă trei patrule. Cu trei mai multe decât văzuse vreodată în tabăra lui Sadeas.

În minte îi reveniră locurile goale. Nu era nevoie să se preschimbe morţii în Pustiitori ca să bântuie tabăra; barăcile rămase nelocuite erau de-ajuns. Trecu pe lângă o femeie care stătea pe pământ, în faţa uneia dintre ele, privind cerul cu ochi goi şi strângând în braţe un pachet cu haine bărbăteşti. Lângă ea erau doi copii mici. Prea tăcuţi. Copiii n-ar trebui să fie niciodată tăcuţi.

Grupurile de barăci alcătuiau un inel imens, iar centrul acestuia era cea mai populată zonă a taberei – locul unde agitaţia era în toi şi unde se aflau locuinţa lui Dalinar şi cele ale diverşilor luminlorzi şi generali. Reşedinţa lui Dalinar era un buncăr de piatră, ca o movilă pe care fluturau steaguri şi în jurul căreia se foiau grăbite condeiere cu braţele pline de catastife. Alături, mai mulţi ofiţeri instalaseră, pentru recrutare, corturi în faţa cărora se formase un şir lung de bărbaţi dornici să devină oşteni. Unii erau mercenari veniţi pe Câmpiile Sfărâmate să caute de lucru. Li se alăturaseră brutari sau alte soiuri de meseriaşi care auziseră că, după dezastru, era nevoie de soldaţi.

— Tu de ce n-ai râs? întrebă Syl, cercetând din priviri şirul când îl ocoli Kaladin, în drum spre porţi.

— Nu înţeleg, spuse el. Ai văzut ceva amuzant pe care nu l-am observat eu?

— Mă întrebam de ce n-ai râs mai devreme. Când au râs Pietroi şi ceilalţi. Atunci n-ai râs. Ai râs în săptămânile când ţi-a fost greu şi ştiu că te-ai silit să râzi. M-am gândit că, poate, odată ce lucrurile merg mai bine…

— Acum am un întreg batalion de podari cărora trebuie să le port de grijă, răspunse Kaladin privind drept înainte. Şi un Înalt Prinţ pe care trebuie să-l ţin în viaţă. Şi mă aflu în mijlocul unei tabere de război pline de văduve. Cred că nu-mi arde de râs.

— Dar lucrurile merg mai bine, insistă ea. Pentru tine şi pentru oamenii tăi. Gândeşte-te ce ai făcut, ce ţi-a reuşit.

O zi întreagă petrecută pe un platou, ucigând. O contopire perfectă cu propria lui armă şi cu furtunile. Şi astfel ucisese. Ucisese ca să apere un ochi-luminoşi.

„El e altfel”, se gândi Kaladin.

Aşa se spunea întotdeauna.

— Pur şi simplu cred că aştept, spuse apoi.

— Ce? ’

— Tunetul, răspunse el cu voce slabă. Urmează întotdeauna după fulger. Uneori se lasă aşteptat, dar în cele din urmă vine.

— Nu…

Syl se înălţă brusc în faţa lui şi rămase în aer, mergând cu spatele pe măsură ce înainta el. Nu zbura – nu avea aripi – şi nici nu plutea. Stătea pur şi simplu acolo, pe nimic, mişcându-se odată cu el. Părea să nu ţină cont de legile fireşti ale naturii.

Îl privi lăsându-şi capul într-o parte.

— Nu pricep ce vrei să spui. Fir-ar să fie! Credeam că înţeleg totul. Furtuni? Fulger?

— Ştii cum a fost când, deşi m-ai încurajat să lupt, te-a durut totuşi ori de câte ori am ucis?

— Da.

— E ceva asemănător, zise el încet.

Se uită într-o parte. Strângea din nou suliţa prea tare.

Cu mâinile pe şolduri, Syl îl privea, aşteptând să mai spună ceva.

— O să se-ntâmple ceva rău, adăugă Kaladin. Lucrurile nu pot continua să meargă bine pentru mine. În viaţă nu e aşa. Ar putea avea legătură cu glifele găsite ieri pe peretele lui Dalinar. Păreau o numărătoare inversă.

Ea dădu din cap.

— Ai mai văzut vreodată ceva asemănător?

— Îmi amintesc… ceva, şopti Syl. Ceva rău. Să vezi ceea ce urmează să se petreacă – asta nu ţine de Onoare, Kaladin. E altceva. Ceva primejdios.

Minunat.

Fiindcă el nu mai spuse nimic, ea oftă şi se înălţă, devenind panglică de lumină. Continuă să-l urmărească de acolo, de sus, lăsându-se purtată de palele de vânt.

„A zis că e un onoarespren”, se gândi Kaladin. „De ce continuă să se joace în vânt?”

Trebuia s-o întrebe, presupunând că ea avea să-i răspundă. Presupunând că ştia răspunsul.

Torol Sadeas îşi împreună mâinile, cu coatele sprijinite pe frumoasa lucrătură a tăbliei mesei de piatră şi cu ochii la Cristalsabia înfiptă în mijlocul ei. Îi reflecta faţa.

Fir-ar să fie. Când îmbătrânise? Se văzu ca bărbat tânăr, de douăzeci de ani. Acum avea cincizeci. Cincizeci, dar-ar furtuna. Îşi încordă fălcile, uitându-se la Sabie.

Aducătoarea Jurământului. Cristalsabia lui Dalinar, curbată ca un spate încovoiat, cu vârful ca un cosor potrivindu-se cu şirul de zimţi puternic reliefaţi de pe mâner. Ca valurile în mişcare, înălţându-şi crestele deasupra oceanului.

Cât de des tânjise după arma aia? Acum îi aparţinea, dar gândul ăsta lăsa în el un gol. Dalinar Kholin – înnebunit de durere, înfrânt, adus în punctul în care lupta îl înspăimânta –, încă agăţându-se de viaţă. Vechiul prieten al lui Sadeas era ca un toporcopoi preferat pe care fusese nevoit să-l ucidă, numai ca să se trezească apoi cu el scheunând la fereastră, fiindcă otrava nu-şi făcuse bine treaba.

Mai rău decât atât, nu putea scăpa de sentimentul că, într-un fel sau altul, Dalinar îl înfrânsese.

Uşa salonului său se deschise şi intră Ialai. Cu gâtul subţire şi gura mare, soţia lui nu fusese niciodată considerată o frumuseţe, mai ales după trecerea timpului. Dar lui nu-i păsa. Ialai era cea mai periculoasă femeie pe care o întâlnise vreodată. Şi asta îl atrăgea mai mult decât un simplu chip frumos.

— Văd că mi-ai distrus masa, spuse ea, cu ochii la Cristalsabia înfiptă în centru.

Se lăsă să cadă pe canapeaua mică, lângă el, îi înconjură spatele cu un braţ şi îşi săltă picioarele pe masă.

În prezenţa altora, era femeia alethi perfectă. În intimitate, prefera să trândăvească.

— Dalinar face recrutări la greu, zise ea. Am profitat ca să-mi strecor mai mulţi oameni printre ai lui.

— Soldaţi?

— Drept cine mă iei? Ar fi fost mult prea evident; îi va supraveghea cu atenţie pe oştenii noi. Însă îi rămân goluri şi printre cei care se îngrijesc de nevoile armatei, pe măsură ce bărbaţii sunt chemaţi să pună mâna pe suliţe ca să-i întărească forţele.

Sadeas dădu din cap, tot cu ochii la Sabie. Soţia lui avea cea mai impresionantă reţea de spioni din toate taberele de luptă. Cu adevărat cea mai impresionantă, fiindcă de existenţa ei ştiau foarte, foarte puţini oameni. Ialai îl scărpină pe spate, umplându-i pielea de fiori.

— Şi-a făcut cunoscută proclamaţia, spuse ea.

— Da. Reacţii?

— Aşa cum ne-am aşteptat. Toţi ceilalţi o detestă.

Sadeas dădu din cap.

— Dalinar ar trebui să fie mort şi nu e, dar cel puţin ne putem bizui pe el ca să se spânzure singur şi la timp, zise Sadeas şi îşi îngustă ochii. M-am gândit că, distrugându-l, pot împiedica prăbuşirea regatului. Acum mă întreb dacă prăbuşirea asta n-ar fi cel mai bun lucru pentru noi toţi.

— Ce tot spui?

— Nu sunt făcut pentru aşa ceva, iubito, şopti Sadeas. Nu pentru jocul ăsta prostesc de pe platouri. La început m-a mulţumit, dar mă scârbeşte din ce în-ce mai mult. Vreau război, Ialai. Nu ore întregi de marş, cu speranţa că o să avem parte de o mică încăierare.

— Încăierările astea mici ne îmbogăţesc.

Tocmai de asta le suportase Sadeas atât de mult. Se ridică.

— Trebuie să mă-ntâlnesc cu câţiva dintre ceilalţi. Cu Aladar. Cu Ruthar. Trebuie să-i înrăiesc pe ceilalţi înalţi prinţi, să le sporesc indignarea faţă de încercările lui Dalinar.

— Şi ţelul tău final?

— Îl voi recăpăta, Ialai, răspunse el, cu degetele pe mânerul *Aducătoarei Jurământului*. Voi redobândi spiritul întrecerii.

Era singurul lucru care-l mai făcea să simtă că trăieşte. Gloriosul şi superbul Fior de pe câmpul de bătălie, fiorul luptei cu un alt bărbat. Fiorul care te cuprindea când riscai totul pentru un trofeu. Fiorul dominării. Fiorul victoriei.

Numai atunci se simţea din nou tânăr.

Era un adevăr brutal. Dar cele mai valoroase adevăruri erau simple.

Înşfăcă *Aducătoarea Jurământului* şi o smulse din masă.

— Dalinar vrea s-o facă pe politicianul, ceea ce nu mă surprinde. În taină, şi-a dorit întotdeauna să fie fratele lui. Din fericire pentru noi, nu se pricepe deloc la aşa ceva. Proclamaţia lui o să-l înstrăineze de ceilalţi. O să-i întărâte şi se vor ridica la

arme împotriva lui, dezmembrând regatul. Pe urmă, cu cizmele pline de sânge şi chiar cu Sabia lui Dalinar în mână, voi făuri un nou Alethkar din flăcări şi lacrimi.

— Şi dacă, în loc de asta, îi reuşesc planurile?

— Atunci, draga mea, ne vor fi de folos asasinii tăi.

Sadeas eliberă Cristalsabia; arma se preschimbă în ceaţă şi dispăru.

— O să recuceresc regatul ăsta, apoi Jah Kevedul. La urma urmelor, scopul acestei vieţi e să instruim oşteni. Într-un fel, nu fac decât ceea ce doreşte Atotputernicul însuşi.

Drumul de la barăci până la palatul regelui – pe care acesta începuse să-l numească Pinaclul – durǎ în jur de o oră, oferindu-i lui Kaladin timp de gândire din belşug. Din nefericire, pe un câmp plin de servitori, trecu pe lângă un grup de chirurgi de-ai lui Dalinar, care adunau sevă de buruiana-dâmbului, întrebuinţată ca antiseptic.

La vederea lor, nu se gândi doar la truda cu care o adunase el însuşi, ci şi la strădaniile tatălui său, Lirin.

„Dacă ar fi fost aici”, îşi spuse, trecând pe lângă grup, „tata m-ar fi întrebat de ce nu mă aflu printre chirurgi. Ar fi vrut să ştie de ce, dacă Dalinar m-a luat printre oamenii lui, n-am cerut să mă alătur celor din tagma vindecătorilor”.

De fapt, probabil Kaladin ar fi izbutit să-l convingă pe Dalinar să facă din toţi oamenii de la Podul Patru ajutoare de chirurgi. I-ar fi învăţat să-i lecuiască pe alţii aproape la fel de uşor cum îi învăţa să mânuiască suliţa. Dalinar ar fi fost de acord. O armată n-avea niciodată prea mulţi chirurgi.

Dar Kaladin nici măcar nu se gândise la asta. Pentru el, alegerea fusese mai simplă. Ori deveneau gărzi de corp pentru Dalinar, ori părăseau taberele de luptă. Şi preferase să-şi pună oamenii din nou în calea furtunii. De ce?

În cele din urmă, ajunseră la palatul regelui, construit pe versantul unui deal înalt, stâncos, cu tuneluri săpate în piatră. Apartamentele regelui erau în vârf. Pentru Kaladin şi pentru oamenii lui, asta însemna un urcuş îndelungat.

O porniră pe serpentine, Kaladin fiind încă afundat în

gândurile despre tatăl lui şi despre datorie.

— Ştii, treaba asta e întrucâtva nedreaptă, zise Moash când ajunseră sus.

Kaladin se uită la ceilalţi şi văzu că, după urcuş, aveau răsuflarea tăiată. Însă el absorbise Lumină de Furtună fără să-şi dea seama. Nici măcar nu gâfâia.

Zâmbi cu subînţeles, anume pentru Syl, şi aruncă o privire către culoarele cavernoase ale Pinaclului. Câţiva bărbaţi stăteau de strajă în faţa uşilor de la intrare, purtând albastrul şi auriul Gărzii Regelui, o unitate separată, care nu se confunda cu garda lui Dalinar.

— Soldat, spuse Kaladin, dând din cap către unul dintre ei, un ochi-luminoşi de rang mărunt.

Kaladin era superiorul lui, dar numai în armată, nu şi în ierarhia socială. I se întâmpla din nou să nu-şi poată da seama cum mergeau de fapt lucrurile.

Omul îl măsură cu privirea de sus până jos.

— Am auzit că aţi apărat un pod, practic de unii singuri, împotriva a sute de parshendi. Cum aţi izbutit?

I se adresase lui Kaladin fără să-i spună „domnule”, aşa cum s-ar fi cuvenit să-i vorbească oricărui alt căpitan.

— Vrei să afli? se răsti Moash, din spatele lui Kaladin. Putem să-ţi arătăm. Personal.

— Şşşt! spuse Kaladin, fulgerându-l cu privirea, apoi se întoarse spre soldat. Am avut noroc. Atât şi nimic mai mult.

Se uită fix în ochii omului.

— Cred că are sens, spuse acesta.

Kaladin aştepta.

— Domnule, adăugă în sfârşit soldatul.

Kaladin le făcu oamenilor lui semn să înainteze şi trecură pe lângă străjerii ochi-luminoşi. Interiorul palatului era luminat de sfere puse în lămpile de pe pereţi – safire şi diamante amestecate, ca să-i dea strălucirii lor comune o tentă alb-albăstruie. Sferele erau mici, dar reaminteau izbitor cât de mult se schimbaseră lucrurile. Nimeni n-ar fi lăsat nişte podari să se apropie de sfere întrebuinţate cu atâta lipsă de vigilenţă.

Pinaclul era încă un loc nefamiliar pentru Kaladin – până atunci îşi petrecuse timpul păzindu-l pe Dalinar mai ales în tabăra lui. Dar, fiindcă avusese grijă să arunce o privire pe planurile palatului, ştia drumul către vârf.

— De ce mi-ai tăiat vorba? îl întrebă Moash, odată ce-l ajunse din urmă.

— Făceai o greşeală. Acum eşti soldat, Moash. Trebuie să-nveţi să te porţi ca un soldat. Şi asta înseamnă să nu stârneşti încăierări.

— Kal, n-am de gând să mă mai ploconesc în faţa ochi-luminoşilor. Nu şi de acum înainte.

— Nu trebuie să le faci plecăciuni, dar trebuie să-ţi ţii limba în frâu. Podul Patru e mai presus de zeflemele şi ameninţări josnice.

Moash se retrase, dar Kaladin îşi dădea seama că încă mocnea de furie.

— E ciudat, spuse Syl, coborând iarăşi pe umărul lui. Pare atât de furios.

— Când am luat conducerea podarilor, spuse încet Kaladin, erau animale închise în cuşti şi bătute ca să se supună. I-am învăţat din nou să lupte, dar încă mai sunt în cuşti. Însă cuştile au uşile deschise. Moash şi ceilalţi au nevoie de timp ca să se obişnuiască.

Şi aveau s-o facă. În ultimele lor săptămâni ca podari, învăţaseră să acţioneze cu precizia şi disciplina unor soldaţi. Stăteau în poziţie de drepţi când cei care-i maltratau treceau pe poduri, fără să rostească niciodată vreun cuvânt batjocoritor. Disciplina însăşi le devenise armă.

Învăţaseră să fie soldaţi în toată puterea cuvântului. De fapt, chiar erau soldaţi în toată puterea cuvântului. Iar acum trebuiau să-nveţe cum să se poarte când nu mai erau oprimaţi de Sadeas.

Moash se întoarse lângă el.

— Îmi cer iertare, spuse încet. Ai dreptate.

Kaladin zâmbi, de data asta cu toată sinceritatea.

— N-o să pretind că nu-i urăsc, continuă Moash. Dar o să fiu politicos. Avem o misiune. Trebuie să ne-o îndeplinim cum se cuvine. Mai bine decât se poate aştepta cineva. Suntem Podul Patru.

— Bun băiat, spuse Kaladin.

Avea să-i fie foarte greu să-şi dea seama cum să se poarte cu Moash, fiindcă se simţea din ce în ce mai înclinat să-i acorde încredere. Aproape toţi ceilalţi îl idolatrizau pe Kaladin. Dar nu şi Moash, care era pentru el mai aproape de un prieten adevărat

decât îi fusese cineva de când purta semnul sclaviei.

Pe măsură ce se apropiau de sala de întruniri a regelui, ornamentele de pe coridor se înmulţeau în mod surprinzător. Pe pereţi erau chiar şi câteva basoreliefuri – Heralzii, împodobiţi cu nestemate încastrate în piatră, în locurile unde strălucirea acestora se potrivea de minune.

„Locul seamănă tot mai mult cu un oraş”, medită Kaladin. „Ăsta ar putea deveni în curând un palat adevărat.”

Îi găsi pe Cikatrice şi pe oamenii lui la intrarea în sala de întruniri.

— Raportul? întrebă Kaladin, cu glas scăzut.

— O dimineaţă liniştită, răspunse Cikatrice. Ceea ce îmi convine de minune.

— Atunci sunteţi liberi tot restul zilei, zise Kaladin. O să rămân eu aici în timpul întrunirii, apoi o să-i las lui Moash schimbul de după-amiază. Şi o să mă întorc pentru cel de seară. Tu şi echipa ta trageţi un pui de somn; o să vă vină din nou rândul la noapte, până mâine-dimineaţă.

— Am înţeles, domnule, răspunse Cikatrice salutând.

Apoi îşi adună oamenii şi plecă.

Încăperea de dincolo de uşi era împodobită cu un covor gros şi avea ferestre mari, fără obloane, în partea ferită de furtună. Kaladin nu intrase acolo niciodată şi, pentru protecţia regelui, în planurile palatului nu erau trecute decât coridoarele principale şi căile către camerele servitorilor. Sala aceea mai avea o uşă, care dădea probabil în balcon, dar de pe coridor nu se putea intra decât prin uşa pe care pătrunsese Kaladin.

De o parte şi de alta a acesteia stăteau alţi doi străjeri în albastru şi auriu. Regele se plimba încoace şi încolo prin faţa mesei de lucru din încăpere. Avea nasul mai mare decât în tablouri.

Delinar stătea de vorbă cu Înalta Doamnă Navani, o femeie elegantă, cu părul grizonant. Relaţia scandaloasă dintre unchiul şi mama regelui ar fi fost subiect de bârfă în întreaga tabără dacă trădarea lui Sadeas n-ar fi pus-o în umbră.

— Moash, spuse Kaladin, arătând cu degetul. Vezi unde dă uşa aia. Mart şi Eth, rămâneţi de pază afară, pe coridor. În afară de înalţii prinţi, nu intră nimeni până nu vorbiţi cu noi, cei dinăuntru.

Moash îl salută pe rege ostăşeşte în loc să facă o plecăciune,

apoi deschise uşa. Ducea într-adevăr în balconul pe care-l zărise Kaladin de jos. Înconjura acea încăpere din vârful turnului.

Dalinar îi urmărea pe Kaladin şi pe Moash în timp ce îşi făceau datoria. Kaladin îl salută şi îi întâlni ochii. N-avea de gând să-l dezamăgească din nou, cum se întâmplase cu o zi înainte.

— Nu-i recunosc pe oştenii ăştia din gardă, unchiule, spuse regele iritat.

— Sunt noi, răspunse Dalinar. Pe balconul ăla nu se poate ajunge prin altă parte, soldat. Se află la o înălţime de cincisprezece stânjeni.

— E bine de ştiut, zise Kaladin. Drehy, du-te pe balcon, cu Moash, închideţi uşa şi staţi de pază.

Drehy dădu din cap şi se puse în mişcare.

— Tocmai am spus că pe balcon nu se poate ajunge de afară, sublinie Dalinar.

— Atunci eu pe-acolo aş încerca să intru, domnule, ripostă Kaladin. Dacă aş vrea s-o fac.

Dalinar zâmbi amuzat.

Însă regele dădea din cap, aprobator.

— Bun… bun.

— Mai sunt şi alte căi de pătrundere aici, Maiestate? întrebă Kaladin. Intrări secrete, pasaje?

— Dacă ar fi, răspunse regele, n-aş vrea să ştie nimeni că există.

— Oamenii mei nu pot face din încăperea asta un loc sigur dacă nu ştiu ce să păzească. Dacă există pasaje de care nu trebuie să ştie nimeni, bănuielile se îndreaptă în primul rând către ele. Dacă îmi spuneţi unde se află, nu-mi voi pune decât ofiţerii să le păzească.

Regele se holbă la Kaladin pentru câteva clipe, apoi se întoarse spre Dalinar.

— Îmi place omul ăsta. De ce nu l-ai numit la comanda gărzii tale mai demult?

— N-am avut ocazia, răspunse Dalinar, privindu-l pe Kaladin cu ochi pătrunzători, cu interes.

Se apropie şi îi puse mâna pe umăr, trăgându-l deoparte.

— O clipă, zise regele din spatele lor. Asta e o tresă de căpitan? La un ochi-întunecaţi? De când au început lucrurile să meargă astfel?

Dalinar nu răspunse, în schimb îl duse pe Kaladin lângă

perete.

— Pe rege îl îngrijorează foarte mult asasinii, spuse cu glas scăzut. Trebuie s-o ştii.

— O teamă sănătoasă uşurează munca gărzilor de corp, domnule.

— N-am zis că e sănătoasă, îi atrase Dalinar atenţia. Iar tu îmi spui „domnule”. Formula obişnuită de adresare e „luminlord”.

— O s-o folosesc dacă-mi porunciţi, domnule, răspunse Kaladin privindu-l în ochi. Dar „domnule” e o formulă de adresare corectă, chiar şi când îi vorbeşti unui ochi-luminoşi, dacă îţi e superior direct.

— Sunt un Înalt Prinţ.

— Am să fiu sincer, spuse Kaladin fără să ceară permisiunea.

Bărbatul din faţa lui îi încredinţase un rol şi el presupunea că, atâta timp cât nu-i spunea nimeni contrariul, îi fusese oferit odată cu anumite privilegii.

— Toţi cei pe care i-am numit „luminlord” m-au trădat. Iar în puţinii cărora le-am spus „domnule” continui să am încredere şi în ziua de azi. Folosesc această formulă de adresare cu mai mult respect decât pe cealaltă, domnule.

— Eşti ciudat, fiule.

— Cei normali sunt morţi în spărturi, domnule, răspunse Kaladin cu blândeţe. A avut Sadeas grijă de asta.

— Bun, pune-ţi oamenii de pe balcon cât mai departe de ferestre, ca să nu poată auzi prin ele.

— Atunci eu voi aştepta alături de cei de pe coridor, spuse Kaladin, văzând că ambii străjeri din garda regelui trecuseră deja dincolo de prag.

— N-am ordonat aşa ceva. Păzeşte uşa, dar din interior. Vreau s-auzi ce planuri facem. Numai să nu le repeţi în afara pereţilor acestei încăperi.

— Da, domnule.

— La întrunire mai vin patru oameni, spuse Dalinar. Fiii mei, generalul Khal şi Luminoasa Teshav, soţia lui. Ei pot intra. Oricine altcineva s-aştepte până la sfârşitul întrunirii.

Dalinar se întoarse la discuţia lui cu mama regelui. Kaladin îi plasă pe Moash şi Drehy pe poziţii, apoi le explică lui Mart şi Eth ce aveau de făcut la uşă. Era necesar să-i instruiască mai târziu. Când ochi-luminoşii spuneau „Nu lăsa pe nimeni altcineva să intre”, cuvintele nu trebuiau luate ca atare. Înţelesul poruncii

era: „Dacă laşi pe altcineva să intre, ai grijă să consider eu că e un lucru important, altminteri ai încurcat-o”.

Kaladin îşi ocupă pe urmă postul de lângă uşa închisă, sprijinindu-se de un perete acoperit de lambriuri sculptate, dintr-un lemn rar, pe care nu-l recunoştea.

„Probabil valorează mai mult decât ce-am câştigat în toată viaţa mea”, se gândi într-o doară. „Un singur lambriu.”

Sosiră fiii Înaltului Prinţ, Adolin şi Renarin Kholin. Kaladin îl văzuse pe cel dintâi pe câmpul de luptă, dar fără Cristalarmură arăta altfel. Mai puţin impozant. Mai degrabă ca un băiat bogat, răsfăţat. O, purta uniformă, ca toată lumea, dar nasturii erau gravaţi, iar cizmele… erau din cele scumpe, din piele de porc, fără nici măcar o singură zgârietură. Nou-nouţe, probabil cumpărate pentru o sumă grotescă.

„Totuşi, a salvat o femeie în piaţă”, se gândi Kaladin, aducându-şi aminte cum îl întâlnise cu câteva săptămâni în urmă. „Nu uita.”

Despre Renarin nu ştia ce să creadă. Tânărul – ar fi putut fi mai vârstnic decât Kaladin, dar cu siguranţă nu-şi arăta anii – purta ochelari şi mergea în urma fratelui său ca o umbră. Picioarele şi braţele lui subţiri şi degetele delicate nu cunoscuseră niciodată lupta sau munca grea.

Syl plutea prin încăpere, intrând în toate ungherele, în crăpături şi în vaze. Se opri pe prespapierul de pe masa de scris a femeilor, aflată lângă scaunul regelui, şi dădu un ghiont în acel bloc de cristal în interiorul căruia era captivă o creatură stranie, asemănătoare cu un crab. Oare alea erau aripi?

— El n-ar trebui s-aştepte afară? întrebă Adolin, arătând spre Kaladin cu o mişcare a capului.

— Ceea ce facem mă pune în primejdie, răspunse Dalinar, cu mâinile încleştate la spate. Vreau să cunoască toate amănuntele. Ar putea fi important pentru misiunea lui.

Dalinar nu se uita nici la Adolin, nici la Kaladin.

Adolin se apropie, îl luă de braţ şi îi vorbi în şoaptă, dar nu destul de încet încât să nu-l poată auzi Kaladin.

— Abia dacă-l cunoaştem.

— Trebuie să ne încredem în cineva, Adolin, răspunse tatăl lui pe un ton normal. Dacă în armata mea există un singur om pentru care pot garanta că nu e în slujba lui Sadeas, acel om e soldatul ăsta.

Se întoarse şi se uită la Kaladin, studiindu-l din nou cu ochii lui de nepătruns.

„Nu m-a văzut cu Lumina de Furtună”, îşi spuse Kaladin cu convingere. „Era practic inconştient. Nu ştie. Nu-i aşa?”

Braţele lui Adolin zvâcniră în sus, dar trecu în cealaltă parte a încăperii, unde murmură ceva către fratele lui. Kaladin rămase la locul său, stând confortabil în poziţia pe loc repaus.

„Da, cu siguranţă răsfăţat.”

Generalul care sosi la scurt timp după aceea era un bărbat mlădios şi chel, cu spatele drept şi ochii de un galben spălăcit. Soţia lui, Teshav, avea faţa uscăţivă şi şuviţe de păr blond. Se aşeză la masa de scris, pe care Navani nu schiţase niciun gest ca s-o ocupe.

— Raportaţi, spuse Dalinar, de la fereastră, după ce auzi uşa închizându-se în spatele celor doi nou-veniţi.

— Cred că ştiţi ce veţi auzi, Luminlordul meu. Sunt furioşi la culme. Speraseră sincer că o să vă răzgândiţi în privinţa proclamaţiei şi faptul că aţi făcut-o publică i-a întărâtat. Înaltul Prinţ Hatham e singurul care a dat de ştire ce are de gând. Intenţia lui este – îi repet întocmai cuvintele – „să am grijă ca regele să fie convins să renunţe la acest mod de acţiune nesăbuit, pe care a fost greşit sfătuit să-l aleagă”.

Regele se aşeză oftând pe scaunul lui. Şi Renarin se grăbi să se aşeze, aşa cum făcea de obicei. Adolin le urmă exemplul fără tragere de inimă.

Dalinar rămase în picioare, uitându-se pe fereastră.

— Unchiule? Ai auzit care a fost reacţia? întrebă regele. E bine că n-ai mers atât de departe cum aveai de gând: că n-ai proclamat că trebuie să respecte Legile Războinicilor, fiindcă altminteri li se vor confisca averile. Ne-am fi trezit în plină rebeliune.

— Va urma şi asta, spuse Dalinar. Încă mă mai întreb dacă n-ar fi trebuit s-o anunţ de la început. Când te nimereşte o săgeată, uneori e mai bine s-o scoţi dintr-o smucitură.

De fapt, când aveai o săgeată înfiptă în tine, cel mai bine era s-o laşi acolo până ajungeai la un chirurg. Împiedica adesea curgerea sângelui, salvându-ţi viaţa. Însă era mai bine să-şi ţină gura, să nu distrugă metafora Înaltului Prinţ.

— Furtuni, ce imagine înfiorătoare, comentă regele, ştergându-şi faţa cu o batistă. Chiar trebuie să spui astfel de

lucruri, unchiule? Deja mă tem că vom fi morţi înainte de sfârşitul acestei săptămâni.

— Eu şi tatăl tău am supravieţuit unor lucruri mai rele, ripostă Dalinar.

— Dar atunci aveaţi aliaţi! Trei înalţi prinţi de partea voastră şi numai şase împotrivă, şi nu v-aţi luptat niciodată cu toţi în acelaşi timp.

— Dacă înalţii prinţi se unesc împotriva noastră, zise generalul Khal, n-o să ne putem menţine pe poziţie. Nu vom avea de ales, va trebui să anulăm proclamaţia, iar asta va şubrezi considerabil Tronul.

Regele se lăsă pe spătarul scaunului, cu mâna la frunte.

— Jezerezeh, o să fie un dezastru…

Kaladin ridică dintr-o sprânceană.

— Nu eşti de acord? îl întrebă Syl, venind spre el ca un pâlc de frunze plutitoare.

Era năucitor să-i audă vocea venind dinspre o asemenea formă. Toţi ceilalţi din încăpere nu o puteau vedea şi auzi.

— Ba da, şopti Kaladin. Proclamaţia asta pare o adevărată furtună. Numai că nu mă aşteptam să fie regele atât de… ei bine, atât de plângăcios.

— Trebuie să ne găsim aliaţi, spuse Adolin. Să alcătuim o coaliţie. Sadeas îşi va alcătui una, aşa că trebuie să contraatacăm cu a noastră.

— Să împărţim regatul în două? întrebă Teshav clătinând din cap. Nu văd ce foloase i-ar putea aduce Tronului un război civil. Mai ales unul pe care nu avem şanse să-l câştigăm.

— Ar putea fi sfârşitul Alethkarului, ca regat, încuviinţă generalul.

— Alethkarul a dispărut, ca regat, cu secole în urmă, spuse încet Dalinar, tot cu ochii pe fereastră. Ceea ce am creat noi nu e Alethkarul. Alethkarul însemna dreptate. Suntem copii îmbrăcaţi în mantia tatălui lor.

— Dar, unchiule, protestă Elhokar, măcar regatul ăsta e ceva. Mai mult decât a existat în ultimele veacuri! Dacă dăm greş acum, dacă îl rupem în zece principate care se bat între ele, negăm tot ceea ce s-a străduit tata să înfăptuiască!

— Nu asta a vrut tatăl tău să înfăptuiască, fiule, spuse Dalinar. Nu jocul ăsta de pe Câmpiile Sfărâmate, nu farsa asta politică greţoasă. Nu asta era viziunea lui Gavilar. Vine Furtuna

Eternă…

— Poftim? întrebă regele.

Dalinar se întoarse în sfârşit cu spatele la fereastră, se apropie de ceilalţi şi îşi puse mâna pe umărul lui Navani.

— O să găsim o cale sau o să distrugem regatul încercând. Nu mai trec cu vederea mascarada asta.

Cu braţele încrucişate, Kaladin se bătu cu un deget peste cot.

— Dalinar se poartă de parcă ar fi rege, murmură destul de încet, ca să nu-l audă decât Syl. Ca toţi ceilalţi.

Tulburător. Era exact ce făcuse Amaram. Înşfăcase puterea când i se ivise ocazia, deşi nu-i aparţinea.

Navani îşi înălţă privirea spre Dalinar şi îşi puse mâna peste a lui. Judecând după gestul acela, era gata să i se alăture, indiferent ce ar fi pus la cale.

Dar regele nu era. Oftă uşor.

— E limpede că ai un plan, unchiule. Ei? Spune-ne şi nouă. Povestea asta devine obositoare.

— De fapt, mărturisi Dalinar cu sinceritate, vreau să-i bat măr pe toţi. Asta păţesc recruţii când nu se supun ordinelor.

— Unchiule, cred c-o să ai viaţă grea încercând să-i supui pe înalţii prinţi cu biciul, spuse sec regele.

Dintr-un anumit motiv, îşi frecă pieptul, cu gândul dus aiurea.

— Trebuie să-i dezarmaţi, se trezi Kaladin vorbind.

Toţi ochii din încăpere se întoarseră spre el. Luminoasa Teshav îl scrută încruntându-se, de parcă n-ar fi avut dreptul să vorbească. Probabil că nu-l avea.

Însă Dalinar dădu din cap către el.

— Ai vreo propunere, soldat?

— Îmi cer iertare, domnule, spuse Kaladin. Şi vă cer iertare, Maiestate. Dar, când un pluton îţi dă bătaie de cap, primul lucru pe care-l faci e să-i împrăştii oamenii. Îi desparţi şi îi muţi în plutoane mai supuse. Dar nu cred că aici e cu putinţă aşa ceva.

— Nu ştiu cum aş putea să-i despart pe înalţii prinţi, răspunse Dalinar. Mă îndoiesc că-i pot împiedica să se alieze între ei. Poate, dacă războiul ăsta ar fi fost câştigat, le-aş fi putut da misiuni diferite, i-aş fi trimis care încotro şi apoi m-aş fi ocupat de ei pe rând. Dar, pe moment, suntem înţepeniţi aici.

— Ei, a doua măsură pe care o iei împotriva scandalagiilor e să-i dezarmezi, adăugă Kaladin. Sunt mai uşor de controlat dacă-i faci să-şi predea armele. E jenant, se simt din nou ca

nişte recruţi. Aşa că… îi puteţi despărţi de armatele lor?
— Mă tem că nu ne stă în puteri. Soldaţii le jură supunere ochi-luminoşilor lor, nu Coroanei, care nu primeşte decât jurămintele înalţilor prinţi. Însă raţionamentele tale sunt corecte, spuse Dalinar şi o strânse pe Navani de umăr. În ultimele două săptămâni, continuă el, am tot încercat să hotărăsc cum trebuie abordată problema asta. Instinctul îmi spune că trebuie să-i tratez pe înalţii prinţi – pe toţi ochi-luminoşii din Alethkar – ca pe nişte recruţi, ca să-i disciplinez.
— A venit la mine şi am stat de vorbă, zise Navani. Adevărul e că nu-i putem subestima pe înalţii prinţi considerându-i docili, oricât de mult şi-ar dori Dalinar să-i ştie astfel. În schimb, trebuie să-i facem să creadă că vrem să le luăm totul dacă nu se schimbă.
— Proclamaţia asta o să-i scoată din minţi, spuse Dalinar. Îi vreau scoşi din minţi. Vreau să se gândească la război, la locul lor aici, vreau să le-aduc aminte că Gavilar a fost asasinat. Dacă îi pot face să se poarte într-o mai mare măsură ca nişte soldaţi, chiar dacă încep prin a-şi întoarce armele împotriva mea, aş putea izbuti apoi să-i conving. Ştiu ce argumente să le aduc soldaţilor. Oricum, o mare parte din toate astea presupune să-i ameninţ cu deposedarea de autoritate şi de avere, dacă nu şi le folosesc aşa cum se cuvine. Iar aşa ceva începe, aşa cum a sugerat căpitanul Kaladin, cu dezarmarea lor.
— Îi dezarmezi pe înalţii prinţi? întrebă regele. Ce tâmpenie mai e şi asta?
— Nu e o tâmpenie, zâmbi Dalinar. Nu le putem lua armatele, dar le putem lua altceva. Adolin, am de gând să-ţi scot lacătul de pe teaca sabiei.
Tânărul se încruntă, străduindu-se să priceapă. Pe urmă pe faţă i se lăţi un zâmbet.
— Adică o să-mi îngădui din nou să mă duelez? Serios?
— Da, zise Dalinar şi se întoarse spre rege. I-am interzis multă vreme să ia parte la lupte care ar fi putut avea consecinţe importante, fiindcă Legile Războinicilor nu permit dueluri între ofiţeri în vreme de război, pe motive care ţin de onoare, însă încep să-mi dau din ce în ce mai bine seama că ceilalţi nu se consideră în război. Pentru ei e un joc. E timpul să-l las pe Adolin să-i înfrunte pe alţi Cristalpurtători din tabără în dueluri oficiale.
— Ca să-i umilească? întrebă regele.

— N-are legătură cu umilirea lor; intenţionez doar să-i las fără Cristale. Dalinar păşi în mijlocul celorlalţi.

— Înalţilor prinţi nu le va fi uşor să lupte împotriva noastră dacă noi controlăm toate Cristalsăbiile şi toate Cristalarmurile din armată. Adolin, vreau să-i provoci pe Cristalpurtătorii altor înalţi prinţi la duel, din motive de onoare, trofeul învingătorului fiind Cristalele însele.

— Nu vor fi de acord, zise generalul Khal. Vor refuza provocările.

— Va trebui să ne asigurăm că le acceptă, răspunse Dalinar. Să găsim o cale să-i silim sau să-i facem să le fie ruşine să refuze. M-am gândit că poate ar fi mai simplu dacă am afla unde a fugit Cuget.

— Şi ce se-ntâmplă dacă băiatul pierde? întrebă generalul. Planul mi se pare prea imprevizibil.

— Vom vedea, spuse Dalinar. Şi e numai o parte din ceea ce vom face, cea mai mică parte, dar cea mai vizibilă. Adolin, toată lumea îmi spune ce duelist bun eşti, iar tu mă baţi întruna la cap să renunţ la interdicţie. În armată sunt treizeci de Cristalpurtători, fără să-i socotim pe ai noştri. Poţi înfrânge atâţia oameni?

— Dacă pot? zâmbi Adolin cu gura până la urechi. O fac fără să-mi curgă niciun strop de sudoare, atâta timp cât pot începe chiar cu Sadeas.

„Prin urmare, e şi răsfăţat, şi trufaş”, se gândi Kaladin.

— Nu, spuse Dalinar. Sadeas n-o să accepte o provocare personală, deşi scopul nostru e să-l înfrângem în cele din urmă. Vom începe cu Cristalpurtători mai puţin însemnaţi şi vom continua cu alţii, de rang tot mai înalt.

Ceilalţi păreau tulburaţi. Printre ei se număra şi Luminoasa Navani, care se uita la Adolin cu buzele strânse într-o singură linie. Era gata să sprijine planurile lui Dalinar, dar duelurile care îl aşteptau pe nepotul ei nu-i plăceau câtuşi de puţin.

Însă spuse altceva.

— După cum v-a dat de înţeles Dalinar, planul nostru înseamnă mai mult decât atât. Din fericire, Adolin nu va fi nevoit să se dueleze de prea multe ori. Duelurile au, în primul rând, rolul de a stârni îngrijorarea şi teama, de a face presiuni asupra unor facţiuni care lucrează împotriva noastră. În cea mai mare parte va fi vorba de un efort politic complex şi ferm, menit să ne

pună în legătură cu toţi cei care pot fi atraşi de partea noastră.

— Eu şi Navani ne vom strădui să-i convingem pe înalţii prinţi că un Alethkar cu adevărat unit oferă avantaje, completă Dalinar, dând din cap. Deşi Părintele Furtunii ştie că sunt mai puţin sigur de abilitatea mea politică decât e Adolin de îndemânarea lui de duelist. Dacă el e cotorul penei, eu sunt fulgul.

— Vor apărea asasinii, unchiule, spuse Elhokar, cu aerul unui om obosit. Cred că generalul Khal se înşală; sunt de părere că Alethkarul nu se va fărâmiţa imediat. Înalţilor prinţi a început să le placă ideea unirii într-un regat. Dar le plac şi pasiunile lor, distracţiile, inimile-nestemată. Aşa că vor trimite asasini. La început fără zarvă şi probabil nu direct la tine sau la mine. La familiile noastre. Sadeas şi ceilalţi vor încerca să ne facă să suferim, să dăm înapoi. Eşti dispus să rişti astfel vieţile fiilor tăi? Şi pe a mamei mele?

— Da, ai dreptate, încuviinţă Dalinar. Nu m-am… dar, da. Aşa gândesc ei.

Vocea lui i se păru lui Kaladin plină de regrete.

— Şi tot mai vrei să-ţi duci planul ăsta la îndeplinire?

— N-am de ales, răspunse Dalinar, ferindu-şi privirea şi întorcându-se la fereastră.

Se uită spre vest, către continent.

— Atunci spune-mi un lucru, îi ceru Elhokar. Unde vrei s-ajungi cu jocul ăsta, unchiule? Ce vrei să obţii? Ce vrei să fim peste un an, dacă îi supravieţuim acestui dezastru?

Dalinar îşi puse mâinile pe pervazul gros, de piatră, al ferestrei. Se uita afară, ca şi cum ar fi privit ceva pe care ceilalţi nu puteau să-l vadă.

— Voi face astfel încât să fim ceea ce eram înainte. Un regat care poate scăpa nevătămat din furtuni, un regat care e o lumină, nu o întunecime. O să am un Alethkar cu adevărat unit, cu înalţi prinţi loiali şi oneşti. O să am mai mult decât atât, zise el şi bătu cu degetele în pervaz. O să reconstitui ordinele Cavalerilor Radianţi.

Şocat, Kaladin fu cât pe ce să-şi scape suliţa din mână. Din fericire, nimeni nu se uita la el – săriseră cu toţii în picioare şi se holbau la Dalinar.

— Radianţii? întrebă Luminoasa Teshav. Ai înnebunit? Încercăm să refacem o sectă de trădători care ne-au dat pe

mâna Pustiitorilor?

— În rest sună bine, tată, spuse Adolin, înaintând cu un pas. Ştiu că te gândeşti mult la Radianţi, dar îi vezi… altfel decât îi vede toată lumea. O să se termine rău dacă o să dai de ştire că vrei să le calci pe urme.

Regele se mulţumi să geamă, îngropându-şi faţa în mâini.

— Oamenii se înşală în privinţa lor, spuse Dalinar. Şi chiar dacă nu se înşală, până şi Biserica Vorină e de acord că primii Radianţi – ordinul întemeiat de Heralzi – au fost virtuoşi şi oneşti. Trebuie să le reamintim oamenilor că ordinul lor a luptat pentru o cauză măreaţă. Dacă n-ar fi fost aşa, n-ar fi avut de unde să „decadă”, cum pretind poveştile că s-ar fi întâmplat.

— Dar de ce? întrebă Elhokar. Ce rost are?

— E ceea ce trebuie să fac, şovăi Dalinar. Încă nu sunt cu desăvârşire sigur de ce. Dar sunt sigur că am fost însărcinat s-o fac. Ca protecţie, ca să nu fim luaţi pe nepregătite de ceea ce va urma. O furtună de un anume fel. Poate e ceva tot atât de simplu ca întoarcerea celorlalţi prinţi împotriva noastră. Mă îndoiesc de asta, dar s-ar putea.

— Tată, spuse Adolin, cu mâna pe braţul lui. Toate bune şi frumoase, şi poate că izbuteşti să faci oamenii să-i vadă pe Radianţi cu alţi ochi, dar… Pe sufletul lui Ishar, tată! Ei puteau să facă lucruri de care noi nu suntem în stare. Numind pe cineva Radiant, nu-i dai puteri fantastice, ca acelea din poveşti.

— Radianţii însemnau mai mult decât ceea ce puteau face, spuse Dalinar. Reprezentau un ideal. Genul de ideal care ne lipseşte în ziua de azi. Poate că nu vom izbuti să-i egalăm pe Undeunitorii din vechime – nu vom dobândi puterile pe care le aveau – dar putem încerca să-i imităm în alte privinţe. Sunt hotărât. Nu încercaţi să-mi schimbaţi părerea.

Ceilalţi nu păreau convinşi.

Kaladin îşi îngustă ochii. Aşadar, Dalinar ştia de puterile lui, sau nu? Discuţia se îndreptă către subiecte mai lumeşti, ca modul în care puteau fi manevraţi Cristalpurtătorii să accepte duelul cu Adolin şi cel în care puteau trimite patrule în împrejurimi. Dalinar era de părere că, pentru a înfăptui ceea ce avea de gând, trebuia să facă din taberele de război un loc sigur.

Când întrunirea se încheie în sfârşit şi, dintre oamenii din încăpere, cei mai mulţi plecară să ducă la îndeplinire ordinele

primite, Kaladin continuă să se gândească la spusele lui Dalinar despre Radianţi. Luminlordul nu-şi dăduse seama, dar erau foarte corecte. Cavalerii Radianţi aveau într-adevăr idealuri – şi chiar aşa le numeau. Cele Cinci Idealuri, Cuvintele Nepieritoare.

„Viaţă înaintea morţii”, se gândi Kaladin, jucându-se cu sfera pe care şi-o scosese din buzunar, „putere înaintea slăbiciunii, călătorie înaintea destinaţiei”. Erau cuvintele care alcătuiau Întâiul Ideal, în totalitatea sa. În privinţa înţelesului acestuia nu avea decât o vagă bănuială, dar faptul că îl ignora nu-l împiedicase să priceapă Al Doilea Ideal al Vântalergătorilor, jurământul de a-i apăra pe cei care nu se puteau apăra singuri.

Syl nu voia să-i spună care erau celelalte trei. Zicea că o să le afle când o să fie necesar. Sau n-o să le afle şi n-o să progreseze.

Voia să progreseze? Ca să devină ce? Unul dintre Cavalerii Radianţi? Kaladin nu ceruse idealurile altcuiva ca să-i călăuzească viaţa. Nu voise decât să supravieţuiască. Şi acum era, cumva, împins pe un drum pe care nu mai călcase picior de om de veacuri: Putea să devină ceva pe care oamenii din întregul Roshar aveau să-l urască sau să-l venereze. Atâta atenţie…

— Soldat? spuse Dalinar oprindu-se lângă uşă.

— Domnule.

Kaladin îşi îndreptă spatele şi salută. Se simţea bine să facă asta, să stea în poziţie de drepţi, să-şi ocupe postul. Nu era sigur dacă era o senzaţie plăcută trezită de amintirea unei vieţi pe care o îndrăgise cândva sau jalnicul sentiment al unui toporcopoi care îşi regăsise lesa.

— Nepotul meu are dreptate, continuă Dalinar, privind în lungul coridorului, pe urmele regelui. Ceilalţi ar putea încerca să-i facă rău familiei mele. O să am fără întrerupere nevoie de gardă pentru Navani şi pentru fiii mei. Vreau cei mai buni oameni ai tăi.

— N-am decât vreo douăzeci şi cinci de astfel de oameni, domnule, spuse Kaladin. Prea puţini ca să vă apere, toată ziua, pe toţi patru. În curând voi avea mai mulţi oameni instruiţi, dar, punându-i o suliţă în mâini, nu faci dintr-un podar un soldat, cu atât mai puţin o gardă de corp.

Dalinar dădu din cap, părând neliniştit. Îşi frecă bărbia.

— Domnule?

— În tabăra asta, forţele tale nu sunt singurele subţiate, soldat. Am pierdut o grămadă de oameni din pricina trădării lui Sadeas. Oameni foarte buni. Iar acum am un termen. Peste numai şaizeci de zile…

Pe Kaladin îl străbătu un fior. Înaltul Prinţ lua foarte în serios numărul mâzgălit pe perete.

— Căpitane, continuă Dalinar cu glas scăzut, am nevoie de toţi bărbaţii în putere pe care-i pot găsi. Trebuie să-i instruiesc şi să-mi refac armata, pregătind-o pentru furtună. Trebuie să atace platourile, să se lupte cu parshendi, ca să capete experienţă în luptă.

Ce legătură avea asta cu el?

— Mi-ai făgăduit că oamenilor mei n-o să li se ceară să lupte pe platouri.

— Îmi ţin făgăduiala. Dar în garda regelui sunt două sute cincizeci de soldaţi. Printre aceştia se numără unii dintre puţinii mei ofiţeri pregătiţi pentru luptă, şi am nevoie de ei, să-i pun în fruntea noilor recruţi.

— Nu va trebui să apăr numai familia ta, nu-i aşa? întrebă Kaladin, simţind cum i se punea pe umeri o nouă greutate. Sugerezi că vrei să-mi încredinţezi şi apărarea regelui.

— Da, răspunse Dalinar. Treptat, dar da. Am nevoie de soldaţii ăştia. În plus, cred că e o greşeală să păstrez două corpuri de gardă separate. Având în vedere trecutul vostru, simt că printre oamenii tăi e cel mai puţin probabil să se afle spioni trimişi de duşmanii mei. Trebuie să ştii că, nu cu mult timp în urmă, e posibil să fi încercat cineva să ia viaţa regelui. Încă n-am descoperit cine se află în spatele acestei încercări, dar mă tem că au fost amestecaţi câţiva oşteni din garda lui.

Kaladin răsuflă adânc.

— Ce s-a întâmplat?

— Am vânat un demon al spărturilor, împreună cu Elhokar, îi povesti Dalinar. În timpul acelei vânători, într-un moment în care situaţia era încordată, Armura lui a fost cât pe ce să cedeze. Am descoperit că multe dintre nestematele care îi dau putere fuseseră înlocuite cu unele fisurate, care, fiind nevoite să facă faţă unor forţe puternice, au crăpat.

— Nu ştiu mare lucru despre aceste Armuri, domnule. Nu e cu putinţă să se fi spart de la sine, fără niciun sabotaj?

— E posibil, dar puţin probabil. Vreau ca oamenii tăi să

păzească palatul şi pe rege cu rândul, alternând cu străjile lui, ca să vă familiarizaţi cu el şi cu locul. Totodată, soldaţilor tăi le va fi de folos să înveţe de la gărzi cu mai multă experienţă. În acelaşi timp, o să-ncep să iau ofiţeri din garda regelui ca să instruiască oşteni din armata mea. În următoarele câteva săptămâni, o să contopim grupul tău cu garda lui Elhokar. Tu vei rămâne la comandă. După ce-o să instruieşti destul de bine oamenii din celelalte echipe de podari, o să înlocuim oamenii din gardă cu ai tăi şi o să-i mutăm pe soldaţi în armata mea, zise Dalinar şi se uită în ochii lui Kaladin. Poţi face asta, soldat?

— Da, domnule, răspunse Kaladin, deşi o parte din el intra în panică. Pot.

— Bine.

— Domnule, o propunere. Ai spus că vrei să trimiţi patrule în afara taberelor de război, să încerce să facă ordine pe dealurile din jurul Câmpiilor Sfărâmate?

— Da. Acolo, numărul tâlharilor e jenant. Ăsta e acum teritoriu alethi. Trebuie să se supună legilor alethi.

— Am o mie de oameni pe care trebuie să-i instruiesc, spuse Kaladin. Dacă îi pot pune să patruleze în afara taberelor, asta o să-i ajute să se simtă ca nişte soldaţi. Pot folosi o forţă destul de numeroasă care să le trimită tâlharilor un mesaj, poate să-i facă să se retragă, dar oamenii mei nu vor fi nevoiţi să lupte prea mult.

— Bun. Generalul Khal comanda patrulele, dar acum e cel mai priceput dintre comandanţii oştilor mele şi o să fie nevoie de el pentru altceva. Instruieşte-ţi oamenii. Ţelul nostru va fi să-i avem, în final, pe toţi o mie în patrule, pe drumurile care unesc locul ăsta cu Alethkarul şi cu porturile din sud şi din est. Va fi nevoie de grupuri de cercetaşi, care să descopere taberele tâlharilor şi caravanele care au fost atacate. Trebuie să ştiu cât de numeroase sunt atacurile şi când de periculoşi sunt tâlharii.

— O să mă ocup personal de asta, domnule.

Furtuni! Cum avea să facă totul?

— Foarte bine!

Dalinar ieşi din încăpere încleştându-şi mâinile la spate, părând pierdut în gânduri. Moash, Eth şi Mart îl urmară, respectând ordinul lui Kaladin. Avea să-i asigure lui Dalinar, tot timpul, o gardă formată din doi soldaţi, sau chiar din trei, dacă izbutea. La început sperase să le mărească numărul, ajungând

la patru sau cinci, dar – furtuni! –, fiind nevoit să apere atâţia oameni, avea să fie imposibil.

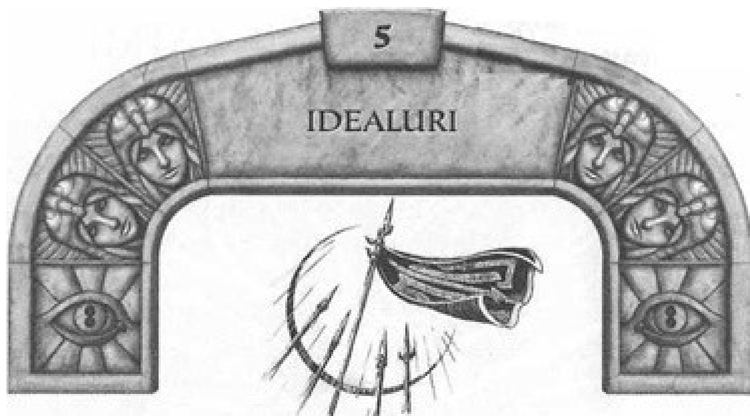
„Cine e omul ăsta?”, se întrebă, cu ochii la tot mai îndepărtata siluetă a lui Dalinar. Conducea o tabără bine organizată. Un om putea fi apreciat – şi Kaladin o făcea – după cei care îl urmau.

Dar şi un tiran putea să aibă o tabără bine organizată, cu oşteni disciplinaţi. Omul ăla, Dalinar Kholin, ajutase la unirea Alethkarului – şi o făcuse înaintând prin sânge. Iar acum… acum vorbea ca un rege, chiar şi atunci când regele se afla în aceeaşi încăpere.

„Vrea să refacă ordinele Cavalerilor Radianţi”, îşi continuă Kaladin gândurile. Nu era ceva pe care Dalinar Kholin l-ar fi putut înfăptui prin simpla putere a voinţei.

Dacă nu primea ajutor.

6
DISTRUGERE CUMPLITĂ

Nu ne-am gândit niciodată că, printre sclavii noştri, s-ar putea ascunde spioni parshendi. E un alt lucru de care ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Din jurnalul lui Navani Kholin, Jesesan 1174

Shallan stătea din nou pe lada ei de pe punte, dar acum purta o pălărie, o haină peste rochie şi o mănuşă în mâna liberă – cea interzisă era, fireşte, captivă în mânecă.

Frigul de acolo, din largul oceanului, era ireal. Căpitanul spunea că, atât de departe în sud, oceanul însuşi îngheţa pur şi simplu. Aşa ceva părea de necrezut; i-ar fi plăcut să vadă cu ochii ei. Văzuse din când în când zăpadă şi gheaţă în Jah Keved, în timpul iernii bizare. Dar un întreg ocean de gheaţă? Uluitor.

Scria cu degetele înmănuşate când îl zări pe sprenul pe care-l numise Model. În clipa aceea, se săltase de pe suprafaţa punţii, alcătuind un glob de întunecime învârtejită – linii infinite, răsucindu-se într-un mod pe care nu izbutise niciodată să-l redea pe întinderea plată a hârtiei. Însă îşi completa schiţele cu descrieri.

— Hrană… spuse Model.

Glasul îi semăna cu un bâzâit şi vibra când vorbea.

— Da, răspunse Shallan. O mâncăm.

Alese din castronul de lângă ea o limetă, şi-o puse în gură, o mestecă şi o înghiţi.

— O mâncaţi, spuse Model. O… preschimbaţi… în voi înşivă.
— Da! întocmai.
Sprenul se lăsă să cadă şi întunecimea dispăru când pătrunse în lemnul punţii. Redeveni o parte din lemn, făcându-l să se onduleze ca apa. Alunecă pe punte, apoi urcă pe ladă, lângă Shallan, şi se îndreptă spre castronul cu fructe mici şi verzi. Odată ajuns acolo, le traversă, iar coaja fiecărui fruct se cută şi se înălţă, străbătută de forma lui.
— Groaznic! exclamă şi sunetul se înălţă din castron vibrând.
— Groaznic?
— Distrugere!
— Ce? Nu, aşa supravieţuim noi. Orice făptură trebuie să mănânce.
— Groaznică distrugere să mănânce!
Părea înfricoşat. Se retrase din castron pe punte.
„Model pune cap la cap gânduri extraordinar de complexe”, scrise Shallan. „Noţiunile abstracte îi vin foarte firesc. Ceva mai înainte, mi-a pus nişte întrebări: «De ce? De ce tu? De ce eşti?» Am luat asta drept o întrebare despre scopul existenţei mele. «Ca să descopăr adevărul», i-am răspuns, şi a părut să priceapă cu uşurinţă ce-am vrut să spun. Totuşi, câteva realităţi simple – cum ar fi motivul pentru care oamenii trebuie să mănânce – îi scapă ce desăvârşire. E…”
Se opri când hârtia pe care îşi făcuse apariţia Model se cută şi se înălţă, săltând cu micile lui creste literele abia scrise.
— De ce faci asta? o întrebă.
— Ca să-mi amintesc.
— Să-ţi aminteşti, spuse el, încercând cuvântul.
— Înseamnă…
Părinte al Furtunii! Cum să-i explice ce e memoria?
— Înseamnă să poţi să ştii ce-ai făcut în trecut. În alte momente, din zile pe care le-ai lăsat în urmă.
— Să-ţi aminteşti, repetă el. Eu… nu pot… să-mi amintesc…
— Care e primul lucru de care-ţi aduci aminte? întrebă Shallan. Unde te aflai la început?
— La început. Cu tine.
— Pe corabie? întrebă Shallan, scriind.
— Nu. Verde. Hrană. Hrană nemâncată.
— Plante? întrebă Shallan.
— Da. Multe plante.

Sprenul vibră, iar ei i se păru că, în vibraţia aceea, auzea şuierul vântului printre crengi. Shallan trase aer în piept. Aproape că putea să-l vadă. În faţa ei, puntea se preschimbă în drum de pământ, iar lada ei deveni bancă de piatră. O imagine ceţoasă. Nu cu adevărat acolo, dar aproape. Grădinile tatălui ei. Model jos, desenat în ţărână…

— Aminteşte-ţi, spuse Model cu vocea ca o şoaptă.

„Nu”, se gândi Shallan îngrozită. „NU!”

Imaginea dispăru. De fapt, nici nu fusese acolo, nu-i aşa? Îşi duse la piept mâna interzisă, respirând scurt, gâfâit. Nu.

— Ei, tânără domniţă! spuse Yalb în spatele ei. Spune-i acestui puşti nou ce s-a întâmplat în Kharbranth!

Shallan se întoarse, cu inima încă bătându-i nebuneşte, ca să-l vadă pe Yalb apropiindu-se însoţit de „puştiul nou”, o matahală de om, înalt de aproape doi stânjeni şi cu cel puţin cinci ani mai vârstnic decât el. Îl luaseră din Amydlatn, ultimul port. Tozbek voia să fie sigur că are destui oameni pe ultima porţiune a drumului către Noul Natanan.

Yalb se lăsă pe vine lângă lada ei. Ca să ţină piept frigului, se îndurase să poarte o cămaşă cu mâneci zdrenţuite şi un soi de bentiţă care-i acoperea urechile.

— Luminăţie? întrebă Yalb. Te simţi bine? Arăţi de parcă ai fi înghiţit o broască-ţestoasă. Cu tot cu carapace.

— Mă simt bine, răspunse ea. Ce… ce spuneai că vrei de la mine?

— În Kharbranth, zise marinarul, arătând cu degetul mare peste umăr. Ne-am întâlnit cu regele sau nu?

— Dacă ne-am întâlnit? Eu m-am întâlnit.

— Am fost escorta ta.

— Şi ai aşteptat afară.

— Asta nu contează. Am fost lacheul tău când ai mers la întâlnirea aia, nu?

Lacheu? Îi făcuse o favoare însoţind-o până la palat.

— Cred… că da, îi răspunse. Şi, din câte îmi amintesc, ai făcut o plecăciune de toată frumuseţea.

— Vezi? zise Yalb ridicându-se ca să-l înfrunte pe bărbatul mult mai voinic. Ţi-am spus de plecăciune, nu-i aşa?

„Puştiul nou”, mormăi aprobator.

— Aşa că du-te să speli vasele alea, adăugă Yalb.

Primi drept răspuns o privire încruntată.

— Ei, nu te uita aşa la mine. Ţi-am spus că munca în cambuză e urmărită îndeaproape de căpitan. Dacă vrei să-ţi găseşti locul aici, fă-o bine, şi mai fă şi câte ceva în plus. Aşa o să câştigi bunăvoinţa căpitanului şi pe a tuturor celorlalţi. Îţi ofer o şansă care nu e de lepădat şi vreau să te conving s-o apreciezi.

Asta păru să-l mulţumească pe bărbatul mai voinic, care se răsuci pe călcâie şi o porni tropăind către punţile de jos.

— Pe toate Patimile! Omul ăsta e tot atât de înnegurat ca două sfere de nămol. Îmi fac griji pentru el. Cineva o să profite de prostia lui, Luminăţie.

— Yalb, iar te-ai lăudat?

— Nu e laudă dacă în parte e adevărat.

— De fapt, exact asta înseamnă să te lauzi.

— Hei, zise marinarul, întorcându-se spre ea. Ce făceai mai înainte? Ştii, cu culorile.

— Culori? întrebă ea, simţind că o cuprinde brusc frigul.

— Da, puntea s-a făcut verde, nu? Jur că asta am văzut. Are legătură cu sprenul ăla ciudat, nu-i aşa?

— Încerc... încerc să-mi dau seama ce soi de spren e, răspunse Shallan, păstrându-şi vocea egală. E o treabă a eruditelor.

— M-am gândit eu, spuse Yalb, deşi ea nu-i oferise de fapt niciun răspuns..

Îşi ridică mâna într-un gest prietenesc, apoi se îndepărtă cu paşi iuţi.

Shallan îşi făcea griji fiindcă îi lăsase să-l vadă pe Model. Se străduise să-şi petreacă timpul în cabina ei, pentru ca sprenul să rămână un secret, dar îi era greu să stea închisă acolo, iar Model nu se sinchisise când îi sugerase să nu se lase zărit de echipaj. Aşa că, în ultimele patru zile, fusese nevoită să-l studieze în văzul tuturor.

Era de înţeles că prezenţa lui îi tulbura, însă nu spuneau aproape nimic despre asta. În ziua aceea, pregăteau corabia pentru navigare pe timp de noapte. Gândul la largul mării noaptea o neliniştea pe Shallan, dar ăsta era preţul navigării atât de departe de civilizaţie. Cu două zile în urmă, chiar fuseseră siliţi să se adăpostească de furtună într-un golf de pe coastă. Jasnah şi Shallan se duseseră la ţărm, într-o fortăreaţă construită anume pentru aşa ceva – plătind un preţ din cale-afară de piperat ca să fie primite –, iar marinarii rămăseseră la

bord.

Deşi nu era cu adevărat un port, golful acela avea măcar un zid de furtună, ca să protejeze nava. La următoarea mare furtună n-aveau să se bucure nici măcar de atât. Aveau să găsească un golf, în care să nu se afle în calea vânturilor, şi Tozbek spusese că avea să le trimită pe Shallan şi pe Jasnah pe ţărm, ca să se adăpostească într-o peşteră.

Tânăra începu să fie din nou atentă la Model, care îşi luase forma plutitoare. Semăna cu desenul din frânturi luminoase aruncat pe perete de un candelabru cu cristale – numai că, în loc de lumină, era alcătuit din ceva negru, tridimensional. Aşa că… Poate că asemănarea nici nu exista.

— Minciuni, spuse Model. Minciuni de la Yalb.

— Da, încuviinţă Shallan, cu un oftat. Uneori, Yalb se pricepe mult prea bine să schimbe părerile altora pentru ca asta să fie spre binele lui.

Model zumzăia încetişor. Părea încântat.

— Îţi plac minciunile? îl întrebă Shallan.

— Minciunile bune, răspunse Model. Minciuna aceea. Minciuna bună.

— Ce face o minciună să fie bună? îl întrebă Shallan, notându-şi cu exactitate cuvintele lui.

— Minciunile adevărate.

— Model, aceste două cuvinte se contrazic.

— Hm… Lumina face umbre. Adevărul face minciuni. Hm.

„Jasnah l-a numit minciunospren”, scrise Shallan. „O poreclă care nu pare să le placă. Când am Animmodelat prima oară, o voce mi-a cerut să-i spun un adevăr. Încă nu ştiu ce înseamnă asta, iar Jasnah nu s-a grăbit să mă lămurească. Am impresia că nici ea nu ştie ce să înţeleagă din ceea ce mi se întâmplă în ultima vreme. Nu cred că vocea aia a fost a lui Model, dar nu pot fi sigură, fiindcă pare să fi uitat multe despre el însuşi.”

Reîncepu să facă schiţe ale sprenului, atât în forma lui plutitoare, cât şi în cea plată. Desenând, îşi liniştea mintea. Când termină, îşi dori să citeze în notiţele ei mai multe pasaje peste care dăduse în timpul cercetărilor şi pe care nu şi le reamintea decât pe jumătate.

Coborî treptele care duceau sub punte, cu Model pe urmele ei. Creatura atrăgea privirile marinarilor. Marinarii erau superstiţioşi şi unii considerau sprenul o piază rea.

Odată ajunşi în cabină, Model trecu pe peretele din spatele ei, de unde o privea, fără ochi, cum căuta un pasaj de care îşi amintea, despre spreni vorbitori. Nu doar despre vântspreni şi de râuspreni, care imitau oamenii şi făceau comentarii glumeţe. Aceştia erau cu o treaptă deasupra sprenilor obişnuiţi, dar existau, pe un nivel mai înalt, şi alţii, rar întâlniţi. Spreni ca Model, cu care un om putea să poarte o discuţie adevărată.

„Veghetoarea Nopţii se numără, evident, printre aceştia”, scria Alai, şi Shallan copie pasajul. „Transcrierile conversaţiilor purtate cu ea – e cu siguranţă de genul feminin, în ciuda impresiei lăsate de poveştile populare alethi răspândite printre lucrătorii pământului – sunt multe şi credibile. Vrând să consemneze, la modul erudit, o istorisire la prima mână, Shubalai s-a dus ea însăşi la Veghetoarea Nopţii şi a redat discuţia cuvânt cu cuvânt…”

Shallan trecu la o altă referinţă şi, în scurt timp, se afundă cu desăvârşire în studiu. Câteva ore mai târziu, închise cartea şi o puse pe masa de lângă pat. Sferele ei îşi pierdeau strălucirea; aveau să se înnegureze curând, era nevoie să fie reimpregnate cu Lumină de Furtună. Oftă mulţumită şi se lăsă pe spate în pat, cu notiţele luate din mai bine de zece cărţi împrăştiate pe podeaua micii sale cabine.

Se simţea… satisfăcută. Pe fraţii ei îi încânta ideea înapoierii unui Animmod reparat şi păreau revigoraţi de când le scrisese că nu era totul pierdut. Odată ce aveau un plan, credeau că mai pot rezista o vreme.

Viaţa lui Shallan se liniştea. De când nu mai fusese în stare să stea să citească fără grijă? Fără să se teamă pentru Casa ei, fără înspăimântătoarea nevoie de a găsi o cale ca să fure de la Jasnah? Chiar şi înainte de cumplita înşiruire de întâmplări care dusese la moartea tatălui ei, fusese întotdeauna neliniştită, îngrijorată. Aşa îi fusese viaţa. Statutul de adevărată erudită i se păruse de neatins. Părinte al Furtunii! Până şi să vadă cu ochii ei cel mai apropiat oraş i se păruse un ţel de neatins.

Se ridică, îşi luă mapa cu desene şi căută schiţele santhidului, printre care şi pe cele câteva care redau imaginile memorate în timpul scufundării. Zâmbi amintindu-şi cum se urcase înapoi, pe punte, şiroind de apă şi zâmbind cu toată faţa. Marinarii o crezuseră fără îndoială nebună.

Acum naviga către un oraş de la marginea lumii, logodită cu

un prinţ alethi puternic şi liberă să-şi petreacă timpul învăţând. Vedea locuri noi, privelişti incredibile, le desena ziua şi avea la dispoziţie teancuri întregi de cărţi pe care să le citească noaptea.

Dăduse peste o viaţă ideală, şi asta era tot ce-şi dorise vreodată.

Căută în buzunarul din mâneca mâinii interzise şi luă câteva sfere cu care să le înlocuiască pe cele tot mai întunecate din cupă. Însă cele pe care le scosese erau pe de-a-ntregul înnegurate. Nu mai aveau nici cel mai firav licăr de lumină.

Se încruntă. Fuseseră reimpregnate în timpul ultimei mari furtuni, când stătuseră într-un coş legat de catargul corăbiei. Cele din cupă erau vechi de două furtuni, de aceea îşi pierdeau strălucirea. Cum de se înneguraseră mai repede cele din buzunarul ei? Aşa ceva sfida raţiunea.

— Mmmmm… mormăi Model, de pe perete, chiar la urechea ei. Minciuni.

Shallan puse sferele în buzunar, deschise uşa, ieşi pe coridorul îngust şi o porni către cabina lui Jasnah. Era cea pe care o împărţeau de obicei Tozbek şi soţia lui, dar se mutaseră în a treia cabină – cea mai mică de pe corabie – ca să-i ofere prinţesei un loc mai bun. Oamenii făceau astfel de lucruri pentru ea chiar şi fără să le-o ceară.

Jasnah trebuia să aibă câteva sfere de care să se poată folosi Shallan. Şi uşa cabinei sale chiar era întredeschisă, se mişca uşor în timp ce vasul scârţâia şi se legăna, urmându-şi drumul din acea seară. Prinţesa stătea la masa de lucru, iar Shallan trase cu ochiul înăuntru, dintr-odată nemaifiind sigură că voia s-o întrerupă.

Vedea faţa lui Jasnah, îi vedea mâna pe care îşi sprijinea tâmpla, cu ochii la paginile răsfirate în faţa ei. Avea privirea bântuită de o obsesie şi faţa suptă de oboseală.

Nu era acea Jasnah cu care se obişnuise. Istovirea îi copleşise încrederea în sine şi îngrijorarea luase locul echilibrului calm. Începu să scrie ceva, dar se opri după numai câteva cuvinte. Lăsă pana jos, închise ochii şi îşi frecă tâmplele. În jurul capului ei se iviră câţiva spreni năuciţi, semănând a fuioare de praf înălţate în aer. Istoviospreni.

Shallan se retrase, având brusc senzaţia că tulburase o clipă de intimitate. Jasnah era cu garda jos. Tânăra începu să se

îndepărteze fără zgomot, însă o voce de pe podea spuse, pe neaşteptate:

— Adevăr!

Jasnah tresări, îşi ridică privirea şi dădu cu ochii de Shallan, care, bineînţeles, se făcu roşie ca focul.

Prinţesa se uită către podea, la Model, apoi îşi puse pe faţă o mască a seninătăţii, îndreptându-şi spatele şi schimbându-şi poziţia cu una mai potrivită.

— Da, copilă?

— Am... am nevoie de sfere... răspunse Shallan. Cele din buzunaml meu s-au înnegurat.

— Ai Animmodelat? întrebă Jasnah, cu voce tăioasă.

— Ce? Nu, Luminăţie. Am făgăduit că n-o s-o fac.

— Atunci e vorba de al doilea talent, spuse Jasnah. Intră şi închide uşa. Trebuie să vorbesc cu căpitanul Tozbek; i s-a stricat încuietoarea.

Shallan intră şi trase uşa după ea, dar zăvorul scăpă din locaşul său. Făcu un pas înainte, cu mâinile încleştate, stânjenită.

— Ce-ai făcut? o întrebă Jasnah. Ceva pentru care probabil ai avut nevoie de lumină?

— Am avut senzaţia că au apărut plante, zise Shallan. Ei, de fapt, numai culoarea lor. Un marinar a spus că s-a înverzit puntea, dar culoarea a dispărut când nu m-am mai gândit la plante.

— Da... spuse Jasnah.

Răsfoi o carte şi se opri la o ilustraţie. Shallan o mai văzuse; era tot atât de veche ca vorinismul. Zece sfere unite prin linii pentru a reda conturul lateral al unei clepsidre. Două dintre sferele din mijloc semănau foarte bine cu nişte pupile. Ochiul Dublu al Atotputernicului.

— Zece Esenţe, spuse Jasnah încet şi îşi plimbă degetele pe pagină. Zece Unde. Zece Ordine. Dar ce semnificaţie are faptul că sprenii s-au hotărât în sfârşit să ne înapoieze jurămintele? Şi cât timp mi-a mai rămas? Nu prea mult. Nu prea mult...

— Luminăţie? întrebă Shallan.

— Înainte de sosirea ta, puteam să presupun că sunt o anomalie, continuă Jasnah. Puteam să sper că Undeunitorii nu se întorc în număr mare. Mi-am pierdut speranţa asta. Cripticii te-au trimis la mine, de asta nu mă îndoiesc, fiindcă au ştiut că

ai nevoie de instruire. Ceea ce mă face să sper că măcar am fost printre primii.

— Nu înţeleg.

Jasnah se uită în sus, la ea, ţintuindu-i ochii cu o privire arzătoare. Ai prinţesei erau roşii de oboseală. Până la ce oră târzie lucra? În fiecare noapte, când Shallan se pregătea de culcare, pe sub uşa lui Jasnah încă se vedea lumină.

— Ca să fiu sinceră, spuse prinţesa, nici eu nu înţeleg.

— Te simţi bine? o întrebă Shallan. Înainte să intru, păreai… abătută.

Jasnah nu şovăi decât o clipă.

— Pur şi simplu îmi petrec prea mult timp studiind.

Se întoarse spre unul dintre cuferele ei, din care scoase o pungă neagră, plină cu sfere.

— Ia-le pe astea. Îţi sugerez să ai întotdeauna sfere asupra ta, ca să-i dai puterii tale de Undeunire prilejul să se manifeste.

— Mă poţi învăţa? spuse Shallan luând punga.

— Nu ştiu, mărturisi Jasnah. O să încerc. Pe schema asta, una dintre Unde este numită Iluminare, stăpânirea luminii. Deocamdată, aş prefera să-ţi îndrepţi eforturile către deprinderea ei, lăsând deoparte Animmodelarea. E o artă primejdioasă, mai primejdioasă acum decât odinioară.

Shallan dădu din cap şi se ridică în picioare. Însă ezită înainte să plece.

— Eşti sigură că te simţi bine?

— Fireşte.

Răspunsul venise prea repede. Prinţesa era calmă şi se controla, dar şi evident istovită. Masca îi crăpase şi Shallan putea să vadă adevărul.

„Încearcă să mă liniştească”, înţelese ea. „Mă mângâie pe creştet şi mă trimite înapoi, în pat, ca pe un copil trezit de un coşmar.”

— Eşti îngrijorată, zise, întâlnind ochii celeilalte femei.

Jasnah îşi feri privirea. Împinse o carte peste ceva care şerpuia pe masa ei – peste un spren mic, violet. Un spaimospren. Unul singur, era adevărat, dar exista.

— Nu… şopti Shallan. Nu eşti îngrijorată. Eşti îngrozită.

Părinte al Furtunii!

— E totul bine, Shallan. Nu trebuie decât să dorm. Întoarce-te la studiile tale.

Shallan se aşeză pe taburetul de lângă masa de lucru a prinţesei. Femeia mai vârstnică se întoarse spre ea şi Shallan văzu cum masca i se crapă şi mai rău. O văzu trădându-şi iritarea când strânse din buze, unindu-le într-o linie. Îi văzu şi încordarea, când îşi săltă pana în pumnul încleştat.

— Mi-ai spus că pot lua parte la asta, zise Shallan. Jasnah, dacă te îngrijorează ceva…

— Mă îngrijorează ceea ce m-a îngrijorat dintotdeauna, răspunse Jasnah, lăsându-se pe spătarul scaunului. Mă tem că e prea târziu. Nu pot face nimic semnificativ ca să opresc ceea ce se apropie. Mă tem că încerc să opresc o mare furtună suflând împotriva vântului.

— Pustiitorii, spuse Shallan. Parshii.

— Se presupune că, în trecut, continuă Jasnah, Devastarea – sosirea Pustiitorilor – era întotdeauna anunţată de o întoarcere a Heralzilor, care pregăteau omenirea. Îi instruiau pe Cavalerii Radianţi, în ordinele cărora intrau mulţi membri noi.

— Dar noi i-am capturat pe Pustiitori, sublinie Shallan. Şi i-am înrobit.

Asta postulase Jasnah, iar Shallan, care îi văzuse cercetările, îi acceptase părerea.

— Prin urmare, crezi că urmează un soi de răscoală. Că parshii se vor întoarce împotriva noastră, aşa cum au făcut-o în trecut.

— Da, răspunse Jasnah, căutând printre hârtiile ei. Şi asta cât de curând. Faptul că tu te dovedeşti a fi o Undeunitoare nu mă linişteşte, fiindcă îmi aduce într-o prea mare măsură aminte de ceea ce s-a mai întâmplat. Numai că, în acele vremuri de demult, cavalerii aveau învăţători care să-i pregătească, aveau tradiţii care dăinuiau de generaţii. Noi n-avem nimic.

— Pustiitorii sunt în captivitate, zise Shallan aruncând o privire către Model.

Sprenul stătea pe podea, aproape de nedesluşit, în tăcere.

— Parshii abia sunt în stare să vorbească. Cum ar putea pregăti o răscoală?

Jasnah găsi coala de hârtie pe care-o căuta şi i-o întinse lui Shallan. Conţinea, scris de mâna prinţesei, raportul soţiei unui căpitan despre atacul unui platou de pe Câmpiile Sfărâmate.

— Parshendi pot cânta, în acelaşi timp, unii către alţii, oricât de mare ar fi distanţa care îi desparte, spuse ea. Au o putere de

comunicare de neînţeles pentru noi. Nu putem să nu presupunem că verii lor, parshii, pot face acelaşi lucru. N-ar fi nevoie să audă o chemare la luptă ca să se revolte.

Shallan citi istorisirea dând încet din cap.

— Trebuie să-i prevenim pe ceilalţi, Jasnah.

— Crezi că n-am încercat? Le-am scris eruditelor şi regilor din toată lumea. Cei mai mulţi nu m-au luat în seamă, m-au considerat o nebună speriată de propriile închipuiri. Dovezile pe care tu le-ai acceptat imediat lor li s-au părut neîntemeiate. Ardenţii îmi erau cea mai mare speranţă, dar ochii lor sunt înceţoşaţi de Hierocraţie. În plus, convingerile mele îi fac să se îndoiască de orice cuvânt pe care-l spun eu. Mama vine să-i arăt cercetările, deci e un plus. Fratele şi unchiul meu s-ar putea să mă creadă, de aceea mergem la ei, adăugă Jasnah şi şovăi o clipă. Ne îndreptăm spre Câmpiile Sfărâmate şi din alt motiv. Vreau să găsesc dovezi care să convingă pe toată lumea.

— Urithiru, spuse Shallan. Oraşul pe care-l cauţi?

Prinţesa îi aruncă din nou o privire scurtă. Oraşul antic se afla printre primele lucruri descoperite de Shallan pe când îi citea însemnările pe furiş.

— Încă mai roşeşti imediat când te înfruntă cineva, remarcă Jasnah.

— Îmi cer iertare.

— Şi te grăbeşti prea tare să-ţi ceri scuze.

— Ar trebui să fiu… ăăă, indignată?

Jasnah zâmbi şi luă în mână foaia cu Ochiul Dublu. O privi îndelung.

— Undeva, pe Câmpiile Sfărâmate, e ascuns un secret. Un secret despre Urithiru.

— Ai spus că oraşul nu e acolo!

— Nu e. Dar calea către el ar putea fi, zise prinţesa şi strânse din buze. Legendele spun că numai un Cavaler Radiant o poate deschide.

— Din fericire, cunoaştem doi.

— Îţi repet, nu eşti Radiant şi nici eu nu sunt. N-are importanţă că putem face câteva dintre lucrurile pe care le puteau face ei. Ne lipsesc tradiţiile şi cunoştinţele lor.

— Vorbim despre un posibil sfârşit al civilizaţiei înseşi, nu-i aşa? întrebă încet Shallan.

Jasnah ezită.

— Devastările, spuse Shallan. Nu ştiu mare lucru, dar legendele…

— La sfârşitul fiecăreia dintre ele, omenirea e zdrobită. Din marile oraşe nu mai rămâne decât cenuşa, atelierele meşteşugarilor sunt distruse. De fiecare dată, cunoştinţele şi evoluţia se reduc aproape la nivelul din preistorie – e nevoie de veacuri de reconstrucţie pentru a readuce civilizaţia acolo unde se afla înainte. Încă mai sper că mă înşel, adăugă ea după încă o clipă de ezitare.

— Urithiru, zise Shallan.

Se străduia să nu pună întrebări, să deducă singură răspunsurile.

— Spui că oraşul era un soi de cartier general sau de casă pentru Cavalerii Radianţi. Înainte să te cunosc, n-am auzit de el şi cred că în documente nu e pomenit prea des. Prin urmare, se numără printre cunoştinţele înlăturate de Hierocraţie?

— Bine gândit, spuse Jasnah. Cred totuşi că tot ce se ştia despre Urithiru a început să pălească, rămânând doar în legende, chiar înainte de asta, iar Hierocraţia nu a întins nicio mână de ajutor.

— Atunci, dacă a existat înainte de Hierocraţie şi dacă dispariţia Radianţilor a închis drumul într-acolo… ar putea adăposti documente neatinse de erudiţii moderni. Cunoştinţe nemodificate despre Pustiitori şi despre Undeunire, zise Shallan şi se înfioră. De-asta mergem de fapt pe Câmpiile Sfărâmate.

Prinţesa zâmbi în ciuda oboselii.

— Într-adevăr, un raţionament foarte bun. Timpul petrecut în Palanaeum mi-a fost de foarte mare folos, dar, totodată, m-a dezamăgit într-un anume fel. Mi-a confirmat bănuielile despre parshendi, însă am descoperit că multe documente din acea bibliotecă imensă poartă aceleaşi urme ale falsificării găsite de mine în altele. Această „purificare” a istoriei prin îndepărtarea referirilor directe la Urithiru şi la Radianţi, pentru simplul motiv că stânjeneau vorinismul, e revoltătoare. Şi lumea mă întreabă de ce sunt împotriva acestui cult! Trebuie să descopăr documentele iniţiale. În plus, există poveşti – unele cărora mă încumet să le dau crezare – care susţin că Urithiru era un loc sacru, ferit de Pustiitori. Poate nu e decât o fantezie potrivită cu dorinţele mele, dar nu sunt chiar atât de erudită încât să nu cred că ar putea fi adevărată.

— Şi parshii?

— O să-ncercăm să-i convingem pe alethi să se descotorosească de ei.

— Nu e deloc simplu.

— E aproape imposibil, recunoscu Jasnah ridicându-se în picioare.

Începu să se pregătească de culcare, punându-şi cărţile într-un cufăr în care apa nu putea pătrunde.

— Parshii sunt sclavii ideali. Docili, supuşi. Societatea noastră se bizuie mult prea mult pe ei. Nu trebuie să devină violenţi ca să ne arunce în haos, deşi sunt sigură că asta se va întâmpla. E de-ajuns să plece pur şi simplu. Ar fi începutul unei crize economice.

Închise cufărul din care scosese o carte, apoi se întoarse spre Shallan.

— Fără mai multe dovezi, e imposibil să convingem pe toată lumea de adevărul spuselor mele. Chiar dacă îmi dă ascultare, fratele meu nu are destulă autoritate ca să le impună înalţilor prinţi să scape de parshii lor. Şi, foarte sincer vorbind, mă tem că nu e destul de curajos ca să-şi asume riscul prăbuşirii care ar putea urma după expulzarea lor.

— Dar, dacă se întorc împotriva noastră, ne vom prăbuşi oricum.

— Da, încuviinţă Jasnah. Tu o ştii, aşa cum o ştiu şi eu. Mama s-ar putea să mă creadă. Dar riscul de a mă înşela e de o asemenea imensitate… ei bine, avem nevoie de dovezi, de dovezi copleşitoare, de netăgăduit. Aşadar, trebuie să găsim oraşul. Trebuie să-l găsim cu orice preţ.

Shallan dădu din cap.

— N-am vrut să pun toate astea pe umerii tăi, copilă, adăugă Jasnah, aşezându-se din nou. Dar recunosc că e o uşurare să-i vorbesc despre aşa ceva cuiva care nu mă contrazice la fiecare cuvânt.

— O să izbutim, Jasnah, spuse Shallan. O s-ajungem pe Câmpiile Sfărâmate şi o să găsim Urithiru. O să avem dovezi şi-o să convingem pe toată lumea să ne asculte.

— Ah, optimismul tinereţii! E o plăcere când se întâmplă să-l aud, comentă Jasnah şi-i întinse cartea lui Shallan. Printre ordinele Cavalerilor Radianţi se număra şi cel al Luminurzitorilor. Ştiu foarte puţine lucruri despre ei, dar, dintre toate

documentele pe care le-am citit, cartea asta conţine cele mai multe informaţii.

Shallan luă volumul cu nerăbdare. Se numea *Cuvinte despre Lumină*.

— Du-te, spuse prinţesa. Citeşte.

Shallan îi aruncă o privire.

— O să dorm, promise Jasnah, cu un zâmbet furişat pe buze. Şi nu mai încerca să mă dădăceşti. Nici măcar pe Navani n-o las s-o facă.

Shallan oftă, dădu din cap şi plecă din cabina lui Jasnah. Model se ţinu după ea; tăcuse în timpul întregii conversaţii. Când intră în cabina ei, tânăra avea inima mult mai grea decât la plecare. Nu putea să uite imaginea spaimei din ochii prinţesei. Jasnah Kholin n-ar fi trebuit să se teamă de nimic, nu?

Se urcă în pat, cu cartea primită şi cu punga cu sfere. O parte din ea abia aştepta să-nceapă cartea, dar era istovită, i se închideau pleoapele. Se făcuse într-adevăr târziu. Dacă începea să citească atunci…

Poate era de preferat un somn bun, ca să înceapă înviorată o nouă zi de studiu. Puse cartea pe măsuţa de lângă pat, se strânse covrig şi lăsă legănarea vasului s-o trimită în braţele somnului.

Se trezi în ţipete, urlete şi fum.

7
FLACĂRA DESCHISĂ

Nu eram pregătită pentru suferinţa adusă de această pierdere – ca o ploaie neaşteptată, prăvălită asupra mea din cerul senin. Cu ani în urmă, moartea lui Gavilar a fost o durere copleşitoare, dar asta… asta aproape că m-a făcut una cu pământul.

— Din jurnalul lui Navani Kholin, Jesesach 1174

Încă pe jumătate adormită, Shallan intră în panică. Coborî din pat în grabă, izbind din greşeală cupa cu sfere aproape secătuite. Deşi o lipise cu ceară, lovitura o desprinse şi sferele se împrăştiară prin cabină.

Mirosul de fum era puternic. Alergă la uşă, ciufulită, cu inima bătându-i nebuneşte. Măcar adormise îmbrăcată. Deschise uşa dintr-o smucitură.

Pe culoar se îngrămădeau trei bărbaţi, cu torţe în mâini, cu spatele la ea.

Torţe, cu focspreni scânteietori dansând în jurul flăcărilor. Cine umbla cu flacără deschisă pe o corabie? Shallan se opri, împietrită de nedumerire.

Ţipetele veneau de pe puntea de deasupra şi se părea că vasul nu ardea. Dar cine erau bărbaţii ăia? Aveau securi şi se uitau spre cabina lui Jasnah, care avea uşa deschisă.

Siluetele intrară. Într-un moment în care o înlemni groaza, îl văzu pe unul aruncând ceva pe podea, în faţa celorlalţi, care păşiră într-o parte, ca să facă loc.

Un trup într-o cămaşă de noapte subţire, ochii holbându-i-se fără să vadă, cu sângele înflorindu-i pe piept. Jasnah.

— Fii sigur, spuse unul dintre bărbaţi.

Un altul îngenunche şi înfipse în pieptul lui Jasnah un cuţit lung şi subţire. Shallan îl auzi izbind în lemnul podelei de sub trup.

Ţipă.

Unul dintre bărbaţi se întoarse spre ea.

— Hei!

Era marinarul înalt, cu trăsături grosolane, pe care-l numise Yalb „puştiul nou”. Pe ceilalţi nu-i recunoscu.

Izbutind cumva să se mişte în ciuda groazei şi a neîncrederii în ceea ce vedea, Shallan trânti uşa şi trase zăvorul cu degete tremurătoare.

Părinte al Furtunii! Părinte al Furtunii! Se retrase de lângă uşa izbită de ceva greu din partea cealaltă. Nu era nevoie de securi. Uşa avea să cedeze după câteva izbituri puternice de umăr.

Mergând cu spatele, Shallan se împiedică de propriul pat, fiind cât pe ce să alunece pe sferele care se rostogoleau încoace şi încolo, după cum se legăna corabia. Hubloul îngust de lângă tavan – prea strâmt ca să poată trece prin el – nu lăsa să se vadă decât întunericul nopţii. De deasupra se auzeau în continuare ţipete şi lemnul pocnea înfundat sub paşi grei.

Shallan tremura, încă amorţită. Jasnah…

— Sabia, spuse o voce.

Model atârna de perete, lângă ea.

Mmmm… Sabia…

— Nu! strigă Shallan, cu mâinile pe tâmple şi cu degetele înfipte în păr.

— Părinte al Furtunii! Tremura.

Coşmar. Era un coşmar! Nu era cu putinţă…

— Mmmm… Luptă…

— Nu!

Shallan îşi dădu seama că răsuflarea îi era prea grăbită, în timp ce bărbaţii de afară continuau să izbească în uşă cu umerii. Nu era gata pentru aşa ceva. Nu era pregătită.

— Mmmm… spuse Model, părând nemulţumit. Minciuni.

— Nu ştiu cum să mă folosesc de minciuni! exclamă Shallan. N-am exersat.

— Ba da. Ba da… aminteşte-ţi… înainte…

Uşa trosni. Cuteza să-şi amintească? Putea să-şi amintească? O copilă, jucându-se cu un model de lumină pâlpâitoare…

— Ce să fac? întrebă.

— Ai nevoie de Lumină, spuse Model.

Asta aprinse o amintire de mult uitată, dezvăluind ceva plin de ghimpi, de care nu îndrăznea să se-atingă. Avea nevoie de Lumină de Furtună pentru Undeunire.

Căzu în genunchi lângă pat şi, fără să ştie exact ce făcea, trase cu putere aer în piept. Lumina părăsi sferele din jurul ei, i se scurse în trup, devenindu-i furtună dezlănţuită prin vene. Cabina se afundă într-un întuneric deplin, ca o peşteră din adâncul pământului.

Pe urmă, Lumina prinse să i se înalţe din piele, ca aburul din apa în clocot. Umplu încăperea cu umbre plutitoare.

— Şi acum? întrebă.

— Dă formă minciunii.

Ce însemna asta? Uşa trosni din nou şi în mijloc îi apăru o crăpătură largă.

Pradă panicii, Shallan lăsă să-i scape o răsuflare. Lumina izvorî din ea într-un nor: avu impresia că l-ar fi putut atinge. Îi simţea puterea latentă.

— Cum? întrebă.

— Fă adevărul.

— Vorbeşti fără sens!

Shallan ţipă când se sparse uşa. În cabină pătrunse o lumină nouă, lumina torţelor – galben-roşiatică, ostilă.

Norul sări din Shallan şi din trupul ei izvorî mai multă Lumină de Furtună, alăturându-i-se. Luă forma neclară a unei siluete omeneşti. O pată luminoasă. Trecu pe lângă bărbaţii din cadrul uşii, fluturându-şi nişte prelungiri care ar fi putut fi braţe. Îngenuncheată lângă pat, Shallan rămase în întuneric.

Silueta luminoasă atrase ochii bărbaţilor. Apoi, din fericire, se răsuciră pe călcâie şi alergară pe urmele ei.

Shallan se ghemui lângă perete, tremurând. În cabină era beznă. Deasupra, oamenii ţipau.

— Shallan, zumzăi Model în întuneric.

— Du-te s-arunci o privire, îi ceru ea. Spune-mi ce se-ntâmplă pe punte.

Nu ştiu dacă sprenul o ascultase sau nu, fiindcă se mişca fără zgomot. Respiră adânc de câteva ori şi se ridică. Picioarele îi

tremurau, dar o susţinură.

Izbuti, cumva, să-şi revină. Era cumplit, dar nimic, absolut nimic nu se putea compara cu ceea ce fusese nevoită să facă în noaptea morţii tatălui ei. Atunci supravieţuise. Putea supravieţui şi acum.

Bărbaţii ăia puteau să fie membri ai grupului din care făcuse parte Kabsal – grupul asasinilor de care se temea Jasnah. Ajunseseră, în cele din urmă, la ea.

Of, Jasnah…

Jasnah murise.

Avea s-o jelească mai târziu. Ce era de făcut cu oamenii înarmaţi care puneau stăpânire pe corabie? Cum putea găsi Shallan o cale de scăpare?

Ieşi pe coridor. Acolo era puţină lumină, de la torţele de pe punte. În ţipetele pe care le auzea, panica prinsese mai multă putere.

— Ucidere, spuse brusc o voce.

Shallan tresări violent, dar bineînţeles că nu era decât Model.

— Ce? şuieră ea.

— Oamenii întunecaţi omoară, răspunse sprenul. Marinarii legaţi cu funii. Unul mort, sângerează roşu. Nu… nu înţeleg.

„O, Părinte al Furtunii…”

Deasupra, ţipetele deveniră mai ascuţite, dar nu se mai auzeau paşi, nu mai zăngăneau arme. Marinarii fuseseră luaţi prizonieri. Cel puţin unul fusese ucis.

În întuneric, Shallan tremura, iar din lemnul din jur se înălţau forme şerpuitoare. Spaimospreni.

— Ce fac bărbaţii care au alergat după imaginea mea? întrebă.

— Se uită în apă, răspunse Model.

Aşadar, credeau că sărise peste bord. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Shallan înaintă pe bâjbâite către cabina lui Jasnah, aşteptându-se în orice clipă să se împiedice de leşul ei de pe podea. Dar asta nu se întâmplă. Oare cei trei îl târâseră sus?

Intră în cabină şi închise uşa. Zăvorul nu se putea trage, aşa că împinse o ladă ca s-o blocheze.

Trebuia să facă ceva. Bâjbâi până la unul dintre cuferele lui Jasnah, deschis de ucigaşi şi cu conţinutul – numai haine – împrăştiat în jur. Găsi pe fundul cufărului sertarul secret şi îl

deschise. Lumina inundă brusc încăperea. Sferele străluceau atât de tare, încât o orbiră pentru o clipă şi se văzu nevoită să-şi întoarcă privirea.

Model fremăta pe podea, lângă ea, o formă tremurând de îngrijorare. Shallan privi în jurul ei. În cabina mică domnea haosul, haine pe jos, hârtii pretutindeni. Cufărul cu cărţile lui Jasnah dispăruse. Prea proaspăt ca să fi fost absorbit, sângele era o baltă în pat. Shallan se grăbi să-şi ferească privirea.

Sus răsună brusc un strigăt, urmat de o bufnitură. Ţipetele se înălţară mai puternice. Îl auzi pe Tozbek implorând să-i fie cruţată soţia.

Atotputernicule din ceruri… asasinii îi executau pe marinari, unul câte unul. Shallan trebuia să facă ceva. Orice.

Se uită la sferele de sub fundul fals al cufărului, învelite în pânză neagră.

— Model, spuse ea, o să Animmodelăm partea de jos a navei şi o s-o scufundăm.

— Ce?

Vibraţiile lui se înteţiră şi vocea îi deveni zumzet.

— Oamenii… Oamenii… Mănâncă apă?

— O bem, răspunse Shallan, dar n-o putem respira.

— Mmmm… Nedumerit… zise Model.

— Căpitanul şi ceilalţi au fost capturaţi şi sunt executaţi. Cel mai bun prilej de salvare pe care li-l pot oferi e haosul.

Shallan îşi puse mâinile pe sfere şi absorbi Lumina respirând adânc. Se simţi arzând pe dinăuntru, de parcă ar fi fost gata să se spulbere, împroşcând foc. Lumina era vie, încerca să iasă din ea prin toţi porii.

— Arată-mi! strigă, mult mai tare decât ar fi vrut.

Lumina de Furtună o îmboldea să acţioneze.

— Am mai Animmodelat. Trebuie s-o fac din nou.

Când vorbea, Lumina de Furtună îi ieşea printre buze, vizibilă ca răsuflarea într-o zi friguroasă.

— Mmmmm… spuse Model neliniştit. O să fiu mijlocitor. Uită-te.

— Unde să mă uit?

— Uită-te!

Umbremar. Ultima dată când ajunsese acolo, fusese cât pe ce să-şi piardă viaţa. Numai că nu era un loc. Sau era? Avea vreo importanţă?

Îşi căută printre amintirile proaspete momentul când Animmodelase din întâmplare, preschimbând un pocal în sânge.

— Am nevoie de un adevăr.

— Ai oferit destule, răspunse Model. Acum. Uită-te.

Corabia dispăru.

Totul… plesni. Pereţii, mobila, totul se sfărâmă în globuri mărunte, de sticlă neagră. Shallan se pregăti să cadă în oceanul acelor mărgele, dar ajunse în schimb pe pământ tare.

Se găsea într-un loc cu cer negru şi cu un soare foarte mic, îndepărtat. Solul din jur reflecta lumina. Era din obsidian? Indiferent în ce parte s-ar fi uitat, îl vedea alcătuit din aceeaşi întunecime. Alături de ea, sferele – ca acelea care puteau păstra Lumina de Furtună, dar negre şi mai mici – ricoşau înainte să cadă din nou şi să încremenească.

Ca un soi de excrescenţe de cristal, copacii se înălţau în pâlcuri, ici şi colo. Aveau crengi ţepoase şi sticloase, fără frunze, în apropiere, luminile atârnau în aer, flăcări fără lumânări.

„Oameni”, înţelese ea. „Fiecare e mintea câte unui om, reflectată aici, în Tărâmul Cunoaşterii.”

Altele erau împrăştiate în jurul picioarelor ei, zeci şi zeci, dar atât de mici încât aproape nu le putea distinge unele de altele.

„Minţile peştilor?”

Se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu o siluetă cu un simbol în loc de cap. Tresări, ţipă şi se trase înapoi dintr-un salt. Creaturile alea… o bântuiseră… o…

Era Model. Înalt şi zvelt, dar uşor neclar, translucid. Modelul complicat al capului, cu muchiile sale ascuţite şi cu geometria sa imposibilă, părea lipsit de ochi. Stătea cu mâinile la spate, într-o robă care părea prea ţeapănă ca să fie de stofă.

— Haide, spuse el. Alege.

— Ce să aleg? întrebă Shallan, Lumina de Furtună ieşindu-i printre buze.

— Corabia ta.

Model n-avea ochi, dar ei i se păru că urmăreşte privirea lui până la una dintre micile sfere de pe solul sticlos. O înşfăcă şi avu brusc impresia că e o corabie.

Plăcerea Vântului. O corabie bine îngrijită, îndrăgită. Purtase călătorii cu bine ani de-a rândul, sub stăpânirea căpitanului Tozbek, după ce fusese a tatălui său. O corabie veche, dar nu îmbătrânită, încă demnă de încredere. O corabie mândră. Acolo

avea forma unei sfere.

Putea să gândească. Corabia putea să gândească. Sau, ei bine, reflecta gândurile oamenilor care se serveau de ea, erau familiarizaţi cu ea şi preocupaţi de soarta ei.

— Trebuie să te preschimbi, şopti Shallan, ţinând-o în căuşul palmelor.

Atârna prea greu pentru dimensiunile sale, de parcă toată greutatea corăbiei ar fi fost adunată în acea singură mărgică.

— Nu, veni răspunsul, deşi cel care vorbea era Model. Nu, nu pot. Trebuie să slujesc. Sunt fericită.

Shallan se uită la el.

— O să fiu mijlocitor, repetă sprenul. Traduc. Nu eşti pregătită.

Shallan se uită din nou la mărgică din mâinile ei.

— Am Lumină de Furtună. Din belşug. Ţi-o voi da ţie.

— Nu! veni răspunsul şi părea plin de furie. O să slujesc.

Voia cu adevărat să rămână corabie. Shallan putea simţi asta, îi putea simţi mândria, puterea dată de anii petrecuţi în slujba oamenilor.

— Mor cu toţii, şopti ea.

— Nu!

— Îi poţi simţi murind. Le simţi sângele pe puntea ta. Oamenii pe care îi slujeşti vor fi măcelăriţi unul câte uliul.

Simţea şi Shallan, o vedea în corabie. Erau executaţi. În apropierea ei, una dintre flăcăruile plutitoare dispăru. Trei dintre cei opt captivi muriseră, dar nu ştia care anume.

— N-avem decât o şansă să-i salvăm, continuă ea. Şi o avem numai dacă te preschimbi.

— Preschimbă-te, şopti Model pentru corabie.

— Dacă te transformi, ar putea să scape de oamenii răi care îi ucid, şopti Shallan. Nu e sigur, dar ar avea şansa să înoate. Ar putea face ceva. Le poţi face un ultim serviciu, *Plăcerea Vântului*. Preschimbă-te de dragul lor.

Tăcere.

— O să...

O altă lumină dispăru.

— O să mă transform.

Totul se petrecu într-o secundă galopantă; Lumina de Furtună se smulse din Shallan. Auzi pocnete îndepărtate din lumea fizică în timp ce trase atât de multă Lumină din nestematele de lângă

ea încât acestea se sparseră.

Umbremarul dispăru.

Era din nou în cabina lui Jasnah.

Podeaua, pereţii şi tavanul se topiră, devenind apă.

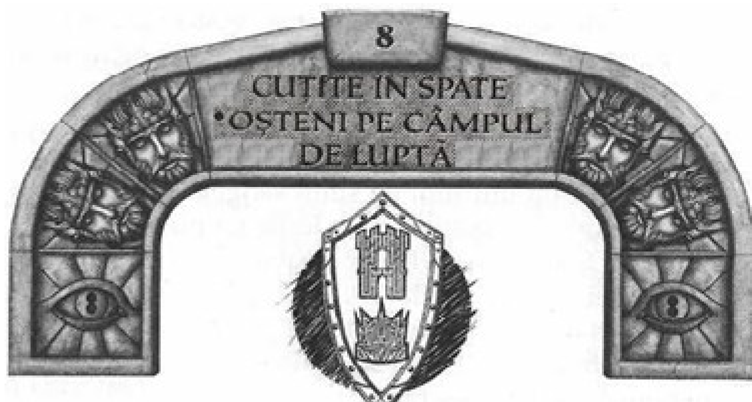
Shallan căzu în adâncul întunecat şi rece. Se zbătu în mare, cu mişcările stânjenite de rochie. În jurul ei se scufundau obiecte, obişnuitele lucruri utile omului.

Căută înnebunită să ajungă la suprafaţă. La început, îşi făcuse vag planul să înoate şi să-i ajute pe marinari să se dezlege, dacă erau legaţi. Însă acum se lupta cu o disperare zadarnică, neizbutind nici măcar să se ridice deasupra apei.

Întunericul părea să fi prins viaţă, înfăşurându-i-se în jur.

Şi o trăgea către adâncuri.

8
CUŢITE ÎN SPATE
OŞTENI PE CÂMPUL
DE LUPTĂ

Încerc să nu-mi folosesc durerea drept scuză, dar oferă o explicaţie. Oamenii se poartă ciudat după ce au suferit o pierdere neprevăzută. Deşi Jasnah era departe de mine de ceva vreme, am pierdut-o pe neaşteptate. Ca mulţi alţii, şi eu o crezusem nemuritoare.

— Din jurnalul lui Navani Kholin, Jesesach 1174

Bine cunoscutul scrâşnet al lemnului din momentul când un pod aluneca la locul potrivit. Tropotul picioarelor înaintând la unison, mai întâi un sunet monoton, pe piatră, apoi bufniturile răsunătoare ale cizmelor pe lemn. Strigătele îndepărtate ale iscoadelor, care anunţau că drumul e liber.

Zgomotele asaltului unui platou îi erau familiare lui Dalinar. Cândva le aştepta tânjind. Între două asalturi era cuprins de nerăbdare, dorea cu înfocare un nou prilej de nimicire a parshendilor cu Sabia lui, un nou prilej de a dobândi bogăţii şi faimă.

Acel Dalinar se străduia să-şi spele ruşinea – pentru că zăcuse, beat mort, în vreme ce fratele lui se lupta cu asasinul.

Când asaltai un platou, peisajul era întotdeauna acelaşi: stânci golaşe, zimţate, cele mai multe de aceeaşi culoare ternă ca întinderea de piatră de pe care o împărţeau cu pâlcuri răzleţe de muguri-de-stâncă închişi. Iar aceştia din urmă, după cum o

sugera şi numele lor, puteau fi luaţi drept pietre. Din locul unde te aflai şi până în zare nu vedeai nimic altceva; şi orice aduceai cu tine, orice lucru făurit de mâna omului părea mărunt pe nesfârşita întindere de platouri întretăiate de spărturi în care-ţi puteai găsi moartea.

De-a lungul anilor, totul devenise rutină. Marşul sub soarele alb ca oţelul topit. Traversarea spărturilor, una după alta. Asalturile platourilor sfârşiseră prin a fi din ce în ce mai puţin lupte aşteptate cu nerăbdare şi din ce în ce mai mult o obligaţie stăruitor impusă. Pentru Gavilar şi pentru glorie, desigur, dar mai ales pentru că şi ei, şi duşmanii se aflau acolo. Aşa se proceda în locul ăla.

Mirosurile asaltului unui platou erau mirosurile unei imensităţi neclintite: piatră coaptă în soare, crem uscat, vânturi istovite.

În ultima vreme, Dalinar ajunsese să deteste orice asalt de platou. Toate erau frivolităţi, viaţă irosită. Nu mai aveau legătură cu Pactul Răzbunării, ci doar cu lăcomia. Pe platourile învecinate, de unde erau uşor de luat, apăreau multe inimi-nestemată. Dar alethii nu se mulţumeau cu ele. Voiau s-ajungă cât mai departe, se aventurau în bătălii care îi costau mult.

În faţa lui, oamenii Înaltului Prinţ Aladar luptau pe un platou. Ajunseseră înaintea armatei lui Dalinar şi înfruntarea spunea o poveste cunoscută. Oameni împotriva parshendilor, alcătuind o linie şerpuitoare în timp ce fiecare armată se străduia s-o împingă înapoi pe cealaltă. Alethii puteau aduce mai mulţi războinici decât parshendii, dar aceştia ajungeau pe platouri mai repede şi tot mai repede izbuteau să facă din ele locuri sigure.

Împrăştiate pe drumul către spărtură de pe platoul alăturat, leşurile podarilor dovedeau cât de periculos era să ataci un duşman bine fortificat. Lui Dalinar nu-i scăpă înnegurarea chipurilor gărzilor sale de corp la vederea morţilor. Aidoma celor mai mulţi dintre înalţii prinţi, Aladar devenise adeptul filosofiei lui Sadeas în privinţa podalergărilor. Atacuri iuţi, brutale, care îi considerau pe oameni drept resurse înlocuibile. Nu fusese întotdeauna aşa. La început, podurile fuseseră cărate de oşteni în armură, dar izbânda unei strategii îi îndemna pe alţii s-o imite.

În tabere era nevoie de un flux neîntrerupt de sclavi ieftini, ca hrană pentru monstru. Asta însemna o întindere a plăgii sclaviei şi tot mai mulţi tâlhari care făceau negoţ cu carne vie pe

Dealurile Nerevendicate.

„Încă un lucru pe care va trebui să-l schimb”, se gândi Dalinar.

Aladar nu intra în luptă, însă avea un punct de comandă pe un platou alăturat. Dalinar arătă către steagul care flutura şi unul dintre marile lui poduri mecanice se îndreptă într-acolo. Trase de chulli şi pline de roţi dinţate, pârghii şi came, podurile îi protejau pe oamenii care le manevrau. Dar se mişcau foarte încet. Dalinar aşteptă cu o răbdare pe jumătate impusă de disciplină până când lucrătorii lăsară podul în jos, acoperind spărtura dintre platoul pe care se aflau şi cel pe care flutura steagul lui Aladar.

Odată ce podul fu aşezat şi fixat pe poziţie, garda lui de corp – condusă de unul dintre ofiţerii ochi-întunecaţi ai Căpitanului Kaladin – îl traversă cu paşi iuţi şi cu suliţele pe umeri. Dalinar îi promisese lui Kaladin că oamenii lui nu vor fi nevoiţi să lupte decât ca să-l apere. Odată trecuţi de spărtură, Dalinar îi dădu pinteni lui Galant, mânându-l către locul de unde Aladar conducea lupta. Se simţea prea uşor în şaua armăsarului – îi lipsea Cristalarmura. În numeroşii ani scurşi de când o dobândise, nu mai intrase niciodată fără ea pe un câmp de bătălie.

Oricum, în ziua aceea nu lua parte la luptă – nu cu adevărat. În spatele lui flutura steagul lui Adolin, care conducea grosul armatei lui Dalinar către platoul unde luptau deja oamenii lui Aladar. Dalinar nu dăduse niciun ordin legat de desfăşurarea atacului. Fiul lui fusese bine instruit şi era gata să ia comanda pe câmpul de luptă - avându-l, fireşte, pe generalul Khal alături, pentru sfaturi.

Da, de atunci înainte, Adolin avea să fie comandantul armatei în toate luptele.

Dalinar avea să schimbe lumea.

Se îndreptă către cortul de comandă al lui Aladar. Era primul asalt al unui platou de după proclamaţia prin care ceruse ca armatele să lupte împreună. Faptul că Aladar venise, aşa cum i se ordonase, iar Roion nu – deşi platoul era mai aproape de tabăra celui din urmă – era în sine o victorie. O încurajare măruntă, dar Dalinar se bucura de orice putea obţine.

Îl găsi pe Înaltul Prinţ Aladar privind dintr-un cort mic, înălţat la loc sigur, pe o mică ridicătură a platoului, de unde se vedea

tot câmpul de luptă. O poziţie ideală pentru un punct de comandă. Aladar era Cristalpurtător, dar, de obicei, în timpul bătăliilor îi împrumuta unui ofiţer Armura şi Sabia lui, preferând să conducă stabilind tactica din spatele liniilor de luptă. Fiind un Cristalpurtător cu experienţă, îi putea ordona, mental, Săbiei sale să nu dispară când o lăsa din mână, însă – în cazul unei urgenţe – Aladar o putea chema la el, făcând-o să dispară din mâinile ofiţerului cât ai clipi, pentru ca să apără în mâinile lui peste zece bătăi de inimă. Pentru a împrumuta o Sabie era nevoie de o foarte mare încredere, de ambele părţi.

Dalinar descălecă. Galant, calul lui, se uită urât la un grăjdar, care încercă să-l ia în primire, şi Înaltul Prinţ bătu animalul pe grumaz.

— O să se descurce foarte bine şi singur, fiule, îi spuse el grăjdarului.

Oricum cei mai mulţi grăjdari nu ştiau cum să se poarte cu un ryshadium.

Urmat de garda lui de podari, Dalinar i se alătură lui Aladar, care stătea pe marginea platoului, având sub ochi câmpul de luptă, aflat chiar în faţa lui, dar mai jos. Zvelt şi cu desăvârşire chel, avea pielea de un cafeniu mai închis decât cei mai mulţi alethi. Îşi ţinea mâinile la spate şi purta o uniformă elegantă, cu o takama ca o fustă, deşi vestonul era modern, însă croit astfel încât să se potrivească perfect cu ea.

Era un stil pe care Dalinar nu-l văzuse la nimeni. Avea şi mustaţa subţire şi un smoc de păr sub buze, o altă preferinţă neconvenţională. Era destul de puternic şi de faimos ca să-şi creeze propria modă – şi o făcea, izbutind adesea s-o şi impună.

— Dalinar, spuse el, salutându-l pe celălalt Înalt Prinţ cu o înclinare a capului. Credeam că nu mai iei parte la asalturile platourilor.

— N-o fac, răspunse Dalinar arătând către steagul lui Adolin.

Acolo, soldaţii traversau pe podurile lui, intrând apoi în luptă. Platoul era destul de mic pentru ca o parte dintre oamenii lui Aladar să se retragă ca să le lase loc, lucru pe care era evident că erau nerăbdători s-o facă.

— Nu mai lipsea mult ca să fii înfrânt astăzi, observă Dalinar. E bine că ţi s-a oferit ajutor.

Sub ei, trupele conduse de Adolin readuceau ordinea pe câmpul de luptă şi îi respingeau pe parshendi.

— Poate, zise Aladar. Totuşi, până acum am învins în unul din trei asalturi. Având ajutor, o să înving mai des, cu siguranţă, dar asta o să mă coste jumătate din pradă. Presupunând că regele o să-mi dea ceva vreodată. Nu sunt convins că, pe termen lung, o să fiu în câştig.

— Dar o să pierzi mai puţini oameni, insistă Dalinar. Şi totalul câştigurilor pentru întreaga armată o să crească. Gloria…

— Nu-mi vorbi mie despre glorie, Dalinar. Nu-mi pot plăti oştenii cu glorie şi n-o pot folosi ca să-i împiedic pe ceilalţi înalţi prinţi să mă muşte de beregată. Planul tău îi favorizează pe cei mai slabi dintre noi şi îi sapă pe cei în stare să învingă.

— Minunat, se răsti Dalinar, onoarea nu valorează nimic pentru tine. Dar o să te supui, Aladar, pentru că ţi-o cere regele tău. E singurul motiv de care ai nevoie. O să faci ce ţi se spune.

— Sau?

— Întreabă-l pe Yenev.

Aladar tresări de parcă l-ar fi pălmuit. Cu zece ani în urmă, Înaltul Prinţ Yenev refuzase să accepte unificarea Alethkarului. La porunca lui Gavilar, Sadeas se duelase cu el. Şi îl omorâse.

— Mă ameninţi? exclamă Aladar.

— Da.

Dalinar se întoarse spre bărbatul mai scund şi îl privi în ochi.

— Am terminat cu linguşelile. Şi cu rugăminţile. Dacă nu i te supui lui Elhokar, îţi baţi joc de fratele meu şi de idealurile lui. Voi avea un regat unit.

— Amuzant, ripostă Aladar. E bine că ai amintit de Gavilar, fiindcă n-a unit regatul cu onoare. A făcut-o cu pumnale în spate şi cu soldaţi pe câmpul de bătălie, tăind capul oricui i s-a împotrivit. Vasăzică ne întoarcem la aşa ceva? Nu seamănă prea mult cu vorbele frumoase din mult preţuita ta carte.

Dalinar scrâşni din dinţi şi se întoarse către câmpul de luptă. Un prim impuls îi cerea să-i spună lui Aladar că e ofiţer sub comanda lui şi e dator să i se supună, apoi să-l mustre pentru tonul pe care vorbise. Să-l trateze ca pe un recrut care trebuie pus la punct.

Dar dacă Aladar îl ignora pur şi simplu? îl putea sili să i se supună? N-avea destui soldaţi pentru asta.

Îşi dădu seama că era furios – mai degrabă pe sine însuşi decât pe Aladar. Nu venise pe platoul ăla ca să lupte, ci ca să discute. Ca să convingă. Navani avea dreptate. Ca să salveze

regatul nu erau de-ajuns cuvintele aspre şi ordinele militare. Era nevoie de loialitate, nu de frică.

Dar, lua-l-ar furtunile, cum trebuia să procedeze? În toată viaţa sa, nu izbutise să convingă pe nimeni decât cu sabia în mână şi cu un pumn în nas. Gavilar fusese întotdeauna cel care se pricepea la cuvinte, cel care putea face oamenii să-l asculte.

Nu era treaba lui să fie politician.

„Probabil că jumătate dintre flăcăii care se bat aici au crezut la început că nu e treaba lor să fie soldaţi”, îi şopti o parte din el. „Nu-ţi poţi permite luxul de a fi nepriceput la aşa ceva. Nu te plânge. Schimbă-te.”

— Parshendii ne împing cu prea multă forţă, le spuse Aladar generalilor lui. Vor să ne scoată de pe platou. Spuneţi-le oamenilor să cedeze puţin şi să-i lase pe parshendi să iasă din poziţia lor avantajoasă; asta o să ne permită să-i înconjurăm.

Generalii dădură aprobator din cap şi unul începu să strige noile ordine.

Dalinar miji ochii, încercând să-şi dea seama ce se petrece pe câmpul de bătălie.

— Nu, spuse încet.

Generalul care dădea ordine amuţi brusc. Aladar se uită la Dalinar.

— Parshendii se pregătesc să se retragă, zise acesta.

— Cu siguranţă nu se poartă ca şi cum asta au de gând.

— Au nevoie de ceva mai mult loc, să poată răsufla, îi explică Dalinar, interpretând vălmăşagul luptei. Aproape că au scos inima-nestemată. Vor continua să ne împingă înapoi cu forţă, dar se vor retrage apoi brusc în jurul pupei, ca să câştige timp pentru desprinderea inimii-nestemată. Asta trebuie să împiedici.

Parshendii înaintară, năpustindu-se cu furie.

— Oamenii mei sunt în prima linie, sublinie Aladar. După propriile tale reguli, ultimul cuvânt în ceea ce priveşte tactica îmi aparţine.

— Nu fac nimic altceva decât să observ, zise Dalinar. Azi nu comand nici măcar propria mea armată. Alege ce tactică vrei, n-o să mă amestec.

Aladar căzu pe gânduri, apoi înjură cu voce scăzută.

— Să presupunem că Dalinar are dreptate. Oamenii să fie pregătiţi pentru retragerea parshendilor. Trimiteţi un grup la atac, să păzească pupa, care trebuie să fie aproape deschisă.

Generalii stabiliră amănuntele noului plan şi trimiseră mesageri cu ordine. Stând umăr la umăr, Dalinar şi Aladar se uitau cum înaintau parshendii. Cântecul acestora plutea deasupra câmpului de luptă.

Pe urmă se retraseră, având, ca de obicei, mare grijă să păşească respectuos peste trupurile morţilor. Pregătiţi pentru asta, oamenii se repeziră pe urmele lor. Condusă de Adolin, în Armura lui strălucitoare, o forţă de atac alcătuită din oşteni odihniţi sparse liniile parshendilor şi ajunse la pupă. Prin breşa deschisă pătrunseră mai mulţi oameni, împingându-i pe parshendi către flancuri şi făcând din retragerea lor un dezastru tactic.

Câteva minute mai târziu, toţi parshendi părăsiseră platoul, sărind peste spărturi şi fugind.

— Blestem! spuse Aladar încet. Nu suport să văd cât de bine te pricepi la aşa ceva.

Dalinar îşi miji ochii când observă că o parte dintre parshendi se opriseră pe un platou nu prea îndepărtat de câmpul de luptă. Zăboveau acolo, deşi grosul forţelor lor se îndepărta.

Cu un semn, Dalinar îi ceru unui slujitor al lui Aladar un ochean pe care-l îndreptă către grupul acela. La marginea platoului stătea o siluetă, o siluetă în armură strălucitoare.

„Cristalpurtătorul parshendi”, îşi spuse. „Cel din lupta de pe Turn. A fost cât pe ce să mă omoare.”

Nu-şi amintea mare lucru despre întâlnirea de atunci. Către sfârşit, aproape că-şi pierduse cunoştinţa. Însă acum Cristalpurtătorul nu luase parte la luptă. De ce? Cu siguranţă, cu ajutorul lui ar fi deschis pupa mai repede.

Dalinar simţi un gol neliniştitor. Acel singur fapt, Cristalpurtătorul care privea, schimba tot înţelesul luptei. Se crezuse în stare să-şi dea seama ce se petrece. Acum îi trecu prin cap că tactica duşmanului nu era deloc atât de transparentă cum o crezuse.

— Unii sunt încă acolo? întrebă Aladar. Se uită la noi?

Dalinar dădu din cap, lăsând ocheanul în jos.

— Au mai făcut-o vreodată, în vreo bătălie pe care ai purtat-o?

Dalinar clătină din cap.

Aladar chibzui câteva clipe, apoi le ordonă oamenilor de pe platou să rămână cu ochii în patru, cu iscoade care să dea de

veste dacă parshendi se reîntorceau cumva pe neaşteptate.

— Mulţumesc, adăugă apoi, cu pizmă, întorcându-se spre Dalinar. Sfatul tău s-a dovedit util.

— Ai avut încredere în mine când a fost vorba de tactică, spuse Dalinar, întorcându-se spre el. De ce n-ai încredere şi când spun cum e mai bine pentru regatul nostru?

Aladar îl studie. În spatele lui, soldaţii îşi ovaţionau victoria şi Adolin tocmai smulgea inima-nestemată din pupă. Alţii se răsfirau, aşteptându-se la o reîntoarcere a parshendilor, dar asta nu se întâmplă, căci nu mai apăru niciunul.

— Aş vrea să pot, Dalinar, răspunse Aladar într-un târziu. Dar aici nu e vorba de tine. E vorba de ceilalţi înalţi prinţi. Probabil că aş putea avea încredere în tine, dar n-o să am niciodată încredere în ei. Îmi ceri să mă pun într-un pericol prea mare. Ceilalţi mi-ar face ceea ce ţi-a făcut Sadeas ţie pe Turn.

— Şi dacă îi atrag pe ceilalţi de partea mea? Dacă îţi pot dovedi că sunt demni de încredere? Dacă pot schimba direcţia în care se îndreaptă regatul şi războiul ăsta? O să mă urmezi dacă va fi aşa?

— Nu, răspunse Aladar. Îmi pare rău.

Îi întoarse spatele şi îşi chemă calul.

Urmă un drum de întoarcere mizerabil. Câştigaseră lupta din ziua aceea, dar Aladar rămânea distant. Cum putea Dalinar să facă atât de multe lucruri atât de bine, însă nu era în stare să convingă un om ca Aladar? Şi ce însemna schimbarea de tactică de luptă a parshendilor, faptul că nu-şi foloseau Cristalpurtătorul? Se temeau să nu-şi piardă cristalele?

Când ajunse în sfârşit în buncărul lui din taberele de război – după ce se ocupase de oamenii săi şi îi trimisese regelui un raport –, găsi o scrisoare la care nu se aştepta.

Trimise după Navani, ca să i-o citească. Era în mica lui cameră de lucru, fixând cu privirea peretele pe care apăruseră glifele stranii. Fuseseră răzuite şi zgârieturile acoperite, dar peticul de stâncă mai deschisă la culoare îi vorbea în şoaptă:

„Şaizeci şi două de zile."

Şaizeci şi două de zile în care trebuia să găsească un răspuns. Ei bine, mai rămăseseră doar şaizeci. Nu era prea mult timp pentru salvarea unui regat, pentru a se pregăti să înfrunte tot ce putea fi mai rău. Ardenţii ar fi nesocotit prorocirea, considerând-o în cel mai bun caz o farsă, o blasfemie în cel mai rău.

Prezicerea viitorului era interzisă. Era o îndeletnicire a Pustiitorilor. Până şi jocurile de noroc erau dubioase, fiindcă incitau oamenii să afle tainele viitorului.

Însă el credea în adevărul profeţiei. Fiindcă bănuia că scrisese cuvintele cu mâna lui.

Navani sosi, îşi aruncă ochii pe scrisoare, apoi începu să i-o citească. Era din partea unui vechi prieten, care avea să sosească în curând pe Câmpiile Sfărâmate şi care i-ar fi putut oferi lui Dalinar o soluţie pentru problemele sale.

9
UMBLET PRINTR-UN MORMÂNT

Aş vrea să cred că, dacă nu m-ar fi copleşit suferinţa, aş fi văzut mai devreme pericolele care se apropiau. Dar, mărturisesc cu toată sinceritatea, nu sunt sigură că s-ar fi putut face ceva.

— Din jurnalul lui Navani Kholin, Jesesach 1174

Kaladin deschidea drumul către adâncul spărturii, aşa cum avea dreptul.

Se foloseau de o scară de frânghie, la fel ca în armata lui Sadeas. Pe atunci scările erau obiecte dezgustătoare, frânghia se tocea şi se umplea de pete şi muşchi, iar mult prea multele mari furtuni pe care le înfruntaseră şubrezeau scândurile. Kaladin nu pierduse niciodată un om din pricina acelor blestemăţii de scări, dar se temuse întotdeauna de asta.

Acum cobora pe una nouă-nouţă. O ştia sigur, fiindcă Rind, mai-marele magaziilor, se scărpinase în cap la auzul cererii sale, apoi poruncise să fie făcută una, după indicaţiile primite. Era bine lucrată, solidă, ca însăşi armata lui Dalinar.

Kaladin se opri pe fundul spărturii, încheindu-şi coborârea cu o săritură. Syl îl urmă plutind în aer şi i se aşeză pe umăr în timp ce el scotea o sferă, ca să cerceteze locul la lumina ei. Acel singur broam de safir valora mai mult decât tot ce câştigase el în existenţa lui de podar.

În armata lui Sadeas, spărturile fuseseră adesea destinaţia podarilor. Kaladin încă nu ştia dacă scopul era adunarea tuturor

resurselor recuperabile pe Câmpiile Sfărâmate sau dacă nu se urmărise doar găsirea unei îndeletniciri umilitoare – şi menite să le înfrângă voinţa – care să ocupe timpul podarilor între două asalturi.

Însă acum se afla pe fundul neumblat al unei spărturi. Nu se zăreau nici cărări tăiate printre încâlcelile de resturi aduse de furtună, nici mesaje şi instrucţiuni scrijelite pe stratul de licheni de pe pereţi. Aidoma tuturor celorlalte spărturi, şi aceea semăna cu o vază, mai lată jos decât în partea îngustă de sus, ca urmare a şuvoaielor de apă din timpul marilor furtuni. Fundul era relativ plat, netezit de depunerile dure de crem.

Kaladin se strecura printre tot felul de rămăşiţe. Crengi şi buşteni din copacii doborâţi de furtună de pe toată întinderea câmpiilor. Carapace sparte de muguri-de-stâncă. Nenumărate încâlceli de lujeri uscaţi, răsuciţi unii în jurul altora ca nişte sculuri de aţă aruncate.

Şi leşuri, fireşte.

În spărturi ajungeau o mulţime de cadavre. Ori de câte ori pierdeau lupta pentru cucerirea unui platou, oamenii erau nevoiţi să se retragă, lăsându-şi morţii în urmă. Furtuni! Sadeas îi părăsea, adesea, chiar şi când câştiga – mai erau şi podarii răniţi, abandonaţi chiar dacă puteau fi salvaţi.

După o mare furtună, toţi morţii ajungeau jos, în spărturi. Şi, fiindcă furtunile se îndreptau spre vest, spre taberele de război, apa aducea leşurile către acestea. Kaladin descoperi că îi era foarte greu să înainteze fără să calce peste oasele încâlcite în frunzişul adunat pe fundul spărturii.

Îşi croia drum cu tot respectul de care era în stare când Pietroi ajunse jos, în spatele lui, mormăind încet ceva în limba sa natală. Kaladin n-ar fi putut spune dacă era înjurătură sau rugăciune. Syl plecă de pe umărul lui, săgetând aerul, apoi coborî pe sol descriind un arc. Acolo îşi luă ceea ce considera Kaladin adevărata ei înfăţişare, aceea de femeie tânără, într-o rochie simplă, pierdută în ceaţă mai jos de genunchi. Se cocoţă pe o creangă şi se holbă la un femur care străbătea muşchiul de pe jos.

Nu-i plăcea violenţa. Kaladin încă nu era sigur dacă Syl înţelesese ce e moartea. Vorbea despre ea ca un copil care se străduieşte să priceapă ceva mai presus de puterea lui de înţelegere.

— Ce mizerie, spuse Teft, odată ajuns pe fundul spărturii. Pfui! De locul ăsta nu s-a ocupat nimeni, niciodată.

— E un mormânt, zise Pietroi. Umblăm printr-un mormânt.

— Toate spărturile sunt morminte, răspunse Teft şi vocea lui stârni ecouri între pereţii acelui spaţiu întunecat. Ăsta e un mormânt scârbos.

— E greu de găsit un loc al morţii care nu e scârbos, Teft, spuse Kaladin.

Celălalt mormăi, apoi începu să întâmpine recruţii, pe măsură ce ajungeau jos.

Moash şi Cikatrice vegheau asupra lui Dalinar şi a fiilor săi, aflaţi la un ospăţ al ochi-luminoşilor – ceva pe care Kaladin se bucura că poate să-l evite. Preferase să coboare în spărtură cu Teft.

Li se alăturaseră cei patruzeci de podari – câte doi din fiecare echipă creată după reorganizare – instruiţi de Teft cu speranţa că aveau să devină sergenţi pricepuţi în grupurile lor.

— Uitaţi-vă bine în jur, flăcăi, le spuse Teft. Ăsta e locul de unde venim. De aceea ne numesc unii Ordinul Oaselor. N-o să vă facem să treceţi prin tot ce am trecut noi şi pentru asta bucuraţi-vă! Puteam fi măturaţi de o mare furtună în orice clipă. Acum, când îi avem pe furtunoveghetorii lui Dalinar drept călăuze, riscul e cu mult mai mic – şi, pentru orice eventualitate, vom sta aproape de ieşire…

Kaladin îşi încrucişă braţele la piept, uitându-se la Teft, care le vorbea oamenilor în timp ce Pietroi le împărţea suliţe pentru instrucţie. Teft nu avea suliţă şi, cu toate că era cel mai scund dintre podarii adunaţi în jurul lui şi purta o uniformă simplă, de soldat, aceştia păreau pe de-a-ntregul intimidaţi.

„La ce altceva te aşteptai?”, îşi spuse Kaladin. „Sunt podari. O pală de vânt puternic îi poate distruge.”

Însă Teft părea să-i controleze fără nicio problemă. Şi se simţea în largul lui. Aşa şi trebuia să procedeze. Pur şi simplu aşa trebuia.

În jurul capului lui Kaladin se materializă un roi de globuri mici, strălucitoare, spreni ca nişte sfere aurii, zvâcnind în toate părţile. Gloriospreni. Furtuni! Avea impresia că nu-i mai văzuse de ani.

Syl tăie brusc aerul şi li se alătură, chicotind şi învârtindu-se în jurul capului lui Kaladin.

— Te simţi mândru de tine?
— De Teft, răspunse Kaladin. E un adevărat conducător.
— Bineînţeles că e. I-ai dat un grad, nu?
— Nu. Nu i l-am dat. L-au cerut meritele lui. Vino. Hai să facem o plimbare.
Syl dădu din cap şi se aşeză în aer, picior peste picior, de parcă ar fi stat, cu preţiozitate, pe un scaun nevăzut. Şi continuă să plutească astfel, înaintând exact atât cât trebuia ca să ţină pasul cu Kaladin.
— Văd că ai renunţat din nou să pretinzi că eşti supusă legilor naturii, remarcă el.
— Legile naturii? repetă ea, găsind ideea amuzantă. Legile sunt ale oamenilor, Kaladin! Natura n-are aşa ceva!
— Dacă azvârl ceva în sus, cade înapoi, jos.
— În afara cazurilor când n-o face.
— E o lege.
— Nu, îl contrazise ea, privind spre cer. E mai degrabă ca… un soi de înţelegere între prieteni.
Kaladin o privi ridicând dintr-o sprânceană.
— Trebuie să fim coerenţi, spuse Syl, aplecându-se cu un aer conspirativ. Sau o să ne facem creierii praf.
El pufni, ocolind un morman de oase şi de beţe străpuns de o suliţă. Ros de rugină, semăna cu un monument.
— Ei, haide, adăugă Syl, dându-şi părul pe spate. Asta merita măcar un chicotit.
Kaladin merse mai departe.
— A pufni nu e totuna cu a chicoti, zise Syl. O ştiu, fiindcă sunt deşteaptă şi am o logică bună. Ar fi trebuit să-mi faci un compliment.
— Dalinar Kholin vrea să reinstaureze ordinele Cavalerilor Radianţi.
— Da, încuviinţă sprena, cu trufie, plutind în aer astfel încât el s-o poată vedea cu coada ochiului. O idee strălucită. Aş vrea să mă fi gândit eu la asta.
Zâmbi, triumfătoare, apoi se încruntă.
— Ce e? întrebă Kaladin, întorcându-se spre ea.
— Nu ţi s-a părut niciodată nedrept faptul că sprenii nu pot atrage alţi spreni? Ar fi trebuit să am şi eu gloriosprenii mei.
— Trebuie să-l apăr pe Dalinar, continuă Kaladin, fără să-i ia în seamă nemulţumirea. Nu doar pe el, ci şi familia lui, ba poate

chiar şi pe rege. Cu toate că n-am izbutit să împiedic pe cineva să pătrundă în apartamentele lui Dalinar.

Încă nu putea pricepe cum reuşise cineva să se strecoare. Doar dacă nu cumva nu fusese om.

— Un spren ar fi putut desena pe perete glifele alea?

Syl cărase cândva o frunză. Putea căpăta o formă materială, dar nu pentru mult timp.

— Nu ştiu, răspunse ea, uitându-se într-o parte. Am văzut…

— Ce?

— Spreni ca nişte fulgere roşii, zise Syl încet. Spreni primejdioşi. Pe care nu i-am mai văzut înainte. Îi întrezăresc din când în când, în depărtare. Furtunospreni? Se apropie ceva periculos. În privinţa asta, glifele au dreptate.

El se gândi la asta o vreme, apoi se opri în sfârşit şi-o fixă cu privirea.

— Syl, mai există şi alţii ca mine?

Chipul ei căpătă o expresie solemnă.

— A!

— A?

— A, întrebarea *aia*!

— Vrei să zici c-o aşteptai?

— Da. Într-un fel.

— Atunci ai avut timp berechet să te gândeşti la un răspuns potrivit, spuse Kaladin, încrucişându-şi braţele la piept şi proptindu-şi spatele de o porţiune relativ uscată a peretelui. Asta mă face să mă întreb dacă o să-mi oferi o explicaţie întemeiată sau o minciună bine ticluită.

— O minciună? se înspăimântă ea. Kaladin! Ce crezi că sunt eu? Un Criptic?

— Ce e un Criptic?

Încă stând ca pe un scaun, Syl îşi îndreptă spatele şi-şi lăsă capul pe-o parte.

— De fapt… De fapt, habar n-am. Pfui.

— Syl…

— Vorbesc serios, Kaladin. Nu ştiu. Nu-mi amintesc.

Se prinse cu mâinile de păr, strângând câte un smoc de alb translucid în fiecare, şi trase într-o parte şi într-alta.

El se încruntă, apoi arătă cu degetul.

— Asta…

— Am văzut o femeie făcând aşa în piaţă, îl lămuri Syl

trăgându-se din nou de păr. Înseamnă că nu mai pot de ciudă. Cred că ar trebui să doară. Aşa… au? Oricum, să nu crezi că nu vreau să-ţi spun ceea ce ştiu. Vreau! Numai că… nu ştiu ce ştiu.

— N-are sens.

— Ei, imaginează-ţi câtă ciudă mi-e!

Kaladin oftă, apoi continuă să meargă prin spărtură, trecând pe lângă bălţi de apă stătută, îmbâcsită de tot felul de resturi. Mai mulţi muguri-de-stâncă aventuroşi se întindeau, răzleţiţi şi piperniciţi, pe unul dintre pereţi. Probabil că acolo, jos, nu primeau prea multă lumină.

Trase în adâncul pieptului mirosul vieţii împovărate de potrivnicia lumii. Muşchi şi cochilii. Deşi cele mai multe cadavre nu mai erau decât oase, se văzu nevoit să ocolească un petic de pământ pe care mişunau putredosprenii, ca nişte puncte roşii. Însă, chiar alături, un pâlc de flori-creţe îşi fluturau frunzele în aer, evantaie delicate în jurul cărora dansau petele verzi ale viaţăsprenilor. Acolo, în spărturi, viaţa şi moartea se ţineau de mână.

Kaladin exploră mai multe ramuri ale spărturii. I se părea ciudat să se afle într-un loc străin; cunoştea spărturile de lângă tabăra lui Sadeas mai bine decât tabăra. Pe măsură ce înainta, spărtura se adâncea şi se lărgea. Făcu câteva semne pe pereţi.

Lângă o ramificaţie, dădu peste un loc deschis, rotund, unde resturile erau puţine. Aruncă o privire în jur, apoi se întoarse şi trasă semne pe perete înainte de a o porni în altă direcţie. În cele din urmă, ajunseră într-un alt loc unde spărtura se lăţea, deschizându-se într-un spaţiu larg.

— Să vii aici era primejdios, spuse Syl.

— Aici, jos? întrebă Kaladin. Atât de aproape de tabere nu sunt demoni ai spărturilor.

— Nu. Vorbeam despre mine, despre venirea mea pe tărâmul ăsta înainte de a te găsi. Era primejdios.

— Unde ai fost înainte?

— Într-un alt loc. Cu o mulţime de spreni. Nu-mi amintesc prea bine… avea lumini în aer. Lumini vii.

— Ca viaţăsprenii.

— Da. Şi nu. Venind aici, riscam să mor. Fără tine, fără o minte născută pe tărâmul ăsta, nu puteam să gândesc. Singură, nu eram decât un vântspren.

— Dar nu eşti vântspren, spuse Kaladin îngenunchind lângă o

baltă mare. Eşti onoarespren.

— Da, încuviinţă Syl.

Kaladin îşi închise mâna în jurul sferei sale, afundând spaţiul cavernos într-un întuneric aproape deplin. Deasupra nu se lăsase noaptea, dar spărtura prin care se întrezărea cerul era departe, de neatins.

Mormanele de rămăşiţe aduse de apă căzură într-o umbră deasă, la adăpostul căreia aproape dădeau impresia că-şi redobândiseră substanţa. Grămezile de oase căpătară aparenţa unor braţe fără vlagă, a unor stive înalte de cadavre. Într-o clipă, Kaladin îşi aminti. Alerga, urlând, către liniile arcaşilor parshendi. Prietenii lui mureau pe platouri golaşe, zvârcolindu-se în propriul sânge.

Tunetul copitelor pe piatră. Incantaţia distonantă, în limbi necunoscute. Strigătele oamenilor, fie ei ochi-luminoşi sau ochi-întunecaţi. O lume care nu se sinchisea de podari. Erau gunoaie. Jertfe de azvârlit în spărturi, pentru a fi cărate de potopul purificator al furtunilor.

Acolo era adevăratul lor cămin, în acele crăpături ale pământului, în acele locuri mai adânci decât oricare altele. Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu întunericul, amintirile despre moarte păleau, deşi n-avea să scape de ele niciodată. Erau cicatrice ale memoriei şi avea să le poarte toată viaţa, aşa cum le purta pe cele de pe trup. Şi pe cele de pe frunte.

Balta din faţa lui avea un luciu de un violet intens. Îl observase şi mai înainte, dar la lumina sferei nu se zărea cu aceeaşi uşurinţă. În întuneric, apa îşi arăta strălucirea nefirească.

Syl coborî la marginea bălţii, arătând ca o femeie pe malul unui ocean. Kaladin se încruntă şi se aplecă, vrând s-o vadă mai bine. Părea… diferită. Oare faţa ei îşi schimbase forma?

— Există şi alţii ca tine, şopti ea. Nu îi cunosc, dar ştiu că şi alţi spreni încearcă, în felul lor, să recapete ceea ce s-a pierdut.

Îl privi şi chipul ei avea acum forma obişnuită. Schimbarea trecătoare fusese atât de subtilă, încât Kaladin nici măcar nu era sigur că nu şi-o imaginase.

— Sunt singurul onoarespren care a venit, continuă Syl. Mi s-a…

Părea să facă eforturi ca să-şi amintească.

— Mi s-a interzis. Dar am venit oricum. Ca să te găsesc.

— Mă cunoşteai?

— Nu. Dar ştiam că trebuie să te găsesc, zise ea şi zâmbi. Mi-am petrecut timpul cu verii mei, căutând.

— Cu vântsprenii.

— Fără legătură, sunt, în esenţă, una a lor. Cu toate că ei nu pot face ceea ce facem noi. Iar ceea ce facem noi e important. Atât de important, încât am părăsit totul, sfidându-l pe Părintele Furtunii, ca să vin aici. L-ai văzut. În timpul furtunii.

Lui Kaladin i se zbârli părul de pe braţe. Într-adevăr, văzuse o fiinţă în furtună. O faţă mare cât cerul însuşi. Indiferent ce-ar fi fost – spren, Herald sau zeu nu-şi domolise furtuna pentru Kaladin în ziua când îl atârnaseră.

— E nevoie de noi, Kaladin, îi spuse Syl încet.

Îl chemă cu un semn şi el îşi puse mâna pe ţărmul micului ocean violet care strălucea vag în spărtură. Păşi pe mâna lui şi el se săltă în picioare, ridicând-o.

Syl merse pe degetele lui şi Kaladin simţi o mică greutate, ceea ce era neobişnuit. Îşi răsuci mâna în timp ce ea înainta, până ce ajunse să stea cocoţată pe un singur deget, cu mâinile încleştate la spate şi cu ochii într-ai lui când îşi aduse acel deget în faţa lor.

— Tu, spuse ea. Tu va trebui să devii ceea ce caută Dalinar. Nu-l lăsa să caute în van.

— Îmi vor lua asta, Syl, şopti el. Vor găsi o cale ca să mi te ia de lângă mine.

— Asta e o prostie. Ştii că e o prostie.

— Ştiu că e, dar simt că nu e. M-au înfrânt, Syl. Nu sunt ceea ce crezi tu că sunt. Nu sunt Radiant.

— Eu am văzut altceva. Pe câmpul de luptă, după trădarea lui Sadeas, când oamenii erau prinşi în cursă, părăsiţi. În ziua aia am văzut un erou.

Kaladin se uită în ochii ei. Avea pupile, deşi erau făcute doar din mai multe nuanţe de alb şi alabastru, aidoma trupului ei. Strălucea mult mai puţin decât cea mai palidă dintre sfere, dar îndeajuns ca să-i lumineze vârful degetului. Zâmbi, părând plină de încredere în el.

Măcar unul dintre ei doi era.

— O să-ncerc, şopti Kaladin. Făgăduiesc.

— Kaladin?

Vocea era a lui Pietroi, cu accentul lui de mâncător de coarne,

greu de confundat. Rostit de el, numele era kal-ahdiin, nu firescul „kal-a-din”.

Syl îşi luă zborul de pe deget, deveni panglică de lumină şi se avântă către Pietroi. Mâncătorul de coarne îşi arătă respectul pentru ea aşa cum o făcea poporul lui, atingându-şi pe rând umerii cu o mână, pe care şi-o duse apoi la frunte. Sprena chicoti; solemnitatea profundă i se preschimbase cât ai clipi în veselie copilărească. O fi fost doar verişoară cu vântsprenii, dar era, evident, tot atât de neastâmpărată din fire.

— Hei, spuse Kaladin căutând în baltă.

Scoase un broam de ametist şi îl ridică. Undeva, pe platouri, un ochi-luminoşi murise cu el în buzunar.

— O avere, dacă am mai fi podari.

— Încă suntem, zise Pietroi, apropiindu-se, şi luă sfera dintre degetele lui Kaladin. Şi asta încă e o avere. Ha! Mirodeniile pe care le putem lua din magazie sunt *tuma’alkı*! Am făgăduit că n-o să gătesc balegă pentru oamenii noştri, dar e greu, fiindcă soldaţii sunt obişnuiţi cu o mâncare nu cu mult mai bună, zise şi ridică sfera. Mă folosesc de ăsta ca să cumpăr ceva mai bun, ce zici?

— Bineînţeles, încuviinţă Kaladin.

Syl coborî pe umărul lui Pietroi şi-şi luă înfăţişarea de femeie tânără, apoi se aşeză.

El o văzu şi încercă să facă o plecăciune către propriul umăr.

— Nu-l mai chinui, Syl, spuse Kaladin.

— E atât de amuzant!

— Trebuie să ţi se aducă laude pentru ajutorul pe care ni l-ai dat, *mafah’likı*, îi spuse Pietroi. O să rabd din partea ta tot ce vrei. Şi acum, când sunt liber, pot făuri un altar potrivit pentru tine.

— Un altar? repetă ea făcând ochii mari. Oooo!

— Syl, încetează! o dojeni Kaladin. Pietroi, am văzut un loc bun pentru instrucţia oamenilor. E cu vreo două ramificări în urmă. Am făcut semne pe pereţi.

— Da, l-am văzut şi noi. Teft i-a condus acolo. E ciudat. Locul ăsta e înspăimântător; aici nu vine nimeni şi, totuşi, recruţii…

— S-au înflăcărat, ghici Kaladin.

— Da. De unde-ai ştiut că asta o să se-ntâmple?

— Au fost acolo, în tabăra lui Sadeas, când ni s-a dat drept corvoadă munca exclusivă în spărturi. Au văzut ce-am făcut, au

auzit povestindu-se cum am făcut instrucţie în ele.

Aducându-i aici, jos, i-am invitat în rândurile noastre, a fost ca o iniţiere.

Lui Teft îi fusese greu să le trezească foştilor podari interesul pentru instrucţie. Bătrânul oştean bodogănea adesea, supărat. Insistaseră să rămână alături de Kaladin, în loc să plece, liberi, aşa că de ce nu învăţau?

Trebuia să fie invitaţi. Nu numai prin cuvinte.

— Da, bine, încuviinţă Pietroi. M-a trimis Sigzil. Vrea să ştie dacă eşti pregătit să-ţi exersezi puterile.

Kaladin răsuflă adânc, aruncă o privire spre Syl, apoi dădu din cap.

— Da. Adu-l. O putem face aici.

— Ha! În sfârşit. Îl aduc.

10
COVORUL ROŞU, CÂNDVA ALB

CU ŞASE ANI ÎN URMĂ

Lumea pierea şi vina era a lui Shallan.

— Prefă-te că nu s-a întâmplat nimic, şopti tatăl ei.

Îi şterse ceva ud de pe obraz. Degetul lui mare se retrase, roşu.

— O să te apăr.

Se cutremura odaia? Nu, era Shallan. Tremura. Se simţea atât de mică. Cândva i se păruse că, la unsprezece ani, eşti mare. Dar era copil, încă mai era copil. Un copil atât de mic.

Îşi ridică privirea spre tatăl ei, cutremurându-se. Nu putea să clipească; ochii îi încremeniseră deschişi.

Tatăl începu să murmure, făcând-o să clipească printre lacrimi.

— Hai acum să te culci în hăuri adânci, cu întuneric în jur…

Un cântec de leagăn bine-cunoscut, cel pe care i-l cânta întotdeauna. În camera din spatele lui, pe podea, erau întinse leşuri întunecate. Un covor roşu, cândva alb.

— Printre stânci şi păcat s-ar putea să ai pat, dar tu dormi, copil drag.

Tata o luă în braţe şi pielea ei se umplu de furnicături. Nu. Nu, dragostea asta nu i se cuvenea. Un monstru n-ar trebui să fie iubit. Un monstru care omorâse, asasinase. „Nu.”

Shallan nu putea să se mişte.

— Vine-acum furtuna, dar cald ţi-e întruna, legănată de vânt…

Tata o trecu pe Shallan peste trupul unei femei în albastru cu auriu. Acolo era puţin sânge. Bărbatul sângera. Mama zăcea cu faţa în jos, aşa că Shallan nu-i vedea ochii. Ochii ei oribili.

Shallan aproape că putea să considere cântecul de leagăn drept sfârşitul unui coşmar. Putea să creadă că e noapte, că s-a trezit plângând, că tatăl ei îi cântă ca s-adoarmă din nou.

— Cristale frumoase lucesc misterioase, iar tu dormi, copil drag.

Trecură pe lângă seiful tatei, încastrat în perete. Strălucea, prin crăpăturile din jurul uşii închise se prelingea lumină, înăuntru era un monstru.

— Şi, cu cântecul meu, nici n-o să-ţi fie greu; o să dormi, copil drag.

Cu Shallan în braţe, tata ieşi din încăpere şi închise uşa, lăsând leşurile în urmă.

HARTA ŢINUTURILOR ÎNGHEŢATE DIN SUD

11
O ILUZIE DE PERCEPŢIE

Dar e de înţeles că atenţia noastră se îndrepta către Sadeas. Trădarea lui ne era încă proaspătă în amintire şi îi vedeam urmele zi de zi, când treceam pe lângă barăcile pustii şi pe lângă văduvele înlăcrimate. Ştiam că nu se mulţumea, mândru de sine, cu măcelul acela. Mai aveau nndte de îndurat.

— Din jurnalul lui Navani Kholin, Jesesach 1174

Shallan se trezi aproape uscată, întinsă pe suprafaţa colţuroasă a unei stânci înălţate din ocean. Apa clipocea atingându-i vârfurile picioarelor, dar ea era atât de amorţită încât aproape că nu o simţea. Gemu, săltându-şi obrazul de pe granitul ud. În apropiere, valurile se spărgeau de o coastă, mugind surd. În cealaltă parte nu se întindea decât albastrul infinit al mării.

Îi era frig şi capul îi zvâcnea de parcă şi l-ar fi izbit de mai multe ori de un zid, dar trăia. Cumva. Îşi ridică mâna – frecându-se pe frunte, ca să scape de sarea uscată, care îi dădea mâncărimi – şi tuşi scurt şi des. Părul i-se lipise de obraji, iar apa şi algele de pe stâncă îi pătaseră rochia.

„Cum…?”

Pe urmă o zări în apă, o carapace-mare, maronie, aproape invizibilă când se îndrepta spre orizont. Santhidul.

Se ridică în picioare clătinându-se şi agăţându-se de vârful ascuţit al piedestalului stâncos pe care se afla. Năucită, urmări

creatura cu privirea până când o pierdu din vedere.

Alături zumzăi ceva. Model îşi luase forma sa obişnuită pe suprafaţa agitată a apei, translucid de parcă ar fi fost el însuşi un mic val.

— A...

Shallan tuşi, dregându-şi glasul, apoi gemu şi se aşeză pe stâncă.

— A mai scăpat cineva?

— Scăpat? întrebă Model.

— Ceilalţi oameni. Marinarii. A mai scăpat cineva cu viaţă?

— Nesigur, răspunse Model, cu glasul lui bâzâitor. Corabia… Dispărută. Apă împroşcată. N-am văzut nimic.

— Santhidul. El m-a salvat.

De unde ştiuse creatura ce să facă? Era o făptură inteligentă? Ar fi putut să comunice cumva cu ea? Pierduse un prilej de a…

Aproape că izbucni în râs când îşi dădu seama încotro i se îndreptau gândurile. Scăpase de înec ca prin urechile acului, Jasnah era moartă, echipajul de pe *Plăcerea Vântului* probabil fusese măcelărit sau pierise în mare! În loc să-i jelească sau să se minuneze fiindcă supravieţuise, erudita din ea făcea speculaţii?

„Asta e obiceiul tău”, o învinui o parte din sine însăşi, ascunsă undeva în adâncul fiinţei. „Îţi abaţi atenţia. Refuzi să te gândeşti la ceea ce nu-ţi convine.”

Dar aşa supravieţuise.

Pe piedestalul ei de piatră, încercă să se încălzească cuprinzându-şi umerii cu palmele şi rămase cu ochii la ocean. Trebuia să înfrunte adevărul. Jasnah era moartă.

Jasnah era moartă.

Lui Shallan îi veni să plângă. O femeie atât de inteligentă, atât de uimitoare, pur şi simplu… dispăruse. Se străduise să salveze toată omenirea, lumea însăşi. Şi pentru asta o omorâseră. Totul se petrecuse atât de brusc, încât Shallan rămăsese înlemnită, aşa că stătea acolo, tremurând de frig şi mulţumindu-se să privească oceanul. Îşi simţea mintea tot atât de amorţită cum îi erau picioarele.

Adăpost. Avea nevoie de un adăpost… de orice fel de adăpost. Gândurile la marinari şi la cercetările lui Jasnah erau, în clipa aceea, ultima ei grijă. Fusese aruncată pe un ţărm aproape nelocuit, într-un ţinut care îngheţa noaptea. De când stătea pe

stâncă, începuse refluxul, iar distanţa dintre ea şi mal se micşorase. Ceea ce era un noroc, fiindcă nu prea ştia să înoate.

Se sili să se mişte, deşi să-şi salte picioarele şi braţele i se părea totuna cu a încerca să ridice un buştean. Strânse din dinţi şi se lăsă să alunece în apă. Încă îi simţea răceala muşcătoare. Prin urmare, nu era amorţită cu desăvârşire.

— Shallan? întrebă Model.

— Nu putem sta aici la nesfârşit, răspunse ea, agăţându-se de stâncă şi lăsându-se să cadă în apă.

Atinse cu picioarele fundul pietros, aşa că îndrăzni să se desprindă şi să o pornească spre ţărm, pe jumătate înotând în vâltoarea pe care o împroşca.

Probabil că înghiţi jumătate din apa golfului luptându-se cu valurile reci până ce putu să înainteze mergând. Cu părul şi cu rochia şiroind de apă, tuşi şi se împletici pe malul nisipos, apoi căzu în genunchi. Locul era presărat cu alge din cel puţin o duzină de soiuri diferite, care i se răsuceau sub tălpi, retrăgându-se, mâloase şi alunecoase. Cremlingi şi crabi mai mari alergau în toate direcţiile, unii păcănind ca şi cum i-ar fi vorbit, vrând s-o alunge.

Apatică, luă drept dovadă a istovirii faptul că, înainte de a pleca de pe stâncă, nici măcar nu se gândise la prădătorii marini descrişi în cărţi: mai bine de zece soiuri de crustacee mari care ar fi fost încântate să-i smulgă un picior şi să-l ronţăie. Pe nisip începură brusc să şerpuiască spaimospreni, ca nişte melci violeţi, fără cochilie.

Ce prostie! Acum o cuprinsese frica? După ce înotase? Spaimosprenii se făcură curând nevăzuţi.

Shallan se uită în urmă, către stânca de pe care plecase. Probabil că, apa fiind tot mai puţin adâncă, santhidul nu putuse s-o aducă mai aproape de ţărm. Părinte al Furtunii! Era norocoasă că rămăsese în viaţă.

Deşi se simţea tot mai neliniştită, îngenunche şi desenă o glifă pe nisip, rugându-se. N-avea cum să-şi ardă rugăciunea. Nu putea decât să spere că Atotputernicul avea să i-o primească oricum. Îşi plecă fruntea şi rămase aşa, venerându-l, preţ de zece bătăi de inimă.

Pe urmă se ridică şi, îndemnată de o speranţă nebunească, începu să caute alţi supravieţuitori. În locul acela, de-a lungul coastei erau presărate o mulţime de plaje, despărţite de golfuri

mici, ca nişte buzunare. În loc să-şi caute un adăpost, umblă vreme îndelungată de-a lungul ţărmului. Nisipul era mai pietros decât se aştepta se. Cu siguranţă nu se potrivea cu ceea ce citise în poveşti idilice şi îi zgâria supărător degetele picioarelor în timpul mersului. Alături tresălta o formă mişcătoare, căci Model ţinea pasul cu ea, zumzăind îngrijorat.

Shallan trecu pe lângă crengi, ba chiar şi pe lângă bucăţi de lemn care puteau fi sfărâmături de corăbii. Nu văzu nici picior de om şi nici urme de paşi. Către sfârşitul zilei, renunţă şi se aşeză pe un bolovan măcinat de stihii. Nu observase că, după mersul pe pietre, tălpile i se înroşiseră şi erau pline de tăieturi. Avea părul ciufulit. În punga ascunsă avea câteva sfere, dar niciuna impregnată. Nu-i erau de folos până nu ajungea din nou în sânul civilizaţiei.

„Bucăţi de lemn”, îşi spuse. Avea să le-adune ca să facă focul. Noaptea, ar fi putut atrage atenţia altor supravieţuitori.

Sau pe a piraţilor, pe a tâlharilor sau pe a asasinilor de pe corabie, dacă scăpaseră cu viaţă.

Se strâmbă. Ce era de făcut?

„Aprinde un foc mic, să te-ncălzeşti. Ascunde-l, apoi uită-te în jur după alte focuri. Dacă zăreşti vreunul, încearcă să descoperi ce e cu el fără să te apropii prea mult.”

Un plan minunat, cu o singură hibă: îşi trăise toată viaţa într-un conac uriaş, cu servitori care aprindeau focul pentru ea. Nu făcuse niciodată focul într-o vatră şi cu atât mai puţin în pustietate.

Furtuni… era norocoasă dacă nu murea de frig acolo. Sau de foame. Ce-avea să facă dacă începea o mare furtună? Când se putea aştepta la una? În seara următoare? Sau peste două seri?

— Vino! spuse Model.

Vibra în nisip. Grăunţii săreau şi tremurau când vorbea, azvârliţi în sus ca să cadă din nou în jurul lui.

„Am mai văzut aşa ceva…”, se gândi Shallan, încruntându-se la el. „Nisip pe un platou. Kabsal…”

— Vino! repetă Model, mai insistent.

— Ce e? întrebă Shallan ridicându-se.

Furtuni, dar chiar era istovită. Abia mai putea să se mişte.

— Ai găsit pe cineva?

— Da!

Asta o convinse. Nu mai puse alte întrebări, ci îl urmă pe

Model, care mergea entuziasmat în josul coastei. Oare sprenul deosebea pe cineva periculos de cineva prietenos? În clipa aceea, moartă de frig şi de oboseală, aproape că nu se mai sinchisea.

Model se opri la marginea oceanului, lângă ceva pe jumătate acoperit de apă şi de alge. Shallan se încruntă.

Un cufăr. Nu un om, ci un cufăr mare, de lemn. Lui Shallan i se tăie răsuflarea şi căzu în genunchi, apoi se strădui să desfacă toate cataramele şi săltă capacul.

În interior erau, ca o comoară strălucitoare, cărţile şi notiţele lui Jasnah, protejate de învelişul lor prin care nu trecea apa.

Prinţesa nu scăpase cu viaţă, dar munca ei de o viaţă supravieţuise.

Shallan îngenunche lângă vatra improvizată. Un cerc de pietre, umplut cu beţe adunate din micul pâlc de copaci care o înconjurau. Începuse să se întunece.

Noaptea venea odată cu un frig cumplit, ca în cele mai urâte ierni de acasă. În Ţinuturile Îngheţate era ceva obişnuit. Hainele ei, care, în locul acela umed, nu se uscaseră pe de-a-ntregul, i se părea că sunt de gheaţă.

Nu ştia cum să facă focul, dar poate izbutea să-l aprindă în alt fel. Se luptă cu oboseala – furtuni, dar era de-a dreptul stoarsă de vlagă – şi scoase o sferă strălucitoare, una dintre multele găsite în cufărul lui Jasnah.

— Bun, şopti. S-o facem.

Umbremar.

— Mmm… zise Model.

Învăţase să-i interpreteze zumzetul. Acela părea încărcat de nelinişte.

— Periculos.

— De ce?

— Ce e pământ aici e ocean acolo.

Shallan dădu din cap, apatică.

„Nu te pripi. Gândeşte-te.”

Îi era din ce în ce mai greu s-o facă, dar se sili să se concentreze din nou asupra cuvintelor lui Model. Când navigau

pe mare şi se dusese în Umbremar, avusese sub tălpi teren solid, din obsidian. Însă din Kharbranth căzuse într-un ocean de sfere.

— Şi ce facem? întrebă.

— Du-te acolo cât mai încet.

Shallan trase în adâncul pieptului o gură de aer rece, apoi dădu din cap. Tatonă, la fel ca mai înainte. Lent, cu grijă. Era ca şi cum… ca şi cum ar fi deschis ochii dimineaţa.

Deveni mistuitor de conştientă că se afla într-un alt loc. Copacii din apropiere tresăltară ca nişte baloane de săpun, devenind mărgele şi căzând către marea care unduia sub ei. Shallan se simţi prăbuşindu-se în gol.

Icni, apoi clipi, respingând ceea ce conştientiza şi închizându-şi ochii metaforici. Locul acela dispăru şi, o secundă mai târziu, era din nou în pâlcul de copaci.

Model zumzăi nervos.

Shallan strânse din dinţi şi încercă din nou. De data asta şi mai încet, alunecând în tărâmul cu cer straniu şi cu un non-soare. Pluti câteva clipe între cele două lumi, cu Umbremar acoperind realitatea din jurul ei ca o imagine ceţoasă care zăboveşte după ce a dispărut imaginea propriu-zisă. Îi era greu să rămână aşa, la mijloc.

„Foloseşte-te de Lumină”, spuse Model. „Alătură-le.”

Shallan absorbi Lumina şovăind. Sferele din oceanul de dedesubt se puseră în mişcare aidoma unui banc de peşti, tălăzuind către ea şi pocnind când se lipeau unele de altele. Fiind atât de obosită, abia izbutea să-şi păstreze starea dublă şi ameţea când se uita în jos.

Dar, cumva, rezista.

Model stătea alături de ea, sub înfăţişarea lui cu robă ţeapănă şi cap alcătuit din linii imposibile, cu mâinile încleştate la spate şi părând să planeze în aer. În partea aceea era înalt, impunător, şi Shallan observă, absentă, că-şi arunca umbra invers decât ar fi trebuit, către îndepărtatul soare aparent rece, nu în partea opusă acestuia.

— Bine, spuse el, acolo cu glasul ca un zumzet mai gros. Bine.

Îşi lăsă capul pe-o parte şi, cu toate că n-avea ochi, se întoarse ca şi cum ar fi privit ceea ce îl înconjura.

— Sunt de aici, dar îmi amintesc atât de puţine despre locul ăsta…

Shallan avea senzaţia că timpul ei e limitat. Îngenunche, întinse mâna şi pipăi beţele pe care le stivuise pentru foc. Le simţea, dar, când privi în jos, către acel tărâm straniu, găsi, cu degetele, una dintre mărgelele de sticlă înălţate către ea.

Când o atinse, simţi ceva alunecând prin aer, deasupra ei. Se ghemui, apoi îşi ridică privirea şi văzu nişte creaturi mari, asemănătoare păsărilor, care i se roteau în jur în Umbremar. Erau de un cenuşiu întunecat, cu contururi neclare, părând lipsite de o formă anume.

— Ce…?

— Spreni, spuse Model. Atraşi de tine. De… oboseala ta?

— Istoviospreni? se miră ea, şocată de mărimea lor de pe acel tărâm.

— Da.

Shallan se cutremură, apoi se uită în jos, la sfera de sub mâna ei. Era periculos de aproape de căderea deplină în Umbremar şi abia dacă mai zărea urmele lumii fizice din jurul său. Nu mai erau decât mărgelele. Simţea că ar fi putut să cadă în mare în orice clipă.

— Te rog, îi spuse sferei. Am mare nevoie să te preschimbi în foc.

Model zumzăi, vorbind cu o nouă voce când traduse cuvintele sferei.

— Sunt un băţ, zise el.

Părea mulţumit.

— Ai putea fi foc, insistă Shallan.

— Sunt un băţ.

Băţul nu era prea priceput la vorbă. Se gândi că asta n-ar fi trebuit s-o surprindă.

— De ce nu te-ai preschimba în foc?

— Sunt un băţ.

— Cum îl fac să se transforme? îl întrebă Shallan pe Model.

— Mm… nu ştiu. Trebuie să-l convingi. Poate să-i spui nişte adevăruri? zise Model, care părea agitat. Locul ăsta e primejdios pentru tine. Pentru noi. Te rog. Grăbeşte-te.

Ea se uită din nou la băţ.

— Vrei să arzi.

— Sunt un băţ.

— Nu te gândeşti ce amuzant ar putea fi?

— Sunt un băţ.

— Lumină de Furtună, spuse Shallan. Ai putea s-o ai. Toată Lumina pe care-o ţin în mine.

O pauză. Apoi, într-un târziu:

— Sunt un băţ.

— Beţele au nevoie de Lumină de Furtună. Pentru… multe lucruri…

Shallan clipi, încercând să scape de lacrimile de oboseală.

— Sunt…

— …un băţ, completă ea.

Strânse sfera în mână, simţind-o atât pe ea, cât şi băţul din lumea fizică, încercând să găsească un alt argument. Pentru câteva clipe nu mai fusese chiar atât de istovită, dar oboseala revenea, strivind-o. De ce…

Lumina de Furtună i se termină.

Dispăru brusc, suptă din ea, şi Shallan răsuflă alunecând în Umbremar cu un oftat, simţindu-se copleşită şi frântă de oboseală.

Căzu în marea de sfere. Întunericul ăla groaznic, milioanele de fărâme mişcătoare, toate mistuind-o.

Se azvârli din Umbremar.

Sferele se extinseră în afară, crescând ca să devină beţe, pietre şi copaci, refăcând lumea aşa cum o ştia. Se prăbuşi în mijlocul micului ei pâlc de pădure, cu inima bătându-i nebuneşte.

În jur, totul deveni normal. Fără soarele îndepărtat, fără marea de sfere. Doar frig duşmănos, cerul nopţii, vânt muşcător, suflând printre arbori. Singura sferă pe care o secătuise îi alunecă dintre degete, căzând cu zgomot pe solul stâncos. Se rezemă de cufărul lui Jasnah. Încă o mai dureau braţele fiindcă îl târâse în susul plajei, aducându-l între copaci.

Se ghemui, înspăimântată.

— Ştii cum se face focul? îl întrebă pe Model.

Îi clănţăneau dinţii. Părinte al Furtunii! Nu mai simţea frigul, dar dinţii îi clănţăneau, iar răsuflarea i se zărea ca un abur în lumina stelelor.

Îi era din ce în ce mai somn. Poate ar fi trebuit să doarmă pur şi simplu şi să încerce dimineaţă să găsească o soluţie.

— O preschimbare? întrebă Model. Oferă o preschimbare.

— Am încercat.

— Ştiu.

Zumzăia abătut.

Shallan se uita la mormanul de beţe, cu senzaţia că nu e bună de nimic. Ce spusese Jasnah? Controlul e temelia adevăratei puteri? Autoritatea şi puterea sunt o iluzie de percepţie? Ei bine, situaţia în care se afla nega nemijlocit cuvintele ei. Putea să-şi imagineze că e o persoană importantă, putea să se poarte ca o regină, dar astfel nu schimba absolut nimic acolo, în pustietate.

„Ei”, îşi spuse, „n-o să stau aici ca să mor îngheţată. Măcar să mor de frig încercând să găsesc ajutor”.

Însă nu se clinti. Îi era greu să se mişte. Măcar aşa, ghemuită lângă cufăr, nu simţea vântul chiar atât de tare. Dacă se culca acolo până dimineaţă…

Se strânse ghem.

Nu. Ideea nu i se părea bună. Tuşi, apoi izbuti cumva să se ridice. Se îndepărtă împleticindu-se de locul unde nu fusese în stare să aprindă un foc, scoase o sferă din punga ascunsă şi se îndepărtă.

Model se mişca lângă picioarele ei. Care acum aveau tălpile însângerate. Lăsau o dâră roşie pe piatră. Nu mai simţea tăieturile.

Şi merse, şi merse.

Şi merse.

Şi…

Lumină.

Nu grăbi pasul. Nu putea. Dar continuă să înainteze, târşâindu-şi picioarele drept către vârful de ac luminos care străpungea întunericul. Amorţită, o parte din ea se temea că lumina e de fapt Nomon, a doua lună. Că merge spre ea şi că o să cadă dincolo de marginea Rosharului.

Aşa că fu uimită când dădu peste un mic grup de oameni aşezaţi în jurul unui foc de tabără. Clipi, uitându-se de la un chip la altul; apoi – neluând în seamă sunetele pe care le scoteau, căci, în acea stare, pentru ea cuvintele nu mai aveau înţeles – se apropie de foc, se lăsă jos, se încovrigă şi adormi.

— Luminăţie?

Shallan gemu şi se răsuci. O durea faţa. Ba nu, o dureau

tălpile. Durerea feţei era o nimica toată prin comparaţie cu durerea de picioare.

Dacă mai dormea puţin, poate că avea să se domolească. Măcar în timp ce dormea…

— Luminăţie? repetă vocea. Te simţi bine, da?

Vorbea cu accent thaylen. Pescuită din adâncul fiinţei ei, o lumină ieşi la suprafaţă, aducând amintiri. Corabia. Thayleni. Marinarii?

Se sili să deschidă ochii. Aerul mirosea uşor a fum de la focul încă mocnit. Cerul era de un violet-închis, dar se lumina pe măsură ce soarele se înălţa deasupra orizontului. Dormise pe piatră tare şi o durea tot trupul.

Nu-l recunoscu pe cel care-i vorbise, un thaylen gras, cu barba albă, cu o tichie împletită şi îmbrăcat într-un costum vechi, cu vestă, peticit în câteva locuri care nu săreau în ochi. Îşi purta sprâncenele thaylene albe date după urechi. Nu un marinar. Un negustor.

Shallan se ridică în capul oaselor, înăbuşindu-şi un geamăt. Apoi, într-un moment de panică, îşi cercetă mâna interzisă. Un deget îi ieşise din mânecă şi se grăbi să-l tragă înăuntru. Thaylenul aruncă o privire într-acolo, dar nu comentă.

— Deci te simţi bine? întrebă din nou, în alethi. Ştii, vrem să împachetăm şi să pornim la drum. Azi-noapte, sosirea ta a fost… neaşteptată. N-am fi vrut să te deranjăm, dar ne-am gândit că poate preferi să te trezeşti înainte de plecarea noastră.

Shallan îşi trecu mâna liberă prin păr, o încâlceală de bucle roşcate în care se înfipseseră crenguţe. Alţi doi bărbaţi – înalţi, masivi şi vorini după înfăţişare – adunau pături şi saltele. În noaptea abia încheiată, ar fi ucis pentru aşa ceva. Îşi aminti că se foise prin somn, culcată pe piatra incomodă.

Nedând atenţie necesităţilor fireşti, se răsuci şi, surprinsă, văzu trei căruţe mari, trase de chulli, cu câte o cuşcă în partea din spate. Dincolo de gratii erau o mână de bărbaţi murdari, fără cămăşi. Avu nevoie de o singură clipă ca să pună totul cap la cap.

Negustori de sclavi.

Îşi înăbuşi o primă răbufnire a spaimei. Negoţul cu sclavi era o îndeletnicire întru totul îngăduită de lege. În cea mai mare parte a timpului. Numai că se aflau în Ţinuturile Îngheţate, departe de guvernarea oricărei grupări sau naţiuni. Cine putea spune ce e

legal acolo şi ce-nu?

„Linişteşte-te”, îşi spuse cu convingere. „Nu te-ar fi trezit cu atâta politeţe dacă ar avut de gând aşa ceva.”

Pentru un negustor de sclavi ar fi fost riscant să vândă o femeie vorină de dahn mare – aşa cum părea ea, judecând după rochie. În orice loc civilizat, majoritatea proprietarilor cereau hrisoave despre trecutul sclavului, şi foarte rar se întâmpla ca un ochi-luminoşi să fie făcut sclav, excepţia fiind ardenţii. De obicei, cineva de obârşie înaltă era pur şi simplu executat. Sclavia era îndurarea de care aveau parte clasele de jos.

— Luminăţie? întrebă negustorul agasat.

Shallan gândea din nou ca o erudită, ca să-şi ia gândul de la ce i se întâmpla. Trebuia să treacă peste asta.

— Cum te numeşti? întrebă.

Nu voise ca vocea ei să sune lipsită de orice emoţie, dar ceea ce văzuse fusese un şoc tulburător.

Tonul ei îl făcu pe bărbat să se retragă cu un pas.

— Sunt Tvlakv, un negustor umil.

— Negustor de sclavi, spuse ea ridicându-se şi îndepărtându-şi părul de pe faţă.

— Cum spuneam. Negustor.

Cei doi bărbaţi din garda lui de corp se uitau la ea în timp ce încărcau bagajele în căruţa din frunte. Lui Shallan nu-i scăpară bâtele agăţate de centurile lor. În noaptea abia încheiată, când venise lângă foc, avusese în mână o sferă, nu?

Amintindu-şi cele întâmplate, simţi din nou durerea arzătoare care îi chinuia picioarele. Strânse din dinţi ca s-o poată suporta, în timp ce din pământul din jur ieşeau durerospreni, ca nişte mâini portocalii musculoase ce-şi croiau drum scurmând cu degetele. Trebuia să-şi cureţe rănile, dar, cu tălpile însângerate şi învineţite, nu putea ajunge curând prea departe. Căruţele aveau capre…

„Probabil că mi-au furat sfera”, se gândi. Îşi pipăi punga ascunsă. Celelalte sfere rămăseseră acolo, însă mâneca era descheiată. O descheiase ea? Sau trăseseră ei cu ochiul? La gândul ăsta nu putu să nu roşească.

Cele două gărzi de corp o priveau cu lăcomie. Tvlakv vorbea cu umilinţă, dar şi el se uita cu jind la ea. Oamenii ăia erau gata s-o jefuiască.

Dar, dacă îi părăsea, probabil că avea să moară acolo,

singură. Părinte al Furtunii! Ce era de făcut? Ar fi vrut să se aşeze pe pământ şi să plângă. După tot ce i se întâmplase, acum asta îi mai lipsea!

„Controlul e temelia adevăratei puteri.”

Ce-ar fi făcut Jasnah în situaţia ei?

Răspunsul era simplu. Ea putea să intre în pielea lui Jasnah.

— Vă îngădui să mă ajutaţi, spuse.

Reuşi cumva să-şi păstreze vocea calmă, în ciuda groazei neliniştitoare din adâncul ei.

— …Luminăţie? întrebă Tvlakv.

— După cum puteţi vedea, continuă Shallan, sunt victima unui naufragiu. Mi-am pierdut servitorii. Tu şi oameni tăi o să vă descurcaţi în locul lor. Am un cufăr. Va fi nevoie să-l aduceţi aici.

Avea impresia că e una dintre cei zece neghiobi. Negustorul cu siguranţă putea să vadă dincolo de prefăcătoria ei neizbutită. Să pretinzi că ai autoritate nu era totuna cu a o avea, indiferent ce-ar fi spus Jasnah.

— Va fi… un privilegiu pentru noi să te ajutăm, fireşte, zise Tvlakv. Luminoasă…?

— Davar, răspunse ea, având grijă să-şi îndulcească glasul.

Jasnah nu privea pe nimeni de sus. Acolo unde alţi ochi-luminoşi, ca tatăl lui Shallan, dădeau dovadă de un egoism plin de îngâmfare, Jasnah se aştepta pur şi simplu să i se facă pe plac. Şi chiar aşa se întâmpla.

Shallan putea să se descurce. Trebuia să poată.

— Negustorule Tvlakv, adăugă ea, trebuie s-ajung pe Câmpiile Sfărâmate. Ştii drumul?

— Câmpiile Sfărâmate? întrebă el privindu-şi cei doi oameni din gardă, dintre care unul se apropia. Am fost acolo cu câteva luni în urmă, însă acum mergem să căutăm un şlep care să ne ducă în Thaylenah. Ne-am terminat negoţul prin părţile astea, nu avem nevoie să ne întoarcem în nord.

— A, ba da, e nevoie să vă întoarceţi, zise Shallan îndreptându-se către una dintre căruţe.

Fiecare pas era un chin.

— Ca să mă duceţi pe mine acolo.

Se uită în jur şi se simţi recunoscătoare când îl văzu pe Model pe partea laterală a unei căruţe, privind ce se petrecea. Se duse în faţa căruţei, apoi întinse mâna către al doilea bărbat din gardă, aflat în apropiere.

El i-o privi în tăcere, scărpinându-se în creştet. Pe urmă se uită la căruţă, se urcă în ea şi se aplecă s-o prindă de mână, ca s-o ajute să urce la rândul ei.

Tvlakv se apropie.

— O să ne coste o grămadă de bani drumul de întoarcere fără marfă. N-am decât sclavii ăştia, cumpăraţi din Criptele Puţin Adânci. Nu sunt destui ca să merite să facem drumul înapoi. Încă nu sunt.

— O grămadă de bani? întrebă Shallan aşezându-se şi străduindu-se să pară amuzată. Te asigur, negustorule Tvlakv, că banii ăştia înseamnă pentru mine o nimica toată. O să fiţi răsplătiţi din belşug. Acum să mergem. Pe Câmpiile Sfărâmate mă aşteaptă oameni importanţi.

— Dar, Luminăţie, ripostă negustorul, îmi dau seama că, în ultima vreme, ţi s-au întâmplat lucruri neplăcute. Lasă-mă să te duc la Criptele Puţin Adânci. Sunt mult mai aproape. Acolo te poţi odihni şi le poţi trimite vorbă celor care te aşteaptă.

— Am cerut eu să fiu dusă la Criptele Puţin Adânci?

— Dar…

Vocea negustorului se frânse când îl ţintui cu privirea.

Shallan îşi îndulci expresia feţei.

— Îţi mulţumesc pentru sfat, dar ştiu ce fac. Acum să mergem.

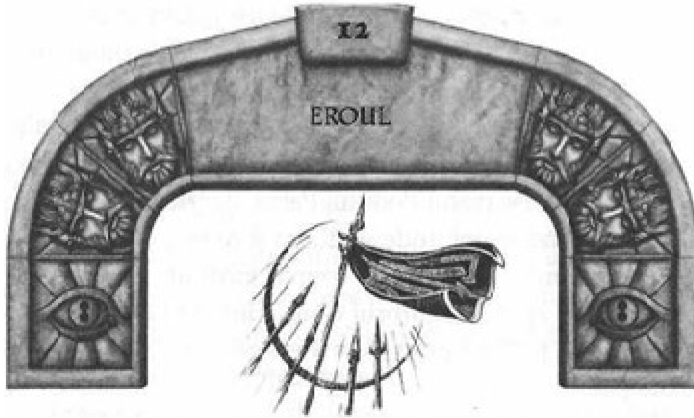
Cei trei bărbaţi schimbară priviri năucite şi negustorul îşi scoase tichia împletită şi începu s-o răsucească în mâini. În apropiere, intrară în tabără doi parshi cu pielea marmorată. Shallan izbuti cu greu să nu tresară violent când trecură pe lângă ea, cărând muguri-de-stâncă uscaţi pe care probabil îi adunaseră pentru foc. Tvlakv nu le dădu nicio atenţie.

Parshendi. Pustiitori. Lui Shallan i se făcu pielea de găină, dar nu era momentul să se îngrijoreze din pricina lor. Se uită din nou la negustor, aşteptându-se să-i ignore poruncile. Însă el dădu din cap. Pe urmă, pur şi simplu, Tvlakv şi oamenii lui… făcură exact ce le ceruse. Înhămară chullii, negustorul ceru să-i spună unde era cufărul şi se îndreptară într-acolo.

„Poate că-mi fac pe plac doar ca să afle ce bagaje am”, îşi spuse Shallan. „Ca să mă jefuiască de mai multe.”

Dar, când ajunseră la cufăr, îl urcară în căruţă, îl legară ca să nu se clintească, apoi se întoarseră şi o porniră către nord. Către Câmpiile Sfărâmate.

12
EROUL

Din nefericire, ne-am concentrat asupra comploturilor lui Sadeas într-o atât de mare măsură, încât ne-a scăpat modificarea tiparului după care acţionau duşmanii soţului meu, adică adevăratul pericol. Aş vrea să ştiu ce vânt a adus neaşteptata şi inexplicabila lor schimbare.

— Din jurnalul lui Navani Kholin, Jesesach 1174

Kaladin apăsă bolovanul pe peretele spărturii şi acesta rămase acolo.

— Perfect, spuse retrăgându-se câţiva paşi.

Pietroi sări în sus şi se agăţă de bolovan, apoi rămase atârnat de perete, cu picioarele îndoite. Râsul lui gros răsună ca un muget, umplând spărtura de ecouri.

— De data asta mă ţine!

Sigzil notă ceva în registrul lui.

— Bun. Rămâi atârnat acolo, Pietroi.

— Cât timp? întrebă mâncătorul de coarne.

— Până cazi.

— Până…

Bărbatul voinic se încruntă, ţinându-se de bolovan cu ambele mâini.

— Nu-mi mai place experimentul ăsta.

— Ei, nu te mai văicări, spuse Kaladin încrucişându-şi braţele şi sprijinindu-se de perete, lângă Pietroi.

Sferele luminau fundul spărturii din jurul lor, cu toţi lujerii,

toate resturile şi toate plantele sale în floare.

— N-o să cazi prea de sus.

— N-are legătură cu căderea. E vorba de braţele mele, se plânse Pietroi. Vedeţi voi, sunt un bărbat masiv.

— Deci e bine că ai braţe voinice, care te susţin.

— Nu cred că aşa merg lucrurile, gemu Pietroi. De-aici nu te poţi ţine ca lumea. Şi eu…

Bolovanul se desprinse şi Pietroi căzu. Kaladin îl prinse de braţe, ajutându-l să nu se dezechilibreze.

— Douăzeci de secunde, spuse Sigzil. Nu e mult.

— Te-am prevenit, zise Kaladin ridicând bolovanul. Durează mai mult dacă mă folosesc de mai multă Lumină de Furtună.

— Cred că ne trebuie o bază de referinţă, spuse Sigzil. Se căută în buzunar şi scoase un strop de diamant, cea mai mică diviziune a sferei. Ia toată Lumina de Furtună din ăsta, puneo în bolovan şi pe urmă-l agăţăm pe Pietroi de el, să vedem după cât timp cade.

Pietroi gemu.

— Sărmanele mele braţe…

— Hei, mancha, îi strigă Lopen, aflat destul de departe, măcar ai două, nu?

Herdazianul stătea de veghe, ca să nu se apropie cumva vreunul dintre recruţi şi să vadă ce făcea Kaladin. Nu era de aşteptat să se întâmple – instrucţia se desfăşura la câteva spărturi distanţă –, dar Kaladin voia să stea cineva de pază.

„În cele din urmă, vor afla oricum”, îşi spuse, luând stropul de la Sigzil. „Nu asta i-ai făgăduit lui Syl? C-o să-ţi îngădui să devii un Radiant?”

Absorbi Lumina de Furtună din strop inspirând brusc, apoi o impregnă în bolovan. Făcea asta cu din ce în ce mai multă pricepere, trăgând Lumina de Furtună în palmă şi acoperind apoi cu ea partea de jos a bolovanului, ca şi cum ar fi fost vopsea luminescentă. Piatra supse Lumina şi, când o apăsă Kaladin pe perete, rămase acolo.

Din bolovan se înălţau, ca un fum, fuioare luminescente.

— Probabil că nu e nevoie să-l agăţăm pe Pietroi de el, spuse Kaladin. Dacă vrei un punct de referinţă, de ce nu notezi pur şi simplu cât stă bolovanul singur acolo?

— Ei, nu e la fel de amuzant, răspunse Sigzil. Dar fie cum zici tu.

Continuă să scrie numere în registru. Asta i-ar fi făcut pe cei mai mulţi podari să se simtă stânjeniţi. Un bărbat care scria era considerat nevolnic, ba chiar blasfemator, deşi Sigzil nu scria decât glife.

Din fericire, Kaladin nu era însoţit decât de Sigzil, Pietroi şi Lopen – cu toţii străini, de pe meleaguri cu alte obiceiuri. Herdazul era vorin, dar adoptase credinţa într-o formă aparte şi Lopen nu părea să se sinchisească dacă vedea un bărbat scriind.

— Ei, spuse Pietroi în timp ce aşteptau, şefule Binecuvântat de Furtună, parcă spuneai că mai poţi face şi altceva, nu?

— Zboară! strigă Lopen, de la postul lui.

— Nu pot să zbor, ripostă Kaladin sec.

— Mergi pe pereţi!

— Am încercat. Era să-mi frâng gâtul când am căzut.

— Of, gancho! se plânse Lopen. Nici zbor, nici mers pe pereţi? Trebuie să impresionez femeile. Nu cred că lipitul pietrelor de ziduri e de-ajuns.

— Cred că oricine ar fi impresionat de asta, îl contrazise Sigzil. Sfidează legile firii.

— Nu cunoşti prea multe herdaziene, nu-i aşa? oftă Lopen. Serios, cred c-ar trebui să mai încerci să zbori. Ar fi cel mai bine.

— Mai e şi altceva, mărturisi Kaladin. Nu zborul, dar totuşi ceva folositor. Nu sunt sigur că pot să repet. N-am făcut-o niciodată conştient.

— Scutul, spuse Pietroi, stând lângă perete, cu ochii la bolovan. În luptă, când trăgeau parshendii în noi. Toate săgeţile se izbeau de scutul tău. *Toate*.

— Da, răspunse Kaladin.

— Ar trebui să încercăm, zise Sigzil. Ne trebuie un arc.

— Spreni, îl întrerupse Pietroi, arătând cu degetul. Împing bolovanul în perete.

— Ce? întrebă Sigzil, grăbindu-se să se apropie, uitându-se cu ochi mijiţi la bolovanul lipit de Kaladin. Eu nu-i văd.

— A, făcu Pietroi. Nu vor să fie văzuţi. Îşi înclină fruntea către ei. Iertaţi-mă, *mafah'likı*.

Sigzil se încruntă şi se uită cu şi mai multă atenţie, ridicând o sferă ca să lumineze locul. Kaladin li se alătură. Privind de aproape, desluşi spreni mărunţi, violeţi.

— Sunt acolo, Sig, spuse.

— Eu de ce nu-i văd?

— Ţine şi asta tot de puterile mele, răspunse Kaladin uitându-se la Syl, care stătea în crăpătura unei pietre din apropiere, cu un picior atârnat, legănându-l.

— Dar Pietroi?

— Eu sunt *alaii'iku*, zise mâncătorul de coarne, ducându-şi o mână la piept.

— Asta ce-nseamnă? întrebă Sigzil pierzându-şi răbdarea.

— Că eu pot să văd sprenii ăia, iar tu nu poţi, răspunse Pietroi şi-şi puse mâna pe umărul bărbatului mai scund. Nu-i nimic, prietene. Nu-ţi găsesc nicio vină fiindcă eşti orb. Cei mai mulţi câmpeni sunt. E din pricina aerului, înţelegi. Vă face creierele să nu mai funcţioneze cum trebuie.

Sigzil se încruntă, dar luă notiţe, în acelaşi timp făcând ceva cu degetele. Oare ţinea socoteala secundelor? Bolovanul se dezlipi în sfârşit de perete, lăsând în urmă câteva ultime fuioare de lumină când izbi pământul.

— Cu destul de mult peste un minut, anunţă Sigzil. Eu am numărat optzeci şi şapte de secunde.

Se uită la ceilalţi.

— Ar fi trebuit să numărăm şi noi? întrebă Kaladin aruncându-i o privire lui Pietroi, care ridică din umeri.

Sigzil oftă.

— Nouăzeci şi una de secunde, strigă Lopen. Cu plăcere.

Sigzil se aşeză pe o piatră, nedând atenţie câtorva oase de degete care străpungeau muşchii, alături de el, şi mai notă ceva în registru. Se încruntă.

— Ha! exclamă Pietroi ghemuindu-se lângă el. Arăţi de parc-ai fi mâncat ouă stricate. Ce nu-ţi convine?

— Nu ştiu ce să fac, Pietroi, răspunse Sigzil. Maestrul meu m-a învăţat să pun întrebări şi să găsesc răspunsuri exacte. Dar cum aş putea răspunde cu exactitate? Mi-ar trebui un ceas ca să măsor timpul, însă sunt prea scumpe. Şi, chiar dacă am avea unul, habar n-am cum să măsor Lumina de Furtună!

— Cu stropi, zise Kaladin. Nestematele sunt cântărite cu precizie înainte de a fi montate în sticlă.

— Şi pot păstra toate la fel de multă Lumină? întrebă Sigzil. Ştim că nestematele neşlefuite absorb mai puţină Lumină decât cele şlefuite. Aşa că, dacă asta e mai bine şlefuită decât altele, poate conţine mai multă Lumină? În plus, Lumina de Furtună din

nestemate păleşte cu timpul. Câte zile au trecut de când a fost impregnat stropul ăsta şi câtă Lumină s-a scurs din el de atunci? Pierd toate Lumina în aceeaşi proporţie? Ştim prea puţin. Mă tem că s-ar putea să-ţi irosesc timpul, domnule.

— Nu iroseşti nimic, îl contrazise Lopen alăturându-li-se.

Herdazianul ciung căscă, aşezându-se pe piatră, lângă Sigzil, şi silindu-l să se tragă ceva mai într-o parte ca să-i facă loc.

— Poate ar trebui să încercăm altceva, ce ziceţi?

— Ce anume? întrebă Kaladin.

— Păi, gancho, răspunse Lopen, m-ai putea lipi pe mine de perete?

— Nu… nu ştiu, zise Kaladin.

— Poate c-ar fi bine să aflăm, nu? spuse Lopen şi se ridică, încercăm?

Kaladin se uită la Sigzil, care strânse din umeri.

Kaladin absorbi mai multă Lumină de Furtună. Vijelia dezlănţuită îl umplu, părând să lovească în pielea lui, ca o creatură captivă care se zbătea să scape. Îşi aduse Lumina în mână şi îşi apăsă palma pe perete, vopsind piatra cu luminescenţă.

Trase aer în adâncul pieptului şi îl ridică pe Lopen – bărbatul subţirel era surprinzător de uşor, mai ales când Kaladin încă mai avea ceva Lumină de Furtună în vene. Îl lipi de perete.

Când se retrase nesigur, îl lăsă acolo, ţintuit de perete cu uniforma, care se încreţi la subsuori.

Lopen zâmbi cu gura până la urechi.

— A mers!

— Treaba asta ar putea fi de folos, spuse Pietroi frecându-şi barba tunsă şi stranie de mâncător de coarne. Da, trebuie pusă la încercare. Eşti soldat, Kaladin. O poţi folosi în luptă?

El dădu încet din cap, cu o duzină de posibilităţi venindu-i în minte. Dacă duşmanii lui treceau peste o baltă de Lumină de Furtună creată de el pe podea? Ar fi putut opri o căruţă? Şi-ar fi putut lipi suliţa de scutul unui duşman, ca să i-l smulgă apoi din mâini?

— Cum e, Lopen? întrebă Pietroi. Te doare?

— Nu, răspunse cel întrebat, foindu-se. Mă tem să nu mi se rupă haina sau să nu-i pocnească nasturii. Oh! Oh! Întrebare pentru tine! Ce i-a făcut un herdazian ciung unui om care i-a lipit un braţ de perete?

— Habar n-am, zise Kaladin încruntându-se.
— Nimic, răspunse Lopen. Singurul lui braţ era lipit de perete.
Bărbatul subţirel izbucni în râs.
Sigzil mârâi, însă Pietroi râse. Syl îşi lăsase capul pe umăr şi se avântase spre Kaladin.
— A fost o glumă? îl întrebă ea încet.
— Da, răspunse Kaladin. Una din cale afară de proastă.
— Ah, nu spune asta! exclamă Lopen, încă râzând pe înfundate. E cea mai bună pe care-o ştiu – şi, crede-mă, nimeni nu mă-ntrece când e vorba de glume herdaziene despre ciungi. „Lopen", spunea mama mereu, „trebuie să înveţi să râzi înaintea altora. Când le furi râsul, îl ai pe tot pentru tine". E o femeie foarte înţeleaptă. Odată i-am adus un cap de chull.
Kaladin clipi nedumerit.
— I-ai adus… Ce?
— Un cap de chull. O mâncare foarte gustoasă.
— Eşti un om ciudat, Lopen, comentă Kaladin.
— Ba nu, îl contrazise Pietroi. Chiar e bun. Capul e cea mai gustoasă parte a unui chull.
— Vă cred pe cuvânt, spuse Kaladin. Întrucâtva.
Întinse mâna şi îl prinse pe Lopen de braţ când Lumina de Furtună începu să pălească. Pietroi îl apucă de mijloc şi amândoi îl ajutară să coboare.
— Bun, spuse Kaladin, uitându-se din instinct la cer ca să-şi dea seama ce oră era, deşi prin deschiderea îngustă a spărturii nu se vedea soarele. Să experimentăm.

Cu furtuna din el zgândărindu-l, Kaladin se repezi, alergând pe fundul spărturii. Mişcarea sperie un grup de floricreţe, care se închiseră cu disperare, ca nişte pumni care se strâng. Lujerii de pe pereţi începură să tremure şi se curbară în sus.
Picioarele lui Kaladin împroşcau apa stătută a bălţilor. Sări peste un morman de resturi de tot soiul, cu o trenă de Lumină de Furtună. Era plin de ea, îi zvâcnea în trup. Asta o făcea mai uşor de întrebuinţat; fiindcă voia să se scurgă. Şi-o împinse în suliţă.
În faţa lui, Lopen, Pietroi şi Sigzil aşteptau cu suliţe de

instrucţie în mâini. Primul nu era un luptător foarte bun – braţul lipsă însemna un dezavantaj imens –, dar Pietroi îl completa. Mâncătorul de coarne masiv nu voia să lupte cu parshendii şi să ucidă, însă în ziua aceea fusese de acord să mânuiască suliţa, în numele „experimentării”.

Lupta foarte bine, iar Sigzil era un suliţaş acceptabil. Pe vremuri, împreună, cei trei podari i-au dat lui Kaladin de furcă pe câmpul de luptă.

Dar vremurile se schimbaseră.

Kaladin îl atacă pe Pietroi aruncându-şi suliţa pieziş, ceea ce îl surprinse pe mâncătorul de coarne, care o ridicase pe a lui, pregătit să pareze. Lumina de Furtună lipi cele două suliţe, formând o cruce. Pietroi înjură, încercând să-şi rotească arma ca să lovească, dar, cu o asemenea mişcare, se pocni singur cu suliţa lui Kaladin.

Când Lopen îşi aruncă suliţa spre el, Kaladin o împinse în jos cu o mână, fără niciun efort, încărcându-i vârful cu Lumină de Furtună. Arma lovi mormanul de rămăşiţe şi se lipi de lemne şi de oase.

Urmă lovitura lui Sigzil, care rată cu mult pieptul lui Kaladin când acesta păşi într-o parte. Pe urmă impregnă suliţa cu latul palmei şi o împinse către a lui Lopen, pe care tocmai o smulsese din morman, acoperită cu muşchi şi oase. Cele două arme se lipiră.

Kaladin se strecură printre Pietroi şi Sigzil, lăsându-şi cei trei potrivnici năuciţi, dezechilibraţi şi străduindu-se să-şi descâlcească armele. Zâmbi cu înverşunare şi alergă spre celălalt capăt al spărturii. Luă o suliţă, apoi se răsuci pe călcâie, mutându-şi întruna greutatea de pe un picior pe altul. Lumina de Furtună îl încuraja să se mişte. Când era încărcat cu atât de multă Lumină, pur şi simplu nu putea să stea neclintit.

„Haide, haide”, se gândi.

Ceilalţi trei izbutiseră în sfârşit să-şi desprindă armele, fiindcă toată Lumina din ele se scursese. Intrară în formaţie, gata să-l înfrunte din nou.

Kaladin se năpusti. În lumina sărăcăcioasă din spărtură, strălucirea care se înălţa din el ca fumul avea destulă putere ca să arunce umbre ce săreau şi se roteau. Trecu prin băltoace, cu apa rece scăldându-i picioarele desculţe. Îşi scosese cizmele; voia să simtă piatra de sub tălpi.

De data asta, cei trei podari îşi proptiseră cozile suliţelor în pământ, ca şi cum ar fi trebuit să facă faţă unui atac. Kaladin zâmbi, apoi îşi prinse suliţa de vârf – ca şi ale celorlalţi, era o armă pentru instrucţie, cu vârf bont – şi o impregnă cu Lumină de Furtună.

O izbi de suliţa lui Pietroi, vrând să i-o smulgă. Dar mâncătorul de coarne avea alt plan, aşa că-şi trase arma înapoi cu o forţă care îl surprinse pe Kaladin. Nu lipsi mult ca să-şi scape arma din mână.

Lopen şi Sigzil se grăbiră să-şi schimbe poziţia, ca să-l atace din lateral. „Frumos”, îşi spuse Kaladin cu mândrie. El îi învăţase să alcătuiască astfel de formaţii, când le arătase cum să lupte împreună într-o bătălie.

Când ajunseră destul de aproape, îşi lăsă suliţa să cadă şi-şi întinse spre ei un picior. Lumina de Furtună i se scurse din talpa goală la fel de uşor cum i se scurgea din mâini, aşa că trase pe fundul spărturii un arc larg, strălucitor. Sigzil păşi pe el şi se împiedică, căci piciorul i se lipise de Lumină. Încercă să atace cu suliţa în timp ce cădea, dar loviturii îi lipsi forţa.

Kaladin se aruncă apoi cu toată greutatea peste Lopen, a cărui lovitură plecă într-o direcţie greşită. Îl împinse în perete, apoi se retrase, lăsându-l lipit de piatra pe care o impregnase în timpul unei singure bătăi de inimă, cât se atinsese de herdazian.

— Of, nu încă o dată, gemu Lopen.

Sigzil căzuse în baltă, cu faţa în jos. Kaladin abia avu timp să zâmbească înainte să observe că Pietroi învârtea un trunchi de copac, gata să i-l arunce în cap.

Un trunchi întreg. Cum izbutise să-l ridice? Kaladin se aruncă într-o parte, rostogolindu-se pe sol şi zgâriindu-şi mâna în timp ce buşteanul se lovea de fundul spărturii.

Mârâi, cu Lumina de Furtună ieşindu-i printre dinţi şi înălţându-se în aerul din faţa lui. Sări pe buşteanul lui Pietroi când acesta încercă să-l ridice iarăşi.

Săritura lui Kaladin trânti lemnul la loc, pe pământ. Se avântă spre Pietroi dintr-un salt, cu o parte din sine însuşi întrebându-se ce era în capul lui când începea o luptă corp la corp cu cineva de două ori cât el. Se izbi de mâncătorul de coarne şi asta îi trânti pe amândoi. Se rostogoliră prin muşchi, cu Pietroi răsucindu-se ca să-l prindă de braţe. Era bun la trântă, evident, un luptător antrenat.

Kaladin impregnă solul cu Lumină. Descoperi că asupra lui n-avea niciun efect şi nu-l stânjenea. Aşa că, în timp ce se rostogoleau, lui Pietroi i se lipiră de pământ mai întâi un braţ, apoi coastele.

Mâncătorul de coarne încă se mai străduia să-l imobilizeze. Aproape că izbutise, când Kaladin împinse cu picioarele şi se rostogoliră amândoi, astfel încât celălalt cot al lui Pietroi atinse pământul, de care se lipi.

Kaladin se desprinse din încleştare, gâfâind şi pufăind, pierzând tot ce-i mai rămăsese din Lumina de Furtună când tuşi. Se rezemă de perete şi-şi şterse sudoarea de pe faţă.

— Ha! exclamă Pietroi, lipit de pământ, cu braţele întinse pieziş pe lângă trup. Aproape că te-am data gata. Eşti alunecos ca un al cincilea fiu!

— Furtuni, Pietroi! spuse Kaladin. Ce n-aş da ca să te duc pe câmpul de luptă! Te iroseşti ca bucătar.

— Nu-ţi place mâncarea? râse Pietroi. Ar trebui să-ncerc ceva cu mai multă grăsime. O să ţi se potrivească. Să-ncerc să te-nşfac era ca şi cum aş fi încercat să ţin în mâini un peşte viu. Unul uns cu unt! Ha!

Kaladin veni lângă el şi se ghemui.

— Eşti un luptător, Pietroi. Te-am văzut în Teft şi, orice ai spune, văd un războinic în tine.

— Nu sunt fiul făcut să fie soldat, răspunse Pietroi cu încăpăţânare. Asta e pentru *tuanalikina*, al patrulea fiu sau unul dintre următorii. Al treilea fiu nu poate fi irosit în bătălii.

— Asta nu te-a împiedicat să-mi arunci un copac în cap.

— A fost un copac mic, sublinie Pietroi. Şi un cap foarte tare.

Kaladin zâmbi, apoi întinse mâna şi atinse Lumina de Furtună impregnată în bolovanul de sub Pietroi. Nu mai încercase niciodată s-o ia înapoi după ce o folosise astfel. Oare putea? Închise ochii şi inspiră, străduindu-se… da.

O parte a furtunii din el se stârnise din nou. Când deschise ochii, Pietroi era liber. Iar el nu izbutise să ia înapoi toată Lumina. Restul se împrăştia în aer.

Îi întinse mâna lui Pietroi şi îl ajută să se ridice. Bărbatul mai voinic îşi scutură hainele de praf.

— De-a dreptul jenant, spuse Sigzil când Kaladin veni să-l elibereze. De parcă am fi fost copii. Nici măcar ochii Primului n-au mai văzut vreodată ceva atât de ruşinos.

— Am avantaje cât se poate de nedrepte, îi răspunse Kaladin ajutându-l să se ridice. Ani de instrucţie ca soldat, un trup mai voinic decât al tău. Oh, şi puterea de a scoate Lumină de Furtună din degete, mai zise şi îl bătu pe Sigzil pe umăr. Te-ai descurcat bine. N-a fost decât un test, cum ai vrut.

„Unul mai folositor”, adăugă în gând.

— Fireşte, zise Lopen, din spatele lor. Daţi-i înainte cu vorba şi lăsaţi-l pe herdazian lipit de perete. De aici, priveliştea e superbă. Oh, şi chestia aia care-mi alunecă pe obraz e nămol? O înfăţişare cu totul nouă pentru Lopen, care nu poate să se şteargă, pentru că – oare am mai spus-o? – mâna lui e lipită de perete.

Kaladin se îndreptă spre el zâmbind.

— În primul rând, tu ai fost cel care mi-a cerut să te lipesc de perete.

— Vrei să ştii ce face cealaltă mână a mea? Cea care mi-a fost, cu mult timp în urmă, retezată şi mâncată de o fiară înfricoşătoare? În clipa asta face un gest necuviincios către tine. M-am gândit că vrei să ştii, ca să te pregăteşti să fii insultat.

Vorbea cu aceeaşi veselie cu care părea să trateze totul. Chiar şi echipei Podului Patru i se alăturase cu o nerăbdare nebunească.

Kaladin îl dădu jos.

— Hai c-a mers bine, zise Pietroi.

— Da, încuviinţă Kaladin.

Deşi, la drept vorbind, i-ar fi înfrânt pe cei trei mai repede folosindu-se doar de o suliţă şi de surplusul de iuţeală şi de forţă dat de Lumina de Furtună. Nu ştia dacă din pricină că noile sale puteri nu-i erau familiare, dar credea că, silindu-se să le întrebuinţeze, ar fi putut ajunge în situaţii stânjenitoare.

„Familiaritate”, îşi spuse. „Trebuie s-ajung să-mi cunosc aceste talente la fel de bine cum îmi cunosc suliţa.”

Asta însemna exerciţiu. Mult exerciţiu. Din nefericire, cel mai bun mod de a exersa era să găseşti pe cineva pe măsura ta, sau mai bun decât tine, ca îndemânare, putere şi înzestrare. Având în vedere tot ce putea el însuşi deja să facă, aşa ceva nu era deloc uşor.

Ceilalţi trei se duseră să-şi scoată burdufurile cu apă din raniţe şi Kaladin zări o siluetă în umbră, la destul de mică distanţă. Se ridică, îngrijorat, până când Teft ajunse în lumina

sferelor lor.

— Credeam că tu trebuia să stai de veghe, mârâi noul sosit la Lopen.

— Am fost prea ocupat să mă lipesc de pereţi, răspunse bărbatul ciung, ridicându-şi burduful. Credeam că tu ai un grup de novici de instruit.

— Sunt în grija lui Drehy, răspunse Teft ocolind nişte rămăşiţe înainte de a se opri lângă peretele spărturii, alături de Kaladin. Nu ştiu dacă ţi-au spus-o băieţii, Kaladin, dar, aducând recruţii aici, jos, i-am scos, cumva, din carapacele lor.

Kaladin dădu din cap.

— Cum ai ajuns să cunoşti oamenii atât de bine? întrebă Teft.

— Are legătură cu tăierea lor în bucăţi, răspunse Kaladin uitându-se la mâna pe care şi-o zgâriase în timpul luptei cu Pietroi.

Zgârietura dispăruse. Lumina de Furtună îi vindecase tăieturile pielii.

Teft mormăi, cu ochii la Pietroi şi la ceilalţi doi, care îşi despachetau raţiile.

— Ar trebui să-l pui pe Pietroi să se ocupe de recruţi.

— N-o să vrea să lupte.

— Tocmai s-a luptat cu tine, ripostă Teft. Oamenii îl plac mai mult decât pe mine. Eu o să stric totul.

— Te descurci de minune, Teft, nu vreau să te-aud spunând altceva. Acum avem de toate. Nu mai trebuie să ţinem cu dinţii de fiecare sferă. Pe flăcăi o să-i instruieşti tu şi o s-o faci bine.

Teft oftă, dar nu mai adăugă nimic.

— Ai văzut ce-am făcut.

— Da, răspunse Teft. Va trebui s-aducem aici tot grupul de douăzeci de oameni ca să ai parte de-o provocare.

— Sau să mai găsim pe cineva ca mine, zise Kaladin. Pe cineva cu care să-mi măsor puterile.

— Da, spuse din nou Teft, dând din cap, ca şi cum el nu s-ar fi gândit până atunci la asta.

— Erau zece ordine de cavaleri, nu-i aşa? întrebă Kaladin. Ştii ceva despre celelalte?

Teft fusese primul care descoperise ce putea face Kaladin. Ştiuse înainte de a-şi da seama Kaladin însuşi.

— Nu mare lucru, răspunse cu o strâmbătură. Ştiu că ordinele nu s-au împăcat întotdeauna între ele, în ciuda faptelor din

poveştile oficiale. Trebuie să vedem dacă putem găsi pe cineva care ştie mai multe decât mine. Eu… m-am ţinut deoparte. Iar oamenii pe care-i cunoşteam şi care ne-ar fi putut lămuri nu se mai află printre noi.

Dacă Teft fusese posomorât înainte, asta păru să-l amărască şi mai mult. Îşi coborî privirea spre pământ. Vorbea rareori despre trecutul lui, dar Kaladin credea cu din ce în ce mai multă tărie că, oricine ar fi fost oamenii de care amintea, muriseră, cumva, din vina lui.

— Ce-ai zice dacă ai auzi că există cineva care vrea să reinstaureze ordinele Cavalerilor Radianţi? îl întrebă cu voce scăzută.

Teft îşi ridică brusc privirea.

— Vrei să…

— Nu eu, îl întrerupse Kaladin, vorbind cu prudenţă.

Dalinar Kholin îl lăsase să participe la întrunire şi, cu toate că el unul avea încredere în Teft, unui ofiţer i se cerea să respecte anumite reguli legate de păstrarea tăcerii.

„Dalinar e un ochi-luminoşi”, şopti o parte din el. „Ar dezvălui un secret încredinţat de tine fără să stea pe gânduri.”

— Nu eu, repetă. Dacă, undeva, un rege s-ar hotărî să adune un grup de oameni, numindu-i Cavaleri Radianţi?

— Aş zice că e idiot. Ştii, Radianţii n-au fost ceea ce se spune. N-au fost trădători. Pur şi simplu n-au fost. Dar toată lumea e sigură că ne-au trădat, iar tu nu poţi schimba peste noapte părerea nimănui. Doar dacă poţi să Undeuneşti, ca să le-nchizi gura tuturor, zise Teft şi-l măsură pe Kaladin de sus până jos. Ai de gând s-o faci, flăcăule?

— M-ar urî, nu-i aşa?

Nu putea să nu-i dea atenţie lui Syl, care se apropie mergând prin aer, pentru a-l privi apoi cercetător.

— Pentru ceea ce au făcut Radianţii de odinioară, adăugă el şi ridică o mână, ca să nu-l lase pe Teft să obiecteze. Pentru ceea ce cred ei că au făcut.

— Da, încuviinţă Teft.

Syl îşi încrucişă braţele, aruncându-i lui Kaladin o privire. „Ai făgăduit”, spunea privirea ei.

— Atunci va trebui s-o facem cu mare grijă, spuse el. Du-te să aduni recruţii. Au avut parte de destulă instrucţie aici, jos, pentru o singură zi.

Teft dădu din cap şi plecă în fugă să îndeplinească ordinul. Kaladin îşi luă suliţa şi sferele pe care le scosese ca să lumineze lupta, apoi le făcu semn celorlalţi trei. Îşi adunară toţi lucrurile şi se pregătiră să părăsească spărtura.

— Aşadar o s-o faci, zise Syl coborând pe umărul lui.

— Vreau să mai exersez mai întâi, spuse Kaladin.

„Şi să mă obişnuiesc cu ideea.”

— O să fie bine, Kaladin.

— Nu. O să fie greu. Oamenii mă vor urî şi, chiar dacă n-o vor face, voi fi despărţit de ei. Despărţit. Însă am acceptat oricum că asta îmi e menirea. O să fac faţă.

Chiar şi la Podul Patru, Moash era singurul care nu-l trata pe Kaladin ca pe un legendar Herald mântuitor. El şi, poate, Pietroi.

Totuşi, reacţia celorlalţi podari nu fusese spaima, aşa cum se temuse el la început. Poate că-l idolatrizau, dar nu-l izolau. Trebuia să se mulţumească cu asta.

Ajunseră la scara de frânghie înaintea lui Teft şi a novicilor, dar n-avea rost să-i aştepte. Kaladin urcă, ieşind din aerul înăbuşitor de cald şi de umed al spărturii pe un platou aflat în estul taberelor de război. I se părea atât de straniu să-şi poată scoate din spărtură suliţa şi banii! Într-adevăr, străjile din apropierea taberei lui Dalinar nu-l supărară cu nimic – în schimb, îl salutară luând poziţia de drepţi. Era cel mai ceremonios salut care i se adresase vreodată, demn de un general.

— Par mândri de tine, spuse Syl. Nici măcar nu te cunosc, dar sunt mândri de tine.

— Sunt ochi-întunecaţi, îi atrase el atenţia, răspunzând la salut. Probabil oameni care au luptat pe Turn când i-a trădat Sadeas.

— Binecuvântatule de Furtună, strigă unul dintre soldaţi. Ai aflat vestea?

„Blestemat fie cel care le-a dezvăluit porecla asta”, se gândi el când Pietroi şi ceilalţi tocmai îl ajunseră din urmă.

— Nu, răspunse. Ce veste?

— Pe Câmpiile Sfărâmate a sosit un erou, strigă iarăşi soldatul. Se va întâlni cu Luminlordul Kholin, probabil ca să-l sprijine! E semn bun. Poate aşa se vor mai linişti lucrurile pe-aici.

— Ce-nseamnă asta? strigă şi Pietroi. Despre cine vorbeşti?

Soldatul rosti un nume.

Lui Kaladin îi îngheţă inima în piept.

Izbuti cu greu să nu-şi scape suliţa dintre degetele amorţite. Pe urmă o rupse la fugă. Nu-l luă în seamă pe Pietroi, care striga în urma lui, şi nu se opri ca să-i aştepte pe ceilalţi. Străbătu tabăra în goană, îndreptându-se spre clădirile din centru, ocupate de Dalinar.

Nu voi să-şi creadă ochilor când văzu steagul fluturând deasupra unui grup de oşteni, probabil purtând aceeaşi uniformă ca alţii, mult mai numeroşi, din afara taberei. Trecu pe lângă ei, urmărit de strigăte şi de priviri, de întrebările care-i cereau să spună ce nenorocire se întâmplase.

În cele din urmă se opri, împleticindu-se, lângă scurtul şir de trepte care duceau spre buncărul lui Dalinar, un grup de construcţii din piatră. În faţa acestora, Ghimpele Negru îşi strângea mâna cu un bărbat înalt.

Cu faţa pătrată şi cu un aer demn, nou-venitul purta o uniformă imaculată. Râse, apoi îl îmbrăţişă pe Dalinar.

— Drag şi vechi prieten, spuse. Nu ne-am mai văzut de mult timp!

— Într-adevăr prea mult, încuviinţă Dalinar. Mă bucur c-ai ajuns în sfârşit aici, după ani de făgăduieli. Am auzit că ţi-ai făcut rost chiar şi de o Cristalsabie!

— Da, răspunse nou-venitul, retrăgându-se şi întinzându-şi mâna într-o parte. Luată de la un asasin care a cutezat să-ncerce să mă ucidă pe câmpul de luptă!

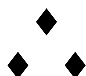
Sabia apăru. Kaladin rămase cu ochii la arma argintie. Era gravată pe toată lungimea, dând impresia unor flăcări în mişcare. I se păru plină de pete roşii. Prin minte i se scurse un şir de nume: Dallet, Coreb, Reesh… un pluton dinainte de timp, dintr-o altă viaţă. Oameni pe care îi iubise.

Îşi ridică privirea, silindu-se să şi-o îndrepte spre faţa omului cu sabia. Un om pe care-l ura mai mult decât pe oricare altul. Un om pe care-l venerase cândva.

Înaltul Lord Amaram. Omul care îi furase Cristalsabia, îi înfierase fruntea şi îl vânduse ca sclav.

SFÂRŞITUL PRIMEI PĂRŢI

INTERLUDII

ESHONAI ♦ YM ♦ RYSN

I-1
NARAK

Ritmul Hotărârii răsuna încet în mintea lui Eshonai când ajunse pe platoul din centrul Câmpiilor Sfărâmate. Platoul central. Narak. Exil.

Acasă.

Îşi smulse de pe cap coiful Cristalarmurii şi trase în adâncul pieptului o gură de aer rece. Armura era minunat ventilată, dar interiorul său devenea înăbuşitor după eforturi prea îndelungate. În spatele ei ajunseră şi alţi soldaţi pe platou – la asaltul ăla luase cu ea vreo mie cinci sute. Din fericire, de data asta sosiseră cu mult înaintea oamenilor şi culeseseră inima-nestemată după o luptă foarte scurtă. O aducea Devi; îşi câştigase privilegiul fiindcă fusese cel care zărise pupa de la mare distanţă.

Aproape că-şi dorea să nu fi fost un asalt atât de uşor. Aproape.

„Unde eşti, Ghimpe Negru?”, se gândi, privind către apus. „De ce n-ai venit să mă-nfrunţi din nou?”

Îşi aminti că îl văzuse la un alt asalt, cu vreo săptămână în urmă, când fiul lui îi silise să abandoneze platoul. Eshonai nu luase parte la lupta aceea; piciorul rănit o durea şi salturile de pe un platou pe altul i-l obosiseră, chiar şi în Cristalarmură. Poate că nici n-ar fi trebuit să meargă la asalturi.

Voise să fie acolo de teamă că forţa ei de atac ar fi fost înconjurată şi ar fi avut nevoie de ajutorul unui Cristalpurtător, chiar şi de al unuia rănit, ca să iasă din încercuire. Piciorul încă o mai durea, dar Armura îi domolea suferinţa. Avea să reintre curând în luptă. Poate că, dacă participa direct, avea să reapară

şi Ghimpele Negru.

Trebuia să vorbească neapărat cu el. Se simţea îmboldită s-o facă punându-şi vorbele în însăşi suflarea vânturilor.

Soldaţii ei îşi ridicau mâinile în semn de rămas-bun pe măsură ce li se despărţeau drumurile. Mulţi cântau încet sau murmurau o melodie în Ritmul Jelaniei. În zilele acelea, puţini mai cântau într-al Entuziasmului sau într-al Hotărârii. Pas cu pas, furtună cu furtună, deprimarea îi lua poporul în stăpânire – îi cuprindea în mrejele ei pe ascultători, cum îşi numeau ei stirpea. „Parshendi” era un cuvânt inventat de umani.

Eshonai se îndreptă spre ruinele care dominau Narakul. După atâţia ani, nu mai rămăsese mare lucru. Le-ai fi putut numi ruine ale ruinelor. Ca şi ale umanilor, construcţiile ascultătorilor nu rezistau prea mult tăriei marilor furtuni.

Turla de piatră din faţa ei fusese probabil cândva un turn. De-a lungul veacurilor, căpătase, de pe urma furtunilor dezlănţuite, o crustă groasă de crem. Moale, cremul se prelinsese în toate crăpăturile şi astupase ferestrele, apoi se întărise încetul cu încetul. Turnul părea acum o stalagmită uriaşă, cu vârful rotunjit înălţat spre cer şi cu flancuri noduroase, căci piatra arăta de parcă ar fi fost topită.

Turla avusese pesemne o structură interioară puternică, de aceea le supravieţuise vânturilor atâta amar de vreme. Altor lucrări ale meşterilor din antichitate nu le mersese la fel de bine. Eshonai trecea pe lângă mormane şi movile, toate fiind rămăşiţele construcţiilor năruite, mistuite încetul cu încetul de Câmpiile Sfărâmate. Furtunile soseau pe neaşteptate. Din formaţiunile de piatră se desprindeau uneori bucăţi enorme, lăsând în urmă goluri şi muchii zimţate. În alte vremuri, turlele rezistaseră cu veacurile, crescând, nu micşorându-se, pe măsură ce vânturile le toceau şi le îmbogăţeau deopotrivă.

Eshonai descoperise şi alte ruine asemănătoare în timpul explorărilor ei, ca aceea în timpul căreia poporul său întâlnise pentru prima oară umani. De atunci se scurseseră numai şapte ani şi, totodată, o veşnicie. Îndrăgise zilele dinainte, din vremurile când cerceta o lume imensă, care părea nesfârşită. Dar acum…

Acum îşi petrecea viaţa captivă pe acel singur platou. Pustietatea o chema, cânta îndemnând-o să adune tot ce putea căra şi să plece. Din nefericire, asta nu mai era soarta ei.

Trecu pe lângă umbra unui morman mare de pietre, despre care îşi imaginase întotdeauna că putea fi poarta unei cetăţi. Din puţinul pe care-l aflaseră de la spionii lor în decursul anilor, ştia că alethi nu înţelegeau. Mergeau pe suprafaţa denivelată a platourilor şi nu vedeau nimic altceva decât pietre, fără să ştie că păşeau peste scheletul unei cetăţi moarte de multă vreme.

Eshonai se cutremură şi se armoniză cu Ritmul Celor Pierduţi. Era delicat şi în acelaşi timp violent, cu note clare, distincte. Nu-l intonă prea mult. Era important să ţi-i aminteşti pe cei căzuţi, dar să te străduieşti să-i aperi pe cei vii avea o mult mai mare importanţă.

Se reacordă la Ritmul Hotărârii şi intră în Narak. Acolo, ascultătorii îşi construiseră cea mai bună casă pe care o puteau avea în vreme de război. Pragurile stâncoase deveniseră barăci, cu pereţi şi acoperişuri din carapace-mari. Pe partea ferită de furtună a movilelor care fuseseră cândva clădiri creşteau acum muguri-de-stâncă, pentru hrană. Pe vremuri, Câmpiile Sfărâmate erau foarte populate, dar cel mai mare oraş se aflase acolo, în centru. Aşa că rămăşiţele vii ale poporului ei îşi construiseră casa printre rămăşiţele unui oraş mort.

O numiseră Narak – exil – pentru că acolo veniseră ca să stea despărţiţi de zeii lor.

Ascultătorii, masculini şi feminini deopotrivă, îşi ridicară mâinile spre ea când trecu. Atât de puţini rămăseseră. Când voiau să se răzbune, umanii deveneau neînduplecaţi.

Nu le găsea nicio vină.

Se îndreptă spre Sala Artei. Era aproape, şi ea nu mai trecuse pe acolo de câteva zile. Înăuntru, soldaţii făceau din pictură o îndeletnicire amuzantă.

Eshonai trecu printre ei cu paşi mari, încă purtându-şi Cristalarmura, cu coiful sub braţ. Clădirea aceea lungă n-avea acoperiş – îngăduind lumină din plin –, iar cremul depus vreme îndelungată şi întărit îngroşa pereţii. Cu pensule groase, oştenii se străduiau cum se pricepeau ei mai bine să picteze, pe piedestalul din centru, un aranjament de flori de mugurde-stâncă. Eshonai dădu o tură în jurul lor, privindu-le munca. Hârtia era un bun preţios, iar pânză nu exista, aşa că pictau pe carapace.

Picturile erau oribile. Pete de culori ţipătoare, petale descentrate… Se opri lângă Varanis, unul dintre locotenenţii ei.

O matahală în faţa unui şevalet, ţinând cu delicateţe pensula între degetele acoperite de armură. Din braţe, din umeri, din piept, ba chiar şi din cap îi creşteau platoşe chitinoase. Semănau cu ale ei, ascunse sub Cristalarmură.

— Te descurci din ce în ce mai bine, îi spuse în Ritmul Laudei.

Varanis îşi înălţă privirea spre ea şi fredonă încet, în Ritmul Îndoielii.

Eshonai chicoti, punându-şi o mână pe umărul lui.

— Chiar seamănă a flori, Varanis. Serios.

— Seamănă a apă noroioasă pe un platou cafeniu, zise el. Poate cu ceva frunze cafenii plutind în ea. De ce devin toate culorile cafenii când le amesteci? Pui laolaltă trei culori frumoase şi-ţi iese cea mai puţin frumoasă dintre ele. E lipsit de sens, generale.

General. O poziţie care o făcea uneori să se simtă stânjenită când ceilalţi chiar se străduiau să picteze. Purta forma-luptător, fiindcă avea nevoie de armură pentru luptă, însă prefera forma-lucrător. Mai mlădioasă, mai necizelată. Nu-i displăcea să-şi conducă oştenii, dar să facă în fiecare zi acelaşi lucru – instrucţie, asalturi ale platourilor – îi amorţea mintea. Voia să vadă lucruri noi, să meargă în locuri noi. În loc de asta, li se alăturase semenilor ei într-un priveghi îndelungat, în timp ce mureau unul câte unul.

„Nu. O să găsim o cale de ieşire.”

Spera că arta ţinea de asta. Din porunca ei, toţi bărbaţii şi toate femeile veneau în Sala Artei pe rând, la ora stabilită pentru fiecare. Şi-şi dădeau silinţa; încercau din greu. Până atunci, le reuşise în aceeaşi măsură în care ar fi reuşit să sară peste o spărtură căreia nu-i vedeau cealaltă margine.

— Niciun spren? întrebă.

— Nici măcar unul, îi răspunse el în Ritmul Jelaniei.

Un ritm auzit de ea mult prea des în ultima vreme.

— Mai încercaţi, spuse. N-o să pierdem lupta asta din pricină că nu ne-am străduit.

— Dar, generale, insistă Varanis, ce rost are? Existenţa artiştilor n-o să ne scape de săbiile oamenilor.

În apropierea celor doi, alţi soldaţi îşi întoarseră capul ca s-audă răspunsul ei.

— Artiştii nu ne vor ajuta, zise Eshonai în Ritmul Păcii. Dar sora mea e convinsă că nu mai are mult până la descoperirea

unor forme noi. Dacă ne putem da seama cum să creăm artişti, ea are şanse să înveţe mai multe despre schimbare – îi poate fi de folos în cercetările ei. O poate ajuta să descopere forme mai puternice, chiar mai puternice decât forma-luptător. Artiştii nu ne vor scoate din asta, dar alte forme ar putea s-o facă.

Varanis dădu din cap. Era un soldat bun. Nu toţi erau – forma-luptător nu te făcea mai disciplinat de la sine. Dar, din nefericire, era o piedică în calea talentelor artistice.

Eshonai încercase să picteze. Însă nu putea gândi aşa cum ar fi trebuit, nu era în stare de abstractizarea necesară creatorilor de artă. Forma-luptător era o formă bună, uşor adaptabilă. Nu te împiedica să gândeşti, ca forma-soţ. În forma-luptător, ca şi în forma-lucrător, erai tu însuţi. Însă amândouă îşi aveau propriile capricii. Unui muncitor îi venea greu să devină violent – undeva, în mintea lui, exista un blocaj. Era unul dintre motivele pentru care ea prefera forma aia. O silea să gândească altfel ca să-şi rezolve problemele.

Niciuna dintre cele două forme nu putea crea artă. Nu bine, nu cu adevărat. Pentru asta, forma-soţ era mai bună, dar îţi aducea o grămadă de alte neajunsuri. Era aproape imposibil să faci pe cineva în forma asta să se concentreze asupra unei îndeletniciri productive. Şi mai existau încă două forme, deşi una dintre ele, forma-nepăsător, era rar întrebuinţată. Era o relicvă, din vremurile când încă nu descoperiseră ceva mai bun.

Aşa că nu mai rămânea decât forma-abil, o formă des întâlnită, binevoitoare şi grijulie. Era folosită pentru creşterea copiilor şi pentru îndeletniciri care cereau mai multă îndemânare decât forţă. Puteau păstra prea puţini pentru forma asta, deşi era mai pricepută în privinţa artei.

Cântecele vechi vorbeau de sute de forme. Ei nu ştiau decât cinci. Bine, erau şase dacă puneai la socoteală şi forma-sclav, forma fără niciun spren, niciun suflet şi niciun cântec. Forma cu care erau obişnuiţi oamenii, forma celor pe care îi numeau parshi. De fapt, nu era o formă, ci lipsa oricărei forme.

Eshonai plecă din Sala Artei cu coiful sub braţ şi cu durerea în picior. Trecu pe lângă piaţa apei, unde abilii meşteriseră un bazin mare, din crem cioplit. Acolo se aduna apa în timpul stropelilor de la sfârşit de furtună, bogată în hrană. Lucrătorii cărau găleţi în care s-o transporte. Erau forme puternice, aproape ca forma-luptător, deşi cu degete mai subţiri şi fără

armură. Mulţi o salutau dând din cap, deşi, ca general, n-avea autoritate asupra lor. Nu mai aveau alt Cristalpurtător în afară de ea.

Un grup de trei forme-soţ – două feminine şi un masculin – se jucau în apă, împroşcându-se. Aproape dezbrăcaţi, şiroiau de apa pe care ceilalţi o beau.

— Voi trei, se răsti Eshonai. N-aveţi nimic de făcut?

Dolofani şi anoşti, ei îi zâmbiră.

— Vino înăuntru! îi strigă unul. E amuzant!

— Afară, spuse ea arătând cu degetul.

Cei trei ieşiră din apă bombănind în Ritmul Enervării. Dintre lucrătorii printre care trecură, mulţi clătinară din cap, iar unul cântă în Ritmul Laudei, ca apreciere pentru Eshonai. Lucrătorilor nu le plăceau înfruntările.

Era o scuză. La fel cum aceia care-şi luau forma-soţ o foloseau drept scuză pentru îndeletnicirile lor prosteşti. Când fusese lucrător, Eshonai se antrenase ca să poată face faţă unei înfruntări, dacă era necesară. Luase cândva şi forma-soţ şi îşi dovedise, nemijlocit, că puteai face şi aşa câte ceva util, în ciuda… a tot ce-ţi distrăgea atenţia.

Bineînţeles că celelalte experienţe ale ei în forma-soţ fuseseră un adevărat dezastru.

Le vorbi formelor-soţ în Ritmul Mustrării, în cuvinte atât de pătimaşe încât atrase furiospreni. Îi vedea venind de departe, atraşi de emoţiile ei, apropiindu-se cu o iuţeală incredibilă – ca un fulger dansând în zare, în drum spre ea pe stâncă. Fulgerul i se revărsă la picioare, înroşind piatra.

Asta umplu formele-soţ de spaima zeilor şi fugiră să se prezinte în Sala Artei. Probabil că aveau să se oprească pentru împerechere în vreo firidă. Gândul la aşa ceva îi înnodă stomacul. Nu fusese niciodată în stare să-i înţeleagă pe cei care voiau să rămână în forma-soţ. Ca să poată avea un copil, cele mai multe cupluri intrau în forma asta şi se izolau pentru un an, dar, după naşterea urmaşului, o părăseau cât mai curând cu putinţă. La urma urmelor, cine-şi dorea să apară aşa în public?

Umanii o făceau. Asta o nedumerise în acei ani de la început, când îşi petrecuse timpul învăţându-le limba şi făcând negoţ cu ei. Nu numai că nu-şi schimbau forma, dar erau întotdeauna gata să se împerecheze, distraşi de nevoile cărnii.

Ce n-ar fi dat ca să poată umbla printre ei neobservată, ca să

aibă, pentru un an, pielea de o singură culoare, ca a lor, şi să le străbată drumurile, să le vadă marile oraşe! În schimb, ea şi alţii porunciseră asasinarea regelui alethi, jucând cartea norocului în disperarea lor de a-i opri pe zeii ascultătorilor să se întoarcă.

Ei bine, chiar izbutiseră – regele alethi nu-şi mai putuse înfăptui planul. Dar, ca urmare, poporul ei era acum distrus încetul cu încetul.

Ajunse în sfârşit la formaţiunea stâncoasă pe care o numea casa ei: o cupolă mică, surpată. De fapt, o ducea cu gândul la construcţiile de la marginea Câmpiilor Sfărâmate – imensităţile numite de oameni tabere de război. Poporul ei trăise acolo înainte de a abandona locul de dragul siguranţei oferite de platouri, cu spărturile lor peste care oamenii nu puteau sări.

Casa ei era, fireşte, mult, mult mai mică. În primele zile petrecute acolo, Venli meşterise un acoperiş dintr-o carapace-mare şi construise pereţi, ca să împartă spaţiul în mai multe camere. Acoperise totul cu crem, care se întărise cu timpul, oferindu-le ceva care se putea numi casă, nu cocioabă.

Imediat ce intră, Eshonai îşi puse coiful pe o masă, dar păstră pe ea restul Cristalarmurii. Se simţea bine îmbrăcată aşa. Îi plăcea senzaţia de forţă. Îi dădea certitudinea că încă mai exista ceva în lume pe care se putea bizui. Şi, mulţumită puterii dăruite de Armură, aproape că putea să uite de piciorul ei rănit.

Trecu prin câteva încăperi mergând aplecată şi salutându-i pe toţi cei prezenţi cu înclinări ale capului. Tovarăşii lui Venli erau erudiţi, deşi nimeni nu cunoştea forma potrivită pentru adevărata erudiţie. Deocamdată improvizau, folosindu-se de forma-abil. Eshonai îşi găsi sora lângă fereastra ultimei camere. Demid, care-i fusese cândva pereche, era aşezat lângă ea. Venli avea forma-abil de trei ani, adică de când le era cunoscută, dar, cu ochii minţii, Eshonai continua să-şi vadă sora ca lucrătoare, cu braţe mai groase şi trupul mai robust.

Aşa arătase în trecut. Acum era o femeie zveltă, cu faţa îngustă, cu modele delicate, ca nişte vârtejuri de roşu şi alb, pe pielea marmorată. Părul formei-abil creştea lung, nestânjenit de nicio carapace-coif. De un roşu-intens, al lui Venli se revărsa până în talie, unde era legat în trei locuri. Purta o rochie strâmtă la mijloc, care lăsa să i se ghicească sânii. Erau mici, fiindcă nu avea forma-soţ. Venli şi fosta ei pereche erau apropiaţi, deşi, cât fuseseră soţi, nu aduseseră pe lume niciun copil. Dacă ar fi mers

pe câmpul de luptă, ar fi fost o pereche-războinică. Acum erau o pereche-cercetătoare, sau cam aşa ceva. Îşi petreceau timpul făcând ceva care nu stătea în firea ascultătorilor. Şi tocmai ăsta era necazul. Semenii lui Eshonai nu-şi mai puteau îngădui să fie ceea ce fuseseră în trecut. Zilele în care trândăviseră, izolaţi pe acele platouri, cântându-şi unii altora şi luptându-se numai rareori, se încheiaseră.

— Ei? întrebă Venli în Ritmul Curiozităţii.

— Am învins, răspunse Eshonai, rezemându-se de un perete şi încrucişându-şi braţele la piept cu un zdrăngănit al Cristalarmurii. Inima-nestemată e a noastră. Vom continua să mâncăm.

— Asta e bine, zise Venli. Şi umanul tău?

— Dalinar Kholin. N-a luat parte la luptă.

— N-o să te mai înfrunte. Ultima dată aproape l-ai ucis.

Venli spuse asta în Ritmul Amuzamentului, ridicându-se ca să-i întindă fostului ei soţ o bucată de hârtie – o făceau din pastă de muguri-de-stâncă uscaţi, adunaţi pentru aşa ceva. El o studie, dădu din cap şi începu să noteze ceva pe foaia lui.

Pentru fabricarea hârtiei era nevoie de timp preţios şi de rezerve tot atât de preţioase, dar Venli susţinea cu insistenţă că răsplata o să fie pe măsura efortului.

Acum se uita la Eshonai. Cu ochi pătrunzători – sticloşi şi negri, ca ai tuturor ascultătorilor. Însă ai ei păreau să aibă în plus o adâncime a cunoaşterii. În lumina potrivită, căpătau o tentă violet.

— Ce-ai face, soră a mea? întrebă. Dacă tu şi acest Kholin aţi fi în stare să vă întrerupeţi încercările de-a vă ucide destul de mult ca să puteţi sta de vorbă?

— I-aş cere să facem pace.

— I-am asasinat fratele, îi reaminti Venli. L-am ucis pe regele Gavilar într-o noapte în care ne invitase în casa lui. Nu e ceva pe care un alethi poate să-l uite sau să-l ierte.

Eshonai îşi luă braţele de la piept şi îşi îndoi unul, sub armură. Noaptea aia. Un plan disperat, pus la cale de ea şi de alţi cinci. Luase parte în ciuda tinereţii ei, fiindcă îi cunoştea bine pe umani. Şi toţi votaseră la fel.

Ucideţi umanul. Ucideţi-l, riscând propria distrugere. Pentru că, dacă ar fi trăit şi ar fi făcut ceea ce le spusese în acea noapte, totul ar fi fost pierdut. Toţi cei împreună cu care luase

hotărârea erau deja morţi.

— Am descoperit secretul formei-furtunos.

— Poftim? întrebă Eshonai şi îşi îndreptă spatele. Trebuia să lucrezi la o formă care să ne ajute! O formă pentru negociatori sau pentru eruditţi.

— Astea nu ne-ar salva, ripostă Venli în Ritmul Amuzamentului. Dacă vrem să le ţinem piept oamenilor, ne trebuie puterile străvechi.

— Venli, zise Eshonai prinzându-şi sora de braţ. Zeii noştri!

Venli nici măcar nu clipi.

— Oamenii au Undeunitori.

— Poate că nu. Putea fi o Sabie a Onoarei.

— Te-ai luptat cu el. Ceea ce te-a lovit, ţi-a rănit piciorul şi te-a făcut să şchiopătezi a fost o Sabie a Onoarei?

— Păi…

Piciorul o durea.

— Nu ştim ce cântece sunt adevărate, sublime Venli.

Deşi o spusese în Ritmul Hotărârii, părea obosită şi atrăgea istoviospreni. Veneau cu un şuier parcă de vânt, trecând prin ferestre şi uşi ca nişte dâre de vapori translucizi înainte de a deveni mai puternici, mai vizibili, rotindu-se în jurul capului ei ca un vârtej de apă.

„Biata mea soră. Trudeşte din greu, la fel ca un soldat.”

— Dacă Undeunitorii s-au întors, continuă Venli, e nevoie de toate strădaniile noastre ca să găsim ceva demn de luat în considerare, care ne poate asigura libertatea. Formele puterii, Eshonai…

Se uită la mâna surorii sale, rămasă pe umărul ei.

— Măcar aşază-te şi ascultă-ne. Nu mai sta aşa, ca un munte.

Eshonai îşi retrase mâna, dar nu se aşeză. Greutatea Cristalarmurii ei ar fi putut rupe scaunul. În schimb se aplecă, plimbându-şi privirea cercetătoare peste masa plină de hârtii.

Scrisul fusese inventat chiar de Venli. Luaseră ideea de la oameni – memorarea cântecelor era bună, dar nu perfectă, nici măcar atunci când aveai ritmurile drept călăuze. Informaţiile adunate pe pagini erau mai practice, mai ales pentru cercetări.

Eshonai se învăţase să scrie, dar încă îi mai venea greu să citească. N-avea prea mult timp ca să exerseze.

— Deci… care-i treaba cu forma-furtunos?

— Dacă sunt destul de mulţi în forma asta, răspunse Venli,

semenii noştri pot să controleze o mare furtună sau chiar să cheme una.

— Îmi aduc aminte de un cântec ce povesteşte despre ea, zise Eshonai. Era ceva care ţine de zei.

— Cele mai multe forme au, într-un fel sau altul, o legătură cu zeii, îi atrase Venli atenţia. Oare chiar ne putem încrede în cuvintele unui cântec atât de vechi? Când au fost memorate, aproape toţi ai noştri erau în forma-nepăsător.

Era o formă prea puţin inteligentă, înzestrată cu prea puţine calităţi. O foloseau ca să-i spioneze pe oameni. Cândva, forma-nepăsător şi forma-soţ fuseseră singurele cunoscute de poporul ei.

Demid răsfoi câteva pagini, dând un teanc deoparte.

— Venli are dreptate, Eshonai. E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm.

— Am putea negocia cu alethi, spuse ea.

— În ce scop? întrebă Venli, din nou în Ritmul Scepticismului, cu istoviosprenii ei începând în sfârşit să pălească într-un vârtej ce se îndepărta, în căutarea unui nou izvor de emoţii. Eshonai, repeţi întruna că vrei să negociezi. Pesemne din pricină că umanii te fascinează. Crezi că te-ar lăsa să umbli printre ei în voie? Pe tine, care ai forma unui sclav rebel?

— Cu veacuri în urmă, spuse Demid, am fugit şi de zeii noştri, şi de oameni. Străbunii noştri au lăsat în urmă civilizaţia, puterea şi autoritatea, ca să-şi asigure libertatea. Eu n-aş renunţa la asta, Eshonai. Forma-furtunos. Cu ea putem distruge armata alethi.

— Odată ce dispar ei, adăugă Venli, o să te poţi întoarce la explorările tale. O să scapi de orice responsabilitate – o să poţi să călătoreşti, să întocmeşti hărţi, să descoperi locuri pe care nu le-a mai văzut nimeni, niciodată.

— Ceea ce îmi doresc pentru mine e lipsit de importanţă, ripostă Eshonai în Ritmul Mustrării, atâta vreme cât nimicirea e un pericol pentru noi toţi.

Se uită la semnele de pe pagină, cântece mâzgălite. Cântece fără muzică, puse pe hârtie. Suflete dezgolite.

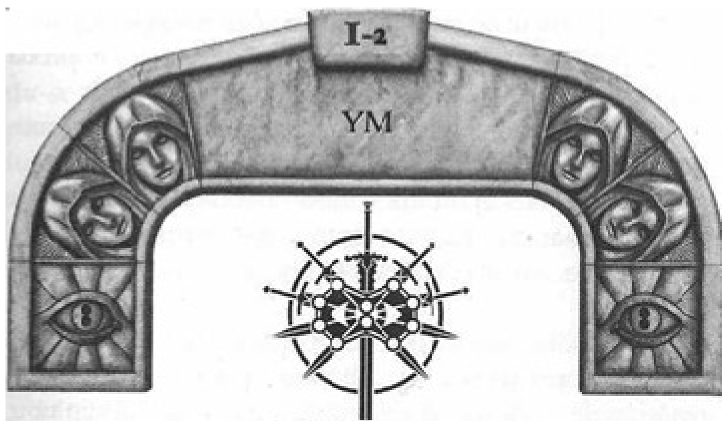
Salvarea ascultătorilor putea fi cu adevărat adusă de ceva atât de cumplit? Venli şi grupul ei îşi petrecuseră cinci ani adunând toate cântecele, aflându-le toate înţelesurile de la bătrâni şi punându-le pe hârtie. Străduindu-se împreună,

cercetând şi cugetând adânc, descoperiseră forma-abil.

— E singura cale, spuse Venli în Ritmul Păcii. Le vom înfăţişa asta Celor Cinci, Eshonai. Aş vrea să-mi fii alături.

— O să… o să mă gândesc.

I-2
YM

Ym tăie cu grijă lemnul, de-a latul micii bucăţi. Îl ridică în lumina sferelor de lângă masa lui de lucru, prinzându-şi ochelarii de-o margine şi aducându-şi-i mai aproape de ochi.

Încântătoare născocire ochelarii ăştia. Să trăieşti însemna să fii un crâmpei din cosmer care se experimenta pe sine însuşi. Şi cum ar fi putut experimenta cum se cuvine dacă nu vedea? Azishul care făurise pentru prima oară aşa ceva era mort de mult, iar Ym propusese să fie considerat unul dintre Morţii Onoraţi.

Lăsă jos bucata de lemn şi continuă s-o cioplească, îndepărtându-i cu grijă partea din faţă, pentru a crea o curbură. O parte dintre confraţii lui de breaslă îşi cumpărau calapoadele – formele de lemn în jurul cărora îşi meştereşte un cizmar pantofii – de la dulgheri, dar Ym fusese învăţat să şi le facă singur. Aceea era vechea cale, cea urmată vreme de secole. Când ceva se făcea în acelaşi fel vreme îndelungată, el unul trăgea concluzia că pentru asta exista probabil un motiv întemeiat.

În spatele lui se afla dulapul cu despărţituri întunecoase din orice atelier de cizmar, cu vârfurile a zeci de pantofi ieşind în afară, ca boturile ţiparilor din găurile lor. Erau pantofi pentru probe, întrebuinţaţi ca să apreciezi mărimea, să alegi materialele şi să găseşti stilul, ca să poţi făuri apoi pantoful perfect, potrivit cu piciorul şi cu caracterul omului. O probă dura ceva vreme dacă o făceai cum se cuvine.

Ceva se mişcă în semiîntunericul din dreapta lui. Ym aruncă o privire într-acolo, dar nu-şi schimbă poziţia. Sprenul venise tot

mai des în ultima vreme – o alcătuire din fărâme de lumină, ca acelea aruncate de un cristal aninat în calea unei raze de soare. Nu ştia de ce soi e şi nu mai văzuse niciodată unul ca el.

Traversă tăblia mesei de lemn, furişându-se tot mai aproape. Când se opri, lumina se înălţă deasupra lui, ca nişte plante mărunţele, crescând din pământ. Când se mişcă din nou, plantele de lumină se retraseră.

Ym se întoarse la munca lui.

— O să-mi fie de folos ca să fac un pantof.

În atelier, tăcerea serii nu era întreruptă decât de hârşâitul cuţitului pe lemn.

— Pa… pantof? întrebă o voce.

Părea a unei femei tinere, catifelată, având ceva din muzicalitatea unui clinchet de clopoţel.

— Da, prietene, răspunse el. Un pantof pentru copii mici. În vremurile astea, am nevoie de tot mai mulţi.

— Pantof, spuse sprenul. Pentru co… copii. Oameni mici.

Ym mătură cu palma aşchiile de lemn de pe masă – pe jos avea să măture mai târziu –, apoi aşeză calapodul lângă spren. Creatura se îndepărtă speriată, ca o reflexie în oglindă – translucidă, într-adevăr doar un licăr de lumină.

Cizmarul îşi retrase mâna şi aşteptă. Sprenul înaintă încetul cu încetul – prudent, ca un cremling care iese din crăpătura lui după furtună. Se opri şi lumina se înălţă din el, ca nişte mlădiţe mărunţele. O privelişte tare bizară.

— Eşti o experienţă interesantă, prietene, spuse Ym, în timp ce licărirea ajunse pe calapod? Una la care sunt onorat să iau parte.

— Eu… începu sprenul. Eu…

Forma îi tremură pe neaşteptate, apoi căpătă contururi mai puternice, ca şi cum lumina s-ar fi concentrat.

— Vine el.

Ym se ridică, neliniştindu-se brusc. Zări ceva mişcându-se afară, pe stradă. El era oare? Cel în straie ostăşeşti, care pândea?

Nu, nu era decât un copil, se uita pe furiş prin uşa deschisă. Ym zâmbi şi-şi trase sertarul cu sfere, luminând mai tare încăperea. Copilul se trase înapoi, la fel cum făcuse sprenul.

Acesta din urmă dispăruse undeva. O făcea întotdeauna când se apropiau alţi oameni.

— N-are de ce să-ţi fie frică, spuse Ym aşezându-se la loc pe taburetul lui. Intră. Lasă-mă să mă uit la tine.

Micul vagabond murdar se apropie din nou şi se uită înăuntru. Nu purta decât o pereche de pantaloni zdrenţuiţi; n-avea cămaşă, dar aşa ceva nu era ieşit din comun acolo, în Iri, unde de obicei era cald şi ziua, şi noaptea.

Picioarele bietului copil erau murdare şi zgâriate.

— Ei, vorbi din nou Ym, numai atât nu e de-ajuns. Intră, tinere, şi aşază-te. Să facem ceva pentru picioarele tale.

Scoase de sub masă unul dintre taburetele lui.

— Mi-au spus că nu ceri nicio plată, zise copilul fără să se clintească.

— Se înşală întru totul, răspunse Ym. Dar cred c-o să găseşti preţul suportabil.

— N-am nicio sferă.

— Nici n-o să fie nevoie de vreuna. Plata o să fie povestea ta. Experienţele tale. Aş vrea să le aflu.

— Mi-au spus că eşti ciudat, zise băiatul, intrând în sfârşit în atelier.

— Au avut dreptate, încuviinţă Ym bătând cu palma în taburet.

Micul vagabond se apropie cu sfială, încercând să-şi ascundă şchiopătatul. Era iriali, dar murdăria dădea impresia că are pielea şi părul mai închise la culoare, deşi erau aurii. Pielea mai puţin – îţi trebuia lumină ca s-o vezi bine –, dar părul cu siguranţă. Era semnul distinctiv al poporului său.

Ym îi făcu semn să-şi ridice piciorul sănătos, însă luă o cârpă, o udă şi îndepărtă jegul. N-avea de gând să facă proba cu nişte picioare atât de murdare. Băiatul îşi retrase vizibil piciorul din pricina căruia şchiopăta, parcă vrând să ascundă zdreanţă în care era înfăşurat.

— Ei, care e povestea ta? întrebă Ym.

— Eşti bătrân, spuse băiatul. Mai bătrân decât toţi oamenii pe care-i cunosc. Ca un bunic. Probabil că ştii deja totul. De ce vrei s-auzi ce-am eu de spus?

— E una dintre ciudăţeniile mele, răspunse Ym. Haide. S-auzim.

Băiatul oftă, dar începu să vorbească. Pe scurt. Nu era neobişnuit. Voia să-şi împărtăşească povestea. Încet, cu întrebări puse cu grijă, Ym i-o smulse pe toată. Era fiul unei târfe

şi fusese dat afară din casă imediat ce fusese în stare să-şi poarte singur de grijă. Credea că trecuseră vreo trei ani. Acum probabil avea opt.

Ascultându-l, Ym îi curăţă un picior, îi tăie unghiile şi i le pili. Pe urmă arătă către celălalt.

Băiatul îl ridică fără tragere de inimă. Ym desfăşură cârpa şi găsi o tăietură urâtă în talpă. Era deja infectată şi mişuna de putredospreni, mici fire roşii.

Ym şovăi.

— Trebuia să-mi fac rost de pantofi, spuse vagabondul întorcându-şi privirea. Nu mă mai descurcam fără ei.

Tăietura din talpă avea margini zdrenţuite.

„S-o fi ales cu ea căţărându-se pe un gard?”, se întrebă Ym.

Băiatul îşi ridică privirea spre el, prefăcându-se că nu-i pasă. O asemenea rană încetinea foarte mult un vagabond şi, pe străzi, asta putea să-i aducă moartea. Ym o ştia mult prea bine.

Se uită la băiat şi-i văzu umbra de îngrijorare din ochii mici. Infecţia se întinsese în susul-piciorului.

— Cred c-o să am nevoie de ajutorul tău, prietene, şopti Ym.

— Poftim? întrebă băiatul.

— Nimic, răspunse cizmarul întinzând mâna spre sertarul mesei.

Lumina revărsată dinăuntru venea de la cinci stropi de diamant. Toţi vagabonzii care-i intraseră în atelier îi văzuseră. Până atunci nu-l jefuiseră decât de două ori.

Îşi îndesă mâna mai mult, deschise compartimentul secret din fundul sertarului, scoase de acolo o sferă mai valoroasă – un broam – şi îi ascunse imediat lumina în pumn, în timp ce lua nişte antiseptic în cealaltă mână.

Leacul nu era de-ajuns, nu pentru un băiat care nu putea să stea la pat. Să rămână culcat, ungându-se mereu cu leacuri scumpe, vreme de câteva săptămâni? Era imposibil pentru un vagabond care trebuia să se zbată să facă rost de mâncare în fiecare zi.

Ym îşi duse mâinile la spate, cu sfera încă ascunsă în una dintre ele. Bietul copil. Probabil că îl durea cumplit de tare. Probabil ar fi fost normal să zacă, chinuit de fierbinţeală, dar orice vagabond ştia să mestece scoarţă-cu-creste ca să rămână treaz şi vioi mai mult decât era firesc.

Nu departe de el, sprenul de lumină scăpărătoare trăgea cu

ochiul de sub un teanc de pătrate de piele. Ym unse rana cu antiseptic, apoi îl puse deoparte şi săltă piciorul băiatului, fredonând încetişor.

Lumina din cealaltă mână îi dispăru.

Putredosprenii fugiră de pe rană.

Când îşi săltă palma, tăietura prinsese coajă, culoarea pielii redevenise normală şi infecţia dispăruse. Până atunci, Ym nu-şi folosise talentul decât de câteva ori, şi întotdeauna o făcuse sub masca întrebuinţării leacului. Nu semăna cu nimic din tot ce auzise vreodată. Poate că tocmai de aceea îi fusese dat – ca să-l poată experimenta cosmerul.

— Hei, spuse băiatul, mă simt mult mai bine.

— Mă bucur, răspunse Ym punând la loc, în sertar, sfera şi antisepticul.

Sprenul se retrăsese.

— Să vedem dacă am ceva care ţi se potriveşte.

Începu să-i probeze pantofi. De obicei, după probă, îşi lăsa muşteriul să plece şi îi făcea o pereche de pantofi perfectă, anume pentru el. Însă, din nefericire, pentru copilul acela trebuia să folosească pantofi gata făcuţi. Prea mulţi dintre micii vagabonzi nu se mai întorseseră să-şi ia perechea de pantofi, lăsându-l măcinat de griji şi de întrebări. Li se întâmplase ceva? Uitaseră pur şi simplu? Sau explicabila lor atitudine bănuitoare fusese mai puternică decât ei?

Spre norocul băiatului, avea mai multe perechi de încălţări solide care i s-ar fi putut potrivi.

„Am nevoie de mai multă piele de porc argăsită”, se gândi el şi-şi spuse că trebuia să ţină minte.

Copiii n-aveau grijă de pantofi aşa cum ar fi trebuit. Îi trebuia piele care n-avea de suferit când se învechea, chiar dacă nu era bine îngrijită.

— Chiar ai de gând să-mi dai o pereche de pantofi! zise vagabondul. Degeaba?

— Nu degeaba. Mi-ai spus povestea ta, îl contrazise Ym punându-i în picior un alt pantof pentru probă.

Renunţase să-ncerce să-i deprindă pe micii vagabonzi să poarte ciorapi.

— De ce?

— Pentru că tu şi cu mine suntem Una, răspunse Ym.

— O ce?

— O făptură, spuse cizmarul.

Puse pantoful deoparte şi scoase altul din raft.

— Cu multă vreme în urmă, nu era decât Una. Una care ştia totul, dar nu experimentase nimic. Aşa că Una a devenit mai mulţi – noi, oamenii. Una, care e, în acelaşi timp, bărbat şi femeie, a făcut asta ca să experimenteze toate lucrurile.

— Una. Adică Zeul?

— Dacă vrei să-i spui aşa. Dar nu e întru totul adevărat. Nu accept existenţa zeilor. Noi suntem iriali şi o parte din Lunga Cale, din care acesta e Al Patrulea Tărâm.

— Vorbeşti ca un preot.

— Nu-i accept nici pe preoţi, zise Ym. Sunt de pe alte tărâmuri şi vin să ne predice nouă. Irialii n-au nevoie de predici, numai de experienţe. Fiecare experienţă e altfel, duce către întregire. În cele din urmă, totul va fi pus înapoi, laolaltă – când se va dobândi al Şaptelea Tărâm – şi vom redeveni Una.

— Adică tu şi eu… spuse vagabondul. Noi doi suntem acelaşi lucru?

— Da. Două minţi ale unei singure făpturi, trăind vieţi diferite.

— Ce prostie!

— Pur şi simplu e vorba doar de perspectivă, sublinie Ym, pudrând picioarele băiatului şi încălţându-l cu o altă pereche de pantofi de probă. Mergi puţin cu ăştia, te rog.

Băiatul îi aruncă o privire stranie, dar se supuse şi făcu câţiva paşi. Nu mai şchiopăta.

— Perspectivă, repetă Ym, ridicând o mână şi mişcându-şi degetele. Privite de foarte aproape, degetele unei mâini par diferite şi despărţite unele de altele. Într-adevăr, degetul mare nu pare să aibă mare lucru în comun cu cel mic. Dar, când te uiţi din perspectiva potrivită, îţi dai seama că degetele fac parte din ceva mult mai mare. Că sunt într-adevăr Una.

Băiatul se încruntă. Probabil ceva din toate astea îi depăşea puterea de înţelegere.

„Trebuie să vorbesc mai simplu şi… ”

— De ce trebuie să fii tu degetul împodobit cu inel scump, zise vagabondul, făcând câţiva paşi în altă direcţie, iar eu cel mic, cu unghia ruptă?

Ym zâmbi.

— Ştiu că pare nedrept, dar nedreptatea n-are cum să existe, fiindcă, la sfârşit, suntem toţi la fel. În plus, eu n-am avut

întotdeauna atelierul ăsta.

— Nu?

— Nu. Ai fi surprins dacă ai afla de unde am venit. Aşază-te din nou, te rog.

Copilul se aşeză.

— Leacul ăla lucrează într-adevăr bine. Da, chiar bine.

Ym îi scoase pantofii şi se folosi de pudră, care se ştersese pe alocuri, ca să-şi dea seama cât de bine i se potriveau. Apoi alese o pereche de pantofi gata făcuţi şi se concentră asupra lor câteva clipe, îndoindu-i în mâini. Ar fi vrut să pună un soi de branţ moale pe talpa celui pentru piciorul rănit, ceva care să se poată scoate peste câteva săptămâni, după ce se vindeca…

— Lucrurile astea despre care vorbeşti, spuse băiatul. Mie mi se par tâmpenii. Adică, dacă am fi cu toţii aceeaşi persoană, n-ar trebui s-o ştim deja?

— Când eram Una, am ştiut adevărul, dar acum, fiind mai mulţi, ignoranţa e necesară. Există o atât de mare diversitate de vieţi ca să poată fi experimentate tot felul de gânduri. Asta înseamnă că unii dintre noi ştiu, iar alţii nu trebuie să ştie – aşa cum unii trebuie să fie bogaţi şi alţii trebuie să fie săraci, zise Ym şi mai meşteri puţin la pantof. Cândva chiar au ştiut-o mulţi. Nu se vorbeşte despre toate astea atât de mult cât ar trebui. Uite, hai să vedem cum îţi vin ăştia.

Îi întinse pantofii băiatului, care îi încălţă şi le legă şireturile.

— Poate că acum viaţa ta e neplăcută… începu Ym.

— Neplăcută?

— Bine. De-a dreptul groaznică. Dar o să-ţi fie mai bine, tinere. Ţi-o garantez.

— Credeam, spuse copilul, bătând cu piciorul sănătos în podea ca să încerce pantoful, c-o să-mi zici că viaţa asta e groaznică, dar în cele din urmă nu contează, pen' că mergem în acelaşi loc.

— E adevărat, încuviinţă cizmarul, dar, în clipa asta, nu e un gând prea încurajator, nu?

— Nu e.

Ym se întoarse la masa lui de lucru.

— Dacă poţi, încearcă să nu te sprijini prea tare pe piciorul rănit.

Vagabondul o porni spre uşă cu paşi mari, dintr-odată grăbit, ca şi cum ar fi fost nerăbdător să plece înainte să se

răzgândească Ym şi să-i ia pantofii înapoi. Dar se opri totuşi în prag.

— Dacă suntem toţi doar aceeaşi persoană care încearcă tot soiul de vieţi, nu e nevoie să le dai altora pantofi. Pen’ că nu contează.

— Nu ţi-ai trage singur un pumn în nas, nu-i aşa? Dacă fac viaţa ta mai bună, o fac şi pe a mea mai bună.

— Asta-i o aiureală, răspunse băiatul. Eu cred că eşti, pur şi simplu, un om bun.

Se grăbi să iasă, fără să mai adauge niciun cuvânt.

Ym zâmbi clătinând din cap. În cele din urmă, se apucă din nou de lucru la calapod. Sprenul apăru iarăşi.

— Mulţumesc, zise cizmarul. Pentru ajutor.

Nu ştia de ce putea să facă ceea ce făcea, dar ştia că sprenul avea legătură cu asta.

— E încă aici, şopti acesta.

Ym aruncă o privire dincolo de uşă, către strada cufundată în noapte. Vagabondul era acolo?

În spatele lui foşni ceva.

Tresări şi se răsuci. Atelierul era o încăpere plină de unghere întunecate şi de dulapuri. Oare auzise un şobolan?

De ce era deschisă uşa către camera din spate – cea în care dormea? De obicei o ţinea închisă.

Prin întunericul de acolo se mişcă o umbră.

— Dac-ai venit pentru sfere, spuse cizmarul tremurând, să ştii c-aici nu sunt decât cinci stropi.

Alte foşnete. Umbra se desprinse din întuneric, căpătând înfăţişarea unui bărbat cu piele întunecată, makabaki – în afara semilunii palide de pe un obraz. Era îmbrăcat în negru şi argintiu, purta o uniformă, dar a unei armate pe care Ym n-o recunoştea. Şi avea mănuşi groase, cu manşete rigide în partea din spate.

— A trebuit să mă străduiesc din greu ca să-ţi descopăr fapta necugetată, spuse străinul.

— N-am… se bâlbâi Ym. Numai… cinci stropi.

— Ai dus o viaţă nepătată, după tinereţea ta de chefliu, continuă bărbatul cu voce egală. Un tânăr bogat, care bea şi cheltuieşte petrecând averea lăsată de părinţi. Asta nu e în afara legii. Însă asasinatul este.

Ym se gârbovi pe taburetul lui.

— N-am ştiut. N-am ştiut c-o s-o ucidă.

— Otravă trimisă sub forma unei sticle de vin, adăugă bărbatul, înaintând în atelier.

— Mi-au spus că însuşi vinul bun e un semn! exclamă Ym. C-o să ştie că mesajul vine de la ei şi că trebuie să plătească! Aveam o nevoie disperată de bani. Ca să mănânc, înţelegi. Oamenii de pe străzi nu sunt cumsecade…

— Ai fost complice la un asasinat, spuse necunoscutul, trăgându-şi mai bine mănuşile, mai întâi pe o mână, apoi pe cealaltă.

Vorbea fără absolut nicio emoţie, de parcă ar fi discutat despre vreme.

— N-am ştiut… insistă Ym.

— Eşti vinovat oricum.

Bărbatul întinse braţul într-o parte şi acolo, din ceaţă, se formă o armă care îi căzu apoi în mână.

O Cristalsabie? Ce fel de apărător al legii îi intrase în casă? Ym rămase cu ochii holbaţi la minunata lamă argintie.

Pe urmă o rupse la fugă.

Se părea că, din vremea petrecută pe străzi, rămăsese cu instincte folositoare. Izbuti să azvârle către străin un teanc de bucăţi de piele şi să se ferească de Sabia repezită spre el. Ieşi în goană pe strada întunecată şi continuă să alerge, ţipând. Poate c-avea să-l audă cineva. Poate că cineva avea să-i sară în ajutor.

Nu-l auzi nimeni.

Nu-i sări nimeni în ajutor.

Ym era bătrân. Când ajunse la prima răspântie, gâfâia, rămas fără aer. Se opri lângă dugheana bătrânului bărbier, întunecată, cu uşa zăvorâtă. Micul spren mergea pe lângă el, o lumină pâlpâitoare, răsfirată către exterior, într-un cerc. Superbă.

— Cred, spuse Ym gâfâind, că… mi-a sunat ceasul. Fie ca Una… să găsească această amintire… plăcută.

Pe strada din spatele lui răsunau paşi, tot mai aproape.

— Nu, şopti sprenul. Lumina!

Ym se căută în buzunar şi scoase o sferă. O putea întrebuinţa, cumva, ca să…

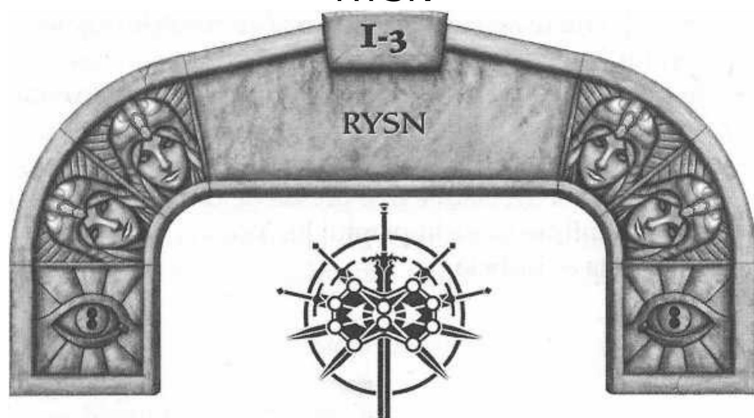
Umărul omului legii îl izbi pe cizmar de peretele dughenei bărbierului. Ym gemu şi scăpă sfera.

Omul în argintiu îl răsuci. Părea o umbră în noapte, o siluetă profilată pe cerul negru.

— S-a întâmplat acum patruzeci de ani, şopti Ym.
— Împărţirea dreptăţii e mai presus de timp.
Bărbatul înfipse sabia în pieptul lui Ym.
Experienţa se încheie.

I-3

RYSN

Lui Rysn îi plăcea să pretindă că iarba shin din vasul ei nu e proastă, ci doar meditativă. Stătea lângă prora catamaranului, cu vasul în poală. Suprafaţa de altminteri liniştită a Mării Reshi clipocea, tulburată de vâsla călăuzei din spatele ei. Aerul cald şi rece îi umplea fruntea şi gâtul cu broboane de sudoare.

Probabil că avea să plouă din nou. Acolo, pe mare, cădea cea mai afurisită ploaie cu putinţă – nu puternică şi impresionantă, ca marile furtuni, ba chiar şi lipsită de stăruinţa revărsărilor obişnuite ale norilor. Acolo nu era decât o pâclă neguroasă, mai mult decât o simplă ceaţă şi mai puţin decât o burniţă. De-ajuns ca să distrugă pieptănătura, sulimanurile, hainele – chiar tot ce făcea obiectul strădaniilor unei femei tinere de a arăta prezentabil când se ocupa de negoţ.

Rysn îşi aşeză mai bine vasul în poală. Botezase iarba Tyvnk. Ursuz. Babskul ei răsese când auzise numele. Înţelesese. Dându-i ierbii un nume, Rysn mărturisise că el avusese dreptate, iar ea se înşelase; anul trecut, negoţul lui cu shinii fusese din cale afară de profitabil.

Rysn prefera să nu stea posomorâtă fiindcă se dovedise atât de clar că greşise. Lăsa planta să fie ursuză în locul ei.

Traversau acele ape deja de două zile, şi asta după ce aşteptaseră în port mai multe săptămâni, până ce prinseseră, între două mari furtuni, momentul potrivit pentru o călătorie pe marea aproape închisă. În ziua aceea, era şocant de neclintită. Aproape tot atât de liniştită ca Lacul Străveziu.

Vstim se afla la două vase distanţă, în flotila lor dezordonată de bărci cu pânze. Purtate de vâslele unor parshi noi, cele

şaisprezece catamarane lucioase erau încărcate cu obiecte cumpărate cu profiturile din ultima expediţie. Vstim încă se mai odihnea la pupa bărcii sale. Nu părea cu mult mai mult decât un alt morman de stofe, aproape de nedeosebit de sacii cu mărfuri.

Avea să-şi revină. Oamenii se îmbolnăveau. Se întâmpla, dar el avea să se însănătoşească.

„Şi sângele pe care l-ai văzut pe batista lui?”

Îşi alungă gândul şi se răsuci cu o mişcare apăsată, mutându-l şi pe Tyvnk, proptit în scobitura cotului ei stâng. Păstra vasul foarte curat. Pământul ăla de care avea nevoie iarba ca să trăiască era mai rău decât cremul şi avea o înclinaţie către distrugerea hainelor.

Gu, călăuza flotilei, călătorea pe acelaşi vas cu ea, stând chiar în spatele ei. Semăna foarte bine cu un lac-străvezean, cu braţele şi picioarele lui lungi, cu pielea tăbăcită şi cu părul negru. Însă toţi lac-străvezenii pe care îi întâlnise le dădeau o foarte mare importanţă zeilor ălora ai lor. Se îndoia că Gu fusese vreodată de părere că există ceva care merită să i se dea importanţă.

Asta includea sosirea lor la destinaţie la timpul stabilit.

— Ziceai că suntem aproape, îi spuse.

— O, chiar suntem, răspunse el, săltându-şi vâsla şi afundând-o apoi din nou. Curând, de-acum.

Vorbea destul de bine în thaylenă, motiv pentru care îl şi luaseră în slujba lor. În niciun caz n-o făcuseră pentru punctualitate.

— Defineşte „curând”, îi ceru Rysn.

— Defineşte…

— Ce înţelegi prin „curând”?

— Curând. Azi, poate.

Poate. Încântător.

Gu continuă să vâslească, făcând-o numai pe o parte a bărcii, dar izbutind cumva s-o împiedice să meargă în cerc. La pupa catamaranului lui Rysn, Kylrm – şeful gărzii lor – se juca tot deschizând şi închizând parasolul ei. Părea să-l considere o invenţie nemaipomenită, deşi era vorba de un obiect deja popular în Thaylenah de ere.

„Asta arată cât de rar se întorc oamenii lui Vstim în sânul civilizaţiei.”

Un alt gând îmbucurător. Ei bine, preferase să fie ucenica lui

din dorinţa de a călători în locuri exotice, şi într-un astfel de loc se afla. Era adevărat şi că se aşteptase ca exoticul şi sofisticarea să fie tot timpul mână în mână. Dacă ar fi avut minte măcar cât o toantă – ceea ce nu era sigură că nu fusese pe atunci –, şi-ar fi dat seama că negustorii cu adevărat prosperi nu sunt cei care merg acolo unde e toată lumea dispusă să se ducă.

— E greu, spuse Gu, continuând să vâslească în ritmul lui lenevos. În vremurile astea, nu mai există tipare. Zeii nu mai merg pe unde ar trebui s-o facă. O vom găsi. Da, o vom găsi.

Rysn îşi înăbuşi un oftat. Cu Vstim din nou bolnav, conducerea flotilei era îndatorirea ei. Îşi dorea să fi ştiut unde o conducea sau măcar cum să găsească locul care le era destinaţie.

Asta era necazul cu insulele mişcătoare.

Bărcile pluteau pe lângă o grămadă de crengi care întrerupeau suprafaţa apei. Încurajate de vânt, valuri mărunte clipoceau, lovindu-se de ramurile ţepene, ieşite în afara lor ca degetele unui om care se îneacă. Marea era mai adâncă decât Lacul Străveziu, cu apele lui năucitor de scăzute. Copacii ăia aveau probabil mai bine de zece stânjeni şi scoarţa de piatră. Gu îi numea *i-nah*, ceea ce părea să însemne „rău". Puteau să spintece coca unei bărci.

Uneori treceau pe lângă crengi ascunse chiar sub suprafaţa sticloasă, aproape invizibile. Rysn habar n-avea de unde ştia Gu să le ocolească. În privinţa asta, ca şi în multe altele, erau nevoiţi să aibă pur şi simplu încredere în el. Ce se făceau dacă îi conducea într-o ambuscadă, acolo, pe apele alea tăcute? Se simţi brusc încântată fiindcă Vstim le poruncise oamenilor din garda lor să stea cu ochii pe fabrialul care îţi arăta când se apropia cineva. Era…

Pământ.

Rysn se ridică în picioare, făcând catamaranul să se legene primejdios. În faţa lor era ceva, o linie neagră, îndepărtată.

— Ah, spuse Gu. Vezi? Curând.

Ea rămase în picioare şi, cu un semn, îşi ceru parasolul când începură să cadă stropi mărunţi. Nu-i era de mare folos, deşi fusese dat cu ceară, ca să poată servi şi drept umbrelă de ploaie. Pradă entuziasmului, abia dacă se gândi la asta sau la părul ei, care se încreţea tot mai tare. „În sfârşit."

Insula era mult mai mare decât se aşteptase. Şi-o imaginase

ca pe o corabie imensă, nu ca pe o falnică formaţiune stâncoasă înălţată deasupra apei ca un bolovan deasupra pământului. Nu semăna cu nici o altă insulă pe care o mai văzuse vreodată; părea să nu aibă plajă şi nu era plată şi joasă, ci muntoasă. Oare pantele şi vârful n-ar fi trebuit să se macine cu timpul?

— E atât de verde, spuse când ajunseră mai aproape.

— Tai-na e un loc foarte bun pentru culturi, spuse Gu. Şi pentru traiul oamenilor. În afara cazului când e război.

— Când două insule se apropie prea mult, spuse Rysn. Ca să se pregătească pentru călătorie, citise despre asta, deşi nu existau prea mulţi erudiţi care să fie destul de interesaţi de Reshi ca să scrie despre aşa ceva. Existau zeci sau chiar sute de insule plutitoare care se mişcau pe apă. Pe ele, oamenii duceau vieţi simple, luându-le mişcările drept voinţă divină.

— Nu întotdeauna, chicoti Gu. Uneori, când se apropie Tai-na, e bine. Alteori e rău.

— De ce depinde? întrebă Rysn.

— Păi, chiar de Tai-na.

— Insula hotărăşte, spuse Rysn categorică, luându-l în râs. „Primitivi.” Ce se aştepta babskul ei să câştige făcând negoţ acolo?

— Cum poate o insulă să…

Apoi insula din faţa lor se mişcă.

Dar nu plutind, aşa cum îşi imaginase ea. I se schimbă însăşi forma, cu pietrele răsucindu-se şi ondulându-se, cu o bucată imensă de stâncă ridicându-se într-o mişcare ce părea leneşă dacă nu o apreciai ţinând cont de grandoarea dimensiunilor.

Rysn se aşeză cu zgomot, privind cu ochii măriţi. Stânca – piciorul – se ridică, împroşcând cu apă ca ploaia. Înaintă clătinându-se, apoi căzu din nou în apă cu o forţă de necrezut.

Tai-na, zeii Insulelor Reshi, erau carapace-mari.

Nu mai văzuse un animal mai mare şi nici nu auzise să fi existat vreunul. Erau destul de mari pentru ca, prin comparaţie, monştrii legendari, de soiul demonilor spărturilor din îndepărtatul Natanatan, să pară nişte pietricele!

— De ce nu mi-a spus nimeni? întrebă ea, întorcându-se spre pupa ca să se uite la ceilalţi doi oameni din barcă.

Cel puţin Kylrm ar fi trebuit, cu siguranţă, să-i spună câte ceva.

— E mai bine să vezi cu ochii tăi, spuse Gu, vâslind cu

obişnuita lui nepăsare.

Rysn nu se sinchisi prea mult de zâmbetul batjocoritor.

— Să te fi lipsit de clipa descoperirii? zise Kylrm. Îmi aduc aminte cum a fost când am văzut prima oară una mişcându-se. Merită să nu strici surpriza. Nici oamenilor noi din gardă nu le spunem când vin aici prima oară.

Rysn îşi stăpâni iritarea şi se uită din nou la „insulă”. Blestemă descrierile inexacte din cărţile citite. Conţineau prea multe mărturii indirecte şi prea puţine poveşti din experienţă personală. Îi venea greu să creadă că nimeni nu consemnase adevărul. Probabil că alesese, pur şi simplu, cărţi nepotrivite.

Ploaia ceţoasă învălui imensul animal în pâclă şi mister. Ce mânca un animal atât de mare? Oare îi observa pe oamenii care trăiau pe spinarea lui? Oare îi păsa de ei? Kelek... Cum se *împerecheau* monştrii ăia?

Cel din faţa lor era, probabil, foarte bătrân. Barca ajunse în umbra lui şi Rysn văzu plantele care creşteau pe pielea stâncoasă. Mormanele de coajă-de-piatră alcătuiau câmpuri întinse de culori vibrante. Muşchiul acoperea aproape totul. Lujerii şi mugurii-de-stâncă se înfăşurau în jurul trunchiurilor copacilor mărunţi care-şi găsiseră loc pentru rădăcini în crăpăturile dintre plăcile carapacei.

Gu conduse convoiul în jurul piciorului din spate – ocolindu-l la mare distanţă, spre uşurarea lui Rysn – apoi urmări flancul creaturii. Acolo carapacea se afunda în apă, formând o platformă. Rysn auzi oamenii înainte de a-i zări, fiindcă râsetele li se înălţau printre împroşcările apei. Ploaia se opri, aşa că ea îşi lăsă parasolul în jos şi îl scutură deasupra apei. Şi văzu în cele din urmă oamenii, un grup de tineri, băieţi şi fete, care se urcau pe o creastă a carapacei, de unde săreau în mare.

Nu o surprinse. Aidoma celei din Lacul Străveziu, apa din Marea Reshi era caldă. Rysn se aventurase cândva în apele de lângă ţinutul ei de baştină. Fusese o experienţă care-i îngheţase sângele în vene şi n-o încerca niciun om cu mintea sănătoasă. Adesea, o baie în ocean avea de-a face cu alcoolul şi bravada.

Însă se aşteptase ca, în locul acela, înotul să fie ceva obişnuit. La ce nu se aşteptase era să-i vadă pe înotători dezbrăcaţi.

Roşi ca focul când un grup de oameni trecu în fugă dincolo de excrescenţa în formă de doc a carapacei, cu toţii la fel de goi ca în ziua în care se născuseră. Tineri şi tinere cărora nu le păsa

cine îi vedea. Rysn nu era pudică, nu ca un alethi, dar... Pe Kelek! N-ar fi trebuit totuşi să poarte ceva?

În jur îi cădeau ruşinospreni, ca nişte flori cu petale albe şi roşii, plutind în vânt. În spatele ei, Gu chicoti.

Kylrm i se alătură.

— Ăsta e un alt lucru despre care nu-i prevenim pe nou-veniţi.

„Primitivi”, se gândi Rysn. N-ar fi trebuit să roşească aşa. Era femeie în toată firea. Ei, aproape.

Flotila îşi continuă drumul către o parte a carapacei care alcătuia un soi de doc – un platou aflat, în cea mai mare parte, deasupra apei. Se opriră să aştepte, deşi ea nu ştia ce aşteptau.

După câteva clipe, platoul se legănă – cu apa scurgându-se de pe el – de parcă animalul ar mai fi făcut un pas leneş. Apa agitată de mişcare se adună în valuri care clipociră, spărgându-se de bărci. După ce se linişti totul, Gu îi conduse către doc.

— Urcaţi, spuse.

— Nu legăm bărcile? întrebă Rysn.

— Nu. Nu e sigur din pricina mişcărilor. Le retragem.

— Şi peste noapte? Cum acostează vasele?

— Înainte de culcare, le îndepărtăm şi le legăm unele de altele. Dormim pe ele. Dimineaţă găsim din nou insula.

— A, da? spuse ea, răsuflând adânc ca să se liniştească şi asigurându-se că-şi aşezase bine vasul cu iarbă pe fundul catamaranului.

Se ridică în picioare. Nu urma ceva plăcut pentru pantofii ei, care fuseseră destul de scumpi. Avea senzaţia că reshii nu se sinchiseau de aşa ceva. Probabil că ar fi putut merge desculţă la întâlnirea cu regele lor. Pe Patimi! După câte văzuse, probabil ar fi putut să-l întâlnească şi cu sânii goi.

Coborî cu mare grijă din barcă şi descoperi cu încântare că, deşi se afla cu o palmă sub apă, cochilia nu era alunecoasă. Kylrm o urmă şi ea îi întinse parasolul strâns, apoi se retrase cu un pas şi aşteptă să-şi îndepărteze Gu barca. Un alt vâslaş ocupă locul cu a lui, un catamaran mai lung, cu parshi care ajutau la vâslit.

Babskul ei era ghemuit înăuntru, înfăşurat în pătură în ciuda căldurii şi cu capul sprijinit de marginea din spate a bărcii. Pielea lui palidă avea o nuanţă galbenă ca ceara.

— Babsk... spuse Rysn cu inima frângându-i-se. Ar fi trebuit să facem cale-ntoarsă.

— Prostii, răspunse el cu voce slabă, dar zâmbind. Mi-a fost şi mai rău. Negoţul e pe primul loc. Am băgat prea mulţi bani în mărfuri.

— O să mă duc la regele insulei şi la negustori, zise Rysn. O să-i rog să vină să se-nţeleagă cu tine aici, pe doc.

Vstim tuşi în căuşul palmei.

— Nu. Oamenii ăştia nu sunt ca shinii. Slăbiciunea mea ar fi un dezastru pentru negocieri. Cutezanţă. Cu reshii trebuie să fii cutezător.

— Cutezător? se miră Rysn, cu ochii la călăuza bărcii, care trândăvea cu degetele în apă. Babsk… reshii sunt destinşi, nepăsători. Nu cred că pentru ei contează prea mult.

— Atunci o să ai o surpriză, spuse Vstim, apoi urmări privirea ei către înotătorii din apropiere, care săreau în apă chicotind sau râzând. Aici viaţa poate fi simplă, e adevărat. Atrage astfel de oameni aşa cum atrage războiul durerospreni.

Atrage… Una dintre femei trecu pe lângă ea în grabă şi Rysn observă, şocată, că avea sprâncene thaylene. Soarele îi bronzase pielea, aşa că diferenţa de culoare nu sărea în ochi. Uitându-se din nou la înotători, Rysn mai remarcă şi alţii. Doi erau probabil herdazieni, zări chiar şi… un alethi? Imposibil.

— Unii caută un loc ca ăsta, adăugă Vstim. Le place viaţa reshilor. Aici pot pur şi simplu să călătorească stând pe insulă. Se bat când insulele se luptă între ele. În restul timpului se destind. În orice cultură există astfel de oameni, fiindcă orice societate e alcătuită din indivizi diferiţi. Trebuie să înveţi asta. Nu lăsa presupunerile despre o anumită cultură să stea în calea priceperii tale de a înţelege fiecare individ, fiindcă altminteri n-o să-ţi meargă bine.

Ea dădu din cap. Părea atât de slăbit, dar cuvintele lui erau ferme. Încercă să nu se mai gândească la înotători. După ce descoperise că în grupul lor se afla cel puţin o persoană din poporul ei, se simţea încă şi mai stânjenită.

— Dacă nu poţi face negoţ cu ei… spuse.

— Trebuie s-o faci tu.

În pofida căldurii, Rysn simţi fiori de gheaţă. Pentru asta i se alăturase lui Vstim, nu? De câte ori nu-şi dorise s-o lase pe ea să conducă tocmeala? De ce era acum atât de speriată?

Aruncă o privire către barca ei, care se îndepărta, ducând cu ea vasul cu iarbă. Pe urmă se uită din nou la babsk.

— Spune-mi ce trebuie să fac.

— Ei ştiu foarte multe despre străini, zise Vstim. Mai multe decât ştim noi despre ei. Din pricină că atât de mulţi de-ai noştri vin să trăiască aici. Mulţi reshi sunt exact atât de nepăsători cum ai spus, dar mulţi alţii nu sunt. Aceia preferă să lupte. Iar negoţul… e pentru ei ca o luptă.

— Ca şi pentru mine, spuse Rysn.

— Îi cunosc pe oamenii ăştia. Trebuie să avem credinţă în Patimi fiindcă Talik nu e aici. E cel mai bun dintre ei şi pleacă adesea să facă negoţ cu alte insule. Indiferent cu cine o să te întâlneşti ca să închei târgul, el sau ea o să te cântărească aşa cum îţi cântăreşti un potrivnic în luptă. Şi, pentru ei, lupta e sugerarea unei atitudini. Am avut odată ghinionul să mă aflu pe o insulă în timp de război, zise Vstim, apoi tusea îl întrerupse, dar refuză cu un gest băutura oferită de Kylrm. Cele două insule mugeau, continuă el, iar oamenii au coborât în bărci, să se insulte şi să se fălească. Mai întâi i-au scos în faţă pe cei nevolnici, care au strigat unii la alţii lăudându-se, apoi s-a trecut la un soi de duel verbal, în care au intrat cei mai pricepuţi. Pe urmă au urmat săgeţile şi suliţele, lupta în bărci şi în apă. Din fericire, numărul urletelor l-a depăşit pe cel al tăieturilor.

Rysn înghiţi în sec, dând din cap.

— Nu eşti pregătită pentru aşa ceva, copilă, spuse Vstim.

— Ştiu.

— Bun. În sfârşit îţi dai seama. Acum du-te. Nu ne vor lăsa să stăm mult pe insula lor dacă nu suntem de acord să rămânem pentru totdeauna.

— Şi ce-ar presupune asta?

— Ei bine, în primul rând, trebuie să-i dai regelui lor tot ce ai.

— Minunat, spuse Rysn ridicându-se. Mă-ntreb cum i-ar sta în pantofii mei. Încă nu mi-ai spus ce vrem să luăm de aici, adăugă ea răsuflând adânc.

— Ştiu ei, răspunse babskul, apoi tuşi. Discuţia voastră n-o să fie o tocmeală. Înţelegerea a fost pusă la punct cu ani în urmă.

Rysn se întoarse spre el încruntându-se.

— Poftim?

— Problema nu e ce poţi obţine de la ei, ci dacă te consideră sau nu demnă de ceea ce ar trebui să primeşti. Convinge-i, zise Vstim şi şovăi o clipă. Patimile să-ţi fie călăuză, copilă. Să te descurci.

Părea o rugăminte. Dacă flotila lor nu era primită… De data asta, cheltuielile negoţului nu se regăseau în mărfuri – lemn, haine, tot felul de provizii simple, cumpărate ieftin –, ci în pregătirea convoiului. Era vorba de călătoria pe meleaguri atât de îndepărtate, de plata călăuzelor, de timpul irosit în aşteptarea unei pauze între furtuni şi de cel, încă şi mai îndelungat, scurs până la găsirea insulei dorite. Dacă era refuzată, puteau totuşi vinde ceea ce aduseseră, dar paguba ar fi fost devastatoare, având în vedere costul enorm al întregului drum.

Doi oameni din gardă, Kylrm şi Nlent, i se alăturară când se despărţi de Vstim şi o porni de-a lungul acelui ieşind al carapacei asemănător cu un doc. Acum, când se aflau atât de aproape, îi era greu să vadă un animal în loc de o insulă. Chiar în faţa ei, stratul de licheni făcea carapacea aproape imposibil de deosebit de o stâncă. Copacii creşteau în pâlcuri, cu rădăcinile atârnându-le în apă şi crengile înălţându-li-se spre a se uni într-o pădure.

Păşi şovăind pe singura cărare ce se îndepărta de apă. „Pământul” forma trepte, mult prea pătrate şi prea uniforme ca să fie naturale.

— Îi cioplesc carapacea? întrebă în timp ce urca.

Kylrm scoase un mormăit.

— Chullii nu-şi simt carapacea. Probabil că nici monstrul ăsta nu şi-o simte.

Mergea cu mâna pe gtet, un soi de sabie thaylenă tradiţională. Avea o lamă lată, triunghiulară, pe care o puteai prinde chiar de bază; o ţineai astfel încât să-ţi îmbrace pumnul, cu lama lungă coborându-ţi în josul încheieturilor degetelor şi cu părţi din mâner în jurul încheieturii mâinii, pentru sprijin, în clipa aceea, o avea în teaca de pe şold, iar pe umăr ţinea un arc.

De ce părea atât de neliniştit? Reshii n-aveau reputaţie de oameni primejdioşi. Poate că, atunci când erai gardă de corp plătită, era mai bine să presupui că toată lumea e primejdioasă.

Poteca urca şerpuind printr-o junglă deasă. Copacii erau mlădioşi şi viguroşi, cu crengile aproape tot timpul în mişcare. Iar când păşea animalul, totul se cutremura.

Pe cărare se zvârcoleau şi se răsuceau lujeri, iar alţii atârnau de crengi, şi toţi se retrăgeau la apropierea ei, dar se grăbeau să se furişeze la loc după ce trecea. În scurt timp, nu mai putu

să vadă marea şi nici nu-i mai simţi mirosul sărat. Jungla învăluia totul. Desimea verdelui şi a maroniului era rareori întreruptă de rozul şi de galbenul mormanelor de coajă-de-piatră care păreau să crească acolo de generaţii.

Umiditatea i se păruse apăsătoare şi înainte, dar acum o copleşea. Se simţea de parcă ar fi înotat şi chiar şi fusta, bluza şi vesta ei, toate subţiri, din pânză de in, păreau la fel de groase ca vechile haine de iarnă thaylene.

După un urcuş care i se păruse nesfârşit, auzi voci. În dreapta ei, pădurea se deschidea, lăsând la vedere oceanul de jos. Lui Rysn i se tăie răsuflarea. Ape albastre nesfârşite şi nori din care ploaia cădea ca o ceaţă, ca tot atâtea petice care păreau atât de uşor de distins. Iar în depărtare…

— Alta? întrebă ea, arătând către o umbră de la orizont.

— Da, răspunse Kylrm. Să sperăm că merge în direcţia opusă nouă. Prefer să nu fiu aici când se hotărăsc să intre în război.

Strânse mai tare mânerul săbiei.

Vocile veneau din susul drumului, aşa că Rysn continuă să urce resemnată. Efortul îi îndurerase deja gambele.

Deşi în stânga jungla era tot de nepătruns, locul rămase liber în dreapta, unde flancul masiv al carapacei era plin de creste şi de praguri. Zări corturi în jurul cărora stăteau oameni, tolăniţi şi privind în largul mării. Ei şi celor două gărzi de corp nu le aruncară mai mult de o privire. Ceva mai sus, întâlni mai mulţi reshi.

Aceştia săreau.

Bărbaţi şi femei deopotrivă – mai mult sau mai puţin dezbrăcaţi – săreau pe rând de pe ieşindurile carapacei, plonjând cu ţipete şi chiuituri în apa aflată departe, jos. Rysn ameţea numai privindu-i. Oare cât de sus se aflau?

— O fac ca să te lase cu gura căscată. Sar întotdeauna de la înălţimi mari când apare un străin.

Rysn înclină din cap în semn că înţelesese, apoi, cu o tresărire, îşi dădu brusc seama că nu-i vorbise unul dintre însoţitorii ei. Se răsuci şi descoperi că, în stanga, pădurea se retrăsese, lăsând loc unei excrescenţe mari a carapacei, ca un soi de movilă stâncoasă.

Acolo, cu gleznele legate de un vârf al carapacei, atârna cu faţa în jos un bărbat înalt şi deşirat, cu pielea de un alb palid, bătând în albastru. Nu purta decât o fâşie de pânză în jurul

şalelor şi toată pielea îi era acoperită de sute şi sute de tatuaje mici, foarte complicate.

Rysn făcu un pas către el, dar Kylrm o prinse de umăr şi o trase înapoi.

— Aimian, şuieră el. Stai departe.

Unghiile albastre şi albastrul intens al ochilor ar fi trebuit să fie un indiciu. Rysn se retrase, deşi nu-i vedea umbra de Pustiitor.

— Aşa e, stai departe, spuse bărbatul. E întotdeauna o idee înţeleaptă.

Accentul lui nu semăna cu nimic din tot ce mai auzise ea vreodată, deşi vorbea thaylena foarte bine. Atârna acolo cu un zâmbet plăcut pe faţă, ca şi cum puţin i-ar fi păsat că stătea cu capul în jos.

— Te… simţi bine? îl întrebă Rysn.

— Hmmm? făcu el. O, da, între leşinuri. Foarte bine. Cred că am amorţit destul de mult ca să nu mai simt durerea din glezne, ceea ce e pur şi simplu încântător.

Rysn îşi duse mâinile la piept, neîndrăznind să se apropie mai mult. Aimian. Semn de mare ghinion. Nu era din cale afară de superstiţioasă – chiar şi în privinţa Patimilor avea uneori îndoieli –, dar… ei, ăla era un aimian.

— Ce fel de blesteme ai adus pe capul acestor oameni, fiară? întrebă Kylrm.

— Calambururi necuviincioase, răspunse omul alene. Şi duhoarea unei mâncări care nu s-a simţit bine în mine. Aşadar, te duci să vorbeşti cu regele?

— Mă… începu Rysn.

În spatele ei, un alt reshi chiui şi sări de pe un prag.

— Da.

— Ei bine, zise creatura, nu pune nicio întrebare despre sufletul zeului lor. Se pare că nu le place să vorbească despre asta. Trebuie să fie spectaculos să laşi animalele să crească atât de mari. Mai mult decât o fac sprenii care locuiesc în trupurile carapacelor-mari obişnuite. Hm…

Ceva părea să-l încânte peste măsură.

— N-are de ce să-ţi fie milă de el, maestră-negustoreasă, îi spuse încet Kylrm, îndepărtând-o de captivul care se bălăngănea. Dacă ar vrea, ar putea să scape.

Nlent, celălalt bărbat din garda de corp, dădu din cap.

— Pot să-şi desprindă mâinile şi picioarele. Îşi pot îndepărta şi pielea. Nu au un trup adevărat. Nu sunt decât ceva rău, care iau formă omenească.

Bărbatul scund şi îndesat purta la încheietură un talisman, o amuletă dătătoare de curaj, pe care o scosese şi o strângea cu putere în pumn. Talismanul în sine n-avea nicio însuşire, fireşte. Nu era decât un memento. Curaj. Patimă. Doreşte-ţi ceea ce îţi trebuie, cuprinde-l într-o îmbrăţişare pătimaşă, jinduieşte-l şi adu-l la tine.

Ei bine, Rysn avea nevoie ca babskul ei să fie acolo, cu ea. Începu din nou să urce, descurajată după ce vorbise cu aimianul. Alţi oameni alergau şi săreau de pe pragurile din dreapta ei. Nebuni.

„Maestră-negustoreasă”, se gândi. „Kylrm mi-a spus «maestră-negustoreasă».”

Nu era, nu încă. Era proprietatea lui Vstim; deocamdată doar o ucenică, muncind uneori ca o sclavă.

Nu merita titlul, dar, auzindu-l, se simţea îmbărbătată. Mergea în frunte pe treptele care urcau curbându-se în jurul carapacei creaturii. Trecură pe lângă un loc unde terenul era despicat, carapacea lăsa să se vadă pielea aflată dedesubt, la mare distanţă. Crăpătura părea o prăpastie; dacă ar fi încercat să sară dintr-o parte în alta, ar fi căzut înăuntru.

Reshii întâlniţi pe potecă refuzau să-i răspundă la întrebări. Din fericire, Kylrm ştia drumul şi, când cărarea se despărţi în două, arătă către drumul din dreapta.

Pe Rysn o ardeau tălpile şi transpiraţia îi umezise hainele când ajunseră în vârful şirului de trepte şi – în sfârşit – nu mai zări altul. Şi jungla dispăruse cu desăvârşire, deşi muguriide-stâncă se ţineau de carapace şi în acel loc deschis, deasupra căruia nu se mai zărea decât cerul gol.

„Capul”, se gândi ea. „Am urcat până pe capul animalului.”

De o parte şi de alta a potecii stăteau oşteni, cu suliţe împodobite cu ciucuri coloraţi. Aveau platoşe şi apărătoare de braţe din carapace, cioplite cu răutate ca să fie pline de ţepi, şi, cu toate că singurele lor haine erau nişte fâşii de pânză, stăteau la fel de băţoşi ca soldaţii alethi, cu asprimea chipurilor pe măsura poziţiei trupurilor. Prin urmare, babskul ei avusese dreptate. Nu toţi reshii erau din soiul „trândăveşte şi înoată”.

„Cutezanţă”, îşi spuse, amintindu-şi vorbele lui Vstim. Nu

putea să le arate acelor oameni un chip sfios. Regele stătea în capătul potecii străjuite de oşteni şi de muguri-de-stâncă, o siluetă măruntă pe marginea unui prag al carapacei, privind către soare.

Rysn înaintă cu paşi mari, trecând prin mijlocul dublului şir de suliţe. Se aşteptase să-l vadă pe rege îmbrăcat la fel ca toţi ceilalţi, însă purta robe bogate, colorate în nuanţe vibrante de galben şi verde. Păreau cumplit de călduroase.

Când ajunseră mai aproape, Rysn începu să-şi dea seama cât de sus urcase. Marea scânteia în razele soarelui, atât de departe încât, dacă ar fi aruncat o piatră, n-ar fi auzit-o izbind apa. Destul de departe pentru ca, uitându-se în jos, să-şi simtă stomacul strângându-se şi să-i tremure picioarele.

Ca să ajungă lângă rege, ar fi trebuit să păşească pe pragul pe care se afla el. Ceea ce ar fi lăsat numai o palmă de loc între ea şi o cădere de la câteva zeci de stânjeni.

„Linişteşte-te”, îşi spuse.

Avea să-i dovedească babskului ei că e pricepută. Nu mai era fata ignorantă care îi judecase greşit pe shini şi îi ofensase pe iriali. Învăţase.

Totuşi, poate că ar fi trebuit să-i ceară lui Nlent, cu împrumut, talismanul aducător de curaj.

Păşi pe prag. Regele părea tânăr, cel puţin privit din spate. Avea statura unui tânăr sau…

„Nu”, îşi spuse, cu o tresărire, când silueta în robe se întoarse spre ea. Era o femeie, destul de bătrână ca să aibă părul cărunt, dar nu atât încât să fie gârbovită de povara anilor.

Cineva păşi pe prag, în spatele lui Rysn. Mai tânăr, bărbatul purta, ca toţi ceilalţi, o fâşie de pânză şi ciucuri. Avea părul împărţit în două cozi împletite, care îi cădeau pe umerii bronzaţi şi goi. Vorbi cu o voce în care nu se simţea nici cea mai mică urmă de accent străin.

— Regele vrea să ştie de ce Vstim, vechiul său tovarăş de negoţ, n-a venit personal, ci a trimis o copilă în locul lui.

— Tu eşti regele? îl întrebă Rysn pe nou-venit.

Bărbatul râse.

— Stai lângă rege şi îmi pui mie întrebarea asta?

Ea se uită la silueta în robe. Veşmintele erau legate astfel încât deschiderea din faţă era suficientă ca să se poată vedea că „regele” avea, fără îndoială, sâni.

— Suntem conduşi de un rege, adăugă nou-venitul. N-are importanţă dacă e bărbat sau femeie.

Rysn avea impresia că genul făcea parte din definiţia termenului, dar n-avea rost să-l contrazică.

— Maestrul meu nu se simte bine, spuse adresându-se bărbatului – presupuse că era maestrul-negustor al insulei. Sunt împuternicită să vorbesc în numele lui şi să pecetluiesc înţelegerea.

Nou-venitul pufni şi se aşeză pe marginea pragului, cu picioarele atârnându-i în gol. Rysn îşi simţi stomacul zvâcnind.

— Ar fi trebuit să ştie că nu e bine. Dacă aşa stau lucrurile, înţelegerea noastră pică.

— Presupun că eşti Talik, nu? spuse Rysn încrucişându-şi braţele.

Bărbatul nu se mai uita la ea. Părea o ofensă intenţionată.

— Da.

— Maestrul meu m-a prevenit în privinţa ta.

— Atunci nu e tâmpit cu desăvârşire, spuse Talik. Doar în mare parte.

Rostea cuvintele uluitor de corect. Rysn se pomeni căutându-i din priviri sprâncenele thaylene, însă bărbatul era fără nicio îndoială reshi.

Strânse din dinţi şi se sili să se aşeze lângă el, pe prag. Încercă să se mişte cu aceeaşi indiferenţă cu care o făcuse Talik, dar pur şi simplu nu izbuti. În schimb, se lăsă în jos – ceea ce nu era deloc simplu într-o fustă elegantă – şi se trase alături de el.

„O, Patimi! O să cad de-aici şi-o să mor. Nu te uita în jos! Nu te uita în jos!”

Dar nu putea să se abţină. Aruncă o privire şi ameţi imediat. De acolo vedea partea laterală a capului, cu conturul masiv al fălcilor. În apropiere, pe o culme de deasupra ochiului din dreapta ei, oamenii împingeau dincolo de margine mănunchiuri mari de fructe. Legate cu frânghii împletite din lujeri, mănunchiurile se legănau alături de bot. Fălcile se mişcau încet, trăgând fructele înăuntru şi smucind de funii. Acestea erau săltate înapoi de reshi, pentru a lega alte fructe în loc, totul sub ochii regelui, care supraveghea hrănirea creaturii de pe vârful nasului ei, aflat în stânga lui Rysn.

— O delicatesă, spuse Talik, văzând la ce se uita. O ofrandă.

Bineînţeles că aceste mici mănunchiuri de fructe nu sunt ceea ce păstrează puterile zeului.

— Ce o face?

El zâmbi.

— De ce mai eşti încă aici, copilă? Nu ţi-am spus că poţi să pleci?

— Înţelegerea nu trebuie să pice, zise Rysn. Maestrul meu mi-a spus că totul e deja stabilit. Am adus tot ce aţi cerut ca plată. („Adevărul e că habar n-am dacă e adevărat.”) N-are rost să-mi cereţi să plec.

Observă că regele se trăsese ceva mai aproape, ca să asculte.

— Serveşte aceluiaşi ţel ca orice altceva în viaţă, ripostă Talik. Trebuie s-o mulţumească pe Relu-na.

Probabil că era numele zeului lor, carapacea-mare.

— Şi insula voastră ar aproba o asemenea irosire? Invitaţi negustorii să bată atâta drum doar ca să-i trimiteţi înapoi cu mâna goală?

— Relu-na aprobă cutezanţa, spuse Talik. Şi, cu mult mai important, respectul. Dacă nu-l respectăm pe cel cu care facem negoţ, atunci nu trebuie să-l facem.

Ridicolă logică. Dacă judeca astfel, un negustor nu mai putea să vândă şi să cumpere niciodată nimic. Numai că… în lunile în care îl însoţise pe Vstim, i se păruse adesea că el căuta oameni cărora le plăcea să facă negoţ cu el. Oameni pe care îi respecta. Era cel mai puţin probabil să fii înşelat de astfel de oameni.

Poate că logica nu era rea… doar pur şi simplu incompletă.

„Gândeşte aşa cum o face celălalt negustor”, îşi aminti ea. Era una dintre lecţiile lui Vstim – atât de diferite de tot ce învăţase acasă. „Ce vrea? De ce o vrea? De ce eşti tu cel mai potrivit să-i ofere ceea ce vrea?”

— Trebuie să fie greu să trăieşti aici, în apă, spuse ea. Zeul vostru e impresionant, dar voi nu puteţi făuri tot ce vă este necesar.

— Străbunii noştri s-au descurcat foarte bine.

— Fără leacuri care ar fi putut salva vieţi, zise Rysn. Fără pânză din fibre care cresc numai pe continent. Străbunii voştri au supravieţuit fără aşa ceva pentru că n-au avut încotro. Voi aveţi.

Maestrul-negustor se aplecă în faţă.

„Nu face asta! O să cazi!”

— Nu suntem idioţi, zise el.

Rysn se încruntă. De ce…?

— M-am săturat până peste cap să tot explic, continuă Talik. Ducem o viaţă simplă. Dar asta nu face din noi nişte proşti. Străinii vin aici de mulţi ani, încercând să profite de pe urma neştiinţei noastre. Ne-am săturat, femeie. Tot ce-ai spus e adevărat. Nu adevărat – evident. Însă ai spus-o de parcă nouă nu ne-ar fi trecut niciodată prin minte. „O! Leacuri! Sigur că avem nevoie de leacuri! Îţi mulţumesc că mi-ai atras atenţia. Stăteam aici aşteptând să mor."

Rysn roşi.

— Nu asta am…

— Ba da, asta ai vrut să spui, o întrerupse Talik. Superioritatea îţi picura de pe buze, tânără domniţă. Ne-am săturat să se tot profite de pe urma noastră. Ne-am săturat de străinii care încearcă să ne ofere gunoaie în schimbul bogăţiilor. Nu ştim ce se fabrică şi ce se vinde acum pe continent şi la ce preţuri, aşa că nu putem şti sigur dacă suntem înşelaţi sau nu. De aceea facem negoţ numai cu oameni pe care-i cunoaştem şi în care avem încredere. Şi cu asta basta.

„Ce se fabrică şi ce se vinde acum pe continent şi la ce preţuri?", se gândi Rysn.

— Ţi-ai făcut ucenicia în Thaylenah, ghici ea.

— Bineînţeles. Trebuie să cunoşti toate şmecheriile de care e în stare un prădător ca să-l poţi prinde, răspunse Talik şi îşi îndreptă spatele, iar Rysn se mai linişti puţin. Părinţii mei m-au trimis să-nvăţ de când eram copil. Am fost ucenicul unui babsk al vostru. Şi am făcut negoţ de unul singur înainte de a mă întoarce aici,

— Părinţii tăi, adică regele şi regina? ghici din nou Rysn.

El îi aruncă o privire.

— Regele şi consoarta regelui.

— Ai putea s-o numeşti pur şi simplu regină.

— Târgul ăsta nu se va încheia, spuse Talik ridicându-se. Du-te şi spune-i maestrului tău că ne pare rău că e bolnav şi sperăm că-şi va reveni. Dacă se însănătoşeşte, se poate întoarce anul viitor, în anotimpul negoţului, şi ne vom întâlni cu el.

— Dai de înţeles că îl respectaţi, zise Rysn, grăbindu-se să se ridice la rândul ei şi să se îndepărteze de margine. Atunci

încheiaţi târgul!

— E bolnav, răspunse Talik fără s-o privească. L-am nedreptăţi. Am profita de el.

„Ar profita de.. Pe Patimi, oamenii ăştia erau ciudaţi! Şi părea cu atât mai bizar să auzi aşa ceva din gura cuiva care vorbea o thaylenă fără cusur.

— Aţi încheia târgul cu mine dacă m-aţi respecta, spuse ea. Dacă m-aţi considera demnă de asta.

— Pentru aşa ceva va fi nevoie să treacă ani, zise Talik alăturându-i-se mamei sale în partea din faţă a pragului. Pleacă şi…

Se întrerupse când regele îi spuse ceva cu voce scăzută, în reshi.

El strânse din buze, unindu-şi-le într-o linie.

— Ce e? întrebă Rysn înaintând.

— Se pare că l-ai impresionat pe rege. Argumentezi cu înverşunare. Deşi ne dispreţuieşti, considerându-ne primitivi, nu eşti atât de rea ca alţii, zise Talik şi scrâşni o clipă din dinţi. Regele o să-ţi asculte argumentele în favoarea încheierii târgului.

Rysn clipi nedumerită, uitându-se de la unul la altul. Nu adusese argumente în favoarea încheierii târgului, iar regele nu o ascultase?

Femeia o privea cu ochi negri şi cu o expresie calmă.

„Am câştigat prima bătălie”, înţelese Rysn, „ca războinicii pe un câmp de luptă. M-am duelat şi am fost considerată demnă să înfrunt pe cineva cu mai multă autoritate”.

Regele vorbi şi Talik traduse.

— Regele spune că ai talent, dar că – fireşte – negocierea noastră nu poate continua. Te vei întoarce cu babskul tău, când va veni din nou aici. Peste vreo zece ani, mai mult sau mai puţin, probabil că vom face negoţ cu tine.

Rysn căută un argument.

— Aşa v-a câştigat Vstim respectul, Maiestate?

N-avea să dea greş. Nu era cu putinţă!

— De-a lungul anilor, venind aici cu babskul lui?

— Da, răspunse Talik.

— N-ai tradus asta, spuse Rysn.

— Păi…

Talik oftă, apoi traduse întrebarea ei.

Regele zâmbi şi zâmbetul păru plin de căldură. Spuse câteva cuvinte în limba lor şi Talik se întoarse să-şi privească mama, părând şocat.

— Eu… Oho!

— Ce-a spus? întrebă Rysn.

— Babskul tău a ucis un coracot, împreună cu nişte vânători de-ai noştri, spuse Talik. Singur? Un străin? N-am mai auzit aşa ceva.

Vstim? Omorâse ceva? Împreună cu nişte vânători? Imposibil.

Deşi era evident că nu fusese întotdeauna un bătrân uscăţiv, iubitor de registre, îşi imagina că, în trecut, fusese un tânăr uscăţiv, iubitor de registre.

Regele vorbi din nou.

— Mă îndoiesc că tu vei ucide vreun animal, copilă, traduse Talik. Du-te. Babskul tău se va însănătoşi. E înţelept.

„Nu. E pe moarte”, îşi spuse Rysn.

Gândul îi venise în minte nepoftit, dar adevărul lui o îngrozi. Mai mult decât înălţimea la care se afla, mai mult decât orice altceva mai ştiuse vreodată. Vstim era pe moarte. Acela putea fi ultimul târg pe care îl încheia.

Iar ea îl strica.

— Babskul meu are încredere în mine, spuse mergând de-a lungul nasului carapacei-mari ca să se apropie de rege. Şi spui că voi aveţi încredere în el. Nu vă puteţi încrede în judecata lui când spune că sunt demnă să închei târgul ăsta?

— Nimeni nu poate ţine locul experienţei personale, traduse Talik.

Animalul făcu un pas şi pământul se cutremură, iar Rysn strânse din dinţi, imaginându-şi că aveau să se rostogolească toţi, căzând în gol. Din fericire, la înălţimea aceea, mişcarea se simţea ca o legănare blândă, cu nimic mai periculoasă decât trecerea unei corăbii peste un val.

Rysn se apropie de locul unde stătea regele, lângă nasul animalului.

— Eşti rege – ştii cât de important e să ai încredere în cei aflaţi mai jos decât tine. Nu poţi fi pretutindeni, nu poţi şti totul. Uneori trebuie să accepţi părerile celor pe care-i cunoşti. Babskul meu e un astfel de om.

— Argumentele tale sunt întemeiate, traduse Talik, părând surprins. Dar nu înţelegi că deja mi-am arătat respectul faţă de

babskul tău. De aceea am fost de acord să-ţi vorbesc eu însămi. N-aş fi făcut-o pentru altcineva.

— Dar…

— Întoarce-te jos, spuse regele, prin Talik, asprindu-şi glasul.

Părea să considere că discuţia se terminase.

— Spune-i babskului tău că ai ajuns destul de departe ca să-mi vorbeşti personal, continuă regele. E, fără îndoială, mai mult decât se aştepta. Poţi să părăseşti insula şi să te întorci după însănătoşirea lui.

— Eu…

Rysn avu senzaţia că are gâtul strâns într-un pumn şi-i e greu să vorbească. Nu-l putea dezamăgi pe Vstim. Nu atunci.

— Spune-i că-i doresc din toată inima să se însănătoşească, adăugă regele, întorcându-i spatele.

Talik zâmbi cu ceea ce părea să fie satisfacţie. Rysn aruncă o privire către cei doi bărbaţi din garda ei, care aveau chipurile posomorâte.

Se îndepărtă. Se simţea amorţită. Refuzată, ca un copil care cere dulciuri. Avu senzaţia că roşeaţa care-i urcase cu furie în obraji o mistuia în timp ce trecea pe lângă reshii preocupaţi să pregătească alte şi alte mănunchiuri de fructe.

Se opri. Se uită în stânga, la nesfârşita întindere albastră. Şi se întoarse din nou spre rege.

— Cred, spuse cu voce sonoră, că trebuie să vorbesc cu cineva care are mai multă autoritate.

Talik se răsuci spre ea.

— Ai vorbit cu regele. Aici nu e nimeni cu mai multă autoritate.

— Îmi cer iertare, dar cred că este, îl contrazise ea.

Una dintre frânghii zvâcni în timp ce-i era primită ofranda de fructe.

„E o prostie, e o prostie, e o… Nu te gândi.”

Se repezi la frânghie, smulgându-le celor două gărzi ale ei strigăte de spaimă. Se prinse de ea şi se lăsă dincolo de marginea pragului, coborând alături de capul carapacei-mari. Capul zeului.

Pe Patimi! Era greu s-o faci în fustă. Funia îi muşca din pielea braţelor şi vibra când creatura ronţăia fructele legate de ea.

Deasupra apăru faţa lui Talik.

— Pentru numele lui Kelek, ce faci, femeie idioată? strigă el.

Rysn se amuză descoperind că, în timp ce îşi făcuse ucenicia printre cei din poporul ei, Talik îi învăţase şi înjurăturile.

Se agăţă mai bine de frânghie, cu o spaimă nebună grăbindu-i bătăile inimii. Ce făcea?

— Relu-na, aprobă cutezanţa! îi strigă ea lui Talik.

— Între cutezanţă şi prostie e o diferenţă!

Rysn continuă să coboare. Era mai degrabă o alunecare.

„O, Nesaţ, Patimă născută din nevoie…”

— Trageţi-o înapoi! porunci Talik. Daţi şi voi o mână de ajutor, oşteni, mai zise el şi continuă să dea alte ordine în limba reshilor.

Rysn îşi ridică privirea când lucrătorii înşfăcară funia, pregătindu-se s-o tragă. Însă sus apăru o nouă faţă, uitându-se spre ea. Regele. Ridică o mână, oprindu-i pe ceilalţi în timp ce o studia pe Rysn.

Ea continuă să coboare. Nu ajunse mult prea departe, doar la vreo doi stânjeni şi jumătate distanţă. Nu era nici măcar în dreptul ochiului creaturii. Se opri cu un efort, cu degetele arzându-i.

— O, măreaţă Relu-na, spuse cu voce puternică, poporul tău nu vrea să facă negoţ cu mine, aşa că am venit să te implor. Poporul tău are nevoie de ceea ce i-am adus, dar eu am încă şi mai multă nevoie să închei acest târg. Nu-mi pot permite să fac cale-ntoarsă.

Creatura nu-i răspunse, fireşte. Ea continuă să atârne lângă carapacea acoperită cu o crustă de licheni şi de muguride-stâncă mărunţi.

— Te rog, spuse. Te rog!

„Ce mă aştept să se-ntâmple?”, se miră apoi.

Nu spera că animalul o să-i dea vreun răspuns. Dar poate îi convingea pe cei de deasupra că e destul de curajoasă ca să fie demnă de ei. Nu durea să-ncerce.

Frânghia îi vibră în mâini şi făcu greşeala să se uite în jos.

De fapt, ceea ce făcea putea să doară. Foarte tare.

— Regele îţi porunceşte să te întorci, spuse Talik de sus.

— Negocierea noastră va continua? întrebă ea ridicându-şi privirea.

Regele părea sincer îngrijorat.

— Asta n-are importanţă, răspunse Talik. Unei porunci trebuie să i te supui.

Rysn strânse din dinţi, agăţându-se mai tare de frânghie, cu ochii la plăcile chitinoase din faţa ei.

— Dar tu ce părere ai? întrebă încet.

Sub ea, creatura muşcă din fructe şi frânghia se încordă brusc foarte tare, izbind-o de partea laterală a capului enorm. Deasupra, lucrătorii ţipară. Regele strigă la ei cu voce ascuţită.

„O, nu...”

Frânghia se încordă şi mai tare.

Apoi se rupse.

Deasupra, ţipetele se înălţară înnebunite, dar Rysn abia le auzi când o cuprinse panica. Nu căzu cu graţie, ci într-o învălmăşeală de urlete, haine şi picioare, cu fusta fluturându-i, cu stomacul agitându-i-se. Ce făcuse? Tocmai...

Văzu un ochi. Ochiul zeului. Îl întrezări în trecere; era cât o casă, sticlos şi negru, şi reflecta silueta ei în cădere.

Păru să atârne în faţa lui o frântură de secundă şi ţipătul îi muri în gâtlej.

Ochiul dispăru într-o clipă. Urmară foşnetul vântului, un alt tipăt şi căderea în apa tare ca piatra.

Întuneric.

Când se trezi, Rysn descoperi că plutea. Nu deschise ochii, dar se simţi plutind. Purtată de valuri, înălţându-se şi coborând...

— E idioată.

Cunoştea vocea. Era a lui Talik, cel cu care negociase.

— Atunci se potriveşte foarte bine cu mine, răspunse Vstim şi tuşi. Trebuie să-ţi spun, dragul meu vechi prieten, că ar fi trebuit să m-ajuţi s-o instruiesc, nu s-o arunc de pe o stâncă.

Plutire... În voia valurilor...

„Ia stai aşa.”

Rysn se sili să deschidă ochii. Era întinsă pe un pat, într-o colibă. Aerul era încins. Totul i se legăna în faţa ochilor şi plutea... plutea pentru că avea mintea înceţoşată. Ce îi dăduseră? Încercă să se ridice în capul oaselor. Picioarele nu i se clintiră. Picioarele nu voiau să i se mişte.

Icni şi începu să respire foarte repede.

Deasupra ei apăru faţa lui Vstim, urmată de o alta, a unei femei reshi îngrijorate, cu panglici în păr. Nu era regina… regele… nu conta. Femeia vorbea repede în limba lătrată a reshilor.

— Acum linişteşte-te, îi spuse Vstim lui Rysn, îngenunchind lângă ea. Linişteşte-te… Îţi vor aduce ceva de băut, copilă.

— Am supravieţuit, spuse ea.

Avea vocea hârâită.

— Cu greu, sublinie Vstim. Sprenul ţi-a amortizat căderea. De la înălţimea aia… Copilă, ce-a fost în capul tău când te-ai căţărat aşa?

— Trebuia să fac ceva. Să-mi dovedesc curajul. Am crezut… Că trebuie să fiu cutezătoare…

— Of, copilă! E numai vina mea.

— Tu ai fost babskul lui, zise ea. Al lui Talik, negustorul lor. Ai pus totul la cale împreună cu el, ca să am prilejul să negociez singură, dar într-un aranjament controlat. Târgul încheiat n-a fost nicio clipă în pericol, iar tu nu eşti atât de bolnav cum pari.

Cuvintele i se buluceau, rostogolindu-se unul peste altul ca o sută de oameni care încearcă să iasă în acelaşi timp pe aceeaşi uşă.

— Când ai dedus toate astea? întrebă Vstim, apoi tuşi.

— Le-am…

Nu ştia. Se puseseră pur şi simplu cap la cap, de la sine.

— Chiar acum.

— Ei, trebuie să ştii că mă simt ca un prost în toată puterea cuvântului, spuse Vstim. Am crezut c-o să fie un prilej ideal pentru tine. Un exerciţiu cu miză reală. Şi apoi… Apoi tu te-ai dus să cazi de pe capul insulei!

Rysn închise ochii, strângându-i cu putere, când se întoarse femeia reshi, cu o cană plină cu ceva.

— O să merg din nou? întrebă încet.

— Uite, bea asta, spuse Vstim.

— O să merg din nou?

Ea nu luă cana şi rămase cu ochii închişi.

— Nu ştiu, răspunse Vstim. Dar o să negociezi din nou. Pe Patimi! Să cutezi să nesocoteşti autoritatea regelui? Să fii salvată de însuşi sufletul insulei? Chicoti el şi râsul păru silit. Celelalte insule vor cere în gura mare să facă negoţ cu noi.

— Atunci am obţinut totuşi ceva, spuse ea simţindu-se absolut

idioată.

— O, chiar ai obţinut ceva, zise Vstim.

Rysn simţi înţepături pe braţ şi o apăsare şi deschise brusc ochii. Acolo se târa ceva, cam cât palma ei de mare – o creatură asemănătoare cu un cremling, dar cu aripi pliate de-a lungul spatelui.

— Ce e asta? întrebă.

— Motivul drumului nostru până aici, răspunse Vstim. Obiectul târgului încheiat, o comoară despre care puţini ştiu că mai există. Ştii, se crede că au murit toţi în Aimia. Am venit până aici cu toate mărfurile astea fiindcă Talik mi-a trimis vorbă că are de vânzare leşul unuia dintre ei. Regii plătesc averi pentru aşa ceva.

Vstim se aplecă.

— Până acum, n-am mai văzut niciodată unul viu. Am primit leşul dorit în schimbul mărfurilor. Ăsta ţi-a fost dăruit ţie.

— De reshi? întrebă Rysn, cu mintea încă înceţoşată.

Nu ştia ce să-nţeleagă din cuvintele lui.

— Reshii nu-i pot porunci unui larkin, răspunse Vstim ridicându-se. Ţi l-a dăruit insula însăşi. Acum bea-ţi leacul şi dormi. Ţi-ai rupt amândouă picioarele. O să rămânem mult timp pe insula asta, până când te vindeci tu şi cât mă străduiesc eu să fiu iertat fiindcă am fost neghiob, un adevărat neghiob.

Rysn luă cana. În timp ce bea, creatura măruntă zbură către grinzile colibei şi se aşeză acolo, apoi se uită în jos, la ea, cu ochii de argint masiv.

I-4
ULTIMA HOARDĂ

Prin urmare, ce soi de spren e? întrebă Thude în Ritmul lent al Curiozităţii.

Săltă nestemata şi se uită cu atenţie la creatura fumurie care se mişca în interiorul ei.

— Furtunospren, aşa îi spune sora mea, răspunse Eshonai, rezemându-se de perete şi încrucişându-şi braţele la piept.

Şuviţele din barba lui Thude erau unite cu fărâme de nestemate neşlefuite, care tremurau şi scânteiau când îşi scărpina bărbia. Întinse nestemata mare, şlefuită, către Bila, care o luă şi bătu în ea cu degetul.

Erau o pereche-războinică din divizia personală a lui Eshonai. Purtau haine simple, croite ca să li se potrivească peste armura chitinoasă care le acoperea braţele, picioarele şi pieptul. Thude mai avea şi o haină lungă, dar renunţa la ea pe câmpul de luptă.

Spre deosebire de el, Eshonai îşi purta uniforma – strâmtă, dintr-un material roşu care stătea întins peste armura ei naturală – şi un chipiu peste coif. Nu spunea niciodată că în uniformă se simţea încătuşată, de parcă un lanţ ar fi legat-o într-un loc anume.

— Un furtunospren, spuse Bila, în Ritmul Îndoielii, răsucind nestemata între degete. O să mă ajute să omor umani? Altminteri nu văd de ce m-aş sinchisi.

— Ar putea schimba lumea, Bila, răspunse Eshonai. Dacă Venli nu se înşală şi se poate lega cu sprenul ăsta ca să obţină orice altceva, în afară de forma-nepăsător… ei bine, în cel mai rău caz, ne vom putea alege o formă cu totul nouă. Iar în cel mai bun vom putea să stăpânim furtunile şi să le absorbim

energia.

— Şi o să-ncerce asta ea însăşi? întrebă Thude în Ritmul Vânturilor, cel pe care îl foloseau ca să-şi dea seama când se apropia o furtună.

— Dacă primeşte îngăduinţa Celor Cinci.

În ziua aceea urmau să discute şi să ia o hotărâre.

— E minunat, spuse Bila, dar asta o să mă ajute să omor umani?

Eshonai intonă Mâhnirea.

— Da, Bila, dacă forma-furtunos e cu adevărat una dintre puterile străvechi. Te va ajuta să ucizi umani. Mulţi.

— Atunci, din punctul meu de vedere, e foarte bine. De ce eşti atât de îngrijorată?

— Se spune că puterile străvechi vin de la zeii noştri.

— Cui îi pasă? Dacă zeii ne pot ajuta să ucidem toate armatele adunate aici, le jur credinţă chiar acum.

— Nu spune asta, Bila, zise Eshonai, în Mustrare. Să nu mai spui niciodată aşa ceva.

Cealaltă tăcu, azvârlind nestemata pe masă. Fredonă încet, în Îndoială. Asta depăşea limita, devenea nesupunere. Eshonai îi întâlni ochii şi se pomeni fredonând ea însăşi în ritmul Hotărârii.

Thude se uită de la una la cealaltă.

— Mâncare? le întrebă.

— Asta e răspunsul tău la orice neînţelegere? spuse Eshonai, întrerupându-şi cântecul.

— E greu să te cerţi cu gura plină, ripostă Thude.

— Sunt sigură că te-am văzut făcând-o, se amestecă Bila. De multe ori.

— Dar certurile au un sfârşit fericit, zise Thude. Fiindcă toată lumea e sătulă. Aşa că… mâncare?

— Perfect, încuviinţă Bila aruncându-i o privire lui Eshonai.

Cei doi se retraseră. Eshonai se aşeză la masă, simţindu-se secătuită. Când începuse să se teamă că prietenii ei nu se mai supun ordinelor? Era din pricina acelei uniforme cumplite.

Luă nestemata şi îi cercetă adâncul cu privirea. Era cam cât o treime din pumnul ei, cu toate că nu aveai neapărată nevoie de o nestemată mare ca să prinzi un spren în interior.

Ei nu-i plăcea să-i prindă. Corect era să ieşi în furtună cu atitudinea potrivită, intonând cântecul potrivit pentru atragerea sprenului potrivit. Te legai cu el în furia furtunii dezlănţuite şi

renăşteai într-un trup nou. Semenii ei făceau asta de la sosirea primelor vânturi.

Ascultătorii aflaseră de la umani că e cu putinţă să capturezi un spren, apoi găsiseră o metodă a lor. Cu un spren captiv, preschimbarea era mult mai sigură. Înainte ceva rămânea întotdeauna la voia întâmplării. Te puteai duce în furtună dorind să devii soldat şi te întorceai ca soţ.

„Ăsta e progres”, se gândi Eshonai, cu ochii la micul spren fumuriu din nestemată. „Progresul e descoperirea unui mod de control al lumii. Înseamnă să ridici ziduri în faţa furtunii, să alegi când să te împerechezi.” Progresul însemna să iei natura şi să pui în jurul ei o cutie.

Îşi strecură nestemata în buzunar şi verifică timpul. Întâlnirea cu restul Celor Cinci nu era programată înainte de a treia mişcare a Ritmului Păcii şi mai avea o bună jumătate de mişcare până atunci.

Avea timp să stea de vorbă cu mama ei.

Ieşi în Narak şi o porni pe cărare, dând din cap către cei care o salutau. Întâlnea mai ales soldaţi. În prezent, o atât de mare parte a populaţiei luase forma-luptător! A puţinei lor populaţii. Cândva, pe câmpiile acelea fuseseră împrăştiaţi sute de mii de ascultători. Nu mai rămăsese decât o frântură.

Ascultătorii fuseseră un popor unit chiar şi atunci. O, avuseseră parte de divizări, de conflicte, ba chiar şi de războaie între facţiuni. Dar fuseseră un singur popor – cei care se lepădaseră de zeii lor şi îşi căutaseră libertatea departe de ochii lumii.

Bila nu se mai sinchisea de originea lor. Probabil că mai erau şi alţii ca ea, alţii care ignorau pericolul reprezentat de zei şi se concentrau numai asupra luptei împotriva umanilor.

Eshonai trecea pe lângă locuinţe – construcţii improvizate, din crem întărit peste un cadru din carapace, plasate în partea ferită de furtună a mormanelor de piatră. Cele mai multe erau pustii. De-a lungul anilor de război, semenii ei pieriseră cu miile.

„Trebuie să fac ceva”, se gândi intonând Ritmul Păcii într-un cotlon al minţii. Căută alinare în cadenţa lui calmă, liniştitoare, suavă şi armonioasă. Ca o mângâiere.

Pe urmă văzu formele-nepăsător.

Semănau mult cu cei numiţi de umani „parshi”, deşi erau ceva mai înalte şi nu tot atât de proaste. Totuşi, forma-

nepăsător era limitativă, lipsită de însuşirile şi avantajele formelor mai noi. Acolo n-ar fi trebuit să se afle niciuna. Oamenii ăia se legaseră din greşeală cu un spren nepotrivit? Se mai întâmpla uneori.

Eshonai se apropie cu paşi mari de grupul celor trei, două feminine şi un masculin. Cărau muguri-de-stâncă adunaţi de pe un platou din apropiere, după ce se folosiseră nestemate impregnate cu Lumină de Furtună pentru a ajuta acele plante să crească mai repede.

— Ce-i cu voi? întrebă Eshonai. Aţi ales forma asta din greşeală? Sau sunteţi noii noştri spioni?

O priviră prosteşte. Ea intonă Neliniştea. Încercase cândva forma-nepăsător, vrând să ştie ce erau nevoiţi spionii să îndure. Şi să încerce să-şi întipărească idei în creier fusese totuna cu a încerca să gândească logic într-un vis.

— V-a cerut cineva să luaţi forma asta? adăugă, vorbind clar şi răspicat.

— Nimeni, îi răspunse masculinul, în niciun ritm, cu voce stinsă. Noi am ales-o.

— De ce? întrebă ea. De ce aţi făcut aşa ceva?

— Când vor veni, umanii nu ne vor ucide, răspunse masculinul, săltându-şi mugurul-de-stâncă şi văzându-şi de drum.

Femininele i se alăturară fără niciun cuvânt.

Eshonai rămase cu gura căscată, cu Ritmul Neliniştii puternic în minte. Părând viermi lungi, violeţi, câţiva spaimospreni plonjară în şi din stânca din apropiere, adunându-se către ea până ce ajunseră să iasă târâş din pământul din jurul ei.

Nimeni nu-ţi putea impune să iei o formă sau alta; fiecare era liber să aleagă pentru sine însuşi. Puteai fi convins să te preschimbi într-una anume sau ţi se putea cere s-o faci, dar nimeni nu te putea sili. Zeii lor nu îngăduiseră această libertate, aşa că ascultătorii aveau să se bucure de ea, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Dacă doreau, oamenii ăia puteau alege forma-nepăsător. În privinţa asta, Eshonai nu putea face nimic. Nu direct.

Grăbi pasul. Piciorul rănit încă o mai durea, dar se vindeca repede. Era unul dintre beneficiile formei-luptător. Ajunse în punctul în care îşi putea ignora rana.

Oraşul era plin de clădiri goale, dar mama ei alesese o

cocioabă de la marginea lui, aflată aproape în totalitate în calea furtunilor. Lucra afară, la straturile ei de coajă-de-piatră, fredonând încet, pentru sine însăşi, în Ritmul Păcii. Purta forma-lucrător; o preferase întotdeauna. Nu şi-o schimbase nici măcar după descoperirea formei-abil. Spunea că nu vrea să încurajeze oamenii să considere o formă mai presus decât alta, fiindcă o asemenea stratificare i-ar fi putut distruge.

Înţelepte cuvinte. Acel soi de cuvinte pe care nu le mai auzise de la mama ei de mulţi ani.

— Copilă! exclamă bătrâna la apropierea ei.

Robustă în ciuda anilor ei, avea o faţă frumoasă, rotundă şi îşi purta părul împletit într-o coadă legată cu o panglică. Eshonai îi adusese panglica, cu ani în urmă, de la o întâlnire cu alethii.

— Copilă, ai văzut-o pe sora ta? E ziua primei ei preschimbări! Trebuie s-o pregătim.

— Are cine s-o ajute, mamă, spuse Eshonai în Ritmul Păcii, îngenunchind lângă bătrână. Cum merge tăiatul?

— Trebuie să termin cât mai repede. Sunt nevoită să plec înainte să se întoarcă stăpânii acestei case.

— Tu eşti stăpâna ei, mamă.

— Nu, nu. Aparţine altcuiva. Au fost în casă azi-noapte şi mi-au spus că trebuie să plec. Dar o să termin cu coaja-de-piatră de aici înainte de plecare.

Îşi scoase pila şi netezi marginea unei încreţituri, apoi întinse pe ea sevă, ca s-o încurajeze să crească în direcţia aceea.

Eshonai se retrase, intonând Jelania, şi Pacea o părăsi. Poate ar fi trebuit s-aleagă Ritmul Celor Pierduţi. Îl schimbă în minte.

Se sili să anuleze schimbarea. Nu. Nu, mama ei nu era moartă.

Dar nici pe de-a-ntregul vie.

— Uite, ia asta, spuse bătrâna întinzându-i o pilă.

Ei, cel puţin astăzi o recunoscuse.

— Ocupă-te de stratul ăla. Nu vreau să continue să crească în jos. Trebuie să-l trimitem în sus, către lumină.

— În partea asta a oraşului, furtunile sunt prea puternice.

— Furtuni? Prostii. Aici nu se simte nicio furtună, spuse mama ei şi şovăi o clipă. Mă-ntreb unde o s-o ducem pe sora ta. O să aibă nevoie de o furtună pentru preschimbare.

— Nu-ţi face griji pentru asta, mamă, zise Eshonai silindu-se să vorbească în Ritmul Păcii. O să mă ocup eu.

— Eşti atât de bună, Venli, zise mama ei. Îmi eşti de atât de mare ajutor! Stai acasă, nu pleca haihui, ca sora ta… Fata aia… Nu e niciodată acolo unde ar trebui să fie.

— E acum, şopti Eshonai. Încearcă să fie.

Bătrâna fredona pentru sine, continuând să lucreze. Cândva avusese una dintre cele mai bune memorii din oraş. Într-un fel, încă o mai avea.

— Am nevoie de ajutor, mamă, zise Eshonai. Cred c-o să se-ntâmple ceva îngrozitor. Nu-mi pot da seama dacă e mai puţin îngrozitor decât ceea ce s-a întâmplat deja.

Bătrâna pili o porţiune de coajă-de-piatră, apoi suflă ca să îndepărteze pulberea.

— Poporul nostru se fărâmiţează, continuă Eshonai. Vremurile ne distrug. Ne-am mutat în Narak şi am ales un război de uzură. Ceea ce a însemnat şase ani de pierderi neîntrerupte. Oamenii nu mai rezistă, se dau bătuţi.

— Asta nu e bine, spuse mama ei.

— Dar alternativa? Să ne amestecăm în lucruri pe care n-ar trebui să le facem, lucruri care ar putea atrage asupra noastră privirile Nefăcuţilor.

— Nu lucrezi, observă bătrâna arătând-o cu degetul. Nu fi ca sora ta.

Eshonai îşi puse mâinile în poală. Nu-i era de niciun ajutor. Să-şi vadă mama astfel…

— Mamă, spuse ea în Implorare, de ce-am plecat noi din casa întunecată?

— Ei, ăsta e un cântec vechi, Eshonai. Un cântec sumbru, nepotrivit pentru o copilă ca tine. Zău, nu e nici măcar ziua primei tale preschimbări.

— Sunt destul de mare, mamă. Te rog!

Bătrâna suflă peste coaja-de-piatră. Oare sfârşise prin a uita şi acea ultimă parte din ceea ce fusese? Eshonai simţi o împunsătură în inimă.

— Multe sunt zilele scurse de când am cunoscut casa întunecată, începu mama ei să cânte încetişor, într-unul dintre Ritmurile Aducerii Aminte. Ultima Hoardă, acesta ne era atunci numele. Războinici trimişi să lupte pe cele mai îndepărtate câmpii, aici, unde a existat cândva o naţiune şi acum a rămas doar moloz. Pierită era libertatea celor mai mulţi oameni. Necunoscute nouă, formele ne erau date cu de-a sila. Forme ale

puterii, într-adevăr, dar şi ale supunerii. Zeii porunceau, iar noi ne supuneam întotdeauna. Întotdeauna.

— Dar nu şi în ziua aceea, cântă Eshonai, alături de mama ei, în acelaşi ritm.

— Acea zi a furtunii în care Ultima Hoardă a fugit, îşi continuă bătrâna cântecul. Grea a fost calea aleasă. Atinşi de zei, războinicii n-au mai putut decât să caute nepăsarea minţii. O schilodire care ne-a adus libertatea.

Calm şi sonor, cântecul dansa pe palele de vânt. La fel de plăpândă cum părea pe vremuri, când intona astfel de cântece, bătrâna lăsa impresia că redevenise ea însăşi. Un părinte care intrase uneori în conflict cu Eshonai, dar pe care ea îl respectase întotdeauna.

— Cutezătoare a fost sfidarea, continuă cântecul, când Ultima Hoardă s-a lepădat de gândire şi de putere în schimbul libertăţii. Riscau să uite totul. Aşa că au făcut cântece, o sută de poveşti de istorisit, de reamintit. Eu ţi le spun ţie, iar tu o să le spui copiilor tăi, până ce formele vor fi redescoperite.

De aici, mama ei trecu la unul dintre primele cântece, care îi învăţa să-şi construiască locuinţe din ruinele regatului abandonat. Şi să se răspândească, purtându-se ca nişte triburi oarecare şi ca nişte refugiaţi. Îşi făcuseră planul să rămână ascunşi, sau măcar neluaţi în seamă.

Cântecul lăsa multe lucruri nespuse. Cei din Ultima Hoardă nu ştiuseră cum să se preschimbe în altceva în afară de forma-nepăsător şi de forma-soţ, cel puţin nu fără ajutorul zeilor. De unde aflaseră că mai erau cu putinţă şi alte forme? Toate astea existaseră la început în cântece, dar se pierduseră de-a lungul anilor, pe măsură ce cuvintele se schimbaseră pe alocuri?

Eshonai ascultă şi, cu toate că glasul mamei ei o ajută să regăsească Pacea, descoperi că era, oricum, cuprinsă de o îngrijorare adâncă. Venise acolo căutând răspunsuri. Cândva le-ar fi găsit.

Dar nu şi de acum înainte.

Se ridică, pregătindu-se să plece şi să-şi lase mama cântând.

— Azi, când am făcut curăţenie, îşi întrerupse bătrâna cântecul, am găsit nişte lucruri de-ale tale. Ar trebui să le iei. Din pricina lor am casa în neorânduială şi o să mă mut curând.

Eshonai intonă Jelania, numai pentru sine, dar se duse să vadă ce „descoperise” mama ei. Un alt morman de pietre, în

care vedea jucăriile unui copil? Fâşii de pânză pe care le credea haine?

În faţa intrării în clădire, dădu peste un sac mic. Îl deschise şi găsi hârtii înăuntru.

Hârtii făcute din plantele din acele locuri, nu hârtii de-ale umanilor. Hârtii grosolane, de mai multe culori, fabricate după vechile metode ale ascultătorilor. Zgrunţuroase şi dense, nu aspectuoase şi impersonale. Cerneala începuse să pălească, dar recunoscu desenele.

„Hărţile mele”, îşi spuse. „Din acele zile de la începuturi.”

Se acordă cu Aducerea Aminte fără s-o fi vrut. Zilele petrecute umblând prin pustietatea numită de umani Natanatan, trecând prin păduri şi jungle, desenându-şi propriile hărţi şi lărgindu-şi orizonturile. Începuse de una singură, dar descoperirile ei incitaseră un popor întreg. Deşi nu pe deplin matură, ajunsese să conducă expediţii, ca să descopere alte şi alte ape curgătoare, ruine, spreni, plante.

Şi umanii. Într-un fel, totul se întâmplase din vina ei.

Bătrâna începu din nou să cânte.

Răsfoindu-şi hărţile vechi, Eshonai descoperi înăuntrul ei un dor năvalnic. Cândva privise lumea ca pe un loc plin de prospeţime, care o entuziasma. Nou, ca o pădure unde înfloreşte totul după furtună. Murea şi ea, la fel de lent şi de sigur ca poporul ei.

Îşi adună hărţile şi părăsi casa mamei sale, îndreptându-se către centrul oraşului. Încă frumos, cântecul bătrânei îi răsuna în urmă. Eshonai rezonă cu Pacea. Asta o înştiinţă că nu mai lipsea mult ca să întârzie la întâlnirea cu restul Celor Cinci.

Dar nu grăbi pasul. Înaintă în cadenţa uniformă şi amplă a Ritmului Păcii. Dacă nu te concentrai ca să te acordezi cu un anumit ritm, trupul îl alegea de la sine pe cel potrivit cu starea ta sufletească. De aceea ascultarea unui ritm care nu coincidea cu ceea ce simţeai era, întotdeauna, o decizie conştientă. Asta era pentru ea alegerea Ritmului Păcii.

Cu secole în urmă, ascultătorii luaseră o hotărâre care îi dusese înapoi, la un nivel primitiv. Uciderea lui Gavilar Kholin fusese un act care întărea hotărârea aceea. Eshonai nu se numărase atunci printre conducătorii lor, dar aceştia îi ascultaseră sfatul şi îi dăduseră dreptul să voteze alături de ei.

Oricât de oribilă ar fi părut, decizia lor fusese plină de curaj.

Speraseră că un război îndelungat avea să-i plictisească pe alethi. Dar Eshonai şi ceilalţi le subestimaseră lăcomia. Inimile-nestemată schimbaseră totul.

În centrul oraşului, lângă bazin, se afla un turn înalt, rămas cu mândrie în picioare, sfidând veacuri de furtuni. Cândva, înăuntru se aflaseră trepte, dar cremul prelins prin ferestre umpluse clădirea cu piatră. Aşa că lucrătorii ciopliseră altele, care îi înconjurau exteriorul. Eshonai o porni în susul lor, ţinându-se de lanţul de protecţie. Era un urcuş lung, dar familiar. O durea piciorul, însă forma-luptător era rezistentă – deşi, ca să-şi păstreze puterea, avea nevoie de mai multă hrană decât oricare alta. Ajunse în vârf cu uşurinţă.

Restul Celor Cinci o aştepta acolo. Fiecare membru purta una dintre formele cunoscute. Eshonai forma-luptător, Davim forma-lucrător, Abronai forma-soţ, Chivi forma-abil şi tăcuta Zuln forma-nepăsător. Aştepta şi Venli, alături de fosta ei pereche, care se îmbujorase după urcuşul greu. Forma-abil era potrivită pentru multe activităţi delicate, dar nu avea cine ştie ce rezistenţă.

Eshonai păşi pe suprafaţa plată din vârful fostului turn, în bătaia vântului dinspre răsărit. Acolo, sus, nu erau scaune şi Cei Cinci stăteau direct pe piatră.

Davim fredonă în Ritmul Supărării. Cu ritmurile în cap, era greu să întârzii din întâmplare. Bănuiau, pe bună dreptate, că Eshonai trăsese de timp.

Ea se aşeză şi scoase din buzunar nestemata în care era sprenul, pe care o puse apoi jos, în faţa ei. Piatra violetă strălucea de Lumină de Furtună.

— Încercarea asta mă îngrijorează, spuse. Cred că n-ar trebui s-o îngăduim.

— De ce? întrebă Venli, în Nelinişte. Soră a mea, nu fi ridicolă. Poporul nostru are nevoie de ea.

Davim se aplecă, cu braţele pe genunchi. Avea faţa lată şi pe pielea lui marmorată, de formă-lucrător, predomina negrul, întrerupt ici şi colo de mici vârtejuri roşii.

— Dacă merge, vom face un pas uriaş înainte. Redescoperirea primei forme străvechi de putere.

— Formele astea sunt legate de zei, spuse Eshonai. Dacă alegând-o îi invităm să se întoarcă?

Venli fredonă în Enervare.

— În vremurile străvechi, toate formele veneau de la zei. Am descoperit că forma-abil nu ne face niciun rău. De ce ni l-ar face forma-furtunos?

— E o diferenţă, zise Eshonai. Intonează cântecul; fredonează-l tu însăţi. „Venind, spre zei chiar noaptea lor o năpusteşte.” Puterile străvechi sunt periculoase.

— Umanii le au, spuse Abronai.

Purta forma-soţ, vioaie şi rotofeie, deşi îşi controla pasiunile. Eshonai nu-l invidiase niciodată pentru poziţia lui; ştia, din discuţiile lor între patru ochi, că ar fi preferat altă formă. Din nefericire, toţi ceilalţi purtători ai acelei forme fie o păstrau doar scurtă vreme, fie nu dădeau dovadă de gravitatea necesară pentru a face parte dintre Cei Cinci.

— Ne-ai povestit tu însăţi, Eshonai, continuă Abronai. Chiar tu ai văzut printre alethi un luptător care întrebuinţa puterile străvechi şi mulţi alţii ţi-au întărit spusele. Undeunitorii s-au întors printre umani. Sprenii ne-au trădat iarăşi.

— Dacă s-au întors Undeunitorii, spuse Davim în Reflecţie, asta ar putea fi semn că oricum se întorc şi zeii. Şi, dacă e aşa, am face bine să ne pregătim să le ţinem piept. Formele puterii ne vor ajuta.

— Nu ştim dacă vor veni, răspunse Eshonai în Hotărâre. Nu ştim nimic din toate astea. Cine poate şti dacă umanii au Undeunitori? Ar putea fi o Sabie a Onoarei. Am lăsat una în Alethkar în noaptea aia.

Chivi fredonă în Ritmul Îndoielii. Faţa ei de formă-abil avea trăsături prelungi, iar părul îi era legat la spate într-o coadă lungă.

— Ca popor, ne ofilim. Azi am trecut pe lângă unii care luaseră forma-nepăsător şi nu-şi mai aminteau trecutul nostru. Au făcut-o de teamă că altminteri umanii îi vor ucide. Se pregătesc să devină sclavi.

— I-am văzut şi eu, spuse Davim în Hotărâre. Trebuie să facem ceva, Eshonai. Soldaţii tăi pierd războiul ăsta, luptă după luptă.

— La următoarea furtună, spuse Venli în Ritmul Rugăminţii. Pot face încercarea asta în timpul următoarei furtuni.

Eshonai închise ochii. Rugămintea. Era un imn cu care nu te acordai des. Îi venea greu să-şi refuze sora.

— În privinţa asta trebuie să fim uniţi, spuse Davim. Nu

accept nimic altceva. Eshonai, continui să nu fii de acord cu insistenţă? Va trebui să ne petrecem aici mai multe ore ca să luăm o decizie?

Ea răsuflă adânc, ajungând la o hotărâre care îşi croise drum în subconştientul ei. O hotărâre de explorator. Se uită la sacul cu hărţi, aşezat alături, pe podea.

— Sunt de acord cu încercarea, spuse.

Lângă ea, Venli fredonă în Ritmul Aprecierii.

— Dar, adăugă Eshonai în Hotărâre, eu trebuie să fiu cea care încearcă prima noua formă.

Toate fredonările încetară. Restul Celor Cinci se uită la ea cu gura căscată.

— Ce? spuse Venli. Soră dragă, nu! E dreptul meu.

— Tu eşti mult prea preţioasă, răspunse Eshonai. Ştii prea multe despre forme şi o mare parte a cercetărilor tale se află numai în capul tău. Eu sunt un simplu oştean. Pot fi înlocuită dacă se întâmplă ceva.

— Eşti Cristalpurtător, spuse Davim. Ultimul nostru Cristalpurtător.

— Thude s-a antrenat cu Sabia şi cu Armura mea. O să i le las pe amândouă, pentru orice eventualitate.

Ceilalţi patru conducători fredonară în Reflecţie.

— E o idee bună, spuse Abronai. Eshonai are şi putere, şi experienţă.

— E descoperirea mea! exclamă Venli în Enervare.

— Şi eşti apreciată pentru asta, zise Davim. Dar Eshonai are dreptate; tu şi eruditii tăi sunteţi prea importanţi pentru viitorul nostru.

— Mai mult decât atât, adăugă Abronai. Tu ţii prea mult la proiect, Venli. E limpede, după cum vorbeşti. Dacă Eshonai intră în furtună şi descoperă că e ceva în neregulă cu forma asta, poate să oprească experimentul şi să se întoarcă la noi.

— E un compromis bun, spuse Chivi. Suntem cu toţii de acord?

— Cred că da, răspunse Abronai întorcându-se spre Zuln.

Reprezentanta formelor-nepăsător vorbea rar. Purta salopeta de lucru a unui parsh, ceea ce spunea că se considera datoare să se afle acolo în numele lor – al celor fără niciun cântec – şi în al tuturor formelor-nepăsător strecurate printre ei.

Sacrificiul ei era la fel de nobil ca al lui Abronai, care îşi păstra

forma-soţ. Ba chiar îl depăşea. Forma-nepăsător era greu de suportat şi foarte puţini şi-o păstrau mai mult de o singură pauză între furtuni.

— Sunt de acord, zise ea.

Ceilalţi fredonară în Apreciere. Numai Venli nu se alătură cântecului. Dacă acea formă-furtunos se dovedea a fi reală, aveau să le adauge Celor Cinci încă un conducător? La început, toţi cei cinci fuseseră forme-nepăsător, apoi deveniseră cu toţii lucrători. Abia după descoperirea formei-abil hotărâseră să aibă câte un reprezentant al fiecărei forme.

O întrebare pentru mai târziu. În afară de Eshonai, Cei Cinci se ridicară în picioare şi începură să coboare lungul şir de trepte spiralat în jurul turnului. Vântul sufla dinspre Răsărit şi Eshonai se întoarse către el, privind dincolo de Câmpiile Sfărâmate – către Obârşia Furtunilor.

În timpul unei mari furtuni, avea să păşească în calea vânturilor şi să se transforme în ceva nou. În ceva puternic. În ceva care avea să schimbe pentru totdeauna destinul ascultătorilor şi, poate, şi pe al umanilor.

— Aproape că mi-ai dat motiv să te urăsc, soră a mea, spuse Venli în Mustrare, zăbovind lângă Eshonai.

— Nu am interzis încercarea asta.

— Dar îi iei în schimb toată gloria.

— Dacă va fi vorba de glorie, răspunse Eshonai în Mustrare, va fi a ta, pentru c-ai descoperit noua formă. Asta nici n-ar trebui să se ia în considerare. N-ar trebui să conteze decât viitorul nostru.

Venli fredonă în Enervare:

— Te-au numit înţeleaptă, experimentată. Asta te face să te întrebi dacă au uitat cine erai, că ai hoinărit cu nesăbuinţă prin pustietăţi, fără să-ţi pese de poporul tău, în timp ce eu am stat acasă şi am memorat cântece. Când a început toată lumea să creadă că tu eşti cea responsabilă?

„E vina acestei uniforme blestemate”, îşi spuse Eshonai ridicându-se.

— De ce nu ne-ai spus ce soi de cercetări faci? M-ai lăsat să cred că studiai să găseşti forma-artist sau forma-mijlocitor. Dar tu căutai de fapt una dintre străvechile forme de putere.

— Are vreo importanţă?

— Da. Schimbă totul. Venli, te iubesc, dar ambiţia ta mă

sperie.

— N-ai încredere în mine, spuse Venli în Ritmul Trădării.

Trădarea. Era un cântec intonat rareori. Rănea îndeajuns ca să o facă pe Eshonai să tresară.

— O să vedem ce face forma asta, spuse ea luându-şi hărţile şi nestemata în care era captiv sprenul. Pe urmă o să mai stăm de vorbă. Nu vreau decât să fim prudenţi.

— Vrei s-o faci tu însăţi, spuse Venli în Enervare. Întotdeauna ai vrut să fii prima. Dar gata. Ce s-a făcut e bun făcut. Vino cu mine; trebuie să te antrenez, să te aduc la atitudinea potrivită cu forma asta, ca s-o ajuţi să lucreze. Pe urmă vom alege o mare furtună pentru preschimbare.

Eshonai dădu din cap. Avea să se lase instruită. Iar între timp avea să chibzuiască. Poate că exista o altă cale. Dacă îi putea face pe alethi s-o asculte, dacă-l putea găsi pe Dalinar Kholin, să-l implore să facă pace…

Poate că apoi noua formă n-avea să mai fie necesară.

PARTEA
A DOUA

Apropierea vânturilor

SHALLAN ♦ KALADIN ♦ ADOLIN ♦ SADEAS

13
CAPODOPERA ZILEI

Forma-luptător e pentru domnie şi bătălie.
De zei întărită, spre a ucide a fost dată,
Nevăzută, neştiută, vitală pentru glorie,
De-acela cu voinţă dârză binemeritată.

— Din *Cântecul Călăuzitor al Ascultătorului*, strofa XV

Căruţa zăngănea şi se hurduca, înaintând pe terenul stâncos, cu Shallan cocoţată pe capra tare, alături de Bluth, unul dintre mercenarii cu faţă de piatră din solda lui Tvlakv. Mânând chullul care trăgea căruţa, bărbatul nu vorbea prea mult, deşi, când Shallan nu se uita la el, o cerceta cu ochi ca nişte mărgele de sticlă neagră.

Aerul era rece. Ea şi-ar fi dorit să se schimbe vremea şi primăvara – sau chiar vara – să vină pentru un timp. Dar nu era cu putinţă într-un loc vestit pentru frigul neîntrerupt. Shallan îşi pusese pe genunchi o pătură încropită din căptuşeala cufărului lui Jasnah şi o lăsase să atârne, acoperindu-i picioarele în întregime, şi ca să nu se vadă cât de zdrenţuită îi era fusta, şi ca să-i ţină de cald.

Încerca să-şi distragă atenţia studiind locurile prin care treceau; plantele de acolo, din Ţinuturile Îngheţate din sud, îi erau complet necunoscute. Când existau, peticele de iarbă de pe părţile ferite de furtună ale pietrelor erau din fire scurte şi ghimpoase, nu lungi şi unduitoare. Mugurii-de-stâncă nu

creşteau niciodată mai mari decât un pumn şi nu se deschideau pe deplin nici măcar dacă turna apă peste ei. Lujerii lor erau leneşi şi se mişcau agale, de parcă îi amorţise frigul. Mai apăreau şi tufe mărunte, crescute în crăpături de pe coastele dealurilor. Crengile lor plăpânde zgâriau partea laterală a căruţei, cu frunzele verzi, nu mai mari decât picăturile de ploaie, îndoindu-li-se şi retrăgându-se în tulpini.

Tufele creşteau din belşug, răspândindu-se oriunde se puteau agăţa. Când căruţa trecu pe lângă una din cale-afară de înaltă, Shallan întinse mâna şi rupse o creangă. Era tubulară, goală în mijloc, şi o simţea zgrunţuroasă, ca nisipul.

— Ramurile sunt prea fragile pentru marile furtuni, spuse ridicând-o. Cum supravieţuieşte planta asta?

Bluth mormăi.

— Bluth, în timpul unei călătorii se obişnuieşte să-ţi angajezi însoţitorii într-o conversaţie, amuzându-vă reciproc.

— Aş face-o, răspunse el posomorât, dacă aş şti ce păcatului înseamnă jumătate dintre cuvintele astea.

Shallan tresări. Nu se aşteptase nicidecum la un răspuns.

— Atunci suntem chit, spuse, pentru că şi tu rosteşti o grămadă de cuvinte pe care nu le cunosc. Cele mai multe par a fi înjurături, e adevărat…

Vorbise pe un ton vesel, dar el se posomori şi mai tare.

— Crezi că-s la fel de prost ca băţul ăla.

„Nu-mi mai insulta băţul.”

Cuvintele îi veniră în minte nepoftite, fiind cât pe ce să i se desprindă de buze. După educaţia pe care-o primise, ar fi trebuit să fie în stare să-şi ţină gura într-o mai mare măsură. Dar libertatea – fără teama că tatăl ei stă la pândă după oricare uşă închisă – slăbise forţa cu care se ţinea în frâu.

De data asta îşi înghiţi batjocura.

— Prostia depinde de ceea ce te înconjoară, spuse în schimb.

— Vrei să zici că sunt prost fiindcă aşa am fost crescut?

— Nu. Vreau să spun că, în anumite împrejurări, oricine e prost. După ce mi s-a scufundat corabia, am ajuns pe ţărm, dar n-am fost în stare să fac focul ca să mă-ncălzesc. Pentru asta n-ai spune că sunt proastă?

Bărbatul îi aruncă o privire, dar nu răspunse. Poate că, pentru un ochi-întunecaţi, întrebarea suna a capcană.

— Ei bine, sunt, continuă ea. Sunt proastă în multe privinţe.

Poate că tu eşti prost când e vorba de cuvinte complicate. De aceea avem nevoie şi de erudiţi, şi de lucrători care însoţesc convoaiele, străjerule Bluth. Prostiile noastre se completează unele pe altele.

— Înţeleg de ce e nevoie de oameni care ştiu să aprindă focul, spuse el. Dar nu văd de ce e nevoie de unii care să întrebuinţeze cuvinte născocite.

— Şşşt! ripostă ea. Nu mai striga asta în gura mare. Dacă te aud ochi-luminoşii, ar putea înceta să-şi piardă timpul plăsmuind cuvinte noi şi să-nceapă să se amestece în treburile oamenilor cumsecade.

Bluth o măsură din nou cu privirea. În ochii de sub sprâncenele lui groase nu se desluşea niciun licăr de umor. Shallan oftă, dar începu din nou să fie atentă la plante. Cum supravieţuiau în timpul furtunilor? Ar fi trebuit să-şi ia blocul de desen şi…

Nu.

Îşi goli mintea, lăsând ideea să se piardă. După nu mult timp, Tvlakv strigă că era timpul pentru popasul de la amiază. Căruţa lui Shallan încetini şi o alta i se opri alături.

Pe aceea o conducea Tag, iar în cuşca din spatele lui stăteau doi parshi, împletind în tăcere pălării din trestiile pe care le adunaseră dis-de-dimineaţă. Oamenii le porunceau adesea parshilor să facă astfel de munci neînsemnate, ca să fie siguri că-şi petrec tot timpul câştigând bani pentru stăpânii lor. Odată ajuns la destinaţie, Tvlakv avea să vândă pălăriile pentru câţiva stropi.

Cei doi îşi continuară lucrul şi după ce căruţa se opri. Era nevoie să li se spună să facă altceva şi trebuia să-i înveţi exact cum să-şi îndeplinească fiecare însărcinare nouă. Dar, după ce le intra în cap, munceau fără să se plângă.

Lui Shallan îi venea greu să nu vadă ceva funest în supunerea lor tăcută. Clătină din cap, apoi întinse mâna către Bluth, care o ajută să coboare din căruţă fără să mai fie nevoie de vreun alt îndemn. Când se văzu pe pământ, îşi puse mâna pe o latură a vehiculului şi respiră şuierat, printre dinţi. Părinte al Furtunii, ce făcuse cu picioarele ei? Din peretele de lângă ea ieşeau şerpuind durerospreni, părând fărâme portocalii de tendon – ca nişte mâini de pe care fusese îndepărtată carnea.

— Luminăţie? spuse Tvlakv, apropiindu-se de ea cu mers

legănat. Mă tem că nu-ţi putem oferi mare lucru când e vorba de mâncare. Înţelegi, suntem săraci chiar şi pentru nişte negustori. Nu ne putem permite delicatese.

— Orice aveţi va fi de ajuns, răspunse ea încercând să nu-şi lase durerea să i se citească pe faţă, deşi sprenii o däduseră deja de gol. Te rog, pune-l pe unul dintre oamenii tăi să-mi dea cufărul jos.

Tvlakv se supuse fără să se plângă, deşi privi cu lăcomie cum aşeza Bluth cufărul pe pământ. Să-l lase să vadă ce se afla înăuntru părea o idee din cale afară de rea; cu cât ştia el mai puţine, cu atât mai bine avea să se descurce ea.

— Cuştile astea, spuse Shallan, uitându-se la partea din spate a căruţei ei, au în partea de sus nişte scoabe care mă fac să cred că părţile laterale din lemn ar putea să fie fixate de gratii.

— Da, Luminăţie, răspunse Tvlakv. Pentru marile furtuni, înţelegi.

— Abia dacă ai destui sclavi ca să umpli o singură căruţă. Iar parshii călătoresc în alta. Asta e goală şi o să fie, pentru mine, o căruţă excelentă pentru călătorie. Ridică-i laturile.

— Luminăţie? se miră el. Vrei să fii pusă într-o cuşcă?

— De ce nu? întrebă ea întâlnindu-i ochii. Sunt în siguranţă în grija ta, negustorule Tvlakv.

— Aăă… da…

— Nu mă-ndoiesc că tu şi oamenii tăi sunteţi cât se poate de obişnuiţi cu greutăţile călătoriilor, adăugă ea calmă, dar eu nu sunt. Nu mi-e comod să stau toată ziua în bătaia soarelui, pe o banchetă tare. Însă o trăsură potrivită pentru aşa ceva ar fi o îmbunătăţire bine-venită a acestui drum prin pustietăţi.

— Trăsură? E o căruţă pentru sclavi!

— Nu sunt decât cuvinte, negustorule Tvlakv. Vrei să faci ce te-am rugat?

El oftă, dar dădu porunca şi oamenii lui traseră părţile laterale de sub căruţă, pentru a le agăţa apoi în afara gratiilor. Lăsară descoperită doar partea din spate, unde se afla uşa cuştii. Rezultatul nu părea deosebit de confortabil, dar avea să ofere o oarecare intimitate. Shallan îi ceru lui Bluth să-i pună cufărul înăuntru, spre disperarea lui Tvlakv. Pe urmă se urcă şi ea şi închise uşa. Apoi întinse mâna către negustor printre gratii.

— Luminăţie?

— Cheia, ceru ea.

— A!

Tvlakv o scoase din buzunar şi o privi o clipă – o prea îndelungată clipă– înainte de a i-o da.

— Mulţumesc, zise ea. Îl poţi trimite pe Bluth să-mi aducă mâncarea când e gata, dar aş vrea, chiar acum, o găleată cu apă. Ai fost extrem de îndatoritor. N-o să uit niciodată serviciile tale.

— Ăăă… Mulţumesc.

Sunase aproape ca o întrebare şi negustorul se îndepărtă uşor confuz. Minunat.

Shallan aşteptă să-i aducă Bluth apa, apoi – ca să-şi cruţe tălpile – se târî prin căruţa închisă. Locul duhnea a murdărie şi a sudoare şi o cuprinse greaţa când se gândi la sclavii care fuseseră ţinuţi acolo. Mai târziu avea să-i ceară lui Bluth să pună parshii să răzuiască şi să spele mizeria.

Se opri în faţa cufărului lui Jasnah, unde îngenunche şi săltă capacul cu delicateţe. Lumina se revărsă din sferele impregnate din interior. Înăuntru aştepta şi Model – îi ceruse să nu se lase văzut –, înălţându-se din coperta unei cărţi.

Până acum, Shallan izbutise să supravieţuiască. Cu siguranţă se afla încă în primejdie, dar măcar nu era în pericol să moară de frig sau de foame. Ceea ce însemna că era timpul să-şi îndrepte gândurile către întrebări şi probleme mai importante. Rămase cu mâna pe cărţi, neluându-şi pe moment în seamă zvâcnirile dureroase ale tălpilor.

— Astea trebuie s-ajungă pe Câmpiile Sfărâmate.

Model zbârnâi a nedumerire – înălţimea sunetului avea ceva întrebător, în care se ghicea curiozitatea.

— Trebuie să continue cineva munca lui Jasnah, spuse Shallan. Urithiru trebuie găsit, iar alethii trebuie convinşi că întoarcerea Pustiitorilor e inevitabilă.

Se cutremură, amintindu-şi de parshii cu piele marmorată care lucrau în căruţa de alături.

— O să… mmm… continui tu? întrebă Model.

— Da.

Se hotărâse în clipa în care îi ceruse cu insistenţă lui Tvlakv s-o ducă pe Câmpiile Sfărâmate.

— În noaptea aia, înaintea scufundării, am văzut-o pe Jasnah cu garda jos… Ştiu ce am de făcut.

Model zumzăi, părând din nou confuz.

— E greu de explicat, zise ea. E ceva specific omenesc.
— Minunat, spuse Model cu înflăcărare.
Ea îl privi ridicând dintr-o sprânceană. Ajunsese foarte repede departe de petrecerea timpului învârtindu-se în mijlocul unei încăperi sau umblând în sus şi-n jos pe pereţii cabinei ei.
Shallan scoase câteva sfere ca să aibă mai multă lumină, apoi luă una dintre bucăţile de pânză înfăşurate de Jasnah în jurul cărţilor. Era de o curăţenie fără cusur. O afundă în apa din găleată şi începu să-şi spele picioarele.
— Înainte de a vedea expresia lui Jasnah în noaptea aia, explică ea, înainte de a sta de vorbă cu ea când era obosită şi de a înţelege cât de îngrijorată e, căzusem într-o capcană. Capcana erudiţiei. În ciuda groazei care mă cuprinsese ascultându-i pentru prima oară spusele despre parshi, ajunsesem să privesc totul ca pe o enigmă pusă în faţa raţiunii mele. Jasnah era atât de impasibilă în aparenţă, încât am crezut că lucrurile stăteau la fel şi pentru ea.
Shallan strânse din ochi de durere când îşi scoase o pietricică dintr-o crăpătură a tălpii. Din podeaua căruţei se înălţară, şerpuind, alţi durerospreni. N-avea să poată merge prea curând pe distanţe lungi, dar măcar încă nu se zărea niciun putredospren. Ar fi făcut bine să găsească nişte antiseptic.
— Pericolul nu e doar teoretic, Model. E real şi e cumplit.
— Da, încuviinţă el, cu gravitate în glas.
Ea îşi luă ochii de la tălpi. Sprenul se mutase pe partea interioară a capacului cufărului, cu porţiuni luminate diferit de sferele de culori diferite.
— Ştii ceva despre pericol? Despre parshi, despre Pustiitori?
Poate că interpretase greşit tonul vocii lui. Nu era om şi vorbea adesea cu inflexiuni bizare în glas.
— Întoarcerea mea… răspunse Model. Din pricina asta.
— Ce? De ce n-ai spus nimic?
— Să spun… să vorbesc… Să gândesc… Greu totul. Dar mă descurc mai bine.
— Ai venit din pricina Pustiitorilor, spuse Shallan apropiindu-se de cufăr şi dând uitării cârpa plină de sânge pe care o ţinea în mână.
— Da. Modelele… noi… pe noi… Ne-a îngrijorat. Unul a fost trimis. Eu.
— De ce la mine?

— Din pricina minciunilor.
Ea clătină din cap.
— Nu înţeleg.
El zumzăi a nemulţumire.
— Tu. Familia ta.
— Ne-aţi supravegheat pe mine şi pe familia mea? De când?
— Shallan. Adu-ţi aminte…
Din nou toate acele amintiri. De data asta, nu o bancă din grădină, ci o cameră imaculat de albă. Cântecul de leagăn al tatălui ei. Sânge pe podea.
„Nu.”
Îi întoarse spatele şi începu din nou să-şi spele tălpile.
— Ştiu… prea puţin despre oameni, continuă Model. Se rup. Minţile lor se rup. Tu nu te-ai rupt. Doar ai crăpat.
Ea continuă să se spele.
— Minciunile te-au salvat, adăugă el. Minciunile m-au atras.
Ea afundă din nou cârpa în găleată.
— Ai un nume? Ţi-am spus Model, dar asta e mai degrabă o descriere.
— Numele înseamnă cifre, răspunse el. Multe cifre. Greu de spus. Model… Model e un nume foarte bun.
— Atât timp cât nu începi să-mi spui Dezordine, pentru contrast.
— Mmmmmm…
— Asta ce vrea să-nsemne? întrebă ea.
— Mă gândesc, veni răspunsul. Cântăresc minciuna.
— Gluma mea?
— Da.
— Te rog, nu te gândi prea mult, spuse ea. Nu e o glumă foarte bună. Dacă vrei să cântăreşti ceva real, întrebă-te de ce, dintre toţi oamenii, oprirea Pustiitorilor trebuie să depindă tocmai de mine…
— Mmmmm…
Shallan îşi spălă picioarele cât de bine putu, apoi şi le înfăşură în mai multe bucăţi de pânză din cufăr. N-avea nici papuci, nici pantofi. Poate ar fi putut să cumpere de la unul dintre negustorii de sclavi o pereche de cizme păstrate de rezervă? I se întoarse stomacul pe dos numai gândindu-se la aşa ceva, dar n-avea de ales.
Pe urmă se apucă să caute în cufăr. Nu era decât unul dintre

cuferele prinţesei, dar îl recunoscuse, era cel pe care Jasnah îl ţinea în cabină – cel luat de asasini. Conţinea notiţele prinţesei: caiete peste caiete pline de însemnări. Erau şi cărţi din care le scosese, însă în număr prea mic, ceea ce însă nu conta, fiindcă Jasnah copiase cu meticulozitate toate pasajele importante.

Când puse alături ultimul caiet, zări ceva pe fundul cufărului. O foaie de hârtie desprinsă? O luă, curioasă – şi nu lipsi mult ca s-o scape din mână de uimire.

Era portretul pe care chiar ea i-l făcuse lui Jasnah. I-l dăduse după ce o acceptase ca pupilă. Îşi închipuise că prinţesa îl aruncase, fiindcă nu punea mare preţ pe artele vizuale, le considera frivole.

Dar ea îl păstrase acolo, alături de cele mai preţioase bunuri ale sale. Nu. Shallan nu voia să se gândească la asta, nu voia să-i facă faţă.

— Mmm… spuse Model. Nu poţi păstra toate minciunile. Doar pe cele mai importante.

Shallan îşi duse mâna la ochi şi îi găsi plini de lacrimi. Pentru Jasnah. Se ferise de durere, o înghesuise într-o cutiuţă şi o dăduse deoparte.

Dar, imediat ce îi îngădui acelei dureri să apară, peste ea se aşeză o alta. Una care părea fără greutate pe lângă moartea lui Jasnah, însă care ameninţa s-o doboare pe Shallan cel puţin în aceeaşi măsură.

— Blocul meu cu desene… şopti. Au dispărut toate.

— Da, zise Model cu tristeţe.

— Toate desenele pe care le-am pus vreodată la păstrare. Fraţii mei, tata, mama…

Toate portretele se scufundaseră în adâncuri, odată cu schiţele creaturilor şi cu toate cugetările ei despre legăturile dintre acestea, despre fiinţele vii, despre natură. Dispăruseră. Până la ultima.

Lumea nu depindea de schiţele prosteşti ale unor ţipari de văzduh, făcute de ea. Se simţea de parcă s-ar fi năruit totul.

— O să desenezi altele, şopti Model.

— Nu vreau.

Shallan clipi, lăsând să se prelingă mai multe lacrimi.

— Eu n-o să încetez să vibrez. Vântul n-o să înceteze să sufle. Tu n-o să încetezi să desenezi.

Ea îşi trecu degetele peste portretul lui Jasnah. Ochii prinţesei

erau luminoşi, aproape din nou vii – era primul desen pe care i-l făcuse, în ziua în care se întâlniseră.

— Animmodul stricat era printre lucrurile mele. Acum e pe fundul oceanului, pierdut. N-o să pot să-l repar şi să li-l trimit fraţilor mei.

Tonul pe care zumzăi Model i se păru morocănos.

— Cine sunt ei? îl întrebă. Cei care au făcut asta, cei care au omorât-o şi m-au lăsat fără desene. De ce săvârşesc astfel de orori?

— Nu ştiu.

— Dar eşti sigur că Jasnah avea dreptate? Că se vor întoarce Pustiitorii?

— Da. Sprenii… sprenii *lui*. Vin.

— Oamenii ăia, zise Shallan, au ucis-o pe Jasnah. Fac probabil parte din acelaşi grup ca ardentul Kabsal şi ca… şi ca tata. De ce ar fi ucis singura persoană care era pe punctul să înţeleagă cum şi din ce motiv se întorc Pustiitorii?

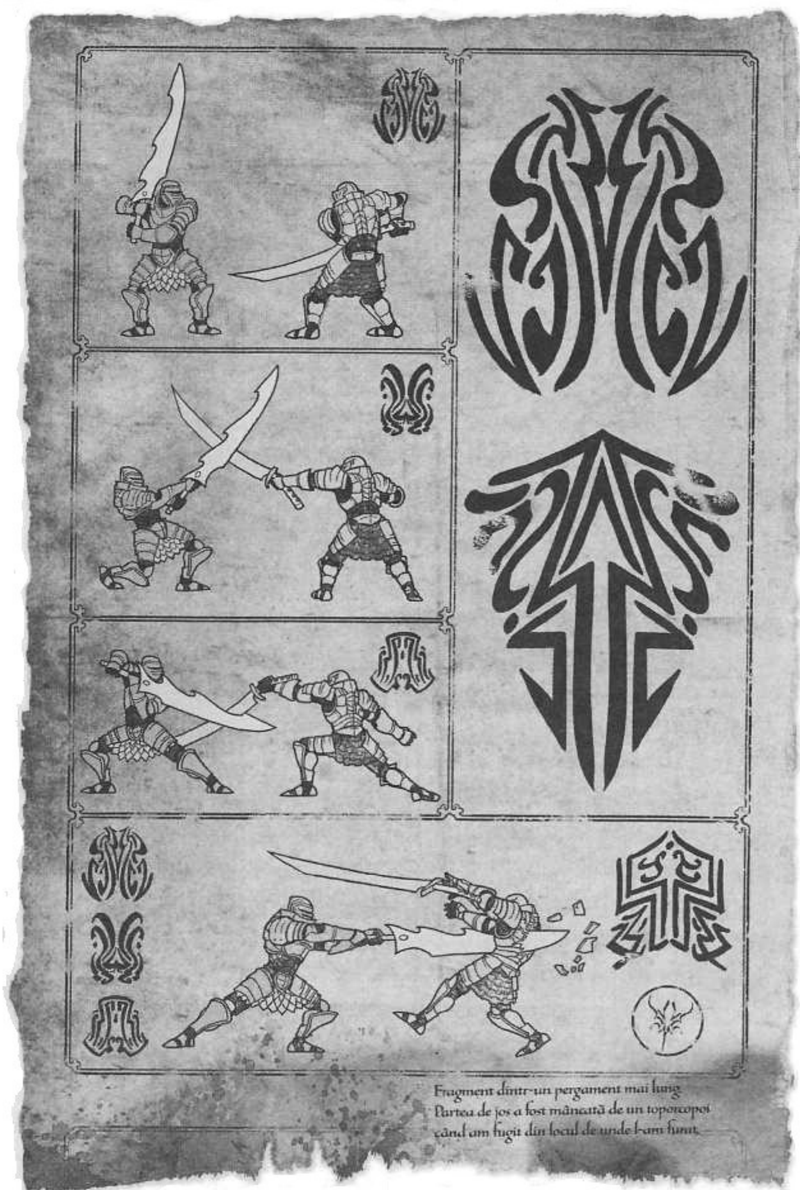
Nu…

Vocea lui şovăi.

— N-ar fi trebuit să-ntreb, zise Shallan. Ştiu deja răspunsul, şi e unul care ţine de firea omenească. Vor să controleze aceste cunoştinţe ca să poată profita de ele. Să profite chiar şi de pe urma sfârşitului lumii. Vom avea grijă să nu se întâmple.

Lăsă jos portretul lui Jasnah, apoi îl puse la loc sigur, între paginile unei cărţi.

PERGAMENTUL POSTURILOR

14
POSTURA FIERULUI

Forma-soţ e pentru a iubirii-mpărtăşire dată,
De o purtăm, în viaţă ne aduce bucuria.
Vine când ţi-e făptura de simţire-nsetată,
Când, sinceră, ţi se revarsă-n suflet empatia.

— Din *Cântecul Călăuzitor al Ascultătorului*, strofa V

A trecut ceva timp, spuse Adolin îngenunchind în faţa Cristalsabiei sale, al cărei vârf se afundase de o palmă în solul pietros.

Era singur. Doar el şi sabia într-una dintre noile încăperi de pregătire, construite de-a lungul arenei pentru dueluri.

— Îmi amintesc cum te-am câştigat, şopti privindu-şi chipul reflectat în lamă. Nici atunci nu m-a luat nimeni în serios. Filfizonul cu haine frumoase. Tinalar s-a gândit să se dueleze cu mine doar ca să-l pună pe tata într-o situaţie neplăcută. În schimb, am câştigat Sabia lui.

Dacă ar fi pierdut, Tinalar ar fi primit Armura lui, moştenită de la familia mamei.

Adolin nu-i dăduse niciodată un nume sabiei sale. Unii o făceau, alţii nu. Crezuse întotdeauna că nu se cuvenea – nu fiindcă ar fi fost de părere că sabia nu merita un nume, ci fiindcă descoperise că nu ştie ce nume i se potriveşte. Cu mult timp în urmă, arma îi aparţinuse unui Cavaler Radiant.

Unui om care cu siguranţă îi alesese un nume. Să-i spună

oricum altcumva părea o dovadă de îngâmfare. Simţise asta cu mult înainte de a ajunge să-i privească pe Radianţi într-o lumină favorabilă, ca tatăl său.

După moartea lui Adolin, Sabia urma să-şi continue existenţa. Nu-i aparţinea. O luase cu împrumut pentru un timp.

Avea suprafaţa de o netezime sobră, era lungă, şerpuitoare ca un ţipar, cu creste pe partea din spate, ca nişte cristale crescute în straturi. Era versiunea mai mare a unei săbii obişnuite şi semăna întrucâtva cu paloşele imense pentru două mâini cu care văzuse că luptau mâncătorii de coarne.

— Un duel adevărat, îi şopti armei. Cu o miză reală. În sfârşit. Nu-l mai ocolesc mergând pe vârfuri, nu mă mai ţin în frâu.

Cristalsabia nu-i răspunse, dar el îşi imagină că îl asculta. Nu te puteai folosi de o astfel de armă, o armă care părea o prelungire a sufletului însuşi, fără să simţi uneori că e vie.

— Le vorbesc tuturor celorlalţi cu încredere în forţele mele, pentru că ştiu că se bizuie pe mine. Dar, dacă sunt înfrânt azi, s-a terminat. Gata cu duelurile, iar măreţul plan al tatălui meu se încurcă urât.

Auzea oamenii de dincolo de uşă. Paşi apăsaţi, zumzetul discuţiilor. Scrâşnete pe piatră. Veniseră. Veniseră să-l vadă învingător sau umilit.

— Ar putea fi ultima noastră luptă împreună, spuse încet. Apreciez tot ce-ai făcut pentru mine. Ştiu c-o faci pentru oricine te stăpâneşte, dar apreciez totuşi. Vreau… vreau să ştii: cred în tatăl meu. Cred că are dreptate, cred că tot ce-i dezvăluie viziunile e real. Că lumea are nevoie de un Alethkar unit. Luptele de soiul celei de azi sunt calea pe care fac eu să se întâmple toate astea.

Adolin şi tatăl lui nu erau politicieni. Erau soldaţi – Dalinar din voinţă proprie, iar Adolin fiindcă aşa se nimerise. Nu-şi puteau croi drum către un regat unit prin vorbe. Erau nevoiţi s-o facă luptând.

Adolin se ridică în picioare bătându-se peste buzunar, lăsă sabia să dispară, preschimbându-se în ceaţă, apoi traversă mica încăpere. Pereţii de piatră ai holului îngust pe care ieşi erau împodobiţi cu basoreliefuri înfăţişând cele zece posturi principale ale luptei cu sabia. Fuseseră sculptate în altă parte şi aduse acolo după terminarea acelei construcţii – o adăugire recentă, care înlocuia corturile folosite înainte pentru pregătirea

duelurilor.

Postura Vântului, a Pietrei, a Focului… Pentru fiecare dintre cele Zece Esenţe exista un basorelief care descria o postură. Trecând pe lângă ele, Adolin le numără în gând. Împodobeau un tunel îngust, tăiat chiar în stânca arenei către o cameră mică, şi ea tot săpată în piatră. Strălucirea soarelui de pe terenul de luptă contura ultima pereche de uşi care îl despărţea de potrivnicul său.

Cu o încăpere pregătitoare potrivită pentru meditaţie şi apoi cu cea pentru echipare, în faţa căreia se afla şi unde puteai să-ţi pui armura sau să te retragi între două lupte, arena de duel din taberele de război începea să fie pe măsura celor din Alethkar. O adăugire bine-venită.

Adolin intră în camera de echipare, unde îl aşteptau fratele şi mătuşa lui. Părinte al Furtunii, îi transpirau mâinile. Nu era atât de nervos când mergea la luptă, unde chiar îşi punea viaţa în pericol.

Mătuşa Navani tocmai terminase o glifă ocrotitoare. Coborî de la pupitru, punându-şi pensula pe el, şi ridică glifa, arătându-i-o lui Adolin. Era pictată cu roşu strălucitor pe pânză albă.

— Victorie? încercă Adolin să ghicească.

Navani o lăsă jos şi se uită la el ridicând dintr-o sprânceană.

— Ce e? întrebă tânărul în timp ce intrau scutierii săi, cu piesele Cristalarmurii.

— E „siguranţă şi glorie”, răspunse Navani. N-o să mori dacă înveţi câteva glife, Adolin.

El ridică din umeri.

— Nu mi s-a părut niciodată chiar atât de important.

— Da, sigur, spuse ea împăturind rugăciunea cu pioşenie şi punând-o să ardă în vasul cu cărbuni. Să sperăm că, în cele din urmă, o să ai o soţie care să facă asta pentru tine. Să citească glifele şi să le şi scrie.

Adolin îşi plecă fruntea, aşa cum se cuvenea cât ardea rugăciunea. Pailiah ştia că nu era momentul să-i aducă vreo ofensă Atotputernicului. Dar, hârtia odată mistuită, se uită la Navani.

— Am mai primit veşti de pe corabie?

Se aşteptaseră ca Jasnah să le dea de ştire imediat ce ajungea la Criptele Puţin Adânci, dar nu primiseră niciun mesaj. Navani luase legătura cu mai-marele portului din acel oraş

îndepărtat. Aflase că *Plăcerea Vântului* încă nu sosise. Ceea ce însemna o întârziere de o săptămână.

Navani îşi flutură mâna cu nepăsare.

— Jasnah era pe corabia aia.

— Ştiu, mătuşă, zise Adolin foindu-se stânjenit.

Ce se petrecuse? Oare vasul fusese prins în vreo mare furtună? Ce se întâmplase cu femeia cu care trebuia să se însoare el dacă mergeau lucrurile după placul lui Jasnah?

— Corabia întârzie fiindcă fiica mea e preocupată de ceva, spuse Navani. Aşteaptă şi-o să vezi. O să ne caute peste câteva săptămâni, cerându-ne să facem un anumit lucru sau să-i dăm o informaţie. Va trebui să mă străduiesc din greu ca să aflu de ce a întârziat. Să-i dea Battah fetei ăsteia bun simţ pe măsura inteligenţei ei!

Adolin nu mai insistă. Navani o cunoştea pe Jasnah mai bine decât oricine altcineva. Dar… era sincer îngrijorat şi începuse să se teamă de posibilele piedici în calea întâlnirii lui cu fata aceea, Shallan, la momentul stabilit. Bineînţeles că dintr-o logodnă neoficială nu era de aşteptat să iasă ceva, însă o parte din el îşi dorea să fie cu putinţă. Alegerea făcută de altcineva în locul lui avea un farmec straniu, ţinând cont cât de zgomotos îl ocărâse Danlan când rupsese relaţia lor.

Danlan continua să se numere printre condeierele tatălui său, aşa că o mai vedea din când în când. Se uitau urât unul la altul. Însă, dar-ar furtuna, de data asta nu se întâmplase din vina lui. Ceea ce le spusese ea prietenilor ei…

Un scutier îi pregăti cizmele şi Adolin păşi în ele, simţind apoi cum se fixau. Scutierii se grăbiră să-i prindă jambierele, apoi trecură tot mai sus, acoperindu-l cu un metal prea uşor. În scurt timp, nu-i mai lipseau decât mănuşile şi coiful. Îngenunche şi, cu degetele în poziţia potrivită, îşi puse mâinile în cele dintâi, aflate lângă el, de o parte şi de alta. În modul straniu al Cristalarmurilor, a sa se strânse de la sine, cum se încolăceşte un ţipar de văzduh în jurul unui şobolan, cuprinzându-i încheieturile mâinilor într-o strânsoare care nu-l stingherea câtuşi de puţin.

Se întinse să-şi ia coiful de la ultimul scutier. Care era Renarin.

— Ai mâncat pui? îl întrebă acesta în timp ce Adolin îi luă coiful din mâini.

— La micul dejun.
— Şi ai vorbit cu Sabia?
— Am purtat o întreagă conversaţie.
— Ai în buzunar lănţişorul mamei?
— Am verificat de trei ori.
Navani îşi încrucişă braţele.
— Încă mai ţineţi cont de superstiţiile astea prosteşti?
Cei doi fraţi îi aruncară priviri tăioase.
— Nu sunt superstiţii, ripostă Adolin chiar în timp ce Renarin spunea:
— Pur şi simplu ne poartă noroc, mătuşă.
Ea îşi dădu ochii peste cap.
— Nu m-am mai duelat, oficial, de foarte multă vreme, zise Adolin punându-şi coiful, cu viziera ridicată. Nu vreau să meargă nimic rău.
— Prostii, repetă Navani. Ai încredere în Atotputernic şi în Heralzi, nu în ceea ce ai mâncat sau nu înainte de duel. Furtuni! Nu-ţi mai rămâne decât să crezi în Patimi.
Adolin schimbă o privire cu Renarin. Probabil că micile lui tradiţii n-aveau să-l ajute să învingă, dar, ei bine, de ce să rişte? Fiecare duelgiu îşi avea propriile ciudăţenii. Ale lui încă nu-l dezamăgiseră.
— Gărzilor noastre nu le place povestea asta, spuse Renarin încet. Spun întruna cât de greu e să te protejeze când îşi încrucişează altcineva Cristalsabia cu a ta.
Adolin îşi coborî viziera trântind-o. Marginile acesteia se înceţoşară când se înţepeni la locul ei, apoi deveniră translucide, îngăduindu-i să vadă întreaga încăpere. Rânji, ştiind că expresia feţei lui îi rămânea ascunsă lui Renarin.
— Sunt tare trist fiindcă nu le ofer prilejul să mă dădăcească.
— De ce-ţi face plăcere să-i chinuieşti?
— Nu-mi plac gărzile de corp.
— Ai avut şi înainte.
— Numai pe câmpul de luptă, răspunse Adolin.
Era cu totul altceva să fie însoţit oriunde s-ar fi dus.
— E mai mult decât atât. Nu mă minţi, frate. Ştiu foarte bine.
Adolin se uită cercetător la Renarin şi îi văzu, în spatele ochelarilor, ochii plini de seriozitate. Băiatul era prea sobru, şi încă tot timpul.
— Nu-mi place căpitanul lor, recunoscu Adolin.

— De ce? A salvat viaţa tatei.

— Pur şi simplu mă enervează, zise el şi ridică din umeri. Are ceva bizar, Renarin. Asta îmi trezeşte bănuieli.

— Cred că nu-ţi place că ţi-a dat ordine pe câmpul de luptă.

— Abia dacă-mi mai aduc aminte că s-a întâmplat, răspunse Adolin cu nepăsare, îndreptându-se spre uşa către arenă.

— Ei, atunci e bine. Du-te. Frate…

— Da.

— Încearcă să nu te laşi înfrânt.

Adolin împinse uşile şi păşi pe nisip. Mai intrase în arena aia, susţinând că, deşi Legile Războinicilor alethi interziceau duelurile între ofiţeri, avea nevoie să se menţină în formă.

Ca să-şi împace tatăl, se ferise de luptele importante – întrecerile pentru desemnarea unui campion sau pentru dobândirea Cristalelor. Nu cutezase să-şi rişte Sabia şi Armura. Dar acum totul se schimbase.

Aerul era încă rece, iernatic, dar soarele strălucea cu putere. Îşi auzea în coif propria răsuflare şi nisipul îi scrâşnea sub tălpi. Îşi roti privirea, ca să vadă dacă tatăl lui era printre spectatori. Era. Ca şi regele.

Sadeas nu venise. Cu atât mai bine. Prezenţa lui i-ar fi distras atenţia, aducându-i aminte de una dintre ultimele dăţi când acesta şi Dalinar se purtaseră prieteneşte, stând alături pe acele trepte şi privindu-l pe el duelându-se. Oare Sadeas îşi pusese la cale trădarea încă de pe atunci, râzând şi sporovăind cu tatăl lui, ca un vechi prieten?

„Concentrează-te.” Potrivnicul lui din duelul acela nu era Sadeas, deşi, într-o bună zi… Într-o bună zi, cât de curând, avea să-l aducă în arenă. Tot ce făcea acolo se îndrepta către acest unic ţel.

Pentru început trebuia să se mulţumească cu unul dintre Cristalpurtătorii lui Thanadal. Se numea Salinor şi nu avea decât Sabie, dar împrumutase o Armură a regelui pentru lupta cu un Cristalpurtător deplin.

Salinor stătea în cealaltă parte a arenei, într-o armură neornamentată, cenuşie ca ardezia, aşteptând ca Înalta Judecătoare – Lumindoamna Istow – să dea semnalul pentru începerea luptei. Duelul era, într-un fel, o insultă la adresa lui Adolin. Pentru ca Salinor să accepte provocarea, fusese nevoit să-şi pună ca miză şi *Armura*, şi *Sabia* contra Sabiei potrivnicului

său. Ca şi cum n-ar fi fost demn de atenţia acestuia şi ar fi trebuit să ofere un posibil câştig material mai mare pentru a-i justifica osteneala.

Aşa cum se aşteptase, arena era arhiplină de ochi-luminoşi. Chiar dacă se bănuia că Adolin îşi pierduse îndemânarea de odinioară, înfruntările ce aveau ca miză Cristalele erau o raritate. Aceea era prima, după o pauză de peste un an.

— Chemaţi-vă Săbiile! ordonă Istow.

Adolin întinse braţul într-o parte. După zece bătăi ale inimii, arma îi căzu în mâna care o aştepta, cu o clipă înainte de a-şi face apariţia cea a potrivnicului său. Inima lui Adolin bătea mai repede decât a lui Salinor. Poate fiindcă acesta îl subestima şi nu era înspăimântat.

Adolin intră în Postura Vântului, cu coatele îndoite, întors într-o parte, cu vârful Sabiei în sus şi către spate. Salinor intră în Postura Focului, cu Sabia într-o singură mână, cu cealaltă atingându-i lama, cu tălpile paralele. Posturile erau mai degrabă un soi de filosofie decât un set de mişcări predefinite. Postura Vântului: fluidă, năvalnică, maiestuoasă. Postura Focului: rapidă şi flexibilă, de preferat pentru Cristalsăbiile mai scurte.

Postura Vântului îi era familiară lui Adolin. Se slujise de ea cu folos de când începuse să lupte.

Dar în ziua aceea nu părea potrivită.

„Suntem în război”, se gândi în timp ce Salinor înaintă pas cu pas, vrând să-l pună la încercare. „Şi fiecare ochi-luminoşi din armata asta e un recrut fără experienţă.”

Nu era momentul potrivit pentru un spectacol.

Era momentul pentru o luptă.

Când Salinor se apropie pentru o lovitură prudentă, menită să-şi cântărească potrivnicul, Adolin se răsuci şi intră în Postura Fierului, ţinând Sabia cu amândouă mâinile lângă cap. Pară prima lovitură a lui Salinor cu forţă, apoi înaintă şi-şi coborî arma, repezind-o către coiful lui. O dată, de două ori, de trei ori. Celălalt spadasin încercă să pareze, dar era evident surprins de atacul lui Adolin, şi două lovituri îşi atinseră ţinta.

Pe coiful lui Salinor, crăpăturile se alungiră. Adolin auzi înjurături însoţite de gemete în timp ce potrivnicul lui se străduia să-şi readucă Sabia în poziţie de atac. Nu aşa ar fi trebuit să se desfăşoare lucrurile. Unde erau loviturile de încercare, arta, dansul?

Adolin mârâi, cuprins de vechiul Fior al luptei în timp ce respingea atacul lui Salinor – fără să se sinchisească de lovitura primită în coastă –, apoi îşi prinse din nou Sabia în ambele mâini şi izbi cu ea în platoşa adversarului, de parcă ar fi tăiat lemne. Salinor gemu iarăşi, iar Adolin îl lovi cu piciorul, trântindu-l pe spate.

Salinor îşi scăpă Sabia – o slăbiciune a Posturii Focului, cu arma ţinută într-o singură mână – şi aceasta dispăru, preschimbându-se în ceaţă. Adolin se apropie de el, eliberându-şi propria Sabie, apoi îi pocni coiful cu călcâiul cizmei. Acesta se spulberă în fărâme lichefiate, lăsând la vedere fata uluită a unui om îngrozit.

Călcâiul lui Adolin îi izbi apoi platoşa. Deşi Salinor încercă să-l prindă de picior, el continuă să lovească neobosit până sparse şi platoşa.

— Încetează! Încetează!

Adolin se opri, punându-şi talpa lângă capul lui Salinor, şi-şi ridică privirea spre Înalta Judecătoare. Femeia stătea în picioare în separeul ei, roşie la faţă, şi glasul îi mustea de furie.

— Adolin Kholin! strigă ea. Ăsta e duel, nu trântă!

— Am încălcat vreo regulă? strigă şi el, drept răspuns.

Tăcere. Deşi bătăile propriei inimi îi răsunau în urechi, îl izbi liniştea aşternută asupra mulţimii. Putea să le audă răsuflările.

— Am încălcat vreo regulă? repetă el.

— Un duel nu se poartă aşa…

— Atunci am învins, constată Adolin.

— Duelul ăsta se consideră câştigat dacă distrugi trei piese ale armurii, ripostă ea împroşcând cu salivă printre cuvintele rostite în pripă. N-ai distrus decât două.

Adolin se uită în jos, la uluitul Salinor. Pe urmă întinse mâna, îi smulse o apărătoare de umăr şi o strivi între pumni.

— S-a făcut.

Tăcere uluită.

Adolin îngenunche lângă adversar.

— Sabia ta.

Salinor încercă să se ridice, dar, fără platoşă, îi era greu. Armura nu-şi îndeplinea rolul aşa cum ar fi trebuit şi el se rostogoli pe-o parte înainte de a încerca să se salte în picioare Era cu putinţă, însă lui îi lipsea experienţa necesară pentru a reuşi. Adolin îl trânti cu umărul de pământ.

— Ai pierdut, mârâi.
— Ai trişat! bolborosi Salinor.
— Cum?
— Nu ştiu! Doar că... Nu trebuie să...
Vocea i se stinse când Adolin îşi aşeză cu grijă pe gâtul lui mâna înmămuşată. Salinor făcu ochii mari.
— N-o s-o faci.
— Trofeul meu, spuse Adolin simţindu-se brusc secătuit.
Fiorul îl părăsise. Furtuni, aşa ceva nu i se mai întâmplase în niciun duel.
Sabia lui Salinor apăru în mâna lui.
— Hotărârea mea, spuse Înalta Judecătoare, cu glas în care se simţea ezitarea, e în favoarea lui Adolin Kholin. El e învingătorul. Salinor Eved îşi pierde Cristalul.
Sabia lui Salinor alunecă dintre degetele lui. Adolin o luă şi îngenunche lângă el, întinzându-i-o cu mânerul înainte.
— Rupe legătura.
Salinor şovăi, apoi atinse rubinul de pe mâner. Din nestemată răbufni lumină. Legătura fusese ruptă.
Adolin se ridică, smulse rubinul şi îl strivi în pumnul lui înmănuşat. Nu era necesar, dar părea un gest simbolic binevenit. Mulţimea prinse în sfârşit grai, ovaţionând cu frenezie. Lumea se adunase pentru un spectacol şi văzuse în schimb o luptă brutală. Ei bine, în război se ajungea adesea la aşa ceva.
„Nu le strică puţină violenţă”, presupuse Adolin, deşi se întoarse în camera de pregătire îndoindu-se de sine însuşi. Fusese nesăbuit. Cum putuse să-şi lase sabia să dispară? Şi să-şi aleagă o poziţie în care adversarul i-ar fi putut vătăma picioarele?
Intră în încăpere, unde Renarin îl privi cu ochi mari.
— De-a dreptul incredibil. Probabil cea mai scurtă luptă pentru Cristale care s-a consemnat vreodată! Ai fost uimitor, Adolin!
— Păi... Mulţumesc, zise şi-i întinse fratelui său mai mic Sabia lui Salinor. Un dar pentru tine.
— Adolin, eşti sigur? Vreau să spun că nici măcar nu mă descurc prea bine cu Armura pe care am primit-o.
— Dar poţi să ai setul complet, spuse Adolin. Ia-o.
Renarin părea să şovăie.

— Ia-o, repetă Adolin.

Renarin o primi ezitând. Se strâmbă când o luă în mână. Adolin clătină din cap, aşezându-se pe una dintre banchetele întărite ca să suporte greutatea unui Cristalpurtător. Apăru şi Navani, care stătuse printre spectatorii de pe băncile de sus.

— Ceea ce ai făcut tu, spuse ea, n-ar fi mers cu un adversar mai iscusit.

— Ştiu, răspunse el.

— Atunci ai fost înţelept. Ţi-ai ascuns adevăratele puteri. Lumea o să creadă că ai câştigat printr-un truc, luptându-te în duel ca într-o încăierare pe stradă. S-ar putea să te subestimeze în continuare. Mă pot folosi de asta ca să-ţi fac rost de mai multe dueluri.

Adolin dădu din cap, pretinzând că asta urmărise.

15
O MÂNĂ
CU TURNUL

Forma-lucrător e pentru putere şi simţire.
Răsuflă sprenii la urechea ta mereu în şoapte.
Caut-o prima, tainele-i să-ţi fie-nvăluire.
Te va elibera de orice spaimă, zi şi noapte.

— Din *Cântecul Călăuzitor al Ascultătorului*, strofa XIX

Negustorule Tvlakv, spuse Shallan, cred că azi nu porţi aceeaşi pereche de pantofi pe care-o purtai în prima zi a călătoriei noastre.

În drumul spre focul aprins în seara aceea, Tvlakv se opri, dar găsi fără efort un răspuns la provocare. Se întoarse spre ea zâmbind şi clătină din cap.

— Mă tem că te înşeli, Luminăţie! Imediat ce am plecat la drum, mi-am pierdut un cufăr cu îmbrăcăminte în timpul unei mari furtuni. Asta e singura pereche de pantofi care mi-a rămas.

Era o minciună sfruntată. Însă, după şase zile de călătorie împreună, Shallan descoperise că negustorul de sclavi nu se sinchisea prea mult dacă era prins cu minciuna.

Stătea cocoţată pe capra căruţei ei, cu picioarele bandajate, uitându-se în jos, la Tvlakv, în lumina firavă. Îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei storcând din tulpini de buruiana-dâmbului sevă cu care îşi frecase tălpile, ca să ţină la distanţă putredosprenii. Se simţea din cale afară de mulţumită pentru că observase plantele – îşi demonstrase că, deşi îi lipseau multe

cunoştinţe practice, o parte dintre studiile ei îi puteau fi de folos în pustietate.

Avea rost să-i dovedească lui Tvlakv că minte? Ce-ar fi obţinut? Nu părea stânjenit de astfel de lucruri. O privea din semiîntuneric, cu ochii lui ca două mărgele ascunşi în umbră.

— Ei, îi spuse ea, ce ghinion! Poate ne vom întâlni cu alţi negustori, de la care o să-mi pot cumpăra nişte încălţări potrivite.

— Cu siguranţă voi căuta un asemenea prilej, Luminăţie.

Tvlakv îi adresă o plecăciune şi un zâmbet prefăcut, apoi o porni din nou către focul pe care se pregătea cina şi care pâlpâia – rămăseseră fără lemne şi parshii fuseseră trimişi să caute altele, în lumina înserării.

— Minciuni, spuse încet Model, o formă aproape invizibilă pe banchetă, alături de ea.

— Ştie că, dacă nu pot să merg, depind de el într-o mult mai mare măsură.

Tvlakv se aşeză lângă focul care se zbuciuma, gata să se stingă. La mică distanţă, chullii deshămaţi se foiau greoi, strivind sub tălpile lor uriaşe muguri-de-stâncă mărunţi. Nu se îndepărtau niciodată prea mult.

Tvlakv începu să vorbească în şoaptă cu Tag, mercenarul. Îşi păstra zâmbetul, dar Shallan n-avea încredere în ochii lui întunecaţi, sticlind în lumina flăcărilor.

— Du-te să vezi ce zice, îi ceru lui Model.

— Să văd?

— Să-i asculţi cuvintele şi să te-ntorci pe urmă să mi le repeţi. Să nu te-apropii prea mult de lumină.

Model începu să coboare pe partea laterală a căruţei. Shallan se lăsă uşor pe spate pe bancheta tare, apoi scoase din punga ascunsă o oglindă mică, găsită în cufărul lui Jasnah, şi o singură sferă de safir, pentru lumină. Nu era decât o pată, nicidecum prea strălucitoare, şi începea să pălească.

„Când trebuie să fie următoarea mare furtună? Mâine?”

Se apropia începutul unui nou an, ceea ce însemna că urma Lăcrimarea, deşi abia peste câteva săptămâni. Era un An Uşor, nu? Ei bine, putea să suporte furtunile acolo, sub cerul liber. Deja se întâmplase o dată, fusese silită să îndure o asemenea umilinţă, încuiată în căruţa ei.

În oglindă văzu că arăta groaznic. Ochi înroşiţi, cu pungi sub

ei, părul ciufulit şi încurcat, rochia jerpelită şi pătată. Părea o cerşetoare care a luat dintr-un morman de gunoi o rochie cândva frumoasă.

Înfăţişarea ei n-o deranja prea mult. Îşi făcea griji fiindcă nu arăta bine pentru nişte negustori de sclavi? Nicidecum. Totuşi, nici Jasnah nu se sinchisea de părerea altora despre ea, dar îşi păstra întotdeauna o înfăţişare fără cusur. Nu fiindcă şi-ar fi dorit să farmece pe cineva – nici măcar pentru o singură clipă. De fapt, condamna o asemenea purtare în cuvinte care nu lăsau loc de îndoieli.

„Când te foloseşti de un chip superb ca să obligi un bărbat să-ţi facă pe plac nu te deosebeşti cu nimic de un bărbat care-şi foloseşte muşchii ca să silească o femeie să i se supună”, spunea ea. „Sunt fapte la fel de mârşave şi, când îmbătrâneşti, nu te mai poţi sluji de niciuna dintre ele.”

Nu, Jasnah nu fusese de acord cu seducţia ca unealtă. Oricum, toată lumea se purta altfel cu cei care păreau întotdeauna stăpâni pe ei înşişi.

„Dar ce-aş putea face?”, se întrebă. „N-am niciun fel de sulimanuri; n-am nici măcar pantofi.”

— …ar putea fi o persoană importantă, se auzi brusc vocea lui Tvlakv, în apropierea ei.

Shallan tresări, apoi se uită într-o parte şi îl zări pe Model pe banchetă, alături de ea. Glasul venea dinspre el.

— A dat de belea, răspunse vocea lui Tag, dar era zumzetul lui Model cel care o imita fără cusur. Sunt în continuare de părere că ar trebui s-o lăsăm aici şi să ne vedem de drum.

— E un adevărat noroc pentru noi că nu eşti tu cel care hotărăşte, ripostă vocea lui Tvlakv. Treaba ta e să găteşti pentru cină. Să-i port de grijă micuţei noastre însoţitoare ochi-luminoşi e treaba mea. I se simte lipsa, i-o simt nişte oameni plini de bani. Dacă le-o putem vinde, Tag, o să ne vedem în sfârşit ieşiţi la liman.

Model imită pentru scurtă vreme trosnetele focului, apoi amuţi.

Repetarea fidelă a discuţiei celor doi era minunată.

„Aşa ceva ar putea fi de mare folos”, se gândi Shallan.

Din nefericire, trebuia să facă neapărat ceva în privinţa lui Tvlakv. Nu-l putea lăsa să vadă în ea un soi de obiect, bun de vândut celor care-i simţeau lipsa – o aducea supărător de

aproape de situaţia unei sclave. Dacă-l lăsa s-o privească în continuare astfel, avea să stea cu frica-n sân din pricina lui şi a haidamacilor lui pe toată durata drumului.

Prin urmare, ce-ar fi făcut Jasnah în locul ei?

Strângând din dinţi, se lăsă să alunece de pe capră şi păşi cu grijă pe tălpile rănite. Abia izbutea să meargă. Aşteptă să dispară durerosprenii, apoi, ascunzându-şi suferinţa, se apropie de focul vlăguit şi se aşeză.

— Tag, poţi să te retragi.

Acesta se uită la Tvlakv, care dădu din cap. Aşa că se duse să vadă ce făceau parshii. Bluth plecase să iscodească împrejurimile, aşa cum făcea adesea seara, căutând urme lăsate de oricine s-ar fi aflat pe acelaşi drum.

— E timpul să discutăm despre plata ta, zise Shallan.

— Un serviciu adus unei persoane atât de însemnate e el însuşi o plată, fireşte.

— Fireşte, încuviinţă ea întâlnindu-i ochii. („Nu da înapoi acum. Poţi să te descurci.”). Însă un negustor trebuie să trăiască. Nu sunt oarbă, Tvlakv. Oamenilor tăi nu le place că te-ai hotărât să m-ajuţi. Cred că vă pierdeţi timpul.

Tvlakv aruncă o privire spre Tag, părând neliniştit. Shallan speră că se întreba ce altceva mai ghicise.

— Când vom ajunge pe Câmpiile Sfărâmate, voi dobândi o avere colosală. Încă nu-mi aparţine.

— E… regretabil.

— Câtuşi de puţin, ripostă ea. E un prilej favorabil, negustorule Tvlakv. Voi dobândi averea ca urmare a unei logodne. Dacă ajung cu bine, cei care m-au salvat – m-au scăpat de piraţi şi au făcut sacrificii ca să m-aducă în mijlocul noii mele familii – vor fi fără nicio îndoială răsplătiţi din belşug.

— Eu nu sunt decât un slujitor umil, răspunse el cu un zâmbet larg, prefăcut. Nimic nu e mai departe de mine decât gândul la răsplată.

„Crede că-l mint în privinţa averii.”

Shallan scrâşni din dinţi, cu ciudă, simţind în ea clocotul furiei. Era exact ce făcuse Kabsal! Se purtase cu ea de parcă ar fi fost o jucărie, o cale către un ţel, nu o fiinţă omenească în carne şi oase.

Se aplecă spre Tvlakv în lumina focului.

— Nu încerca să te joci cu mine, negustorule de sclavi.

— N-aş cuteza…

— N-ai idee în ce furtună ai nimerit, şuieră Shallan, susţinându-i privirea. N-ai idee ce mize pune în joc sosirea mea. Ia-ţi intrigile meschine şi îndeasă-ţi-le într-o bortă. Fă ce-ţi spun şi o să am grijă să ţi se anuleze toate datoriile. O să fii din nou un om liber.

— Ce? Cum… de unde ai…?

Ea se ridică, întrerupându-l. Se simţea, cumva, mai puternică decât până atunci. Mai hotărâtă. Nesiguranţa i se zbuciuma în stomac, dar nu o luă în seamă.

Tvlakv nu ştia că e timidă. Nu ştia că fusese crescută la ţară, în izolarea unui conac. Pentru el era o femeie de la Curte, obişnuită să aibă întotdeauna dreptate şi obişnuită să i se dea ascultare.

Stând în faţa lui şi simţindu-se radiind în lumina focului – aflându-se, dominatoare, mai presus de el şi de planurile lui josnice – înţelese. Ceea ce aşteaptă alţii de la tine nu depinde doar de ceea ce cred ei că eşti în stare.

Depinde de ceea ce aştepţi tu de la tine.

Tvlakv se trase într-o parte, îndepărtându-se de ea, aşa cum te retragi din faţa unui foc dezlănţuit. Se ghemui, cu ochii mari, ridicându-şi un braţ. Shallan îşi dădu seama că ea însăşi strălucea uşor, radiind lumina sferelor. Rochia nu-i mai era zdrenţuită şi pătată. Era maiestuoasă.

Din instinct îşi lăsă strălucirea pielii să pălească, sperând că Tvlakv avea s-o ia drept o festă jucată ochilor lui de lumina flăcărilor. Se răsuci pe călcâie, îl lăsă tremurând lângă foc şi se întoarse la căruţă. Întunericul deplin coborâse asupra lor, căci prima lună încă nu răsărise. Mergând, descoperi că picioarele o dureau mai puţin. Oare seva de buruiana-dâmbului era un leac chiar atât de bun?

Ajunse la căruţă şi începu să se urce înapoi, pe capră, dar Bluth îşi alese tocmai clipa aceea ca să dea buzna în tabără.

— Stingeţi focul! strigă.

Tvlakv îl privi uluit.

Bluth se năpusti pe lângă Shallan şi ajunse la foc, unde înşfăcă oala cu fiertura aburindă. O răsturnă peste flăcări, împroşcând cenuşă şi abur cu un şuier şi împrăştiind focspreni, care se îndepărtară, făcându-se nevăzuţi.

Tvlakv se ridică dintr-o săritură, uitându-se în jos în timp ce

fiertura acum murdară, slab luminată de rămăşiţele tăciunilor, i se prelingea peste vârfurile picioarelor. Strângând din dinţi de durere, Shallan coborî din nou din căruţă şi se apropie. Tag veni în fugă din direcţia opusă.

— …par să fie câteva zeci, spunea Bluth, aproape în şoaptă. Sunt bine înarmaţi, dar n-au nici cai, nici chulli, aşa că nu-s bogaţi.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Shallan.

— Tâlhari, răspunse Bluth. Sau mercenari. Sau oricum altcumva vrei să le spui.

— În locurile astea nu apără nimeni legea, Luminăţie, îi explică Tvlakv, uitându-se la ea, apoi se grăbi să-şi ferească privirea, evident încă zguduit. Înţelegi, suntem într-o adevărată pustietate. De când se află alethii pe Câmpiile Sfărâmate, pe-aici umblă multă lume, când încolo, când încoace. Caravane de negustori, ca a noastră, meşteşugari în căutare de lucru, mercenari ochi-luminoşi de condiţie modestă, gata să se înroleze. Aceste două realităţi – lipsa legilor şi mulţimea călătorilor – atrag un anumit soi de tâlhari.

— Periculoşi, întări Tag. Oameni care iau tot ce doresc. Nu lasă în urmă decât leşuri.

— Ne-au văzut focul? întrebă Tvlakv mototolindu-şi tichia în mâini.

— Nu ştiu, răspunse Bluth uitându-se peste umăr.

Lui Shallan îi era greu să-i desluşească expresia feţei în întuneric.

— N-am vrut să mă apropii prea mult. M-am furişat cât să-i pot număra, apoi m-am întors în fugă.

— Cum putem fi siguri că sunt tâlhari? întrebă Shallan. Poate nu sunt decât oşteni în drum spre Câmpiile Sfărâmate, cum zicea Tvlakv.

— În tabăra lor nu flutură niciun steag şi nu se vede niciun blazon. Dar au arme bune şi pază straşnică. Sunt dezertori. Pun prinsoare pe chulli.

— Pfui, făcu Tvlakv. Nu miza chullii mei pe o mână cu turnul, Bluth. Dar, Luminăţie, în ciuda cumplitei lui înclinaţii către jocuri de noroc, cred că nebunul are dreptate. Trebuie să-nhămăm chullii şi să plecăm imediat. Întunericul nopţii ne e aliat şi trebuie să profităm cât mai mult.

Ea dădu din cap. Bărbaţii, chiar şi corpolentul Tvlakv, se

mişcară cu iuţeală, strângând totul şi înhămând chullii. Sclavii mormăiau nemulţumiţi fiindcă nu-şi primiseră mâncarea. Shallan se opri lângă cuşca lor, simţindu-se ruşinată. Familia ei avusese sclavi – şi nu doar parshi şi ardenţi. Sclavi obişnuiţi. De obicei nu o duceau mai rău decât nişte ochi-întunecaţi cărora nu li se îngăduia să călătorească.

Însă bieţii oameni din cuşcă păreau bolnavi şi pe jumătate morţi de foame.

„Eşti la un pas distanţă de-a ajunge în cuşcă, lângă ei, Shallan”, se gândi, cutremurându-se, când trecu Tvlakv pe lângă ea, înjurându-i printre dinţi pe captivi, cu glas şuierător. „Nu. Nu, n-ar îndrăzni să te închidă acolo. Pur şi simplu te-ar omorî.”

Se văzu din nou nevoită să-i amintească lui Bluth să-i întindă mâna, ajutând-o să urce în căruţă. Tag îi împinse pe parshi către căruţa lor, înjurându-i fiindcă mergeau prea încet, apoi se urcă la locul lui şi trecu în coada convoiului.

Prima lună începu să se înalţe, împrăştiind mai multă lumină decât îşi dorea Shallan. Scrâşnetul fiecărui pas de chull i se părea la fel de zgomotos ca tunetul din timpul unei mari furtuni. Înaintau frecându-se de plante numite de ea scorţospini, cu crengi ca nişte tuburi din gresie. Crengi care trosneau şi foşneau.

Nu mergeau repede – chullii n-o făceau niciodată. La scurt timp după plecare, Shallan zări lumini pe o coastă de deal, înspăimântător de aproape. Focuri de tabără, la nici zece minute de mers distanţă. O schimbare a vântului aduse cu sine sunetul unor voci îndepărtate şi al metalului izbit de metal, probabil fiindcă făceau instrucţie, luptându-se cu suliţele.

Tvlakv îndreptă căruţele către est. Shallan se încruntă în întuneric.

— De ce am luat-o în partea asta? întrebă în şoaptă.

— Ţii minte că am văzut o viroagă? şopti Bluth. Vrem să fie între noi şi ei, dacă ne aud cumva şi vin s-arunce o privire.

Shallan dădu din cap a aprobare.

— Ce e de făcut dacă ne prind?

— N-o să fie bine.

— Nu-i putem mitui ca să ne lase să trecem?

— Dezertorii nu sunt ca alţi tâlhari, răspunse Bluth. Oamenii ăştia au renunţat la tot. La jurăminte. La familie. Când dezertezi se rupe ceva în tine. Eşti în stare de orice, fiindcă te-ai lipsit deja

de tot ce n-ai fi vrut să pierzi.

— Aha! spuse Shallan uitându-se peste umăr.

— Cred… Da, o astfel de hotărâre te urmăreşte toată viaţa, într-adevăr. Ai vrea să-ţi mai fi rămas un strop de onoare, dar ştii deja că te-ai lepădat de toată.

Amuţi, iar Shallan era prea agitată ca să-l mai îmboldească. Continuă să privească luminile de pe coasta dealului în vreme ce – din fericire – căruţele se îndepărtau tot mai mult, pierzându-se în cele din urmă în întuneric.

16
MAESTRUL-SPADASIN

Forma-abil e zveltă, cu liniile line, delicate.
Le-au dat-o zeii odinioară multora, cu zel.
Dar i-au sfidat aceştia şi-avut-au cruntă moarte.
Precizia şi belşugul îi sunt acestei forme ţel.

— Din *Cântecul Călăuzitor al Ascultătorului*, strofa XXVII

Ştii, spuse Moash, de lângă Kaladin, am crezut întotdeauna că locul ăsta e mai…

— Mai mare? sugeră Drehy, cu vocea lui în care se simţea un uşor accent străin.

— Mai bun, încheie Moash, plimbându-şi privirea pe întregul teren. Arată la fel ca ăla unde fac instrucţie ochi-întunecaţii.

Locul în care se aflau era rezervat pentru instrucţia ochi-luminoşilor din armata lui Dalinar. Întinsul spaţiu deschis din mijloc era acoperit cu un strat gros de nisip. Îl mărginea o alee podită cu lemn, mai înaltă, despărţindu-l de o clădire a cărei lăţime nu o depăşea pe a unei singure camere. În afară de partea din faţă, unde se afla intrarea, o arcadă cioplită într-un zid, construcţia aceea îngustă înconjura întregul teren şi avea un acoperiş lat, prelungit astfel încât să umbrească aleea de lemn. Acolo stăteau ofiţerii ochi-luminoşi, discutând sau uitându-se la cei care se antrenau în curtea interioară, în bătaia soarelui, iar ardenţii se foiau încoace şi încolo, aducând arme sau băuturi.

Aşa arătau toate terenurile de instrucţie. Kaladin intrase în

mai multe construcţii asemănătoare. Mai ales pe vremea când era instruit în armata lui Amaram.

Îşi încordă fălcile, cu degetele sprijinite pe arcada de la intrare. De la sosirea lui Amaram în taberele de război trecuseră şapte zile. Şapte zile de când se afla pus în faţa faptului că nou-venitul luminlord şi Dalinar erau prieteni.

Se hotărâse să fie al furtunii de încântat de sosirea lui Amaram. La urma urmelor, asta însemna că se putea ivi prilejul să înfigă în sfârşit o suliţă în nemernicul ăla.

„Nu”, se gândi, intrând pe terenul de instrucţie, „nu o suliţă. Un cuţit. Vreau să fim faţă în faţă, să văd de aproape cum se îngrozeşte înaintea morţii. Vreau să simt cuţitul împlântându-se”.

Silindu-se să se concentreze asupra locului unde se afla, nu asupra lui Amaram, făcu un semn către oamenii lui şi intră pe sub arcadă. Era construită din piatră bună, din cariera din apropiere, şi nu-i lipsea tradiţionala întăritură dinspre răsărit. Judecând după subţirimea depunerilor de crem, zidurile nu se aflau acolo de prea multă vreme. Încă un indiciu că Dalinar începea să considere că taberele de război erau aşezări stabile – dărâma construcţiile vremelnice, înlocuindu-le cu altele, durabile.

— Nu ştiu la ce te aşteptai, îi spuse Drehy lui Moash, cercetând terenul din priviri. Cum ai face tu terenurile de instrucţie pentru ochi-luminoşi să arate altfel? Ai folosi praf de diamant în loc de nisip?

— Aoleu! exclamă Kaladin.

— Nu ştiu, răspunse Moash. Numai că ei dau atâta importanţă! Niciun ochi-întunecaţi pe terenurile de instrucţie „speciale”. Nu văd ce le face speciale.

— Din pricină că nu gândeşti ca ochi-luminoşii, spuse Kaladin. Locul ăsta e special dintr-un singur motiv simplu.

— Care-i ăla? întrebă Moash.

— Faptul că noi nu suntem aici, zise Kaladin înaintând în fruntea celorlalţi. Cel puţin nu de obicei.

Îl însoţeau Drehy, Moash şi alţi cinci bărbaţi, oameni de la Podul Patru şi supravieţuitori din vechea Gardă de Cobalt. Dalinar îi trimisese la Kaladin şi, spre surprinderea şi încântarea acestuia, îl acceptaseră drept comandant fără să se plângă. Fusese impresionat de toţi, până la unul. Vechea Gardă îşi

merita reputaţia.

Câţiva, cu toţii ochi-întunecaţi, începuseră să mănânce împreună cu Podul Patru. Şi ceruseră epoleţi ca ai Podului Patru, iar Kaladin le adusese câţiva, dar le ordonase să poarte pe celălalt epolet emblema Gărzii de Cobalt, în semn de mândrie fiindcă făcuseră parte din ea.

Cu suliţa în mână, Kaladin îşi conduse oamenii către un grup de ardenţi care se îndreptau spre ei agitându-se. Purtau veşminte religioase vorine – pantaloni largi şi tunici strânse pe talie cu simple funii. Haine de om sărac. Erau sclavi şi, totodată, nu erau. Kaladin nu le dăduse niciodată cine ştie ce atenţie. Probabil că mama lui s-ar fi putut plânge de prea puţinul respect al micului Kaladin faţă de religie. După cum înţelegea el lucrurile, Atotputernicul nu era prea preocupat de soarta lui, aşa că lui de ce i-ar fi păsat de Atotputernic?

— Asta e teren de instrucţie pentru ochi-luminoşi, spuse cu asprime ardenta din frunte.

Era o femeie zveltă, mlădioasă, deşi pe ardenţi nu trebuia să-i diferenţiezi în femei şi bărbaţi. Avea capul ras, ca toţi ceilalţi. Bărbaţii care o însoţeau purtau bărbi pătrate, cu buza de sus dezgolită.

— Căpitanul Kaladin, Podul Patru, răspunse el plimbându-şi privirea peste terenul de instrucţie şi punându-şi suliţa pe umăr.

Acolo, în timpul instrucţiei, s-ar fi putut întâmpla foarte uşor un accident. Trebuia să fie cu ochii în patru.

— Ne aflăm aici ca să asigurăm protecţia băieţilor Kholin în timpul antrenamentului de azi.

— Căpitan? întrebă, batjocoritor, unul dintre ardenţi. Tu…

Un altul îl făcu să amuţească şoptindu-i ceva. Veştile despre Kaladin făcuseră repede înconjurul taberei, însă ardenţii erau uneori un grup izolat.

— Drehy, spuse Kaladin, arătând cu degetul, vezi mugurii-de-stâncă de acolo, de pe coama zidului?

— Da.

— Sunt cultivaţi. Înseamnă că se poate ajunge sus.

— Bineînţeles că se poate, spuse ardenta-şefă. Scara se află în colţul de nord-vest. Am cheia.

— Bun, îl poţi lăsa să intre, zise Kaladin. Drehy, de-acolo, de sus, stai cu ochii pe tot ce mişcă.

— Am înţeles, răspunse fostul podar, alergând cu paşi mărunţi

către scară.

— Ce fel de pericole te-aştepţi să pândească aici? întrebă ardenta, încrucişându-şi braţele.

— Văd o mulţime de arme, o mulţime de oameni intrând şi ieşind şi… ce văd acolo, nişte Cristalsăbii? Chiar aşa, mă întreb ce-ar putea să meargă prost.

Kaladin îi aruncă femeii o privire tăioasă. Ea oftă, apoi îi întinse cheia unuia dintre însoţitorii săi, care alergă după Drehy.

Kaladin le arătă celorlalţi din ce locuri să supravegheze zona. Plecară cu toţii, lăsându-l doar cu Moash. Bărbatul uscăţiv se întorsese spre Cristalsăbii imediat ce auzise rostindu-se cuvântul, iar acum le privea cu lăcomie. Cei doi ochi-luminoşi care le purtau trecuseră în mijlocul terenului acoperit cu nisip. Una dintre Săbii era lungă şi subţire, cu garda mare, pe când cealaltă era lată, enormă, cu ţepi periculoşi – semănând întrucâtva cu nişte flăcări – ieşiţi în afara ambelor laturi pe treimea ei de jos. Pe muchiile celor două arme erau fixate fâşii protectoare, ca un fel de teacă parţială.

— Hm, făcu Moash, nu ştiu cine sunt bărbaţii ăştia. Credeam că-i ştiu pe toţi Cristalpurtătorii din tabără.

— Nu sunt Cristalpurtători, spuse ardenta. Folosesc Săbiile regelui.

— Elhokar îi lasă pe alţii să se folosească de Cristalsabia lui? se miră Kaladin.

— E o tradiţie măreaţă, răspunse ardenta, sâcâită fiindcă trebuia să dea lămuriri. Înainte de reunificare, înalţii prinţi obişnuiau s-o facă în principatele lor, iar acum regele e cel care are această obligaţie şi această onoare. Luptătorii îi folosesc Sabia şi Armura ca să se antreneze. Toţi ochi-luminoşii din armata noastră trebuie să ştie să lupte întrebuinţând cristalele, spre binele tuturor. Sabia şi Armura sunt greu de stăpânit şi, dacă un Cristalpurtător cade în luptă, e important să poată fi folosite imediat de alt războinic.

Kaladin se gândi că avea sens, deşi îi venea greu să-şi imagineze că un ochi-luminoşi lasă pe altcineva să se atingă de Sabia lui.

— Regele are două Cristalsăbii?

— Una e a tatălui său, păstrată pentru respectarea tradiţiei antrenării Cristalpurtătorilor, zise ardenta şi îşi întoarse privirea către cei doi spadasini. Alethkarul a avut întotdeauna cei mai

buni Cristalpurtători din lume. Tradiţia joacă şi un rol. Regele a dat de înţeles că, într-o bună zi, s-ar putea să-i dăruiască Sabia tatălui său unui luptător merituos.

Kaladin dădu din cap, apreciativ.

— Nu e rău, spuse. Pun prinsoare că o grămadă de oameni vin să se antreneze, fiecare sperând c-o să se dovedească a fi cel mai priceput şi cel mai merituos. Elhokar a găsit o cale minunată de a-i ademeni pe luptători la instrucţie.

Ardenta pufni nervoasă şi se îndepărtă. Kaladin rămase cu ochii la Cristalsăbiile care fulgerau prin aer. Cei care le întrebuinţau abia dacă ştiau ce fac. Adevăraţii Cristalpurtători pe care-i văzuse, cu care luptase, nu se clătinau rotind săbiile neobişnuit de mari de parcă ar fi fost halebarde. Chiar şi duelul lui Adolin, pe care-l urmărise cu o zi în urmă…

— Furtuni, Kaladin! exclamă Moash uitându-se după ardenta care se îndepărta furioasă. Şi tu-mi spui mie să fiu respectuos?

— Hm?

— N-ai folosit niciun titlu onorific pentru rege, îl lămuri Moash. Pe urmă ai dat de înţeles că ochi-luminoşii sunt puturoşi şi trebuie momiţi ca să vină la instrucţie. Credeam că trebuie să ne ferim de conflictele cu ei.

Kaladin îşi desprinse privirea de Cristalpurtători. Distrat, vorbise fără să gândească.

— Ai dreptate, recunoscu. Îţi mulţumesc că mi-ai atras atenţia.

Moash dădu din cap.

— Vreau să stai lângă poartă, îi spuse Kaladin arătând într-acolo.

Un grup de parshi intrară, cărând nişte lăzi, probabil cu mâncare. Nu puteau fi periculoşi. Corect?

— Dă-le mare atenţie mai ales servitorilor, celor care aduc săbiile şi oricui altcuiva care pare inofensiv şi se apropie de fiii Înaltului Prinţ Dalinar. Un cuţit împlântat între coaste de un astfel de om ar fi una dintre cele mai simple căi de săvârşire a unui asasinat.

— Bine. Dar spune-mi ceva, Kal. Cine e Amaram ăsta?

Kaladin se întoarse brusc spre el.

— Am văzut cum îl priveşti, continuă Moash. Am văzut cum te schimbi la faţă când vreun podar îi rosteşte numele. Ce ţi-a făcut?

— Am fost în armata lui, răspunse Kaladin. Ultimul loc unde am luptat, înainte de…

Moash arătă spre fruntea lui.

— Asta i se datorează lui?

— Da.

— Aşadar nu e un erou, cum spune toată lumea, zise Moash.

Faptul părea să-i fie pe plac.

— Sufletul îi e la fel de negru ca oricare altul pe care l-am văzut vreodată.

Moash îl prinse de braţ.

— Cumva, o să ne ocupăm noi de ei. De Sadeas, de Amaram. De cei care ne-au făcut toate astea.

În jurul lui fremătau furiospreni, ca nişte bălţi de sânge pe nisip.

Kaladin îi întâlni ochii şi dădu din cap.

— Atât mi-ajunge, spuse Moash, punându-şi suliţa pe umăr şi alergând să ocupe poziţia arătată de Kaladin, în timp ce sprenii dispăreau.

— Şi el ar trebui să-nveţe să zâmbească mai mult, şopti Syl.

Kaladin nu observase că zbura cu iuţeală în apropierea lui, iar acum i se aşeză pe umăr.

Bărbatul se răsuci pe călcâie şi ocoli terenul de instrucţie, memorând toate intrările. Poate era din cale-afară de prudent. Îi plăcea să-şi îndeplinească temeinic îndatoririle şi trecuse o viaţă de când nu mai avusese niciuna, în afară de salvarea oamenilor Podului Patru.

Însă uneori i se părea că primise o însărcinare imposibil de îndeplinit aşa cum se cuvenea. În timpul marii furtuni din săptămâna de mai înainte, cineva se furişase din nou în camerele lui Dalinar şi scrisese alt număr pe perete. Făcând numărătoarea inversă, ajungeai la aceeaşi dată, aflată la nu cu mult peste o lună distanţă.

Înaltul Prinţ nu părea îngrijorat şi voia să păstreze tăcerea în legătură cu acea întâmplare. Furtuni… oare scria el însuşi glifele când avea crize? Sau o făcea vreun soi de spren?

Kaladin era sigur că, de data asta, n-ar fi putut trece nimeni de el, pătrunzând înăuntru.

— Vrei să vorbeşti despre ceea ce te sâcâie? îl întrebă Syl, rămânând unde se cocoţase.

— Mă îngrijorează ceea ce i se întâmplă lui Dalinar în timpul

marilor furtuni, răspunse el. Numerele alea… ceva nu e în ordine. Încă-i mai vezi pe sprenii ăia?

— Fulgerele roşii? Cred că da. Sunt greu de observat. Tu nu i-ai văzut?

Kaladin clătină din cap, săltându-şi suliţa şi pornind-o pe aleea care ocolea nisipul. Se opri ca s-arunce o privire într-o magazie. Săbii de lemn pentru instrucţie, unele de mărimea Cristalsăbiilor, şi armuri de piele, tot pentru instrucţie, agăţate de pereţi.

— Asta e tot ce nu-ţi place? întrebă Syl.

— Ce altceva ar mai putea fi?

— Amaram şi Dalinar.

— Nu e cine ştie ce. Dalinar Kholin e prieten cu unul dintre cei mai groaznici ucigaşi pe care i-am întâlnit vreodată. Şi ce dacă? Dalinar e ochi-luminoşi. Probabil e prieten cu o grămadă de ucigaşi.

— Kaladin… începu Syl.

— Ştii, Amaram e mai rău decât Sadeas, continuă el, dând ocol magaziei în căutarea altor uşi. Toată lumea ştie că Sadeas e un nemernic. O arată fără niciun ocoliş. „Eşti podar”, mi-a spus, „şi-o să mă folosesc de tine până mori”, însă Amaram… Promitea să fie mai mult, un luminlord ca ăia din poveşti. Mi-a spus c-o să-l protejeze pe Tien. A făcut-o pe omul de onoare. E cu mult mai jos decât ar putea cădea vreodată Sadeas.

— Dalinar nu e ca Amaram, spuse Syl. Ştii că nu e.

— Oamenii spun despre el aceleaşi lucruri pe care le spuneau despre Amaram. Pe care încă le mai spun despre Amaram.

Kaladin ieşi din nou în lumina soarelui şi continuă să ocolească terenul, trecând pe lângă ochi-luminoşi care se duelau spulberând nisipul cu picioarele, mârâiau, asudau şi-şi loveau săbiile de lemn unele de altele.

Fiecare pereche era însoţită de câte o jumătate de duzină de servitori ochi-întunecaţi, purtători de prosoape şi bidoane cu apă, iar unii aveau şi câte un parsh sau doi, ca să le-aducă scaune când doreau să se odihnească. Părinte al Furtunii! Ochi-luminoşii trebuiau răsfăţaţi chiar şi în timpul unei asemenea îndeletniciri de rutină.

Syl săgetă aerul din faţa lui Kaladin, coborând ca o furtună. Ca o adevărată furtună. Se opri chiar în dreptul ochilor lui, cu un nor învolburându-i-se sub picioare, luminat de fulgere.

— Poţi să spui, cu toată sinceritatea, că, după părerea ta, Dalinar Kholin doar o face pe omul de onoare?

— Păi…

— Nu mă minţi, Kaladin, îl întrerupse ea, înaintând cu un pas, cu degetul îndreptat spre el.

Aşa măruntă cum era, în clipa aceea părea de imensitatea unei mari furtuni.

— Fără minciuni. Niciodată.

El răsuflă adânc.

— Nu, răspunse în cele din urmă. Dalinar şi-a dat Sabia pentru noi. E un om bun. Accept asta. Amaram l-a înşelat. M-a înşelat şi pe mine, aşa că nu-i pot găsi cine ştie ce vină lui Kholin.

Ea dădu scurt din cap şi norul se spulberă.

— Ar trebui să vorbeşti cu el despre Amaram, spuse apoi, mergând prin aer, pe lângă capul lui Kaladin, în timp ce el continua să cerceteze locul.

Făcea paşi mici şi ar fi trebuit să rămână în urmă, dar nu rămânea.

— Şi ce să-i spun? Să mă duc la el şi să acuz un ochi-luminoşi de al treilea dahn că şi-a ucis propriii soldaţi? Că mi-a furat Cristalsabia? Aş părea sau tâmpit, sau nebun.

— Dar…

— N-o să m-asculte, Syl. Dalinar Kholin o fi el un om bun, dar n-o să-mi îngăduie să vorbesc de rău un ochi-luminoşi puternic. Aşa merg lucrurile în lume. Şi ăsta e adevărul.

Îşi continuă inspecţia, fiindcă voia să ştie ce se află în încăperile de unde puteau fi priviţi cei care se antrenau. Unele erau magazii, iar în altele puteai să te speli şi să te odihneşti. Multe erau încuiate de ochi-luminoşii dinăuntru, care se refăceau după instrucţia zilnică. Ochi-luminoşilor le plăcea să facă baie.

În spatele construcţiei, pe partea opusă intrării, se aflau locuinţele ardenţilor. Kaladin nu mai văzuse niciodată atât de multe capete rase şi trupuri în robe foindu-se încoace şi încolo. În Vatra-de-Piatră, lordul local nu păstrase decât câţiva ardenţi bătrâni şi zbârciţi, ca să-i educe fiul. Aceeaşi ardenţi veneau periodic în oraş să ardă rugăciuni şi să înnobileze Chemările ochi-întunecaţilor.

Ardenţii pe care-i vedea acum nu păreau de acelaşi soi. Aveau constituţia fizică a unor luptători şi intrau adesea pe teren ca să

se antreneze alături de ochi-luminoşii care aveau nevoie de un partener. O parte dintre ardenţi erau ochi-întunecaţi, dar foloseau totuşi sabia – nu erau consideraţi ochi-luminoşi sau ochi-întunecaţi. Erau pur şi simplu ardenţi.

„Ce fac dacă se hotărăşte vreunul să ucidă un prinţ?” Furtuni, chiar detesta unele aspecte ale îndatoririlor unei gărzi de corp. Când nu se întâmpla nimic, nu ştiai niciodată dacă asta însemna că nu e niciun pericol sau că i-ai împiedicat pe potenţialii asasini să se apropie.

Adolin şi fratele lui sosiră în sfârşit, amândoi în Cristalarmuri, cu coifurile sub braţ. Îi însoţeau Cikatrice şi câţiva foşti membri ai Gărzii de Cobalt. Toţi aceştia îl salutară pe Kaladin când veni spre ei şi le făcu semn că sunt liberi, fiindcă schimbul de gardă se făcuse oficial. Cikatrice avea să li se alăture lui Teft şi grupului care îi proteja pe Dalinar şi Navani.

— Locul e atât de sigur pe cât poate fi fără să-i deranjăm pe cei care se antrenează, Luminlordul meu, spuse Kaladin apropiindu-se de Adolin. Oamenii mei vor fi cu ochii în patru în timp ce vă antrenaţi, dar strigaţi-ne fără şovăire dacă vi se pare ceva dubios.

Adolin mormăi, rotindu-şi privirea, aproape fără să-i dea atenţie lui Kaladin. Era un bărbat înalt, cu şuviţele de păr negru alethi pierdute sub părul des şi blond. Tatăl lui n-avea aşa ceva. Poate că mama lui Adolin fusese din Rira?

Kaladin se îndreptă spre partea de nord a terenului, de unde ar fi avut o altă perspectivă decât cea a lui Moash.

— Podarule! strigă Adolin. Te-ai hotărât să le dai oamenilor titlurile care li se cuvin? Nu-i spuneai tatălui meu „domnule”?

— Face parte din lanţul meu de comandă, răspunse Kaladin întorcându-se spre el.

Acel răspuns simplu i se părea cel mai potrivit.

— Şi eu nu fac? se încruntă Adolin.

— Nu.

— Şi dacă-ţi dau un ordin?

— Mă supun oricărei cereri rezonabile, Luminlordul meu. Dar dacă vrei să bei ceai între două runde de antrenament va trebui să te adresezi altcuiva. Aici trebuie să fie plin de oameni dornici să-ţi lingă tălpile.

Adolin se apropie de el. Cristalarmura de un albastru intens nu-l înălţa decât cu foarte puţin peste un lat de palmă, dar era

de-ajuns pentru ca statura lui să pară impunătoare. Poate că partea cu linsul tălpilor fusese o obrăznicie.

Adolin reprezenta totuşi ceva. Privilegiul ochi-luminoşilor. Nu era ca Amaram sau Sadeas, care îşi atrăseseră ura lui Kaladin. Oamenii ca Adolin îl enervau pur şi simplu, reamintindu-i că, în lumea în care trăia, unii beau vin şi purtau haine elegante, pe când alţii puteau ajunge sclavi ca urmare a unui simplu capriciu.

— Îţi datorez viaţa mea, gemu Adolin, de parcă fiecare cuvânt l-ar fi durut. E singurul motiv pentru care încă nu te-am aruncat pe nicio fereastră, continuă el, apoi întinse un deget înmănuşat şi bătu în pieptul lui Kaladin. Dar, în ceea ce te priveşte, micuţule podar, răbdarea mea nu merge la fel de departe ca a tatălui meu. Simt ceva dubios în privinţa ta, dar încă nu ştiu exact ce. Nu te scap din ochi. Nu uita care ţi-e locul.

Minunat.

— O să veghez asupra vieţii tale, Luminlordul meu, spuse Kaladin împingându-i degetul. Locul meu e acolo unde o pot face.

— Pot să veghez şi singur asupra vieţii mele, ripostă Adolin, întorcându-i spatele şi, cu un zăngănit al armurii, pornind-o pe nisip cu paşi apăsaţi. Misiunea ta e să veghezi asupra fratelui meu.

Kaladin era mai mult decât încântat să-l lase să plece.

— Copil răsfăţat, mormăi.

Kaladin presupunea că Adolin e cu câţiva ani mai vârstnic decât el. Îşi dăduse de curând seama că a douăzecea lui aniversare trecuse cât fusese podar, fără să-şi amintească de ea. Adolin se apropia de douăzeci şi cinci de ani. Dar, când continuai să te porţi copilăreşte, vârsta nu prea conta.

Renarin încă mai stătea, stângaci, lângă poarta principală, purtând fosta armură a lui Dalinar şi cărându-şi sabia recent dobândită. Despre duelul fulgerător câştigat de Adolin cu o zi înainte se vorbea în toate taberele de război, iar Renarin avea nevoie de cinci zile ca să creeze o legătură deplină cu Sabia, înainte de a o lăsa să dispară.

Cristalarmura tânărului nu era vopsită, avea culoarea întunecată a oţelului. Aşa o preferase Dalinar. Cedând-o, Înaltul Prinţ sugerase că simţea nevoia să-şi câştige următoarele victorii în înfruntările ca politician. Mişcarea era demnă de laudă; nu puteai avea oameni care să te urmeze tot timpul

fiindcă se temeau că poţi să-i baţi – sau fie şi numai pentru că, dintre ei toţi, erai cel mai bun soldat. Ca să fii un conducător adevărat era nevoie de mai mult, de mult mai mult.

Însă Kaladin îşi dorea ca Dalinar să-şi fi păstrat Armura. Orice îl putea ajuta să rămână în viaţă era o binefacere pentru Podul Patru.

Kaladin se sprijini de un stâlp, îşi încrucişă braţele, cu suliţa în scobitura cotului, şi se uită în jur, căutând orice ar fi putut reprezenta un pericol şi cercetând din priviri pe oricine se apropia prea mult de cei doi prinţi. Adolin se duse la fratele lui, îl înşfăcă de umăr şi-l trase după el prin curtea interioară. Cei care se antrenau se opriră şi se înclinară – dacă nu erau în uniformă – sau îi salutară ostăşeşte pe prinţi când trecură prin dreptul lor. În partea din spate a curţii se adunaseră un grup de ardenţi în straie cenuşii, iar femeia de mai înainte ieşi în faţă ca să stea de vorbă cu cei doi fraţi. Atât Adolin, cât şi Renarin se înclinară în faţa ei, protocolari.

Renarin primise Cristalarmura deja de trei săptămâni. De ce aşteptase Adolin atât de mult înainte de a-l aduce acolo, pentru instrucţie? Voise să aibă loc mai întâi un duel, ca să-i poată face rost şi de o Sabie?

Syl coborî pe umărul lui Kaladin.

— Şi Adolin, şi Renarin s-au înclinat în faţa ei.

— Da, răspunse Kaladin.

— Dar ardenta nu e sclavă? Una dintre sclavele tatălui lor?

Kaladin aprobă din cap.

— Oamenii fac lucruri fără sens.

— Dacă abia acum ţi-ai dat seama, spuse Kaladin, înseamnă că nu i-ai urmărit cu destulă atenţie.

Syl îşi dădu părul pe spate – o mişcare aparent firească. Gestul în sine fusese cât se poate de omenesc. Poate că, la urma urmelor, urmărise oamenii cu suficient de multă atenţie.

— Nu-mi place de ei, spuse ea cu detaşare. Nu-mi place niciunul. Nici Adolin, nici Renarin.

— Ţie nu-ţi place niciun purtător de Cristale.

— Întocmai.

— Mai înainte ai numit Săbiile monstruozităţi, îi aminti Kaladin. Dar Radianţii le întrebuinţau. Prin urmare, făceau ceva rău?

— Bineînţeles că nu, ripostă ea pe un ton care sugera că el

spusese un lucru complet prostesc. Cristalele nu erau monstruozităţi atunci.

— Ce s-a schimbat?

— Cavalerii, răspunse Syl domolindu-se. Cavalerii s-au schimbat.

— Atunci armele în sine nu sunt monstruozităţi. Monstruos e că le poartă cine n-ar trebui.

— Cei care ar trebui să le poarte nu mai sunt, şopti ea. Poate n-au existat niciodată…

— Şi de unde-au apărut prima oară? întrebă Kaladin. Vorbesc despre Cristalsăbii. Şi despre Cristalarmuri. Fabrialele de azi nu sunt nici pe departe atât de bune. De unde-au primit străbunii noştri arme atât de uimitoare?

Sprena amuţi. Avea acest obicei care te înciuda când întrebările deveneau prea amănunţite.

— Ei bine? insistă el.

— Aş vrea să-ţi pot spune.

— Atunci spune-mi.

— Nu merge aşa. Nu merge.

Kaladin oftă, fiind din nou atent la Adolin şi Renarin, pe care ar fi trebuit să-i urmărească tot timpul. Şefa ardenţilor îi condusese în fundul curţii interioare, unde pe pământ erau aşezaţi alţi oameni. Erau tot ardenţi, dar aveau ceva aparte. Poate erau vreun soi de dascăli?

În timp ce Adolin stătea de vorbă cu ei, Kaladin îşi roti din nou privirea prin curtea interioară şi se încruntă.

— Kaladin? întrebă Syl.

— Acolo, în umbră, e un om, răspunse el, arătând cu suliţa un loc de sub streaşină.

Era un bărbat, în picioare, cu braţele încrucişate, sprijinit de balustrada care-i venea la nivelul taliei.

— Se uită la prinţi.

— Ăăă, toată lumea de aici se uită la ei.

— Are ceva aparte, zise Kaladin. Vino.

O porni într-acolo cu nepăsare şi cu un aer câtuşi de puţin ameninţător. Pesemne că omul nu era decât un servitor. Cu părul lung şi cu barba neagră scurtă, dar nepieptănată, purta haine cafenii largi, strânse pe trup cu funii. Părea nelalocul lui pe un teren de instrucţie, ceea ce era probabil îndeajuns ca să indice că nu era asasin. Cei mai buni asasini nu ieşeau niciodată

în evidenţă.

Însă era robust şi avea o cicatrice pe obraz. Prin urmare, lupta nu-i era străină. Trebuia să afle ce căuta acolo. Se uita cu mare atenţie la Renarin şi la Adolin şi, din locul unde se afla, Kaladin nu-i desluşea culoarea ochilor.

Când ajunse mai aproape, nisipul îi scrâşni sub tălpi destul de tare pentru ca zgomotul să fie auzit. Omul se răsuci brusc, iar Kaladin îşi îndreptă instinctiv suliţa spre el. Acum vedea ochii necunoscutului – erau căprui –, dar îi era greu să-i aprecieze vârsta. Ochii păreau, cumva, bătrâni, dar pielea nu era destul de zbârcită ca să întărească impresia. Avea, probabil, vreo treizeci şi cinci de ani. Sau ar fi putut avea şaptezeci.

„Prea tânăr”, se gândi Kaladin, cu toate că nu ştia de ce.

Îşi lăsă suliţa în jos.

— Îmi cer iertare, sunt puţin cam nervos. Sunt primele mele săptămâni în slujba asta.

Încercă s-o spună pe un ton dezarmant.

Nu-i reuşi. Omul îl măsură cu privirea din creştet până-n tălpi, încă lăsând să se vadă ameninţarea ţinută în frâu de luptătorul care se întreabă dacă să atace sau nu. În cele din urmă, îşi luă ochii de la Kaladin şi se destinse, urmărindu-i din nou pe Adolin şi pe Renarin.

— Cine eşti? îl întrebă Kaladin oprindu-se lângă el. Sunt nou, cum spuneam. Încerc să învăţ numele tuturor.

— Eşti podarul. Cel care l-a salvat pe Înaltul Prinţ.

— Da, răspunse Kaladin.

— Nu e nevoie să mai stai cu ochii pe mine, zise omul. N-am de gând să-i fac vreun rău afurisitului tău de prinţ.

Avea vocea groasă, hârjâită. Supărătoare. Şi un accent bizar.

— Nu e prinţul meu, spuse Kaladin. Doar responsabilitatea mea.

Se uită din nou la bărbatul de alături şi observă ceva. Îmbrăcămintea lui lejeră, strânsă pe trup cu o funie, semăna foarte bine cu ceea ce purtau unii dintre ardenţi. Dar capul neras îl derutase.

— Eşti soldat. Adică ai fost.

— Da, răspunse omul. Mi se spune Zahel.

Kaladin dădu din cap în timp ce tot ce păruse neobişnuit căpăta în momentul ăla înţeles. Din când în când, câte un soldat se retrăgea în ardenţă, dacă n-avea o viaţă la care să se

întoarcă. Kaladin s-ar fi aşteptat să i se ceară omului măcar să-şi radă părul capului.

„Mă-ntreb dacă Hav a ajuns în vreo mănăstire”, se gândi într-o doară. „Ce părere ar avea acum despre mine?” Probabil ar fi fost mândru. Spusese întotdeauna că serviciul într-o gardă e una dintre cele mai demne de respect îndatoriri ale unui soldat.

— Ce fac acolo? îl întrebă pe Zahel, arătând către Renarin şi Adolin, care, în ciuda greutăţii Cristalarmurii, se aşezaseră pe pământ, în faţa ardenţilor vârstnici.

Zahel răspunse printre dinţi.

— Cel mai tânăr dintre fraţii Kholin trebuie să fie ales de un maestru. Pentru instrucţie.

— Nu-şi poate alege el maestrul, după plac?

— Nu merge aşa. Însă situaţia e oarecum stânjenitoare. Prinţul Renarin n-a exersat niciodată prea mult lupta cu sabia, zise Zahel şi şovăi. Alegerea de către un maestru e un pas pe care cei mai mulţi băieţi ochi-luminoşi de rang destul de înalt îl fac pe la zece ani.

Kaladin se încruntă.

— Şi el de ce nu s-a antrenat niciodată?

— Din pricina unor probleme de sănătate.

— Şi chiar l-ar putea refuza? întrebă Kaladin. Pe un fiu al Înaltului Prinţ?

— Ar putea, dar probabil că n-o vor face. N-au destul curaj.

Omul îşi miji ochii în timp ce Adolin se ridica în picioare, gesticulând.

— Blestem. Am bănuit că se prea poate să fi amânat treaba asta până la întoarcerea mea.

— Maestre-spadasin Zahel! strigă Adolin. Nu stai alături de ceilalţi!

Zahel oftă, apoi îi aruncă lui Kaladin o privire resemnată.

— Probabil că nici eu n-am destul curaj. O să-ncerc să nu-i fac prea mult rău.

Ocoli balustrada şi alergă spre Adolin. Acesta îi prinse mâna cu nerăbdare şi arătă spre Renarin. Zahel sărea în ochi, nelalocul lui printre ceilalţi ardenţi, cu capetele lor rase, cu bărbile tunse îngrijit, cu haine mai curate.

— Pfui, făcu Kaladin. Nu ţi s-a părut ciudat?

— Toţi îmi păreţi ciudaţi, răspunse Syl veselă. Toţi în afară de Pietroi, care e un bărbat cu desăvârşire galant.

— Te crede zeiţă. N-ar trebui să-l încurajezi.

— De ce nu? Chiar sunt zeiţă.

Kaladin întoarse capul, uitându-se plictisit la ea, aşa cum stătea, aşezată pe umărul lui.

— Syl…

— Ce e? Sunt! zise ea, apoi zâmbi larg şi-şi ridică două degete, ca şi cum ar fi prins între ele ceva foarte mic. O fărâmă de zeiţă. Foarte, foarte mică. Acum îţi e îngăduit să te înclini în faţa mea.

— E cam greu când îmi stai pe umăr, mormăi el.

Îi zări pe Lopen şi pe Shen în faţa porţii, probabil veniţi să-i aducă raportul zilnic de la Teft.

— Haide. Să vedem dacă Teft are nevoie de ceva de la mine, apoi vom da un ocol terenului, ca să vorbesc cu Drehy şi Moash.

SCHIŢELE LUI SHALLAN: MODEL

17
UN TIPAR

Forma-nepăsător e de temut, mintea-i lipseşte,
E cea din urmă, fără niciun strop de strălucire.
Când vrei s-o cauţi, uită pentru ea ce se plăteşte.
Ea te găseşte şi te poartă spre pieire.

— Din *Cântecul Ascultătorului despre Călăuzire*, ultima strofă

Pe drum, în căruţă, Shallan îşi puse peste nelinişte masca studiului. N-avea de unde să ştie dacă dezertorii văzuseră dâra de muguri-de-stâncă striviţi lăsată de caravana lor. Poate că îi urmăreau. Sau poate că nu.

Îşi spuse că n-avea rost să se zbuciume fără încetare din pricina asta. Aşa că găsi ceva care să-i distragă atenţia.

— Frunzele pot da ele însele naştere unor muguri, zise săltând una, mică şi rotundă, pe vârful degetului.

O întoarse către soare.

Bluth stătea alături, mătăhălos ca un bolovan. În ziua aceea purta o pălărie mult prea elegantă pentru unul ca el – de un alb prăfos, cu borul întors în sus pe laterale. Din când în când, lovea uşor cu trestia călăuzitoare – cel puţin tot atât de lungă pe cât de înaltă era Shallan – în carapacea chullului din faţa lui.

Shallan făcuse, pe spatele caietului ei, o listă a loviturilor pe care le dădea. Îl văzu lovind de două ori şi încă o dată, după o pauză. Ca urmare, animalul îşi încetini pasul în timp ce căruţa din faţa lui – condusă de Tvlakv – începu să urce o coastă de deal plină de muguri-de-stâncă mărunţi.

— Vezi? spuse ea arătându-i frunza. De aceea sunt atât de fragile crengile plantei. Când vine furtuna, le rupe şi desprinde frunzele. Vântul le duce departe şi ele înmuguresc, făurindu-şi propria scoarţă. Cresc atât de repede! Mult mai repede decât m-aş fi aşteptat să se întâmple aici, în ţinutul ăsta neroditor.

Bluth mormăi.

Shallan oftă, lăsându-şi degetul în jos şi punând mica plantă înapoi, în cana de care se folosea ca s-o hrănească. Se uită peste umăr.

Nu se vedea nimic care să dea de bănuit că ar fi fost urmăriţi. Chiar ar fi trebuit să nu-şi mai facă griji.

Se concentră iarăşi la noul ei bloc de desen – un caiet de notiţe rămas de la Jasnah, unul cu puţine file scrise – şi începu să schiţeze în grabă mica frunză. Nu găsise materiale foarte bune, nimic altceva în afară de un creion cu cărbune, câteva pene şi puţină cerneală, dar Model avusese dreptate. Nu putea să se oprească.

Făcuse o nouă schiţă a santhidului, aşa cum şi-l amintea. Desenul nu-l egala pe cel făcut imediat după ce se scufundase în mare, dar, avându-l din nou – în orice formă –, începuse să-şi vindece rănile lăuntrice.

Termină frunza, dădu pagina şi începu să-l deseneze pe Bluth. Nu ţinea în mod deosebit să-şi reînceapă colecţia de portrete cu el, dar deocamdată nu prea avea de ales. Din nefericire, pălăria era într-adevăr caraghioasă – mult prea mică pentru capul lui. Imaginea bărbatului părea să înainteze, îngrămădindu-se ca un crab, către cer şi către pălăria de pe capul lui… ei, măcar avea să fie o compoziţie interesantă.

— De unde ai pălăria? întrebă în timp ce desena de zor.

— M-am tocmit pentru ea, mormăi Bluth fără să se uite la Shallan.

— Te-a costat mult?

El ridică din umeri. Shallan îşi pierduse propriile pălării în naufragiu, dar îl convinsese pe Tvlakv să-i dea una dintre cele împletite de parshi. Nu arăta prea atrăgător, însă îi ferea faţa de soare.

În ciuda hurducăturilor căruţei, izbuti, în cele din urmă, să termine portretul lui Bluth. Îl studie nemulţumită. Era un început jalnic pentru colecţia ei, mai ales fiindcă simţea că, într-un fel, făcuse o caricatură. Strânse din buze. Cum ar fi arătat Bluth

dacă nu s-ar fi încruntat la ea tot timpul? Dacă s-ar fi îmbrăcat cu mai multă grijă, dacă ar fi purtat asupra lui o armă mai potrivită pentru un oştean, nu măciuca aia veche.

Întoarse pagina şi începu un nou desen. O compoziţie diferită – poate idealizată, dar, cumva, corectă. Bluth putea chiar să fie arătos dacă-l îmbrăcai cum se cuvine. O uniformă. O suliţă, ţinută într-o parte. Privirea către orizont. Când termină, ziua i se păru mai frumoasă. Zâmbi către desen, apoi i-l arătă lui Bluth, când Tvlakv tocmai le striga că e timpul pentru pauza de la amiază.

Bluth îşi privi portretul, dar nu spuse nimic. Lovi de câteva ori chullul, ca să se oprească alături de căruţa lui Tvlakv. Tag o întoarse pe a lui – de data asta, el ducea sclavii.

— Buruiana-dâmbului! exclamă Shallan, lăsându-şi schiţa jos şi arătând către un pâlc de trestii subţiri, crescute în spatele unui bolovan din apropiere.

Bluth gemu.

— Iar vrei plante de-alea?

— Da. Eşti bun să le culegi pentru mine?

— N-o pot face parshii? Eu trebuie să hrănesc chullii…

— Pe cine-ai lăsa mai degrabă să aştepte, străjer Bluth? Nişte chulli, sau o femeie ochi-luminoşi?

El se scărpină în cap, pe sub pălărie, apoi coborî ursuz din căruţă şi se îndreptă spre trestii. La mică distanţă, Tvlakv stătea în picioare în căruţa lui, cu ochii la orizontul dinspre sud.

Acolo se înălţa o şuviţă de fum.

Pe Shallan o străbătu brusc un fior rece. Se grăbi să coboare din căruţă şi se apropie de Tvlakv.

— Furtuni! exclamă ea. Sunt dezertorii? Ne urmăresc?

— Da. Se pare că s-au oprit să-şi pregătească prânzul, spuse Tvlakv, în continuare cocoţat în căruţă. Nu le pasă că le vedem focul, mai zise el şi se sili să râdă. E semn bun. Probabil ştiu că n-avem decât trei căruţe şi că nu prea merită să se ţină după noi. Dacă ne continuăm drumul şi nu ne oprim prea des, vor renunţa să ne mai urmărească. Da. Sunt sigur.

Sări din căruţă şi se grăbi să le dea apă sclavilor. Nu se osteni să-i pună pe parshi s-o facă – trecu la treabă el însuşi.

Şi asta îi trăda nervozitatea – mai mult decât orice. Voia să plece din nou la drum cât mai repede.

Aşa stând lucrurile, parshii continuară să împletească în cuşca

lor din spatele căruţei lui Tvlakv. Neliniştită, Shallan rămase locului, urmărindu-i cu privirea. Tâlharii văzuseră urma de muguri-de-stâncă striviţi a caravanei.

Descoperi că transpira, dar ce-i rămânea de făcut? Nu putea grăbi convoiul. Nu putea decât să spere, aşa cum spusese Tvlakv, că era cu putinţă să păstreze distanţa faţă de urmăritori.

Numai că părea puţin probabil. Căruţele trase de chulli nu puteau merge mai repede decât oamenii în marş.

„Gândeşte-te la altceva”, îşi spuse când începu să intre în panică. „Fă ceva care să-ţi îndepărteze gândurile de urmărirea asta.”

Poate parshii lui Tvlakv? Le aruncă o privire. Poate un desen cu ei doi în cuşcă?

Nu. Era prea nervoasă ca să deseneze, dar poate izbutea să afle câte ceva. Se îndreptă spre parshi. Picioarele ei se plânseră, totuşi suferinţa devenise suportabilă. De fapt, în contrast cu silinţa pe care şi-o dădea, cu câteva zile înainte, ca s-o ascundă, acum exagera cu strâmbăturile de durere. Era de preferat să creadă Tvlakv că se simţea mai rău decât în realitate.

Se opri în faţa gratiilor cuştii. Uşa din spate nu era încuiată – parshii nu fugeau niciodată. Cumpărarea celor doi lăsase probabil un gol serios în punga lui Tvlakv. Nu erau ieftini şi mulţi monarhi şi ochi-luminoşi puternici îi adunau cu grămada.

Unul dintre cei doi se uită la Shallan, apoi îşi întoarse privirea la munca lui. Sau la munca ei. Fără să-i dezbraci, nu deosebeai cu uşurinţă bărbaţii de femei. Cei doi aveau aceeaşi piele marmorată, roşie cu alb. Şi trupuri scunde, care nu treceau de trei sferturi de stânjen, cu capete pleşuve.

Era greu să vezi în acei doi lucrători umili o ameninţare.

— Care vă sunt numele? îi întrebă Shallan.

Unul îşi ridică privirea. Celălalt continuă să lucreze.

— Numele voastre, îl îmboldi ea.

— Unu, răspunse parshul, apoi arătă către cel de alături. Doi.

Îşi lăsă capul în jos şi-şi continuă munca.

— Sunteţi mulţumiţi de viaţa voastră? continuă Shallan cu întrebările. N-aţi prefera să fiţi liberi dacă vi s-ar ivi ocazia?

Parshul o privi încruntându-se. Îşi încreţi fruntea, dădu din buze ca şi cum ar fi rostit câteva cuvinte, apoi clătină din cap. Nu înţelesese.

— Libertate? insistă Shallan.

El se gârbovi ca să-şi continue lucrul.

„Chiar pare stânjenit”, se gândi Shallan. „Ruşinat fiindcă nu pricepe.”

Poziţia parshului părea să spună: „Te rog, nu-mi mai pune întrebări”. Shallan îşi îndesă sub braţ caietul cu desene şi-şi întipări în minte Amintirea celor doi lucrând în cuşcă.

„Sunt creaturi de o răutate monstruoasă”, îşi spuse cu convingere, „creaturi legendare care îşi vor pune curând în cap să distrugă pe oricine şi orice s-ar afla în jurul lor”.

Stând aşa şi uitându-se la ei, îi venea greu s-o creadă, deşi acceptase dovezile.

Furtuni! Jasnah avusese dreptate. Avea să fie aproape imposibil să-i convingi pe ochi-luminoşi să se descotorosească de parshii lor. Îi trebuia o dovadă foarte, foarte solidă, îngrijorată, se întoarse la căruţa ei şi se urcă pe capră, având grijă să se strâmbe de durere. Bluth îi lăsase un mănunchi de buruiana-dâmbului şi acum se ocupa de chulli. Tvlakv căuta ceva potrivit pentru un prânz rapid, pe care probabil că aveau să-l mănânce din mers.

Shallan se linişti şi se sili să deseneze câteva plante din jur. În scurt timp, începu un desen al orizontului şi al stâncilor din apropiere. Aerul nu mai era la fel de rece ca în primele zile petrecute alături de negustorii de sclavi, deşi dimineaţa încă îşi zărea răsuflarea ca pe un abur.

Trecând pe alături, Tvlakv îi aruncă o privire stânjenită. De când îl înfruntase lângă foc, noaptea trecută, se purta cu ea cu totul altfel.

Shallan continuă să deseneze. Terenul era cu siguranţă mai plat decât acasă. Şi plantele erau mai puţine, dar mai robuste. Şi…

…Şi în faţa lor se înălţa un alt fuior de fum? Se ridică în picioare şi-şi duse mâna streaşină la ochi. Da. Alt fum. Îşi întoarse privirea spre sud, către mercenarii care îi urmăreau.

Alături de căruţă, Tag se opri când zări ceea ce zărise şi ea. Se grăbi să se apropie de Tvlakv şi începură să se contrazică în şoaptă.

— Negustorule Tvlakv – Shallan refuza să-i spună maestru-negustor, titlu care i se cuvenea pe drept pentru negoţul său de sine stătător –, aş vrea s-aud ce vorbiţi.

— Fireşte, Luminăţie, fireşte, zise Tvlakv şi veni spre ea

clătinându-se şi frângându-şi mâinile. Ai văzut fumul din faţa noastră. Am intrat într-un coridor care trece printre Câmpiile Sfărâmate şi Criptele Puţin Adânci. Vezi tu, aici, pe drum, umblă mai multă lume decât prin alte părţi din Ţinuturile Îngheţate. Aşa că nu e neobişnuit să ne întâlnim cu alţi călători…

— Şi cei din faţa noastră?

— E vorba de o altă caravană, dacă avem noroc.

„Şi dacă nu avem…” Nu era nevoie să întrebe. Ar fi însemnat să dea peste alţi dezertori sau tâlhari.

— I-am putea ocoli, adăugă Tvlakv. Numai un grup numeros îndrăzneşte să facă atâta fum la ora prânzului, ca invitaţie sau ca avertizare. Convoaiele mici, ca al nostru, nu cutează aşa ceva.

— Dacă e o caravană mare, zise Tag, frecându-şi fruntea cu un deget gros, are o gardă. E bine apărată.

Aruncă o privire spre sud.

— Da, întări Tvlakv. Dar s-ar putea şi să ne aflăm între doi duşmani. În pericol din ambele părţi…

— Cei din spatele nostru ne vor ajunge din urmă, Tvlakv, zise Shallan.

— Păi…

— Un om plecat la vânătoare se va întoarce acasă cu o nurcă dacă nu găseşte niciun telm, îl întrerupse ea. Dezertorii ăştia trebuie să ucidă ca să supravieţuiască. Nu spuneai că probabil la noapte o să fie o mare furtună?

— Da, răspunse Tvlakv şovăind. La două ore după apusul soarelui, dacă lista pe care-am cumpărat-o e corectă.

— Nu ştiu cum se descurcă de obicei tâlharii în timpul marilor furtuni, spuse Shallan, dar ăştia par foarte hotărâţi să ne urmărească. Pun prinsoare că, după ce ne omoară, au de gând să folosească drept adăpost căruţele noastre. Nu ne vor lăsa să ne vedem de drum.

— Poate, admise Tvlakv. Dar, Luminăţie, dacă noi vedem în faţă al doilea fuior de fum, s-ar putea să-l vadă şi ei…

— Aşa e, zise Tag, dând din cap, ca şi cum abia atunci ar fi înţeles. O luăm spre răsărit. Ucigaşii ar putea să urmărească grupul din faţa noastră.

— Îi lăsăm să atace pe altcineva în locul nostru? întrebă Shallan încrucişându-şi braţele.

— Ce altceva te-ai aştepta să facem, Luminăţie? ripostă

Tvlakv exasperat. Ştii, suntem cremlingi mărunţi. Singura noastră şansă e să ne ţinem departe de creaturile mari şi să sperăm că se vor vâna una pe alta.

Shallan îşi miji ochii, privind cu atenţie micul fuior de fum din faţa lor. Îi jucau ochii feste sau se îngroşa? Se uită în urmă. De fapt, cele două fuioare păreau cam de aceeaşi grosime.

„Nu vor alege o pradă cât ei de mare”, se gândi. „Au plecat din armată, au fugit. Sunt laşi.”

Nu departe de ea, îl văzu pe Bluth uitându-se tot în urmă, privind fumul cu o expresie pe care nu i-o putea citi. Dezgust? Nesaţ? Spaimă? Nu se zărea niciun spren care s-o ajute.

„Laşi”, îşi continuă ea gândul, „sau doar oameni deziluzionaţi? Pietre care au prins să se rostogolească la vale şi acum o fac cu atâta repeziciune încât nu mai ştiu cum să se oprească?”

N-avea importanţă. Pietrele alea urmau să-i strivească, pe ea şi pe ceilalţi, dacă li se oferea prilejul. Să ocolească spre răsărit nu le putea fi de folos. Dezertorii aveau s-aleagă prada cea mai uşoară – căruţe care înaintau cu încetineală – în locul celei probabil mai greu de răpus aflate în faţa lor.

— Mergem către al doilea fuior de fum, spuse ea aşezându-se.

Tvlakv îi aruncă o privire.

— Nu poţi să…

Tăcu când îi întâlni ochii.

— Nu… continuă el trecându-şi limba peste buze. Nu poţi să… ajungi pe Câmpiile Sfărâmate tot la fel de repede dacă ne unim cu o caravană mai mare, Luminăţie. Ar putea ieşi prost.

— O să mă ocup de asta dacă şi când o să fie nevoie, negustorule Tvlakv.

— Cei din faţa noastră îşi vor vedea de drum, o preveni el. Când vom sosi în locul unde îşi au acum tabăra, s-ar putea să nu-i mai găsim.

— În cazul ăsta, fie vor pleca spre Câmpiile Sfărâmate, fie vor veni spre noi, prin acest coridor care duce către porturi. Până la urmă, îi vom întâlni oricum.

Tvlakv oftă, apoi dădu din cap şi îi strigă lui Tag să se grăbească.

Shallan se aşeză, străbătută de un tremur nervos. Bluth se întoarse şi se aşeză la locul lui, apoi împinse spre ea câteva rădăcini uscate. Prânzul, după câte se părea. Căruţele se puseră curând în mişcare către nord, a lor fiind de data asta a treia din

şir.

Shallan se foi, aşezându-se cât mai bine pentru drum – până la al doilea grup aveau de mers câteva ore, chiar dacă izbuteau să-l prindă încă în tabără. Ca să nu se lase măcinată de griji, termină schiţele peisajului. Apoi începu să deseneze într-o doară, pur şi simplu lăsându-şi creionul să alunece încotro voia.

Schiţă ţipari de văzduh dansând în aer. Apoi puse pe hârtie docurile din Kharbranth. Îl desenă pe Yalb, deşi faţa lui avea ceva care îi scăpa şi nu izbuti să-i prindă lucirea poznaşă a ochilor. Pesemne din pricină că o întrista gândul la ceea ce bănuia că i se întâmplase marinarului.

Întoarse foaia şi trasă linii la întâmplare, conturând orice îi trecea prin minte. Creionul ei zugrăvi o femeie elegantă, într-o rochie grandioasă, lejeră de la talie în jos, strânsă pe trup. Cu mâneci lungi, una ascunzând mâna interzisă, iar cealaltă tăiată în dreptul cotului, pentru a curge în jos, dezvăluind restul braţului.

O femeie curajoasă, echilibrată. Stăpână pe situaţie. Încă desenând fără să se gândească, îi adăugă capului femeii elegante propria ei faţă.

Şovăi cu creionul deasupra imaginii. Acolo nu era ea. Sau era? Ar fi putut fi?

Rămase cu ochii la portret în timp ce căruţa tresălta, trecând peste pietre şi peste plante. Trecu pe pagina următoare şi începu alt desen. O rochie de bal, o femeie la Curte, înconjurată de elita Alethkarului, aşa cum şi-o imagina ea. Înaltă, puternică. Având-şi locul printre ceilalţi.

Îi adăugă siluetei chipul ei.

O altă pagină, o altă schiţă. Apoi încă una.

În ultima era ea însăşi, la marginea Câmpiilor Sfărâmate, aşa cum le vedea în imaginaţia ei. Privea spre răsărit, către secretele căutate de Jasnah.

Întoarse foaia şi continuă să deseneze. Portretul lui Jasnah, pe corabie, aşezată la masa ei de lucru, cu hârtii şi cărţi împrăştiate în jur. Nu conta decorul, ci chipul. Figura ei îngrijorată, îngrozită. Istovită, ajunsă la limita puterilor.

Desenul îi ieşi bine. După dezastru, era primul care reda perfect ceea ce văzuse. Povara lui Jasnah.

— Opreşte căruţa, spuse fără să-şi ridice privirea.

Bluth se uită la ea. Shallan rezistă impulsului de a-şi repeta

cuvintele. Din nefericire, el nu se grăbi să se supună.

— De ce? o întrebă.

Ea îşi înălţă ochii. Fuiorul de fum era încă departe, dar nu se înşelase, se îngroşa. Grupul din faţa lor se oprise şi făcuse un foc serios pentru masa de la mijlocul zilei. Judecând după fum, era mai mare decât grupul din urma lor.

— Mă duc în spate, răspunse. Trebuie să caut ceva. Poţi merge mai departe după ce mă urc acolo, dar te rog să opreşti şi să mă strigi când ajungem aproape de grupul din faţă.

El oftă, dar opri chullul cu câteva lovituri pe carapace. Shallan coborî, îşi luă buruiana-dâmbului şi caietul, apoi trecu în spate. Bluth porni imediat după intrarea ei în cuşcă, strigându-şi răspunsul către Tvlakv, care voia să ştie de ce zăboveau.

Cu pereţii de scândură ridicaţi, Shallan avea parte de umbră şi de intimitate, mai ales pentru că, fiind în ultima căruţă din şir, n-avea cine să se uite la ea prin uşa din spate. Din păcate, acolo nu călătorea la fel de confortabil ca pe capră. Mărunţii muguri-de-stâncă erau pricina a numeroase vibraţii şi hurducături.

Cufărul lui Jasnah era legat lângă peretele din faţă. Shallan îi săltă capacul, lăsând sferele din interior să împrăştie o lumină prăfoasă, apoi se aşeză pe salteaua ei improvizată, un morman de bucăţi de pânză de care se folosise Jasnah ca să-şi înfăşoare cărţile. Pentru că Tvlakv n-avusese de unde să scoată o pătură pentru ea, noaptea se învelea cu căptuşeala de catifea pe care o desprinsese de pe cufăr.

Se lăsă pe spate şi scoase bandajele, ca să-şi pună pe tălpi seva stoarsă din noul mănunchi de buruiana-dâmbului. Rănile prinseseră coajă şi arătau mult mai bine decât cu o zi înainte.

— Model?

El zumzăi undeva în apropiere. Shallan insistase să rămână în spate, ca să nu-i alarmeze pe Tvlakv şi pe cei doi bărbaţi din garda lui.

— Picioarele mele se vindecă, spuse ea. Tu ai făcut asta?

— Mmmm… nu ştiu aproape nimic despre pricinile din care se fărâmă oamenii. Şi ştiu cu atât mai puţin de ce se… refac.

— Cei din soiul tău nu sunt niciodată răniţi? întrebă ea rupând o tulpină de buruiana-dâmbului şi storcându-şi picături din ea pe talpa piciorului stâng.

— Ne fărâmăm. Numai că o facem… altfel decât oamenii. Şi nu ne refacem fără ajutor. Nu ştiu de ce vă refaceţi voi. De ce?

— E o însuşire naturală a corpurilor noastre, răspunse ea Tot ce e viu se repară singur, de la sine.

Ţinea o sferă aproape şi căuta micii putredospreni roşii. Dacă zărea câţiva de-a lungul unei tăieturi, se grăbea s-o ungă cu sevă ca să-i alunge.

— Mi-ar plăcea să ştiu de ce merg lucrurile aşa cum merg, zise Model.

— Multora dintre noi ne-ar plăcea, spuse Shallan aplecându-se şi se strâmbă când căruţa trecu peste o piatră mult mai mare decât altele. Azi-noapte, când am stat lângă foc cu Tvlakv, m-am făcut să strălucesc.

— Da.

— Ştii de ce?

— Minciunile.

— Rochia mi s-a modificat. Jur că azi-noapte îi dispăruseră rosăturile şi rupturile.. Însă acum au apărut din nou.

— Mmm. Da.

— Trebuie să izbutesc să controlez treaba asta pe care-o putem face. Jasnah a numit-o Luminurzire. Mi-a dat de înţeles că e mai puţin periculoasă decât Animmodelarea.

— Cartea?

Shallan se încruntă, rezemându-se de gratiile din lateral. Pe podea, lângă ea, se întindea un şir lung de zgârieturi care păreau făcute cu unghiile. Ca şi cum un sclav atins de nebunie ar fi încercat să-şi croiască drum spre libertate sfredelind scândura.

Cartea primită de la Jasnah, *Cuvinte despre Lumină*, fusese înghiţită de ocean. Părea o pierdere mai importantă decât a celuilalt volum dăruit de prinţesă, *Cartea cu nenumărate pagini*, care, în mod bizar, era plină de foi goale. Încă nu înţelesese pe deplin semnificaţia acestui fapt.

— N-am reuşit să citesc cartea aia, spuse. Va trebui să vedem dacă nu găsim alt exemplar după ce ajungem pe Câmpiile Sfărâmate.

Dar destinaţia lor era o tabără de război, un loc unde nu credea că se găseau prea multe cărţi de vânzare.

Shallan ridică în faţa ochilor una dintre sfere. Pălea, trebuia reimpregnată. Ce se întâmpla dacă începea marea furtună înainte de a ajunge ei la grupul din faţă? Oare dezertorii aveau să-şi continue drumul prin furtună ca să-i prindă din urmă? Şi,

probabil, ca să profite de adăpostul oferit de căruţele lor?

Furtuni, ce mizerie! Îi trebuia un avantaj.

— Cavalerii Radianţi aveau o legătură cu sprenii, spuse mai mult pentru sine decât pentru Model. Era o simbioză, ca legătura unui cremling mic cu coaja-de-piatră în care trăieşte. Cremlingul mănâncă murdăria din lichen, adică se hrăneşte, ţinând în acelaşi timp coaja-de-piatră curată.

Model zumzăi nedumerit.

— Eu sunt… coaja-de-piatră sau cremlingul?

— Nu contează, răspunse Shallan răsucind sfera de diamant între degete – mica nestemată captivă înăuntru răspândea o lumină neobosită, suspendată în sticlă. Undele – forţele care guvernează lumea – sunt mult mai docile când vine vorba de spreni. Sau… ei bine… de vreme ce sprenii sunt părţi ale acestor Unde, poate că ei se pricep mai bine să se influenţeze unii pe alţii. Legătura noastră îmi dă mie posibilitatea să manevrez una dintre aceste Unde. În cazul de faţă, lumina, puterea Iluminării.

— Minciuni, şopti Model. Şi adevăruri.

Shallan strânse sfera în pumn şi lumina păru să-i treacă prin piele, dând mâinii ei o strălucire roşiatică. Îşi dori ca Lumina de Furtună să pătrundă în ea, dar nu se întâmplă nimic.

— Ei, şi ce fac ca să meargă?

— Poate ar trebui s-o mănânci? spuse Model, mişcându-se pe perete, deasupra capului ei.

— S-o mănânc? întrebă Shallan neîncrezătoare. Până acum n-a fost nevoie s-o mănânc ca să primesc Lumină de Furtună.

— Totuşi ar putea să meargă. Încerci?

— Mă-ndoiesc că aş fi în stare să-nghit o sferă întreagă. Chiar dacă aş vrea, dar e clar că nu vreau.

— Mmmm, zise Model şi zumzetul lui făcu lemnul să vibreze. Atunci… ăsta nu e unul dintre lucrurile pe care le place oamenilor să le mănânce?

— Furtuni, nu! N-ai fost deloc atent?

— Ba da, răspunse el zbârnâind grăbit, iritat. Dar e greu să-ţi dai seama! Mistuiţi tot felul de lucruri, le preschimbaţi în altele… În lucruri foarte ciudate, pe care le ascundeţi. Au vreo valoare? Oricum, le abandonaţi. De ce?

— Am încheiat discuţia asta, zise Shallan deschizând pumnul şi ridicând din nou sfera.

Dar trebuia să admită că o parte din ceea ce spusese sprenul

părea adevărat. Mai înainte nu mâncase sferele, izbutise cumva să… le mistuie Lumina. Ca şi cum ar fi băut-o.

Respirase, nu? Se holbă o clipă la sferă, apoi, brusc şi scurt, inspiră.

Încercarea izbuti. Lumina părăsi sfera cu iuţeală, în timpul unei singure bătăi de inimă, ca o dâră strălucitoare, scurgându-i-se în piept. De acolo se răspândi, umplând-o. Senzaţia neobişnuită o nelinişti, o puse în gardă, îi dădu impresia că e pregătită. Nerăbdătoare să facă imediat… ceva. Muşchii i se încordară.

— A mers, spuse, deşi, când vorbi, Lumina de Furtună ieşi ca o răsuflare, strălucind uşor.

Se înălţa şi din piele. Trebuia să exerseze înainte de a o pierde pe toată. Luminurzire… Trebuia să creeze ceva. Se gândi să repete ce-i mai reuşise, să-şi îmbunătăţească înfăţişarea rochiei.

Încă o dată, nu se întâmplă nimic. Nu ştia ce să facă, ce muşchi să-şi folosească, nu ştia nici măcar dacă muşchii aveau vreun rol. Înciudată, se strădui să descopere un mod în care să pună Lumina de Furtună la lucru, simţindu-se stângace în timp ce o pierdea prin piele.

Se risipi toată în câteva minute.

— Ei bine, n-a fost câtuşi de puţin impresionant, comentă Shallan întinzându-se după alte tulpini de buruiana-dâmbului. Poate ar fi mai bine să exersez Animmodelarea.

Model bâzâi.

— Primejdios.

— Aşa spunea şi Jasnah. Dar n-o mai am pe ea, să mă înveţe, şi, din câte ştiu, era singura care ar fi putut s-o facă. Fie exersez singură, fie n-o să-mi pot folosi niciodată talentul ăsta.

Mai stoarse câteva picături de sevă, începu să-şi ungă cu ea o tăietură şi se opri brusc. Rana era evident mai mică decât cu câteva minute înainte.

— Lumina de Furtună mă vindecă, spuse.

— Te ajută să te refaci?

— Da. Părinte al Furtunii! Fac lucrurile aproape din întâmplare.

— Cum poate fi ceva „aproape” o întâmplare? întrebă Model cu sinceră curiozitate. Nu ştiu ce înseamnă expresia asta.

— Păi… Ei, de obicei e o figură de stil. Şi, continuă Shallan

înainte ca el să aibă timp să pună o nouă întrebare, prin asta înţeleg ceva pe care-l spunem ca să împărtăşim o idee sau un sentiment, nu ceva redat de sensul exact al cuvintelor.

Model zumzăi.

— Asta ce înseamnă? întrebă Shallan ungându-se totuşi cu seva de buruiana-dâmbului. Când zumzăi aşa. Ce simţi?

— Hmmm… Entuziasm. Da. A trecut atâta timp de când n-a mai învăţat nimeni nimic despre tine şi despre semenii tăi.

Shallan îşi stoarse sevă pe degetele picioarelor.

— Ai venit aici ca să-nveţi? Ia stai aşa… eşti un erudit?

— Bineînţeles. Hmmm. De ce altceva aş fi venit? O să învăţ atât de multe înainte…

Amuţi brusc.

— Model? întrebă ea. Înainte de ce?

— A fost o figură de stil.

Vocea îi era perfect plată, fără nicio inflexiune. Se pricepea tot mai bine să vorbească aidoma unui om şi uneori chiar nu-ţi dădeai seama că glasul nu e omenesc. Dar, de data asta, îşi pierduse toate nuanţele.

— Minţi, îl acuză ea privindu-i modelul de pe perete.

Era doar cât un pumn, de două ori mai mic decât de obicei.

— Da, recunoscu el şovăind.

— Eşti un mincinos nepriceput, zise ea, uimită de o asemenea descoperire.

— Da.

— Dar adori minciunile!

— Sunt atât de fascinante! Sunteţi toţi atât de fascinanţi!

— Termină ce-ai vrut să spui, îi porunci ea. Înainte de a te întrerupe. O să-mi dau seama dacă minţi.

— Hm. Vorbeşti ca ea. Din ce în ce mai mult la fel ca ea.

— Spune-mi.

El zumzăi, un sunet pripit şi înalt, care-i trăda supărarea.

— O să-nvăţ de la tine tot ce pot înainte de a mă omorî.

— Crezi… Crezi c-o să te omor?

— Li s-a întâmplat celorlalţi, spuse el, acum cu voce mai slabă. O să mi se întâmple şi mie. E un… model.

— Asta are legătură cu Cavalerii Radianţi, zise ea ridicându-şi mâinile ca să-şi împletească părul.

Era mai bine decât să-l lase ciufulit – deşi, fără pieptene şi perie, chiar şi să-l împletească îi era greu.

„Furtuni”, se gândi. „Am nevoie de o baie. Şi de săpun. Şi de o duzină de alte lucruri.”

— Da, încuviinţă Model. Cavalerii şi-au ucis sprenii.

— Cum? De ce?

— Din pricina jurămintelor lor, răspunse Model. E tot ce ştiu. Eu şi ceilalţi semeni ai mei care nu eram legaţi ne-am retras şi mulţi ne-am păstrat mintea. Dar, chiar şi aşa, când sunt rupt de ai mei mi-e greu să gândesc dacă nu…

— Dacă nu?

— Dacă nu am o legătură cu un om.

— Deci asta primeşti tu din relaţia asta, conchise Shallan descâlcindu-şi părul cu degetele. Simbioză. Eu mă pot folosi de Undeunire, iar tu capeţi puterea de a gândi.

— Înţelepciune, zise el. Gândire. Viaţă. Toate astea au legătură cu oamenii. Noi suntem idei. Idei care vor să trăiască.

Shallan continuă să se ocupe de părul ei.

— N-o să te ucid, spuse cu hotărâre. Nu o s-o fac.

— Cred că nici ceilalţi n-au avut intenţia asta, zise el. Dar nu e o problemă.

— Ba e o problemă importantă, îl contrazise Shallan. Nu o s-o fac. Nu mă număr printre Cavalerii Radianţi. Jasnah mi-a explicat foarte clar. Un om care se foloseşte de o sabie nu e neapărat soldat. Simplul fapt că pot face ceea ce fac nu înseamnă că sunt una dintre ei.

— Rosteşti jurăminte.

Shallan încremeni.

„Viaţă înaintea morţii…” Cuvintele plutiră către ea, desprinse din umbrele trecutului. Un trecut la care n-ar fi trebuit să se gândească.

— Trăieşti minciunile, continuă Model. Asta îţi dă putere. Dar adevărul… Fără să spui adevăruri n-o să te poţi maturiza, Shallan. Cumva, ştiu asta.

Ea termină cu împletitul părului şi începu să-şi panseze din nou picioarele. Model trecuse în cealaltă parte a încăperii hurducate de căruţă şi se oprise pe perete, abia vizibil în lumina sărăcăcioasă. Shallan mai avea o mână de sfere impregnate. Nu însemnau prea multă Lumină de Furtună dacă se gândea cât de repede o părăsise cea de mai devreme. Oare era bine să folosească tot ce mai avea ca să-şi vindece picioarele? Putea să facă măcar atâta lucru oricând voia, sau şi această putere avea

s-o ocolească, cum se întâmplase cu Luminurzirea?

Îşi îndesă sferele în punga ascunsă. Avea să le păstreze, pentru orice eventualitate. Deocamdată, ele şi Lumina lor erau probabil singura armă de care se putea folosi.

Bandajele odată refăcute, se ridică în picioare în căruţa care zdrăngănea şi descoperi că durerea îi dispăruse aproape cu desăvârşire. Putea să meargă aproape normal, dar, fără pantofi, oricum n-ar fi vrut să meargă prea mult. Mulţumită, bătu în peretele de lemn, în dreptul lui Bluth.

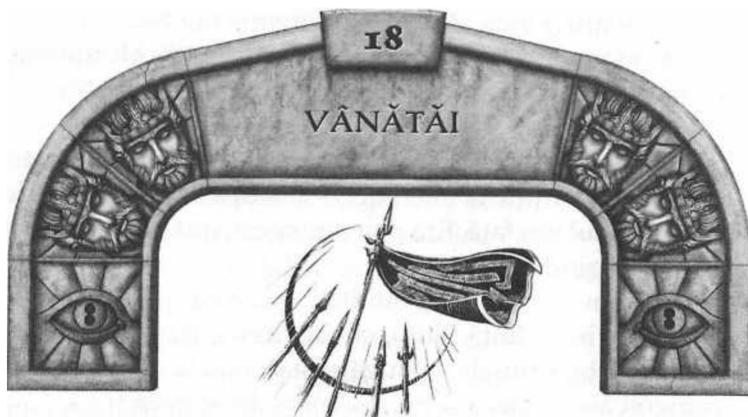
— Opreşte!

De data asta, el se supuse fără să fie nevoie să i se repete. Shallan ocoli căruţa şi, imediat ce-şi ocupă locul, alături de el, văzu fumul din faţă. Era mai întunecat, într-un şuvoi mai gros, învârtejindu-se cu furie.

— Ăsta nu e focul unui bucătar, spuse ea.

— Nu e, încuviinţă Bluth, cu faţ a înnegurată. Arde ceva mare. Probabil căruţele, adăugă el şi se uită la ea. Oricine ar fi oamenii ăia, se pare că nu le-a mers deloc bine.

18
VÂNĂTĂI

Forma-erudit în gânduri şi răbdare-i bogată.
Feriţi-vă doar de ambiţia ei înnăscută.
Pentru sârguinţă şi studiu primeşte răsplată.
Însă de soarta-i ţine şi inocenţa pierdută.

— Din *Cântecul Ascultătorului despre Călăuzire*, strofa LXIX

— Băieţii noi ne ajung din urmă, gancho, spuse Lopen muşcând din ceva înfăşurat în hârtie. Îşi poartă bine uniformele, vorbesc ca bărbaţii adevăraţi. Bizar. Nu le-au trebuit decât câteva zile. Noi am avut nevoie de săptămâni întregi.

— Celorlalţi le-au trebuit săptămâni întregi, nu ţie, sublime Kaladin punându-şi mâna streaşină la ochi şi sprijinindu-se în suliţă.

Era tot pe terenul de instrucţie al ochi-luminoşilor, veghind asupra lui Adolin şi a lui Renarin – acesta din urmă tocmai primea primele învăţături de la maestrul-spadasin Zahel.

— Atitudinea ta a fost bună încă din prima zi în care te-am găsit, Lopen.

— Păi, ştii, viaţa era destul de bună.

— Destul de bună? Tocmai fuseseşi trimis să cari poduri în timpul asediilor, până ce aveai să mori pe platouri.

— Eh, făcu Lopen luând încă o înghiţitură.

Mâncarea lui părea o bucată groasă de lipie în care înfăşurase ceva vâscos. Se linse pe buze, apoi i-o întinse lui Kaladin, ca să-şi elibereze singura mână şi să caute ceva în buzunar.

— Ai zile rele. Şi ai zile bune. Până la urmă, se echilibrează, adăugă el.

— Eşti ciudat, Lopen, zise Kaladin inspectând „delicatesa” pe care o mânca bărbatul ciung. Ce e asta?

— Ciouba.

— Ciorbă?

— Cio-u-ba. Mâncare herdaziană, gon. Foarte bună. Poţi să guşti dacă vrei.

Părea să fie vorba de nişte carne greu de recunoscut, unsă cu un lichid închis la culoare şi înfăşurată într-o bucată foarte groasă de pâine.

— Dezgustătoare, spuse Kaladin înapoindu-i-o după ce Lopen îi dăduse ceea ce scosese din buzunar, o carapace acoperită cu glife pe ambele părţi.

— Nu ştii ce pierzi, zise Lopen luând încă o înghiţitură.

— N-ar trebui să umbli pe-aici mâncând aşa, spuse Kaladin. E necuviincios.

— Ba nu, e avantajos. Vezi, mâncarea e foarte bine învelită. Te poţi duce unde ai treabă, îţi poţi face treaba şi poţi mânca în acelaşi timp.

— E murdar, zise Kaladin cu ochii la carapace.

Era o listă în care Sigzil scrisese câţi soldaţi aveau, de câtă mâncare credea Pietroi că e nevoie pentru toţi şi câţi dintre foştii podari erau, după părerea lui Teft, potriviţi să-şi înceapă instrucţia, ca recruţi.

Ultimul număr era foarte mare. Dacă supravieţuiau, podarii căpătau forţă tot cărând podurile. Şi, după cum dovedise nemijlocit Kaladin, asta însemna că, dacă aveau motiv să şi-o dorească, puteau ajunge soldaţi foarte buni.

Pe cealaltă parte a carapacei, Sigzil desenase traseul pe care ar fi trebuit să patruleze Kaladin în afara taberelor de război. Putea să-i dea, în scurt timp, destui novici gata să înceapă patrularea, aşa cum îi spusese lui Dalinar că o să facă. Teft credea că era bine ca patrula să fie condusă de Kaladin, pentru ca noii lor oameni să-şi petreacă un timp alături de el.

— Mare furtună diseară, îi atrase atenţia Lopen. Sig zice c-o să-nceapă la două ore după apusul soarelui. S-a gândit că poate vrei să faci pregătiri.

Kaladin dădu din cap. Numerele misterioase aveau un nou prilej să apară – în celelalte două dăţi se întâmplase tot în timpul

furtunilor. Trebuia să fie extrem de sigur că Dalinar şi familia lui sunt bine protejaţi.

— Mulţumesc pentru raport, spuse îndesându-şi carapacea în buzunar. Du-te înapoi şi spune-i lui Sigzil că traseul propus de el mă îndepărtează prea mult de tabere. Pune-l să deseneze altul. Iar lui Teft spune-i că am nevoie de mai mulţi oameni azi aici, ca să le pot da liber lui Moash şi Drehy. Amândoi au stat de strajă prea multe ore în ultima vreme. La noapte o să-l păzesc chiar eu pe Dalinar. Sugerează-i Înaltului Prinţ că ar fi mai avantajos dacă el şi întreaga lui familie ar sta împreună în timpul marii furtuni.

— Dacă vor vânturile, gon, răspunse Lopen dând gata ultima bucată de ciouba, apoi fluieră, cu ochii la terenul de instrucţie. Asta e ceva, nu?

Kaladin îi urmări privirea. Adolin îşi lăsase fratele cu Zahel şi acum executa cu Sabia un exerciţiu de antrenament. Se răsucea şi se învârtea cu graţie pe nisip, desenând în aer modele fluide când îşi rotea Cristalsabia cu mişcări largi.

Unui Cristalpurtător cu experienţă, Armura nu-i dădea niciodată un aer stângaci. Maiestuoasă şi splendidă, se potrivea cu trupul purtătorului său. A lui Adolin reflecta razele de soare ca o oglindă, în timp ce el îşi mişca sabia, intrând dintr-o postură în alta. Kaladin ştia că nu vedeau decât o înşiruire de mişcări de încălzire, mai degrabă impresionante decât eficiente. Pe un câmp de bătălie nu făceai niciodată aşa ceva, deşi multe posturi şi lovituri erau utile în practică.

Chiar şi fiind sigur de asta, se văzu nevoit să-şi alunge un sentiment de veneraţie. Când luptau în Armură, Cristalpurtătorii aveau ceva supraomenesc, păreau mai degrabă Heralzi.

O zări pe Syl pe marginea acoperişului de lângă Adolin, urmărindu-l pe tânăr cu privirea. Era prea departe, iar Kaladin nu-i putea desluşi expresia feţei.

Adolin îşi încheie exerciţiul de încălzire lăsându-se într-un genunchi şi înfigându-şi sabia în nisip. Arma se afundă până la jumătatea lamei şi dispăru când îi eliberă mânerul.

— L-am mai văzut chemându-şi Sabia, spuse Kaladin.

— Da, gancho, pe câmpul de luptă, când i-am salvat noi fundul de Sadeas.

— Nu, înainte de asta, spuse Kaladin amintindu-şi întâmplarea cu târfa din tabăra lui Sadeas. A salvat o femeie terorizată.

— Hm, făcu Lopen. Atunci nu poate fi prea rău, ştii?

— Presupun. Dar acum du-te. Ai grijă s-ajungă aici grupul de înlocuitori.

Lopen salută, apoi îl luă pe Shen, care se uitase la săbiile de instrucţie de pe marginea terenului. Plecară amândoi cu paşi repezi să-şi îndeplinească misiunea.

Kaladin îşi făcu rondul, trecând pe la Moash şi pe la ceilalţi, înainte de a se îndrepta spre locul unde Renarin – tot în Armură – stătea pe pământ, în faţa noului său maestru.

Zahel, ardentul cu ochi bătrâni, era aşezat într-o poziţie solemnă, cu care barba lui neîngrijită nu se potrivea câtuşi de puţin.

— Va trebui să înveţi din nou să lupţi, de data asta îmbrăcat în Armură. Armura schimbă modul în care păşeşte omul, în care prinde ceva în mâini, în care se mişcă.

— Nu…

Renarin se uită în jos. Era foarte ciudat să vezi pe cineva cu ochelari în acea armură magnifică.

— Nu va fi nevoie să învăţ din nou să lupt, maestre. Pentru că n-am învăţat niciodată.

Zahel mormăi.

— E bine. Înseamnă că nu e nevoie să te dezbar de niciun obicei vechi şi prost.

— Da, maestre.

— Atunci o să te luăm cu binişorul, spuse Zahel. Acolo, în colţ, sunt nişte trepte. Urcă-te pe acoperişul terenului de instrucţie. Pe urmă sari.

Renarin îşi ridică brusc privirea.

— Să sar?

— Sunt bătrân, fiule, răspunse Zahel. Când mă repet, mănânc o floare de care n-ar trebui să m-ating.

Kaladin se încruntă, iar Renarin îşi lăsă capul într-o parte, apoi îşi îndreptă spre el privirea întrebătoare. Kaladin ridică din umeri.

— Mănânci… ce? întrebă Renarin.

— Înseamnă că mă-nfurii, se răsti Zahel. N-aveţi expresii potrivite pentru nimic. Du-te!

Renarin sări în picioare, spulberând nisipul, şi se grăbi să plece.

— Coiful, fiule! strigă Zahel.

Renarin se opri, se întoarse în goană şi-şi înhăţă coiful

aplecându-se, gata-gata să cadă în nas. Se răsuci pe călcâie, dezechilibrat, şi alergă împleticindu-se spre scări. În drum spre ele, fu cât pe ce să dea peste un stâlp.

Kaladin pufni uşor.

— Ei, îl întrebă Zahel, crezi cumva că tu te-ai descurca mai bine dac-ai fi pentru prima oară într-o Cristalarmură, oşteanule din gardă?

— Mă-ndoiesc că mi-aş uita coiful, răspunse Kaladin punându-şi suliţa pe umăr şi îndreptându-şi spatele. Dacă Dalinar Kholin vrea să-i silească pe ceilalţi înalţi prinţi să i se supună, cred că va avea nevoie de Cristalpurtători mai buni. Ar fi trebuit s-aleagă pe altcineva, pentru Armura asta.

— Pe cineva ca tine?

— Furtuni, nu! răspunse Kaladin, poate prea vehement. Eu sunt soldat, Zahel. Nu vreau să am de-a face cu Cristalele. Băiatul mi-e simpatic, dar n-aş pune oameni sub comanda lui – şi nu i-aş da Armura asta, care ar putea păstra în viaţă, pe câmpul de luptă, un soldat mai bun – asta e tot.

— O să te surprindă, ripostă Zahel. I-am ţinut întregul discurs cu „eu sunt maestrul tău şi faci tot ce spun” şi chiar m-a ascultat.

— Fiecare soldat aude asta în prima lui zi de instrucţie, zise Kaladin. Uneori chiar ascultă tot. Băiatul n-a făcut nimic demn de luare-aminte.

— Dacă ai şti câţi băieţi de zece ani, cu toţii odrasle răsfăţate de ochi-luminoşi, au trecut pe-aici, n-ai mai spune că n-a făcut nimic demn de luare-aminte. Credeam că unul ca el, de nouăsprezece ani, o să fie groaznic de nesuferit. Şi nu-l mai numi băiat, băiete. E probabil cam de vârsta ta şi e fiul celui mai puternic om din această…

Tăcu când un scrâşnet de pe acoperiş dădu de veste că Renarin Kholin alerga, pentru a se avânta apoi în aer, cu cizmele frecându-i-se de coama de piatră a acoperişului. Ajunse la aproape doi stânjeni distanţă către centrul terenului – un Cristalpurtător cu experienţă ar fi ajuns mult mai departe – înainte de a se zvârcoli ca un ţipar de văzduh rănit de moarte şi de a se izbi de nisip.

Zahel se uită la Kaladin ridicând dintr-o sprânceană.

— Ce e? întrebă acesta.

— Entuziasm, supunere, nici urmă de teamă că s-ar putea

face de râs, răspunse Zahel. Eu îl pot învăţa cum să lupte, dar astea sunt calităţi înnăscute. Flăcăul o să se descurce de minune.

— Presupunând că nu cade peste nimeni, adăugă Kaladin.

Renarin se ridică în picioare. Se uită în jos, parcă surprins că nu-şi rupsese nimic.

— Urcă-te să mai sari o dată! îi strigă Zahel. De data asta, cu capul înainte!

Renarin făcu semn că a înţeles, apoi le întoarse spatele şi alergă spre scări.

— Vrei să aibă încredere în Armură, să ştie că îl protejează, spuse Kaladin.

— O parte din folosirea Armurii înseamnă să-i cunoşti limitele, îi răspunse Zahel întorcându-se spre el. În plus, vreau pur şi simplu să se mişte în ea. Oricum, mă ascultă, şi asta e bine. Să-l învăţ o să fie o adevărată plăcere. În privinţa ta însă, povestea e alta.

Kaladin ridică o mână.

— Mulţumesc, dar nu.

— Ai refuza oferta de a te antrena cu un maestru deplin al armelor? se miră Zahel. Îi pot număra pe degete pe ochi-întunecaţii cărora li s-a oferit prilejul ăsta.

— Da, ei bine, am avut deja parte de toată povestea „proaspăt recrut”. Sergenţi care urlă la tine, instrucţie până-ţi trece os prin os, ore nesfârşite de marş. Serios, mi-e foarte bine aşa cum sunt.

— Aici e vorba de cu totul altceva, spuse Zahel făcându-i semn unui ardent ajuns în dreptul lor.

Omul căra o Cristalsabie cu benzi de metal peste muchiile ascuţite, una dintre cele oferite de rege pentru instrucţie.

Zahel o luă din mâinile lui şi o ridică.

Kaladin arătă cu bărbia spre ea.

— Ce-s alea de pe Sabie?

— Nimeni nu ştie exact. Le pui pe muchiile unei săbii şi se mulează imediat pe ele, făcând arma boantă, neprimejdioasă. Scoase de pe ea, se rup cu o uşurinţă surprinzătoare. Singure nu sunt de niciun folos într-o luptă. Dar sunt perfecte pentru instrucţie.

Kaladin mârâi. Ceva creat cu mult timp în urmă, pentru a fi de folos la instrucţie? Zahel inspectă o clipă arma, apoi o îndreptă

spre el.

Chiar ştiind-o boantă – şi ştiind că ardentul n-avea de gând să-l atace –, Kaladin intră pentru o scurtă clipă în panică. O Cristalsabie. Pornea dintr-o gardă mare şi era subţire, lucioasă. Pe părţile plate ale lamei fuseseră gravate zece glife fundamentale. Era lată de o palmă şi lungă de aproape un stânjen, dar Zahel o ţinea într-o singură mână, părând să-şi păstreze perfect echilibrul.

— Niter, spuse.

— Ce? întrebă Kaladin încruntându-se.

— A condus Garda de Cobalt înaintea ta, spuse Zahel. A fost un om bun şi mi-a fost prieten. A murit încercând să le salveze viaţa bărbaţilor din Casa Kholin. Acum ai primit tu aceeaşi însărcinare infernală, şi-o să treci prin vremuri grele străduindu-te să-i faci faţă măcar pe jumătate atât de bine cum i-a făcut el.

— Nu văd ce legătură are asta cu o Cristalsabie pe care-o fluturi spre mine.

— Oricine trimite asasini la Dalinar sau la fiii lui e puternic. Se poate folosi de Cristalpurtători. Cu asta te lupţi, fiule. O să ai nevoie de mult mai mult antrenament decât capătă un suliţaş pe câmpul de luptă. Te-ai luptat vreodată cu un bărbat înarmat cu aşa ceva?

— O dată sau de două ori, zise Kaladin rezemându-se, destins, de un stâlp din apropiere.

— Nu mă minţi.

— Nu mint, ripostă Kaladin întâlnindu-i ochii. Întreabă-l pe Adolin din ce i-am scos tatăl cu câteva săptămâni în urmă.

Zahel îşi coborî sabia. În spatele lui, Renarin se aruncă de pe acoperiş cu capul înainte şi se izbi de pământ. Gemu sub coif şi se rostogoli. Din coif se prelingea Lumină, dar, altminteri, el părea nevătămat.

— Bună săritură, prinţe Renarin, strigă Zahel fără să se întoarcă. Acum mai fă câteva şi vezi dacă poţi ateriza în picioare.

Renarin se ridică şi se îndepărtă cu armura zăngănindu-i.

— Bine, continuă Zahel rotind Cristalsabia în aer. Atunci să vedem de ce eşti în stare, puştiule. Convinge-mă şi te las în pace.

Kaladin răspunse doar luându-şi suliţa şi intrând într-o postură defensivă, cu un picior în faţă şi celălalt în spate, îşi ţinea arma

cu coada înainte, nu cu vârful. În apropiere, Adolin se duela cu un alt maestru, care se folosea de a doua Sabie a regelui şi de o Armură completă.

Cum mergeau lucrurile? Dacă Zahel izbea suliţa lui Kaladin, aveau să pretindă că o tăiase în două?

Ardentul îl atacă alergând şi ridicându-şi sabia cu ambele mâini. Kaladin se simţi cuprins de calmul şi concentrarea atât de familiare lui pe câmpul de luptă. Nu absorbi Lumină de Furtună. Trebuia să se asigure că nu ajungea să se bizuie prea mult pe asta.

„Fii cu ochii pe Cristalsabie”, îşi spuse înaintând şi încercând să se strecoare până la o distanţă mai mică decât cea la care lovea arma. Când te luptai cu un Cristalpurtător, totul avea legătură cu Sabia. Cu Sabia pe care n-o putea opri nimic şi care nu ucidea doar trupul, ci tăia în două însuşi sufletul. Sabia…

Zahel lăsă Sabia să cadă.

Arma izbi pământul în timp ce el se apropie prea mult ca să-l mai poată lovi Kaladin cu suliţa. Tânărul fusese prea concentrat asupra Săbiei şi, cu toate că încercă să-şi aducă suliţa într-o poziţie din care să poată ataca, Zahel se răsuci şi-şi îngropă pumnul în burta lui. Al doilea pumn – în faţă– îl trânti pe Kaladin pe terenul de instrucţie.

El se rostogoli imediat, neluând în seamă durerosprenii care şerpuiau pe nisip. Ajunse din nou în picioare, în timp ce totul i se învârtea în faţa ochilor. Zâmbi larg.

— Frumoasă lovitură.

Zahel venea deja din nou către el, cu Sabia recuperată. Kaladin se grăbi să se îndepărteze dând înapoi, continuând să-şi ţină suliţa în faţă. Zahel ştia cum să folosească o asemenea Sabie. Nu lupta ca Adolin: mai puţine lovituri din rotirea armei, mai multe de sus în jos, menite să reteze. Iuţi şi furioase. Îşi sili potrivnicul mai tânăr să dea înapoi, ocolind terenul pe margine.

„O să obosească dac-o ţine tot aşa”, îi spuse lui Kaladin instinctul. „Ţine-l în mişcare.”

După un tur aproape complet al terenului, Zahel îşi încetini atacul, rotindu-se în schimb în jurul lui Kaladin, în căutarea unei deschideri.

— Ai fi încurcat-o dacă aş fi avut Armură, spuse. Aş fi fost mai rapid şi n-aş fi obosit.

— Dar n-ai Armură.

— Şi dacă la rege vine un asasin în Armură?

— Folosesc altă tactică.

Zahel mârâi în vreme ce Renarin se izbea de sol în apropiere. Prinţul aproape că izbutise să rămână în picioare, dar în final se împletici şi căzu pe-o parte, alunecând pe nisip.

— Ei bine, spuse Zahel, dacă asta chiar ar fi o încercare de asasinat, aş folosi şi eu altă tactică.

Se năpusti spre Renarin.

Kaladin înjură, repezindu-se pe urmele lui.

Zahel se întoarse imediat, alunecând pe nisip când se opri şi răsucindu-se ca să-l lovească pe Kaladin din toate puterile, ţinând Sabia cu ambele mâini. Lovitura se opri în suliţa tânărului cu un pocnet sonor, care reverberă pe tot terenul de instrucţie. Dacă n-ar fi avut muchiile acoperite, lama i-ar fi tăiat suliţa în două şi poate că i-ar fi zgâriat pieptul.

Un ardent care urmărea lupta îi întinse lui Kaladin o jumătate de suliţă. Se aşteptaseră să-i fie „retezată” arma şi voiau să imite o luptă adevărată cât mai bine cu putinţă. Moash îşi făcuse apariţia, părând îngrijorat, dar mai mulţi ardenţi îi tăiară calea, dându-i explicaţii.

Kaladin se uită la Zahel.

— Într-o luptă adevărată, spuse acesta, aş fi putut să-l dobor pe prinţ până acum.

— Într-o luptă adevărată, te-aş fi putut străpunge cu jumătatea mea de suliţă când m-ai fi crezut dezarmat.

— N-aş fi făcut greşeala asta.

— Atunci să presupunem că nici eu n-aş fi greşit lăsându-te s-ajungi la Renarin.

Zahel zâmbi. Pe faţa lui, părea o expresie primejdioasă, înaintă şi Kaladin înţelese. De data asta nu putea să dea înapoi, să-l atragă într-o urmărire. Aşa ceva n-ar fi fost cu putinţă dacă ar fi apărat pe cineva din familia lui Dalinar.

În schimb, trebuia să-şi dea toată silinţa, simulând uciderea asasinului.

Iar asta însemna să atace.

O luptă prelungită, de la mică distanţă, l-ar fi favorizat pe Zahel, căci Kaladin nu putea să pareze lovitura unei Cristalsăbii. Şansa lui era să lovească repede. Se năpusti, apoi se aruncă în genunchi, alunecând pe sub lovitura ardentului. Asta avea să-l aducă aproape şi…

Piciorul lui Zahel îl izbi în faţă.

Având impresia că lumea se învârteşte, Kaladin îşi împinse suliţa boantă în piciorul lui Zahel. Sabia acestuia coborî o clipă mai târziu, oprindu-se acolo unde umărul lui Kaladin îi întâlnea gâtul.

— Eşti mort, fiule, spuse Zahel.

— Iar tu ai o suliţă înfiptă în picior, ripostă Kaladin gâfâind. Aşa nu-l poţi urmări pe Renarin. Am câştigat.

— Dar tot eşti mort, mârâi Zahel.

— Treaba mea e să te-mpiedic să-l ucizi pe Renarin. După ceea ce tocmai am făcut, scapă. Nu contează dacă moare garda de corp.

— Şi dacă asasinul ar fi avut un prieten? întrebă o altă voce, din spatele lui.

Kaladin se răsuci şi-l văzu pe Adolin, în Armură completă şi cu vârful Cristalsabiei înfipt în nisip, în faţa sa. Îşi scosese coiful şi-l ţinea într-o mână, iar cealaltă i se odihnea pe garda Sabiei.

— Dacă ar fi fost doi, băiatule de pod? întrebă cu un zâmbet dispreţuitor. Te-ai fi putut lupta cu doi Cristalpurtători în acelaşi timp? Dacă aş vrea să-l ucid pe tata sau pe rege, în niciun caz n-aş trimite un singur asasin.

Kaladin se ridică, rotindu-şi umărul din încheietură, întâlni privirea lui Adolin. Atâta îngâmfare. Atâta siguranţă de sine. Nemernic trufaş.

— Bine, se amestecă Zahel. Sunt sigur că a înţeles ideea, Adolin. Nu e nevoie…

Kaladin îl atacă pe prinţ şi avu impresia că-l aude chicotind în timp ce-şi punea coiful.

În Kaladin ceva dădu în clocot.

Cristalpurtătorul necunoscut, care îi ucisese atât de mulţi prieteni.

Sadeas, tronând ca un rege în armura lui roşie.

Amaram, cu mâinile pe o Sabie plină de sânge.

Kaladin ţipă când Cristalsabia cu muchii descoperite coborî spre el, într-una dintre loviturile atente, alunecătoare, repetate în timpul antrenamentului lui Adolin. Se trase brusc înapoi, ridicându-şi jumătatea de suliţă şi lăsând Sabia să taie aerul chiar în faţa lui. Pe urmă îi plesni muchia din spate cu suliţa, azvârlind într-o parte mâna în care o strângea Adolin şi zădărnicindu-i următoarea lovitură.

Pe urmă înaintă spre prinţ, azvârlindu-se cu umărul în el. Avu senzaţia că se lovise de un perete. Durerea îi străfulgera prin umăr, dar avântul său – ajutat de surpriza loviturii de berbec – îl dezechilibră pe Adolin. Atacul lui Kaladin îi azvârli pe amândoi pe spate, iar Cristalpurtătorul căzu pe nisip cu un pocnet şi cu un geamăt de surprindere.

Un pocnet asemănător răsună când Renarin pică în apropiere. Kaladin îşi ridică jumătatea de suliţă ca pe un pumnal, repezind-o spre viziera lui Adolin. Din nefericire, acesta îşi lăsase Sabia să dispară în momentul căderii. Îşi săltă sub Kaladin mâna înmănuşată.

Kaladin îşi avântă arma în jos.

Adolin îşi azvârli mâna în sus.

Lovitura lui Kaladin nu-şi atinse ţinta; se trezi în schimb zburând, azvârlit de forţa sporită de Armură a unui Cristalpurtător. Se zvârcoli în aer înainte de a cădea de la o înălţime de peste un stânjen, cu nisipul scrâşnindu-i sub coaste şi cu umărul izbit de Armura lui Adolin străfulgerat de o nouă durere. Icni.

— Idiotule! strigă Zahel.

Kaladin gemu, rostogolindu-se. Lumea părea să i se legene din nou în faţa ochilor.

— Ai fi putut să-l ucizi pe băiat!

Maestrul-spadasin îi vorbea lui Adolin, undeva, departe.

— M-a atacat!

Vocea prinţului era înăbuşită de coif.

— Tu l-ai provocat, copil prost.

Vocea lui Zahel era mai aproape.

— Atunci a căutat-o cu lumânarea, ripostă Adolin.

Durere. Cineva venise lângă Kaladin. Zahel?

— Porţi Armura, Adolin.

Da, Zahel îngenunchease deasupra lui Kaladin, a cărui vedere refuza să-şi recapete limpezimea.

— Nu azvârli un partener de instrucţie fără armură ca pe-un mănunchi de crengi. Tatăl tău te-a învăţat că aşa ceva nu se face!

Kaladin inspiră scurt şi se sili să-şi deschidă ochii. Lumina de Furtună din punga pe care o purta la brâu îl umplu.

„Nu prea mult. Nu-i lăsa s-o vadă. Nu-i lăsa să ţi-o ia!”

Durerea dispăru. Umărul îşi regăsi locul – nu ştia dacă fusese

rupt sau doar dislocat. Zahel scoase un strigăt de surprindere când îl văzu ridicându-se în picioare şi repezindu-se din nou la Adolin.

Prinţul se retrase clătinându-se, cu mâna întinsă, evident chemându-şi sabia. Cu o lovitură de picior, Kaladin îşi săltă jumătatea de suliţă împroşcând cu nisip, apoi o prinse din zbor.

În clipa aceea, puterea se scurse din el. Furtuna din interior dispăru pe neaşteptate şi se împletici icnind când simţi din nou durerea din umăr.

Adolin îl prinse de braţ cu mâna înmănuşată. Cristalsabia i se formă în cealaltă mână, dar, în clipa aceea, o alta se propti în ceafa lui Kaladin.

— Eşti mort, spuse Zahel, din spate, ţinându-şi Sabia lipită de pielea lui. Din nou.

Kaladin se prăbuşi în mijlocul terenului de instrucţie, scăpându-şi jumătatea de suliţă. Se simţea complet secătuit. Ce se întâmplase?

— Du-te să-ţi ajuţi fratele la sărituri, îi porunci Zahel lui Adolin.

De ce avea dreptul să le dea ordine prinţilor?

Adolin plecă, iar el îngenunche lângă Kaladin.

— Nu clipeşti când îşi îndreaptă cineva Cristalsabia spre tine. Chiar te-ai mai luptat cu Cristalpurtători, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci ai noroc c-ai scăpat cu viaţă, spuse Zahel inspectându-i umărul. Eşti dârz. Mergi cu dârzenia până la prostie. Eşti într-o formă bună şi gândeşti bine în luptă. Dar nu prea ştii ce faci când te lupţi cu Cristalpurtători.

— Păi…

Ce-ar fi putut spune? Zahel avea dreptate. Ar fi fost înfumurat dacă l-ar fi contrazis. Două lupte – trei, dacă o socotea şi pe cea abia încheiată – nu te fac expert. Strânse din ochi când ardentul îi apăsă un tendon dureros. Alături i se iviră din nou durerospreni. Era o zi în care le dădea de lucru.

— Aici nu e nimic rupt, mormăi Zahel. Ce-ţi fac coastele?

— Sunt întregi, răspunse Kaladin, întins pe spate în nisip şi privind cerul.

— Ei bine, n-o să te silesc să înveţi, spuse Zahel ridicându-se. De fapt, nici nu cred că te-aş putea sili.

Kaladin închise ochii, strângând din ei cu putere. Se simţea umilit, dar nu trebuia să se simtă aşa. Mai pierduse şi alte lupte

pe terenul de instrucţie. Se întâmpla mereu.

— Îmi aduci aminte de el într-o foarte mare măsură, continuă Zahel. Nici Adolin nu m-a lăsat să-l învăţ. Nu de la început.

Kaladin deschise ochii.

— Nu semăn deloc cu el.

Zahel râse scurt, ca un lătrat, apoi se ridică şi se îndepărtă chicotind, de parcă tocmai ar fi auzit cea mai bună glumă din lume. Kaladin rămas întins pe nisip, holbându-se la cerul albastru şi ascultând zgomotele antrenamentelor. Într-un târziu, Syl săgetă aerul de deasupra lui şi îi coborî pe piept.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Kaladin. Lumina de Furtună s-a scurs din mine. Am simţit-o părăsindu-mă.

— Pe cine apărai? întrebă Syl.

— Exersam… un mod de luptă, ca atunci când am făcut-o cu Cikatrice şi Pietroi, în spărtură.

— Chiar asta făceai?

Kaladin nu ştia. Rămase aşa, întins pe spate, cu ochii la cer, până când îşi recăpătă în sfârşit răsuflarea şi, gemând, se sili să se ridice în picioare. Se scutură de praf, apoi se duse să vadă ce făceau Moash şi ceilalţi oameni din gardă. Pe drum absorbi un strop de Lumină de Furtună, lucru care îl ajută, lecuindu-i încet umărul şi scăpându-l de vânătăile dureroase.

Cel puţin de cele de pe trup.

19
LUCRURI CARE NU TE PUN ÎN PERICOL

CU CINCI ANI ŞI JUMĂTATE ÎN URMĂ

Mătasea rochiei pe care o purta Shallan era mai moale decât orice alt material mai avusese până atunci. Îi atingea pielea ca o boare mângâietoare. Manşeta stângă i se închidea peste mână; acum era destul de mare ca să-şi acopere mâna interzisă. Cândva visase să poarte o rochie de femeie. Ea şi mama ei…

Mama ei…

Mintea lui Shallan încremeni. Ca o lumânare în care sufli brusc, încetă să mai gândească. Se lăsă pe spătarul scaunului, cu picioarele strânse sub ea, cu mâinile în poală. Sufrageria mohorâtă, cu pereţi de piatră, era în plină forfotă când Conacul Davar se pregătea să primească oaspeţi. Shallan nu ştia ce oaspeţi, ci doar că tatăl ei dorea să fie totul curat lună. Nu fiindcă ea ar fi putut da vreun ajutor.

Două fete ale casei trecură în grabă.

— A văzut o slujitoare nouă, îi şopti una celeilalte. Biata de ea era în cameră când s-a întâmplat. N-a mai scos o vorbă de cinci luni. Stăpânul şi-a omorât soţia şi pe amantul ei, dar să nu…

Continuară să vorbească, dar Shallan nu le mai auzi.

Îşi ţinea mâinile în poală. Albastrul viu al rochiei sale era singura culoare adevărată din încăpere. Stătea pe dais, lângă masa înaltă. O jumătate de duzină de fete de casă, cu mănuşă în mâna interzisă, frecau podeaua şi lustruiau mobila. Parshii aduceau înăuntru mai multe mese. Una dintre femei deschise

ferestrele, lăsând să intre aerul proaspăt şi umed de după curând domolita mare furtună.

Shallan îşi auzi din nou numele. Slujitoarele păreau să creadă că, dacă nu putea vorbi, nu putea nici să le-audă. Uneori se întreba dacă nu cumva e invizibilă. Poate nu era reală. Ar fi fost frumos…

Uşa sălii se deschise brusc şi intră Nan Helaran. Înalt, musculos, cu bărbia colţuroasă. Cel mai mare dintre fraţii ei era bărbat. Ceilalţi… erau copii. Chiar şi Tet Balat, care ajunsese la vârsta adultă. Helaran îşi roti privirea prin încăpere, probabil uitându-se după tatăl lor. Pe urmă se apropie de Shallan, cu un pachet mic sub braţ. Fetele de casă îi făcură loc pline de zel.

— Te salut, Shallan, spuse el lăsându-se pe vine lângă scaunul ei. Supraveghezi treburile?

Era un loc unde putea să stea. Tatălui ei nu-i plăcea s-o ştie acolo unde nu putea s-o supravegheze nimeni. Îşi făcea griji.

— Ţi-am adus ceva, spuse Helaran desfăcând pachetul. L-am comandat pentru tine din Strânsoarea Nordului şi tocmai a trecut pe-aici negustorul.

Scoase o pungă de piele.

Shallan o luă şovăind. Zâmbetul lui Helaran era atât de larg încât pur şi simplu faţa îi strălucea. Era greu să te încrunţi într-o cameră în care zâmbea el. Când se afla el în apropiere, ea aproape că putea pretinde… Aproape că putea pretinde…

Mintea i se goli.

— Shallan? insistă el înghiontind-o.

Ea desfăcu punga. Înăuntru se aflau un teanc de hârtie de desen, din cea groasă – scumpă –, şi un set de creioane cu cărbune. Îşi duse la buze mâna interzisă, acoperită de mânecă.

— Mi-au lipsit desenele tale, spuse Helaran. Cred că ai putea fi foarte bună, Shallan. Ar trebui să exersezi mai mult.

Ea îşi plimbă degetele mâinii drepte peste hârtie, apoi luă un creion. Începu să deseneze. Trecuse prea mult timp.

— Am nevoie să te întorci, Shallan, spuse încet Helaran.

Ea se aplecă şi creionul începu să lase urme pe hârtie.

— Shallan?

Fără cuvinte. Doar desenul.

— În următorii ani o să fiu plecat multă vreme, spuse Helaran. Trebuie să veghezi asupra celorlalţi în locul meu. Îmi fac griji pentru Balat. I-am dat un toporcopoi nou, un pui, şi el… nu s-a

purtat frumos cu mica vietate. Trebuie să fii puternică, Shallan. Pentru ei.

Slujitoarele amuţiseră după sosirea lui Helaran. Dincolo de cea mai apropiată fereastră şerpuiau lujeri leneşi, coborând încet. Creionul lui Shallan continua să se mişte. De parcă n-ar fi făcut ea desenul; părea să iasă din foaie, scos de apăsarea cărbunelui. Ca sângele.

Helaran oftă ridicându-se. Pe urmă văzu ce desena sora lui. Trupuri, cu faţa în jos, pe o podea cu…

El înşfăcă hârtia şi o mototoli. Shallan tresări şi se trase înapoi, strângând creionul între degete tremurătoare.

— Desenează plante şi animale, spuse Helaran. Lucruri care nu te pun în pericol. Nu stărui asupra celor petrecute.

Pe obrajii ei se prelinseră lacrimi.

— Încă nu ne putem răzbuna, continuă el cu blândeţe. Balat nu poate conduce Casa noastră, iar eu trebuie să plec. Dar o vom face curând.

Uşa se deschise trântindu-se. Tatăl ei era un bărbat voinic, a cărui barbă sfida cu nepăsare moda. Îmbrăcămintea lui vedenă evita croielile moderne. Purta un veşmânt de mătase, asemănător cu o fustă, numit ulatu, o cămaşă strâmtă şi o robă peste ele. Fără blană de nurcă, cum purtaseră bunicii lui, dar altminteri foarte, foarte tradiţională.

Îl domina pe Helaran cu înălţimea sa, era mai înalt decât oricine altcineva de pe întreaga proprietate. În urma lui intrară alţi parshi, cu pachete cu mâncare pentru bucătării. Toţi trei aveau pielea marmorată, doi cu roşu şi negru şi unul cu roşu şi alb. Tatălui ei îi plăceau parshii. Nu ripostau niciodată.

— Mi s-a spus că le-ai cerut grăjdarilor să-ţi pregătească o trăsură a mea, Helaran! zbieră tatăl lor. Nu-ţi îngădui să pleci iar haihui!

— Pe lumea asta există lucruri mai importante, răspunse Helaran. Mai importante chiar şi decât tine şi crimele tale.

— Nu-mi vorbi mie aşa, spuse tatăl lor, înaintând furios, cu un deget îndreptat spre Helaran. Sunt tatăl tău.

Slujitoarele se grăbiră să se retragă lângă perete, încercând să nu-i stea în drum. Shallan îşi lipi punga de piept, străduindu-se să se ascundă în scaunul ei.

— Eşti un ucigaş, răspunse calm fratele ei.

Tatăl lor se opri brusc, cu faţa împurpurându-i-se sub barbă.

Pe urmă începu din nou să înainteze.

— Cum îndrăzneşti? Crezi că nu te pot trimite la închisoare? Crezi că, fiindcă eşti moştenitorul meu…

Ceva se formă în mâna lui Helaran, o linie de ceaţă care se solidifică, devenind oţel argintiu. O Sabie de aproape un stânjen, curbată şi groasă, cu marginea neascuţită înălţându-se ca să ia forma unor flăcări sau, poate, a unor valuri mărunte. Avea o nestemată încrustată în mâner şi, când metalul reflecta lumina, valurile păreau să se mişte.

Helaran era Cristalpurtător! Părinte al Furtunii! Cum? De când?

Tatăl lor amuţi, oprindu-se brusc. Helaran sări de pe daisul scund, apoi întinse Cristalsabia spre el. Vârful acestuia atinse pieptul.

Bărbatul mai vârstnic îşi înălţă mâinile în lateral, cu palmele înainte.

— Eşti o putreziciune scârboasă, abătută asupra Casei noastre, spuse Helaran. Ar trebui să-ţi împlânt asta în piept. Aş da dovadă de milă.

— Helaran…

Din tatăl lor părea să se fi scurs tot ce fusese pătimaş, aşa cum i se scursese culoarea din obrajii albiţi cu desăvârşire.

— Nu ştii ceea ce crezi că ştii. Mama ta…

— N-o să-ţi ascult minciunile, îl întrerupse fiul său, rotindu-şi încheietura mâinii şi învârtind Sabia, cu vârful în continuare în pieptul lui. E atât de uşor.

— Nu, şopti Shallan.

Helaran îşi lăsă capul într-o parte, apoi se răsuci spre ea, fără să-şi mişte Sabia.

— Nu, repetă Shallan. Te rog.

— Acum vorbeşti? se miră Helaran. Ca să-l aperi pe el?

Râse. Un sunet încărcat de sălbăticie, ca un lătrat. Îndepărtă brusc Sabia de pieptul tatălui lor.

Încă palid, acesta se aşeză pe un scaun.

— Cum? O Cristalsabie! De unde? întrebă şi se uită pe neaşteptate în sus. Ba nu. E altceva. De la noii tăi prieteni? Ei ţi-au încredinţat această bogăţie?

— Am ceva important de făcut, zise Helaran întorcându-i spatele şi apropiindu-se de Shallan cu paşi mari.

Aşeză cu afecţiune o mână pe umărul ei. Pe urmă continuă cu

voce mai joasă:

— Cândva o să-ţi povestesc despre asta, surioară. E bine să-ţi aud glasul înainte de plecare.

— Nu pleca, şopti ea.

Îşi simţea cuvintele în gură ca pe un voal. Trecuseră multe luni de când vorbise ultima oară.

— Trebuie să plec. Te rog, fă câteva desene pentru mine cât lipsesc. Desenează din imaginaţia ta. Ceva din zile mai luminoase. Poţi?

Ea aprobă din cap.

— Rămas-bun, tată, spuse Helaran, întorcându-se din nou şi îndreptându-se de data asta spre ieşire. Încearcă să nu distrugi prea multe în lipsa mea. O să mă-ntorc din când în când, să verific.

Vocea îi răsună în urmă, pe coridorul de dincolo de uşă.

Luminlordul Davar se ridică în picioare urlând. Puţinele slujitoare rămase în încăpere ieşiră în fugă în grădină, pe o uşă laterală. Shallan se trase spre spătar şi se ghemui îngrozită când tatăl ei îşi înşfăcă scaunul şi îl izbi de perete. Răsturnă cu o lovitură de picior o masă mică, apoi luă scaunele pe rând şi le sfărâmă izbindu-le cu brutalitate de podea.

Răsuflând adânc, îşi întoarse privirea spre ea.

Shallan răspunse cu scâncete la turbarea tatălui ei şi la lipsa a tot ce e omenesc din ochii lui. Când se întoarse spre ea, privirea lui reveni la viaţă. Scăpă din mână scaunul distrus şi îi întoarse spatele, de parcă s-ar fi ruşinat, înainte de a ieşi în goană.

20
RĂCEALA CLARITĂŢII

Forma-artist cerut-a frumuseţe şi nuanţare.
Sunt cântecele-i jinduite de-o lume-ntreagă.
E-adevărat că mulţi s-o înţeleagă nu-s în stare.
Către destinele fiinţării sale sprenii vin grămadă.

— Din *Cântecul Ascultătorului despre Călăuzire*, strofa XE

Când Shallan şi mica ei caravană ajunseră în apropierea locului de unde se înălţa fumul, soarele era tăciune arzând mocnit pe linia orizontului, de unde se scufunda încet în uitare. Deşi stâlpul de fum se micşorase, acum îşi putea da seama că pornea din trei focuri diferite, înălţându-se în aer şi răsucindu-se spre a se contopi.

Se ridică în picioare în căruţa care se legăna urcând un ultim deal, pentru a se opri apoi pe pantă, la câţiva paşi distanţă de locul de unde ar fi putut vedea ce se află de cealaltă parte. Fireşte; să se arate pe culme ar fi fost o idee proastă dacă în vale aşteptau tâlhari.

Bluth sări din căruţă şi alergă spre vârf. Nu era din cale afară de sprinten, dar le lipsea o iscoadă mai bună. Se ghemui şi-şi scoase pălăria prea frumoasă, apoi îşi continuă drumul spre creasta de pe care putea trage cu ochiul. O clipă mai târziu, se ridică în picioare, nemaiîncercând să se ascundă.

Shallan sări de pe capră şi se grăbi să i se alăture, agăţându-şi când şi când fustele în crengi şi scorţospini. Ajunse pe culme

cu câteva clipe înaintea lui Tvlakv.

Jos, trei dintre căruţele caravanei ardeau mocnit şi în jur erau împrăştiate semnele luptei. Săgeţi căzute, un morman de cadavre. Inima lui Shallan tresăltă când îi văzu printre morţi pe cei vii. Oameni obosiţi, împrăştiaţi ca să caute printre resturi sau ca să târască leşuri. După haine, nu arătau a tâlhari, ci a caravanieri cinstiţi. În cealaltă parte a taberei erau îngrămădite alte cinci căruţe. Pe unele se zăreau urme de foc, dar toate păreau funcţionale şi încărcate cu mărfuri.

Bărbaţi şi femei cu arme alături îşi bandajau rănile. Gărzi. Un grup de parshi înspăimântaţi se îngrijea de chulli. Oamenii ăia fuseseră atacaţi, dar supravieţuiseră.

— Pe răsuflarea lui Kelek... spuse Tvlakv.

Se răsuci pe călcâie şi îi îndemnă pe Bluth şi pe Shallan să se retragă.

— Înapoi, până nu ne văd.

— Ce? exclamă Bluth, deşi se supuse. Dar e o altă caravană, aşa cum am sperat.

— Da, şi nu trebuie să ştie că suntem aici. Ar putea fi dornici să ne vorbească, şi asta ne-ar încetini. Uitaţi-vă!

În lumina tot mai puţină, zări o umbră alunecând pe o culme de deal, nu cu mult în urma lor. Dezertorii. Îi făcu semn lui Tvlakv să-i dea ocheanul lui, iar negustorul i-l întinse fără tragere de inimă. Lentila din faţă era crăpată, dar Shallan putu totuşi să-i vadă foarte bine pe urmăritorii lor. Cei în jur de treizeci de oameni erau soldaţi, aşa cum spusese Bluth. N-aveau niciun steag, nu mergeau în formaţie şi nu purtau uniforme, însă păreau bine înarmaţi.

— Trebuie să coborâm şi să-i cerem ajutor celeilalte caravane, spuse ea.

— Nu! strigă Tvlakv smulgându-i ocheanul din mână. Trebuie să fugim! Tâlharii vor vedea grupul ăsta mai bogat, dar mai slăbit, şi-i vor ataca pe ei în loc să ne atace pe noi!

— Şi crezi că după aceea nu ne vor urmări? întrebă Shallan. Când lăsăm urme atât de vizibile? Crezi că nu vor veni după noi în zilele următoare?

— La noapte ar trebui să fie o mare furtună, răspunse Tvlakv. S-ar putea să ne acopere urmele, împrăştiind scoarţa plantelor pe care le strivim.

— Puţin probabil, îl contrazise Shallan. Dacă stăm cu caravana

asta, putem adăuga mica noastră forţă la a lor. Putem rezista. Va…

Bluth ridică pe neaşteptate o mână.

— Un zgomot.

Se întoarse brusc, ducându-şi mâna la bâtă.

La adăpostul întunericului, în apropierea lor, cineva se ridică în picioare. După cum se părea, caravana de jos îşi avea propria iscoadă.

— I-aţi condus drept către noi, nu-i aşa? întrebă o voce de femeie. Ce sunt? Alţi tâlhari?

Tvlakv îşi înălţă sfera şi văzură că iscoada era o femeie ochi-luminoşi, de înălţime medie, zveltă, dar musculoasă. Purta pantaloni şi o haină lungă, care, strânsă la mijloc cu o curea, părea aproape o rochie. Avea mâna interzisă acoperită de o mănuşă cafenie şi vorbea în alethi fără niciun accent.

— Nu… începu Tvlakv. Nu sunt decât un negustor umil şi…

— Cei care ne urmăresc sunt cu siguranţă tâlhari, îl întrerupse Shallan. S-au ţinut după noi toată ziua.

Femeia înjură, ducându-şi la ochi propriul ochean.

— Arme bune, murmură. Dezertori, presupun. De parcă nu ne-ar fi mers deja destul de rău. Yix!

Nu departe de ei, altcineva se ridică în picioare, în haine de un cafeniu identic cu al stâncilor. Shallan tresări violent. Cum de nu-l observase? Era la o distanţă atât de mică! Purta sabie la şold. Un ochi-luminoşi? Nu, un străin, judecând după părul lui auriu. Nu ştiuse niciodată ce rol avea culoarea ochilor în ierarhia socială a altor popoare. În ţinutul Makabaki nu erau oameni cu ochi luminoşi şi, totuşi, existau regi, iar în Iri toată lumea avea ochi galbeni.

Se apropie în fugă, cu mâna pe armă, privindu-i pe Bluth şi pe Tag cu duşmănie nemascată. Femeia îi spuse ceva într-o limbă pe care Shallan nu o cunoştea, el dădu din cap, apoi alergă spre caravana de jos. Femeia îl urmă.

— Aşteaptă! strigă Shallan după ea.

— N-am timp să stau de vorbă, veni răspunsul răstit. Avem de înfruntat două grupuri de tâlhari.

— Două? se miră Shallan. Nu i-aţi înfrânt pe cei care v-au atacat mai devreme?

— I-am respins, dar se vor întoarce curând, răspunse femeia şi şovăi o clipă pe coasta dealului. Cred că focul a izbucnit fără

voia lor. S-au folosit de marcatori cu foc ca să ne sperie. S-au retras şi ne-au lăsat să ne luptăm cu flăcările, fiindcă nu vor să piardă mai multe mărfuri.

Adică îi pândeau două forţe. Tâlhari şi în faţa, şi în spatele lor. Când soarele dispăru în cele din urmă sub orizontul vestic, Shallan descoperi că transpira în aerul rece. Femeia se uita spre nord, către locul unde se retrăseseră probabil tâlharii care îi atacaseră caravana.

— Da, se vor întoarce, spuse. Vor să termine cu noi înainte să se dezlănţuie marea furtună din noaptea asta.

— Vă ofer protecţia mea, se trezi Shallan vorbind.

— Protecţia ta?

Femeia se întoarse spre ea, cu nedumerirea simţindu-i-se în glas.

— Ne puteţi primi, pe mine şi pe oamenii mei, în tabăra voastră. O să am grijă să fiţi în siguranţă la noapte. Pe urmă o să am nevoie de serviciile voastre, ca escortă pe drumul către Câmpiile Sfărâmate.

Femeia râse.

— Oricine ai fi, eşti lăudăroasă. Puteţi veni în tabăra noastră, dar o să muriţi acolo, alături de -noi, ceilalţi.

Dinspre caravană se înălţară strigăte. O clipă mai târziu, o rafală de săgeţi străpunse noaptea din direcţia aceea, lovind căruţele şi caravanierii.

Ţipete.

În urma săgeţilor se iviră din întuneric tâlharii. Nu erau la fel de bine înarmaţi ca dezertorii, dar nici n-aveau nevoie să fie. În garda caravanei abia dacă mai rămăseseră vreo zece oameni. Femeia înjură şi o luă la fugă în josul dealului.

Shallan se înfioră, privind cu ochi mari măcelul dezlănţuit mai jos. Pe urmă se răsuci pe călcâie şi o porni către căruţele lui Tvlakv. Fiorul rece care o străbătuse pe neaşteptate îi era cunoscut. Răceala clarităţii. Ştia ce avea de făcut. Nu ştia dacă avea să meargă, dar văzuse soluţia – aidoma liniilor unui desen, care se uneau preschimbând ceea ce păruse o foaie plină de mâzgăleli întâmplătoare într-o imagine desăvârşită.

— Tvlakv, spuse ea, ia-l pe Tag jos şi încercaţi să-i ajutaţi pe oamenii ăia în luptă.

— Ce?! strigă el. Nu. Nu, n-o să mă lepăd de viaţă din pricina prostiei tale.

În întunericul aproape deplin, ea îi întâlni ochii şi negustorul amuţi. Shallan ştia că străluceşte uşor; îşi simţea furtuna din trup.

— Fă-o!

Îi întoarse spatele şi se îndreptă spre căruţa ei.

— Bluth, întoarce căruţa.

El stătea jos, lângă capră, cu o sferă în mână, privind ceea ce ţinea în mâna cealaltă. O foaie de hârtie? Dintre toţi oamenii din lume, era convinsă că Bluth nu cunoştea glifele.

— Bluth! se răsti ea urcându-se în căruţă. Trebuie să plecăm. Imediat!

Bărbatul se scutură, îşi îndesă hârtia în buzunar şi se aşeză lângă ea. Lovi chullul, făcându-l să se întoarcă.

— Ce facem? întrebă.

— Mergem spre sud.

— Înaintea tâlharilor?

— Da.

El i se supuse pentru prima oară fără să protesteze, biciuind chullul ca să meargă mai repede – ca şi cum ar fi fost nerăbdător să se termine totul. Căruţa se hurducă zăngănind în josul unui deal şi apoi în susul altuia.

Ajunseră pe culme şi se uitară la grupul care urca spre ei. Oamenii aveau torţe şi lămpi cu sfere, aşa că Shallan le văzu feţele. Figurile întunecate ale unor oameni îndârjiţi, cu armele scoase. Probabil că platoşele şi vestele lor de piele purtaseră cândva însemne ale loialităţii, dar se cunoştea că toate fuseseră tăiate sau răzuite.

Se uitară la ea fără îndoială şocaţi. Nu se aşteptaseră să le iasă prada în întâmpinare. Apariţia ei îi ului pentru o clipă. O clipă importantă.

„Trebuie să existe un ofiţer”, se gândi Shallan ridicându-se în picioare. „Sunt soldaţi sau au fost cândva. Trebuie să aibă o ierarhie de comandă.”

Trase aer în adâncul pieptului. Bluth îşi ridică sfera ca să se uite la ea şi mârâi scurt, a surprindere.

— Slavă Părintelui Furtunii că sunteţi aici! le strigă ea bărbaţilor din grup. Am o nevoie disperată de ajutorul vostru.

Dezertorii se mulţumiră să se holbeze la ea.

— Tâlhari, continuă Shallan. Ne-au atacat prietenii din caravană, la numai două dealuri distanţă de aici. E un măcel!

Am spus că am văzut soldaţi în urma noastră, mergând către Câmpiile Sfărâmate. Nu m-a crezut nimeni. Vă rog. Trebuie să ne ajutaţi.

Se holbară din nou la ea.

„Aduc întrucâtva cu nurca ajunsă în bârlogul unei crestealbe, unde întreabă la ce oră se serveşte cina…”, se gândi ea.

În cele din urmă, dezertorii se foiră stânjeniţi şi se întoarseră către bărbatul din centrul grupului. Înalt, bărbos, cu braţe parcă prea lungi pentru trupul lui.

— Tâlhari, spui, răspunse acesta cu vocea golită de orice emoţie.

Shallan sări de pe capră şi se îndreptă spre el, lăsându-l pe Bluth în urmă, încremenit ca un butuc fără grai. Dezertorii se feriră din calea ei, în hainele lor zdrenţuite şi murdare, cu părul încărunţit şi nepieptănat şi cu feţe care nu mai văzuseră un brici sau o cârpă udă, pentru spălat, de câteva ere. Dar, în lumina torţelor, armele le străluceau fără nicio pată de rugină şi platoşele le erau atât de lustruite încât le reflectau chipurile.

Femeia pe care o zări în una dintre acele platoşe părea prea înaltă şi prea maiestuoasă ca să fie ea însăşi. În loc de păr încâlcit, pe umeri îi cădeau bucle roşcate. În locul zdrenţelor de refugiată, purta o rochie brodată cu fir de aur. Până atunci nu avusese colier, iar când îşi ridică mâna către şeful bandei, îşi văzu unghiile tăiate, bine îngrijite, fără cusur.

— Luminăţie, îi spuse bărbatul de care se apropia, nu suntem ceea ce crezi.

— Ba nu, ripostă ea, nu sunteţi ceea ce credeţi voi că sunteţi.

În lumina flăcărilor, dezertorii din jur o sorbeau din priviri lacome şi o străbătu un fior, zbârlindu-i tot părul de pe trup. Chiar intrase în bârlogul prădătorului. Însă furtuna din ea o îmboldea să acţioneze, să fie cât mai încrezătoare în sine.

Şeful deschise gura, părând gata să împartă porunci. Ea îi tăie vorba.

— Care ţi-e numele?

— Mi se spune Vathah, răspunse bărbatul, întorcându-se spre oamenii lui.

Era un nume vorin, ca al lui Shallan.

— Şi voi hotărî mai târziu ce fac cu tine, continuă el. Gaz, ia-o şi…

— Vathah, întrebă Shallan, cu voce sonoră, ce-ai face ca să ţi

se şteargă trecutul?

El îi întoarse privirea. O parte a feţei lui strălucea în lumina unei torţe primitive.

— Dacă ai avea de ales, n-ai prefera să ocroteşti în loc să ucizi? Dacă ai putea s-o faci din nou, n-ai prefera să salvezi în loc să jefuieşti? În timp ce vorbim aici, mor oameni cumsecade. Poţi opri asta.

Ochii lui întunecaţi păreau morţi.

— Nu putem schimba trecutul.

— Eu vă pot schimba viitorul.

— Suntem bărbaţi căutaţi pentru încălcarea legii.

— Eu am venit aici să caut bărbaţi. Am venit sperând că voi găsi bărbaţi. Vi se oferă prilejul să redeveniţi soldaţi. Veniţi cu mine. Voi avea grijă să începeţi o viaţă nouă. O astfel de viaţă începe dacă alegeţi să salvaţi în loc să ucideţi.

Vathah pufni cu dispreţ. În noapte, faţa lui părea neterminată, grosolană, ca o schiţă.

— Luminlorzii ne-au dezamăgit şi înainte.

— Ascultaţi, spuse Shallan. Ascultaţi ţipetele.

Din spatele ei se auzeau sunete care stârneau milă. Strigăte de ajutor. Strigătele caravanierilor, bărbaţi şi femei. Urlete de agonie. Ţipete răscolitoare. Deşi atrăsese ea însăşi atenţia către ele, Shallan era surprinsă fiindcă se auzeau atât de bine. Fiindcă semănau atât de mult a strigăte de ajutor.

— Oferiţi-vă o nouă şansă, spuse ea încet. Dacă vă întoarceţi cu mine, voi avea grijă să vi se ierte toate fărădelegile. V-o făgăduiesc tuturor, jur pe tot ce am, pe Atotputernicul însuşi. O puteţi lua de la capăt. Puteţi începe o viaţă nouă, ca eroi.

Vathah îi susţinu privirea. Omul ăla era de piatră. Având senzaţia că-i fuge pământul de sub picioare, Shallan văzu că nu-l impresionase. Furtuna din ea începu să se domolească şi spaimele i se înălţară în clocot. Ce făcea ea acolo? Era o nebunie!

Vathah îşi desprinse ochii de ai ei şi ştiu că îl pierduse. Se răsti la oamenii lui, poruncindu-le s-o ia prizonieră.

Nimeni nu se clinti. Shallan se concentrase numai asupra lui, nu şi asupra celorlalţi bărbaţi, cam vreo două duzini, care se apropiaseră cu torţele înălţate. Aveau feţe sincere, pe care nu mai desluşi decât o foarte mică parte din pofta trupească de mai înainte. Ascultau ţipetele îndepărtate privind cu ochi mari,

nostalgici. Îşi pipăiau uniformele, acolo unde avuseseră însemne. Alţii se uitau la suliţele şi la securile lor, arme de care se slujiseră ca oşteni, probabil nu cu mult în urmă.

— Vă gândiţi la propunerea ei, neghiobilor? întrebă Vathah.

Unul dintre ceilalţi, un bărbat scund, cu cicatrice pe faţă şi cu petic pe un ochi, dădu din cap.

— Nu m-ar deranja s-o iau de la capăt, murmură el. Furtuni, chiar ar fi frumos.

— Cândva am salvat viaţa unei femei, spuse altul, un bărbat chel, de cel puţin patruzeci de ani. M-am simţit ca un erou săptămâni întregi. Se bea în cinstea mea în taverne. Căldură prietenească. Blestem! O să murim în pustietatea asta!

— Am plecat ca să nu mai fim oprimaţi! răcni Vathah.

— Şi ce-am făcut cu libertatea noastră, Vathah? întrebă cineva din spatele grupului.

În tăcerea care urmă, Shallan nu mai auzi decât strigătele de ajutor.

— Dar-ar furtuna, eu mă duc, spuse bărbatul scund, cu petic pe ochi, luând-o la fugă în susul dealului.

Alţii se rupseră din grup şi îl urmară. Cu mâinile încleştate în faţă, Shallan se răsuci pe călcâie când aproape toţi dezertorii se năpustiră la atac. În căruţă, Bluth se ridică în picioare, şocat vizibil în lumina torţelor celor care fugeau pe lângă el. Pe urmă scoase pur şi simplu un strigăt de luptă, sări de pe capră şi-şi ridică bâta deasupra capului când li se alătură celor care alergau către locul încleştării.

Shallan rămase numai cu Vathah şi cu alţi doi bărbaţi. Aceştia din urmă păreau uluiţi de cele petrecute. Vathah îşi încrucişă braţele şi oftă zgomotos.

— Idioţi, până la unul.

— Nu sunt idioţi fiindcă vor să fie mai buni decât sunt acum, ripostă Shallan.

Dezertorul pufni, măsurând-o cu privirea. Ea se înfioră brusc, înfricoşată. Cu câteva minute înainte, omul ăla fusese gata s-o jefuiască şi probabil că nu s-ar fi mulţumit numai cu atât. Bărbatul nu schiţă niciun gest către ea, dar faţa lui părea mult mai ameninţătoare acum, când cele mai multe torţe dispăruseră din jur.

— Cine eşti? o întrebă.

— Shallan Davar.

— Ei bine, Luminoasă Davar, sper, pentru binele tău, că-ţi poţi ţine cuvântul. Haideţi, băieţi. Să vedem dacă-i putem păstra pe neghiobii ăia în viaţă.

Însoţit de ceilalţi doi rămaşi în urmă, începu să urce dealul, către caravana atacată.

Shallan era singură în noapte, răsuflând uşor. Din ea nu mai ieşea niciun strop de lumină; o întrebuinţase pe toată. N-o mai dureau picioarele, dar se simţea istovită, secătuită ca un burduf găurit, rămas fără vin. Se duse lângă căruţă şi se sprijini de ea, pentru a se aşeza în cele din urmă jos, pe pământ. Cu capul dat pe spate, privi cerul. Din jur i se înălţară câţiva istoviospreni, mici vârtejuri de praf răsucindu-se în aer.

Salas, prima lună, se ivi ca un disc violet în mijlocul unui grup de stele strălucitoare. Urletele şi ţipetele luptei continuau. Oare dezertorii erau o forţă îndeajuns de numeroasă? Nu cunoştea numărul tâlharilor.

Acolo ea n-ar fi fost de niciun folos, le-ar sta în drum. Închise ochii, strângând cu putere din pleoape, apoi se urcă pe capră şi-şi luă caietul cu desene. Ascultând strigătele luptătorilor şi pe ale muribunzilor, desenă glifele unei rugăciuni pentru speranţă.

— Te-au ascultat, spuse Model zumzăind lângă ea. I-ai schimbat.

— Nu-mi vine să cred c-a mers, zise ea.

— Ah… Ştii să minţi.

— Nu, adică asta a fost o figură de stil. Pare peste putinţă să-mi fi dat cu adevărat ascultare. Sunt răufăcători înverşunaţi.

— Eşti minciuni şi adevăr, spuse încet Model. Astea preschimbă.

— Ce vrei să spui?

Era greu să deseneze doar în lumina lui Salas, dar se străduia.

— Mai devreme ai vorbit despre Unde, răspunse Model. Despre Luminurzire, puterea luminii: Dar tu ai altceva. Puterea preschimbării.

— Animmodelarea? întrebă Shallan. N-am Animmodelat pe nimeni.

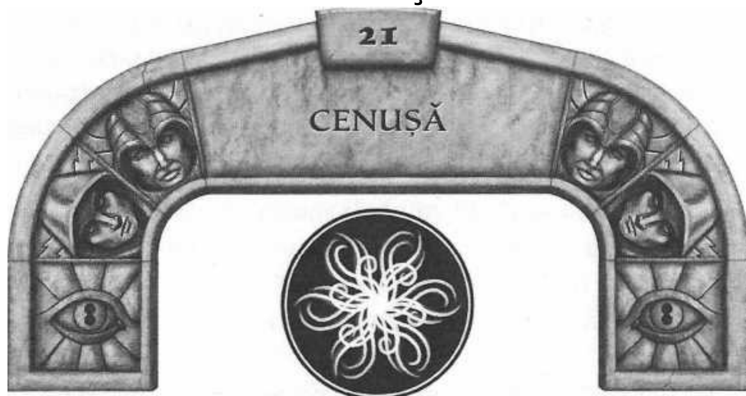
— Mmmm. Dar i-ai preschimbat totuşi. Totuşi. Mmmm.

Shallan termină rugăciunea, apoi şi-o ridică în faţa ochilor şi observă că pagina dinainte fusese ruptă. Cine o rupsese?

Nu putea să ardă rugăciunea, dar nu credea că Atotputernicul o să se supere pentru asta. Şi-o apăsă pe piept, închise ochii şi

aşteptă aşa până când încetară ţipetele.

21
CENUŞĂ

Forma-mijlocitor e pentru pace făurită,
Şi pentru a-i învăţa pe alţii, pentru a-i alina.
În schimb, dacă de zei e folosită,
E-o formă a minciunii, care ne-ar devasta.

— Din *Cântecul Ascultătorului despre Călăuzire*, strofa XXXIII

Shallan închise ochii lui Bluth fără să se uite la gaura zdrenţuită din trupul lui, la măruntaiele lui însângerate. În jurul ei, caravanierii adunau tot ce se mai putea salva din tabăra lor. Oamenii gemeau, deşi o parte a gemetelor amuţeau pe măsură ce Vathah executa tâlharii, rând pe rând.

Shallan nu-l oprea. El îşi făcea datoria cu înverşunare, fără să-i arunce nicio privire când trecea pe lângă ea.

„Se gândeşte că, în locul tâlharilor, ar fi putut fi el şi oamenii lui”, îşi spuse Shallan uitându-se din nou în jos, la Bluth, la faţa lui moartă luminată de flăcări. „Ce-i desparte pe eroi de nemernici? Un discurs rostit în noapte?”

Bluth nu era singura victimă a atacului; Vathah pierduse şapte soldaţi. Dar uciseseră de două ori mai mulţi tâlhari. Istovită, Shallan se ridică, dar şovăi când văzu ceva ieşind din buzunarul lui Bluth. Se aplecă şi-i desfăcu haina dintr-o smucitură.

Acolo, îndesat în buzunar, era desenul pe care i-l făcuse. Cel care nu-l înfăţişa aşa cum fusese în realitate, ci aşa cum îşi imaginase ea că ar fi putut arăta odinioară. Soldat într-o armată,

cu o uniformă băţoasă. Privind înainte, nu tot timpul în pământ. Un erou.

Când luase foaia din caietul ei cu desene? O scoase şi o împături, netezindu-i încreţiturile.

— M-am înşelat, şopti. Ai fost un început minunat pentru noua mea colecţie, Bluth. Luptă bine pentru Atotputernic în somnul tău, viteazule.

Se ridică şi îşi plimbă privirea prin tabără. O parte dintre parshii caravanei târau morţii către focuri, ca să le ardă trupurile. Intervenţia lui Shallan îi salvase pe negustori, dar nu fără pierderi grele. Nu numărase, însă izbânda fusese scumpă. Zeci de morţi, cei mai mulţi din garda caravanei, printre care şi bărbatul iriali întâlnit la căderea nopţii.

Obosită, Shallan îşi dorea să se târască în căruţa ei, să se strângă covrig şi să doarmă. În schimb, se duse să-i caute pe conducătorii convoiului.

Iscoada trasă la faţă şi plină de sânge peste care dăduseră mai înainte stătea lângă o masă de călătorie, vorbind cu un bărbat mai vârstnic, bărbos, cu tichie de postav. Avea ochii albaştri şi-şi trecea degetele prin barbă, uitându-se pe o listă adusă de femeie.

La apropierea lui Shallan, amândoi îşi ridicară privirea. Femeia îşi puse o mână pe sabie. Bărbatul continuă să-şi mângâie barba. În apropiere, caravanierii puneau în ordine conţinutul unei căruţe care se răsturnase, împrăştiind baloturi de stofă.

— Şi iat-o pe salvatoarea noastră, spuse bărbatul mai vârstnic. Luminăţie, vânturile înseles n-ar putea vorbi nici despre măreţia, nici despre minunea sosirii tale la timpul potrivit.

Shallan nu se simţea măreaţă. Doar istovită, chinuită de durere şi murdară. Ascunse de poalele fustelor ei, picioarele goale reîncepuseră s-o doară şi deja îşi folosise toată puterea de Luminurzire. Rochia îi arăta aproape la fel de rău ca a unei cerşetoare, iar părul – deşi împletit – era o adevărată încâlceală.

— Eşti proprietarul caravanei? întrebă ea.

— Mă numesc Macob, răspunse el.

Shallan nu izbutea să-i recunoască accentul. Nu era nici thaylen, nici alethi.

— Ai cunoscut-o pe Tyn, cu care sunt întovărăşit, continuă el şi arătă cu o înclinare a capului către femeie. Ea conduce garda. Atât soldaţii ei, cât şi mărfurile mele… s-au împuţinat după

întâlnirile din noaptea asta.

Tyn îşi încrucişă braţele la piept. Încă îşi mai purta haina cafenie şi, în lumina sferelor lui Macob, Shallan văzu că era din piele fină. Ce puteai să crezi despre o femeie care se îmbrăca la fel ca un bărbat şi purta sabie la şold?

— I-am vorbit lui Macob despre oferta ta, spuse Tyn. Cea pe care-ai făcut-o mai devreme, pe deal.

Macob chicoti, un sunet total nelalocul lui, dacă ţineai cont de ceea ce îi înconjura.

— Ofertă, o numeşte ofertă. Încă mai trăieşte cu impresia că a existat o ameninţare! E evident că mercenarii ăştia lucrează pentru tine. Ne întrebăm ce intenţii ai în privinţa caravanei noastre.

— Mercenarii n-au lucrat pentru mine, spuse Shallan, dar acum lucrează. A fost nevoie de puţină putere de convingere.

Tyn ridică dintr-o sprânceană.

— Probabil a fost nevoie de o putere de convingere foarte subtilă, Luminoasă…

— Shallan Davar. Nu vă cer nimic altceva decât ce i-am spus lui Tyn mai devreme. Escortaţi-mă pe drumul către Câmpiile Sfărâmate.

— Asta o pot face soldaţii tăi, spuse Macob. N-ai nevoie de ajutorul nostru..

„Am nevoie de voi ca să le reamintiţi «soldaţilor» ce au făcut”, se gândi Shallan. Instinctul îi spunea că avea să se descurce cu atât mai bine cu cât mai des li se reamintea dezertorilor de foloasele civilizaţiei.

— Sunt soldaţi, răspunse apoi. Habar n-au cum să escorteze o femeie ochi-luminoşi şi să-i ofere o călătorie confortabilă. Însă voi aveţi căruţe frumoase şi o mulţime de bunuri. Dacă nu vă daţi seama judecând după înfăţişarea mea umilă, vă spun că am o nevoie teribilă de puţin lux. Aş prefera să n-ajung pe Câmpiile Sfărâmate arătând ca o vagaboandă.

— Soldaţii ei ne-ar putea fi de folos, spuse Tyn. Forţa mea s-a redus la o mână de oameni.

O măsură din nou pe Shallan, de data asta cu priviri curioase. Dar nu şi duşmănoase.

— Atunci vom face o înţelegere, spuse Macob zâmbind larg şi întinzându-i mâna lui Shallan, peste masă. În semn de recunoştinţă pentru că mi-ai salvat viaţa, voi avea grijă să

primeşti haine noi şi mâncăruri bune pe toată durata călătoriei noastre împreună. Tu şi oamenii tăi ne veţi apăra pe tot restul drumului şi apoi ne vom despărţi fără să ne mai datorăm nimic unii altora.

— De acord, spuse Shallan dând mâna cu el. Vă voi îngădui să mă însoţiţi, voi include caravana voastră în caravana mea.

El şovăi.

— Caravana ta.

— Da.

— Şi, presupun, sub autoritatea ta.

— Te aşteptai la altceva?

El oftă, dar îi strânse mâna, pecetluind înţelegerea.

— Nu, cred că nu. Cred că nu.

Îi eliberă mâna, apoi arătă către doi bărbaţi care stăteau retraşi, lângă căruţe. Tvlakv şi Tag.

— Şi cu ei ce e?

— Sunt ai mei, spuse Shallan. Tratez eu cu ei.

— Dar te rog să-i ţii în coada convoiului, dacă vrei, spuse Macob strâmbând din nas. Negoţ murdar. N-aş vrea să puţim a astfel de mărfuri. Oricum, ai face bine să-ţi aduni oamenii. O să-nceapă curând o mare furtună. Am pierdut căruţe, n-avem adăposturi de prisos.

Shallan se despărţi de cei doi şi traversă valea încercând să nu ia în seamă duhoarea în care se contopeau mirosurile de sânge şi de cenuşă. O siluetă se desprinse din întuneric şi i se alătură. În lumină mai puternică, Vathah nu arăta mai puţin intimidant.

— Ei bine? îl întrebă Shallan.

— O parte dintre oamenii mei sunt morţi, spuse el cu voce monotonă.

— Au murit făcând bine, zise ea, şi familiile supravieţuitorilor îi vor binecuvânta pentru sacrificiul lor.

Vathah o opri prinzând-o de braţ. Strânsoarea lui era fermă, ba chiar dureroasă.

— Nu arăţi ca mai înainte, spuse.

Shallan nu-şi dăduse seama până în momentul acela cu cât de mult o depăşea în înălţime.

— M-au înşelat ochii? În întuneric am văzut o regină. Acum văd o copilă.

— Poate că ai văzut ceea ce avea conştiinţa ta nevoie să

vadă, spuse Shallan smucindu-se – zadarnic – ca să-şi desprindă braţul.

Roşi.

Vathah se aplecă spre ea. N-avea o răsuflare deosebit de plăcută.

— Oamenii mei au făcut fapte mai urâte decât asta, îi şopti fluturându-şi cealaltă mână către morţii care ardeau. În pustietate, am jefuit. Am ucis. Crezi că o sigură noapte ne spală păcatele? Crezi că o singură noapte poate opri coşmarurile?

Shallan simţi un gol în stomac.

— Dacă venim cu tine pe Câmpiile Sfărâmate, suntem morţi, adăugă el. Vom fi spânzuraţi chiar în clipa în care ne întoarcem acolo.

— Cuvântul meu…

— Cuvântul tău nu înseamnă nimic, femeie! strigă dezertorul, strângând-o mai tare.

— Ar trebui să-i dai drumu', zise Model calm, din spatele lui.

Vathah tresări şi se întoarse, cercetând împrejurimile din priviri, dar nu se afla nimeni în preajma lor. Shallan îl zărise pe Model pe spatele uniformei lui Vathah, când bărbatul se întorsese.

— Cine-a spus asta? întrebă Vathah.

— N-am auzit nimic, zise Shallan, izbutind, cumva, să pară calmă.

— Ar trebui să-i dai drumu', repetă Model.

Vathah se uită din nou în jur, apoi la Shallan, care îi susţinu privirea cu una perfect liniştită. Se sili chiar şi să zâmbească.

El o eliberă, îşi şterse mâna de pantaloni, apoi se retrase. Model alunecă de-a lungul spatelui şi piciorului lui, ajunse pe pământ şi se îndreptă grăbit spre Shallan.

— Ăsta o să ne facă probleme, zise ea frecând locul unde o strânsese.

— E o figură de stil? întrebă sprenul.

— Nu. Vorbeam serios.

— Curios, comentă Model uitându-se în urma dezertorului, fiindcă eu cred că deja ne face probleme.

— Ai dreptate.

Ea îşi continuă drumul către Tvlakv, care stătea pe capra căruţei, cu mâinile strânse în faţă. Îi surâse lui Shallan când ajunse lângă el, deşi în ziua aceea zâmbetul lui părea abia

schiţat.
— Aşadar, spuse el cu nepăsare în glas, ai fost amestecată în asta de la început?
— În care asta? întrebă ea obosită, făcându-i semn lui Tag să plece, ca să poată vorbi cu Tvlakv între patru ochi.
— În planul lui Bluth.
— Spune-mi-l, te rog.
— E clar că era mână-n mână cu dezertorii. În prima noapte, când s-a întors alergând în tabără, s-a întâlnit cu ei şi le-a promis că ne dă pe mâna lor dacă împart prada. De-aia nu v-au omorât pe loc când v-aţi dus să vorbiţi cu ei.
— A, da? făcu Shallan. Şi, dacă aşa au stat lucrurile, de ce s-a mai întors în noaptea aia ca să ne prevină? De ce-a fugit cu noi, în loc să-i lase pe „prietenii” lui să ne ucidă chiar atunci?
— Poate că nu s-a întâlnit decât cu o parte dintre ei. Da, au aprins focuri pe coasta dealului ca să ne facă să credem că sunt mai mulţi şi pe urmă prietenii lui s-au dus să cheme şi alţii… Şi… Tvlakv se dezumflă. Furtuni! Povestea asta n-are sens. Dar cum, de ce? Ar trebui să fim morţi.
— Atotputernicul ne-a păstrat în viaţă, răspunse Shallan.
— Atotputernicul tău e o farsă.
— Ar trebui să speri că e, zise Shallan îndreptându-se spre partea din spate a căruţei lui Tag, aflate alături. Fiindcă, dacă nu e, pe oameni ca tine îi aşteaptă Osânda Veşnică.
Cercetă cuşca din priviri. Cei cinci sclavi în haine soioase se îndesau unii în alţii înăuntru, fiecare părând singur, deşi stăteau strânşi grămadă.
— Ăştia sunt acum ai mei, îi spuse negustorului.
— Ce?! zise el şi se ridică în picioare. Ai…
— Ţi-am salvat viaţa, omuleţ unsuros, îl întrerupse Shallan. O să-mi dai sclavii ăştia ca plată. Ca recompensă pentru că soldaţii mei te-au ocrotit, pentru că ţi-au apărat viaţa mizerabilă.
— Ăsta e jaf.
— E un mod de a face dreptate. Dacă nu-ţi convine, fă o plângere către rege când ajungem pe Câmpiile Sfărâmate.
— Nu merg pe Câmpiile Sfărâmate, se zborşi el. Acum ai pe altcineva care să te ducă acolo, *Luminăţie.* Eu merg spre sud, aşa cum am avut de gând la început.
— Atunci pleci fără oamenii ăştia, spuse Shallan folosindu-se de cheia ei – cea pe care i-o dăduse negustorul când se

instalase în căruţă – ca să deschidă cuşca. O să-mi dai înscrisurile lor de sclavi. Şi Părintele Furtunii să te ajute dacă nu e totul în ordine, Tvlakv. Mă pricep foarte bine să descopăr un fals.

Nu văzuse niciodată înscrisul vreunui sclav şi habar n-avea să deosebească unul autentic de unul fals. Dar puţin îi păsa. Era obosită, înciudată şi nerăbdătoare să termine tot ce avea de făcut în noaptea aia.

Cei cinci sclavi coborâră din căruţă pe rând, şovăind, cu toţii cu bărbi încâlcite şi fără cămăşi. Călătoria lor cu Tvlakv nu fusese plăcută, dar li se păruse un lux pe lângă tot ce mai înduraseră până atunci. Câţiva aruncară priviri în întunericul din jur, părând dornici să se afunde în el.

— N-aveţi decât să fugiţi, dacă asta vreţi, le spuse Shallan îndulcindu-şi glasul. N-o să trimit pe nimeni să vă vâneze. Dar am nevoie de servitori şi o să vă dau lefuri bune. Şase pete de foc pe săptămână dacă sunteţi de acord să vă plătiţi cu cinci dintre ele datoria de sclav. Una singură dacă nu sunteţi.

Unul dintre bărbaţi o privi pieziş.

— Adică… oricum primim aceeaşi sumă? Ce soi de logică e asta?

— Cel mai bun soi, răspunse Shallan întorcându-se apoi spre Tvlakv, care fierbea stând pe marginea caprei. Ai trei căruţe şi numai doi căruţaşi. Ce-ar fi să mi-o vinzi pe a treia?

Nu-i trebuia şi chullul – Macob trebuia să aibă câţiva în plus, fiindcă îi arseseră căruţele.

— Să-ţi vând căruţa? Pfui! De ce nu mi-o furi?

— Nu te mai purta ca un copil, Tvlakv. Vrei banii mei sau nu?

— Cinci broami de safir, se răsti el. Şi la preţul ăsta e tot un furt; nu-ncerca să-mi spui altceva.

Shallan habar n-avea dacă era aşa sau nu, dar îşi putea permite să plătească, avea destule sfere, deşi cele mai multe erau înnegurate.

— Nu poţi avea şi parshii mei, se răsti Tvlakv.

— Îi poţi păstra, zise Shallan.

Trebuia să-i vorbească stăpânului caravanei ca să facă rost de încălţări şi haine pentru noii ei servitori.

Când se ducea să-l întrebe pe Macob dacă putea să folosească unul dintre chullii lui, trecu pe lângă un grup de caravanieri care aşteptau lângă un foc. Dezertorii aruncară în

flăcări un ultim trup – al unuia dintre ai lor – şi se traseră înapoi, ştergându-şi frunţile.

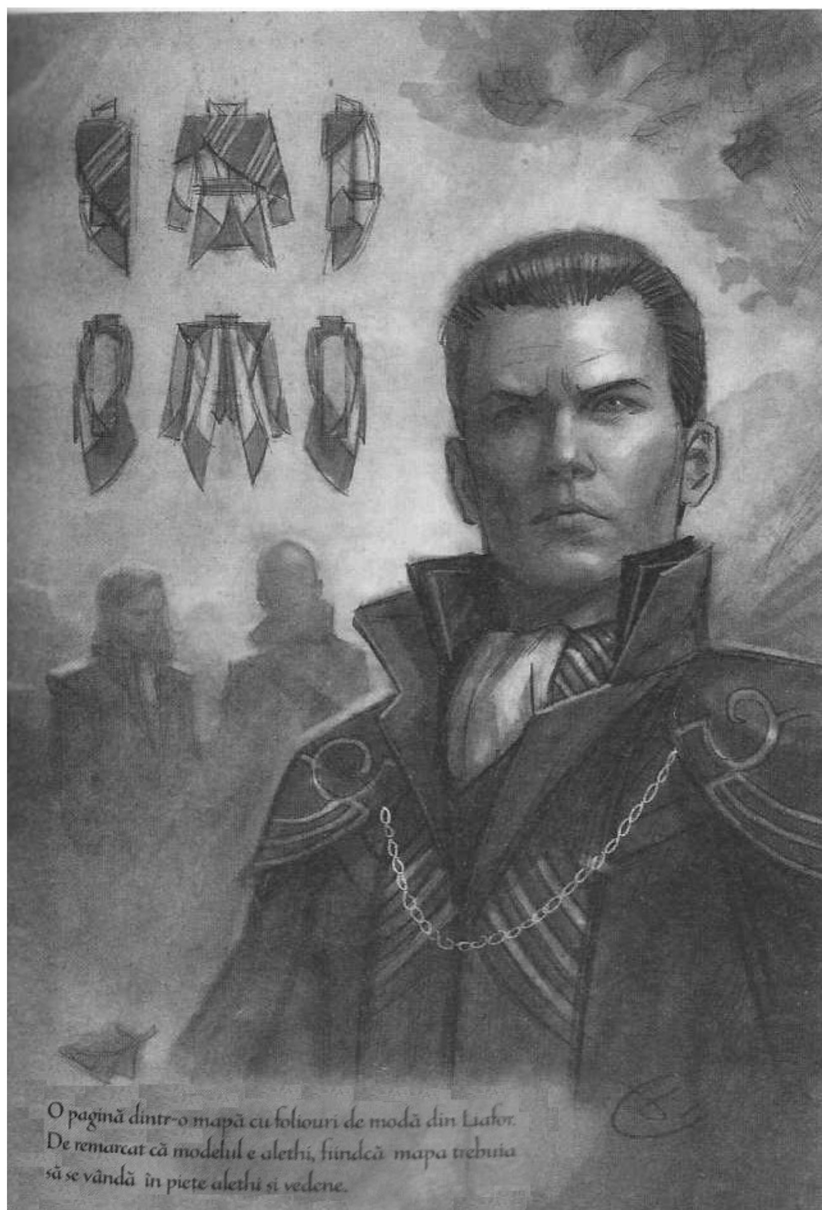
Una dintre femeile ochi-întunecaţi din caravană se apropie şi îi întinse unuia dintre ei o foaie de hârtie. El o luă, scărpinându-se în barbă. Era bărbatul scund şi chior, cel care vorbise în timpul discursului lui Shallan. Le arătă foaia celorlalţi. Era o rugăciune alcătuită din glife cunoscute, dar nu una care plângea morţii, cum se aşteptase Shallan. Era o rugăciune de mulţumire.

Foştii dezertori se adunară în faţa focului şi priviră rugăciunea. Pe urmă se întoarseră să se uite în partea opusă, părând să-i vadă pentru prima oară pe cei douăzeci şi ceva de oameni care îi priveau de acolo. Tăcând în noapte. Unii aveau lacrimi pe obraji; unii ţineau de mână copii. Shallan nu observase copiii până atunci, dar prezenţa lor nu o surprinse. Caravanierii îşi petreceau vieţile pe drumuri şi familiile îi însoţeau.

Se opri în spatele tuturor, în cea mai mare parte ascunsă de întuneric. Înconjuraţi de o constelaţie de ochi recunoscători şi de preţuire înlăcrimată, foştii dezertori păreau să nu ştie ce aveau de făcut. În cele din urmă, arseră rugăciunea. Shallan îşi plecă fruntea, la fel ca ei şi la fel ca aproape toţi cei care priveau.

Îi lăsă stând mândri şi demni, cu ochii la cenuşa rugăciunii înălţate către Atotputernic.

FOLIO: MODĂ MASCULINĂ CONTEMPORANĂ

O pagină dintr-o mapă cu foliouri de modă din Liafor. De remarcat că modelul e alethi, fiindcă mapa trebuia să se vândă în piețe alethi și vedene.

22
LUMINI
ÎN FURTUNĂ

Forma-furtunos aţâţă, după cum se povesteşte,
Turbare de vânt şi de ploaie cu stropi iuţi şi grei.
Feriţi-vă de forţa ei, feriţi-vă de forţa ei!
Deşi, venind, spre zei chiar noaptea lor o năpusteşte,
Unui spren roşu precum sângele-i slujeşte negreşit.
Feriţi-vă de-al său sfârşit, feriţi-vă de-al său sfârşit!

— Din *Cântecul Ascultătorului despre Vânturi,* strofa IV

Kaladin se uita la obloanele ferestrei. Mişcarea venea în rafale.

Mai întâi neclintire. Da, auzea un urlet îndepărtat, vânt trecând printr-o prăpastie, dar nimic în apropiere.

Un tremur. Apoi lemnul zăngăni ameninţător în cadru. Se zgâlţâi violent, cu apă prelingându-se prin îmbinări. Era ceva acolo, în haosul neguros al furtunii. Se zvârcolea şi bătea în fereastră, vrând să intre.

Afară fulgeră lumina, scânteind în stropii de apă. Încă un fulger.

Pe urmă lumina rămase. Uniformă, ca strălucirea sferelor, chiar dincolo de fereastră. De un roşu palid. Dintr-un motiv pe care nu putea să şi-l explice, Kaladin avea impresia că erau nişte ochi.

Înmărmurit, întinse mâna către zăvor, să deschidă şi să vadă.

— Cineva chiar ar trebui să repare oblonul ăla şubrezit, spuse

iritat regele Elhokar.

Lumina păli. Zăngănitul încetă. Kaladin clipi, lăsând mâna în jos.

— Să-mi amintească cineva să-i cer lui Nakal să se ocupe de asta, adăugă Elhokar plimbându-se nervos prin spatele canapelei. Oblonul n-ar trebui să curgă. Ăsta e palatul meu, nu o tavernă din sat!

— O s-avem grijă să se rezolve, spuse Adolin.

Stătea pe un scaun, lângă vatră, răsfoind o carte cu desene. Fratele lui stătea alături, pe alt scaun, cu mâinile încleştate în poală. Probabil că-l durea tot trupul după instrucţie, dar nu se dădea de gol. În schimb, scosese din buzunar o cutiuţă şi o tot deschidea, răsucind-o în mână şi frecând-o pe o parte, după care o închidea cu un clic. Repeta mişcările întruna.

Nu se uita la cutie. Se părea că făcea asta foarte des.

Elhokar continuă să meargă încoace şi încolo prin încăpere. Idrin – comandantul gărzii regale – stătea lângă el, cu spatele drept şi cu ochii lui verzi privind drept înainte. Avea pielea prea întunecată la culoare pentru un alethi, probabil că prin vene îi curgea sânge azish, şi purta o barbă stufoasă.

Oamenii Podului Patru şi oamenii lui stăteau de strajă în schimburi, aşa cum sugerase Dalinar, şi, cel puţin până atunci, Kaladin fusese impresionat de el şi de soldaţii pe care îi comanda. Dar, când sunau cornii anunţând atacul unui platou, Idrin îşi ciulea urechile şi pe chip i se citea o dorinţă fierbinte. Voia să fie acolo, să lupte. Trădarea lui Sadeas trezise în mulţi soldaţi din tabără aceeaşi năzuinţă, ca şi cum ar fi dorit un prilej ca să-i dovedească lumii cât de puternică era armata lui Dalinar.

Afară, furtuna vui din nou. Părea straniu să nu-ţi fie frig în timpul unei mari furtuni – în barăci îngheţai întotdeauna. Camera aceea era bine încălzită, deşi nu de un foc. În vatră se afla în schimb un rubin de mărimea pumnului lui Kaladin, cu care ai fi putut plăti mâncarea tuturor oamenilor din oraşul lui de baştină vreme de mai multe săptămâni.

Kaladin plecă de lângă fereastră şi se apropie agale de vatră, lăsând impresia că voia să privească nestemata. De fapt, voia să vadă ce răsfoia Adolin. Bărbaţii refuzau chiar şi să se uite la vreo carte, considerând că era o preocupare cu desăvârşire nemasculină. Pe Adolin asta nu părea să-l deranjeze. Bizar.

În drumul său către cămin, Kaladin trecu pe lângă uşa

încăperii în care se retrăseseră Dalinar şi Navani la începutul furtunii. Voise să trimită înăuntru un om din gardă, dar îl refuzaseră.

„Ei”, îşi spuse, „cel puţin asta e singura intrare. Nu există nici măcar o fereastră”.

Dacă apăreau iarăşi cuvinte pe perete, măcar avea să ştie sigur că nu se furişase nimeni înăuntru.

Se aplecă şi se uită la rubinul din vatră, montat într-o împletitură de sârmă. Căldura lui puternică îi umplu faţa cu broboane de sudoare. Furtuni, rubinul era atât de mare încât Lumina impregnată în el l-ar fi orbit. Însă putea să privească în adâncurile lui şi s-o vadă agitându-se înăuntru.

Oamenii credeau că strălucirea nestematelor e uniformă şi calmă, dar asta doar prin contrast cu pâlpâirea lumânărilor. Dacă te uitai în profunzimea unei pietre, vedeai Lumina mişcându-se tot atât de haotic ca vânturile în timpul furtunii. Înăuntru nu era linişte. Nici urmă de calmul unei adieri sau al unei şoapte.

— Presupun că n-ai mai văzut niciodată un fabrial încălzitor, zise Renarin.

Kaladin se uită la prinţul cu ochelari. Purta uniforma unui mare nobil alethi, ca şi Adolin. De fapt, Kaladin nu-i văzuse niciodată purtând altceva – în afară de Cristalarmură, fireşte.

— Nu, răspunse.

— E o noutate, zise Renarin continuând să se joace cu cutiuţa lui de metal. Ăsta e construit chiar de mătuşa mea. De câte ori mă uit în altă parte, mi se pare că lumea s-a schimbat cumva.

Kaladin mormăi. „Ştiu cum e.” O parte din el tânjea să absoarbă Lumina din nestemata aia. O mişcare prostească. Era suficientă Lumină ca să-l facă să strălucească precum un foc de tabără. Îşi lăsă mâinile în jos şi trecu agale pe lângă scaunul lui Adolin.

Imaginile din cartea pe care o răsfoia erau ale unor haine elegante, pentru bărbaţi. Erau frumos desenate, cu feţele celor care le purtau creionate la fel de amănunţit ca îmbrăcămintea.

— Modă? întrebă Kaladin.

N-avusese de gând să vorbească, dar cuvintele i se desprinseseră totuşi de pe buze.

— În timpul marilor furtuni îţi cauţi haine noi?

Adolin închise cartea cu zgomot.

— Dar nu porţi decât uniforme, adăugă Kaladin nedumerit.
— Chiar trebuie să te afli aici, băiatule de pod? întrebă Adolin. Cu siguranţă n-o să vină nimeni să ne omoare tocmai în timpul unei mari furtuni.
— Faptul că presupui asta, ripostă Kaladin, e motivul pentru care trebuie să fiu aici. Ce alt moment ar fi mai potrivit pentru o încercare de asasinat? Vântul ar acoperi ţipetele şi nimeni n-ar putea să vină în ajutor când ar trebui, din moment ce toată lumea s-a pus la adăpost până la încetarea furtunii. După părerea mea, e unul dintre momentele când Maiestatea Sa are cea mai mare nevoie de o gardă.
Regele se opri locului şi arătă cu degetul spre el.
— Are sens. De ce nimeni altcineva nu mi-a explicat niciodată asta?
Se uită la Idrin, care îşi păstră calmul cu nepăsare.
Adolin oftă.
— Ai putea măcar să ne laşi pe mine şi pe Renarin deoparte, îi spuse lui Kaladin, aproape în şoaptă.
— Sunteţi mai uşor de apărat când vă aflaţi cu toţii împreună, Luminlordul meu, răspunse Kaladin îndepărtându-se. În plus, vă puteţi apăra şi unii pe alţii.
Dalinar oricum avusese de gând să stea cu Navani în timpul furtunii. Kaladin se întoarse lângă fereastră, să asculte furtuna. Oare, când stătuse afară, în bătaia ei, chiar văzuse ceea ce credea? O faţă cât cerul de mare? Pe însuşi Părintele Furtunii?
„Sunt zeiţă”, spusese Syl. „O fărâmă de zeiţă.”
În cele din urmă, furtuna încetă şi Kaladin deschise fereastra către un cer negru, cu câţiva nori fantomatici strălucind în lumina lui Nomon. Furtuna se dezlănţuise la câteva ore după căderea nopţii, dar, în timpul furtunilor, nimeni nu putea să doarmă. Nu-i plăcea când începeau atât de târziu; a doua zi se simţea adesea istovit.
Uşa camerei de alături se deschise şi Dalinar ieşi, urmat de Navani. Femeia sculpturală ţinea în mână un caiet mare. Kaladin auzise, fireşte, de crizele Înaltului Prinţ din timpul furtunilor. În privinţa asta, părerile oamenilor lui erau împărţite. Unii credeau că pe Dalinar îl înspăimântau furtunile şi că groaza era pricina convulsiilor. Alţii şopteau că, pe măsură ce îmbătrânea, Ghimpele Negru îşi pierdea minţile.
Kaladin îşi dorea cu tărie să afle care e adevărul. Soarta lui,

ca şi a oamenilor lui, era legată de sănătatea acelui bărbat.

— Numere, domnule? întrebă aruncând o privire în cameră, către pereţi.

— Nu, răspunse Dalinar.

— Uneori apar imediat după furtună, zise Kaladin. Am oameni afară, pe coridor. Aş prefera să mai rămână toată lumea aici o scurtă vreme.

Dalinar dădu din cap.

— Cum doreşti, soldat.

Kaladin se îndreptă spre uşă. Dincolo de ea stăteau de strajă câţiva oameni de la Podul Patru şi din Garda Regelui. Atrase atenţia lui Leyten cu un semn din cap, apoi le ceru să stea de pază pe balcon. Avea să prindă fantoma care scria numerele alea. Dacă le scria într-adevăr cineva.

În spatele lui, Renarin şi Adolin se apropiară de tatăl lor.

— Ceva nou? întrebă încet cel dintâi.

— Nu, răspunse Dalinar. Viziunea s-a repetat. Însă nu vin în aceeaşi ordine ca data trecută şi unele sunt noi, aşa că poate mai avem de aflat ceva pe care nu l-am descoperit încă…

Îl observă pe Kaladin, aşa că se opri, apoi schimbă vorba.

— Ei, dacă tot aşteptăm aici, poate îmi spuneţi ce s-a mai întâmplat. Adolin, când ne putem aştepta la alte dueluri?

— Mă străduiesc, răspunse fiul său cu o strâmbătură. Am crezut că înfrângerea lui Salinor o să-i determine pe alţii să mă pună la încercare, dar, în schimb, toţi se codesc.

— E o problemă, zise Navani. Nu obişnuiai tu să spui că toată lumea vrea să se dueleze cu tine?

— Voia! exclamă Adolin. Cel puţin atunci când nu mă puteam duela. Acum, de fiecare dată când fac o ofertă, încep toţi să se foiască şi să-şi ferească privirile.

— Ai încercat să provoci pe cineva din tabăra lui Sadeas? întrebă regele, cu o curiozitate lacomă.

— Nu, răspunse Adolin. Dar, în afară de el însuşi, n-are decât un singur Cristalpurtător: Amaram.

Pe Kaladin îl străbătu un tremur.

— Ei bine, cu el n-o să te duelezi, chicoti Dalinar şi se aşeză pe o canapea, iar Luminoasa Navani se instală lângă el, punându-i drăgăstoasă mâna pe genunchi. S-ar putea să-l avem de partea noastră. Am vorbit cu Înaltul Lord Amaram…

— Crezi că-l poţi convinge să se scizioneze? întrebă regele.

— Aşa ceva e cu putinţă? se miră Kaladin.
Ochi-luminoşii se întoarseră spre el. Navani clipi, ca şi cum atunci l-ar fi văzut prima oară.
— Da, este, răspunse Dalinar. Cea mai mare parte a teritoriilor controlate de Amaram i-ar rămâne lui Sadeas, dar şi-ar putea aduce în principatul meu teritoriul personal – cu tot cu Cristale. De obicei e nevoie de un schimb de teritorii cu un principat învecinat celui căruia vrea să i se alăture Înaltul Lord.
— Nu s-a mai întâmplat de peste zece ani, spuse Adolin clătinând din cap.
— Încerc să-l conving, zise Dalinar. Însă Amaram… el nu vrea aşa ceva, ci să mă-mpace cu Sadeas. Crede că putem fi din nou prieteni.
Adolin pufni.
— Posibilitatea asta s-a spulberat în ziua în care Sadeas ne-a trădat.
— Probabil chiar cu mult înainte, spuse Dalinar, deşi eu nu mi-am dat seama. Ai putea încerca să provoci pe altcineva, Adolin?
— Vreau să-ncerc cu Talanor şi apoi cu Kalishor.
— Niciunul nu e Cristalpurtător deplin, se încruntă Navani. Primul are numai Sabie, iar al doilea numai Armură.
— Toţi Cristalpurtătorii deplini m-au refuzat, zise Adolin ridicând din umeri. Ăştia doi sunt nerăbdători, dornici să-şi facă numele cunoscut. Unul dintre ei ar putea accepta ceea ce n-au acceptat alţii.
Kaladin îşi încrucişă braţele la piept, sprijinindu-se de perete.
— Şi, dacă îi înfrângi, ceilalţi nu vor începe să se teamă de o luptă cu tine? întrebă el.
— Când o să-i bat, sublinie Adolin, văzând cât de destins stătea Kaladin şi încruntându-se, tata o să tragă sforile astfel încât şi alţii să accepte duelul.
— Dar asta va trebui să înceteze la un moment dat, nu? insistă Kaladin. În cele din urmă, ceilalţi înalţi prinţi îşi vor da seama ce se petrece. Vor refuza să se lase atraşi în alte dueluri. E posibil să se fi întâmplat deja. De-asta nu mai acceptă nimeni.
— Cineva o să accepte, spuse Adolin ridicându-se în picioare. Şi, când o să obţin victorie după victorie, alţii mă vor considera o adevărată provocare. Vor fi dornici să-şi încerce puterile.
O asemenea părere i se păru lui Kaladin prea optimistă.
— Căpitanul Kaladin are dreptate, interveni Dalinar.

Adolin se întoarse spre tatăl lui.

— Nu e nevoie să te lupţi cu toţi Cristalpurtătorii din tabără, adăugă acesta cu blândeţe. Trebuie să ne îngustăm frontul de atac, să alegem dueluri care ne conduc spre ţelul final.

— Şi ăsta care e? întrebă Adolin.

— Să-l supunem pe Sadeas, spuse Dalinar aproape cu părere de rău. Dacă e necesar, să-l ucizi într-un duel. Toată lumea din tabere ştie care sunt cele două părţi din lupta asta pentru putere. N-o să meargă dacă îi pedepsim pe toţi la fel. Trebuie să le arătăm celor aflaţi la mijloc, care se hotărăsc acum de partea cui să treacă, ce avantaje au dacă se încred în noi. Lupta alături de alţii când asaltează platouri. Ajutorul pe care şi-l oferă Cristalpurtătorii unul altuia. Le arătăm cum e când faci parte dintr-un regat adevărat.

Ceilalţi amuţiră. Regele îşi desprinse privirea de el, clătinând din cap. Nu credea, cel puţin nu pe de-a-ntregul, în ceea ce dorea Dalinar să înfăptuiască.

Kaladin îşi dădu seama că ceva îl deranja. Dar ce? Dalinar îi dăduse dreptate. Clocoti în sinea lui o vreme, apoi înţelese că probabil încă mai era întors pe dos fiindcă pomenise cineva numele lui Amaram.

Era de-ajuns să-i audă numele ca să-i piară tot cheful. Se tot gândise că, odată ce în tabără ajunsese un astfel de criminal, avea să se întâmple ceva, să se schimbe ceva. Însă totul continua ca mai înainte. Asta îl înciuda. Îl îmboldea să răbufnească.

Trebuia să facă neapărat ceva.

— Presupun c-am aşteptat destul, îi spuse Adolin tatălui său. Pot pleca?

Dalinar oftă, dând din cap. Adolin deschise uşa şi ieşi cu paşi mari. Renarin îl urmă într-un ritm mai lent, trăgând după el Sabia cu care încă îşi mai făurea legătura, cu fâşiile protectoare pe margini, în loc de teacă. Când trecură pe lângă grupul de gărzi puse de Kaladin la uşă, Cikatrice şi alţi trei se desprinseră ca să-i urmeze.

Kaladin se duse la uşă, grăbindu-se să-i numere pe cei rămaşi. Patru oameni în total.

— Moash, spuse el văzând că acesta căsca. Cât timp ai fost de rând astăzi?

Moash ridică din umeri.

— Un schimb ca escortă a Luminoasei Navani. Un alt schimb în Garda Regelui.

„Îi pun să tragă din greu”, se gândi Kaladin. „Părinte al Furtunii! N-am destui oameni. Nici măcar cu tot cu restul Gărzii de Cobalt, trimis de Dalinar.”

— Du-te în baracă să dormi, spuse. Şi tu, Bisig. Te-am văzut şi-n schimbul de dimineaţă.

— Dar tu? îl întrebă Moash.

— Mă simt perfect.

Avea Lumină de Furtună, care-i păstra energia. Fireşte, putea fi periculos s-o folosească astfel – îl îmboldea să acţioneze, să fie mai impulsiv. Nu era sigur că-i plăcea starea în care îl aducea când n-o folosea în timpul unei lupte.

Moash ridică dintr-o sprânceană.

— Trebuie să fii la fel de obosit ca mine, Kal.

— Mă-ntorc şi eu în scurt timp, răspunse el. Tu trebuie să te odihneşti, Moash. Altminteri îţi scad puterile.

Moash ridică din umeri.

— Trebuie să fac două schimburi. Cel puţin dacă vrei să mă instruiesc cu Garda Regelui fără să-mi nesocotesc îndatoririle obişnuite, de gardă de corp.

Kaladin strânse din buze. Era de mare importanţă. Moash trebuia să-nveţe să gândească exact ca o gardă de corp şi cu asta nu se putea deprinde nicăieri mai bine decât făcând parte dintr-o trupă deja instruită.

— Schimbul meu de-aici, din Garda Regelui, e aproape încheiat, îi atrase Moash atenţia. Pe urmă mă-ntorc în baracă.

— Perfect, încuviinţă Kaladin. Ţine-l pe Leyten cu tine. Natam, tu şi Mart o escortaţi pe Luminoasa Navani. Eu îl escortez pe Dalinar pe drumul spre tabăra lui şi îi pun străji la uşă.

— Pe urmă dormi şi tu puţin? întrebă Moash.

Toţi ceilalţi se uitară la Kaladin. Îşi făceau griji cu toţii.

— Da, bine.

Kaladin se întoarse în încăpere, unde Dalinar o ajuta pe Navani să se ridice de pe canapea. Avea s-o conducă până la uşa ei, aşa cum făcea în fiecare seară.

Kaladin stătu o clipă pe gânduri înainte să se apropie de Înaltul Prinţ.

— Domnule, trebuie să-ţi vorbesc despre un anumit lucru.

— Nu poate aştepta până termin aici? întrebă Dalinar.

— Ba da, domnule. Aştept la uşile din faţa palatului, apoi îţi voi fi escortă pe drumul către tabără.

Dalinar se îndepărtă alături de Navani, urmat de doi foşti podari din gardă. Kaladin o porni singur pe coridor, pierdut în gânduri. Servitorii îşi făcuseră deja apariţia şi deschideau ferestrele culoarului, iar Syl pătrunse prin una dintre ele, ca o şuviţă învârtejită de ceaţă. Se învârti de câteva ori în jurul lui, chicotind, apoi ieşi pe o altă fereastră. În timpul marilor furtuni, purtarea ei devenea mult mai asemănătoare cu a sprenilor obişnuiţi.

Aerul avea miros umed, proaspăt. După o mare furtună, întreaga lume părea curată, spălată de forţa stihiilor dezlănţuite.

Ajunse la intrarea din faţa palatului, unde stăteau de strajă doi soldaţi din Garda Regelui. Dădu din cap către ei şi primi la schimb saluturi ostăşeşti riguroase, apoi luă de la postul de gardă o lampă şi o umplu cu sferele sale.

Stând acolo, privi de sus cele zece tabere de război. Ca întotdeauna după furtună, Lumina sferelor proaspăt impregnate scânteia pretutindeni. Nestematele din interiorul lor parcă erau în flăcări datorită frânturilor capturate din vijelia care trecuse.

Kaladin rămase nemişcat, cântărind ceea ce simţea nevoia să-i spună lui Dalinar. Repetă cuvintele, în gând, nu doar o singură dată, dar tot nu se simţea pregătit când Înaltul Prinţ ieşi în sfârşit pe uşile palatului. De dincolo de acestea, Natam îl salută pe Kaladin, încredinţându-i-l pe Dalinar, apoi alergă să i se alăture lui Mart în faţa uşii Luminoasei Navani.

Înaltul Prinţ începu să coboare pe drumul în serpentină care ducea de la Pinaclu la grajdurile de jos. Kaladin i se alătură. Mergeau umăr la umăr. Dalinar părea pe deplin cufundat în gânduri.

„N-a dat niciodată de veste despre crizele lui din timpul marilor furtuni”, se gândi Kaladin. „N-ar fi trebuit să spună ceva?”

Mai devreme pomeniseră despre viziuni. Ce vedea Dalinar, sau ce credea că vede?

— Ei bine, soldat, zise Dalinar continuându-şi drumul, despre ce voiai să vorbim?

Kaladin trase adânc aer în piept.

— Acum un an, eram soldat în armata lui Amaram.

— Deci acolo ai învăţat, zise Dalinar. Trebuia să-mi dau

seama. În principatul lui Sadeas, Amaram e singurul general cu însuşirile unui adevărat comandant.

— Domnule, spuse Kaladin oprindu-se pe trepte. Ne-a trădat pe mine şi pe oamenii mei.

Dalinar se opri şi se întoarse să-l privească.

— O hotărâre greşită în timpul unei bătălii? Nimeni nu e perfect, soldat. Dacă ţi-a pus oamenii într-o situaţie groaznică, mă îndoiesc că asta i-a fost intenţia.

„Insistă”, îşi spuse Kaladin, zărind-o pe Syl aşezată pe o creastă de coajă-de-piatră, chiar în dreapta lui. Ea dădu din cap. Doar că…

Nu mai vorbise niciodată despre cele petrecute, nu dezvăluind totul. Nu le povestise nici măcar lui Pietroi, Teft şi celorlalţi.

— N-a fost asta, domnule, spuse întâlnind ochii lui Dalinar în lumina sferelor. Ştiu de unde are Cristalsabia. Am fost acolo. Eu l-am ucis pe Cristalpurtătorul care o stăpânea.

— Nu se poate, zise Dalinar răspicat. Dacă ai fi făcut-o acum, Armura şi Sabia ar fi fost ale tale.

— Amaram le-a luat pentru sine, apoi i-a măcelărit pe toţi cei care ştiau adevărul. Pe toţi, în afară de un singur soldat, pe care, ştiindu-se vinovat, l-a însemnat ca sclav şi l-a vândut, în loc să-l ucidă.

Dalinar rămase nemişcat, în tăcere. Kaladin vedea dealul din spatele lui, în întregime întunecat, conturat doar de lumina stelelor. În buzunarul lui Dalinar erau câteva sfere şi acestea străluceau prin materialul uniformei.

— Amaram e unul dintre cei mai buni oameni pe care-i cunosc, spuse Înaltul Prinţ. Onoarea lui e fără pată. Nu ştiu să fi profitat vreodată de avantajul asupra unui adversar în duel, deşi uneori aşa ceva ar fi fost acceptabil.

Kaladin nu răspunse. Şi el crezuse acelaşi lucru, până la un moment dat.

— Ai vreo dovadă? întrebă Dalinar. Sper că înţelegi că, pentru ceva de o asemenea natură, nu mă pot bizui pe cuvântul unui singur om.

— Adică pe cuvântul unui singur ochi-întunecaţi, spuse Kaladin scrâşnind din dinţi.

— Nu culoarea ochilor tăi e problema, ripostă Dalinar, ci gravitatea învinuirii. Rosteşti cuvinte primejdioase. Ai vreo

dovadă, soldat?
— Când a luat Cristalele erau şi alţii de faţă. De fapt, oştenii din garda lui personală au ucis din ordinul lui. Şi mai era acolo şi un furtunoveghetor. De vârstă mijlocie, ascuţit la faţă. Purta barbă de ardent.
Dalinar oftă uşor.
— I-ai mai vorbit cuiva despre învinuirea asta?
— Nu.
— Păstrează tăcerea. O să discut cu Amaram. Îţi mulţumesc că mi-ai povestit.
— Domnule, insistă Kaladin venind cu un pas mai aproape de Dalinar. Dacă într-adevăr crezi în dreptate…
— Deocamdată ajunge, fiule, îi tăie vorba Dalinar, cu voce calmă, dar rece. Ai spus tot ce-ai avut de spus, dacă nu cumva mai ai de adăugat ceva, ca dovadă.
Kaladin se sili să-şi înăbuşe răbufnirea de furie. Era greu.
— Mai devreme ţi-am apreciat spusele, când am vorbit despre duelurile fiului meu, adăugă Dalinar. Cred că e a doua oară când adaugi ceva important la discuţiile noastre.
— Mulţumesc, domnule.
— Dar, soldat, prin felul în care ne tratezi pe mine şi pe ai mei mergi chiar pe hotarul dintre ajutor şi insubordonare. Ranchiuna ta e cât un munte. N-o iau în seamă, fiindcă ştiu ce-ai pătimit şi fiindcă văd soldatul de dincolo de ea. Ăsta e omul pe care l-am luat în slujba mea.
Kaladin strânse din dinţi, dar dădu din cap.
— Da, domnule.
— Bun. Acum du-te.
— Domnule, trebuie să te escortez…
— Cred că mă-ntorc la palat. Nu cred c-o să dorm prea mult în noaptea asta, aşa că poate voi dori s-o sâcâi pe văduva fostului rege cu frământările mele. Oamenii din garda ei mă pot apăra şi pe mine. O să iau unul ca escortă când mă-ntorc în tabără.
Kaladin răsuflă prelung. Pe urmă salută.
„Perfect”, îşi spuse, continuând să coboare pe aleea întunecată şi udă.
Când ajunse jos, Înaltul Prinţ încă stătea în acelaşi loc, acum doar ca o umbră. Părea pierdut în gânduri.
Kaladin se răsuci pe călcâie şi o porni spre tabăra lui Dalinar. Syl se înălţă în zbor şi i se opri pe umăr.

— Ai văzut? spuse ea. Te-a ascultat.
— Nu, Syl, n-a făcut-o.
— Poftim? Ţi-a răspuns şi a zis…
— I-am spus lucruri pe care n-ar fi vrut să le-audă. Chiar dacă face cercetări, o să găsească o grămadă de motive ca să nesocotească tot ce i-am povestit. În cele din urmă, va rămâne cuvântul meu împotriva cuvântului lui Amaram. Părinte al Furtunii! N-ar fi trebuit să-i spun nimic.
— Atunci vrei s-o laşi baltă?
— Furtuni, nu! O să-mi fac singur dreptate.
— Aaa…
Syl se aşeză pe umărul lui. Merseră aşa multă vreme, până ce ajunseră în apropierea taberei.
— Nu eşti un Cerrupător, Kaladin, spuse într-un târziu Syl. N-ar trebui să te porţi aşa.
— Un ce? întrebă el păşind peste cremlingii care fugeau prin întuneric.
Apăreau o mulţime după marile furtuni, când se deschideau plantele ca să soarbă apă.
— E unul dintre ordine, nu-i aşa?
Ştia câte ceva despre ordine. Toată lumea ştia, din legende.
— Da, răspunse Syl, aproape în şoaptă. Îmi fac griji pentru tine, Kaladin. Am crezut că, odată ce v-aţi eliberat din sclavia de la poduri, totul va fi mai bine.
— E mai bine. De când ne-am eliberat, niciunul dintre prietenii mei n-a mai fost ucis.
— Dar tu… Syl nu părea să ştie ce altceva să spună. Am crezut că ai putea fi cum erai înainte. Îmi aduc aminte de un om pe câmpul de bătălie… Un om care lupta…
— Omul ăla e mort, Syl, spuse Kaladin făcându-le cu mâna străjilor când intră în tabără.
Se trezi din nou înconjurat de lumină şi de mişcare, de oameni ducând mesaje care nu suportau amânare, de parshi reparând clădiri afectate de furtună.
— Când eram podar, nu trebuia să-mi fac griji decât pentru oamenii mei. Acum lucrurile s-au schimbat. Trebuie să devin altcineva. Numai că nu ştiu cine.
Când ajunseră la baraca Podului Patru, Pietroi tocmai împărţea tocana pentru cină. Era mult mai târziu decât de obicei, dar o parte dintre oameni făceau de strajă în schimburi

bizare. Tocana nu mai era singura lor mâncare, dar insistau s-o ceară la fiecare cină. Kaladin luă cu recunoştinţă un castron, dând din cap către Bisig, care se odihnea alături de alţi câţiva, spunându-şi unii altora cât de mult le lipsea de fapt căratul podului lor. Kaladin le insuflase un respect pentru pod, acelaşi respect pe care-l simte soldatul pentru suliţa lui.

Tocană. Poduri. Vorbeau cu atâta drag despre lucruri care fuseseră cândva simboluri ale captivităţii lor. Kaladin luă o înghiţitură şi se opri când dădu cu ochii de un nou-venit, care se întinsese, rezemat de o piatră, alături de foc.

— Te cunosc? întrebă arătând către bărbatul chel, musculos.

Avea pielea cafenie, ca un alethi, dar forma feţei nu se potrivea. Herdazian?

— A, nu te sinchisi de Punio, îi strigă Lopen din apropiere. E vărul meu.

— Ai avut un văr în echipele podurilor? întrebă Kaladin.

— Nu, răspunse Lopen. Dar a auzit-o pe mama spunând că ne trebuie mai mulţi oameni în gardă, aşa că a venit să ne-ajute. I-am făcut rost de-o uniformă şi de tot restul.

Nou-venitul, Punio, zâmbi ridicându-şi lingura.

— Podul Patru, spuse cu un accent herdazian foarte puternic.

— Eşti soldat? îl întrebă Kaladin.

— Da. În armata Luminlordului Roion. Nu-ţi face griji. Acum i-am jurat credinţă lui Kholin. De dragul vărului meu.

Zâmbi cu prietenie.

— Punio, nu-ţi poţi părăsi pur şi simplu armata, zise Kaladin frecându-şi fruntea. Se numeşte dezertare.

— Nu şi pentru noi, îi strigă Lopen. Suntem herdazieni – oricum nu ne deosebeşte nimeni unul de altul.

— Da, întări Punio. Mă duc în ţinutul meu de baştină o dată pe an. Când mă-ntorc, nu-şi mai aminteşte nimeni de mine. Ridică din umeri. De data asta am venit aici.

Kaladin oftă, dar herdazianul părea să ştie cum să mânuiască o suliţă, iar el chiar avea nevoie de mai mulţi oameni.

— Perfect. Ai grijă doar să pretinzi că ai fost unul dintre podari de la bun început, da?

— Podul Patru! exclamă Punio cu entuziasm.

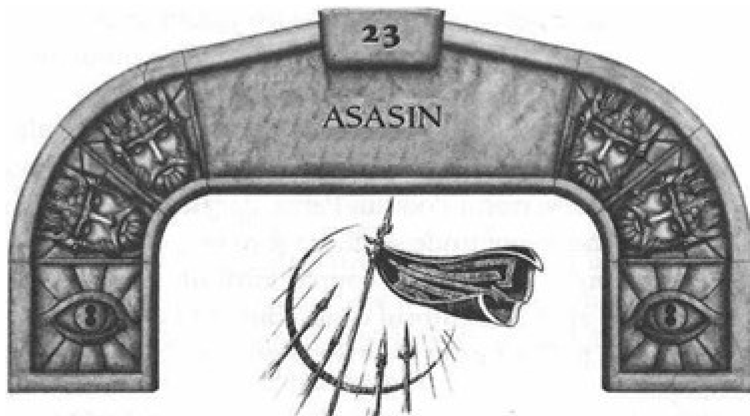
Kaladin trecu pe lângă el şi găsi locul obişnuit de lângă foc, dornic să se destindă şi să se gândească. Dar nu avu norocul ăsta, fiindcă de el se apropie cineva şi i se ghemui alături. Un

bărbat cu pielea marmorată, în uniforma Podului Patru.
— Shen? întrebă Kaladin.
— Domnule.
Parshul continuă să se holbeze la el.
— Vrei ceva? spuse Kaladin.
— Eu sunt cu adevărat Podul Patru?
— Bineînţeles.
— Unde e suliţa mea?
Kaladin îl privi în ochi.
— Tu ce crezi?
— Că nu sunt Podul Patru, răspunse Shen, gândind pe îndelete fiecare cuvânt. Sunt sclavul Podului Patru.
Kaladin avu senzaţia că primise un pumn în burtă. În tot timpul petrecut împreună, abia auzise de la omul ăla o duzină de cuvinte şi, deodată, îi spune aşa ceva?
Vorbele lui usturau oricum. Spre deosebire de ceilalţi, Shen nu putea să plece şi să-şi croiască o viaţă în lume. Dalinar eliberase restul Podului Patru, dar un parsh… avea să fie sclav indiferent unde se ducea şi ce făcea.
Ce-ar fi putut Kaladin să-i spună? Furtuni!
— Ţi-am apreciat ajutorul când adunam lucrurile morţilor. Ştiu că ţi-a fost greu să priveşti ceea ce făceam uneori acolo jos.
Shen aştepta, încă ghemuit lângă el, ascultându-l. Şi-l privea cu ochii lui de parsh, negri şi de nepătruns.
— Nu pot începe să înarmez parshi, Shen, continuă Kaladin. Ochi-luminoşii abia ne acceptă pe noi aşa cum suntem acum. Gândeşte-te ce furtună aş stârni dacă ţi-aş da ţie o suliţă.
Shen dădu din cap, fără să lase nicio emoţie să i se citească pe faţă. Pe urmă se ridică şi-şi îndreptă spatele.
— Atunci sclav sunt.
Şi plecă.
Kaladin îşi lăsă capul pe piatra din spatele lui şi rămase cu ochii la stele. Al furtunii om! Pentru un parsh, avea o viaţă bună. Cu siguranţă se bucura de mai multă libertate decât alţi semeni de-ai lui.
„Şi pe tine te mulţumea asta?”, întrebă o voce dinăuntrul lui. „Te încânta să fii un sclav bine tratat? Sau ai încercat să evadezi, să lupţi pentru libertatea ta?”
Ce mizerie. Se gândi la toate astea, afundându-şi lingura în tocană. Luase două înghiţituri când Natam – unul dintre cei

rămaşi de strajă la palat – intră în tabără împleticindu-se, asudat şi înnebunit, cu obrajii înroşiţi de atâta alergat.

— Regele! strigă gâfâind. Un asasin.

23
ASASIN

Forma-noptatic ce va fi să fie prevesteşte,
E forma umbrelor, minte ce-n viitor priveşte.
Pentru că zeii chiar au plecat, şoptit-a ea,
Furtună nouă va veni-ntr-o zi, spre-a sfărâma.
O lume nouă creând, furtuna nouă e crudă,
Croieşte drum nou, iar forma-noptatic poate s-audă.

— Din *Cântecul Ascultătorului despre Secrete,* strofa XVII

Regele era viu şi aproape nevătămat.

Kaladin stătea sprijinit cu o mână de cadrul uşii, gâfâind după ce se întorsese la palat într-un suflet. Înăuntru, Elhokar, Navani, Dalinar şi cei doi fii ai săi stăteau de vorbă. Nu murise nimeni. Nu murise nimeni.

„Părinte al Furtunii”, se gândi păşind în încăpere. „Pentru o clipă, m-am simţit ca pe platouri, privindu-mi oamenii alergând către parshendi.” Oameni pe care îi cunoştea mult prea puţin, dar pe care se simţea dator să-i apere. Nu-şi imaginase că nevoia lui de a-i apăra pe ceilalţi exista şi când era vorba de ochi-luminoşi.

— Ei bine, cel puţin el a alergat încoace, spuse regele îndepărtând cu un gest al mâinii o femeie care se străduia să-i bandajeze tăietura din frunte. Uită-te, Idrin. Aşa arată o bună gardă de corp. Pun prinsoare că el n-ar fi îngăduit să se întâmple una ca asta.

Căpitanul Gărzii Regelui stătea lângă uşă, roşu la faţă. Îşi feri

privirea, apoi ieşi furios pe coridor. Kaladin îşi duse o mână la cap, uluit. Astfel de comentarii din partea regelui n-aveau să-i ajute nicidecum pe oamenii lui să se înţeleagă bine cu soldaţii lui Dalinar.

Încăperea era plină de oşteni din gardă, de servitori şi de oameni de la Podul Patru, care stăteau în dezordine, părând nedumeriţi sau stânjeniţi. Leyten se afla acolo – fusese de strajă, alături de Garda Regelui ca şi Moash.

Kaladin îl strigă pe acesta din urmă.

— Ar fi trebuit să fii în tabără, să dormi.

— Ca şi tine, ripostă Moash.

Kaladin gemu, se grăbi să se apropie de el şi întrebă, cu glas mai scăzut:

— Unde erai când s-a-ntâmplat?

— Tocmai plecasem. Mi se terminase schimbul în Garda Regelui. Am auzit ţipete şi m-am întors cât de repede am putut, zise el şi arătă cu un semn din cap către uşa deschisă a balconului. Vino s-arunci o privire.

Ieşiră pe balcon, o alee circulară care înconjura încăperile din vârful palatului – o terasă tăiată în piatră. De la înălţimea aceea, oferea o privelişte fără pereche a taberelor de război şi a Câmpiilor de jos. Câţiva oşteni din Garda Regelui erau acolo şi cercetau balustrada cu lămpi cu sfere. O parte din lucrătura ei din fier forjat se răsucise în afară şi atârna, în echilibru precar, deasupra golului de dedesubt.

— Din câte am dedus, spuse Moash, arătând cu degetul, regele a venit aici să mediteze, aşa cum face de obicei.

Kaladin dădu din cap, mergând alături de el. Podeaua de piatră pe care călcau era încă udă după marea furtună. Ajunseră în locul unde se rupsese balustrada şi soldaţii din gardă le făcură loc. Kaladin se uită peste margine. Până la stâncile de dedesubt era o distanţă de cel puţin cincisprezece stânjeni. Jos, Syl plana în aer, trasând alene cercuri strălucitoare.

— Blestem, Kaladin! strigă Moash prinzându-l de braţ. Încerci să mă îngrozeşti?

„Mă-ntreb dacă eu i-aş putea supravieţui acestei căderi.”

Căzuse o dată de la jumătatea acelei înălţimi, fiind plin cu Lumină de Furtună, şi ajunsese jos teafăr. Se retrase de dragul lui Moash, deşi înălţimile îl fascinaseră şi înainte de a-şi dobândi puterile ieşite din comun. Când stătea atât de sus, se simţea

liber. Doar el şi văzduhul.

Îngenunche şi privi locurile unde marginile grilajului de fier fuseseră fixate cu mortar în găurile din piatră.

— Balustrada s-a smuls din montură? întrebă strecurându-şi degetul într-o gaură, de unde îl scoase apoi plin de praf de mortar.

— Da, răspunse Moash şi mai mulţi oameni din Garda Regelui dădură din cap.

— S-ar putea să fi fost o simplă greşeală de construcţie.

— Căpitane, spuse unul dintre soldaţi, am fost de faţă când s-a întâmplat. Vegheam asupra regelui de pe balcon. Balustrada a căzut în afară. Nu s-a auzit niciun zgomot. Stăteam aici, privind câmpiile, cu gândul la ale mele şi, o clipă mai târziu, Maiestatea Sa atârna acolo, ţinându-se zdravăn ca să-şi salveze viaţa şi înjurând ca un caravanier, adăugă bărbatul şi roşi. Domnule.

Kaladin se ridică şi se uită la balustrada de metal. Regele se rezemase de acea porţiune a ei, care se lăsase în afară – montura de la bază cedase. Nu mai lipsise mult ca să se desprindă cu totul, dar, din fericire, o bară rezistase. Regele se agăţase de ea şi se ţinuse bine destul de mult ca să fie salvat.

Aşa ceva n-ar fi trebuit să fie cu putinţă. Obiectul părea să fi fost mai întâi construit din lemn şi funii şi apoi preschimbat în fier prin Animmodelare. Kaladin zgâlţâi o altă porţiune şi descoperi că e incredibil de rezistentă. Chiar dacă ieşea din câteva găuri, n-ar fi trebuit să se prăbuşească în întregime – asta se putea întâmpla doar dacă se dezmembrau bucăţile de metal.

Se îndreptă spre dreapta şi cercetă câteva părţi metalice care se desprinseseră unele de altele. Îmbinarea lor fusese tăiată. Rămăseseră netede, curate.

Cadrul uşii dinspre camera regelui se întunecă în clipa în care Dalinar Kholin ieşi pe balcon.

— Duceţi-vă înăuntru, le ordonă lui Moash şi celorlalţi oameni din gardă. Şi închideţi uşa. Vreau să vorbesc cu căpitanul Kaladin.

Se supuseră toţi, deşi Moash se retrase fără tragere de inimă. Dalinar se apropie de Kaladin în timp ce ferestrele se închideau, oferindu-le intimitate. În ciuda vârstei, silueta Înaltului Prinţ era intimidantă, cu umerii lui largi, construită ca un zid din cărămidă.

— Domnule, spuse Kaladin, ar fi trebuit să mă…

— N-a fost vina ta, îl întrerupse Dalinar. Regele nu era în grija ta. Şi chiar dacă ar fi fost, nu te-aş fi învinuit – aşa cum nu-i găsesc nicio vină lui Idrin. Nu mă aştept ca gărzile de corp să verifice soliditatea clădirilor.

— Da, domnule, zise Kaladin.

Dalinar îngenunche să cerceteze fixarea grilajului.

— Îţi place să-ţi asumi răspunderea pentru toate, nu? E o însuşire lăudabilă pentru un comandant, zise Înaltul Prinţ şi se ridică să se uite la locul unde fusese tăiată balustrada. Care e părerea ta?

— Cineva a spart mortarul, fără îndoială, şi a şubrezit balustrada.

Dalinar dădu din cap.

— Sunt de acord. Cineva a făcut-o intenţionat, atentând la viaţa regelui.

— Totuşi… domnule…

— Da?

— Cel care a încercat să-l ucidă e un idiot.

Dalinar îl privi în lumina lămpii, ridicând din sprânceană.

— De unde putea şti în ce loc o să se sprijine regele? continuă Kaladin. Sau dacă o să se sprijine? În capcana asta ar fi putut să cadă cu uşurinţă altcineva şi cei care vor să-l asasineze s-ar fi dat în vileag degeaba. De fapt, chiar asta s-a şi întâmplat. Regele a supravieţuit, iar noi am aflat de existenţa lor.

— Ne aşteptam să apară asasini. Şi nu doar din cauza întâmplării cu armura regelui. Jumătate dintre oamenii puternici din tabăra asta se gândesc probabil să încerce un asasinat, aşa că un atentat la viaţa lui Elhokar nu ne dezvăluie atât de multe lucruri pe cum crezi. Cât despre faptul că au ştiut unde să-i întindă capcana, are un loc unde preferă să se sprijine de balustradă şi să contemple Câmpiile Sfărâmate. Oricine îi urmăreşte obiceiurile ar fi ştiut unde să şubrezească grilajul.

— Dar, domnule, e totuşi atât de întortocheat! Dacă pot pătrunde în camerele regelui, de ce să nu fi ascuns pur şi simplu un asasin acolo? Sau de ce să nu fi întrebuinţat otrava?

— Cu otrava n-aveau mai multe şanse decât cu asta, spuse Dalinar fluturându-şi mâna către balustradă. Tot ce mănâncă şi bea regele e gustat. Cât despre asasinul ascuns, ar putea da nas în nas cu cineva din gardă.

Se ridică, adăugând:
— Dar sunt de acord că ar fi avut mai mulţi sorţi de izbândă. Iar faptul că n-au încercat ne spune ceva. Presupunând că sunt tot cei care au pus nestematele crăpate în armura regelui, e vorba de oameni care preferă să ocolească o înfruntare. Nu sunt idioţi, sunt…
— Sunt laşi, înţelese Kaladin. Vor să treacă asasinatul drept accident. Sunt fricoşi. Probabil au aşteptat atât de mult după prima încercare ca să dispară toate bănuielile.
— Da, încuviinţă Dalinar, părând tulburat.
— Însă de data asta au făcut o mare greşeală.
— Care?
Kaladin se apropie de partea desprinsă, la care se uitase mai devreme, şi îngenunche ca să-şi treacă mâna peste tăietura netedă.
— Ce taie fierul atât de curat?
Dalinar se aplecă şi studie tăietura, apoi luă o sferă ca să vadă mai bine. Mârâi.
— Presupun că ar trebui să arate ca o îmbinare care a cedat.
— Şi aşa arată? întrebă Kaladin.
— Nu. A fost o Cristalsabie.
— Cred că asta micşorează foarte mult numărul celor pe care-i putem bănui.
Dalinar dădu din cap.
— Nu spune nimănui altcuiva. Dacă nu se află că am observat tăietura de Cristalsabie, am putea câştiga un avantaj. E prea târziu ca să pretindem că luăm întâmplarea drept accident, dar nu trebuie să dezvăluim nimic în plus.
— Da, domnule.
— Regele insistă să te pun în fruntea gărzii lui, zise Dalinar. Pentru asta am putea fi nevoiţi să ne grăbim înfăptuirea planurilor.
— Nu sunt pregătit, răspunse Kaladin. Oamenii mei au deja destul de multe îndatoriri ca să le fie greu să le facă faţă.
— Ştiu, spuse Dalinar încet, părând să şovăie. Treaba asta a fost făcută de cineva din interior, îţi dai seama.
Kaladin simţi un fior rece.
— Chiar în odăile regelui? Înseamnă c-a fost un servitor. Sau cineva din garda lui. Un om din gardă ar fi putut ajunge şi la armură.

Dalinar se uită la Kaladin, cu faţa luminată de sfera pe care o ţinea în mână. O faţă puternică, cu un nas care fusese cândva rupt. Turtit. Real.

— Nu mai ştiu în cine pot avea încredere în ziua de azi. În tine mă pot încrede, Kaladin Binecuvântat de Furtună?

— Da. Jur.

Dalinar dădu din cap.

— O să-l eliberez pe Idrin din postul lui şi o să-i dau altul, de comandă, în armata mea. Regele o să fie satisfăcut, dar voi avea grijă ca Idrin să ştie că nu e vorba de o pedeapsă. Cred că oricum o să-i placă mai mult noua lui însărcinare de comandant.

— Da, domnule.

— O să-l întreb care sunt cei mai buni dintre soldaţii lui şi îi voi lăsa sub comanda ta de acum înainte. Să-i foloseşti cât mai puţin cu putinţă. Aş prefera pentru garda regelui numai oameni din echipele de podari – oameni în care ai încredere şi care nu deţin niciun rol în politica din tabere. Alege-i cu grijă. Nu vreau să-nlocuiesc posibilii trădători cu foşti hoţi, care pot fi cumpăraţi cu uşurinţă.

— Da, domnule, răspunse Kaladin simţind cum i se aşeza o greutate imensă pe umeri.

Dalinar îşi îndreptă spatele.

— Nu ştiu ce altceva să mai fac. Un om trebuie să poată avea încredere în propriile lui gărzi de corp.

Se întoarse spre uşa camerei. Vorbise pe un ton plin de îngrijorare.

— Domnule? spuse Kaladin. Asta n-a fost acea încercare de asasinat la care vă aşteptaţi, nu-i aşa?

— Aşa e, răspunse Dalinar, cu degetele pe mânerul uşii. Sunt de acord cu presupunerea ta. N-a fost lucrătura cuiva care ştie ce face. Dacă mă gândesc cât de nefirească a fost, sunt pur şi simplu uimit că n-a lipsit mult ca să reuşească.

Îl fixă pe Kaladin cu privirea, apoi continuă:

— Dacă Sadeas se decide să lovească – sau, mai rău, asasinul care a luat viaţa fratelui meu –, nouă n-o să ne mai meargă bine. Furtuna stă să-nceapă.

Intră, lăsând să se audă plângerile regelui, până atunci înăbuşite de uşa închisă. Elhokar spunea, cu patos, că nimeni nu ia siguranţa lui în serios, că nimeni nu-i ascultă spusele, că ar trebui să se uite toţi după lucrurile pe care le vedea el peste

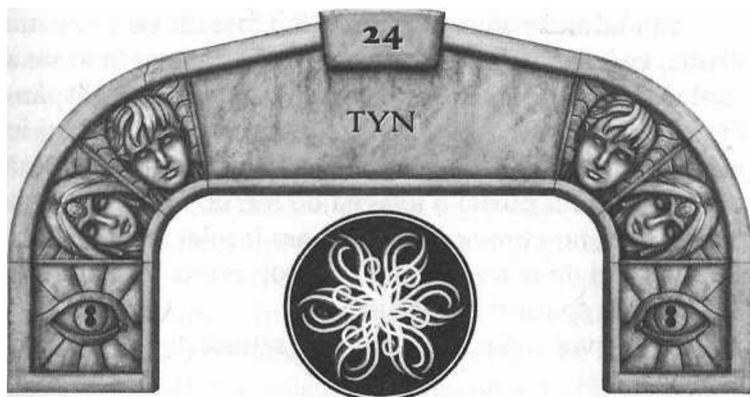
umăr în oglindă, indiferent ce-ar fi însemnat asta. Tirada semăna cu scâncetele unui copil răsfăţat.

Kaladin se uită la balustrada răsucită, imaginându-şi-l pe rege legănându-se, atârnat de ea. Avea un motiv serios să nu fie în apele lui. Însă un rege n-ar fi trebuit să fie mai presus de aşa ceva? Nu-i cerea Chemarea lui să nu se piardă cu firea în condiţii grele? Kaladin descoperi că-i era greu să şi-l imagineze pe Dalinar reacţionând atât de zgomotos, indiferent ce i s-ar fi întâmplat.

„Treaba ta nu e să-i judeci”, îşi spuse făcându-i cu mâna lui Syl şi îndepărtându-se de marginea balconului. „Treaba ta e să-i aperi pe oamenii ăştia.”

Cumva.

24
TYN

Forma-putrezitor suflet şi visuri nimiceşte,
Pe plac le face zeilor cel ce o ocoleşte.
Atingerea-i şi ţipetele-i nu căutaţi, negaţi-o.
Mereu cu ochii-n patru, păşiţi pe încercate
Pe dealuri şi, de-asemeni, prin văile secate.
Vechi spaime îndrăgindu-vă, sfidaţi-o toţi, sfidaţi-o.

— Din *Cântecul Ascultătorului despre Secrete,* strofa XXVII

— Ei bine, înţelegi, spuse Gaz, lustruind cu nisip lemnul căruţei lui Shallan.

Ea stătea în apropiere, ascultându-l în timp ce-şi vedea de treabă.

— Cei mai mulţi dintre noi ne-am alăturat luptei de pe Câmpiile Sfărâmate pentru răzbunare, ştii? Marmoraţii ăia ne-au ucis regele. Trebuia să fie o luptă măreaţă şi tot restul. O luptă pentru răzbunare, un mod de a-i arăta lumii că alethii nu îngăduie trădarea.

— Aşa e, încuviinţă Red.

Soldatul deşirat şi bărbos smulse una dintre gratiile căruţei lui Shallan. Odată scoasă, nu mai rămâneau decât câte trei în fiecare colţ, ca să susţină acoperişul. Azvârli gratia cu satisfacţie, apoi îşi scutură de praf mănuşile de lucru. Asta ajuta la transformarea căruţei din cuşcă pe roţi într-un soi de trăsură mai potrivită pentru o doamnă ochi-luminoşi.

— Îmi aduc aminte, continuă Red, aşezat pe podeaua căruţei, cu picioarele legănându-i-se. Chemarea la arme a venit de la

Înaltul Prinţ Vamah în persoană şi s-a răspândit pe Ţărmul Îndepărtat ca o duhoare. Din doi bărbaţi în putere, unul s-a alăturat cauzei. Dacă te duceai la cârciumă să bei ceva şi nu purtai o insignă de recrut, toată lumea se întreba dacă nu cumva eşti laş. M-am înrolat împreună cu cinci prieteni de-ai mei. Acum sunt toţi morţi. Putrezesc în blestematele spărturi de furtună.

— Aşa că voi… pur şi simplu v-aţi săturat de luptă? întrebă Shallan.

Acum avea o masă de lucru – ei, de fapt nu era decât o măsuţă –, o mobilă de călătorie, uşor de demontat. I-o scoseseră din căruţă şi o folosea ca să mai arunce o privire peste câteva dintre notiţele lui Jasnah.

Caravana îşi instala tabăra când începea să se stingă lumina soarelui. Călătoriseră bine în ziua aceea, dar, după cele prin care trecuseră cu toţii, Shallan nu-i obosea prea tare. Patru zile de drum îi aduseseră la doi paşi de acea parte a coridorului în care era mult mai puţin probabil să te atace tâlharii. Se apropiau de Câmpiile Sfărâmate şi de siguranţa pe care o ofereau.

— Să ne săturăm de luptă? spuse Gaz luând o balama şi începând s-o bată în cuie.

Din când în când se uita cu coada ochiului într-o parte, un soi de tic nervos.

— Blestem, nu. N-a fost din pricina noastră, ci din a ochi-luminoşilor, lovi-i-ar furtuna! Nu e o jignire la adresa ta, Luminăţie. Dar lua-i-ar furtuna, şi lua-i-ar de tot!

— N-au mai luptat ca să învingă, adăugă Red aproape în şoaptă. Au început să lupte pentru sfere.

— În fiecare zi, zise Gaz, în fiecare a furtunii de zi ne trezeam şi mergeam la luptă pe platourile-alea. Şi nu se vedea niciun progres. Cui îi păsa dacă făceam vreun progres? Înalţii prinţi voiau inimile-nestemată. Şi iată-ne acolo, întemniţaţi într-un soi de sclavie de jurămintele noastre ostăşeşti. Fără dreptul de a călători, drept pe care ar trebui să-l aibă orice om cumsecade, fiindcă noi eram înrolaţi. Muream, sângeram şi sufeream ca să se-mbogăţească ei! Asta era tot. Aşa că am plecat. Noi, un grup care beam împreună, deşi slujeam înalţi prinţi diferiţi. I-am lăsat în urmă pe ei şi războiul lor.

— Ei, Gaz, se amestecă Red. Asta nu e totul. Fii sincer cu nobila doamnă. Nu datorai şi nişte sfere unor cămătari? Şi ne-ai

spus că nu mai lipsea mult ca s-ajungi podar…

— Ei, ascultă, îl întrerupse Gaz. Vorbeşti despre vechea mea viaţă. Şi nimic din ce-a fost atunci nu mai contează acum, zise el şi-şi termină treaba cu ciocanul. Pe lângă asta, Luminoasa Shallan a spus că se va rezolva problema datoriilor noastre.

— O să vi se ierte totul, n-o să mai aveţi nicio datorie, întări ea.

— Vezi?

— În afară de mirosul respiraţiei tale, adăugă Shallan.

Gaz îşi ridică privirea, cu faţa plină de cicatrice înroşindu-i-se, dar Red se mulţumi să râdă. O clipă mai târziu, începu şi Gaz să chicotească. Dezertorii dădeau dovadă de un soi de bunăvoinţă disperată. Prinseseră prilejul de a trăi din nou o viaţă normală şi erau hotărâţi să nu-l lase să le scape. De când erau împreună nu se ivise nici măcar o singură problemă în privinţa disciplinei, şi se grăbeau, ba chiar erau nerăbdători să-i fie de folos lui Shallan.

O dovadă a acestui fapt apăru când Gaz ridică din nou peretele lateral al căruţei, apoi deschise o mică fereastră, ca să pătrundă lumina înăuntru. Arătă spre ea zâmbind.

— Poate nu e destul de arătoasă pentru o doamnă ochi-luminoşi, dar măcar acum o să poţi vedea afară.

— Nu e rău, zise Red bătând încet din palme. De ce nu ne-ai spus că ai ucenicit la un dulgher?

— N-am făcut-o niciodată, spuse Gaz, căpătând brusc un aer bizar de solemn. Dar mi-am petrecut ceva timp lângă o lemnărie, atâta tot. Tot omul prinde din zbor câte ceva.

— E foarte frumoasă, Gaz, zise Shallan. Apreciez profund gestul tău.

— E o nimica toată. Probabil ar trebui să ai una şi în cealaltă parte. O să văd dacă mai izbutesc să capăt una de la negustori, cerşind-o.

— Deja săruţi picioarele noii noastre stăpâne, Gaz?

Vathah se apropie de grup. Shallan nu-l observase venind către ei.

Şeful foştilor dezertori ţinea în mână un castron plin de sos aburind, din cazanul în care se pregătea cina. Shallan simţi mirosul iute al ardeiului. Ar fi trebuit să vadă o schimbare bine-venită în faptul că, în locul tocanei pe care-o mâncase alături de negustorii de sclavi, caravana avea mâncare potrivită pentru

femei, pe care era obligată s-o mănânce. Poate izbutea să ia pe furiş o înghiţitură din sosul ăla picant, dacă prindea un moment când toată lumea se uita în altă parte.

— Pentru mine nu te-ai oferit niciodată să faci aşa ceva, Gaz, adăugă Vathah înmuindu-şi pâinea în castron şi sfâşiind cu dinţii o bucată de carne.

Pe urmă vorbi în vreme ce mesteca:

— Pari fericit fiindc-ai ajuns din nou servitorul ochi-luminoşilor. E o minune că nu ţi s-a rupt cămaşa după ce te-ai târât atât.

Gaz roşi din nou.

— Din câte ştiu, Vathah, spuse Shallan, tu n-ai avut nicio căruţă. Aşa că unde-ai fi vrut să-ţi facă Gaz fereastră? Poate în cap? Sunt sigură că asta se poate aranja.

Vathah continuă să mănânce zâmbind, deşi zâmbetul lui nu trăda cine ştie ce încântare.

— Ţi-a povestit despre banii pe care-i datorează?

— O să-i rezolvăm problema la timpul potrivit.

— Grupul ăsta o să-ţi dea mai multă bătaie de cap decât crezi, micuţă ochi-luminoşi, zise Vathah şi clătină din cap, înmuindu-şi din nou pâinea în castron. Oameni care se-ntorc exact acolo de unde-au plecat.

— De data asta vor fi eroi, pentru că m-au salvat.

El pufni.

— Ăştia nu vor fi niciodată eroi. Sunt crem, Luminăţie, în stare pură.

Alături, Gaz se uită în jos, iar Red întoarse capul, dar niciunul nu-l contrazise.

— Te străduieşti din răsputeri să-i umileşti, Vathah, zise Shallan ridicându-se în picioare. Te temi chiar atât de mult că se va dovedi că te-nşeli? S-ar zice că te-ai obişnuit deja cu asta.

El mârâi.

— Ai grijă, fetiţo! Nu cred că vrei să insulţi din greşeală un bărbat.

— Să te insult din greşeală e ultimul lucru pe care mi-l doresc, Vathah. Mă gândesc că, dacă vreau, o pot face dinadins!

El îi aruncă o privire, apoi roşi de furie şi rămase o clipă tăcut, încercând să găsească un răspuns.

Shallan continuă fără să-i lase timp pentru aşa ceva.

— Nu mă surprinde că nu-ţi găseşti cuvintele; sunt sigură că e un alt fapt cu care te-ai obişnuit. Probabil ţi se întâmplă ori de

câte ori îţi pune cineva o întrebare complicată – de pildă, ce culoare are cămaşa ta.

— Drăguţ, zise el. Dar cuvintele nu-i vor schimba pe oamenii ăştia, aşa cum nu vor schimba nici belelele în care au intrat.

— Dimpotrivă, ripostă ea, privindu-l în ochi, ştiu, din experienţă, că tocmai cuvintele fac cele mai multe schimbări. Le-am făgăduit o a doua şansă. O să-mi respect făgăduiala.

Vathah mormăi, dar plecă fără nici un alt cuvânt în plus. Shallan oftă, se aşeză şi începu din nou să lucreze.

— Omul ăsta se poartă de parcă un demon al spărturilor i-ar fi mâncat mama, spuse ea făcând o grimasă. Sau poate că un monstru al spărturilor i-a fost mamă.

— Dacă nu te superi că îndrăznesc s-o spun, Luminăţie, ai limba ascuţită! râse Red.

— Adevărul e că nu mi-am ascuţit-o niciodată, răspunse Shallan. Presupun că e o experienţă neplăcută.

— Nu-i chiar atât de rău… zise Gaz.

Ceilalţi doi îl fixară cu privirea.

El ridică din umeri.

— Spuneam şi eu. Nu-i…

Red râse, plesnindu-l peste umăr.

— Mă duc după mâncare. Pe urmă te-ajut să faci rost de balamaua aia.

Gaz dădu din cap, deşi se uită din nou într-o parte – acelaşi tic nervos – şi nu i se alătură prietenului său mai înalt, care o pornise către cazanul cu cina. În schimb, se aşeză pe podeaua căruţei şi se apucă s-o frece cu nisip într-un loc unde lemnul începuse să crape.

Shallan împinse într-o parte caietul din faţa ei, unde încercase să-şi noteze mai multe căi prin care şi-ar fi putut salva fraţii. Luase în considerare totul, de la o încercare de a cumpăra unul dintre Animmozii regelui alethi până la una de a da de urma Duhurilor Însângerate şi de a le distrage cumva atenţia. Dar nu putea face nimic înainte de a ajunge pe Câmpiile Sfărâmate – şi, odată ajunsă acolo, pentru aproape toate planurile ei era nevoie de aliaţi puternici.

Trebuia să păstreze logodna cu Adolin Kholin. Nu doar pentru binele familiei ei, ci şi pentru binele întregii lumi. Avea nevoie de aliaţii şi de resursele pe care le putea dobândi astfel. Dar dacă nu izbutea să rămână logodită? Dacă n-o putea atrage de partea

ei pe Luminoasa Navani? S-ar fi putut vedea nevoită să caute Urithiru şi să se pregătească pentru sosirea Pustiitorilor de una singură. Ideea o îngrozea, dar voia să fie gata să treacă la fapte.

Căută un alt caiet – în tainiţa lui Jasnah, era printre puţinele care nu vorbeau nici despre Pustiitori, nici despre legendarul Urithiru. Conţinea în schimb o listă a înalţilor prinţi alethi în viaţă şi le descria manevrele politice şi ţelurile.

Trebuia să fie pregătită. Trebuia să cunoască tabloul politic al Curţii alethi. Ignoranţa era un lux pe care nu şi-l putea permite. Dacă nu-i izbutea nimic altceva, trebuia să ştie cu ce curteni s-ar fi putut alia.

„Cum stau lucrurile cu acest Sadeas?”, se întrebă întorcând o pagină a caietului. Descrierea spunea că e complotist şi primejdios, dar reţinu că atât el, cât şi soţia lui erau ascuţiţi la minte. Probabil că un om inteligent ar fi putut s-asculte argumentele ei şi să le înţeleagă.

Din descrierea lui Aladar reieşea că se număra şi el printre înalţii prinţi pe care-i respecta Jasnah. Puternic şi faimos pentru manevrele lui politice sclipitoare. Şi, totodată, pasionat de jocurile de noroc. Poate că el ar fi riscat să trimită o expediţie în căutarea Urithirului, dacă i se vorbea despre bogăţii pe care le-ar fi putut găsi acolo.

Hatham era considerat un om al intrigilor politice subtile şi al planificării minuţioase. Un alt potenţial aliat. Jasnah nu le acorda prea mare atenţie lui Thanadal, Bethab şi Sebarial. Pe primul îl numea onctuos, pe al doilea neghiob şi pe al treilea revoltător de necioplit.

Îi studie o vreme pe toţi şi interesele tuturor. În cele din urmă, Gaz se ridică şi îşi scutură rumeguşul de pe pantaloni. Dădu din cap către ea cu respect şi plecă să-şi umple un castron cu mâncare.

— O clipă, maestre Gaz, zise ea.

— Nu sunt maestru, răspunse el apropiindu-se. Doar de al şaselea nahn, Luminăţie. N-am izbutit niciodată să-mi cumpăr ceva mai bun.

— Cât de mari sunt, mai exact, datoriile tale? întrebă ea scoţând din punga ascunsă câteva sfere, ca să-şi umple cupa de pe masă.

— Păi, unul dintre cei cărora le datoram bani a fost executat, răspunse bărbatul, frecându-şi bărbia. Dar datorii au mai rămas,

adăugă el şovăind. Opt broami de rubin, Luminăţie. Deşi s-ar putea să nu-i mai vrea. Tot ce vor acum e să-mi ia capul.

— O datorie serioasă pentru unul ca tine. Te ţii de jocuri de noroc?

— Nu contează. Bineînţeles.

— Asta-i o minciună, zise ea înclinându-şi capul spre umăr. Vreau să-mi spui adevărul, Gaz.

— Dă-mă pe mâna lor şi gata, răspunse el plecând către cazan. N-are importanţă. Oricum ar fi mai bine aşa decât să stau aici, întrebându-mă când mă vor găsi.

Shallan îl urmări cu privirea, apoi clătină din cap şi se întoarse la studiile ei.

„Spune că Urithiru nu se află pe Câmpiile Sfărâmate”, se gândi întorcând câteva pagini. „Dar de ce e atât de sigură? Din pricina spărturilor, Câmpiile n-au fost niciodată explorate în întregime. Cine poate şti ce se află în locurile neumblate?”

Din fericire, notiţele lui Jasnah erau foarte amănunţite. Se părea că, dintre documentele vechi, cele mai multe spuneau că Urithiru se află în munţi. Câmpiile Sfărâmate umpleau o depresiune.

„Nohadon ar putea umbla pe acolo”, se gândi Shallan dând pagina ca să ajungă la un citat din *Calea Regilor*. Jasnah pusese la îndoială adevărul acelei afirmaţii, însă ea se îndoia aproape de orice. După o oră de studiu, timp în care soarele coborî spre orizont, Shallan se pomeni frecându-şi tâmplele.

— Te simţi bine? se auzi vocea şoptită a lui Model.

Îi plăcea să-şi facă apariţia după ce se întuneca, iar ea nu i-o interzicea. Îl căută din priviri şi îl văzu pe masă, o formaţiune completă de creste ale suprafeţei lemnului.

— Istoricele sunt o şleahtă de mincinoase, spuse ea.

— Mmmmm, făcu el cu satisfacţie în glas.

— N-a fost un compliment.

— A, nu?

Shallan închise cu zgomot cartea din faţa ei.

— Femeile astea ar trebui să fie erudite! Dar, în loc să consemneze faptele, îşi scriu părerile şi le prezintă drept adevăruri. Par să piardă o grămadă de timp contrazicându-se şi dansează în jurul unor subiecte importante ca sprenii în jurul focului – fără să dea vreodată ele însele căldură, ci doar făcând paradă.

Model zumzăi.
— Adevărul e individual.
— Ce? Nu, nu este… Adevărul e… Adevăr. Realitate.
— Adevărul tău e ceea ce vezi tu, zise Model, aparent nedumerit. Ce altceva ar putea fi? Ăsta e adevărul pe care mi-l spui mie, adevărul care dă putere.
Shallan se uită la el, la crestele lui care aruncau umbre sub lumina sferelor. Le reimpregnase în timpul furtunii din noaptea trecută, în timp ce stătea închisă în căruţa ei ca o cutie. Model începuse să zumzăie pe la jumătatea Furtunii – un sunet straniu, plin de furie. Pe urmă vorbise cu înverşunare într-o limbă necunoscută de Shallan, speriindu-i pe Gaz şi pe ceilalţi soldaţi pe care îi invitase în adăpost. Din fericire, erau cu toţii convinşi că în timpul furtunilor se întâmplă lucruri cumplite şi, de atunci, nimeni nu scosese nicio vorbă despre asta.
„Proasto”, îşi spuse, întorcând paginile până ce ajunse la una goală. „Ai face bine să începi să te porţi ca o erudită. Ai fi dezamăgit-o pe Jasnah.” Notă cuvintele abia rostite de spren.
— Model, spuse apoi, bătând cu creionul în foaie – luase de la negustori unul, plus ceva hârtie. Masa mea are patru picioare. Ai zice că ăsta e un adevăr, indiferent de perspectiva mea?
El zumzăi nesigur.
— Ce e un picior? Nimic altceva în afară de ceea ce aţi definit voi. Fără o perspectivă, nu există nici picior, nici masă. Nu există decât lemn.
— Mi-ai spus că masa se percepe ca atare.
— Pentru că oamenii s-au gândit destul de mult la ea numind-o masă, răspunse el. Ăsta a devenit un adevăr pentru masă din pricina adevărului creat de oameni pentru ea.
„Interesant”, se gândi Shallan, notând în caiet. Deocamdată n-o interesa natura adevărului, ci modul în care îl percepea Model. „E fiindcă vine din Tărâmul Cunoaşterii? Cărţile spun că Tărâmul Spiritual e un loc al purului adevăr, pe când al Cunoaşterii e mult mai fluid.”
— Sprenii, spuse ea. Dacă oamenii n-ar fi existat, sprenii ar mai fi gândit?
— Nu aici, pe tărâmul ăsta. Despre celălalt nu ştiu nimic.
— Nu pari îngrijorat. Existenţa ta ar putea depinde în totalitate de oameni.
— Depinde, răspunse el, tot cu indiferenţă. Dar copiii sunt

dependenţi de părinţii lor, adăugă el şovăind. De altfel, există alţii care gândesc.

— Pustiitorii, zise ea cu răceală.

— Da. Nu cred că semenii mei ar trăi într-o lume populată numai de ei. Au propriii lor spreni.

Shallan îşi îndreptă brusc spatele.

— Propriii lor spreni?

Pe masa ei, Model se micşoră, săltându-se şi încreţindu-se, cu muchiile tot mai puţin distincte pe măsură ce i se strângeau într-un singur loc.

— Ei bine? insistă ea.

— Noi nu vorbim despre aşa ceva.

— Poate ar trebui s-o faci. E important.

Model zumzăi. Ea se gândi că se pregătea să-şi susţină punctul de vedere, dar, o clipă mai târziu, îi auzi vocea, ca o şoaptă pierită.

— Sprenii sunt… putere… putere fărâmiţată. Putere dată de percepţia oamenilor, pusă în gânduri. Onoare, Cultivare şi… şi altceva. Frânturi împrăştiate.

— Ce altceva? îl îmboldi Shallan.

Zumzetul lui Model deveni scâncet, atât de subţire încât abia i-l mai auzea.

— Oroare.

Rosti cuvântul de parcă s-ar fi chinuit să-l rostească.

Shallan nota cu furie. Oroare. Silă. Un nou tip de spren? Poate unul singur, unul mare, precum Cusicesh din Iri sau Veghetoarea Nopţii. Urăspren. N-auzise niciodată de aşa ceva.

În timp ce scria, unul dintre sclavii ei se apropie, desprinzându-se din întunericul înserării care se transforma în noapte. Bărbatul timid purta o tunică şi pantaloni – haine simple, primite de Shallan de la negustori. Un dar bine-venit, fiindcă ultimele ei sfere se aflau în cupa de pe masă şi nu i-ar fi ajuns pentru plata unei mese într-o tavernă aleasă din Kharbranth.

— Luminăţie? spuse omul.

— Da, Suna?

— Eu… ăăă… se bâlbâi el şi arătă cu degetul. Cealaltă nobilă doamnă mi-a cerut să-ţi spun…

Arătă către cortul lui Tyn, femeia înaltă care conducea garda împuţinată a caravanei.

— Vrea să-i fac o vizită? întrebă Shallan.

— Da, răspunse el cu ochii în jos. Pentru cină, poate?

— Mulţumesc, Suna, zise ea, îngăduindu-i să se întoarcă lângă focul unde el şi ceilalţi sclavi îl ajutau pe bucătar, în timp ce parshii adunau lemne de foc.

Sclavii lui Shallan alcătuiau un grup tăcut. Nu aveau pe frunte stigmatul lăsat de fierul roşu, ci câte un tatuaj. Un mod mai blând de însemnare, întrebuinţat de obicei pentru cei care intrau de bunăvoie în rândul sclavilor, nu din obligaţie, ca pedeapsă pentru o fărădelege săvârşită cu violenţă sau pentru una înfiorătoare. Erau oameni cu datorii sau copii ai sclavilor, care continuau să poarte povara datoriilor făcute de părinţii lor.

Erau obişnuiţi cu munca şi plata oferită de ea părea să-i înspăimânte. Era modestă, dar avea să ducă la eliberarea celor mai mulţi dintre ei în mai puţin de doi ani. Ideea asta îi stânjenea, fără îndoială.

Shallan clătină din cap, alungându-şi gândurile. În drum spre cortul lui Tyn, se opri lângă foc şi-l rugă pe Red să-i urce masa în căruţă şi s-o fixeze bine.

Îşi făcea griji pentru lucrurile ei, dar nu mai ţinea sfere în cufărul pe care-l lăsase deschis, ca să poată arunca Red şi Gaz câte o privire înăuntru şi să se asigure că nu conţinea decât cărţi. Spera că în caravană nu se găseau oameni interesaţi de aşa ceva, care să răscolească prin ele.

„Şi tu dansezi în jurul adevărului”, îşi spuse îndepărtându-se de foc. „Exact ca istoricele pe care le-ai vorbit de rău.” Pretindea că dezertorii erau eroi, dar nu-şi făcea iluzii, ştia cu câtă repeziciune şi-ar fi schimbat purtarea în împrejurări nepotrivite.

Cortul lui Tyn era mare şi bine luminat. Femeia aia nu călătorea ca un străjer oarecare. Din toată caravana, era, în multe privinţe, persoana care te intriga în cea mai mare măsură. Una dintre puţinii ochi-luminoşi, în afară de negustori. O femeie care purta sabie.

Shallan aruncă o privire dincolo de clapa ridicată şi văzu mai mulţi parshi care aşezau cina pe o masă scundă, la care puteai mânca stând pe jos. Parshii se grăbiră să iasă, şi ea îi privi bănuitoare.

Tyn stătea lângă o fereastră tăiată în pânză. Îşi purta haina lungă, cafenie, strânsă cu o centură în talie şi închisă aproape de sus până jos. Avea ceva care te ducea cu gândul la o rochie,

deşi era mult mai scorţoasă decât orice rochie pe care Shallan o văzuse vreodată, potrivită cu pantalonii băţoşi pe care Tyn îi purta pe dedesubt.

— I-am întrebat pe oamenii tăi, spuse Tyn fără să se întoarcă, şi mi-au spus că încă n-ai cinat. Le-am cerut parshilor să aducă mâncare pentru două persoane.

— Mulţumesc, răspunse Shallan intrând şi străduindu-se să vorbească fără nicio şovăire în glas.

Pentru oamenii din caravană, nu era o fată sfioasă, ci o femeie puternică. Teoretic.

— Le-am cerut oamenilor mei să nu lase pe nimeni să se apropie, zise Tyn. Putem vorbi deschis.

— Foarte bine, încuviinţă Shallan.

— Vreau să spun, continuă Tyn întorcându-se spre ea, că-mi poţi dezvălui cine eşti de fapt.

Părinte al Furtunii! Ce voia să zică?

— Sunt Shallan Davar, cum am spus deja.

— Da, răspunse Tyn apropiindu-se de masă şi aşezându-se. Te rog, adăugă, invitând-o cu un gest să i se alăture.

Shallan se aşeză cu grijă, într-o poziţie potrivită pentru o nobilă doamnă, cu genunchii îndoiţi într-o parte.

Tyn se instală cu picioarele încrucişate, după ce-şi ridicase haina, împingând-o scurt spre spate. Se apucă să mănânce, înmuind o bucată de lipie într-un sos care părea prea întunecat la culoare şi avea un miros prea iute ca să fie pentru femei.

— Mâncare pentru bărbaţi? întrebă Shallan.

— Am detestat întotdeauna definiţiile astea, zise Tyn. Am crescut în Tu Bayla, unde părinţii-mei lucrau ca interpreţi. Nu mi-am dat seama că anumite mâncăruri sunt pentru femei sau pentru bărbaţi decât după prima vizită în ţara părinţilor mei. Încă mi se mai pare o tâmpenie. Mănânc ce-mi place, şi cu asta basta.

Mâncarea lui Shallan era mai potrivită pentru o femeie, răspândea un miros mai degrabă dulce decât îmbietor, începu şi ea să mănânce, descoperind abia atunci cât de flămândă era.

— Am o distrestie, spuse Tyn.

Shallan îşi ridică privirea, ţinându-şi bucata de pâine cu vârful în castron.

— E în legătură cu una din Tashikk, continuă Tyn, aflată într-una dintre noile lor case de informare. Iei în slujba ta un

mijlocitor de acolo şi oamenii ăia îţi fac diverse servicii. Cercetează, pun întrebări, ba chiar îţi pot trimite mesajele, prin distrestii, în orice oraş mare din lume. E de-a dreptul spectaculos.

— Pare util, comentă Shallan cu prudenţă.

— Este, într-adevăr. Poţi afla tot felul de lucruri. De pildă, i-am cerut omului meu de legătură să afle tot ce se poate despre Casa Davar. După toate aparenţele, e un clan mic, puţin cunoscut, cu datorii foarte mari şi condus de un individ ciudat, despre care nu se ştie dacă mai e sau nu în viaţă. Are o fiică, Shallan, pe care s-ar părea că n-a întâlnit-o nimeni.

— Fiica aia sunt eu, ripostă Shallan. Prin urmare, aş zice că acel „nimeni” e o exagerare.

— Şi de ce călătoreşte prin Ţinuturile Îngheţate odrasla necunoscută a unei familii vedene lipsite de importanţă, împreună cu un grup de negustori de sclavi? De ce pretinde că e aşteptată pe Câmpiile Sfărâmate şi că salvarea ei va fi sărbătorită? Că are legături puternice, suficiente ca să-i permită să plătească o întreagă şleahtă de mercenari?

— Adevărul e uneori mai surprinzător decât o minciună.

Tyn zâmbi, apoi se aplecă spre ea.

— E în regulă, în faţa mea nu e nevoie să continui mascarada. Chiar faci treabă bună. Am lăsat deoparte iritarea pe care mi-ai stârnit-o şi m-am hotărât să mă las impresionată. Abia te-ai apucat de asta, dar ai talent.

— Care asta? întrebă Shallan.

— Arta şarlataniei, fireşte. Marea artă de a te da drept cine nu eşti, pentru a fugi apoi cu prada. Îmi place ce-ai făcut cu dezertorii ăştia. Ai riscat mult şi ai câştigat. Însă acum ai încurcat-o. Te dai drept cineva aflat cu câteva trepte mai sus pe scara socială şi făgăduieşti profituri grandioase. Am încercat şmecheria asta şi cea mai grea parte e la sfârşit. Dacă nu tragi bine sforile, „eroii” pe care i-ai recrutat te vor strânge de gât fără să stea pe gânduri. Am observat că ne duci către Câmpii târşâindu-ţi picioarele. Eşti nesigură, nu-i aşa? Nu ştii cum s-o scoţi la capăt?

— Exact, spuse Shallan, cu voce scăzută.

— Ei bine, zise Tyn începând să mănânce, sunt aici ca să te-ajut.

— Cu ce preţ?

Femeii din faţa ei cu siguranţă îi plăcea să vorbească. Shallan era dispusă s-o lase să continue.

— Vreau să iau parte la indiferent ce pui la cale, răspunse Tyn înfigându-şi pâinea în castron ca şi cum ar fi împlântat o sabie într-o carapace-mare. N-ai venit degeaba tocmai aici, în Ţinuturile Îngheţate. Nu pui la cale o înşelătorie neînsemnată, dar n-am cum să nu presupun că n-ai destulă experienţă ca s-o duci cu bine până la capăt.

Shallan bătu cu degetul în masă. Cine trebuia să fie pentru femeia aia? Cine era nevoie să fie?

„Pare o maestră în arta şarlataniei”, se gândi transpirând. „Nu pot duce de nas pe cineva ca ea.”

Numai că tocmai o făcuse. Din întâmplare.

— Cum de-ai ajuns aici? o întrebă. În fruntea gărzii unei caravane? Face parte din vreo înşelătorie?

Tyn râse.

— Asta? Nu, n-ar fi meritat osteneala. Poate că mi-am exagerat experienţa când m-am înţeles cu conducătorii caravanei, dar trebuia s-ajung pe Câmpiile Sfărâmate şi n-aveam mijloacele necesare ca s-o fac de una singură. Nu călătorind în siguranţă.

— Dar cum ajunge o femeie ca tine să fie lipsită de mijloace? insistă Shallan încruntându-se. Aş fi crezut că n-ar avea cum să ţi se întâmple aşa ceva.

— Chiar nu mi se întâmplă, răspunse Tyn gesticulând. După cum vezi foarte bine. Va trebui să te obişnuieşti să reconstruieşti dacă vrei să intri în breaslă. Banii vin şi se duc. M-am pomenit blocată în sud fără sfere şi îmi croiesc drum către meleaguri mai civilizate.

— Către Câmpiile Sfărâmate, spuse Shallan. Ai ceva de făcut acolo? O… şarlatanie la care te-ai gândit?

Tyn zâmbi.

— Acum nu e vorba despre mine, puştoaico. Vorbim despre tine şi de ceea ce pot face pentru tine. Am cunoştinţe în taberele de luptă. Acolo se află, practic, noua capitală a Alethkarului; tot ce e interesant în ţară se petrece acolo. Banii curg ca râurile după furtună, dar toată lumea le consideră un simplu hotar, aşa că legile sunt neclare. Când cunoaşte pe cine trebuie, o femeie poate prospera.

Tyn se aplecă din nou în faţă şi faţa i se înnegură.

— Dar, dacă n-are cunoştinţe, îşi poate face repede duşmani. Crede-mă, vrei să-i cunoşti pe cei pe care-i cunosc eu şi vrei să lucrezi pentru ei. Pe Câmpiile Sfărâmate nu se întâmplă nimic important fără aprobarea lor. Aşa că te întreb din nou. Cu ce speri s-o scoţi la capăt acolo?

— Ştiu… ceva despre Dalinar Kholin.

— Despre bătrânul Ghimpe Negru în persoană? întrebă Tyn surprinsă. În ultima vreme duce o viaţă plicticoasă, un soi de existenţă superioară, de parc-ar fi un erou de legendă.

— Da, bine, dar ceea ce ştiu o să fie de mare importanţă pentru el. De foarte mare importanţă.

— Ei, şi care-i secretul ăsta?

Shallan nu răspunse.

— Încă nu vrei să-ţi scoţi marfa la vedere, spuse Tyn. Mda, e de-nţeles. Şantajul e treabă complicată. O să te bucuri că mă faci părtaşă. Pentru că mă faci, nu?

— Da, răspunse Shallan. Sunt convinsă că pot învăţa multe lucruri de la tine.

25
MONŞTRI

Forma-fum printre oameni menită-i a fi furişată,
Formă a puterii, cu ale lor Unde îngemănată.
Redaţi-i iar splendoarea făr’ de seamăn.
Deşi chiar zeii înşişi, se ştie, au zămislit-o,
Cu mâna unui Nefăcut de fapt au făurit-o.
Puterea-i va să-ţi fie ori prieten, ori duşman.

— Din *Cântecul Ascultătorului despre Cronici,* strofa CXXVII

Kaladin îşi imagina că e greu s-ajungă într-o situaţie în care nu mai fusese niciodată. Fusese sclav şi chirurg, slujise şi pe câmpul de luptă, şi în sufrageria unor ochi-luminoşi. Pentru cei douăzeci de ani ai lui, văzuse multe. Uneori simţea că fuseseră chiar prea multe. Avea multe amintiri de care s-ar fi lipsit cu plăcere.

Totuşi, nu se aşteptase ca ziua aceea să-i înfăţişeze ceva atât de deplin şi tulburător de nefamiliar.

— Domnule? întrebă retrăgându-se cu un pas. Ce vrei să fac?

— Urcă-te pe calul ăla, spuse Dalinar arătându-i un animal care păştea în apropiere.

Creatura stătea complet nemişcată, aşteptând ca iarba să se furişeze afară din găurile ei. Pe urmă se repezea şi înşfăca repede o gură, ceea ce făcea iarba să se retragă brusc în adăposturi. Îşi umplea botul de fiecare dată, uneori smulgând firele din rădăcini.

Era unul dintre numeroasele animale care trândăveau şi se

cabrau în zonă. Kaladin continua să fie uluit de bogăţia unor oameni ca Dalinar; fiecare cal valora o grămadă de sfere. Şi Înaltul Prinţ voia să se urce el pe un astfel de animal.

— Soldat, spuse Dalinar, trebuie să ştii să călăreşti. S-ar putea să fie nevoie să-mi păzeşti fii pe câmpul de luptă. În plus, de cât timp ai avut nevoie ca s-ajungi la palat în noaptea când ai auzit de accidentul regelui?

— De aproape trei sferturi de oră, recunoscu Kaladin.

De atunci trecuseră patru zile în care se simţise adesea foarte nervos.

— Am grajduri lângă barăci, spuse Dalinar. Dacă ai fi ştiut să călăreşti, ai fi putut face drumul în mult mai puţin timp. Poate că n-o să-ţi petreci prea multă vreme în şa, dar o să fie o deprindere de mare importanţă pentru tine şi pentru prietenii tăi.

Kaladin se uită la ceilalţi oameni ai Podului Patru. Toţi ridicau din umeri – câţiva cu sfială –, în afară de Moash, care dădea din cap, nerăbdător.

— Cred că da, spuse Kaladin întorcându-se din nou spre Dalinar. Domnule, dacă eşti de părere că e important, o să încercăm.

— Minunat, zise Dalinar. Îi spun lui Jenet, care e mai-marele peste grajduri, să vină încoace.

— Îl aşteptăm cu nerăbdare, domnule, răspunse Kaladin, străduindu-se să dea impresia că vorbeşte cu sinceritate.

Doi dintre oamenii lui îl escortară pe Dalinar pe drumul către grajduri, nişte clădiri de piatră mari, solide. Din câte vedea Kaladin, caii nu se aflau înăuntru, erau lăsaţi să hoinărească liberi în acea zonă deschisă din vestul taberei. Era înconjurată de un zid scund, de piatră, peste care animalele ar fi putut sări cu uşurinţă dacă ar fi vrut.

Dar nu voiau. Cutreierau locul, pândind iarba sau tolănindu-se, fornăind şi nechezând. Pentru Kaladin, tot locul ăla avea un miros straniu. Nu de balegă, pur şi simplu de… cal. Ochi unul care păştea în apropiere, chiar lângă zid. Nu-i inspira încredere; caii erau făpturi mult prea inteligente. Animalele de povară potrivite, precum chullii, erau lente în mişcări şi supuse. Ar fi călărit pe un chull. Însă pe o creatură ca aia… cine putea şti ce gândea?

Moash veni lângă el, urmărindu-l cu privirea pe Dalinar.

— Îţi place de el, nu-i aşa? întrebă încet.

— E un comandant bun, răspunse Kaladin şi-i căută instinctiv din priviri pe Adolin şi pe Renarin, care călăreau în apropiere.

Se părea că animalele aveau nevoie să fie puse la treabă periodic ca să meargă totul bine. Creaturi afurisite.

— Nu te ataşa prea tare de el, Kal, spuse Moash, încă uitându-se la Dalinar. Şi nici nu te încrede prea mult în el. Nu uita că e ochi-luminoşi.

— N-am cum să uit, răspunse Kaladin sec. În plus, tu ai fost ăla gata să leşine de bucurie când ne-a oferit prilejul să călărim pe monştrii ăştia.

— Ai înfruntat vreodată un ochi-luminoşi călare pe unul dintre ei? întrebă Moash. Pe câmpul de luptă?

Kaladin îşi aminti tunetul copitelor, un bărbat în armură argintie. Prieteni morţi.

— Da.

— Atunci ştii ce avantaje îţi dau. Eu sunt bucuros să accept oferta lui Dalinar.

Mai-marele grajdurilor se dovedi a fi o femeie. Kaladin ridică din sprânceană când frumoasa tânără ochi-luminoşi se apropie de ei, urmată de doi grăjdari. Purta o rochie vorină tradiţională, dar nu din mătase, ci dintr-un material mai aspru, despicată în faţă şi în spate, de la glezne până la coapse. Pe dedesubt avea o pereche de pantaloni foarte feminini.

Părul ei negru era strâns la spate, într-o coadă, fără niciun fel de podoabe, iar trăsăturile ei erau încordate, aşa cum nu s-ar fi aşteptat să vadă pe chipul unei femei ochi-luminoşi.

— Înaltul Prinţ spune să vă las pe voi, bădăranilor, să v-atingeţi de caii mei, zise Jenet încrucişându-şi braţele la piept. Nu mi se pare deloc o idee bună.

— Din fericire, zise Kaladin, nici nouă.

Femeia îl măsură cu privirea din creştet până-n tălpi.

— Tu eşti ăla, nu-i aşa? Cel despre care vorbeşte toată lumea?

— Poate.

— Nu ţi-ar strica să te tunzi, pufni ea. Bine, căscaţi urechile, soldăţeilor! O să facem treaba asta aşa cum se cuvine. Nu vreau să-mi răniţi caii, s-a înţeles? Ascultaţi ce vă spun, şi ascultaţi cu atenţie.

Urmă una dintre cele mai plictisitoare şi mai lungi predici pe

care le auzise Kaladin în toată viaţa lui. Femeia le vorbi şi le tot vorbi despre poziţia în şa – cu spatele drept, dar nu încordat. Despre îndemnul care pune calul în mişcare – înghiontire cu călcâiele, dar nicio lovitură puternică. Despre modul în care să călărească, să respecte animalul, să ţină corect hăţurile şi să-şi păstreze echilibrul. Şi totul fără a le îngădui mai înainte nici măcar s-atingă vreuna dintre creaturi.

Într-un târziu, sosirea unui bărbat călare spulberă plictiseala. Din nefericire, era Adolin Kholin, în şaua monstrului său de cal alb. Era cu câteva palme mai înalt decât animalul pe care li-l arăta Jenet. Al lui Adolin părea dintr-o altă rasă, cu părul de un alb strălucitor şi ochi de nepătruns.

Adolin se uită la podari cu un zâmbet dispreţuitor, apoi întâlni privirea mai-marii grajdurilor şi surâse cu mai puţină superioritate.

— Jenet, spuse el. Arăţi minunat, ca întotdeauna. Porţi cumva o nouă rochie de călărie?

Femeia se aplecă fără să-l privească – tocmai le spunea cum se mână calul – şi culese o piatră. Apoi se întoarse şi o aruncă spre Adolin.

Prinţul tresări şi se feri, ridicându-şi un braţ în dreptul feţei, ca să se protejeze, dar ea greşi cu mult ţinta.

— Ei, haide, spuse el. Doar nu mai eşti supărată pentru că…

O altă piatră. Asta îi nimeri braţul.

— Prea bine, atunci, zise el, îmboldindu-şi calul, şi se îndepărtă în grabă, aplecat ca să nu le ofere pietrelor o ţintă prea largă.

În cele din urmă, după ce le arătă cum se pun şaua şi frâul calului, Jenet îşi încheie lecţia şi consideră că deveniseră demni să atingă câteva animale. O grămadă de grăjdari de-ai ei, bărbaţi şi femei deopotrivă, se răspândiră grăbiţi pe câmp, să aleagă cai potriviţi pentru şase podari.

— Ai o mulţime de femei la grajduri, observă Kaladin, adresându-i-se lui Jenet, în timp ce oamenii ei îşi vedeau de treabă.

— Călăria nu e pomenită în *Arte şi Măreţie*, răspunse ea. Pe vremea aia, caii nu erau prea bine cunoscuţi. Radianţii aveau ryshadiumi, dar nici măcar regii n-ajungeau prea uşor să stăpânească un cal obişnuit.

Îşi purta mâna interzisă ascunsă în mânecă, spre deosebire

de cele mai multe femei ochi-întunecaţi din slujba ei, care aveau mănuşi.

— Şi de ce are asta importanţă? întrebă Kaladin.

Ea se încruntă şi îl privi nedumerită.

— *Arte şi Măreţie*... repetă. Fundamentul artelor masculine şi feminine... Fireşte. Mă tot uit la însemnele de căpitan de pe umerii tăi, dar...

— Dar nu sunt decât un ochi-întunecaţi ignorant?

— Bineînţeles, dacă aşa-ţi place să spui. Nu contează. Uite ce e, n-o să-ţi ofer o lecţie despre arte – oricum am obosit deja tot vorbind pentru voi. Să zicem doar că grăjdar poate fi oricine vrea, e bine?

Kaladin observă că-i lipsea rafinamentul lustruit, pe care ajunsese să se aştepte să-l găsească la femeile ochi-luminoşi, şi găsi că lucrul ăsta era înviorător. Prefera o femeie care nu se sfia să-i arate că-l priveşte de sus.

Grăjdarii scoaseră caii din ţarcul lor şi îi aduseră pe un teren de călărie în formă de cerc. Un grup de parshendi cu ochii plecaţi veniră cu şei, pături pentru şei şi frâie – Kaladin ştia cum se numesc pentru că ascultase predica lui Jenet.

Kaladin îşi alese apoi un cal care nu părea prea rău, mai scund decât alţii, cu coama miţoasă şi părul cafeniu. Îl înşeuă cu ajutorul unui grăjdar. În apropiere, Moash terminase deja şi se arunca în şa. Odată ce-şi luă grăjdarul mâna de pe frâu, animalul se puse în mişcare fără să aştepte vreun îndemn.

— Hei! strigă Moash. Opreşte-te! Prr! Cum îl fac să stea locului?

— Ai lăsat frâul să cadă! strigă Jenet în urma lui. Neghiob lovit de furtună! N-ai auzit nimic din ce-am spus?

— Frâul, bombăni Moash străduindu-se să-l apuce. Nu-l pot pocni peste cap cu o trestie, cum faci cu chullii?

Jenet îşi frecă apăsat fruntea.

Kaladin se uită în ochii animalului pe care-l alesese.

— Uite ce e, spuse foarte încet, tu nu vrei să facem asta. Nici eu nu vreau. Hai să ne purtăm frumos unul cu altul şi să terminăm cât mai repede.

Calul fornăi uşor. Kaladin trase adânc aer în piept, apoi se prinse de şa aşa cum i se spusese şi puse un picior în scară. Se legănă de câteva ori, apoi se aruncă în şa. Se prinse de oblâncul ei înalt şi se ţinu bine, pregătindu-se să fie azvârlit dacă

animalul o lua la fugă.

Calul îşi lăsă capul în jos şi începu să lingă pietre.

— Hei, spuse Kaladin ridicând frâul. Haide. S-o luăm din loc.

Animalul nu-i dădu nicio atenţie.

Kaladin încercă să-l îmboldească, aşa cum fusese învăţat. Calul nu se clinti.

— Ar trebui să fii un soi de căruţă cu picioare, îi spuse Kaladin. Preţul tău e mai mare decât al unui sat. Dovedeşte-mi că e binemeritat. Mişcă-te! Mergi! Înainte!

Calul lingea pietrele.

„Ce face creatura?”, se întrebă Kaladin aplecându-se într-o parte. Observă, surprins, că iarba ieşea din găurile ei. „Când linge, o păcăleşte, o face să creadă că plouă.”

După o mare furtună, plantele se deschideau adesea, ca să se sature de apă, chiar dacă insectele se hotărau să le devoreze. „Deştept animal. Leneş. Dar deştept.”

— Trebuie să-i arăţi cine e şeful, spuse Jenet, în trecere pe lângă el. Ţine frâul strâns, îndreaptă-ţi spatele şi trage capul iepei în sus, n-o mai lăsa să mănânce. Dacă nu eşti hotărât, o să te domine ea.

Kaladin se strădui să-i urmeze sfatul şi reuşi – într-un târziu – să întrerupă masa animalului. Iapa mirosea într-adevăr straniu, dar nu era un miros neplăcut. O făcu să meargă şi, odată ce se puseră în mişcare, descoperi că nu era chiar atât de greu s-o ducă pe unde voia. Însă i se părea bizar să hotărască o altă fiinţă încotro se îndreaptă el. Da, avea frâul, dar iapa putea să se răzvrătească în orice clipă şi s-o ia la fugă fără s-o poată împiedica într-un fel sau altul. O jumătate întreagă de lecţie, Jenet le spusese să nu sperie caii, să rămână nemişcaţi dacă animalul o pornea în galop şi să nu se apropie de niciunul din spate luându-l prin surprindere.

În şa, i se părea că stă mai sus decât îşi imaginase. Ar fi ajuns pe pământ căzând de la o înălţime demnă de luat în considerare. Mână calul şi, în scurt timp, izbuti să-l aducă înadins alături de al lui Natam. Podarul cu faţă prelungă ţinea de frâu de parcă ar fi avut în mâini pietre preţioase, temându-se să tragă de el sau să-şi îndrepte calul într-o direcţie sau alta.

— Nu-mi vine să cred că oamenii călăresc pe creaturile astea cu un scop, spuse Natam.

Avea accentul ţăranilor alethi şi ciuntea cuvintele de parcă ar

fi muşcat din ele înainte de a le rosti până la capăt.

— Vreau să spun că nu ne mişcăm mai repede decât dacă am merge pe jos, nu?

Kaladin îşi aminti din nou de îndepărtatul atac al călăreţului Cristalpurtător. Da, îşi dădea seama ce rost avea întrebuinţarea cailor. De sus era mai uşor să loveşti cu forţă, iar mărimea animalului – masivitatea şi avântul lui – îi înspăimânta pe luptătorii pedeştri şi-i împrăştia.

— Cred că se poate merge mai repede decât o fac ăştia, spuse. Pun prinsoare că ne-au dat pentru instrucţie cai bătrâni.

— Da, pesemne, încuviinţă Natam. Nu e rece. Nu m-aş fi aşteptat. Am călărit pe chulli. Animalul ăsta n-ar fi trebuit să fie atât de… cald. Îţi vine greu să crezi că o astfel de creatură costă cât costă. E ca şi cum aş călări pe un morman de broami de smarald, zise el, apoi şovăi o clipă uitându-se în urmă. Numai că dosurile smaraldelor nu sunt nici pe departe atât de ocupate…

— Natam, ţi-aduci aminte ziua în care cineva a încercat să-l ucidă pe rege? întrebă Kaladin.

— O, sigur că da. Am fost printre cei care-au dat fuga acolo şi l-au găsit fluturând în vânt, ca urechile Părintelui Furtunii.

Kaladin zâmbi. Cândva, omul ăla abia dacă izbutea să rostească două propoziţii una după alta şi se uita mereu în pământ, posomorât. Distrus de timpul pe care şi-l petrecuse în slujba de podar. Ultimele câteva săptămâni îi fuseseră prielnice. Fuseseră prielnice pentru ei toţi.

— Înainte de furtuna din noaptea aia a ieşit cineva pe balcon? spuse Kaladin. Vreun servitor pe care nu l-ai recunoscut? Vreun soldat care nu făcea parte din Garda Regelui?

— Nu-mi aduc aminte să fi fost vreun servitor, răspunse Natam mijindu-şi ochii, apoi fostul lucrător al pământului căpătă un aer gânditor. Am vegheat asupra regelui toată ziua, domnule, împreună cu garda lui. Nu mi-a sărit în ochi nimic neobişnuit. Am… Prr!

Calul său începuse brusc să alerge, luând-o înaintea lui Kaladin.

— Gândeşte-te! strigă acesta în urma lui. Vezi ce-ţi poţi aduce aminte!

Natam dădu din cap, continuând să ţină frâul de parcă ar fi fost de sticlă şi refuzând să tragă de el sau să conducă animalul. Kaladin clătină din cap.

Pe lângă el trecu un cal mic în galop. Prin aer. Un cal luminos. Syl chicoti, schimbându-şi forma şi răsucindu-se în jurul lui Kaladin ca o panglică de lumină înainte de a se aşeza chiar în faţa lui, pe gâtul calului.

Se lăsă pe spate, zâmbind larg, apoi se încruntă când îi văzu faţa.

— Nu te distrezi, spuse.

— Începi să vorbeşti ca mama.

— Sunt fascinantă? întrebă ea. Uimitoare, spirituală, înţeleaptă?

— Te repeţi.

— Sunt fascinantă? Uimitoare, spirituală, înţeleaptă?

— Foarte amuzant.

— Spuse el, fără să râdă, ripostă ea încrucişându-şi braţele. Bine, prin urmare ce te ursuzeşte?

— Ce mă ursuzeşte? se încruntă Kaladin. Ăsta e un cuvânt?

— Nu ştii?

El clătină din cap.

— Da, răspunse ea cu un aer solemn. Da, cu siguranţă este.

— Ceva pare straniu. Vorbesc despre discuţia mea cu Natam, de adineauri.

Trase de frâu, împiedicându-şi iapa să se aplece şi să smulgă din nou iarbă. Creatura era foarte concentrată.

— Despre ce-aţi vorbit?

— Despre încercarea de asasinat, răspunse Kaladin mijindu-şi ochii. L-am întrebat dacă a văzut pe cineva înainte de… se opri el, şovăind o clipă. Înainte de furtună.

Se uită în jos şi întâlni ochii lui Syl.

— Chiar furtuna ar fi putut distruge balustrada, spuse apoi.

— Ar fi strâmbat-o! spuse Syl, ridicându-se în picioare şi zâmbind. Ooohhh…

— Fusese tăiată, mortarul de la bază se sfărâmase, continuă Kaladin. Pun prinsoare că forţa vântului n-a fost mai mică decât greutatea cu care s-a sprijinit regele.

— Atunci probabil a fost tăiată după furtună, zise Syl.

Într-un timp mult mai scurt. Kaladin îşi întoarse calul către Natam. Din nefericire, nu era deloc uşor să-l ajungă din urmă. Celălalt cal mergea la trap, spre evidenta spaimă a călăreţului său, iar Kaladin nu-şi putea face iapa să se mişte mai repede.

— Ai necazuri, băiatule de pod? întrebă Adolin apropiindu-se.

Kaladin îi aruncă o privire. Părinte al Furtunii, era greu să nu te simţi pitic când călăreai alături de monstrul prinţului! Încercă să-şi grăbească iapa. Dar copitele ei continuau să răsune în acelaşi ritm unic, mergând pe cercul care era un soi de pistă de alergare pentru cai.

— Stropitoare trebuie să fi fost mai sprintenă în tinereţea ei, adică acum vreo cincisprezece ani, zise Adolin arătând cu capul spre iapa lui Kaladin. Sincer vorbind, sunt surprins că mai trăieşte, dar pare foarte bună pentru lecţiile de călărie ale copiilor. Sau ale podarilor.

Kaladin nu-l luă în seamă şi continuă să privească drept înainte, încercând să facă iapa să-şi grăbească pasul, ca să-l ajungă pe Natam.

— Ei, dacă vrei ceva mai vioi, continuă Adolin arătând într-o parte, Furtună de Vis, de acolo, s-ar putea să-ţi placă mai mult.

Îi arăta un animal mai mare şi mai zvelt, aflat într-un ţarc separat, înşeuat şi legat de un stâlp înfipt într-o groapă şi fixat cu mortar. Frânghia lungă îi îngăduia să se avânte în câte un galop scurt, dar numai pe cercul din ţarc. Îşi azvârlea capul pe spate, fornăind.

Adolin îşi îmboldi calul şi se îndepărtă, trecând pe lângă Natam.

„Zău, Furtună de Vis?”, îşi spuse Kaladin cercetând animalul din priviri. Cu siguranţă era mai sprinten decât Stropitoare. Dar părea şi dornic să muşte din oricine s-ar fi apropiat.

Kaladin o întoarse pe Stropitoare într-acolo. Odată ajuns în preajmă, încetini – iapa lui era mult prea încântată să încetinească – şi descălecă. Asta se dovedi o treabă mai grea decât îşi închipuise, dar izbuti să nu cadă pe burtă.

Odată ce se văzu cu picioarele pe pământ, îşi puse mâinile în şolduri şi studie calul care alerga în ţarcul său.

— Nu spuneai tu, zise Syl plimbându-se pe capul lui Stropitoare, că mai bine mergi pe jos decât să te laşi purtat pe spinarea unui cal?

— Ba da, răspunse Kaladin.

Nu-şi dăduse seama, dar avea în trup ceva Lumină de Furtună. Doar un strop. Ieşea când vorbea, imposibil de zărit dacă nu te uitai cu destulă atenţie ca să desluşeşti o uşoară deformare a aerului.

— Atunci de ce te gândeşti să-l călăreşti pe ăla?

— Iapa asta, răspunse Kaladin, arătând spre Stropitoare, e numai pentru plimbări. Şi mă pot plimba foarte bine şi pe picioarele mele. Celălalt e un animal cu care mergi la război.

Moash avea dreptate. Caii îţi ofereau un avantaj pe câmpul de luptă, aşa că el unul trebuia să fie măcar învăţat cu ei.

„E acelaşi argument pe care mi l-a adus Zahel, ca să mă convingă să-nvăţ să lupt împotriva unei Cristalsăbii”, îşi spuse Kaladin, neliniştindu-se. „Şi l-am refuzat.”

— Ce crezi că faci? întrebă Jenet, venind spre el călare.

— O să mă urc pe ăla, răspunse Kaladin arătând spre Furtună de Vis.

Jenet pufni.

— O să te azvârle jos cât ai clipi şi-o să-ţi spargi capul, podarule. Iapa asta nu se poartă frumos cu călăreţii.

— Are şa.

— Ca să se-nveţe s-o poarte.

Iapa făcu în galop un tur al ţarcului, apoi îşi încetini goana.

— Nu-mi place privirea asta a ta, spuse Jenet mânându-şi calul într-o parte.

Animalul bătea nervos din picior, de parcă ar fi fost nerăbdător s-o rupă la fugă.

— O să fac o încercare, spuse Kaladin înaintând.

— N-o să poţi nici măcar să urci în şa, zise Jenet.

Îl privea cu atenţie, părând curioasă ce-o să facă, deşi lui Kaladin i se părea că-şi face griji mai degrabă pentru cal decât pentru el.

Syl coborî din zbor pe umărul lui Kaladin.

— O să fie la fel ca pe terenul de instrucţie al ochi-luminoşilor, nu-i aşa? zise el. O s-o sfârşesc căzut pe spate, holbându-mă la cer şi simţindu-mă ca un prost.

— Probabil, răspunse Syl cu nepăsare. De ce-o faci? Din pricina lui Adolin?

— Nu. Prinţişorul n-are decât să se ducă furtunii.

— Atunci de ce?

— Fiindcă mi-e frică de creaturile astea.

Syl îl privi cu uimire, dar pentru el răspunsul avea sens. Răsuflând greu şi prelung după galop, Furtună de Vis se uită la el. Ochii li se întâlniră.

— Furtuni! strigă Adolin, din spatele lui. Băiatule de pod, opreşte-te! Eşti nebun?

Kaladin se opri lângă iapă. Ea se retrase câţiva paşi, dar îl lăsă să-i atingă şaua. El mai absorbi puţină Lumină de Furtună şi îşi făcu vânt ca să-ncalece.

— Blestem! Ce…? strigă Adolin.

Kaladin nu auzi mai mult de-atât. Ajutat de Lumina de Furtună, saltul său îl azvârli mai sus decât ar fi izbutit probabil să se avânte un om obişnuit, dar nu-şi atinse ţinta perfect. Se prinse de oblânc şi-şi aruncă un picior peste şa, însă iapa începu să se zvârcolească.

Era un animal incredibil de puternic, într-un contrast puternic şi evident cu Stropitoare. Kaladin reuşi cu greu să nu zboare de pe spatele lui la prima zvâcnire.

Mătură şaua cu o mişcare largă a mâinii, turnând în ea Lumină de Furtună şi lipind-o de el însuşi. Asta nu-l ajută decât să nu fie azvârlit ca o zdreanţă mototolită, transformându-l în schimb într-o zdreanţă care se legăna înainte şi înapoi. Izbuti cumva să se ţină de coama iepei şi, strângând din dinţi, se strădui din răsputeri să nu leşine din pricina zgâlţâielilor.

Terenul din jur i se înceţoşă în faţa ochilor. Singurele sunete pe care le auzea erau bătăile inimii lui şi tropotul copitelor. Pustiitorul de animal se mişca precum furtuna însăşi, dar Kaladin era lipit de şa, la fel de sigur ca şi cum ar fi fost bătut în cuie. După ceea ce i se păru o eternitate, iapa se opri – suflând greu, cu spume.

Lumea încetă să se învârtă în faţa ochilor lui Kaladin şi, odată ce i se limpezi vederea, zări un grup de podari care îl ovaţionau ţinându-se la distanţă. Adolin şi Jenet, amândoi călare, se holbau la el cu un soi de amestec de groază şi veneraţie. Kaladin zâmbi.

Apoi, cu o ultimă zvâcnire puternică, Furtună de Vis îl trânti la pământ.

Nu-şi dăduse seama că Lumina de Furtună din şa se terminase. Ca deplină îndeplinire a previziunii sale de mai înainte, se trezi întins pe spate şi privind năucit cerul, fără să-şi poată aduce aminte ce se petrecuse în ultimele câteva secunde. În jurul lui, din pământ începură să iasă şerpuind câţiva durerospreni, mâini mici, portocalii, dând să înşface câte ceva dintr-o parte sau alta.

Un cap cabalin, cu ochi de nepătruns, se aplecă deasupra lui. Iapa fornăi. Mirosea a umezeală şi a iarbă.

— Monstrule, spuse Kaladin. Ai aşteptat să mă destind, apoi

m-ai azvârlit.

Iapa fornăi din nou şi el se pomeni râzând. Furtuni, dar îi plăcuse! Nu putea explica de ce, dar disperarea cu care se străduise să se agaţe de animalul care se zvârcolea fusese de-a dreptul însufleţitoare.

În timp ce se ridica, scuturându-se de praf, din mulţime se desprinse însuşi Dalinar, încruntat. Kaladin nu-şi dăduse seama că Dalinar mai era prin preajmă. Se uită de la Furtună de Vis la Kaladin, apoi ridică din sprânceană.

— Nu pot alerga după asasini pe un cal fără vlagă, domnule, spuse tânărul şi salută.

— Da, încuviinţă Dalinar, dar se obişnuieşte să-ţi instruieşti oamenii folosind, pentru început, arme fără tăiş, soldat. Eşti teafăr?

— Nevătămat, domnule.

— Ei bine, se pare că oamenii tăi se antrenează cu zel, zise Dalinar. O să vă dau oficial permisiunea. În următoarele câteva săptămâni, tu şi alţi cinci, aleşi de tine, veţi veni aici în fiecare zi, să vă deprindeţi cu călăria.

— Da, domnule.

Avea să găsească timp pentru asta. Cumva.

— Bun, zise Dalinar. M-am gândit la propunerea ta de a trimite patrule în afara taberelor de război şi mi se pare înţeleaptă. Nu văd de ce n-aţi începe peste două săptămâni. Să luaţi cu voi şi nişte cai, ca să vă antrenaţi în câmp deschis.

Jenet scoase un sunet sugrumat.

— În afara aşezării, Luminlordul meu? Dar… tâlharii…

— Pentru asta sunt caii aici, Jenet. Ca să ne fie de folos, spuse Dalinar. Căpitane, o să ai grijă să iei destui oameni ca să aperi caii, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Bun. Dar pe ăsta să-l lăsaţi aici, adăugă Dalinar fluturându-şi mâna către Furtună de Vis.

— Ăăă… da, domnule.

Dalinar dădu din cap, îndepărtându-se şi ridicând o mână ca să facă semn cuiva pe care Kaladin nu-l vedea. Tânărul începu să-şi frece cotul la care se lovise. Lumina de Furtună rămasă în el îi vindecase mai întâi capul şi se terminase înainte de-a ajunge la cot.

Oamenii Podului Patru se întoarseră la caii lor când le strigă

Jenet să încalece din nou ca să treacă la următoarea etapă a învăţării. Kaladin se văzu alături de Adolin, care rămăsese în şa.

— Mulţumesc, spuse tânărul prinţ, fără tragere de inimă.

— Pentru ce? întrebă Kaladin trecând pe lângă el în drum spre Stropitoare, care continua să ronţăie iarbă fără să se sinchisească de agitaţia din jur.

— Fiindcă nu i-ai spus tatei că eu te-am îmboldit să faci asta.

— Nu sunt idiot, Adolin, spuse Kaladin urcându-se în şa. Sunt în stare să-mi dau seama în ce mă bag.

Îşi desprinse iapa de iarbă cu o oarecare greutate şi primi câteva sfaturi de la un grăjdar.

În cele din urmă, se îndreptă din nou către Natam. Mersul era cu suişuri şi coborâşuri, dar aproape că învăţase să se mişte odată cu animalul de sub el – asta se numea postură în şa – astfel încât să nu se lovească de el prea des.

Natam îl privi apropiindu-se.

— Nu e drept, domnule.

— Ceea ce am făcut cu Furtună de Vis?

— Nu. Faptul că poţi să călăreşti. Pari s-o faci atât de firesc.

El n-avea impresia asta.

— Vreau să mai vorbim despre noaptea aia.

— Domnule? se miră bărbatul cu faţă prelungă. Încă nu m-am gândit. Am fost puţin ocupat.

— Am altă întrebare, zise Kaladin aducând caii unul lângă altul. Te-am întrebat ce s-a întâmplat în timpul schimbului tău din ziua aia, dar ce s-a mai întâmplat după ce-am plecat eu? Pe balcon a ieşit şi altcineva în afară de rege?

— Numai oamenii din gardă, domnule.

— Spune-mi care anume, insistă Kaladin. Poate au văzut ceva.

Natam ridică din umeri.

— Eu am stat aproape tot timpul de pază la uşă. Regele a mai rămas o vreme în salon. Cred că Moash a ieşit.

— Moash, repetă Kaladin încruntându-se. Schimbul lui n-ar fi trebuit să se încheie până atunci?

— Ba da. Dar a mai rămas pe-acolo. A spus că vrea să vadă dacă regele s-a dus cu bine la culcare. În timp ce aştepta, a ieşit să stea de pază pe balcon. De obicei vrei să fie unul dintre noi acolo, afară.

— Mulţumesc, spuse Kaladin. O să vorbesc cu el.

Îl găsi pe Moash ascultând-o cu atenţie pe Jenet, care îi dădea

nişte explicaţii. Moash părea să se fi deprins repede cu călăria – părea să prindă totul foarte repede. Când îi învăţase pe podari să lupte, Moash îi fusese cel mai bun elev.

Kaladin îl urmări câteva clipe cu privirea, încruntându-se. Pe urmă îşi veni în fire.

„Ce-ţi trece prin cap? Că Moash ar putea avea ceva de-a face cu încercarea de asasinat? Nu fi prost."

Ideea era ridicolă. În plus, Moash nici n-avea Cristalsabie.

Îşi întoarse calul. Dar, când o făcu, văzu cu cine se întâlnise Dalinar. Cu Luminlordul Amaram. Erau prea departe ca să-i poată auzi, dar observă amuzamentul de pe chipul lui Dalinar. Adolin şi Renarin călăreau către cei doi şi răspunseră cu un zâmbet larg când le făcu Amaram cu mâna.

Kaladin se înfurie – o furie bruscă, înverşunată, aproape înăbuşitor de puternică – şi-şi încleştă pumnii. Răsuflarea îi ieşi din piept şuierătoare. Asta îl surprinse. Crezuse că-şi îngropase ura mult mai adânc.

Îşi întoarse înadins calul în direcţia opusă, dintr-odată nerăbdător să plece în patrulare cu noii recruţi.

Îi surâdea ideea de-a se îndepărta de taberele de război.

Pe poporul nostru dau vina
Pentru acel ţinut nimicit.
Cetatea ce-l domina
Trona pe ţărmu-i din răsărit.
Puterea ne-a scris în tomuri, spre a se şti:
N-au sfărâmat zeii noştri acele câmpii.

— Din *Cântecul Ascultătorului despre Războaie,* strofa LV

Adolin se năpusti în prima linie a parshendilor, fără să se sinchisească de armele lor, repezindu-se cu umărul în duşmanul din faţa lui. Bărbatul parshendi gemu şi cântecul îi tremură când Adolin se roti în loc, învârtindu-şi Cristalsabia. Zvâcnirile armei îi spuneau când trecea prin carne.

Se opri, neluând în seamă strălucirea Luminii de Furtună prelinse dintr-o crăpătură de pe umărul său. În jur i se prăbuşeau trupuri cu ochi arşi în cap. Propria răsuflare îi umplea coiful, fierbinte şi umedă.

„Acolo”, îşi spuse înălţându-şi sabia şi atacând, cu oamenii lui umplând golul din jur. Măcar de data asta nu erau podarii, ci soldaţi adevăraţi. Pe podari îi lăsase pe platoul de unde pornise asaltul. Nu voia în jurul lui oameni care n-aveau de gând să lupte cu parshendii.

Adolin şi oamenii săi îşi croiră drum printre duşmani, alăturându-se unui grup înverşunat de soldaţi în uniforme verzi cu vipuşti aurii, conduşi de un bărbat în Cristalarmură de

aceleaşi culori. Nu avea şi Sabie, lupta cu un ciocan imens, pentru Cristalpurtători.

Adolin îşi făcu loc până ajunse lângă el.

— Jakamav? întrebă el. Eşti teafăr?

— Teafăr? veni răspunsul, cu vocea înăbuşită de coif, apoi Jakamav îşi săltă viziera cu o mişcare bruscă, scoţând la vedere un zâmbet larg. Mă simt minunat!

Râse, cu ochii de un verde palid arzând de Fiorul luptei. O senzaţie pe care Adolin o cunoştea.

— Erai aproape înconjurat! spuse Adolin întorcându-se să înfrunte un grup de parshendi care năvăleau luptând în perechi.

Adolin îi respecta fiindcă atacau Cristalpurtători, în loc să fugă. Mergeau la moarte sigură, dar, dacă învingeau, puteau schimba cursul luptei.

Jakamav râse, părând tot atât de încântat ca atunci când se delecta ascultând o cântăreaţă într-o tavernă, şi râsul lui era molipsitor. Adolin se pomeni zâmbind cu gura până la urechi când intră în luptă cu parshendii, secerându-i cu lovitură după lovitură. Războiul nu-l încânta ca un duel bun, dar, pe moment, lupta, deşi grosolană, i se părea provocatoare şi îi făcea plăcere.

Câteva clipe mai târziu, duşmanii îi zăceau morţi la picioare şi el se răsuci în căutarea altei provocări. Se aflau pe un platou de o formă foarte bizară; înainte de sfărâmarea câmpiilor fusese un deal înalt, din care jumătate ajunsese pe un platou alăturat. Nu-şi putea imagina ce soi de forţă despicase dealul de sus, în loc să-l spargă în partea de jos.

Nici forma dealului nu era una obişnuită, aşa că poate asta avea de-a face cu felul în care se rupsese. Părea mai degrabă o piramidă lată, turtită, cu numai trei trepte. O bază mare, deasupra ei un al doilea platou, lat de vreo cincisprezece stânjeni, apoi un al treilea, mai mic, ca o culme aflată chiar în centrul celorlalte două. Aproape ca un tort din trei straturi, tăiat cu un cuţit mare chiar pe mijloc.

Adolin şi Jakamav luptau pe a doua treaptă a câmpului de bătălie. La drept vorbind, Adolin nu era obligat să ia parte la acel asalt. Nu era rândul armatei lui. Însă venise ca să pună în practică o altă parte a planului lui Dalinar. Nu conducea decât o mică forţă de atac, dar era bine că îşi făcuse apariţia. Jakamav fusese înconjurat acolo, pe a doua treaptă, şi soldaţii obişnuiţi n-ar fi putut străpunge încercuirea.

După sosirea lui, parshendii fuseseră împinşi către marginile acelei trepte. Treapta de deasupra încă se afla în stăpânirea lor; acolo apăruse pupa. Asta îi punea într-o poziţie neprielnică. Da, stăpâneau partea cea mai înaltă a platoului, dar, ca să-şi asigure retragerea, ar fi trebuit să deţină şi pantele dintre trepte. Era evident că speraseră să ia nestemata înainte de sosirea umanilor.

Cu o lovitură de picior, Adolin împinse un parshendi dincolo de marginea treptei, azvârlindu-l astfel de la o înălţime de aproape cinci stânjeni peste cei care luptau pe treapta de dedesubt. Apoi se uită în dreapta lui. Panta pe care se putea urca era aproape, dar parshendii îngrămădiţi blocau drumul. Lui Adolin chiar i-ar fi plăcut s-ajungă sus.

Se uită la panta abruptă dintre treapta pe care se afla şi cea de sus.

— Jakamav! strigă arătându-i peretele drept.

Jakamav îi urmări gestul, privind în sus. Apoi se retrase din încăierare.

— E nebunie curată! spuse când Adolin se repezi într-acolo.

— Cu siguranţă.

— Atunci s-o facem!

Îi întinse ciocanul lui Adolin, care i-l puse în teaca de pe spate. Pe urmă alergară amândoi către stâncă şi începură să urce.

Apărate de armură, degetele lui Adolin răzuiau piatra când se trăgea în sus. De jos, soldaţii îi ovaţionau şi îi încurajau. Avea de ce să se prindă, dar n-ar fi făcut aşa ceva fără Armura care îl ajuta să se împingă în sus şi care l-ar fi protejat dacă ar fi căzut.

Totuşi, ceea ce făceau ei era nebunie curată. Odată ajunşi sus, aveau să se trezească înconjuraţi. Dar doi Cristalpurtători puteau face lucruri uimitoare dacă îşi păzeau spatele unul altuia. În plus, dacă erau copleşiţi, puteau sări de pe stâncă, presupunând că Armurile încă le erau destul de nevătămate ca să-i scape cu viaţă.

Era genul de mişcare riscantă pe care Adolin nu cuteza s-o facă dacă tatăl lui se afla pe câmpul de luptă.

Se opri la jumătatea urcuşului. Parshendii se adunaseră pe marginea treptei de sus, aşteptându-i.

— Ai vreun plan ca să putem pune piciorul deasupra? întrebă Jakamav agăţându-se de stâncă alături de el.

Adolin dădu din cap.

— Tu pregăteşte-te să mă susţii.
— Bineînţeles, zise Jakamav şi se uită în sus, cu faţa ascunsă de coif. Apropo, ce cauţi aici?
— M-am gândit că nicio armată n-ar refuza nişte Cristalpurtători dornici s-o ajute.
— Cristalpurtători? Mai mulţi?
— Renarin e jos.
— Sper că nu luptă.
— E înconjurat de un grup mare de soldaţi cărora li s-a ordonat foarte clar să nu-l lase să intre în încăierare. Însă tata vrea ca Renarin să vadă câteva asalturi.
— Ştiu ce face Dalinar, spuse Jakamav. Încearcă să arate ce înseamnă spiritul alierii, sperând că-i poate face pe înalţii prinţi să renunţe la rivalitate. Îşi trimite Cristalpurtătorii în ajutor, chiar dacă asaltul nu e al lui.
— Te plângi?
— Nu. Să vedem dacă poţi face o breşă sus. O să am nevoie de câteva clipe ca să-mi scot ciocanul.
Adolin zâmbi larg la adăpostul coifului şi începu din nou să urce. Jakamav, latifundiar şi Cristalpurtător vasal înaltului Prinţ Roion, îi era prieten bun. Era important ca ochi-luminoşii ca Jakamav să-i vadă pe Dalinar şi pe Adolin trecând la fapte pentru a făuri un Alethkar mai bun. Poate că alte câteva episoade ca acela puteau dovedi valoarea unei alianţe demne de încredere, care trebuia să ia locul perfidei coaliţii vremelnice reprezentate de Sadeas.
Adolin continuă să urce, urmat îndeaproape de Jakamav, până ce ajunse la mai puţin de doi stânjeni distanţă de vârf. Parshendii se îngrămădiseră deasupra, cu ciocane şi ghioage în poziţie de atac – erau armele potrivite ca să înfrunţi un Cristalpurtător. Alţii, aflaţi ceva mai departe, trăgeau cu săgeţi, care ricoşau pe Armură fără să-i facă vreun rău.
„Bun”, se gândi Adolin, agăţat cu o singură mână de stâncă şi întinzându-şi-o pe cealaltă într-o parte, ca să-şi cheme Sabia. Pe urmă şi-o înfipse în piatră, cu latul în sus. Urcă până ce ajunse lângă Sabie.
Apoi păşi pe Sabie.
Cristalsăbiile nu se puteau rupe – abia dacă era cu putinţă să se strâmbe –, aşa că îl ţinu. Avu imediat un sprijin bun pentru tălpi, destul de departe de peretele stâncos ca să-şi poată lua

avânt, prin urmare se ghemui şi sări, iar Armura îl azvârli în sus. Când trecu pe lângă marginea treptei de sus a platoului, se prinse de perete, chiar sub picioarele parshendilor, şi se împinse în el ca să se azvârle peste duşmanii care-l aşteptau.

Îşi întrerupseră cântecul când îi izbi cu forţa unui bolovan. Îşi trase picioarele sub el, chemându-şi Sabia cu un gând, apoi se azvârli cu umărul într-un grup de parshendi. Începu să împartă pumni în toate părţile, zdrobind pieptul cuiva, apoi capul altcuiva. Carapacea care le servea drept armură soldaţilor duşmani pocnea cu zgomote îngreţoşătoare, iar pumnii lui îi azvârleau pe spate, aruncându-i pe unii de pe stâncă.

Primi câteva lovituri peste braţe înainte să i se formeze în sfârşit Sabia în mână. Se roti cu ea în mâini, atât de concentrat ca să-şi păstreze poziţia, încât nu-l observă pe Cristalpurtătorul în verde decât după ce apăru alături de el, zdrobind duşmanii cu ciocanul.

— Îţi mulţumesc că mi-ai aruncat în cap un pluton de parshendi, îi strigă Jakamav rotindu-şi arma. A fost o surpriză minunată.

Adolin rânji.

— Pupa, spuse arătând spre ea.

Pe treapta de sus nu erau mulţi parshendi, dar mulţi alţii tocmai urcau panta. Adolin şi Jakamav aveau cale liberă drept către pupă, un bolovan imens, alungit, cafeniu cu verde-pal. O lipea de stâncă acelaşi material din care îi era alcătuită carapacea.

Adolin sări peste un parshendi care se zvârcolea, cu picioarele strivite, şi fugi spre pupă, cu Jakamav alergând pe urmele lui, în zăngănitul Armurii. Să ajungi până la inima-nestemată era treabă grea – pielea pupei era tare ca piatra –, însă cu o Cristalsabie te descurcai cu uşurinţă. Trebuiau să ucidă creatura, apoi să-i facă o gaură prin care să-i poată scoate inima…

Pupa era deja deschisă.

— Nu! strigă Adolin grăbindu-se să se apropie, apoi prinzându-se de marginile găurii şi uitându-se în interiorul ei mocirlos, violet. În lichidul vâscos pluteau sfărâmături de carapace, iar în locul unde se afla în mod normal inima, în legătură cu venele şi tendoanele, era un gol izbitor.

Adolin se răsuci, plimbându-şi privirea pe partea de sus a

platoului. Jakamav ajunse alături de el zăngănind şi înjură.

— Cum au izbutit s-o scoată atât de repede?

Acolo. În apropiere, parshendii se răzleţiră, vorbind în limba lor ritmată, de neînţeles. În spatele lor era o siluetă înaltă, în Cristalarmură argintie, cu o mantie roşie umflându-i-se în urmă. Îmbinările Armurii păreau piscuri, cu coarne înălţându-se ca ascuţişurile unei carapace de crab. Războinicul avea mai bine de un stânjen înălţime şi Armura îl făcea să pară masiv, poate fiindcă acoperea acea carapace crescută din pielea parshendilor.

— El e! strigă Adolin avântându-se spre Cristalpurtător.

Era cel cu care se luptase tatăl lui pe Turn şi singurul pe care-l mai zăriseră printre parshendi în ultimele câteva săptămâni sau chiar luni.

Poate singurul care le mai rămăsese.

Cristalpurtătorul se întoarse spre Adolin, ţinând în mână o nestemată mare, neşlefuită. De pe ea picura ceva care semăna a sânge.

— Luptă-te cu mine! strigă tânărul Kholin.

Alergând către peretele înalt şi abrupt din spatele platoului, unde dealul fusese despicat în două, un grup de parshendi trecură pe lângă Cristalpurtător. Acesta îi întinse unuia dintre ei inima-nestemată, apoi se răsuci ca să-i vadă sărind. Se avântară cu toţii peste prăpastie, ajungând pe vârful celeilalte jumătăţi de deal, cea de pe platoul alăturat. Pe Adolin încă îl mai uimea faptul că soldaţii duşmani puteau sări peste spărturi. Se simţi ca un prost când înţelese că, la înălţimea la care se aflau, ei nu erau prinşi în cursă, cum ar fi fost oamenii. Pentru ei, un munte despicat în două nu însemna o capcană, ci o altă spărtură peste care puteau sări.

Tot mai mulţi parshendi făceau saltul, ca să se îndepărteze de oamenii de dedesubt şi să se vadă în siguranţă. Adolin îl zări pe unul care se poticni înainte să-şi ia avânt. Nefericitul urlă, căzând în spărtură ca un bolovan. Săritura îi punea în pericol, dar era evident mai mic decât dacă ar fi încercat să se lupte cu oamenii.

Cristalpurtătorul rămase pe loc. Adolin nu se sinchisi nici de parshendii care săreau pe platoul de alături, nici de Jakamav, care îi striga să se întoarcă, ci alergă spre el, lovind din toate puterile cu Sabia. Parshendiul îşi ridică arma şi respinse lovitura.

— Eşti fiul, Adolin Kholin? întrebă. Tatăl tău unde e?

Adolin încremeni. Cuvintele erau în alethi, rostite cu accent străin foarte puternic, dar uşor de înţeles.

Cristalpurtătorul îşi săltă viziera. Şi Adolin văzu, şocat, un chip fără barbă. Asta însemna că avea în faţă o femeie? Când era vorba de parshendi, îi venea greu să facă diferenţa. Vocea era aspră şi groasă, dar presupuse că putea fi feminină.

— Trebuie să vorbesc cu Dalinar, continuă personajul în Cristalarmură, înaintând. L-am mai întâlnit cândva, cu mult timp în urmă.

— N-aţi vrut să-l primiţi pe niciunul dintre solii noştri, spuse Adolin dând înapoi, cu sabia în mână. Şi acum vreţi să vorbiţi cu noi?

— Asta a fost demult. Vremurile se schimbă.

Părinte al Furtunii! Ceva din interiorul lui Adolin îl îndemna să atace, să-l doboare pe Cristalpurtătorul din faţa lui ca să capete răspunsuri şi să câştige Cristale. Să lupte! Se afla acolo ca să lupte!

Răsunându-i în adâncul minţii, vocea tatălui său îl ţinu pe loc. Dalinar îşi dorea o asemenea şansă. Ar fi putut schimba cursul întregului război.

— O să vrea să ia legătura cu tine, spuse răsuflând adânc şi domolindu-şi Fiorul luptei. Dar cum?

— O să trimit un sol. Nu-l ucideţi pe cel care va veni.

Cristalpurtătorul îşi înălţă Sabia în semn de salut, apoi o lăsă să cadă şi să dispară. Îi întoarse spatele şi alergă spre spărtură, apoi se avântă într-un salt impresionant.

Adolin îşi scoase coiful şi traversă platoul. Chirurgii îngrijeau răniţii, iar soldaţii teferi, adunaţi în grupuri, beau apă şi îşi deplângeau eşecul.

Armatele lui Roion şi Ruthar erau într-o stare de spirit neobişnuită. De obicei, alethii erau înfrânţi când îi respingeau parshendii, făcându-i să se retragă îngrămădindu-se cu disperare pe poduri. Nu se întâmpla des să încheie un asalt luând platoul în stăpânire, dar fără să existe o inimă-nestemată cu care să se fălească.

Îşi scoase o mănuşă – curelele care o fixau se desfăcură singure, ca urmare a voinţei sale, apoi şi-o agăţă la centură, îşi ridică mâna asudată ca să-şi dea pe spate părul şi mai asudat. Oare unde se dusese Renarin?

Era acolo, pe platoul de pregătire a atacului, aşezat pe un bolovan şi înconjurat de oamenii din gardă. Adolin traversă podul cu paşi apăsaţi, fluturându-şi o mână către Jakamav, care se oprise în apropiere şi îşi scotea armura. Voia să se simtă în largul lui pe drumul de întoarcere.

Adolin alergă spre fratele lui, care stătea pe un bolovan, cu coiful scos, fixând pământul cu privirea.

— Hei, spuse Adolin, eşti gata să facem cale-ntoarsă?

Renarin dădu din cap.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Adolin.

Renarin continuă să se uite în pământ.

În cele din urmă, unul dintre foştii podari din garda lui un bărbat îndesat, cu părul argintiu – arătă cu capul într-o parte. Adolin făcu câţiva paşi alături de el, îndepărtându-se.

— Luminlordul meu, un grup de capete ţestoase au încercat să ia în stăpânire un pod al nostru, spuse podarul, cu glas scăzut. Luminlordul Renarin a insistat să meargă să dea o mână de ajutor. Domnule, ne-am străduit din greu să-l facem să se răzgândească. Pe urmă, când a ajuns aproape şi şi-a chemat sabia, pur şi simplu a… rămas locului. L-am luat de-acolo, dar de-atunci stă pe piatra asta.

Una dintre crizele lui Renarin.

— Mulţumesc, soldat, spuse Adolin.

Se întoarse şi-şi puse mâna dezgolită pe umărul fratelui său.

— Nu-i nimic, Renarin. Se mai întâmplă.

Renarin ridică din nou din umeri. Era într-una dintre stările lui proaste, nu puteai face nimic altceva decât să-l laşi să fiarbă în suc propriu. Avea să vorbească despre asta când se va simţi pregătit.

Adolin îşi adună în formaţie cei două sute de soldaţi, apoi se duse să-i salute pe înalţii prinţi. Niciunul nu se dovedi prea recunoscător. De fapt, Ruthar părea convins că isprava lui Adolin şi a lui Jakamav îi făcuse pe parshendi să fugă cu inima-nestemată. De parcă nu s-ar fi retras oricum după ce o scoseseră. Idiot.

Adolin îi zâmbi totuşi cu prietenie. Spera că tatăl lui avea

dreptate, că o mână întinsă camaradereşte putea fi de ajutor. El unul nu-şi dorea decât şansa de a-i întâlni pe toţi, pe rând, în arena duelurilor, unde îi putea învăţa câte ceva despre respect.

Pe drumul de întoarcere către nu foarte numeroasa lui oştire, trecu pe la Jakamav, care stătea sub un cort mic, bând un pocal de vin în timp ce-şi privea armata târşâindu-şi picioarele pe poduri. Erau o mulţime de umeri aplecaţi şi de feţe lungi.

Jakamav îi făcu valetului său semn să-i aducă lui Adolin un pocal cu vin de un galben sclipitor. Adolin îl luă în mâna fără mănuşă, dar nu bău.

— A fost aproape nemaipomenit, spuse Jakamav, cu ochii la platoul pe care se purtase bătălia.

Văzut de acolo, de jos, părea de-a dreptul impozant cu cele trei trepte ale sale.

„Ai zice că e făcut de mâna omului”, se gândi Adolin într-o doară, privindu-i forma.

— Aproape, spuse apoi. Îţi dai seama cum ar arăta un asalt dacă pe câmpul de luptă ar fi douăzeci sau treizeci de Cristalpurtători în acelaşi timp? Câţi sorţi de izbândă ar mai avea parshendii?

Jakamav mârâi.

— Tatăl tău şi regele chiar sunt hotărâţi să meargă pe calea asta, nu?

— Aşa cum sunt şi eu.

— Şi-mi dau seama ce faceţi tu şi tatăl tău aici, Adolin. Dar, dacă o să continui cu duelurile, o să-ţi pierzi cristalele. Nici măcar tu nu poţi învinge mereu. În cele din urmă, o să ai o zi proastă. Şi-o să rămâi fără ele.

— S-ar putea să pierd la un moment dat, încuviinţă Adolin. Dar fireşte că, până atunci, voi câştiga jumătate dintre cristalele din regat, aşa că voi putea să aranjez o înlocuire.

Jakamav sorbi din vin surâzând.

— Eşti un nemernic cutezător, îţi recunosc meritul ăsta.

Adolin zâmbi, apoi, ca să-şi poată privi prietenul în ochi, se ghemui lângă scaunul lui – el nu se putea aşeza pe unul, nu în Cristalarmură.

— Jakamav, adevărul e că nu-mi fac griji că mi-aş putea pierde Cristalele – în primul rând, sunt îngrijorat că nu pot găsi amatori de dueluri. Niciun Cristalpurtător nu acceptă lupta, sau cel puţin nu cu Cristalele drept miză.

— Cineva s-a străduit să-i… convingă, recunoscu Jakamav. Li s-au făcut făgăduieli Cristalpurtătorilor care te refuză.

— Sadeas.

Jakamav se uită la vinul din pahar.

— Încearcă şi cu Eranniv. Se laudă că e mai bun decât îl crede lumea. Din câte îl cunosc, pentru că toţi ceilalţi refuză, o să vadă în asta un prilej de a face el ceva spectaculos. Însă e destul de bun.

— Aşa cum sunt şi eu, spuse Adolin. Mulţumesc, Jak. Îţi rămân dator.

— Ce-i cu povestea asta despre logodna ta?

Furtuni! Cum se aflase?

— Nu e decât o logodnă cauzală, spuse. Şi s-ar putea să nu fie vorba nici măcar de atât. Corabia ei a întârziat deja foarte mult.

Trecuseră două săptămâni fără nicio veste. Până şi mătuşa Navani începea să se îngrijoreze. Jasnah ar fi trebuit să trimită un mesaj.

— Nu mi-am închipuit niciodată că eşti omul care să se lase atras într-o căsătorie aranjată, Adolin. În pânze îţi pot sufla multe vânturi, ştii, nu?

— Cum spuneam, nu e nimic oficial.

Adolin încă nu ştia ce să facă. O parte din el îşi dorea să refuze, fiindcă nu-i plăcea s-o lase pe Jasnah să tragă sforile. Pe de altă parte, de la o vreme nu prea mai avea cu ce să se laude. După cele întâmplate cu Danlan… Dar lui nu i se putea găsi nicio vină pentru că era prietenos din fire, nu? De ce erau toate femeile atât de geloase?

Ideea de a lăsa pe altcineva să se ocupe de căsătorie în locul lui era mai ispititoare decât se simţea dispus să recunoască.

— Ţi-aş putea da amănunte, adăugă. Poate ceva mai târziu, adică diseară, la tavernă? S-o aduci şi pe Inkima. Mi-aţi putea spune cât de prost sunt şi mi-aţi putea atrage atenţia asupra altor perspective.

Jakamav se holbă la vinul din pahar.

— Ce e? întrebă Adolin.

— În ultima vreme, nu e bine pentru reputaţia nimănui să fie văzut în tovărăşia ta. Tatăl tău şi regele nu se bucură de popularitate.

— Lucrurile se vor schimba în curând.

— Nu mă-ndoiesc, încuviinţă Jakamav. Aşa că… hai să

aşteptăm până atunci, da?
Adolin clipi, lovit de cuvintele lui cu o putere mai mare decât a unei arme pe câmpul de luptă.
— Sigur, se sili să răspundă.
— Bun băiat.
Jakamav cuteză chiar să-i zâmbească şi să-şi ridice paharul de vin.
Adolin îl lăsă pe al lui jos, neatins, şi se îndepărtă furios.
Când ajunse la oamenii lui, Sânge Pur era pregătit şi îl aştepta. Clocotind în sinea lui, Adolin se pregăti să încalece, dar ryshadiumul alb îl înghionti cu capul. Oftă şi îl scărpină între urechi.
— Iartă-mă, spuse. Nu ţi-am dat prea multă atenţie în ultima vreme, nu-i aşa?
Alintă calul îndelung şi se simţi ceva mai bine după ce se văzu în şa. Îl bătu pe Sânge Pur pe gât şi animalul ţopăi puţin când se puseră în mişcare. O făcea de multe ori când Adolin era supărat, de parcă ar fi vrut să-l înveselească.
Cei patru oameni care-i alcătuiau garda în ziua aceea mergeau chiar în spatele lui. Îndatoritori, îşi aduseseră vechiul pod din armata lui Sadeas, astfel încât grupul lui Adolin să poată traversa spărturile. Păreau foarte amuzaţi fiindcă el îşi punea soldaţii să le dea, pe rând, ajutor să care podul.
Jakamav, fir-ar el al furtunii! „Era de aşteptat”, recunoscu Adolin în sinea lui. „Cu cât îţi aperi mai mult tatăl, cu atât mai mult te vor respinge.” De parcă ar fi fost copii. Tatăl lui avea dreptate.
Oare Adolin avea vreun prieten adevărat? Unul care chiar să-i rămână alături la greu? Practic, îi cunoştea pe toţi oamenii de vază din tabere. Şi toată lumea îl cunoştea pe el.
Câţi erau cei cărora chiar le păsa de soarta lui?
— N-am avut o criză, spuse încet Renarin.
Adolin îşi alungă gândurile triste. Călărea lângă fratele lui, deşi ryshadiumul era cu câteva palme mai înalt. Pe lângă Adolin, pe Sânge Pur, Renarin, chiar şi în Cristalarmură, părea un copil pe un ponei.
Norii acoperiseră soarele, diminuându-i strălucirea chinuitor de orbitoare, deşi în ultima vreme aerul se răcise şi aveai impresia că iarna e un anotimp statornicit de mult. Platourile pustii li se întindeau în faţă, aride şi întretăiate de spărturi.

— Am încremenit pur şi simplu, continuă Renarin. Nu din pricina… bolii mele. Sunt laş, atât şi nimic mai mult.

— Nu eşti laş, îl contrazise Adolin. Te-am văzut purtându-te cu tot atât curaj ca orice alt bărbat. Ţi-aduci aminte de vânătoarea demonului spărturilor?

Renarin ridică din umeri.

— Nu ştii să lupţi, Renarin. A fost foarte bine că ai înlemnit. Ai început să-nveţi de prea puţină vreme, nu poţi intra acum într-o luptă.

— N-ar trebui să fie aşa. Tu ai început să te antrenezi de la şase ani.

— Asta-i altceva.

— Adică tu eşti altfel, sublinie Renarin uitându-se drept înainte.

Nu-şi purta ochelarii. De ce? Se descurca fără ei?

„Îşi dă silinţa să se poarte ca şi cum n-ar avea nevoie de ei", se gândi Adolin. Renarin îşi dorea cu atâta disperare să fie util pe câmpul de luptă. Nu se lăsase niciodată ispitit când i se sugerase să devină ardent şi să se dedice studiilor, ca un erudit, aşa cum ar fi fost mai potrivit pentru el.

— N-ai nevoie decât de mai mult antrenament, spuse Adolin. Zahel o să te pună la treabă şi-o să te-aducă în formă. Dă-i timp. O să vezi că am dreptate.

— Trebuie să fiu pregătit, zise Renarin. Se apropie ceva.

O spuse pe un ton care-l înfioră pe Adolin.

— Vorbeşti despre numerele de pe pereţi.

Renarin dădu din cap. După ultima furtună, găsiseră altele, în afara camerei tatălui lor. „Patruzeci şi nouă de zile. Vine o nouă furtună."

Nimeni nu intrase şi nu ieşise, după cum spuneau gărzile, nu aceiaşi oameni care stătuseră de strajă data trecută, aşadar nu se putea s-o fi făcut vreunul dintre ei. Furtuni! Glifele fuseseră scrijelite pe perete în timp ce Adolin dormea în camera de alături. Cine sau ce o făcuse?

— Trebuie să fiu pregătit, repetă Renarin, pentru furtuna care se apropie. Mai e atât de puţin timp…

27
NĂSCOCIRI CARE ABAT ATENŢIA

CU CINCI ANI ÎN URMĂ

Shallan tânjea să stea sub cerul liber. Acolo, în grădină, oamenii nu ţipau unii la alţii. Acolo era linişte şi pace. Din nefericire, pacea era măsluită – o pace a cojii-de-piatră plantate cu grijă şi a lujerilor cultivaţi. O născocire menită să amuze şi să distragă atenţia. Ea tânjea din ce în ce mai mult să fugă, să vadă locuri unde plantele nu erau tăiate cu băgare de seamă ca să li se dea o anumită formă, unde oamenii nu păşeau uşor, parcă temându-se să nu stârnească o avalanşă de pietre. Un loc aflat departe de ţipete.

Un vânt rece, coborât dinspre munte, străbătu grădina şi toţi lujerii se retraseră brusc din calea lui. Ea stătea departe de straturile de flori, care ar fi făcut-o să strănute, studiind în schimb o coajă-de-piatră robustă. Cremlingul pe care îl desena se întoarse în direcţia vântului, cu antenele lui imense zvâcnind, înainte de a se apleca din nou ca să roadă coaja-de-piatră. Existau atât de multe soiuri de cremlingi. Oare încercase cineva vreodată să le numere?

Din întâmplare, tatăl ei avea o carte de desen – una dintre lucrările lui Dandos cel Ager – şi o folosea când exersa, ţinând-o deschisă alături.

Din conacul aflat în apropiere răsună un ţipăt. Mâna lui Shallan înţepeni, trăgând peste foaia de hârtie o linie la întâmplare. Răsuflă adânc şi încercă să se întoarcă la desenul ei,

dar un alt şir de ţipete îi încordară nervii. Lăsă creionul jos.

Terminase aproape toate colile din ultimul teanc cumpărat de fratele ei. Helaran se întorcea fără să anunţe, niciodată pentru multă vreme, şi, când venea, el şi tatăl lor se fereau să se întâlnească.

Din tot conacul, nimeni nu ştia unde se ducea el când pleca de acasă.

Fixând cu privirea foaia albă de hârtie, Shallan pierdu noţiunea timpului. I se întâmpla uneori. Când îşi ridică privirea, cerul se întuneca. Era aproape ora ospăţului dat de tatăl ei. De la o vreme făcea asta cu regularitate.

Shallan îşi adună lucrurile în săculeţ, apoi îşi scoase pălăria de soare şi se îndreptă spre conac. Înaltă şi impozantă, clădirea era o întrupare a idealului veden. Retrasă, trainică, impunătoare. Cu ferestre mici, construcţia din blocuri de piatră pătrate era acoperită de licheni întunecaţi la culoare. În anumite cărţi, astfel de conace erau numite sufletul Jah Kevedului – domenii izolate, pe care fiecare luminlord le conducea după bunul său plac. După părerea ei, scriitoarele alea romanţaseră traiul la ţară. Oare chiar vizitaseră vreodată un conac, avuseseră ele însele parte de adevărata viaţă mohorâtă de la ţară sau fabulau pur şi simplu, în timp ce se bucurau de confortul oraşelor lor pline de oameni din toate colţurile lumii?

În casă, Shallan se îndreptă spre scările care urcau către apartamentul ei. Probabil că tatăl ei voia s-arate bine la ospăţ. Presupunea că o aşteaptă o rochie nouă pe care s-o poarte tăcută, fără să se amestece în discuţii. Nu-i cerea aşa ceva niciodată, însă bănuia că tatălui ei îi părea rău că ea începuse din nou să vorbească.

Poate că nu voia ca fiica lui să discute despre ceea ce văzuse. Se opri pe coridor şi mintea i se goli.

— Shallan?

Îşi alungă gândurile şi îşi văzu cel de-al patrulea frate, Van Jushu, pe treptele din spatele ei. De când stătea ea acolo, holbându-se la perete? Ospăţul avea să înceapă curând.

Haina lui Jushu era descheiată şi atârna pieziş, avea părul ciufulit şi obrajii împurpuraţi de vin. Nici urmă de butoni la manşete sau de curea; fuseseră obiecte minunate, împodobite cu câte o nestemată strălucitoare. Le pierduse la joc.

— De ce zbiera tata mai devreme? întrebă ea. Erai aici?

— Nu, răspunse el trecându-şi mâna prin păr. Dar am auzit. Balat a început iar să dea foc. Clădirea servitorilor a fost cât pe ce să ardă din temelii.

Jushu trecu pe lângă ea, apoi se împletici şi se agăţă de balustradă ca să nu cadă.

Apariţia lui Jushu la ospăţ într-un asemenea hal n-avea să-i placă tatălui lor. Alte ţipete.

— Idioată blestemată de furtună! înjură Jushu când Shallan îl susţinu ca să-şi recapete echilibrul. Balat o ia razna. Din toată familia, sunt singurul care mai are ceva minte. Te holbai iarăşi la perete, nu-i aşa?

Ea nu răspunse.

— Are o rochie nouă pentru tine, continuă Jushu, în timp ce ea-l ajuta să ajungă la camera lui. Iar pentru mine doar înjurături. Nemernicul! L-a iubit pe Helaran, şi niciunul dintre noi nu e el, aşa că nu contăm. Helaran nu e niciodată aici! L-a trădat pe tata, aproape că l-a ucis. Şi, totuşi, e singurul de care îi pasă…

Trecură pe lângă odăile tatălui lor. O slujnică făcea curat şi uşa masivă, din cioată-grea, era întredeschisă, îngăduindu-i lui Shallan să vadă peretele din partea opusă.

Şi seiful strălucitor.

Era ascuns în spatele unui tablou care înfăţişa o furtună pe mare şi care nu reuşea să ascundă puternica strălucire albă. Direct prin pânza picturii, vedea conturul seifului, strălucitor ca focul. Se opri împleticindu-se.

— La ce te holbezi? întrebă Jushu prinzându-se de balustradă.

— La lumină.

— Care lumină?

— Din spatele tabloului.

El se aplecă mijindu-şi ochii.

— Despre ce Palatelor vorbeşti, fato? Chiar ţi-ai pierdut minţile, nu-i aşa? Când l-ai văzut omorând-o pe mama.

Jushu se îndepărtă de ea, înjurând încet, pentru sine.

— Sunt singurul din familie care n-a înnebunit. Singurul, lovi-m-ar furtuna…

Shallan privea fix lumina. Acolo se ascundea un monstru.

Sufletul mamei ei.

28
CIZMELE

Trădarea sprenilor în acest loc ne-a surghiunit
Când Undele moştenitorilor umani şi-au dăruit,
Deşi-n iubire pentru ei aceia nu ne-au întrecut.
Nu-i o surpriză aşadar că noi ne-am îndreptat
Spre zei şi viaţa sub a lor oblăduire ne-am încredinţat,
Că ne-au schimbat ca să ne modeleze, umed lut.

— Din *Cântecul Ascultătorului despre Secrete,* strofa XL

— Informaţiile te-or costa doişpe broami, spuse Shallan. De rubin, pricepi tu. O să mă uit bine la toţi.

Tyn râse, azvârlindu-şi capul pe spate, cu părul negru ca noaptea căzându-i liber în jurul umerilor. Era aşezată pe capră, pe locul vizitiului. Acolo unde stătea de obicei Bluth.

— Tu numeşti asta accent din Bav? întrebă.

— Nu l-am auzit decât de trei sau patru ori.

— A sunat de parcă ai fi avut pietre-n gură!

— Aşa sună când vorbesc ei!

— Nu, e mai degrabă ca şi cum ar avea pietricele în gură. Dar într-adevăr vorbesc foarte rar, apăsând pe fiecare silabă. Cam aşa: „M-am uitat la desenele de mi le-ai dat şi tare sunt frumoase. Tare frumoase cu adevărat. Io niciodată nu am mai avut fundul acoperit cu aşa o frumuseţe de pânzătură”.

— Ai exagerat! exclamă Shallan, dar nu putu să nu râdă.

— Un pic, recunoscu Tyn, lăsându-se pe spate şi agitând ca pe o Cristalsabie trestia lungă pentru îmboldit chullul.

— Nu înţeleg de ce mi-ar fi de folos să vorbesc cu accentul din

Bav, zise Shallan. Nu e vorba de nişte oameni importanţi.

— Puştoaico, tocmai de-aia sunt importanţi.

— Sunt importanţi pentru că nu sunt importanţi. Sigur, ştiu că uneori nu stau bine cu logica, dar aici ceva nu pare la locul lui.

Tyn zâmbi. Era atât de destinsă, atât de… liberă. Cu totul altfel decât se aşteptase Shallan după prima lor întâlnire.

Însă femeia de atunci juca un rol. Căpetenia gărzilor. Acum părea s-o aibă alături pe cea care era cu adevărat.

— Uite cum stă treaba, zise Tyn. Dacă vrei să păcăleşti oamenii, trebuie să ştii să te prefaci, indiferent că eşti mai prejos sau mai presus decât ei. Ai învăţat cum să intri în pielea unei femei ochi-luminoşi importante. Probabil că ai avut exemple bune.

— S-ar putea să ai dreptate, recunoscu Shallan cu gândul la Jasnah.

— Problema e că, într-o mulţime de situaţii, nu ţi-e de niciun folos să fii un ochi-luminoşi important.

— Să nu fii important e important. Să fii important nu-ţi e de folos. Am înţeles.

Tyn o măsură cu privirea, mestecând o fâşie de carne uscată. Centura cu sabia îi atârna de un cârlig prins de capră, legănându-se în ritmul paşilor chullului.

— Ştii, puştoaico, de când ţi-ai dat masca jos, eşti cam rea de gură.

Shallan roşi.

— Îmi place. Prefer oamenii care pot râde de viaţă.

— Pot ghici ce încerci să mă înveţi, spuse Shallan. Spui că un om cu accent din Bav, care pare umil şi nu prea deştept, poate pătrunde în locuri unde un ochi-luminoşi n-ar putea ajunge niciodată.

— Şi poate auzi sau face ceea ce un ochi-luminoşi n-ar putea niciodată. Accentul e important. Vorbeşte cu distincţie şi adesea n-o să conteze cât de puţini bani ai. Şterge-ţi nasul cu mâneca şi vorbeşte ca-n Bav şi oamenii nu-ţi vor arunca nici măcar o privire ca să vadă dacă porţi sau nu sabie.

— Dar ochii mei sunt albastru-deschis, zise Shallan. N-o să par niciodată o femeie de rând, oricum mi-ar suna vocea!

Tyn scoase ceva din buzunarul pantalonilor. Îşi agăţase haina de un alt cârlig, aşa că nu purta decât pantaloni de un cafeniu spălăcit – strânşi pe picior, cu cizme înalte – şi o cămaşă cu

nasturi. Părea cămaşa unui simplu lucrător, dar era din material mai bun.

— Poftim, spuse aruncându-i ceva.

Shallan abia izbuti să prindă obiectul. Roşi din pricina stângăciei ei, apoi îl ridică în lumina soarelui: o sticluţă plină cu un lichid întunecat.

— Picături pentru ochi, spuse Tyn. Ţi-i întunecă la culoare pentru câteva ore.

— Serios?

— Nu e greu să faci rost dacă cunoşti oamenii potriviţi. Sunt de folos.

Shallan lăsă sticluţa în jos, brusc străbătută de un fior rece.

— Există şi…

— Reversul? o întrerupse Tyn. Ceva care să preschimbe un ochi-întunecaţi într-un ochi-luminoşi? Din câte ştiu eu, nu. Dacă nu crezi în poveştile despre Cristalsăbii.

— Are sens, spuse Shallan liniştindu-se. Poţi să-ntuneci culoarea sticlei, vopsind-o, dar ca s-o deschizi la culoare trebuie neapărat s-o topeşti.

— Oricum, zise Tyn, ai nevoie de un accent bun, dintr-un loc îndepărtat. Herdazian, din Ţara Bav, ceva de soiul ăsta.

— Probabil că am accent veden ţărănesc, admise Shallan.

— Asta n-o să-ţi fie de folos aici. Jah Keved e o ţară cultivată, accentele voastre sunt prea asemănătoare ca să le deosebească un străin. Un alethi n-o să audă accentul tău ţărănesc, cum s-ar întâmpla cu un alt veden. O să i se pară doar exotic.

— Ai umblat printr-o mulţime de locuri, nu-i aşa?

— Mă duc oriunde mă poartă vântul. E o viaţă bună dacă nu te ataşezi de lucruri.

— De lucruri? se miră Shallan. Dar tu eşti – iartă-mă – o hoaţă. Asta înseamnă să faci tot timpul rost de cât mai multe lucruri.

— Iau tot ce pot lua, dar asta nu dovedeşte decât ce vremelnice sunt lucrurile. Iei unele, apoi le pierzi. Cum s-a întâmplat cu misiunea care nu mi-a reuşit în sud. Oamenii mei nu s-au mai întors de unde i-am trimis; sunt pe jumătate convinsă că au dat bir cu fugiţii, fără să mai aştepte plata, zise ea şi ridică din umeri. Se mai întâmplă. N-are rost să te enervezi.

— Ce fel de misiune era? întrebă Shallan, clipind ca să-şi întipărească o Amintire a lui Tyn lenevind fără nicio grijă şi

agitându-şi trestia de parcă ar fi dirijat un cor.

Cu două săptămâni înainte fuseseră la un pas de moarte, dar Tyn nu vedea în asta decât cursul firesc al lucrurilor.

— Era o treabă serioasă, spuse Tyn. Ceva important, pentru acel tip de oameni capabili să schimbe lumea. Încă n-am primit nicio veste de la cei pentru care am lucrat. Poate că oamenii mei n-au fugit; poate că doar au dat greş. Nu ştiu sigur.

În momentul ăla, Shallan zări încordarea de pe faţa lui Tyn. O întindere a pielii din jurul ochilor, privirea uşor pierdută în gol. Se temea de ceea ce i-ar fi putut face cei care o năimiseră. Pe urmă expresia îi dispăru, alungată.

— Ia uită-te acolo, spuse Tyn arătând cu capul drept înainte.

Shallan îi urmări gestul şi observă patru siluete în mişcare la patru dealuri distanţă. Pe măsură ce se apropiaseră de Câmpiile Sfărâmate, peisajul se schimbase treptat. Pantele deveniseră mai abrupte, dar aerul era ceva mai cald şi plantele se înmulţiseră. În unele văi, pe unde curgea apă după marile furtuni, şirurile de copaci se uneau în pâlcuri. Piperniciţi, n-aveau nimic din graţioasa măreţie a celor din Jah Keved, însă era oricum plăcut să mai vezi şi altceva în afară de tufişuri.

Iarba creştea mai deasă. Se retrăgea cu abilitate din calea căruţelor, afundându-se în bortele ei. Mugurii-de-stâncă erau mai mari, iar coaja-de-piatră se aduna laolaltă pe alocuri, adesea cu viaţăspreni ţopăind deasupra, ca nişte fire de praf verzui. În timpul călătoriei trecuseră pe lângă alte caravane, acum mai des, fiindcă se apropiaseră de Câmpiile Sfărâmate. Aşa că Shallan nu era surprinsă să zărească pe cineva chiar în faţa lor. Însă oamenii ăia călăreau cai. Cine îşi putea permite astfel de animale? Şi de ce n-aveau escortă? Păreau să fie numai patru.

Caravana se opri când Macob strigă o poruncă din prima căruţă. În urma unei experienţe cumplite, Shallan învăţase de curând cât de periculoasă putea fi orice întâlnire acolo, în pustietate. Conducătorii unei caravane nu o nesocoteau pe niciuna. Acolo ea era şefa, dar îi lăsa pe alţii, cu mai multă experienţă, să hotărască pe unde să meargă şi când să se oprească.

— Vino, spuse Tyn, oprind chullul cu o lovitură de trestie şi apoi sărind de pe capră şi luându-şi haina şi sabia.

Shallan se grăbi să coboare, punându-şi masca Jasnah. Cu Tyn

îşi îngăduia să fie ea însăşi. Pentru ceilalţi trebuia să fie o conducătoare. Băţoasă, sobră, dar, din fericire, însufleţitoare. În privinţa asta, era mulţumită de rochia albastră pe care i-o dăduse Macob. Brodată cu fir de argint şi croită din cea mai fină mătase, era, pentru Shallan, o minunată îmbunătăţire după rochia ei zdrenţuită de mai înainte.

Trecură pe lângă Vathah şi oamenii lui, care mărşăluiau în spatele primei căruţe. Şeful dezertorilor se uită urât la Tyn. Faptul că lui îi displăcea era pentru Shallan un motiv în plus ca s-o respecte, în ciuda înclinaţiilor ei către fărădelegi.

— Lăsaţi-ne pe mine şi pe Luminoasa Davar să ne ocupăm de ei, spuse Tyn când ajunseră în dreptul lui Macob.

— Luminăţie? întrebă acesta, ridicându-se şi uitându-se la Shallan. Dacă sunt tâlhari?

— Nu sunt decât patru, jupâne Macob, răspunse ea cu nepăsare. Ziua în care nu pot ţine singură la respect patru tâlhari e o zi în care merit să fiu jefuită.

Trecură de căruţă şi Tyn îşi puse centura.

— Şi dacă sunt tâlhari? şuieră Shallan după ce se îndepărtară destul de mult ca să nu mai poată fi auzite.

— Parcă ai spus că poţi să ţii la respect patru.

— N-am făcut altceva decât să-ţi urmez exemplul!

— Lucru periculos, puştoaico, zâmbi Tyn. Uite ce e. Nişte tâlhari nu s-ar fi lăsat văzuţi şi cu siguranţă n-ar sta încremeniţi acolo.

Cei patru bărbaţi se opriseră pe culmea dealului. Când ajunse mai aproape, Shallan văzu că purtau uniforme albastre, curate, care păreau autentice. Pe fundul râpei dintre dealuri, Shallan se împiedică de un mugur-de-stâncă, lovindu-se la degetul mare. Se strâmbă – Macob îi dăduse pantofi pentru o ochi-luminoşi, potriviţi cu rochia. Luxoşi, probabil că valorau o avere, dar nu erau cu mult mai mult decât nişte papuci.

— Aşteptăm aici, spuse ea. Pot veni ei la noi.

— E o idee bună, zise Tyn.

Într-adevăr, sus, călăreţii începuseră să coboare panta după ce observaseră că femeile îi aşteptau. În urma lor apărură alţi doi, mergând pe jos, nu în uniforme, ci în haine de lucru. Grăjdari?

— Cine ai de gând să fii? întrebă încet Tyn.

— …Eu însămi?

— Şi cum rămâne cu distracţia? Cum te descurci ca mâncătoare de coarne?

— Mâncătoare de coarne! Nu…

— Prea târziu, spuse Tyn când bărbaţii se apropiară.

Caii o speriară pe Shallan. Erau animale mari, dar nicidecum docile, precum chullii. Călcau întotdeauna apăsat, fornăind.

Conducătorul grupului îşi strunea calul cu vizibilă iritare. Nu părea să-l stăpânească întru totul.

— Luminăţie, spuse când văzu ochii lui Shallan, salutând-o cu o înclinare a capului.

De-a dreptul şocant, era un ochi-întunecaţi, înalt, cu păr negru alethi, pe care-l purta lung până la umeri. Se uită la Tyn, remarcându-i sabia şi uniforma soldăţească, dar nu reacţionă în niciun fel. Un bărbat dur.

— Înălţimea Sa, prinţesa Unulukuak'kina'autu'atai! îl înştiinţă Tyn cu voce răsunătoare. Te afli în prezenţa unei nobile de stirpe regală, ochi-întunecatule!

— O mâncătoare de coarne? se miră omul, aplecându-se ca să vadă mai bine părul roşu al lui Shallan. Într-o rochie vorină. Pietroi ar rămâne cu gura căscată.

Tyn se uită la Shallan şi ridică din sprânceană.

„O să te strâng de gât, femeie", o ameninţă Shallan în gând, apoi trase adânc aer în piept.

— Asta, spuse apoi, arătându-şi rochia. Nu e ceva cu care vă îmbrăcaţi prinţesele? E bun pentru mine. Arată respect!

Din fericire, faţa ei roşie se potrivea cu rolul în care intrase. Mâncătorii de coarne erau pătimaşi din fire.

Tyn dădu din cap către ea, părând s-o aprecieze.

— Îmi pare rău, spuse bărbatul, deşi nu avea aerul cuiva care se scuză.

Cum de călărea un ochi-întunecaţi un animal de o asemenea valoare? Unul dintre însoţitorii lui studia caravana printr-un ochean. Era tot un ochi-întunecaţi, dar părea să se simtă mult mai în largul său pe cal.

— Şase căruţe, Kal, spuse acesta. Bine păzite.

Şeful, Kal, dădu aprobator din cap.

— Am fost trimişi în afara taberei ca să căutăm orice ar putea trăda prezenţa tâlharilor, îi spuse lui Tyn. Caravana voastră a călătorit fără probleme?

— Am dat peste tâlhari acum trei săptămâni, spuse Tyn

arătând cu degetul mare peste umăr. Ce vă pasă vouă?

— Îl reprezentăm pe rege, răspunse bărbatul. Facem parte din garda personală a lui Dalinar Kholin.

Furtuni! Ei, asta ar fi putut încurca lucrurile.

— Luminlordul Kholin, continuă Kal, vrea să vadă dacă e cu putinţă să controleze o zonă mai întinsă din jurul Câmpiilor Sfărâmate. Dacă într-adevăr aţi fost atacaţi, aş vrea să aflu amănunte.

— Dacă am fost atacaţi? întrebă Shallan. Ne pui cuvântul la îndoială?

— Nu…

— Sunt jignită! declară Shallan încrucişându-şi braţele.

— Ai grijă cum vorbeşti, îi spuse Tyn bărbatului. Înălţimii Sale nu-i place să fie ofensată.

— Ce surpriză! comentă Kal. Unde a avut loc atacul? L-aţi respins? Câţi tâlhari au fost?

Tyn îi dădu toate amănuntele, ceea ce îi oferi lui Shallan timp de gândire. Dacă de la logodna neoficială se ajungea la căsătorie, Dalinar Kholin era viitorul ei socru. Spera să nu-i mai întâlnească pe soldaţii ăia.

„Chiar o să te strâng de gât, Tyn…”

Şeful ascultă povestea atacului fără să clipească. Nu părea o prezenţă prea plăcută.

— Îmi pare rău pentru pierderile voastre, spuse. Dar, de aici, o caravană poate ajunge pe Câmpiile Sfărâmate în nu mai mult de o zi şi jumătate. De-acum ar trebui să fiţi în siguranţă.

— Am o curiozitate, spuse Shallan. Animalele astea sunt cai, nu? Dar voi sunteţi ochi-întunecaţi. Acest… Kholin are mare încredere în voi.

— Îmi fac datoria, răspunse Kal studiind-o. Unde îţi sunt oamenii? Caravana pare alcătuită doar din vorini. Iar tu pari cam zveltă pentru o mâncătoare de coarne.

— O insulţi pe prinţesă vorbind despre greutatea ei? întrebă Tyn îngrozită.

Furtuni! Era bună! Replica ei izbuti chiar să atragă furiospreni.

Ei bine, Shallan n-avea de ales decât să-i cânte în strună.

— Sunt jignită! strigă.

— Ai jignit-o din nou pe Înălţimea Sa.

— Foarte jignită!

— Ai face bine să-ţi prezinţi scuzele.

— Nu vreau scuze! anunţă Shallan. Cizme!

Kal se lăsă pe spate, uitându-se printre cele două femei şi încercând să priceapă ceea ce auzise.

— Cizme? întrebă el.

— Da, răspunse Shallan. Îmi plac cizmele tale. O să te scuzi cu cizmele.

— Vrei… cizmele mele?

— N-ai auzit-o pe Înălţimea Sa? întrebă Tyn încrucişându-şi braţele. Toţi soldaţii din armata acestui Dalinar Kholin sunt atât de obraznici?

— Nu sunt obraznic, spuse Kal. Dar nu-i dau cizmele.

— Insulţi! exclamă Shallan, înaintând şi arătându-l cu degetul.

Părinte al Furtunii, caii erau imenşi!

— O să le spun tuturor celor care vor s-asculte! La sosire, o să spun: „Kholin e hoţ de cizme şi ia tentaţia femeilor!”

Kal scoase un sunet bolborositor.

— Tentaţia!

— Da, spuse Shallan; apoi se uită la Tyn. Tentaţia? Nu, cuvânt greşit. Tegumentaţia… Nu… Vestimentaţia! Ia vestimentaţia femeilor! Ăsta e cuvântul pe care îl căutam.

Soldatul îşi privi însoţitorii, părând nedumerit.

„Fir-ar să fie”, se gândi Shallan. „Jocurile de cuvinte izbutite se irosesc pe oameni cu limbaj sărac.”

— Nu contează! continuă ea, azvârlindu-şi o mână în sus. Toată lumea o să ştie cum m-ai nedreptăţit. M-ai lăsat goală, aici, în sălbăticie. M-ai despuiat! E o insultă adusă Casei mele şi clanului meu. Toată lumea o să ştie că Kholin…

— Of, încetează, încetează, spuse Kal întinzând o mână în jos şi scoţându-şi cu stângăcie o cizmă fără să descalece.

Ciorapul lui avea o gaură în călcâi.

— A furtunii femeie, bombăni el.

Îi aruncă prima cizmă, apoi şi-o scoase pe a doua.

— Scuzele sunt primite, spuse Tyn adunând cizmele.

— Pe Osânda Eternă, ar fi cazul să fie, spuse Kal. O să povestesc ce vi s-a întâmplat. Poate izbutim să patrulăm locul ăsta blestemat. Haideţi, băieţi.

Le întoarse spatele şi plecă fără să mai adauge nimic, probabil de teama altei învinuiri aduse de mâncătoarea de coarne.

Odată ce bărbaţii se îndepărtară destul de mult ca să nu le

mai poată auzi, Shallan se uită la cizme şi izbucni într-un râs nestăpânit. În jur i se înălţară veseliespreni, ca nişte frunze albastre ivite la picioarele ei, pentru a se ridica apoi într-un vârtej, înainte de a i se bomba deasupra capului, ca şi cum i-ar fi izbit o pală de vânt. Shallan îi privi zâmbind larg. Erau o raritate.

— Aha, zâmbi şi Tyn. N-are rost să negi. Te-ai distrat foarte bine.

— Dar tot o să te strâng de gât, spuse Shallan. Şi-a dat seama că ne batem joc de el. Cred că nimeni n-a imitat vreodată mai prost decât mine o mâncătoare de coarne.

— De fapt, te-ai descurcat foarte bine, spuse Tyn. Ai exagerat în privinţa cuvintelor, dar accentul a fost corect. Însă nu asta am urmărit.

Îi întinse cizmele.

— Dar ce-ai urmărit? întrebă Shallan după ce o porniră pe drumul de întoarcere către caravană. Să mă faci să mă simt ca o proastă?

— În parte.

— Asta a fost sarcasm.

— Dacă ai de gând să-nveţi să faci aşa ceva, spuse Tyn, trebuie să fii în largul tău în asemenea situaţii. Nu se poate să te simţi stânjenită când te dai drept altcineva. Trebuie să te prefaci cu atât mai bine cu cât mai neruşinată e încercarea. Şi nu poţi deveni mai bună decât exersând – în faţa unor oameni care te-ar putea prinde cu minciuna.

— Presupun că ai dreptate, recunoscu Shallan.

— Cizmele sunt prea mari pentru tine, observă Tyn. Dar mi-a plăcut enorm privirea lui când i le-ai cerut. „Nu vreau scuze. Cizme!”

— Chiar am nevoie de cizme, spuse Shallan. M-am săturat să tot umblu pe pietre desculţă sau în papuci. Le umplu cu ceva şi se vor potrivi.

Le ridică şi se uită la ele. Chiar erau mari.

— Ăăă, probabil, adăugă şi se uită peste umăr. Sper c-o să se descurce fără ele. Dacă o să fie nevoit să se lupte cu tâlhari pe drumul de întoarcere?

Tyn îşi dădu ochii peste cap.

— Odată şi-odată va trebui să stăm de vorbă despre inima ta bună, puştoaico.

— Nu e rău să fii cumsecade.

— Înveţi să devii o maestră în arta şarlataniei, sublinie Tyn. Până una-alta, să ne-ntoarcem la caravană. Vreau să te-nvăţ să-ţi cizelezi accentul de mâncătoare de coarne. Cu părul tău roşu, probabil c-o să găseşti prilejul să-l foloseşti mai des decât pe altele.

29
LEGEA SÂNGELUI

Forma-artist pentru culori de care nu avem habar,
Pentru măreţele cântări pe care ni le dă-n dar.
Creaţiospreni trebuie s-atragem, mai presus de toate;
Până vom şti mai mult, ne ajung cântecele-nvăţate.

— Din *Cântecul Ascultătorului despre Revizuire,* strofa CCLXXIX

Torol Sadeas închise ochii şi-şi sprijini pe umăr Aducătoarea Jurământului trăgând în nări dulcele miros de mucegai al sângelui parshendilor. Îl inundă Fiorul luptei şi el îi binecuvântă minunata forţă.

Propriul sânge îi zvâcnea în urechi atât de tare încât aproape că nu putea s-audă strigătele de război şi urletele de durere. Pentru o clipă, se mulţumi să se desfete doar cu delicioasa dogoare a Fiorului, cu îmbătătoarea euforie adusă de ora pe care şi-o petrecuse făcând singurul lucru care mai avea puterea să-l încânte: lupta pentru viaţa lui şi curmarea vieţilor duşmanilor mai slabi decât el.

Pălea. Ca întotdeauna, Fiorul dispărea după bătălie. Şi îşi pierduse încetul cu încetul dulceaţa în timp ce-i tot atacau pe parshendi, probabil fiindcă, în adâncul fiinţei lui, ştia că ia parte la o luptă lipsită de sens. Nu-l împlinea, nu-l ajuta să se apropie de ţelul său final. Măcelărirea unor sălbatici plini de crem într-un ţinut uitat de Heralzi îşi pierduse toată savoarea.

Oftă, lăsându-şi Sabia în jos şi deschizând ochii. Păşind peste leşuri de oameni şi parshendi, Amaram traversă câmpul de luptă, venind spre el. Avea Cristalarmura împurpurată de sânge

până la coate şi într-o mână înmănuşată ţinea o inimă-nestemată scânteietoare. Îndepărtă cu o lovitură de picior un parshendi mort şi se opri lângă Sadeas, iar garda lui de onoare se răsfiră în evantai, alăturându-se gărzii Înaltului Prinţ. Sadeas îşi îngădui un moment de iritare când văzu cu câtă eficienţă se mişcau soldaţii celuilalt luminlord, în comparaţie cu ai lui.

Amaram îşi scoase coiful şi cântări în mână inima-nestemată, aruncând-o în sus şi prinzând-o din nou.

— Îţi dai seama că manevra ta de azi a dat greş?

— A dat greş? făcu Sadeas săltându-şi viziera.

În apropiere, soldaţii lui măcelăreau vreo cincizeci de parshendi încolţiţi, care nu izbutiseră să părăsească platoul când se retrăseseră ceilalţi.

— Cred că lucrurile au mers ca la carte.

Amaram arătă cu degetul. Pe platourile din vest, în direcţia taberelor, apăruse o pată. Steagurile spuneau că Hatham şi Roion, cei doi înalţi prinţi care ar fi trebuit să-şi aducă armatele la asalt, sosiseră împreună – foloseau poduri ca ale lui Dalinar, care se târau, greoaie, şi care fuseseră uşor de depăşit. Unul dintre avantajele echipelor de podari pe care le prefera Sadeas era faptul că aveau nevoie de foarte puţină pregătire ca să fie utilizabile. Dacă Dalinar îşi imaginase că-l poate încetini cu senzaţionala oferire a Aducătoarei Jurământului în schimbul tuturor podarilor, dovedise că e prost.

— Trebuia să ajungem aici, să luăm inima-nestemată şi să ne întoarcem înainte de sosirea celorlalţi. Pe urmă ai fi putut pretinde că nu ţi-ai dat seama că azi nu era rândul tău. Sosirea celorlalte două armate te împiedică să negi că ai nesocotit cu bună ştiinţă planificarea.

— Mă judeci greşit, ripostă Sadeas. Presupui că încă mă mai ostenesc să neg.

Ultimul parshendi muri urlând furios, lucru care îl umplu pe Sadeas de mândrie. Alţii spuneau că parshendii nu se predau niciodată, dar el îi văzuse încercând la un moment dat, cu mult timp în urmă, în primul an de război. Îşi lăsaseră armele jos. El însuşi îi omorâse pe toţi, folosindu-şi Cristalciocanul şi Armura, sub ochii semenilor lor care apucaseră să se retragă şi priveau de pe un platou alăturat.

De atunci, niciun parshendi nu le mai negase, lui şi oamenilor lui, dreptul de a încheia o bătălie aşa cum se cuvenea. Cu un

semn, Sadeas îi ceru avangardei sale să se adune şi să-l escorteze pe drumul către tabără, în vreme ce restul armatei rămânea să-şi lingă rănile. Amaram i se alătură şi traversară împreună un pod, trecând apoi pe lângă podarii trândavi, care se întinseseră pe pământ şi dormeau în timp ce oameni mai buni decât ei îşi jertfeau vieţile.

— Datoria îmi cere să te urmez în luptă, Înălţimea Ta, spuse Amaram în timp ce mergeau alături, dar vreau să ştii că nu sunt de acord cu ceea ce faci aici. Ar trebui să-ncerci să arunci o punte peste neînţelegerile cu regele şi cu Dalinar, nu să înrăutăţeşti lucrurile.

Sadeas pufni.

— Nu veni la mine cu vorbe înălţătoare. Cu alţii ţine, dar eu ştiu ce ticălos fără inimă eşti de fapt.

Amaram strânse din dinţi, privind drept înainte. Când ajunseră la cai, puse mâna pe braţul lui Sadeas.

— Torol, spuse el încet, lumea înseamnă mult mai mult decât gâlcevile tale. În privinţa mea ai dreptate, fireşte. Ia această recunoaştere drept dovadă că am înţeles că ţie, spre deosebire de toţi ceilalţi, îţi pot vorbi cu sinceritate. Alethkarul trebuie să fie puternic pentru ceea ce va urma.

Sadeas se urcă pe blocul în trepte adus de grăjdar. Dacă nu încălecai corect când erai în Cristalarmură puteai pune calul în pericol. În plus, odată i se întâmplase să se rupă scara şeii când încercase să se folosească de ea ca să se salte în şa. Şi căzuse pe spate.

— Alethkarul chiar are nevoie să fie puternic, spuse întinzându-şi mâna înmănuşată. Şi o să-l fac puternic folosindu-mă de forţa pumnului şi de legea sângelui.

Amaram îi puse inima-nestemată în palmă fără prea mult entuziasm şi Sadeas îşi încleştă degetele în jurul ei, ţinând frâul cu mâna cealaltă.

— Îţi faci vreodată griji? îl întrebă Amaram. Din pricina acţiunilor tale? Pentru ceea ce suntem nevoiţi să facem?

Arătă cu capul spre un grup de chirurgi care traversau podurile cărând răniţii.

— Griji? se miră Sadeas. De ce mi-aş face? Tuturor amărâţilor li se oferă prilejul să moară în luptă pentru ceva care merită.

— Am observat că acum spui foarte des astfel de lucruri, zise Amaram. Înainte nu erai aşa.

— Am învăţat să accept lumea ca atare, Amaram, răspunse Sadeas întorcându-şi calul. Foarte puţini oameni vor s-o facă. Merg înainte împleticindu-se, sperând, visând, pretinzând. Şi asta nu schimbă nici măcar un singur lucru în viaţă. Trebuie să priveşti lumea în ochi, să-i vezi toată brutalitatea murdară. Trebuie să-i cunoşti viciile. Să trăieşti cu ele. Numai aşa poţi înfăptui ceva semnificativ.

Sadeas strânse din genunchi, grăbindu-şi calul şi lăsându-l pe Amaram pentru o clipă în urmă.

Vasalul său avea să-i rămână loial. Încheiaseră o înţelegere. Nici măcar faptul că Amaram devenise Cristalpurtător nu putea s-o spulbere.

Când el şi avangarda lui se apropiară de armata lui Hatham, Sadeas văzu un grup de parshendi care îi priveau de pe un platou din apropiere. Iscoadele lor deveneau din ce în ce mai îndrăzneţe. Trimise nişte arcaşi să-i alunge, apoi călări către silueta în Cristalarmură strălucitoare din fruntea celeilalte oştiri: era însuşi Înaltul Prinţ, în şaua unui ryshadium. Blestem! Animalele alea erau mult mai presus decât orice cal. Cum putea să-şi facă rost de unul?

— Sadeas! strigă Hatham. Ce-ai făcut aici?

După câteva clipe în care se hotărî rapid, Sadeas ridică braţul şi azvârli inima-nestemată dincolo de platoul care îi despărţea. Acolo se izbi de piatră, chiar lângă Hatham, ricoşă şi se rostogoli, strălucind uşor.

— Mă plictiseam, strigă Sadeas drept răspuns. M-am gândit să vă scap de-o osteneală.

Pe urmă îşi continuă drumul, fără să ia în seamă următoarele întrebări. Adolin Kholin avea un duel în ziua aia şi el se hotărâse să nu-l piardă, în caz că tânărul avea să se facă din nou de râsul lumii.

Câteva ore mai târziu, Sadeas se instală pe locul său din arena de duel, trăgându-se de gulerul bogat împodobit. Nesuferite chestii – la modă, dar insuportabile. Nu i-ar fi mărturisit nimănui, nici măcar lui Ialai, că, în taină, îşi dorea să fi putut umbla într-o uniformă simplă, ca Dalinar.

Fireşte că nu putea face niciodată aşa ceva. Nu doar fiindcă nu voia să fie văzut acceptând supus Legile Războinicilor şi autoritatea regelui, ci fiindcă uniforma soldăţească nu era cea potrivită în vremurile pe care le trăiau. Luptele duse pentru Alethkar în acel moment nu se purtau cu sabia şi cu scutul.

Când îţi atribuiai un rol, era important să te îmbraci aşa cum ţi-o cerea rolul. Hainele ostăşeşti preferate de Dalinar dovedeau că pierduse, că nu înţelegea jocul în care intrase.

Sadeas se lăsă pe spătarul scaunului şi aşteptă, în timp ce şoaptele umpleau arena cum umple apa un castron. Publicul era numeros. Isprava lui Adolin din ultimul duel atrăsese atenţia, şi orice noutate stârnea interesul Curţii. În jurul lui Sadeas nu mai stătea nimeni, fapt care îi oferea mai mult loc şi intimitate, deşi stătea pe un simplu scaun dăltuit în tribunele de piatră ale gropii care se voia arenă.

Nu-i plăcea cum îşi simţea trupul fără Cristalarmură, dar detesta mai ales modul în care arăta. Cândva, cei pe lângă care trecea întorceau capul, urmărindu-l din priviri. Forţa lui umplea pe-atunci o încăpere; toţi se uitau la el şi începeau să râvnească la ceea ce avea el. Râvneau la forţa lui, îşi doreau să fie ca el.

Începea să piardă asta. Puternic încă mai era – poate chiar mai puternic. Dar privirile celorlalţi se schimbaseră. Şi orice reacţie la pierderea tinereţii sale îl făcea să pară iritabil.

Murea, pas cu pas. Ca oricine altcineva, era adevărat, însă el simţea cum moartea se conturează ameninţătoare. Din fericire, se afla la zeci de ani distanţă, însă arunca o umbră lungă, lungă. Singura cale către nemurire era izbânda cuceritorului.

Un foşnet de haine îl anunţă că Ialai se strecura pe locul de alături. Întinse mâna absent, şi-o puse pe şalele ei şi o scărpină acolo unde îi plăcea. Numele ei era simetric. O mică blasfemie săvârşită de părinţii ei – unii cutezau să sugereze că pruncii lor se bucurau de o asemenea sacralitate. Lui Sadeas îi plăceau astfel de lucruri. Iar numele ei fusese primul lucru care îl intrigase în ceea ce-o privea.

— Mmmm, făcu soţia lui, oftând. Foarte frumos. Văd că duelul încă n-a început.

— Cred c-o să-nceapă în curând.

— Bun. Nu suport s-aştept. Am auzit c-ai renunţat la inima-nestemată pe care-ai capturat-o azi.

— Am aruncat-o la picioarele lui Hatham şi mi-am văzut de

drum, ca şi cum nu mi-ar fi păsat de ea.

— Ingenios. Probabil c-ai întrevăzut posibilitatea asta. O să-l sapi pe Dalinar, n-o să mai poată pretinde că suntem împotriva lui din lăcomie.

Jos, Adolin apăru în sfârşit în arenă, purtându-şi Cristalarmura albastră. Câţiva ochi-luminoşi îl aplaudară, curtenitori. În partea opusă, Eranniv ieşi din camera de pregătire, în Armura lui lustruită, de culoare naturală. Doar platoşa îi era vopsită într-un negru intens.

Sadeas îşi miji ochii, continuând s-o scarpine pe Ialai pe spate.

— Duelul ăsta n-ar fi trebuit să aibă loc, spuse. Toată lumea trebuia să fie sau prea speriată, sau prea dispreţuitoare ca să-i accepte provocarea.

— Idioţi, spuse Ialai încet. Torol, toţi ştiu ce-ar trebui să facă – am răspândit indiciile şi făgăduielile cuvenite. Însă fiecare dintre ei îşi doreşte, în taină, să fie cel care-l va înfrânge pe Adolin. Duelgiii nu sunt un grup din cale-afară de demn de încredere. Sunt nesăbuiţi, iuţi la mânie şi ţin prea mult să se împăuneze şi să câştige faimă.

— Planul tatălui său nu poate fi lăsat să dea roade, spuse Sadeas.

— N-o să dea.

Sadeas se uită în direcţia lui Dalinar. Nu se aflau prea departe unul de altul – distanţa nu era destul de mare ca să nu se poată auzi dacă s-ar fi strigat. Dalinar nu se uita la el.

— Eu am construit regatul ăsta, spuse Sadeas încet. Ştiu cât de fragil e, Ialai. N-ar trebui să fie greu de sfărâmat.

Numai aşa putea fi reconstruit cum se cuvine. Ca atunci când refaci o armă. Topeşti rămăşiţele celei vechi înainte de a face din ea o alta.

Jos, duelul începu, cu Adolin traversând cu paşi mari nisipul către Eranniv, care mânuia vechea sabie a lui Gavilar, cu forma ei primejdioasă. Adolin atacă prea repede. Oare băiatul era chiar atât de nerăbdător?

În mulţime, ochi-luminoşii amuţiră, iar ochi-întunecaţii izbucniră în strigăte, dornici să vadă un spectacol asemănător celui de data trecută. Totuşi, nu se ajunse la o luptă corp la corp. Cei doi schimbară lovituri de tatonare şi Adolin se retrase, lovit în umăr.

„Bleg”, se gândi Sadeas.

— Am aflat în sfârşit de ce-a fost agitaţie în camerele regelui acum două săptămâni, anunţă Ialai.

Sadeas zâmbi, continuând să privească lupta.

— Nu mă-ndoiam c-o să afli.

— Încercare de asasinat, spuse ea. Cineva i-a şubrezit balconul, într-o încercare grosolană de a-l face să cadă pe stânci, de la o înălţime de cincisprezece stânjeni. Din câte am auzit, aproape că i-a reuşit.

— Dacă n-a mai lipsit mult ca să-l ucidă, încercarea n-a fost chiar atât de grosolană.

— Iartă-mă, Torol, dar, în cazul unei încercări de asasinat, când spui „n-a mai lipsit mult” e vorba de o deosebire imensă.

Era adevărat.

Sadeas căută în sine însuşi, încercând să descopere un sentiment trezit de vestea că Elhokar se aflase la un pas de moarte. Nu dădu de nimic altceva în afară de o milă firavă. Băiatul îi era drag, dar, pentru reconstruirea Alethkarului, era necesar să dispară toate rămăşiţele vechii guvernări. Elhokar trebuia să moară. De preferat fără zarvă, după îndepărtarea lui Dalinar. Sadeas se aştepta să fie nevoit să taie el însuşi gâtul băiatului, din respect faţă de bătrânul Gavilar.

— Cine crezi c-a trimis asasinii? întrebă Sadeas cu voce destul de scăzută pentru ca – mulţumită locului gol păstrat de gărzi în jurul scaunului său – să nu se teamă că l-ar fi auzit cineva care trăgea cu urechea.

— E greu de spus, răspunse Ialai trăgându-se într-o parte şi răsucindu-se, pentru ca Sadeas să-i poată scărpina şi o altă parte a spatelui. Ruthar şi Aladar nu pot fi.

Sadeas îi ţinea pe amândoi din scurt. Aladar se lăsa condus cu o oarecare resemnare, iar Ruthar cu înflăcărare. Roion era prea laş, ceilalţi erau prea prudenţi. Cine ar fi putut s-o facă?

— Thanadal, ghici Sadeas.

— Cel mai probabil. Dar o să văd ce mai izbutesc să aflu.

— Ar putea fi aceiaşi oameni din povestea cu Armura regelui. Poate am afla mai multe dacă mi-aş folosi autoritatea.

Sadeas era Înalt Prinţ al Informării – una dintre vechile însărcinări din veacurile trecute, care împărţeau între înalţii prinţi îndatoririle guvernării. Practic, îi dădea puterea de-a face cercetări şi de-a supraveghea.

— Poate, spuse Ialai şovăind.

— Dar?

Ea clătină din cap, cu ochii la alt schimb de lovituri ale celor doi duelişti. După noua înteţire a luptei, lui Adolin începu să i se scurgă Lumină de Furtună dintr-o mănuşă, în huiduielile câtorva ochi-întunecaţi. De ce li se îngăduia acelor oameni să intre în arenă? Erau ochi-luminoşi care nu puteau vedea duelul fiindcă Elhokar rezervase locurile pentru inferiorii lor.

— Ca răspuns la stratagema noastră, spuse ea, Dalinar te-a numit Înalt Prinţ al Informării. S-a folosit de asta ca precedent, ca să poată deveni el Înalt Prinţ al Războiului. Aşa că, acum, orice pas pe care-l faci invocând drepturile tale de Înalt Prinţ al Informării întăreşte autoritatea lui în conflictul din prezent.

Sadeas dădu din cap.

— Ai alt plan?

— Deocamdată nu, răspunse ea. Dar îl fac. Ai observat c-a început să trimită patrule în afara taberelor? Şi în Piaţa de Afară? Asta n-ar fi fost datoria ta?

— Nu, asta e datoria unui Înalt Prinţ al Negoţului, pe care regele nu l-a numit. Însă eu ar trebui să fiu îndreptăţit să supraveghez tot ce se petrece în cele zece tabere şi să numesc judecători şi magistraţi. Ar fi trebuit să mi se dea de ştire când a încercat cineva să ia viaţa regelui. Dar el a păstrat tăcerea.

Sadeas rumegă ideea asta o vreme, luându-şi mâna de pe spatele lui Ialai şi lăsând-o să stea dreaptă în scaun.

— Există o slăbiciune de care ne putem folosi, adăugă el. Lui Dalinar i-a fost întotdeauna greu să renunţe la autoritate. N-are niciodată încredere în alţii, nu-i crede în stare să-şi facă treaba. N-a venit la mine când s-ar fi cuvenit să vină. Această slăbiciune a lui pretinde că toate părţile regatului ar trebui să lucreze împreună. E crăpătura din armură. Poţi înfige un pumnal în ea?

Ialai dădu din cap. Avea să-şi folosească iscoadele ca să răspândească îndoieli printre curteni. Dacă voia să construiască un Alethkar mai bun, de ce nu era Dalinar dispus să renunţe la niciuna dintre puterile lui? De ce nu cerea ajutorul lui Sadeas ca să-l protejeze pe rege? De ce nu-şi deschidea uşile pentru judecătorii lui Sadeas?

De fapt, ce autoritate avea Tronul dacă dădea însărcinări ca a lui Sadeas numai ca să nu se spună că nu le-a dat?

— Ar trebui să renunţi, în semn de protest, la numirea ta ca Înalt Prinţ al Informării, zise Ialai.

— Nu. Nu încă. Aşteptăm până când zvonurile încep să-l râcâie pe Dalinar, până când îl aduc la concluzia că trebuie să mă lase să-mi fac treaba. Pe urmă, cu o clipă înainte de a încerca să-mi vorbească, mă retrag.

Aşa s-ar fi lărgit crăpăturile, atât ale puterii lui Dalinar, cât şi ale regatului însuşi.

Jos, duelul lui Adolin continua. Iar el nu părea să-şi dea toată silinţa. Se tot lăsa descoperit, primea lovituri. Ăsta era tânărul care se lăuda atât de des cu priceperea lui? Era bun, fireşte, dar nu chiar atât de bun. Nu atât de bun ca pe câmpul de luptă, când Sadeas îl văzuse cu ochii lui luptându-se cu…

Se prefăcea.

Sadeas se trezi rânjind.

— Ei, asta-i o treabă aproape inteligentă, spuse el încet.

— Care? întrebă Ialai.

— Adolin nu luptă atât de bine pe cât e în stare, îi explică Sadeas în timp ce tânărul dădea – cu greu – o lovitură în coiful lui Eranniv. Nu vrea să-şi arate adevărata îndemânare, se teme c-o să-i sperie pe alţii şi vor refuza să se dueleze cu el. Dacă lasă impresia că abia izbuteşte să câştige duelul ăsta, s-ar putea hotărî şi alţii să-l înfrunte.

Ialai privea lupta cu ochii mijiţi.

— Eşti sigur? Nu s-ar putea să aibă pur şi simplu o zi proastă?

— Sunt sigur, răspunse Sadeas.

Acum, când ştia ce să urmărească, putea desluşi jocul lui Adolin în mişcările lui aparte, în modul în care-l păcălea pe Eranniv ca să-l atace, pentru ca apoi să se ferească de lovituri cu stângăcie. Adolin Kholin era mai inteligent decât îl crezuse Sadeas.

Şi era un duelist mai priceput. Era nevoie de îndemânare ca să câştigi un duel, dar era vorba de o adevărată măiestrie când izbuteai să învingi lăsând tot timpul impresia că eşti cel mai slab. Pe măsură ce continua, înfruntarea captivă spectatorii, iar Adolin făcu din ea o luptă strânsă. Sadeas se îndoia că mai erau mulţi alţii în stare să vadă ce vedea el.

Când Adolin, mişcându-se greoi şi pierzând Lumină printr-o duzină de crăpături – pe care avusese grijă să le lase să apară în porţiuni diferite ale Armurii, astfel încât niciuna să nu i-o şubrezească şi să nu-l pună cu adevărat în pericol –, reuşi în cele din urmă să-l doboare pe Eranniv cu o lovitură „norocoasă”,

din mulţime se înălţă un strigăt de admiraţie. În el păreau să-şi fi unit glasurile chiar şi ochi-luminoşii.

Eranniv ieşi furios, strigând ceva despre norocul lui Adolin, dar Sadeas descoperi că el unul era deosebit de impresionat. „Pentru băiatul ăsta ar putea exista un viitor”, se gândi. „Într-o măsură mai mare decât pentru tatăl lui, cel puţin.”

— Încă un cristal câştigat, spuse Ialai nemulţumită, în timp ce Adolin ridica o mână şi părăsea terenul de duel. O să-mi dublez eforturile ca să m-asigur că n-o să se mai întâmple.

Sadeas bătu cu degetul în marginea scaunului său.

— Ce spuneai despre duelgii? Că sunt nesăbuiţi şi iuţi la mânie?

— Da. Şi?

— Adolin e şi una, şi alta, şi mai mult decât atât, spuse Sadeas încet, dus pe gânduri. Poate fi îmboldit, întărâtat, adus în culmea furiei. E la fel de pătimaş ca tatăl lui, dar se controlează mai puţin.

„Îl pot aduce chiar pe marginea prăpastiei, ca apoi să-l îmbrâncesc?”, se întrebă Sadeas.

— Nu mai descuraja oamenii care ar vrea să se dueleze cu el, spuse. Dar nici nu-i încuraja. Retrage-te. Vreau să văd mersul lucrurilor.

— Pare primejdios. Băiatul ăsta e o armă, Torol.

— Adevărat, recunoscu Sadeas ridicându-se, dar se întâmplă foarte rar să te rănească o armă pe care-o ţii de mâner.

Îşi ajută soţia să se ridice.

— Mai vreau să-i spui nevestei lui Ruthar că el mă poate însoţi data viitoare când mă hotărăsc să pornesc singur următorul atac pentru a pune mâna pe o inimă-nestemată. Ruthar e plin de zel. Ne poate fi de folos.

Ea încuviinţă fără vorbe şi o porni către ieşire. Sadeas o urmă, dar şovăi, aruncând o privire către Dalinar. Ce s-ar fi întâmplat dacă omul ăla n-ar fi fost captiv în trecut? Dacă ar fi vrut să vadă lumea reală, nu pe cea din imaginaţia lui?

„Probabil că şi atunci l-ai fi omorât până la urmă”, recunoscu Sadeas în sinea lui. „Nu-ncerca să pretinzi că n-ar fi fost aşa.”

Era bine să fii sincer măcar cu tine însuţi.

SCHIŢELE LUI SHALLAN: LAIT DE PE DEALURILE NEREVENDICATE. FLORA

30
ÎMBUJORAREA NATURII

Se spune c-a fost cald pe-aici în vremuri ce-au apus,
Când au venit Pustiitori şi-n cântece i-am pus.
În casa noastră i-am primit şi nici c-au mai plecat.
Apoi căminul nostru drag al lor a devenit,
Nu dintr-odată, ci treptat s-au tot înstăpânit.
Şi se va zice ani la rând că-i drept ce s-a-ntâmplat.

— Din *Cântecul Ascultătorului despre Cronici,* strofa XII

Shallan icni în faţa neaşteptatei răbufniri de culoare.

Întrerupea peisajul ca un fulger ivit pe cerul altminteri senin. Shallan îşi lăsă jos sferele – Tyn o punea să-nveţe să le fure, ascunzându-le în palmă – şi se ridică în picioare în căruţă, ţinându-se cu mâna liberă de spătarul banchetei. Da, se vedea clar. Roşu şi galben, ambele strălucitoare, pe fundalul unui tablou altminteri monoton, în cafeniu şi verde.

— Tyn, ce-i asta? întrebă Shallan.

Deşi conducea căruţa, cealaltă femeie stătea tolănită, cu picioarele atârnate în afară şi cu o pălărie albă, cu boruri largi, trasă pe ochi. Shallan purta pălăria lui Bluth, pe care o luase dintre lucrurile lui, ca să se ferească de soare.

Tyn se întoarse în direcţia arătată, ridicându-şi pălăria.

— Ce?

— Acolo, spuse Shallan. Culoarea.

Tyn îşi miji ochii.

— Nu văd nimic.

Cum era cu putinţă să nu observe culoarea aia, atât de vie prin comparaţie cu dealurile unduitoare, pline de muguri-de-stâncă, trestii şi petice de iarbă? Shallan luă ocheanul însoţitoarei ei ca să vadă mai bine.

— Plante, spuse. Acolo e un acoperiş stâncos, care le adăposteşte dinspre est.

— A, asta era? zise Tyn, apoi se instală la loc şi închise ochii. Credeam c-ar putea fi cortul unei alte caravane sau cam aşa ceva.

— Tyn, sunt plante.

— Şi?

— Plante cu totul diferite de celelalte, într-un singur loc dintr-un ţinut întreg! exclamă Shallan. Mergem acolo! Îi spun lui Macob să îndrepte caravana în direcţia aia.

— Eşti cam ciudată, puştoaico, spuse Tyn, în timp ce Shallan striga către celelalte căruţe să se oprească.

Pe Macob nu-l trăgea inima să fie de acord cu ocolul, dar, din fericire, acceptă autoritatea ei. Caravana ajunsese cam la o zi distanţă de Câmpiile Sfărâmate. Nu se grăbeau. Shallan se străduia să-şi ţină entuziasmul în frâu. Acolo, în Ţinuturile Îngheţate, aproape totul era monoton de asemănător; ceva nou de desenat o incita mai mult decât ar fi fost normal.

Se apropiară de culme, unde un prag stâncos înalt se afla exact la locul potrivit ca să joace rolul unui spărgător de vânt. Când erau mai mari, formaţiunile asemănătoare se numeau laituri. Văi adăpostite, în care putea să prospere un oraş întreg. Ei bine, acolo locul nu era chiar atât de larg, dar viaţa tot îl găsise. Îl umplea un crâng de copaci scunzi, de culoarea albicioasă a oaselor. Aveau frunze de un roşu-aprins. Peretele de stâncă era drapat de tot felul de lujeri, iar solul era plin de muguri-de-stâncă dintr-un soi care rămânea deschis chiar şi când nu ploua, cu petalele grele ale florilor atârnând din interior, alături de lujerii care semănau cu nişte limbi şi se mişcau ca nişte viermi, căutând apă.

Un lac mic reflecta albastrul cerului, hrănind mugurii-de-stâncă şi copacii. În schimb, umbra frunzelor oferea adăpost unui muşchi de un verde strălucitor. Locul avea frumuseţea unor vinişoare de rubin şi smarald de pe o piatră cenuşie.

Shallan sări jos în clipa în care se opriră căruţele. Sperie ceva din tufişuri şi câţiva toporcopoi sălbatici, foarte mici, ieşiră în

goană. Nu-şi dădu seama din ce rasă erau – la drept vorbind, se mişcau atât de repede încât nu putea nici măcar să fie sigură că erau toporcopoi.

„Ei”, îşi spuse intrând în micul lait, „probabil asta înseamnă că nu trebuie să mă tem de animale mai mari”. Un prădător cum erau crestele-albe ar fi înspăimântat animalele mărunte.

Continuă să înainteze zâmbind. Locul părea aproape o grădină, deşi plantele erau evident sălbatice, nu cultivate. Îşi retrăgeau cu mare repeziciune florile, tentaculele şi frunzele, dând naştere unei poteci în jurul ei. Îşi înăbuşi un strănut şi îşi continuă drumul până la un lac verde-închis.

Acolo întinse o pătură pe un bolovan şi se aşeză să deseneze. Alţi oameni din caravană cercetau locul umblând prin lait sau pe culmea peretelui de stâncă. Shallan respiră minunatul aer umed în timp ce plantele se destindeau. Petalele mugurilor-de-stâncă se revărsau în afară, frunzele se desfăceau cu sfială. Culoarea devenea intensă în jurul ei, de parcă natura s-ar fi îmbujorat. Părinte al Furtunii! Nu-şi dăduse seama cât de mult îi lipsise diversitatea plantelor frumoase. Îşi deschise caietul cu schiţe şi desenă în grabă o rugăciune în numele lui Shalash, Heraldul Frumuseţii, tizul ei.

Plantele se retraseră din nou când cineva trecu printre ele. Gaz se împletici într-un tufiş de muguri-de-stâncă, înjurând în timp ce se străduia să nu calce pe lujerii lor. Veni spre ea, apoi şovăi, coborându-şi privirea spre lac.

— Furtuni! exclamă el. Ăştia sunt peşti?

— Ţipari, ghici Shallan când ceva încreţi suprafaţa verzuie a apei. Cred că din cei portocalii, strălucitori. Am avut unii aşa acasă, în grădina ornamentală a tatălui meu.

Gaz se aplecă, încercând să vadă mai bine, până când un alt ţipar sparse oglinda apei cu o lovitură de coadă, împroşcându-l cu o ploaie de stropi. Shallan râse, întipărindu-şi în minte o Amintire a bărbatului chior care se uita în adâncul verde cu buzele strânse, ştergându-şi fruntea.

— Ce vrei, Gaz?

— Păi, spuse el şovăitor, mă întrebam…

Aruncă o privire la caietul ei de schiţe.

Shallan dădu pagina.

— Desigur. Ca acela pe care i l-am făcut lui Glurv, presupun.

Gaz tuşi în căuşul mâinii.

— Da. Ăla arată de-a dreptul frumos.
Shallan zâmbi şi începu să deseneze.
— E nevoie să pozez sau cam aşa ceva? întrebă Gaz.
— Bineînţeles, răspunse ea, mai ales ca să-i dea o ocupaţie în timp ce-l desena.
Îşi netezi uniforma, îşi supse burta, îşi luă libertăţi în privinţa poziţiei bărbiei. Însă cea mai mare deosebire ţinea de expresia feţei. Se uita în sus, în depărtare. Cu o expresie potrivită, peticul de pe ochi căpăta nobleţe, faţa plină de cicatrice devenea înţeleaptă, iar uniforma, un simbol al mândriei. Adăugă, într-un fundal luminos, amănunte care aduceau aminte de noaptea aceea, în care, lângă focuri, oamenii din caravană le mulţumiseră lui Gaz şi celorlalţi fiindcă îi salvaseră.
Desprinse foaia de hârtie şi o întoarse spre el. Gaz o luă cu veneraţie, trecându-şi mâna prin păr.
— Furtuni, şopti. Chiar aşa arăt eu?
— Da, răspunse Shallan.
Îl simţea vag pe Model zumzăind încet în apropiere. O minciună… Dar şi un adevăr. Cu siguranţă că aşa îl văzuseră pe Gaz oamenii pe care îi salvase.
— Îţi mulţumesc, Luminăţie, spuse dezertorul. Eu… îţi mulţumesc.
Pe ochii Cenuşii. Îi dăduseră lacrimile.
— Pune-o la loc sigur, îi spuse ea, şi n-o îndoi până diseară. O s-o lăcuiesc, ca să nu se mânjească.
El dădu din cap şi se îndepărtă, înspăimântând din nou plantele. Era al şaselea dintre dezertori care îi ceruse un portret. Shallan le încuraja cererile. Încuraja orice le reamintea ce ar fi putut fi şi ce trebuiau să fie.
„Şi tu, Shallan?”, se întrebă. „Aparent toată lumea vrea să fii ceva. Jasnah, Tyn, tatăl tău… Tu ce vrei să fii?”
Îşi răsfoi caietul cu schiţe şi găsi paginile pe care se desenase în vreo şase situaţii diferite. Ca erudită, ca femeie de la Curte, ca artistă. Ce alegea dintre toate astea, ce-ar fi vrut să fie?
Putea fi toate în acelaşi timp?
Model zumzăi. Shallan se uită într-o parte şi îl văzu pe Vathah privind-o dintre copaci. Mercenarul înalt nu scosese niciun cuvânt despre schiţe, dar îi văzu rânjetul batjocoritor.
— Nu-mi mai speria plantele, Vathah, zise ea.
— Macob spune că facem aici popasul de noapte, răspunse

Vathah, apoi se îndepărtă.

— Belea… zumzăi Model. Da, belea.

— Ştiu, spuse Shallan, aşteptând să reapară frunzele, ca să le deseneze.

Din nefericire, de la negustori nu putuse obţine cărbune pentru desen şi lac, şi n-avea nici cretă colorată, fiindcă altminteri ar fi încercat nişte desene mai ambiţioase. Totuşi, avea să rămână cu mai multe studii frumoase. O adevărată schimbare faţă de restul schiţelor din caietul ei.

Se feri înadins să se gândească la ceea ce pierduse.

Desenă şi iar desenă, bucurându-se de pacea simplă din micul crâng. Viaţăsprenii i se alăturară, firişoare gri mărunte, ţopăind între frunze şi flori. Model începu să se mişte pe suprafaţa apei şi o amuză când se apucă să numere frunzele unui copac din apropiere: Shallan făcu pe puţin şase desene ale lacului şi ale copacilor, sperând că va putea să le recunoască mai târziu, dacă le găsea în vreo carte. Avu grijă să redea amănunţit înfăţişarea frunzelor privite de aproape, apoi începu să deseneze orice îi trecea prin minte.

Era atât de bine să nu te legeni într-o căruţă în timp ce desenai. Acolo era perfect – lumină suficientă pentru desen, tihnă şi calm, viaţă de jur-împrejur…

Se opri când îşi dădu seama ce desenase: un ţărm pietros al oceanului, cu stânci înălţându-se vizibil dincolo de el. Locul era văzut de departe; pe malul stâncos, mai multe siluete neclare se ajutau una pe alta să iasă din apă. Era gata să jure că una era Yalb.

O fantezie creată de speranţă. Îşi dorea atât de mult să fie în viaţă cu toţii. Probabil că n-avea să afle adevărul niciodată.

Întoarse pagina şi desenă din nou ce îi veni în minte. O femeie îngenuncheată asupra unui trup, ridicând un ciocan şi o daltă, ca şi cum ar fi vrut să lovească faţa omului culcat. Acesta era ţeapăn, din lemn… sau poate chiar din piatră?

Shallan clătină din cap când lăsă creionul în jos şi studie scena. De ce o desenase? Prima avea sens – îşi făcea griji pentru soarta lui Yalb şi a celorlalţi marinari. Dar ce spunea despre subconştientul ei imaginea stranie din al doilea desen?

Îşi ridică privirea şi văzu că umbrele se lungiseră. Soarele cobora încet ca să se odihnească pe linia orizontului. Shallan surâse, apoi tresări când văzu pe cineva la nici zece paşi

distanţă.

— Tyn! exclamă ducându-şi mâna interzisă la piept. Părinte al Furtunii! Mi-ai tras o spaimă!

Cealaltă femeie se apropie printre frunzele care se retrăgeau din faţa ei.

— Desenele astea sunt frumoase, dar cred că ar trebui să-ţi petreci mai mult timp exersând imitarea semnăturilor. Ai o înclinaţie firească pentru aşa ceva şi e genul de lucru pe care poţi să-l faci fără să dai de necaz.

— O exersez, răspunse Shallan. Dar trebuie să mă ţin şi de arta mea.

— Chiar te laşi absorbită de desenele astea, nu-i aşa?

— Nu mă absorb pe mine. Îi desenez pe alţii.

Tyn rânji, oprindu-se lângă pietroiul lui Shallan.

— Eşti întotdeauna gata să răspunzi cu o zeflemea. Asta-mi place. Odată ce vom ajunge pe Câmpiile Sfărâmate, trebuie să-ţi fac cunoştinţă cu nişte prieteni de-ai mei. Se vor grăbi să te corupă.

— Nu sună prea îmbietor.

— Prostii, zise Tyn, săltându-se pe partea uscată a celei mai apropiate pietre. O să rămâi tu însăţi. Numai că glumele tale vor fi mai murdare.

— Încântător, zise Shallan roşind.

Crezu că Tyn o să râdă de obrajii ei împurpuraţi, însă cealaltă femeie căzu pe gânduri.

— Trebuie să te facem cumva să simţi gustul realităţii, Shallan.

— A, da? În zilele noastre primeşti realitatea sub formă de băutură întăritoare?

— Nu, sub formă de pumn în nas. Le face pe fetele drăguţe să plângă şi să se considere norocoase fiindc-au rămas în viaţă.

— Cred c-o să afli că nu mi-am petrecut toată viaţa printre flori şi prăjituri.

— Sunt convinsă că asta e părerea ta, zise Tyn. Asta cred toţi despre viaţa lor, Shallan. Îmi placi, chiar îmi placi. Ai în tine puterea de a face foarte multe. Dar te pregăteşti pentru ceva care... o să-ţi ceară să săvârşeşti lucruri greu de înfăptuit. Lucruri care îţi distrug sufletul, ţi-l sfâşie. O să te afli în situaţii în care n-ai mai fost.

— Abia m-ai cunoscut. Cum poţi fi atât de sigură că n-am mai

făcut aşa ceva?

— Nu eşti zdrobită, răspunse Tyn cu o privire rece.

— Poate mă prefac.

— Puştoaico, desenezi ucigaşi înfăţişându-i ca pe nişte eroi. Dansezi în jurul pâlcurilor de flori cu un caiet de desen în mâini şi roşeşti la o simplă aluzie la ceva necuviincios. Indiferent de cât rău crezi că ai avut parte, pregăteşte-te. O să fie mai rău. Şi, sincer vorbind, nu ştiu dacă vei izbuti să faci faţă.

— De ce-mi spui asta? întrebă Shallan.

— Fiindcă, peste cu puţin mai mult de o zi, vom ajunge pe Câmpiile Sfărâmate. Acum ai ultimul prilej să te retragi.

— Sunt…

Ce avea să facă în privinţa lui Tyn după ce ajungeau? Avea să recunoască atunci că nu spulberase presupunerile celeilalte femei doar ca să poată învăţa de la ea?

„Are cunoştinţe în taberele de război”, se gândi Shallan. „Oameni pe care ar putea fi util să-i cunosc şi eu.”

Avea s-o înşele în continuare? Aşa avea de gând, deşi o parte din ea recunoştea că n-ar fi făcut-o dacă nu i-ar fi plăcut de Tyn şi dacă n-ar fi vrut ca femeia să n-aibă motiv să-şi întrerupă lecţiile.

— Sunt hotărâtă, se trezi spunând. Vreau să-mi duc planul la bun sfârşit.

O minciună.

Tyn oftă, apoi dădu din cap.

— Bine. Eşti gata să-mi spui în ce constă marea ta şarlatanie?

— Dalinar Kholin, răspunse ea. Fiul lui e logodit cu o femeie din Jah Keved.

Tyn ridică din sprânceană.

— Hai că m-ai făcut curioasă. Şi femeia asta n-o să sosească?

— Nu atunci când se aşteaptă el.

— Iar tu semeni cu ea?

— Ai putea spune asta.

Tyn zâmbi.

— Frumos. M-ai făcut să cred că e vorba de un şantaj, lucru care n-ar fi fost aşa uşor de pus în practică. Totuşi, e o şarlatanie care chiar s-ar putea să-ţi izbutească. Sunt impresionată. Ceva foarte îndrăzneţ, dar posibil.

— Mulţumesc.

— Şi care ţi-e planul?

— Păi, mă prezint lui Kholin, îi spun că sunt femeia cu care urmează să se însoare fiul lui şi-l las să mă instaleze în locuinţă.

— Nu e bine.

— Nu?

Tyn clătină din cap cu putere.

— Te îndatorează prea mult faţă de Kholin. O să dea impresia că ai nevoie de ajutor şi o să-ţi fie greu să impui respect. Ceea ce faci tu se cheamă şarlatanie de chip frumos, o încercare de a-l uşura pe un om bogat de sferele lui. Aici totul ţine de modul în care te înfăţişezi, de imagine. E de dorit să te instalezi la un han, undeva, într-o altă tabără de război, şi să te porţi de parcă ai fi în stare să te descurci şi singură. Păstrează un aer misterios. Şi nu fi o pradă uşoară pentru fiul lui. Apropo, care e? Cel mai mare sau mezinul?

— Adolin, răspunse Shallan.

— Hm… nu sunt sigură dacă e mai bun sau mai rău decât Renarin. Adolin Kholin are reputaţia unui amator de flirturi, aşa că înţeleg de ce vrea tatăl lui să-l însoare. Însă o să fie greu să rămâi în atenţia lui.

— Chiar aşa? întrebă Shallan simţind ghimpele unei adevărate îngrijorări.

— Da. Aproape că s-a logodit de vreo douăsprezece ori. De fapt, cred c-a fost logodit şi înainte. E bine că m-ai întâlnit. O să mă gândesc o vreme ca să-mi dau seama ce e cel mai bine de făcut, dar n-o să accepţi în niciun caz ospitalitatea lui Kholin. Adolin n-o să-ţi dea niciodată atenţie dacă n-o să-i pari cumva de neatins.

— E greu să fiu de neatins dacă ne leagă deja o logodnă neoficială.

— E totuşi important, zise Tyn ridicând un deget. Tu eşti cea care vrea să pună la punct o şarlatanie în dragoste. Astfel de şarlatanii sunt delicate, dar relativ lipsite de pericol. Pe asta o s-o plănuim cu atenţie.

Shallan dădu din cap, deşi, în sinea ei, îşi vedea îngrijorarea sporind. Ce avea să se aleagă de logodnă? Jasnah nu mai era acolo ca să facă lucrurile să meargă. Prinţesa voise s-o lege de familia regală probabil datorită potenţialului ei talent de Undeunire. Shallan se îndoia că restul Casei Kholin era chiar atât de încântat de o alianţă prin căsătorie cu o vedenă oarecare.

În timp ce Tyn se ridica, Shallan îşi alungă temerile. Dacă

logodna se rupea, n-avea decât. Pe ea o preocupau lucruri mai importante, ca Urithiru şi Pustiitorii. Totuşi, avea să găsească o cale de a o scoate la capăt cu Tyn – fără să înşele cu nimic familia Kholin. Doar că avea de jonglat cu ceva în plus.

Cu totul bizar, descoperi că ideea o incita. Se hotărî să mai facă un desen înainte de a-şi găsi ceva de mâncare.

31
LINIŞTEA DINAINTE

Forma-fum printre oameni menită-i a fi furişată,
Formă-a puterii, cu-ale sprenilor Unde îngemănată.
Să cutezăm a o purta din nou? Ne iscodeşte.
De ea ne este teamă. De zei e zămislită.
De Nefăcuţi e-atinsă, de-al lor blestem mânjită.
E umbră – cu moartea-nvecinată. Ne-amăgeşte.

— Din *Cântecul Ascultătorului despre Secrete,* strofa LI

Kaladin îşi conduse trupa de soldaţi obosiţi, cu trupuri îndurerate, către baraca Podului Patru şi – aşa cum ceruse în secret – oamenii avură parte de urale şi de strigăte de bun venit. Abia se lăsase seara, iar mirosul familiar de tocană era unul dintre cele mai îmbietoare lucruri pe care şi le putea imagina.

Se trase deoparte şi îi lăsă pe cei patruzeci de oameni să treacă pe lângă el cu paşi apăsaţi. Nu făcuseră parte din echipa Podului Patru, dar în seara aceea erau priviţi ca şi cum ar fi făcut. Îşi ţineau capetele sus şi zâmbeau când primeau din mâinile altora castroanele cu tocană. Pietroi îl întrebă pe unul cum fusese patrularea şi Kaladin nu auzi răspunsul soldatului, însă auzi foarte bine hohotul de râs răsunător pe care i-l stârni lui Pietroi.

Kaladin surâse şi se sprijini de peretele barăcii, încrucişându-şi braţele. Pe urmă se pomeni privind cerul. Soarele încă nu

apusese pe de-a-ntregul, dar, pe bolta din ce în ce mai întunecată, începuseră să apară stele în jurul Cicatricei lui Tain. Chiar deasupra orizontului atârna Lacrima, o stea mult mai strălucitoare decât altele, numită astfel după singura lacrimă pe care se spunea că o vărsase Reya. O parte dintre stele se mişcau – stelesprenii, nu era nimic de mirare –, totuşi seara aceea avea ceva straniu. Kaladin răsuflă adânc. Aerul era stătut?

— Domnule?

Se întoarse. Unul dintre podari, un bărbat sobru, cu păr negru scurt şi trăsături puternice, care nu li se alăturase celorlalţi lângă cazanul cu tocană. Kaladin se strădui să-şi aducă aminte numele lui…

— Pitt, nu? spuse.

— Da, domnule, răspunse omul. Podul Şaptesprezece.

— De ce anume ai nevoie?

— Eu doar…

Bărbatul se uită la focul ademenitor, în jurul căruia oamenii Podului Patru râdeau şi vorbeau cu soldaţii întorşi din patrulare. În apropiere, cineva atârnase de pereţii barăcii câteva armuri cu totul aparte. Erau coifuri şi platoşe din carapace, prinse de vestele de piele ale podarilor obişnuiţi. Acum fuseseră înlocuite cu coifuri şi platoşe din cel mai bun oţel. Kaladin se întrebă cine le atârnase pe cele vechi. Nici măcar nu ştia că unii le aduseseră cu ei; erau armuri de rezervă, meşterite de Leyten pentru oamenii din echipă şi depozitate în spărturi înainte de eliberarea podarilor.

— Domnule, zise Pitt, vreau doar să spun că-mi pare rău.

— Pentru ce?

— Când eram podari… zise Pitt şi îşi duse o mână la cap. Furtuni, aia pare să fie o altă viaţă. Pe-atunci nu puteam gândi limpede. Totul e neclar. Dar mi-aduc aminte că mă bucuram când era trimisă echipa voastră în locul echipei mele. Mi-aduc aminte că speram c-o să daţi greş, fiindcă îndrăzneaţi să umblaţi cu capul sus… Mi…

— Nu mai contează, Pitt, spuse Kaladin. N-a fost vina ta. Poţi da vina pe Sadeas.

— Cred că da, spuse Pitt şi privirea lui îşi pierdu căldura. Ne-a distrus de-a binelea, nu-i aşa, domnule?

— Da.

— Dar se pare că oamenii se pot pune pe picioare. N-aş fi crezut, adăugă Pitt şi se uită peste umăr. Va trebui să mă duc să fac asta pentru ceilalţi băieţi de la Podul Şaptesprezece, nu-i aşa?

— Cu ajutorul lui Teft, da, asta sperăm, răspunse Kaladin. Crezi că poţi?

— Va trebui doar să pretind că sunt în pielea ta, domnule, răspunse Pitt.

Zâmbi, apoi plecă, îşi luă un castron cu tocană şi li se alătură celorlalţi.

Cei patruzeci aveau să fie curând pregătiţi, gata să devină sergenţii propriilor echipe de podari. Transformarea se petrecuse mai repede decât sperase Kaladin. „Teft, eşti o minune”, se gândi. „Ai reuşit.”

Că tot veni vorba, unde era Teft? Îi însoţise în patrulare şi apoi dispăruse. Kaladin aruncă o privire peste umăr, însă nu-l zări; poate se dusese să vadă cum stăteau lucrurile cu alte echipe de podari. Dar îl surprinse pe Pietroi alungând un bărbat deşirat, în robă de ardent.

— Ce-a fost asta? întrebă Kaladin prinzându-l pe mâncătorul de coarne de braţ când trecu pe lângă el.

— Omul ăla, răspunse Pietroi. Tot dă târcoale pe aici, cu un caiet de desen. Vrea să deseneze podari. Ha! Pentru că suntem faimoşi, înţelegi.

Kaladin se încruntă. Stranie purtare pentru un ardent – dar, pe de altă parte, toţi ardenţii erau ciudaţi, mai mult sau mai puţin. Îl lăsă pe Pietroi să se întoarcă la tocana lui şi se îndepărtă de foc, bucurându-se de linişte.

Acolo era atâta tăcere. De parcă întreaga tabără şi-ar fi ţinut răsuflarea.

— Se pare că patrularea şi-a făcut treaba, spuse Sigzil apropiindu-se agale. Oamenii ăştia sunt schimbaţi.

— E ciudat ce efect pot avea asupra unor soldaţi două zile petrecute în marş, ca o singură unitate, zise Kaladin. L-ai văzut cumva pe Teft?

— Nu, domnule, răspunse Sigzil şi făcu un semn din cap către foc. Cred că vrei o porţie de tocană. În seara asta n-avem prea mult timp să stăm de vorbă.

— Marea furtună, îşi aminti Kaladin.

Părea să vină prea repede după cea dinaintea ei, dar nu

soseau la intervale egale – nu aşa cum crezuse el. Furtunoveghetorii făceau calcule matematice complicate ca să le poată prevedea; pentru tatăl lui, deveniseră o pasiune.

Poate că simţea apropierea stihiei. Începuse brusc să presimtă sosirea unei mari furtuni fiindcă noaptea era prea… cumva?

„Imaginaţia îţi joacă feste”, se gândi. Ridică din umeri, alungându-şi oboseala adunată în îndelungatul timp petrecut în şa sau în marş, şi se duse să-şi ia nişte tocană. Trebuia să mănânce repede – voia să li se alăture celor care vegheau în timpul furtunii asupra lui Dalinar şi a regelui.

Oamenii din patrulă îl ovaţionară în timp ce-şi umplu castronul.

În căruţa care se hurduca, Shallan se aşeză şi-şi puse mâna pe sfera de lângă ea, o luă şi lăsă alta în loc.

Tyn ridică din sprânceană.

— Le-am auzit zăngănind când le-ai înlocuit.

— Năvoade uscate! exclamă Shallan. Credeam că mi-a ieşit.

— Năvoade uscate?

— E o înjurătură, îi explică Shallan roşind. Am auzit-o de la marinari.

— Shallan, ai cât de cât idee ce înseamnă?

— Păi… e ca la pescuit? zise Shallan. Poate că năvoadele sunt uscate? N-au prins niciun peşte, aşa că e de rău?

Tyn zâmbi cu gura până la urechi.

— Draga mea, o să-mi dau toată silinţa ca să te corup. Până atunci, cred că n-ar mai trebui să-njuri ca marinarii. Te rog.

— Bine.

Shallan îşi trecu din nou mâna peste sferă, schimbând-o cu alta.

— Niciun zăngănit. Ai auzit-o pe asta? Sau… ăăă… n-ai auzit-o? N-am făcut niciun zgomot!

— Frumos, spuse Tyn scoţând, între două degete, un strop dintr-un soi de muşchi.

Începu să-l frece între degete şi lui Shallan i se păru că vede fum înălţându-se din el.

— Te descurci din ce în ce mai bine. Am senzaţia că ar trebui să-i găsim talentului tău la desen o întrebuinţare.

Shallan avea deja o vagă idee cum ar putea să-i fie de folos. Tot mai mulţi dintre foştii dezertori îi cereau să le facă portretul.

— Ai mai lucrat la accentele tale? o întrebă Tyn, cu ochii sticlindu-i în timp ce freca muşchiul.

— Da, într-adevăr, buna mea femeie, răspunse Shallan, cu accent thaylen.

— Bun. O să ne facem timp să ne costumăm când vom avea mai mulţi bani. Eu una o să mă amuz foarte tare privindu-ţi faţa când va trebui s-apari în lume cu mâna aia a ta descoperită.

Shallan îşi duse imediat la piept mâna interzisă.

— Ce?!

— Te-am prevenit că e vorba de lucruri grele, spuse Tyn cu un zâmbet viclean. La vest de Marat, aproape toate femeile umblă cu ambele mâini la vedere. Dacă o să ajungi acolo şi n-o să vrei să atragi atenţia, o să fie nevoie să poţi face asta, la fel ca ele.

— E indecent! exclamă Shallan făcându-se roşie ca focul.

— Nu e decât o mână, Shallan. Voi, vorinii, sunteţi atât de formali. Mâna aia şi cealaltă mână a ta arată exact la fel.

— O grămadă de femei n-au sâni cu mult mai mari decât ai bărbaţilor, se răsti Shallan. Dar asta nu înseamnă că e în regulă să umble fără cămaşă, cum ar umbla un bărbat!

— De fapt, în anumite locuri din Insulele Reshi şi din Iri nu e neobişnuit să umble şi femeile cu pieptul dezgolit. Acolo e foarte cald. Şi nimeni nu se sinchiseşte. Mie chiar îmi place.

Shallan ridică mâinile – una acoperită şi cealaltă nu – ca să-şi ascundă obrajii îmbujoraţi.

— Faci asta ca să mă provoci.

— Da, chicoti Tyn. Aşa e. Tu eşti fata care a păcălit o întreagă trupă de dezertori şi ne-a luat caravana în stăpânire?

— Pentru asta n-a fost nevoie să umblu despuiată.

— E bine că n-ai făcut-o, ripostă Tyn. Mai crezi că ai experienţă şi că ai trecut prin multe? Roşeşti şi numai când ţi se spune să-ţi arăţi mâna interzisă. Îţi dai seama de ce-o să-ţi fie greu să duci la bun sfârşit orice şarlatanie profitabilă?

Shallan răsuflă adânc.

— Cred că da.

— Să-ţi laşi mâna la vedere n-o să fie cel mai greu lucru pe care vei fi nevoită să-l faci, zise Tyn cu răceală. Nici când abia

adie vântul, nici când se dezlănţuie o mare furtună. Eu…

— Ce? întrebă Shallan.

Tyn clătină din cap.

— Vorbim despre asta mai târziu. Se văd taberele de război?

Shallan se ridică în picioare, punându-şi mâna streaşină la ochi ca să-i ferească de strălucirea soarelui care-şi începea coborârea către apus. Înspre nord, văzu o ceaţă. Sute de focuri – ba nu, mii – prelingându-şi întunecimea fumului către cer. I se tăie răsuflarea.

— Am ajuns.

— Hai să poposim pentru noapte, zise Tyn fără să-şi schimbe poziţia relaxată.

— Nu mai avem de mers mai mult de câteva ore, zise Shallan. Am putea să ne grăbim…

— Şi să sosim după căderea nopţii, apoi să fim oricum siliţi să facem popas, o întrerupse Tyn. E mai bine să sosim dimineaţă, odihniţi. Crede-mă.

Shallan se aşeză din nou şi strigă un caravanier, un tânăr care umbla desculţ – probabil că avea nişte bătături înspăimântătoare – pe lângă convoiul de căruţe. Călare mergeau doar cei mai bătrâni.

— Întreabă-l pe maestrul-negustor Macob ce-ar zice dacă ne-am opri aici pentru popasul de noapte, îi ceru Shallan tânărului.

El dădu din cap şi se îndepărtă în fugă, trecând pe lângă chullii greoi.

— N-ai încredere în părerea mea? întrebă Tyn, părând să se amuze.

— Maestrului-negustor Macob nu-i place să i se spună ce să facă, răspunse Shallan. Dacă popasul e o idee bună, probabil că-l va propune el însuşi. Mi se pare un mod de conducere mai potrivit.

Tyn închise ochii, cu faţa spre cer. Încă îşi ţinea o mână ridicată, frecând absentă muşchiul între degete.

— Diseară s-ar putea să am nişte informaţii pentru tine.

— Despre ce?

— Despre ţara ta.

Tyn întredeschise un ochi. Deşi trândăvea, relaxată, privirea acelui ochi era plină de curiozitate.

— E bine, spuse Shallan cu nepăsare.

Încerca să nu vorbească prea mult despre locul ei de baştină

şi despre viaţa pe care o dusese acolo – nu-i vorbise lui Tyn nici despre călătoria ei, nici despre scufundarea corabiei. Cu cât vorbea mai puţin despre trecutul ei, cu atât era mai puţin probabil să descopere Tyn adevărul despre noua ei elevă.

„E vina ei că s-a grăbit să tragă concluzii despre mine”, se gândi. „În plus, ea mă învaţă să mă prefac. N-ar trebui să am mustrări de conştiinţă fiindcă o mint. Ea minte pe toată lumea.”

Gândul o făcu să se cutremure. Tyn nu se înşela în privinţa ei; chiar era naivă. Nu putea să nu se simtă vinovată fiindcă minţea, chiar dacă minciunile ei erau pentru o maestră în arta şarlataniei!

— Mă aşteptam la mai mult din partea ta, zise Tyn închizându-şi ochiul. Ţinând cont de împrejurări.

Asta o stârni pe Shallan şi se pomeni foindu-se pe locul ei.

— Care împrejurări? întrebă în cele din urmă.

— Aşadar nu ştii, spuse Tyn. De-atâta lucru mi-am dat şi eu seama.

— Nu ştiu multe, Tyn, spuse Shallan exasperată. Nu ştiu să construiesc o căruţă, nu ştiu să vorbesc iriali şi cu siguranţă nu ştiu cum să te-mpiedic să fii sâcâitoare. Ceea ce nu înseamnă că nu m-am străduit să găsesc o soluţie pentru toate trei.

Tyn zâmbi cu ochii închişi.

— Regele vostru veden e mort.

— Hanavanar? Mort?

Nu-l întâlnise niciodată pe Înaltul Prinţ, cu atât mai puţin pe rege. Monarhia era ceva îndepărtat. Descoperi că, pentru ea, nu conta în mod deosebit.

— Atunci fiul lui va moşteni tronul?

— L-ar fi moştenit. Dacă n-ar fi murit şi el. Ca şi şase dintre înalţii prinţi din Jah Keved.

Shallan icni.

— Se spune c-a fost Asasinul în Alb, continuă Tyn, cu ochii încă închişi. Shinul care l-a ucis pe regele alethi acum şase ani.

Tulburată, Shallan se strădui să-şi adune gândurile. Fraţii ei. Oare erau teferi?

— Şase înalţi prinţi. Care anume?

— Nu ştiu sigur. Jal Mala şi Evinor cu siguranţă, şi probabil Abrial. Unii au murit în timpul atacului, iar alţii înainte de asta, dar informaţiile sunt neclare. În Vedenarul din ziua de azi e greu să capeţi informaţii pe care să te poţi bizui.

— Valam. A rămas în viaţă?

Înaltul Prinţ din ţinutul ei.

— Veştile spun că luptă pentru Tron. Informatorii mei îmi vor trimite noutăţi diseară, prin distrestie. Atunci s-ar putea să am răspunsuri pentru tine.

Shallan se lăsă pe spătarul banchetei. Regele, mort? Un război pentru Tron? Părinte al Furtunii! Cum putea afla veşti despre familia sa, despre domeniul Davar? Nu se aflau în apropierea Capitalei, dar, dacă toată ţara era mistuită de război, luptele puteau ajunge chiar şi în locuri îndepărtate. Nu era deloc uşor să ia legătura cu fraţii ei. Îşi pierduse distrestia când se scufundase *Plăcerea Vântului.*

— Apreciez orice veste, spuse. Oricare.

— Vom vedea. O să te chem când primesc mesajul. Shallan continuă să se gândească la cele aflate.

„Bănuia că nu ştiu, dar nu mi-a spus nimic până acum."

Tyn îi plăcea, dar trebuia să ţină minte că femeia aia îşi făcuse o îndeletnicire din ascunderea informaţiilor. Ce altceva mai ştia şi nu-i dezvăluise?

În faţa lor, tânărul caravanier mergea în sens opus convoiului în mişcare. Când ajunse în dreptul lui Shallan, se răsuci pe călcâie şi începu să înainteze alături de căruţa ei.

— Macob spune că eşti înţeleaptă fiindcă l-ai întrebat şi că probabil vom poposi aici. Hotarele tuturor taberelor de război sunt bine păzite şi presupune că nu ne vor lăsa să intrăm după căderea întunericului. Pe lângă asta, nici măcar nu ştie dacă am putea ajunge înainte să înceapă marea furtună din noaptea asta.

Alături de Shallan, cu ochii închişi, Tyn rânji.

— Atunci ne oprim, zise Shallan.

32
CEL CARE URĂŞTE

Trădarea sprenilor se face-ades simţită,
Cu tărâmul lor ni-i mintea mărginită.
Ca formele noastre să ni le ofere,
Sprenul cel mai ager tot mai multe cere.
Jertfele noastre nu sunt ca jertfele umane,
Deşi suntem fiertură, tot omul le e carne.

— Din *Cântecul Ascultătorului despre Spreni,* strofa IX

În visul lui, Kaladin era furtuna.

Îşi cerea drepturile asupra pământului, revărsându-se asupra-i ca o furie purificatoare. Totul curăţat în faţa sa, sfărâmat în faţa sa. Sub întunecimea lui, pământul renăştea.

Zbura, aprins de fulgere, în răbufnirile inspiraţiei sale. Urletul vântului îi era glas, tunetele îi erau bătăile inimii. Copleşea, înfrângea, punea în umbră şi…

Şi mai făcuse asta. Cunoaşterea venea la Kaladin cum se prelinge apa pe sub o uşă. Da. Era un vis pe care-l mai visase.

Se răsuci în loc, cu mare efort. Imens ca eternitatea, în spatele lui se întindea un chip, forţa din spatele vijeliei, însuşi Părintele Furtunii.

FIU AL ONOAREI, spuse o voce ca vâjâitul vântului.

— E real! strigă Kaladin în furtună.

Era vântul însuşi. Spren. Îşi găsi cumva vocea.

— Eşti real!

EA ARE ÎNCREDERE ÎN TINE.

— Syl? strigă din nou Kaladin. Da, are.

N-AR TREBUI.

— Tu eşti cel care i-a interzis să vină la mine? Cel care ţine sprenii departe?

O VEI UCIDE.

Glasul, atât de profund şi atât de puternic, părea încărcat de păreri de rău. De jale.

O SĂ-MI UCIZI COPILA ŞI-O SĂ-I LAŞI LEŞUL LA BUNUL-PLAC AL OAMENILOR RĂI.

— N-o voi face! strigă Kaladin.

DEJA AI ÎNCEPUT.

Furtuna trecu mai departe. Kaladin vedea lumea de sus. Corăbii adăpostite în porturi, legănate de valuri dezlănţuite. Armate îngrămădite în văi, pregătindu-se de război într-un loc cu multe dealuri şi mulţi munţi. Un lac imens secând înaintea sosirii sale, cu apa retrăgându-se în găurile din stânca de sub ea.

— Cum pot împiedica asta? întrebă Kaladin. Cum o pot apăra?

EŞTI OM. VEI FI TRĂDĂTOR.

— Nu, nu voi fi!

TE VEI SCHIMBA. OAMENII SE SCHIMBĂ. TOŢI OAMENII.

Continentul era atât de întins! Atât de mulţi oameni vorbeau limbi pe care nu le putea înţelege, toţi se ascundeau în odăile lor, în peşterile lor, în văile lor.

VAI! spuse Părintele Furtunii. AŞA SE VA SFÂRŞI.

— Ce? strigă Kaladin în vânt. Ce s-a schimbat? Simt…

EL VINE DUPĂ TINE, MICUŢULE TRĂDĂTOR. ÎMI PARE RĂU.

În faţa lui Kaladin se înălţă ceva. O a doua furtună, una cu fulgere roşii, de o asemenea imensitate încât, prin comparaţie, continentul – lumea însăşi – părea-o nimica toată. Totul intră în umbra ei.

ÎMI PARE RĂU, repetă Părintele Furtunii. EL VINE.

Kaladin se trezi cu inima tunându-i în piept.

Nu lipsi mult ca să cadă de pe scaun. Unde se afla? În Pinaclu, în sala de întruniri a regelui. Se aşezase pentru o clipă şi…

Se împurpură la faţă. Aţipise.

În apropiere, Adolin stătea în picioare, de vorbă cu Renarin.

— Nu sunt sigur c-o să iasă ceva din întâlnirea asta, însă mă bucur că tata a fost de acord. Dar solul parshendilor a avut

nevoie de atât de mult timp să ajungă aici încât nu mai speram să se înfăptuiască.

— Eşti convins că ai vorbit cu o femeie? întrebă Renarin.

De câteva săptămâni, de când izbutise în sfârşit să se lege de Sabia primită şi nu mai era nevoit s-o care peste tot, părea să se simtă mult mai în largul lui.

— O femeie Cristalpurtător?

— Parshendii sunt foarte ciudaţi, răspunse Adolin ridicând din umeri, apoi aruncă o privire spre Kaladin şi pe buze îi înflori un zâmbet dispreţuitor. Dormi în post, băiatule de pod?

În apropiere, oblonul şubrezit se zgâlţâi şi apa începu să picure pe sub lemn. Probabil Navani şi Dalinar se aflau în camera alăturată.

Regele nu era acolo.

— Maiestatea Sa! strigă Kaladin sărind imediat în picioare.

— E la privată, băiatule de pod, spuse Adolin arătând cu capul o altă uşă. Eşti în stare să dormi în timpul unei mari furtuni. Impresionant. Aproape tot atât de impresionant ca abundenţa cu care salivezi când te fură somnul.

Nu era timp pentru astfel de înţepături. Visul ăla… Kaladin se întoarse spre ieşirea în balcon, respirând agitat.

„El vine…”

Deschise uşa balconului. Adolin scoase un strigăt şi Renarin spuse ceva cu voce ridicată, dar el nu le dădu atenţie, ci privi furtuna.

Vântul încă urla şi ploaia răpăia pe balconul de piatră cu zgomot de beţe frânte. Nu mai fulgera, iar vântul, deşi încă violent, nu mai era destul de puternic ca să ridice bolovani sau să dărâme ziduri. Grosul marii furtuni trecuse.

Întuneric. Vânt din adâncurile neantului, biciuindu-l. Avea impresia că sub el se află însuşi Pustiul, Osânda Veşnică, numită Braize în cântecele de demult. Casa demonilor şi a monştrilor. Ieşi şovăind, cu lumina revărsându-se pe balcon prin uşa încă deschisă. Găsi balustrada – o parte a ei încă solidă, de care îşi încleştă degetele reci. Ploaia îi muşcă obrazul şi îi pătrunse în uniformă, sfredelind stofa în căutarea pielii calde.

— Eşti nebun? îl întrebă Adolin, din cadrul uşii.

Kaladin abia îi auzi vocea, pierdută în zgomotul vântului şi în bubuiturile tunetelor din depărtare.

Model zumzăia uşor în timp ce ploaia se revărsa peste căruţă.

Sclavii lui Shallan se îngrămădiseră unii în alţii şi scânceau. Şi-ar fi dorit să-l poată amuţi pe afurisitul de spren, dar Model nu se supunea îndemnurilor ei. Măcar marea furtună era pe sfârşite. Voia să iasă, să citească noile veşti despre ţara sa, primite de la informatorii lui Tyn.

Zumzetul lui Model suna aproape ca un scâncet. Shallan se încruntă şi se aplecă spre el. Oare zicea ceva?

— Rău… rău… atât de rău…

Syl ţâşni din bezna densă a marii furtuni, o neaşteptată răbufnire de lumină în negură. Zbură în jurul lui Kaladin înainte să se aşeze pe balustrada de fier din faţa lui. Rochia îi părea mai lungă şi mai unduitoare decât de obicei. Ploaia trecea prin ea fără să-i modifice în vreun fel forma.

Privi cerul, apoi îşi întoarse brusc capul şi se uită peste umăr.

— Kaladin. Ceva nu e bine.

— Ştiu.

Syl se roti în jurul lui, răsucindu-se într-o parte şi într-alta. Ochii ei mici erau larg deschişi.

— Vine.

— Cine? Furtuna?

— Cel care urăşte, şopti ea. Întunericul dinăuntru. Stă la pândă, Kaladin. O să se-ntâmple ceva. Ceva rău.

Kaladin nu şovăi decât o clipă, apoi dădu buzna înapoi, în cameră, împingându-se pe lângă Adolin şi intrând în lumină.

— Aduceţi-l pe rege! Plecăm. Imediat.

— Ce? întrebă Adolin.

Kaladin deschise uşa către mica încăpere în care aşteptau Dalinar şi Navani. Înaltul Prinţ stătea pe o canapea, cu privirea pierdută, iar Navani îl ţinea de mână. Nu era scena la care se aşteptase Kaladin. Dalinar nu părea nici înspăimântat, nici nebun, doar pierdut în gânduri. Vorbea foarte încet.

Kaladin înlemni. „Are viziuni în timpul furtunilor.”

— Ce faci? se răsti Navani. Cum îndrăzneşti?

— Îl puteţi trezi? întrebă Kaladin intrând în cameră. Trebuie să plecăm din camera asta, să plecăm din palat.

— Prostii, se auzi vocea regelui, care intrase în urma lui Kaladin. Ce tot îndrugi?

— Nu sunteţi în siguranţă aici, Maiestate, spuse Kaladin. Trebuie să vă scoatem din palat, să vă ducem în tabăra de război.

Furtuni! Oare acolo putea fi la adăpost de pericole? Oare trebuia să meargă într-un loc unde nu s-ar fi aşteptat nimeni să se ducă?

Afară bubui tunetul, dar ropotul ploii nu mai era la fel de puternic.

— E ridicol, spuse Adolin, din spatele regelui, aruncându-şi braţele în aer. Ăsta e cel mai sigur loc din toate taberele de război. Vrei să-l părăsim? Să-l târâm pe rege afară, în furtună?

— Trebuie să-l trezim pe Înaltul Prinţ, spuse Kaladin întinzând mâna spre Dalinar.

Acesta îl prinse de braţ.

— Înaltul Prinţ e treaz, spuse cu privirea limpezindu-i-se pe măsură ce revenea din locul îndepărtat unde se aflase. Ce se petrece aici?

— Băiatul de pod vrea să părăsim palatul, spuse Adolin.

— Soldat? întrebă Dalinar.

— Aici nu suntem în siguranţă, domnule.

— Ce te face să spui asta?

— Instinctul, domnule.

În încăpere se lăsă tăcerea. Afară, ploaia nu mai era decât o răpăială uşoară. Începuse stropeala.

— Atunci să mergem, spuse Dalinar ridicându-se.

— Ce? întrebă regele.

— L-ai pus pe omul ăsta în fruntea gărzii tale, Elhokar, spuse Înaltul Prinţ. Dacă el crede că locul în care ne aflăm nu e sigur, ar trebui să facem cum spune.

În frază exista un „până una-alta” subînţeles, dar lui Kaladin nu-i păsa. Îşi făcu loc pe lângă rege şi Adolin şi traversă în grabă camera principală, către uşa de ieşire. Inima îi bătea cu putere şi muşchii i se încordaseră. Vizibilă doar pentru el, Syl zbura nebuneşte prin încăpere.

Kaladin deschise uşile dintr-o smucitură. Pe coridor stăteau de veghe şase bărbaţi, podari printre care se afla un singur om din

Garda Regelui, pe nume Ralinor.
— Plecăm, spuse Kaladin arătând pe rând spre fiecare dintre ei. Beld şi Hobber, voi sunteţi avangarda. Cercetaţi drumul prin palat – către ieşirea din spate, prin bucătării – şi strigaţi dacă vedeţi ceva neobişnuit. Moash, tu şi Ralinor sunteţi ariergarda – păziţi camera asta până când ajung cu regele şi cu Înaltul Prinţ destul de departe ca să nu-i mai vedeţi, apoi veniţi după noi. Mart şi Eth, voi rămâneţi lângă rege, orice s-ar întâmpla.
Oamenii trecură imediat la fapte, fără să pună întrebări. În timp ce cercetaşii o luară la fugă, Kaladin se întoarse la rege, îl prinse de braţ şi îl trase spre uşă. Elhokar se lăsă condus, cu o expresie uluită pe chip.
Ceilalţi ochi-luminoşi îi urmară. Fraţii podari Mart şi Eth intrară în grup, flancându-l pe rege, iar Moash rămase în cadrul uşii. Îşi strângea cu încordare suliţa în mâini, îndreptând-o când într-o parte, când în alta.
Kaladin îi conduse grăbit pe rege şi pe familia lui pe drumul ales. În loc s-o ia la stânga şi să coboare către intrarea principală a palatului, aveau să meargă spre dreapta, pătrunzând mai mult în măruntaiele clădirii. În jos şi spre dreapta, prin bucătării, apoi afară, în noapte.
Coridoarele erau cufundate în tăcere. În timpul marilor furtuni, toţi locuitorii palatului se adăposteau în camerele lor.
Dalinar i se alătură lui Kaladin în fruntea grupului.
— Voi fi curios să aflu cu exactitate ce te-a îndemnat să faci asta, soldat, spuse el. După ce vom ieşi de-aici cu bine.
„Sprenul meu a făcut o criză”, răspunse Kaladin în gând, privind-o pe Syl zburând într-o parte şi în alta pe culoar. „Asta m-a îndemnat.” Ce explicaţie ar fi putut să dea? Avea să spună că se luase după un vântspren?
Se îndepărtau tot mai mult. Furtuni, coridoarele goale te răscoleau! În cea mai mare parte, palatul nu era nimic mai mult decât o vizuină săpată în stânca vârfului de deal, cu ferestre cioplite de-o parte şi de alta.
Kaladin încremeni.
În faţa lor, luminile erau stinse, culoarul se întuneca treptat, pierzându-se într-o beznă de mină.
— Staţi, spuse Adolin oprindu-se la rândul lui. De ce e întuneric? Ce s-a întâmplat cu sferele?
„Cineva le-a absorbit Lumina.”

Blestem! Şi ce era acolo, în faţă, pe peretele coridorului? O pată mare de întuneric. Kaladin se căută înnebunit în buzunar, scoase o sferă şi o ridică. Era o gaură! O deschidere tăiată direct în peretele de piatră, de cineva din afară. Un vânt rece pătrundea înăuntru.

Sfera lui Kaladin lumină şi ceva aflat pe podea, în faţa lor. Un trup zăcea la răscrucea coridoarelor. Purta uniformă albastră. Beld, unul dintre oamenii trimişi de Kaladin înainte, îngrămădiţi unul în altul, ceilalţi priviră cadavrul cu groază. Liniştea nefirească de pe culoar şi lipsa luminii făcuseră să amuţească până şi protestele regelui.

— E aici, şopti Syl.

De pe coridorul lateral ieşi cu paşi solemni o siluetă cu o Sabie lungă, argintie, care lăsa în urmă o dâră tăiată în piatra podelei. Avea haine albe, curgând largi pe lângă trup: pantaloni subţiri şi o tunică ale cărei falduri unduiau la fiecare pas. Cap pleşuv, piele palidă. Shin.

Kaladin ştia cine e. Toată lumea din Alethkar auzise de el. Asasinul în Alb. Kaladin îl văzuse într-un vis, un vis ca acela de mai înainte, dar atunci nu-l recunoscuse.

Din trupul asasinului se scurgea Lumină de Furtună.

Era Undeunitor.

— Adolin, urmează-mă! strigă Dalinar. Renarin, apără-l pe rege! Du-l înapoi, pe drumul pe care-am venit!

Cu asta, Dalinar – Ghimpele Negru – înşfăcă suliţa unui om al lui Kaladin şi se repezi către ucigaş.

„Sare în ghearele morţii”, se gândi Kaladin, alergând după el.

— Duceţi-vă cu prinţul Renarin! le strigă oamenilor săi. Faceţi tot ce vă spune! Apăraţi-l pe rege!

Soldaţii din gardă – printre care şi Moash şi Ralinor, căci îi ajunseseră deja din urmă – începură o retragere frenetică, trăgându-i cât mai departe pe Navani şi pe rege.

— Tată! strigă Renarin, dar Moash îl prinse de umăr, smucindu-l înapoi. Pot să lupt!

— Pleacă! zbieră Dalinar. Apără-l pe rege!

În timp ce alerga alături de Dalinar şi de Adolin, Kaladin auzi, ca ultim sunet venit dinspre grup, vocea smiorcăită a lui Elhokar:

— A venit după mine. Am ştiut întotdeauna c-o să vină. Aşa cum a venit după tata…

Kaladin absorbi Lumină de Furtună, atât de multă cât îndrăzni. Asasinul în Alb îi aştepta calm pe coridor, revărsându-şi propria Lumină. Cum era cu putinţă să fie Undeunitor? Ce spren îl alesese pe omul ăla?

Cristalsabia lui Adolin se formă în mâna lui.

— Trident, spuse încet Dalinar, încetinindu-şi goana când se apropiară de ucigaş. Cu mine în mijloc. Ţi-e cunoscută formaţia, Kaladin?

— Da, domnule.

Era o formaţie de luptă simplă, pentru grupuri mici.

— Lasă-mă să-l înfrunt eu, tată, spuse Adolin. Are o Cristalsabie şi nu-mi place cum arată strălucirea asta…

— Nu, spuse Dalinar, îl atacăm împreună.

Îşi miji ochii când se uită la asasin, care continua să stea calm, deasupra trupului sărmanului Beld.

— De data asta nu dorm cu capul pe masă, nemernicule. Nu mai iei pe nimeni de lângă mine!

Cei trei atacară împreună. Dalinar, ca dinte din mijloc al tridentului, trebuia să încerce să atragă toată atenţia asasinului în timp ce Kaladin şi Adolin îl asaltau din ambele părţi. Alesese cu înţelepciune suliţa, pentru lungimea ei, în locul sabiei pe care o purta la şold. Îl atacară în trombă, ca să-l năucească şi să-l copleşească.

Asasinul îi lăsă să se apropie, apoi sări, urmat de o dâră de Lumină. Se răsuci în aer când Dalinar îşi împinse suliţa spre el, cu un strigăt de luptă.

Asasinul nu reveni pe podea. Se opri în schimb pe tavanul culoarului, la o înălţime de aproape doi stânjeni.

— E adevărat, spuse Adolin ca bântuit de temeri.

Se trase înapoi şi-şi înălţă Cristalsabia, încercând să lovească din acel unghi neprielnic. Însă asasinul alergă în josul peretelui în foşnet de pânză albă, parând lovitura armei lui Adolin cu a sa, apoi îşi propti palma în pieptul lui.

Adolin zbură în sus de parcă ar fi fost aruncat. Din trup i se scurgea Lumină de Furtună şi se izbi de tavan. Gemu şi se rostogoli, dar rămase pe tavan.

„Părinte al Furtunii!”, îşi spuse Kaladin, cu pulsul zvâcnindu-i nebuneşte, cu furtuna din el urlând. Îşi împinse suliţa alături de a Ghimpelui Negru, încercând să-l lovească pe bărbatul în alb.

Asasinul nu se clinti.

Ambele arme îi străpunseră carnea, a lui Dalinar în umăr, a lui Kaladin în coastă. Asasinul se răsuci, trecându-şi Cristalsabia prin suliţe şi tăindu-le în jumătate, ca şi cum puţin i-ar fi păsat de răni. Fandă şi îl plesni pe Dalinar peste faţă, făcându-l să cadă lat pe podea, apoi îşi roti Sabia către Kaladin.

Acesta se aplecă, abia izbutind să se ferească de lovitură, apoi se trase grăbit înapoi, în timp ce vârful suliţei sale cădea zăngănind lângă Dalinar, care se rostogoli gemând şi ducându-şi o mână la obrazul peste care îl pocnise asasinul. Sângele i se prelingea din pielea sfâşiată. După lovitura unui Undeunitor mustind de Lumină de Furtună nu-ţi reveneai aşa uşor.

Asasinul stătea în mijlocul coridorului, calm şi încrezător în sine. În tăieturile hainelor lui acum înroşite, Lumina de Furtună se învolbura, lecuindu-i carnea.

Kaladin se trase înapoi, cu o suliţă fără vârf în mână. Ceea ce făcea omul ăla… Nu putea fi Vântalergător, nu-i aşa?

Nu era cu putinţă.

— Tată! strigă Adolin de sus.

Tânărul izbutise să se ridice în picioare, dar Lumina de Furtună care se scurgea din el aproape se terminase. Încercă să-l atace pe asasin, însă alunecă de pe tavan şi se prăbuşi, izbindu-se cu umărul de podea. Cristalsabia dispăru când îi scăpă din mână.

Asasinul păşi deasupra lui Adolin, care se zvârcoli, dar nu se ridică.

— Îmi pare rău, spuse omul în alb, cu Lumină de Furtună prelingându-i-se printre buze. Nu vreau să fac asta.

— N-o să-ţi dau prilejul, mârâi Kaladin repezindu-se spre el.

Syl i se rotea în jur, iar vântul se învolbură. Furtuna din el se înteţi, îmboldindu-l să înainteze. Ajunse lângă asasin ţinându-şi ciotul de suliţă ca pe o bâtă şi simţi vântul călăuzindu-l.

Lovituri date cu precizie, o clipă de comuniune cu arma. Îşi uită grijile, îşi uită eşecurile, îşi uită până şi furia. Rămaseră doar Kaladin şi o suliţă.

Aşa cum era lumea menită să fie.

Asasinul primi o lovitură în umăr şi una în coastă. Nu le putea nesocoti pe toate – Lumina de Furtună avea să i se termine pe măsură ce îl lecuia. Înjură, lăsând să-i scape o altă gură de Lumină, şi se trase înapoi. Ochii lui de shin – o idee cam mari, de culoarea unor safire palide – mărindu-se când rafala de lovituri

continuă.

Kaladin îşi absorbi restul Luminii de Furtună. Atât de puţină. Nu-şi luase sfere noi înainte de a intra în gardă. Prostie. Neglijenţă.

Asasinul îşi întoarse umărul, ridicându-şi sabia şi pregătindu-se să lovească.

„Acolo”, se gândi Kaladin. Putea simţi ceea ce urma să se întâmple. Avea să se răsucească, ocolind lovitura şi ridicându-şi coada suliţei. Avea să-l pocnească pe asasin în tâmplă, o izbitură zdravănă, cu urmări pe care nici măcar Lumina de Furtună nu putea să le înlăture cu uşurinţă. Avea să-l năucească. O cale de scăpare.

„E al meu.”

Shinul se răsuci cumva, ferindu-se.

Se mişca prea repede, mai repede decât bănuise Kaladin. Tot atât de repede... ca el însuşi. Suliţa lui Kaladin nu nimeri decât aerul, iar el se feri în ultima clipă de o lovitură a Cristalsabiei care l-ar fi răpus.

Pe urmă se mişcă din instinct. Anii de instrucţie învăţaseră muşchii să se mişte de la sine. Dacă potrivnicul său ar fi fost un om obişnuit, mişcarea cu care îşi schimba din reflex poziţia armei ca să oprească următoarea lovitură de sabie ar fi fost perfectă. Însă asasinul avea o Cristalsabie. Instinctele lui Kaladin – întipărite cu atâta sârguinţă – îl trădară.

Arma argintie îi trecu prin ceea ce-i mai rămăsese din suliţă, apoi prin braţul drept, chiar pe sub cot. Şocul unei dureri inimaginabile îi străbătu tot trupul şi el icni, căzând în genunchi.

Pe urmă... nimic. Nu-şi mai simţi braţul. Îi deveni cenuşiu şi nesimţitor, lipsit de viaţă. Palma i se deschise şi degetele i se răsfirară când jumătatea de suliţă îi căzu cu zgomot surd pe podea.

Asasinul îl azvârli din drum cu o lovitură de picior, izbindu-l de un perete. Kaladin se prăbuşi gemând.

Bărbatul în haine albe se întoarse în direcţia în care plecase regele. Păşi din nou peste Adolin.

— Kaladin! spuse Syl, în forma ei de panglică de lumină.

— Nu-l pot înfrânge, şopti Kaladin cu lacrimi în ochi.

Lacrimi de durere. Lacrimi de ciudă.

— E unul dintre noi. Un Radiant.

— Nu! exclamă Syl cu hotărâre. Nu. E ceva mult mai cumplit.

Pe el nu-l călăuzeşte niciun spren, Kaladin. Te rog. Ridică-te.

Dalinar izbuti să se salte în picioare, pe coridor, tăind calea asasinului către rege. Obrazul Ghimpelui Negru era carne însângerată, dar avea privirea lucidă.

— Nu te las să te-atingi de el! urlă. Nu de Elhokar. Mi-ai luat fratele! N-o să-mi iei singurul lucru care mi-a rămas de la el!

Asasinul se opri chiar în faţa lui.

— Dar nu pentru el sunt aici, Înaltule Prinţ, şopti, cu Lumina de Furtună ieşindu-i printre buze ca un fum. Am venit pentru tine.

Fandă, parând lovitura lui Dalinar, şi îl izbi cu piciorul în gambă.

Dalinar căzu într-un genunchi şi geamătul lui răsună pe coridor când îşi scăpă suliţa. Un vânt îngheţat pătrunse prin deschiderea din perete, aflată chiar lângă el.

Kaladin gemu, silindu-se să se ridice şi să alerge. Nu-şi putea folosi braţul, era mort. N-avea să mai mânuiască niciodată o suliţă. Dar nu se putea gândi la asta. Trebuia s-ajungă la Dalinar.

Se mişca prea încet.

„N-o să izbutesc."

Asasinul îşi repezi cumplita Sabie în jos, într-o ultimă lovitură către capul Ghimpelui Negru. Acesta nu se feri.

În schimb, prinse Sabia.

Când arma coborî, îşi uni palmele în partea de jos, la încheietură, şi o prinse înainte să lovească.

Asasinul icni, surprins.

În clipa aceea, Kaladin se izbi de el, folosindu-şi întreaga greutate şi tot avântul ca să-l arunce în perete. Numai că acolo nu era perete. Nimeriră în locul unde îşi tăiase asasinul intrarea.

Şi se rostogoliră amândoi în gol.

33
POVERI

Dar nu-i peste putinţă-n final a contopi
Undele lor cu ale noastre. De ce n-am izbuti?
Făgăduinţa-i dată, poate să se-mplinească.
Oare-nţelegem suma aceasta-n mintea noastră?
Nu ne-ntrebăm defel dac-atunci ne pot avea,
Ci dacă să-i avem din nou vom cuteza.

— Din *Cântecul Ascultătorului despre Spreni,* strofa X

Kaladin cădea odată cu ploaia.

Se agăţă cu mâna teafără de hainele albicioase ca osul ale asasinului. Scăpată dintre degete, Cristalsabia acestuia se spulberă alături de ei, devenind ceaţă, şi căzură ca bolovanii către pământul aflat cu vreo cincisprezece stânjeni mai jos.

Viforul din Kaladin aproape că încetase. Prea puţină Lumină de Furtună!

Asasinul începu brusc să strălucească mai tare.

„Are sfere.”

Kaladin inspiră adânc şi Lumina se scurse din sferele asasinului din pungile prinse de centură în timp ce Lumina se revărsa în Kaladin, bărbatul în alb îl pocni cu piciorul. Cu o singură mână nu se putea ţine de hainele lui cu destulă forţă, aşa că lovitura îl desprinse.

Pe urmă se izbi de pământ.

Se izbi cu putere. Pe neaşteptate, fără să se fi pregătit, fără să-şi fi adus picioarele sub el. Se izbi de piatra rece şi udă şi în

faţa ochilor îi dansară fulgere.

Vederea i se limpezi o clipă mai târziu şi descoperi că zăcea pe stânca de la poalele colinei pe care se înălţa palatul regelui, împroşcat de stropi de ploaie uşoară. Se uită în sus la lumina care strălucea în gaura din zidul de deasupra. Supravieţuise. „Am găsit răspunsul la una dintre întrebări”, se gândi el, străduindu-se să se sprijine în genunchi pe stânca udă.

Lumina de Furtună îi lecuia deja pielea, care i se sfâşiase pe partea dreaptă a trupului. Şi îşi rupsese ceva în umăr; îl simţea refăcându-se, fiindcă durerea arzătoare dispărea încetul cu încetul.

Dar Lumina de Furtună care îi izvora din restul trupului îl ajută să vadă că, mai jos de cot, mâna dreaptă îi rămăsese mată, cenuşie. Ca o singură lumânare stinsă dintr-un şir întreg, acea parte a lui nu strălucea. N-o mai simţea; nu putea nici măcar să-şi mişte degetele. Le văzu atârnând moi, când îşi prinse mâna în cealaltă.

În apropiere, Asasinul în Alb se ridică în ploaie, drept. Îşi adusese cumva picioarele sub el şi ajunsese jos controlându-se, fără să-şi piardă echilibrul. Îşi folosea puterile cu atâta experienţă încât, pe lângă el, Kaladin părea un recrut proaspăt.

Asasinul se întoarse spre el şi înlemni. Spuse ceva, încet, într-o limbă de neînţeles pentru Kaladin, cu toate cuvintele şuierătoare şi cu o mulţime de „ş”-uri.

„Trebuie să te mişti”, îşi spuse Kaladin. „Până nu-şi cheamă sabia din nou.”

Din nefericire, nu izbutea să scape de groaza pe care i-o trezea gândul că îşi pierduse mâna. Gata cu luptele cu suliţa. Gata cu chirurgia. Învăţase să fie doi oameni şi îi pierduse pe amândoi.

Însă… *aproape* că putea să simtă…

— Te-am Ancorat? întrebă asasinul, într-o alethi cu accent puternic.

Ochii i se întunecaseră, îşi pierduseră albastrul de safir.

— Te-am Ancorat de pământ? Dar de ce nu te-a ucis căderea? Nu, probabil că te-am Ancorat de sus. Imposibil.

Făcu un pas înapoi.

O clipă de surprindere. O clipă pentru viaţă. Poate… Kaladin simţi Lumina lucrând, simţi furtuna din el încordându-se, împingând. Strânse din dinţi şi, cumva, se opinti.

Culoarea i se întoarse în mână şi o senzaţie – durere rece – îi inundă brusc braţul, palma, degetele. Lumina începu să i se scurgă din mână.

— Nu… spuse asasinul. Nu!

Orice i-ar fi făcut Kaladin mâinii lui, absorbise multă Lumină şi strălucirea întregului său trup păli, lăsându-l aproape întunecat. Încă în genunchi, strânse din dinţi şi se grăbi să-şi înşface cuţitul de la centură, dar descoperi că strânsoarea mâinii lui n-avea putere. Izbuti cu greu să nu scape arma când o scoase din teacă.

Prinse cuţitul în mâna cealaltă. Trebuia să se descurce aşa.

Sări în picioare şi se repezi spre asasin.

„Trebuie să-l lovesc cât mai repede ca să am sorţi de izbândă.”

Asasinul se retrase dintr-o săritură, zburând pe o distanţă de un stânjen şi jumătate, cu hainele albe unduindu-i-se în aerul nopţii. Reveni pe pământ cu o graţie plină de vioiciune şi Cristalsabia îi apăru în mână.

— Ce eşti? întrebă.

— Ceea ce eşti şi tu, răspunse Kaladin, apoi simţi un val de greaţă, dar se sili să pară hotărât. Vântalergător.

— Nu poţi fi.

Kaladin înălţă cuţitul şi din piele îi izvorâră câteva şuviţe din Lumina care-i mai rămăsese. Stropii de ploaie cădeau asupra lui.

Asasinul se trase înapoi în grabă, făcând ochii mari, ca şi cum Kaladin tocmai s-ar fi preschimbat într-un demon al spărturilor.

— Mi-au spus că sunt mincinos! strigă. Mi-au spus că mă înşel! Szeth-fiu-fiu-Vallano… Făr’adevăr. M-au numit Făr’adevăr!

Kaladin înainta cu cel mai ameninţător aer de care se simţea în stare, sperând că Lumina de Furtună avea să-i rămână în trup destul de mult ca să pară impunător. Suflă, lăsând un norişor să-i plutească în faţă, uşor luminescent în noapte.

Asasinul continuă să se retragă, trecând printr-o băltoacă.

— S-au întors? întrebă. S-au întors toţi?

— Da, răspunse Kaladin.

Părea răspunsul potrivit. Sau cel puţin răspunsul care putea să-l ţină în viaţă.

Asasinul se mai holbă la el câteva clipe, apoi se răsuci pe călcâie şi fugi. Kaladin îi privi silueta luminoasă alergând, apoi avântându-se către cer. Zbură spre est cu iuţeala unei săgeţi,

părând o dâră strălucitoare.

— Furtuni! spuse Kaladin, apoi răsuflă, pierzându-şi ultimul strop de Lumină, şi căzu grămadă.

Când îşi recăpătă cunoştinţa, Syl stătea lângă el, pe solul stâncos, cu mâinile în şolduri.

— Dormi când ar trebui să fii de strajă?

El gemu şi se săltă în capul oaselor. Se simţea înfiorător de slăbit, dar trăia. Era mulţumit. Îşi ridică mâna, dar, în lipsa Luminii de Furtună, nu văzu mare lucru.

Putea să-şi mişte degetele. Braţul îl durea din vârfurile degetelor până la cot, dar era cea mai minunată durere pe care o simţise vreodată.

— M-am vindecat, şopti, apoi tuşi. Mi-am vindecat o rană de Cristalsabie. De ce nu mi-ai spus că pot face aşa ceva?

— Fiindcă n-am ştiut c-o poţi face decât după ce ai făcut-o, prostuţule.

O spusese de parcă ar fi fost cel mai evident lucru din lume. Pe urmă, vocea ei îşi pierdu din putere.

— Sunt morţi. Sus.

Kaladin dădu din cap. Putea să meargă? Izbuti să se ridice în picioare şi ocoli încet Pinaclul, îndreptându-se spre scările din partea opusă. Syl zbura în jurul lui, neliniştită. Începu să-şi recapete puterea când ajunse la trepte şi o porni în susul lor. Se văzu nevoit să se oprească de mai multe ori ca să-şi tragă răsuflarea şi, la un moment dat, îşi smulse mâneca, să nu se observe nimeni că i-o tăiase o Cristalsabie.

Se văzu în vârf. O parte din el se temea să nu descopere că muriseră toţi. Pe coridoare era linişte. Niciun strigăt, nimeni de strajă. Nimic. Îşi continuă drumul, simţindu-se singur, până când zări în faţa lui o lumină.

— Stai! strigă o voce tremurătoare.

Era vocea lui Mart, de la Podul Patru.

— Tu, ăla din întuneric! Cine eşti?

Prea istovit ca să răspundă, Kaladin înaintă către lumină. Mart şi Moash stăteau de strajă în faţa uşii camerelor regelui, alături de câţiva soldaţi din Garda acestuia. Izbucniră în strigăte de

surpriză când îl recunoscură. Îl conduseră către lumina şi căldura din apartamentele lui Elhokar.

Acolo dădu de Dalinar şi de Adolin – vii – aşezaţi pe canapele. Eth le îngrijea rănile; Kaladin le împărtăşise mai multor oameni de la Podul Patru cunoştinţele de bază de care avea nevoie un vindecător pe câmpul de luptă. Renarin stătea gârbovit pe un scaun din colţ, cu Cristalsabia la picioare, de parcă ar fi fost un gunoi. Regele umbla încoace şi încolo prin încăpere, vorbindu-i încet mamei sale.

La intrarea lui Kaladin, Dalinar se ridică, îndepărtând mâinile lui Eth.

— Pe al zecelea nume al Atotputernicului, spuse cu glas slab. Trăieşti?

Kaladin dădu din cap, apoi se lăsă să cadă pe unul dintre scaunele îmbrăcate în pluş ale regelui, fără să-i pese că-l umplea de apă sau de sânge. Gemu uşor – pe jumătate de uşurare fiindcă erau teferi cu toţii şi pe jumătate de epuizare.

— Cum e cu putinţă? întrebă Adolin. Ai căzut. Eram aproape leşinat, dar ştiu că te-am văzut căzând.

„Sunt Undeunitor”, se gândi Kaladin când Dalinar se uită la el. „Am folosit Lumină de Furtună.”

Vru să spună cuvintele, dar niciunul nu-i ieşi dintre buze. Nu în faţa lui Elhokar şi a lui Adolin.

„Furtuni. Sunt laş.”

— M-am ţinut bine de el, spuse. Nu ştiu. Ne-am rostogolit prin aer şi, când ne-am izbit de pământ, nu eram mort.

Regele dădu din cap.

— N-ai zis tu că te-a lipit de tavan? îi spuse lui Adolin. Probabil c-au plutit până jos.

— Da, răspunse Adolin. Cred că da.

— L-ai ucis după ce-aţi ajuns pe pământ? întrebă regele, plin de speranţă.

— Nu, zise Kaladin. Dar a fugit. Cred c-a fost surprins fiindcă am ripostat toţi trei cu atâta pricepere.

— Pricepere? exclamă Adolin. Parc-am fi fost trei copii atacând cu beţe un demon al spărturilor. Părinte al Furtunii! În toată viaţa mea n-am mai suferit o înfrângere atât de zdrobitoare.

— Cel puţin am fost preveniţi, spuse Elhokar, părând zguduit. Podarul ăsta… e o gardă de corp excelentă. O să ai parte de

toate elogiile, tinere.

Dalinar se ridică şi traversă încăperea. Eth îi curăţase faţa şi îi pusese tampoane în nasul care sângera. Avea pielea despicată de-a lungul obrazului stâng şi nasul spart, deşi fără îndoială nu pentru prima oară, în lunga lui carieră de om de arme. Ambele erau răni care par mai grave decât sunt.

— De unde-ai ştiut? întrebă el.

Kaladin îi întâlni privirea. Adolin îl urmărea din spatele tatălui său, mijindu-şi ochii. Şi-i coborî spre braţul fostului podar şi se încruntă.

„A văzut ceva”, se gândi Kaladin. De parcă Adolin nu i-ar fi făcut deja destule necazuri şi fără să zărească nimic.

— Am observat o lumină mişcându-se afară, în aer, răspunse. Şi m-am lăsat condus de instinct.

În apropierea lui, Syl fulgeră prin încăpere şi îi aruncă o privire grăitoare, încruntându-se. Dar nu minţise. Chiar zărise o lumină în noapte. Lumina ei.

— În toţi anii din urmă, spuse Dalinar, n-am luat în seamă istorisirile martorilor la asasinarea fratelui meu. Oameni mergând pe pereţi, alţii căzând în sus în loc să cadă în jos... Atotputernicule din ceruri! Ce e asasinul ăsta?

— Moartea, şopti Kaladin.

Înaltul Prinţ dădu din cap.

— De ce s-a întors acum? întrebă Navani venind lângă el. După toţi aceşti ani?

— A venit după mine, zise Elhokar.

Stătea cu spatele la ei, dar Kaladin văzu că ţinea în mână un pocal. Îl dădu peste cap şi se grăbi să-l umple din nou, dintr-o carafă. Vin de un violet-intens. Elhokar şi-l turnă cu o mână tremurătoare.

Kaladin întâlni din nou privirea lui Dalinar. Înaltul Prinţ auzise. Acel Szeth venise pentru el, nu pentru rege.

Dar nu spuse nimic ca să-şi corecteze nepotul, aşa că şi Kaladin păstră tăcerea.

— Ce facem dacă se-ntoarce? întrebă Adolin.

— Nu ştiu, răspunse Dalinar, aşezându-se din nou pe canapea, lângă el. Nu ştiu...

„Ai grijă de rănile lui.” Era vocea tatălui lui Kaladin, şoptindu-i în minte. Vocea chirurgului. „Coase-i obrazul. Repară-i nasul.”

Îl aştepta o datorie mult mai importantă. Se sili să se ridice de

pe scaun, deşi avea senzaţia că saltă greutăţi de plumb, şi luă o suliţă de la unul dintre oamenii de la uşă.

— De ce e atâta linişte pe coridoare? îl întrebă pe Moash. Ai idee unde sunt servitorii?

— Înaltul Prinţ, răspunse Moash, arătând spre Dalinar cu capul. Luminlordul Dalinar a trimis câţiva oameni în odăile slujitorilor, să scoată pe toată lumea afară. S-a temut că, dacă se-ntoarce, asasinul o să-nceapă să ucidă la întâmplare. S-a gândit că vor fi cu atât mai puţine victime cu cât părăsesc mai mulţi oameni palatul.

Kaladin dădu din cap, luă o lampă cu sfere şi ieşi pe culoar.

— Rămâneţi pe poziţie. Am ceva de făcut.

Adolin se prăbuşi în scaun când plecă băiatul de pod. Kaladin nu oferi nicio explicaţie, fireşte, şi se retrase fără să ceară permisiunea regelui. Omul ăla, lua-l-ar furtuna, se considera mai presus decât ochi-luminoşii. Nu, lua-l-ar furtuna, se considera mai presus decât regele.

„Dar a luptat alături de tine”, spuse o parte din el. Câţi bărbaţi, fie ei ochi-luminoşi sau ochi-întunecaţi, ar mai fi înfruntat un Cristalpurtător cu atâta hotărâre?

Tulburat, Adolin privi lung tavanul. Probabil că nu văzuse ceea ce crezuse c-a văzut. Căderea îl năucise. Cu siguranţă că asasinul nu tăiase braţul lui Kaladin cu Cristalsabia. La urma urmelor, braţul părea acum absolut nevătămat.

Dar de ce lipsea mâneca?

„A căzut odată cu asasinul”, se gândi Adolin. „S-a luptat cu el şi a părut să fie rănit, dar se dovedeşte că n-a fost.” Toate astea puteau face parte dintr-un soi de vicleşug?

„Încetează”, îşi spuse. „Ai s-ajungi să vezi numai primejdii peste tot, ca Elhokar.”

Se uită la rege, care, palid la faţă, îşi privea pocalul gol. Chiar băuse tot vinul din carafă? Elhokar se îndreptă spre dormitorul său, unde probabil mai avea vin, şi deschise uşa.

Navani icni, făcându-l pe rege să înlemnească. Apoi se întoarse spre uşă. Pe partea cealaltă a uşii, pe lemn fuseseră zgâriate cu cuţitul linii zimţate, care conturau câteva glife.

Adolin se ridică. O parte dintre glifele alea erau cifre, nu?

— Treizeci şi opt de zile, citi Renarin. Sfârşitul tuturor popoarelor.

Kaladin străbătu obosit coridoarele palatului, pe drumul pe care călăuzise familia regală doar cu puţin timp înainte. În jos, spre bucătării, pe culoarul cu gaură tăiată în perete, spre hău. Trecu pe lângă locul unde sângele lui Dalinar păta podeaua, îndreptându-se spre răscruce.

Acolo zăcea leşul lui Beld. Kaladin îngenunche şi-l rostogoli cu faţa în sus. Avea ochii arşi. Şi deasupra lor, tatuajul libertăţii, făcut după schiţa lui Kaladin.

Tânărul strânse din pleoape. „N-am fost în stare să te apăr”, gândi. Bărbatul cu creştet pleşuv şi faţa pătrată supravieţuise în zilele lui de sclav la Podul Patru şi în lupta pentru salvarea armatei lui Dalinar. Supravieţuise în Infern doar ca să cadă acolo, victimă a unui asasin cu puteri pe care n-ar fi trebuit să le aibă.

Kaladin gemu.

— A murit apărându-i pe alţii.

Vocea lui Syl.

— Ar trebui să fiu în stare să-i ţin în viaţă, spuse Kaladin. De ce nu i-am lăsat pur şi simplu să plece liberi în lume? De ce a trebuit să-i aduc aici, ca să primească o asemenea îndatorire şi din nou moarte?

— Cineva trebuie să lupte. Cineva trebuie să apere.

— Au făcut destul! Şi-au plătit partea lor cu sânge. Ar trebui să le spun tuturor să plece. Dalinar îşi poate găsi alte gărzi de corp.

— A fost hotărârea lor, spuse Syl. Nu le poţi lua acest drept.

Kaladin îngenunche, luptându-se cu amărăciunea.

„Trebuie să-nveţi când să te zbuciumi, fiule.” Vocea tatălui său. „Şi când să dai uitării totul. O să ţi se-năsprească sufletul.”

Nu dăduse nimic uitării, niciodată. Lovi-l-ar furtuna, nu-i izbutise niciodată. De-aceea n-ar fi ajuns niciodată un chirurg bun. Nu-şi îngăduia să piardă pe nimeni.

Şi acum, acum ucidea? Acum era soldat? Cum putea asta să

aibă sens? Detesta priceperea cu care ajunsese să ucidă.

Răsuflă adânc şi îşi redobândi cu greutate stăpânirea de sine.

— Poate să facă lucruri pe care eu nu le pot face, spuse în cele din urmă, deschizând ochii şi uitându-se la Syl, care stătea lângă el, în aer. Asasinul. E din pricină că eu mai am de învăţat Cuvinte?

— Sunt mai multe, răspunse Syl. Încă nu eşti pregătit pentru ele, aşa cred. Totuşi, cred că deja ai putea să faci ce face el. Dacă exersezi.

— Dar cum îi izbuteşte Undeunirea? Ai spus că n-are niciun spren.

— Niciun onoarespren nu i-ar oferi creaturii ăleia mijloace ca să ucidă aşa cum o face.

— Oamenii pot privi lucrurile din unghiuri diferite, zise Kaladin, încercând să nu-şi trădeze sentimentele când îl întoarse pe Beld cu faţa în jos, ca să nu-i mai vadă ochii zbârciţi, arşi. Dacă un onoarespren crede că asasinul face ceea ce trebuie? Tu mi-ai oferit mijloace ca să ucid parshendi.

— Ca să aperi.

— După părerea lor, parshendii îşi apără semenii, ripostă Kaladin. Pentru ei, agresorul sunt eu.

Syl se aşeză şi îşi înconjură genunchii cu braţele.

— Nu ştiu. Poate. Dar nici un alt onoarespren nu face ceea ce fac eu. Sunt singura care nu s-a supus. Însă Cristalsabia lui…

— Ce e cu ea?

— E altfel. Foarte diferită.

— Mie mi s-a părut obişnuită. Ei, atât de obişnuită cât poate fi o Cristalsabie.

— E diferită, repetă Syl. Simt că ar trebui să ştiu de ce. Ceva legat de cantitatea de Lumină de care are nevoie…

Kaladin se ridică şi se apropie de marginea coridorului, ridicându-şi lampa. Era plină cu safire, colora pereţii în albastru. Asasinul tăiase zidul cu Sabia, intrase pe coridor şi îl omorâse pe Beld. Însă Kaladin trimisese doi oameni înaintea grupului.

Da, un alt cadavru. Hobber, primul om de la Podul Patru pe care îl salvase Kaladin. Lua-l-ar furtuna pe asasinul ăla! Kaladin îşi aminti cum îl salvase pe Hobber după ce toată lumea îl lăsase să moară pe platou.

Îngenunche lângă mort, apoi îl întoarse cu faţa în sus.

Şi descoperi că plângea.

— Îmi… îmi… pare… rău, spuse Hobber, copleşit de emoţie şi abia izbutind să vorbească. Îmi pare rău, Kaladin.

— Hobber! Trăieşti!

Văzu că pantalonii bărbatului căzut fuseseră tăiaţi la jumătatea coapselor. Sub material, picioarele se întunecaseră la culoare, erau cenuşii, moarte, aşa cum fusese braţul lui.

— Nici măcar nu l-am văzut, zise Hobber. M-a doborât, apoi şi-a înfipt sabia în Beld. Am auzit când v-aţi luptat. Credeam că aţi murit cu toţii.

— E totul bine, spuse Kaladin. Şi tu ai scăpat.

— Nu-mi mai simt picioarele. Au dispărut. Nu mai sunt soldat, domnule. Nu mai sunt de niciun folos. O să…

— Nu, îl întrerupse Kaladin cu hotărâre. Încă mai faci parte din Podul Patru. O să faci întotdeauna parte din Podul Patru, zise el şi se sili să zâmbească. Va trebui să-l punem pe Pietroi să te-nveţe să găteşti. Cum te descurci când trebuie să faci o tocană?

— Groaznic, domnule, răspunse Hobber. Pot să ard până şi supa.

— Atunci eşti exact ca majoritatea bucătarilor din armată. Haide, te duc la ceilalţi.

Kaladin îşi trecu braţele pe sub bărbatul rănit şi se încordă, încercând să-l ridice.

Trupul lui nu-l mai asculta. Gemu fără să vrea şi îl lăsă pe Hobber jos.

— Nu-i nimic, domnule, spuse acesta.

— Ba da, zise Kaladin absorbind Lumina unei sfere din lampă. Ba este.

Se opinti din nou, îl ridică pe Hobber şi o porni cu el către ceilalţi soldaţi din gardă.

34
FLORI
ŞI PRĂJITURI

Ţăndări de suflet fost-au zeii din născare,
De suflet care caută stăpân a deveni
Şi înciudat distruge ţări ivite-n zare.
Sunt sprenii lui, şi daru-i, şi preţu-i sunt de-asemeni.
Dar formele-noptatic vorbesc de-o viaţă viitoare,
De-un luptător. De-o vrajbă ce-i cere răzbunare.

— Din *Cântecul Ascultătorului despre Secrete,* ultima strofă

„Înaltul Prinţ Valam ar putea fi mort, Luminoasă Tyn”, scrise distrestia. „Informatorii noştri nu sunt siguri. Nu s-a bucurat niciodată de prea multă sănătate şi acum se zvoneşte că în cele din urmă boala i-a venit de hac. Însă forţele sale se pregătesc să pună mâna pe Vedenar, aşa că, dacă e mort, bastardul său probabil pretinde că nu este.”

Shallan se destinse, deşi trestia continua să scrie. Părea să se mişte din proprie voinţă, căci era perechea uneia identice, mânuite undeva, în Tashikk, de omul de legătură al lui Tyn. După marea furtună, îşi făcuseră tabăra ca de obicei, iar Shallan i se alăturase lui Tyn în uriaşul ei cort. Aerul încă mai mirosea a ploaie, iar prin podeaua cortului pătrunsese apă, udând covorul. Shallan îşi dorea să-şi fi purtat cizmele, deşi mari, în locul papucilor.

Dacă Înaltul Prinţ chiar murise, ce însemna asta pentru familia ei? Valam fusese una dintre principalele probleme ale tatălui ei în ultimele lui zile de viaţă, iar Casa ei se afundase în datorii

făcându-şi aliaţi cu ajutorul cărora să-i câştige favorurile sau, poate, să-l detroneze. Un război de succesiune i-ar fi putut împovăra băneşte pe cei cărora le era datoare familia Davar, aşa că ar fi putut veni la fraţii ei, cerându-le să plătească. Sau poate că, în haosul stârnit, creditorii ar fi uitat de fraţii lui Shallan şi de neînsemnata lor Casă. Dar cum rămânea cu Duhurile Însângerate? Războiul de succesiune odată dezlănţuit, probabilitatea de a-şi face apariţia ca să-şi ceară Animmodul ar fi crescut sau ar fi scăzut?

Părinte al Furtunii! Avea nevoie de mai multe informaţii.

Trestia continuă să se mişte, înşirând numele celor care se străduiau să capete tronul Jah Kevedului.

— Îl cunoşti personal pe vreunul dintre ei? întrebă Tyn, stând în picioare lângă masa de scris, cu braţele încrucişate la piept, într-o poziţie contemplativă. Ceea ce se petrece ne-ar putea oferi un prilej favorabil.

— N-am fost niciodată destul de importantă pentru oamenii ăştia, răspunse Shallan cu o strâmbătură.

Era adevărat.

— Poate ar trebui să ne gândim dacă n-ar fi bine să mergem în Jah Keved, zise Tyn. Cunoşti cultura, oamenii. Asta ne-ar putea fi de folos.

— E un teritoriu în război!

— Războiul înseamnă disperare, iar disperarea e, pentru noi, ca laptele mamei, puştoaico. Odată ce terminăm de urmărit firul tău din Câmpiile Sfărâmate – şi poate mai găsim un om sau doi pentru echipa noastră – probabil o să vrem să-ţi vizităm ţara.

Shallan simţi imediat împunsătura vinovăţiei. Din tot ce-i spusese, din toate poveştile pe care i le istorisise, înţelesese că Tyn se hotăra adesea să ia sub aripa ei ocrotitoare pe cineva ca ea. O acolită, o persoană pe care s-o pregătească. Bănuia că, în parte, o făcea fiindcă îi plăcea să aibă pe cine impresiona.

„Probabil duce o viaţă tare singuratică. Întotdeauna pe drum, luând întotdeauna tot ce poate lua, dar nedăruind nimic, niciodată. Sau doar din când în când, câte unei hoaţe tinere, pe care o poate ocroti…”

O umbră stranie traversă un perete al cortului. Model, dar Shallan îl observă numai pentru că ştia după ce să se uite. Când voia, putea să fie invizibil, deşi, spre deosebire de alţi spreni, nu putea să dispară cu desăvârşire.

Trestia continuă să scrie, oferindu-i lui Tyn o lungă înşiruire de informaţii despre situaţia din diverse ţări. Pe urmă, pe hârtie se aşternu o dezvăluire stranie.

„Am luat legătura cu informatorii de pe Câmpiile Sfărâmate. Cei despre care ai întrebat chiar sunt căutaţi. Cei mai mulţi au făcut parte din armata Înaltului Prinţ Sadeas. El nu cruţă dezertorii.”

— Ce-i asta? întrebă Shallan, ridicându-se de pe taburetul ei ca să vadă mai bine ce scria pana.

— Mai devreme ţi-am dat de înţeles că trebuie să discutăm, răspunse Tyn, punând sub distrestie altă foaie de hârtie. După cum ţi-am tot explicat, viaţa pe care-o ducem cere uneori fapte dure.

„Pentru şeful lor, pe care l-ai numit Vathah, se oferă o recompensă de patru broami de smarald”, continuă trestia să scrie. „Pentru ceilalţi, câte doi broami.”

— Recompensă? întrebă Shallan. Le-am făgăduit ceva acestor oameni!

— Şşşt! o repezi Tyn. Nu suntem singure în tabăra asta, fetiţă neghioabă. Dacă vrei să murim, nu trebuie decât să-i laşi să tragă cu urechea la discuţia noastră.

— Nu-i predăm pentru bani, spuse Shallan mai încet. Tyn, mi-am dat cuvântul.

— Cuvântul tău? râse cealaltă femeie. Puştoaico, cine crezi că suntem? Cuvântul tău?

Shallan roşi. Pe masă, distrestia continua să scrie, ignorând faptul că nu i se acorda atenţie. Spunea ceva despre o însărcinare a lui Tyn de mai înainte.

— Tyn, insistă Shallan, Vathah şi oamenii lui ne pot fi de folos.

Tyn clătină din cap, îndreptându-se spre marginea cortului, unde îşi turnă un pocal cu vin.

— Ar trebui să fii mândră de ceea ce ai făcut. Aproape fără niciun pic de experienţă, ai luat sub controlul tău trei grupuri de oameni, convingând pe toată lumea să te pună pe tine în fruntea tuturor, tu care n-aveai practic nicio sferă şi nici urmă de autoritate. Genial! Dar uite cum stă treaba! Minciunile pe care le spunem şi visurile pe care le zămislim nu sunt reale. Nu le putem permite să devină realitate. Ar putea fi cea mai dură lecţie.

Se întoarse lângă Shallan, cu expresia feţei aspriă şi fără

nicio urmă de veselie sau de relaxare.

— De obicei, maestra în arta şarlataniei moare pentru că începe să-şi creadă propriile minciuni. Găseşte ceva bun şi vrea să-l continue. Duce lucrurile mai departe, gândindu-se că poate să le manevreze. Încă o zi, îşi spune. Încă o zi, şi apoi…

Tyn lăsă pocalul să cadă. Lovi pământul şi vinul se împrăştie, roşu ca sângele, pe podeaua cortului şi pe covor.

„Covorul roşu… cândva alb…”

— Covorul tău, spuse Shallan amorţită.

— Crezi c-o să-mi permit să car un covor după mine când o să plec de pe Câmpiile Sfărâmate? întrebă Tyn încet, păşind prin vinul vărsat şi prinzând-o pe Shallan de braţ. Crezi că putem lua ceva din toate astea? N-au nicio însemnătate. I-ai minţit pe oamenii ăştia. Te-ai lăudat ca să creşti în ochii lor, dar mâine, când o să intrăm pe Câmpiile Sfărâmate, adevărul o să te plesnească peste obraz. Chiar crezi că poţi obţine iertarea dezertorilor? De la cineva ca Înaltul Prinţ Sadeas? Nu fi idioată. Chiar dacă-ţi reuşeşte şarlatania cu Dalinar, vrei să-ţi foloseşti spoiala de credibilitate pe care-o putem măslui ca să eliberezi nişte asasini din mâinile potrivnicului său? Cât timp crezi c-o poţi lungi cu minciuna asta?

Shallan se aşeză din nou pe taburet, frământându-se din pricina lui Tyn şi a ei însăşi. N-ar fi trebuit s-o surprindă faptul că noua ei prietenă voia să-i trădeze pe Vathah şi pe oamenii lui – ştia ce e Tyn, totuşi fusese nerăbdătoare să primească lecţii de la ea. Iar adevărul era că dezertorii cel mai probabil îşi meritau pedepsele.

Ceea ce nu însemna că ea avea de gând să-i trădeze. Le spusese că se pot schimba. Îşi dăduse cuvântul.

„Minciuni…”

Simplul fapt că ai învăţat să minţi nu înseamnă că trebuie să te laşi condus de minciună. Dar cum putea să-l apere pe Vathah fără să şi-o înstrăineze pe Tyn? Posibilitatea asta existase vreodată?

Ce-avea să facă Tyn odată ce avea să afle că Shallan chiar e femeia logodită cu fiul lui Dalinar Kholin?

„Cât timp crezi c-o poţi lungi cu minciuna asta?”

— Ei, uite, spuse Tyn, cu un zâmbet larg. Astea zic şi eu veşti bune.

Shallan îşi alungă gândurile şi citi ce scrisese distrestia.

„Cât despre însărcinarea ta din Amydiatn, binefăcătorii noştri ne-au scris că sunt mulţumiţi. Vor să afle dacă ai găsit informaţia dorită, dar cred că, pentru ei, asta e pe locul doi. S-au dat de gol c-au descoperit altundeva ceea ce-i interesa, ceva despre un oraş pe care-l căutau.

În ceea ce priveşte rolul tău, n-avem veşti că ţinta ar fi supravieţuit. S-ar părea că n-ai de ce să te temi că ai dat greş. Indiferent ce s-ar fi întâmplat pe corabie, a lucrat în favoarea ta. S-a raportat că *Plăcerea Vântului* a dispărut, cu toţi oamenii de la bordul ei. Jasnah Kholin e moartă.”

Jasnah Kholin e moartă.

Lui Shallan îi căzu falca şi rămase cu gura căscată.

— Poate că idioţii ăia chiar au izbutit să ducă treaba la bun sfârşit, spuse Tyn satisfăcută. S-ar părea că, până la urmă, o să fiu plătită.

— Însărcinarea ta din Amydiatn, şopti Shallan. Era asasinarea lui Jasnah Kholin.

— Sau cel puţin organizarea ei, răspunse Tyn, cu gândul în altă parte. M-aş fi dus eu însămi acolo, dar nu suport corăbiile. Marea care se zbuciumă, întorcându-mi maţele pe dos…

Shallan rămăsese fără grai. Tyn era o asasină. Se aflase în spatele loviturii date lui Jasnah Kholin.

Distrestia continua să scrie.

„… o veste interesantă. Ai cerut informaţii despre Casa Davar din Jah Keved. S-ar părea că, înainte de plecarea din Kharbranth, Jasnah şi-a luat o nouă pupilă…”

Shallan întinse mâna spre distrestie.

Tyn i-o opri şi făcu ochii mari în timp ce se scriau ultimele fraze.

„… o fată pe nume Shallan. Păr roşu. Piele palidă. Nimeni nu ştie nimic despre ea. Informatorilor noştri nu li s-a părut că are vreo importanţă decât după ce m-am interesat eu.”

Cele două femei îşi ridicară privirea în acelaşi timp şi ochii li se întâlniră.

— Ah, blestem! exclamă Tyn.

Shallan încercă să se smulgă din mâna ei. În schimb, se trezi smulsă de pe scaun.

Nu izbuti să facă faţă mişcărilor rapide cu care Tyn o trânti la pământ, cu faţa în jos. Cizma ei o izbi în spate, lăsând-o fără aer şi zdruncinându-i tot trupul. Vederea lui Shallan se întunecă în

timp ce gâfâia, încercând să respire.

— Blestem, blestem! făcu Tyn. Eşti pupila lui Kholin? Unde e Jasnah? A supravieţuit?

— Ajutor! strigă Shallan, cu voce hârjâită, abia izbutind să vorbească şi încercând să se târască spre peretele cortului.

Tyn îngenunche pe spatele ei, lăsând-o din nou fără aer.

— Mi-am pus oamenii să golească locul din jurul cortului. Mă temeam să nu-i previi pe dezertori că vrem să-i predăm. Părinte al Furtunii!

Se lăsă mai jos, apropiindu-şi capul de urechea lui Shallan. Fiindcă tânăra se zbătea, o înşfăcă de umăr şi o strânse cu putere.

— Jasnah a supravieţuit?

— Nu, şopti Shallan, cu ochii umplându-i-se de lacrimi de durere.

— După cum e posibil să fi remarcat, se auzi în spatele lor vocea lui Jasnah, corabia are două cabine minunate, pe care le-am închiriat pentru noi, şi nu pe bani puţini.

Tyn înjură, sări în sus şi se răsuci să vadă cine vorbise. Fusese Model, fireşte. Shallan nu-i aruncă nici măcar o singură privire, ci se târî spre peretele cortului. Vathah şi ceilalţi erau afară, undeva. Dacă izbutea să…

Tyn o prinse de picior şi o trase înapoi.

„N-am cum să scap”, gândi din instinct o parte a ei. O cuprinse panica, umplând-o de amintirea zilelor pe care le petrecuse lipsită de orice putere. De amintirea tot mai puternicei violenţe nimicitoare a tatălui ei. De amintirea unei familii care se dezmembra.

Fără nicio putere.

„Nu pot fugi, nu pot fugi, nu pot fugi…”

„Luptă.”

Îşi eliberă piciorul şi se răsuci, repezindu-se asupra lui Tyn. N-avea să fie din nou fără nicio putere. Nu!

Tyn icni când o atacă brusc, cu tot ce era în stare. Un haos frenetic de unghii şi furie. De niciun folos. Shallan aproape că habar n-avea cum să se bată şi, câteva clipe mai târziu, se pomeni scoţând din nou un sunet hârjâit de durere, cu pumnul lui Tyn adâncit în pântecele ei.

Căzu în genunchi, cu lacrimi pe obraji. Încercă zadarnic să respire. Tyn o pocni peste tâmplă şi totul i se albi în faţa ochilor.

— De unde-a venit asta? întrebă Tyn.

Shallan strânse din ochi, se uită în sus şi i se păru că lumea se clatină. Era din nou pe podea. Unghiile ei lăsaseră mai multe dâre roşii pe obrazul lui Tyn. Aceasta le atinse şi îşi îndepărtă palma înroşită. Se întunecă la faţă şi întinse mâna spre masă, unde îşi avea sabia, în teacă.

— Ce mizerie, mormăi. Dar-ar furtuna! Va trebui să-l chem pe Vathah ăla aici şi să văd cum pot da vina pe el pentru asta.

Îşi scoase sabia din teacă.

Shallan se strădui să se salte în genunchi, apoi încercă să se ridice cu totul, dar picioarele erau nesigure şi încăperea se legăna de parcă s-ar fi aflat pe corabie.

— Model? strigă cu voce sugrumată. Model?

De-afară se auzea ceva. Ţipete?

— Îmi pare rău, spuse Tyn cu răceală. Trebuie să-nchei povestea asta fără să răsufle. Într-un fel, sunt mândră de tine. M-ai dus de nas. Ai fi ajuns foarte bună.

„Calm”, îşi spuse Shallan. „Fii calmă.”

Zece bătăi de inimă. Dar pentru ea nu era nevoie să fie zece, nu-i aşa?

„Ba nu. Trebuie să fie. Timp, am nevoie de timp!”

Avea sfere în mânecă. Când Tyn se apropie, trase adânc aer în piept. În ea, Lumina de Furtună deveni vijelie dezlănţuită şi îşi ridică o mână, trimiţând în afară un val de Lumină. Nu izbuti să-i dea nicio formă – încă nu ştia cum –, dar pentru o clipă păru să capete înfăţişarea pâlpâitoare a ei însăşi, maiestuoasă ca o femeie de la Curte.

Tyn se opri brusc la vederea imaginii de lumină şi culoare, apoi îşi flutură sabia în faţă. Lumina se ondulă, apoi se risipi în dâre de fum.

— Aşadar înnebunesc, spuse Tyn. Aud voci. Văd lucruri. Cred că o parte din mine nu vrea să facă asta, zise ea înaintând şi ridicându-şi arma. Îmi pare rău că trebuie să-nveţi lecţia astfel. Uneori trebuie să facem lucruri care nu ne plac, puştoaico. Lucruri anevoioase.

Shallan mârâi, întinzându-şi brusc braţele în faţă. Ceaţa se răsuci şi i se zvârcoli în mâini, luând forma unei strălucitoare Săbii argintii, care se împlântă în pieptul lui Tyn. Femeia abia mai apucă să icnească, surprinsă, înainte de a-i arde ochii în cap.

Leşul îi alunecă de pe armă, căzând grămadă.

— Lucruri anevoioase, mârâi Shallan. Da. Cred că ţi-am povestit. Am învăţat deja lecţia asta. Mulţumesc.

Se ridică în picioare împleticindu-se.

Cineva smulse clapa cortului şi ea se întoarse, înălţând Cristalsabia cu vârful către deschidere. Vathah, Gaz şi alţi câţiva soldaţi se opriră acolo brusc, dând unii peste alţii, cu armele însângerate în mâini. Se uitară de la Shallan la moarta cu ochi arşi de pe podea şi din nou la Shallan.

Ea se simţea amorţită. Ar fi vrut să lase sabia să dispară, s-o ascundă. Era cumplită.

O păstră. Îşi zdrobi toate emoţiile şi le ascunse în adâncul fiinţei. În clipa aceea avea nevoie să se agaţe de ceva puternic şi arma slujea acestui ţel. Cu toate că o detesta.

— Oştenii lui Tyn?

Oare era vocea ei, cu desăvârşire rece, golită de orice sentiment?

— Părinte al Furtunii! spuse Vathah, intrând în cort şi ducându-şi mâna la piept, cu ochii holbaţi la Cristalsabie. În noaptea aia, când ne-ai convins să te ajutăm, ne-ai fi putut ucide până la unul, pe noi şi pe tâlhari. Ai fi putut s-o faci de una singură…

— Oamenii lui Tyn! strigă Shallan.

— Morţi, Luminăţie, zise Red. Am auzit… am auzit o voce. Ne-a spus să venim să te scoatem de-aici, iar ei nu ne lăsau să trecem. Pe urmă te-am auzit ţipând şi…

— A fost vocea Atotputernicului? şopti Vathah.

— A fost sprenul meu, răspunse Shallan. Asta e tot ce trebuie să ştiţi. Scotociţi cortul. Femeia asta fusese plătită ca să mă ucidă.

Într-un fel, era adevărat.

— Ar putea exista documente din care să aflăm cine a plătit-o. Aduceţi-mi orice obiect pe care scrie ceva.

În timp ce mişunau toţi prin jur, îndeplinindu-i porunca, se aşeză pe taburetul de lângă masă. Distrestia aştepta, suspendată în aer, la sfârşitul unei pagini. Îi trebuia altă foaie de hârtie.

Shallan lăsă Cristalsabia să dispară.

— Nu spuneţi nimănui ce-aţi văzut aici, le ceru lui Vathah şi oamenilor lui.

Deşi se grăbiră să promită că vor păstra tăcerea, Shallan se îndoia că se puteau abţine multă vreme. Cristalsăbiile erau arme aproape legendare, iar o femeie deţinea una? Zvonul avea să se răspândească. Şi tocmai de asta avea nevoie.

„Trăieşti mulţumită acestui obiect blestemat”, îşi spuse. „Din nou. Nu te mai plânge.”

Ridică distrestia şi schimbă hârtia, apoi îi potrivi vârful în colţul noii pagini. O clipă mai târziu, complicele de departe al lui Tyn reîncepu să scrie.

„Binefăcătorii care ţi-au încredinţat însărcinarea din Amydiatn vor să vă vedeţi. S-ar părea că Duhurile Însângerate vor să-ţi mai dea ceva de făcut. Vrei să să-ţi aranjez o întâlnire cu ei în taberele de război?”

Distrestia se opri, aşteptând un răspuns. Ce scrisese mai sus? Că oamenii ăia – binefăcătorii lui Tyn, Duhurile Însângerate – găsiseră informaţia pe care o căutau… o informaţie despre un oraş.

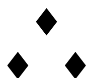
Urithiru. Oamenii care o uciseseră pe Jasnah şi care ameninţau familia ei căutau şi oraşul. Preţ de o clipă îndelungată, Shallan se holbă la hârtie şi la cuvintele aşternute pe ea, în vreme ce Vathah şi oamenii lui începeau să scoată hainele din cufărul lui Tyn, bătând în toate laturile lui ca să-i descopere ascunzătorile.

„Vrei să să-ţi aranjez o întâlnire cu ei?”

Shallan luă distrestia, făcu schimbarea necesară ca să-şi poată trimite mesajul şi scrise un singur cuvânt:

„Da.”

INTERLUDII

ESHONAI ♦ ZAHEL ♦ TALN

I-5
CĂLĂREŢUL FURTUNILOR

În oraşul Narak, toată lumea îşi închise bine ferestrele când începu să se lase noaptea şi se simţi apropierea ameninţătoare a furtunii. Îndesară zdrenţe pe sub uşi, aşezară proptelele pe poziţie, împănară în ferestre bucăţi pătrate de lemn.

Eshonai nu luă parte la pregătiri, ci rămase lângă locuinţa lui Thude, ascultând raportul lui – tocmai se întorsese de la o întâlnire cu alethii, cu care stabilise data începerii tratativelor de pace. Eshonai voise să trimită pe cineva mai demult, însă Cei Cinci discutaseră şi se plânseseră până când simţise dorinţa să-i strângă pe toţi de gât. În cele din urmă, căzuseră de acord să-i îngăduie să trimită un mesager.

— Peste şapte zile, spuse Thude. Întâlnirea va avea loc pe un platou neutru.

— Pe el l-ai văzut? întrebă Eshonai nerăbdătoare. Pe Ghimpele Negru?

Thude clătină din cap.

— Dar pe celălalt? adăugă ea. Pe Undeunitor?

— Nici urmă de el, răspunse Thude, aparent tulburat, apoi privi spre răsărit. Ar trebui să pleci. O să-ţi povestesc mai amănunţit după furtună.

Eshonai dădu din cap, punându-şi mâna pe umărul prietenului ei.

— Mulţumesc.

— Noroc, spuse Thude, în Hotărâre.

— S-avem toţi noroc, răspunse ea, în vreme ce el închidea uşa, lăsând-o singură în oraşul întunecat, care părea pustiu.

Îşi verifică scutul de furtună din spate, apoi scoase din buzunar sfera cu sprenul capturat de Venli şi intonă Ritmul Hotărârii.

Venise timpul. Alergă către furtună.

Hotărârea era o cadenţă grandioasă, care crea, fără întrerupere, o tot mai intensă senzaţie de însemnătate şi putere. Ieşi din Narak şi, când ajunse la prima spărtură, sări. Numai forma-luptător avea forţa necesară pentru astfel de salturi. Ca să ajungă pe platourile exterioare, unde cultivau hrana, lucrătorii se foloseau de poduri de frânghie, pe care le strângeau şi le puneau la adăpost înainte de fiecare furtună.

Atinse platoul alăturat fiind deja în mers energic, cu paşi în cadenţa Hotărârii. Zidul de furtună se ivi în depărtare, abia vizibil în întuneric. Vânturile se stârniră, împingând-o, ca şi cum i-ar fi cerut să se întoarcă. Deasupra ei, vântsprenii şuierau şi dansau în aer. Erau heralzi, vesteau ce urma să vină.

Eshonai sări peste încă două spărturi, apoi îşi încetini pasul şi urcă spre culmea unui deal nu foarte înalt. Zidul de furtună domina cerul nopţii, înaintând într-un ritm cumplit. Enorma pânză de întuneric amesteca tot felul de rămăşiţe cu ploaia, era un stindard din apă, pietre, praf şi plante smulse. Eshonai îşi desprinse scutul mare fixat de spate.

Pentru ascultători, ieşirea în furtună avea un anumit romantism. Da, furtunile erau îngrozitoare, dar fiecare ascultător îşi petrecea câteva nopţi singur, în furtună. Cântecele spuneau că, atunci când te afli în căutarea unei forme noi, eşti apărat. Nu ştia dacă e fantezie sau adevăr, însă cântecele nu-i împiedicau pe cei mai mulţi ascultători să se strecoare în despicătura unei stânci ca să se ferească de zidul de furtună şi să iasă din adăpost după trecerea lui.

Ea prefera un scut. Semăna mai mult cu înfruntarea demnă a Călăreţului. Acesta, sufletul furtunii, era cel numit de umani Părintele Furtunii, dar nu era unul dintre zeii lor. De fapt, cântecele îl numeau trădător – un spren care preferase să-i apere pe umani în loc să-i apere pe ascultători.

Dar semenii ei îl respectau. Părintele Furtunii omora pe oricine nu-i arăta respect.

Îşi împinse marginea scutului într-o muchie stâncoasă de pe sol, apoi îşi înfipse umărul în el, îşi lăsă capul în jos şi se propti ducându-şi un picior înapoi. În cealaltă mână ţinea nestemata cu

sprenul. Ar fi preferat să-şi poarte Armura, dar, dintr-un anumit motiv, asta ar fi împiedicat transformarea.

Simţea şi auzea furtuna apropiindu-se. Pământul se cutremură, văzduhul vui. Frânturi de frunze trecură pe deasupra ei, purtate de o rafală de aer rece, ca iscoade ale unei oşti ce năvălea, cu urletul vântului drept strigăt de luptă.

Închise ochii, strângând cu putere din pleoape.

Furtuna o izbi.

În ciuda poziţiei sale şi a muşchilor încordaţi, ceva îi pocni scutul cu un trosnet şi i-l mută din loc. Vântul îl prinse şi i-l desprinse de degete. Eshonai se trase înapoi împleticindu-se, apoi se aruncă la pământ, cu un umăr în calea furtunii şi cu capul în jos.

Bubuitura tunetului o lovi în timp ce vântul dezlănţuit încerca s-o smulgă de pe platou şi s-o arunce în aer. Rămase cu ochii închişi, fiindcă, în afară de fulgere, în furtună totul era negru. Nu avea impresia că e protejată. Ghemuită în spatele unui dâmb, cu umărul în calea vântului, avea impresia că stihia se străduieşte din răsputeri s-o distrugă. De platoul întunecat din apropiere se zdrobeau bolovani, cutremurând pământul. Nu auzea decât urletul vântului, întretăiat din când în când de tunete. Un cântec înspăimântător, fără ritm.

În adâncul fiinţei ei, rămăsese acordată cu Ritmul Hotărârii. Dacă nu-l auzea, cel puţin putea să-l simtă.

Ploaia îi izbea trupul ca nişte vârfuri de săgeată, ricoşând de armura crescută din ţeasta ei şi din trup. Îşi încordă fălcile în lupta cu frigul care îi pătrundea în oase şi rămase locului. O mai făcuse de multe ori, fie când se preschimbase, fie în timpul unuia dintre atacurile-surpriză pe care le dezlănţuiau când şi când împotriva alethilor. Putea să supravieţuiască. Avea să supravieţuiască.

Se concentră asupra ritmului din mintea ei, agăţându-se de nişte bolovani când vântul încercă s-o trântească de pe platou. Demid, cel care-i fusese cândva soţ lui Venli, era creatorul unei mişcări care le îngăduia celor dornici să se preschimbe să aştepte în clădiri în prima parte a furtunii. Ieşeau numai după domolirea primei răbufniri. Dar era riscant, nu puteai şti niciodată în ce moment o să înceapă transformarea.

Eshonai nu încercase aşa ceva niciodată. Furtunile erau violente, periculoase, dar, totodată, propice descoperirilor. În

timpul lor, familiarul devenea uneori măreţ, maiestuos şi cumplit. Nu aştepta cu nerăbdare să ajungă în toiul uneia, însă, ori de câte ori trebuia s-o facă, experienţa i se părea incitantă.

Îşi săltă capul, cu ochii închişi, şi îşi lăsă faţa în bătaia vânturilor – ca să le simtă lovind-o, zguduind-o. Simţi ploaia pe piele. Călăreţul Furtunii era un trădător, da, dar nimeni nu putea fi considerat trădător dacă nu-ţi fusese mai înainte prieten. Furtunile aparţineau poporului ei. Ascultătorii aparţineau furtunii.

În mintea ei, ritmurile se schimbară. Într-o singură clipă, se acordară toate, devenind unul. Indiferent pe care l-ar fi intonat, îl auzea pe acelaşi – bătăi distincte, uniforme. Ca ale unei inimi. Sosise clipa.

Furtuna dispăru. Vânt, ploaie, sunet… dispărute.

Eshonai se ridică, picurând de apă, cu muşchii îngheţaţi, cu pielea amorţită. Îşi scutură capul, împrăştiind stropi fini, şi se uită la cer.

Chipul era acolo. Infinit, grăitor. Umanii îl numeau Părinte al Furtunii, dar nu-l cunoscuseră niciodată aşa cum îl cunoştea un ascultător. La fel de larg ca însuşi cerul, cu ochii plini de nenumărate stele. Nestemata din mâna lui Eshonai se umplu de lumină.

Forţă, energie. Şi-o imagină curgând prin ea, învigorând-o, însufleţind-o. Eshonai trânti nestemata de pământ, spărgând-o ca să elibereze sprenul. Se strădui din greu să-şi creeze *senzaţia* potrivită, aşa cum o învăţase Venli.

CHIAR VREI ASTA?

Vocea reverberă prin ea ca ecourile împrăştiate ale unui tunet.

Călăreţul îi vorbise! Asta se întâmpla în cântece, totuşi nu… niciodată… Se acordă cu Aprecierea, dar bineînţeles că ritmul era acelaşi: Pac. Pac. Pac.

Sprenul scăpă din închisoarea lui şi i se roti în jur, strălucind într-o lumină roşie bizară. Din el ţâşneau aşchii de lumină. Furiospreni?

Nu era bine.

CRED CĂ AŞA TREBUIE SĂ SE ÎNTÂMPLE, zise Părintele Furtunii. URMA SĂ SE ÎNTÂMPLE.

— Nu, spuse Eshonai retrăgându-se de lângă spren.

Într-o clipă de panică, îşi scoase din minte tot ce o învăţase

Venli.

— Nu!

Sprenul deveni dâră de lumină roşie şi o izbi în piept. Lujeri de roşu se întinseră în afară.

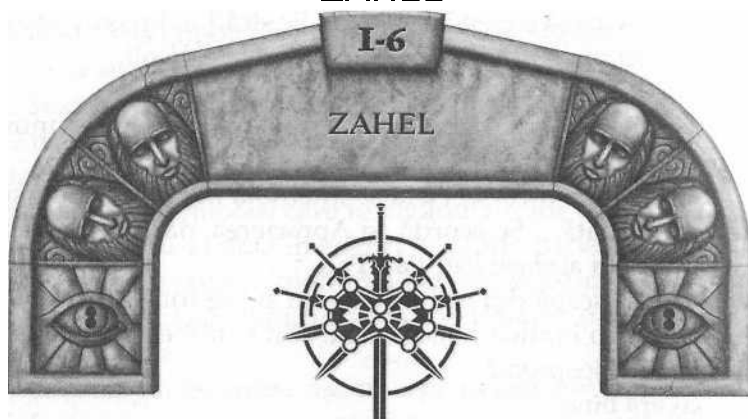
NU POT OPRI ASTA, zise Părintele Furtunii. TE-AŞ FI ADĂPOSTIT, MICUŢO, DACĂ MI S-AR FI DAT ACEASTĂ PUTERE. ÎMI PARE RĂU.

Eshonai icni, cu ritmurile fugindu-i din minte, şi căzu în genunchi. Simţi ceva revărsându-se în ea: transformarea.

ÎMI PARE RĂU.

Ploaia răpăi din nou, iar trupul ei îşi începu preschimbarea.

I-6
ZAHEL

Se apropia cineva.

Zahel se trezi deschizând brusc ochii şi ştiind imediat că de camera lui se apropia cineva.

Bum! Era miezul nopţii. Dacă venise să-l implore vreo altă odraslă de ochi-luminoşi pe care-o refuzase... Bodogăni pentru sine, dându-se jos din pat.

„Sunt mult, mult prea bătrân pentru aşa ceva.”

Deschise uşa, dezvăluindu-şi vederii terenul de instrucţie, aşa cum arăta noaptea. Aerul era umed. O, da. Fusese una dintre furtunile alea puternice care căutau loc să-şi reverse furia. Blestemăţii!

Un tânăr care se pregătea să bată la uşă se retrase surprins, dintr-o săritură, când o văzu deschizându-se. Kaladin. Podarul-devenit-gardă-de-corp. Cel cu sprenul ăla pe care i-l putea simţi rotindu-i-se în jur.

— Arăţi ca moartea în persoană, se răsti Zahel la băiat. Uniforma lui Kaladin era plină de sânge şi sfâşiată într-o parte. Mâneca dreaptă îi lipsea.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Atentat la viaţa regelui, răspunse băiatul încet. Acum nici două ore.

— Hm!

— Oferta ta de a mă învăţa să lupt cu o Cristalsabie mai e valabilă?

— Nu.

Zahel trânti uşa. Se răsuci pe călcâie şi o porni înapoi, către pat.

Băiatul deschise uşa, fireşte. Blestemaţii de călugări. Se vedeau pe ei înşişi proprietatea altora şi n-aveau dreptul să posede nimic, aşa că-şi închipuiau că n-au nevoie de zăvoare la uşi.

— Te rog, insistă băiatul. Eu…

— Puştiule, îl întrerupse Zahel, întorcându-se din nou spre el, în încăperea asta stau doi oameni.

Băiatul se încruntă, cu ochii la singurul pat.

— Primul, continuă Zahel, e un spadasin ţâfnos, cu o slăbiciune pentru puştanii ajunşi în situaţii prea complicate ca să le facă faţă. Asta apare ziua. Celălalt e un spadasin foarte, foarte ţâfnos care consideră că toţi şi toate nu merită decât imensul lui dispreţ. Asta apare când îl trezeşte câte-un neghiob la o oră imposibilă din noapte. Te sfătuiesc să-l întrebi pe primul, nu pe al doilea. Bine?

— Bine, răspunse băiatul. O să mă-ntorc.

— Minunat, zise Zahel aşezându-se pe pat. Şi nu mai fi verde de la pământ.

Băiatul se opri în uşă.

— Să nu mai fiu… cum?

„Idioată limbă”, se gândi Zahel, întinzându-se în pat. „N-are nicio metaforă potrivită.”

— Schimbă-ţi purtarea şi vino să-nveţi. Nu-mi place să bat măr oameni mai tineri decât mine. Mă simt ca un huligan.

Băiatul scoase un mormăit şi închise uşa încet. Zahel îşi trase pătura până sub bărbie – afurisiţii de călugări nu primeau decât una – şi se întoarse pe-o parte. Aşteptă să audă o voce vorbindu-i în minte în timp ce-l fura somnul. Bineînţeles că n-auzi niciuna.

Nu mai auzise niciuna de ani buni.

I-7
TALN

Despre focuri care ardeau şi totuşi dispăruseră. Despre o dogoare pe care el o simţea, iar alţii nu. Despre ţipetele lui, pe care nu le auzea nimeni. Despre o tortură sublimă, pentru că însemna viaţă.

— Pur şi simplu se holbează în gol, Maiestate.

Cuvinte.

— Pare să nu vadă nimic. Uneori spune lucruri de neînţeles. Alteori ţipă. Însă tot timpul se holbează în gol.

Darul şi cuvintele. Nu ale lui. Niciodată ale lui. Acum ale lui.

— Furtuni, e neliniştitor, nu? Am fost nevoit să străbat tot drumul aşa, Maiestate. Ascultând, jumătate din timp, cum declamă el vorbe fără sens în spatele căruţei. Iar în restul timpului simţind cum mi se holbează în ceafă.

— Şi Cuget? Ai pomenit de el.

— M-a însoţit la început, Maiestate. Dar, în a doua zi, m-a anunţat că-i trebuie o piatră.

— O… piatră.

— Da, Maiestate. A sărit din căruţă, a găsit una, apoi… ăăă… a început să-şi dea cu ea în cap, Maiestate. S-a pocnit de trei sau patru ori. Apoi s-a întors la căruţă cu un zâmbet larg, bizar, şi a spus… ăăă…

— Da?

— A zis că avea nevoie… ăăă… să ţin eu minte să vă spun ceva. A zis: „Mi-a trebuit un cadru de referinţă obiectiv, după care cântăresc experienţa tovărăşiei tale. Cred că undeva, între patru sau cinci lovituri”. Nu prea am înţeles ce-a vrut să spună, nobile domn. Cred că şi-a bătut joc de mine.

— Poţi să pui prinsoare.

De ce nu ţipau? Dogoarea aia! A morţii. A morţii şi a morţilor şi morţii şi vorbele lor în loc de ţipete de moarte, doar că moartea nu a mai venit.

— Pe urmă, Maiestate, Cuget pur şi simplu a cam… ei bine, a fugit. Pe dealuri. Ca mâncătorii de coarne, lovi-i-ar furtuna.

— Nu te strădui să-l înţelegi pe Cuget, Bordin. N-o să izbuteşti decât să te macini pe dinăuntru.

— Da, Luminlordul meu.

— Îmi place acest Cuget.

— O ştim foarte bine, Elhokar.

— Cu toată sinceritatea, Maiestate, am preferat tovărăşia nebunului.

— Păi, da, fireşte. Dacă oamenilor le-ar plăcea să stea în preajma lui Cuget, n-ar mai fi cine ştie ce Cuget, nu-i aşa?

Erau toţi în flăcări. Pereţii erau în flăcări. Podeaua era în flăcări. Arzând şi interiorul unui nu poate unde să fie şi apoi deloc. Unde?

O călătorie. Apă? Roţi?

Foc. Da, foc.

— Mă auzi, nebunule?

— Elhokar, uită-te la el. Mă-ndoiesc că te înţelege.

— Sunt Talenel’Elin, Herald al Războiului.

Glas. Vorbise. Nu gândise. Cuvintele veniseră aşa cum veneau întotdeauna.

— Ce-a fost asta? Vorbeşte mai tare, omule!

— Vremea întoarcerii, Devastarea, e aproape. Trebuie să ne pregătim. Probabil că aţi uitat multe după distrugerile de ultima dată.

— Pot să-nţeleg câte ceva, Elhokar. E în alethi. Cu accent din nord. Nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva din partea cuiva cu pielea atât de întunecată.

— De unde ai Cristalsabia, nebunule? Spune-mi. Despre cele mai multe Cristalsăbii se ştie prin ce mâini au trecut vreme de generaţii, există documente despre asta, despre întreaga lor istorie. A ta e complet necunoscută. De unde ai luat-o?

— Dacă aţi uitat, Kalak o să vă-nveţe să turnaţi bronz. O să Animmodelăm pentru voi calupuri de metal. Aş vrea să vă putem învăţa să faceţi oţel, dar e mai uşor să torni decât să forjezi şi vă trebuie ceva care se poate face repede. Uneltele

voastre de piatră nu vă vor fi de folos ca să înfruntaţi ceea ce va veni.

— A spus ceva despre bronz. Şi despre piatră?

— Vedel vă poate instrui chirurgii, iar Jezrien… el o să vă-nveţe să-i conduceţi pe alţii. Între întoarceri se pierd atât de multe…

— Cristalsabia! De unde-o ai?

— Cum aţi despărţit-o de el, Bordin?

— N-am făcut aşa ceva, Luminlordul meu. Pur şi simplu a lăsat-o să cadă.

— Şi n-a dispărut? Atunci n-a fost legată. Înseamnă că n-o are de prea multă vreme. Când l-aţi găsit, ochii lui aveau culoarea asta?

— Da, nobile domn. Un ochi-întunecaţi cu Cristalsabie. Ciudată privelişte.

— O să vă instruiesc soldaţii. Ar trebui să avem timp. Ishar tot vorbeşte despre o cale de-a împiedica pierderea cunoştinţelor între Devastări. Şi voi aţi descoperit ceva neaşteptat. Undeunitori care să apere… Cavaleri…

— A tot repetat asta şi mai înainte, Maiestate. Când vorbeşte aiurea, eh, o ţine tot aşa. Iar şi iar. Cred că nici măcar nu ştie ce spune. E straniu că nu i se schimbă deloc expresia feţei când vorbeşte.

— Accentul chiar e alethi.

— Arată de parcă ar fi trăit o vreme în pustietate, cu părul ăsta lung şi cu unghiile rupte. Poate că nişte ţărani şi-au pierdut tatăl nebun.

— Şi sabia, Elhokar?

— Unchiule, cu siguranţă nu crezi că e a lui.

— Zilele care vin vor fi grele, dar, dacă va fi instruită, omenirea va supravieţui. Trebuie să mă duceţi la conducătorii voştri. Ceilalţi Heralzi ni se vor alătura curând.

— În zilele noastre, sunt gata să cred orice. Maiestate, te sfătuiesc să li-l trimiţi ardenţilor. Poate izbutesc ei să-l ajute să-şi recapete mintea.

— Ce-o să faci cu Cristalsabia?

— Sunt sigur c-o să-i găsim o întrebuinţare utilă. De fapt, tocmai mi-a venit o idee. S-ar putea să am nevoie de tine, Bordin.

— Fac orice doreşti, Luminlordul meu.

— Cred… cred că am întârziat… de data asta…
Cât timp trecuse?
Cât timp trecuse?
Cât timp trecuse?
Cât timp trecuse?
Cât timp trecuse?
Cât timp trecuse?
Cât timp trecuse?

Prea mult.

I-8
O FORMĂ
A PUTERII

Când se întoarse Eshonai, o aşteptau.

Câteva mii se adunaseră chiar lângă Narak, pe marginea platoului. Lucrători, abili, luptători, ba chiar şi câţiva soţi care abandonaseră vremelnic cultul plăcerii, momiţi de perspectiva unor noutăţi stranii. O nouă formă, o formă a puterii?

Eshonai se apropie de ei cu paşi mari, minunându-se de propria sa vigoare. Atât de firave încât erau aproape de nezărit, în palmă îi pâlpâiră dâre roşii, de fulger, când îşi strânse pumnul cu o mişcare grăbită. Pielea ei marmorată – în cea mai mare parte neagră, cu dungi roşii subţiri – nu se schimbase, dar pierduse armura voluminoasă a formei-luptător. În schimb, din pielea pe alocuri foarte întinsă a braţelor i se înălţau creste mărunte. Îşi încercase noua armură lovind-o de pietre şi descoperise că e foarte rezistentă.

Avea din nou păr. Cât timp trecuse de când nu mai simţise aşa ceva? Încă şi mai miraculos, se simţea concentrată. N-o mai îngrijora soarta poporului ei. Ştia ce are de făcut.

Venli ieşi în faţa mulţimii când Eshonai ajunse la marginea spărturii. Se priviră pe deasupra golului şi Eshonai văzu întrebarea de pe buzele surorii sale:

„A mers?”

Eshonai sări peste spărtură. Fără să se avânte alergând, aşa cum făceau formele-luptător; se ghemui, apoi se azvârli în sus, în aer. Vântul păru să i se zvârcolească în jur. Se aruncă peste spărtură şi se opri în mijlocul poporului ei, cu liniile roşii ale puterii alergându-i în susul picioarelor când se ghemui,

absorbind forţa cu care atinsese pământul.

Toată lumea se trase înapoi. Atât de clar. Totul era atât de clar.

— M-am întors din furtuni, spuse în Ritmul Laudei, care se putea folosi şi ca să-ţi arăţi satisfacţia sinceră. Aduc cu mine viitorul a două popoare. Timpul înfrângerilor noastre s-a încheiat.

— Eshonai? întrebă Thude, în haina lui lungă. Eshonai, ochii tăi.

— Da?

— Sunt roşii.

— Sunt o reprezentare a ceea ce am devenit.

— Dar, în cântece…

— Soră a mea! strigă Eshonai în Hotărâre. Vino să te uiţi la ceea ce ai făurit!

Venli se apropie, la început cu sfială.

— Forma-furtunos, şopti în Ritmul Veneraţiei. Poţi umbla prin furtuni fără să fii în pericol?

— Mai mult decât atât, răspunse Eshonai. Vânturile mi se supun. Şi, Venli, simt ceva… ceva care ia fiinţă. O furtună.

— Simţi o furtună în clipa asta? În ritmuri?

— Dincolo de ele, spuse Eshonai.

Cum ar fi putut explica? Cum să-i descrii gustul cuiva care nu are gură şi cum să-i descrii vederea cuiva care nu a văzut niciodată?

— Simt o vijelie în clocot, imediat dincolo de realitatea noastră. O vijelie puternică, mânioasă. O mare furtună. Dacă destul de mulţi dintre noi ar purta forma asta, am putea s-o aducem aici. Am putea supune furtunile voinţei noastre şi le-am năpusti asupra duşmanilor noştri.

Printre cei care o priveau se răspândi un murmur în Ritmul Veneraţiei. Fiind ascultători, puteau să simtă ritmul, să-l audă. Aveau aceeaşi tonalitate, erau cu toţii în acelaşi ritm. Perfecţiune.

Eshonai îşi deschise larg braţele şi vorbi cu voce sonoră.

— Lepădaţi-vă de disperare şi cântaţi în Ritmul Bucuriei! M-am uitat în adâncul ochilor Călăreţului Furtunii şi i-am văzut trădarea. Mintea lui îmi e cunoscută. Am văzut că are de gând să-i ajute pe umani în lupta împotriva noastră. Dar sora mea a descoperit salvarea. Luând această formă putem sta pe

picioarele noastre, fără să ne supunem nimănui, şi ne putem mătura duşmanii de pe aceste meleaguri aşa cum sunt măturate frunzele din faţa furtunii.

Murmurul în Veneraţie deveni mai sonor şi unii începură să cânte. Eshonai savură gloria revărsată asupră-i.

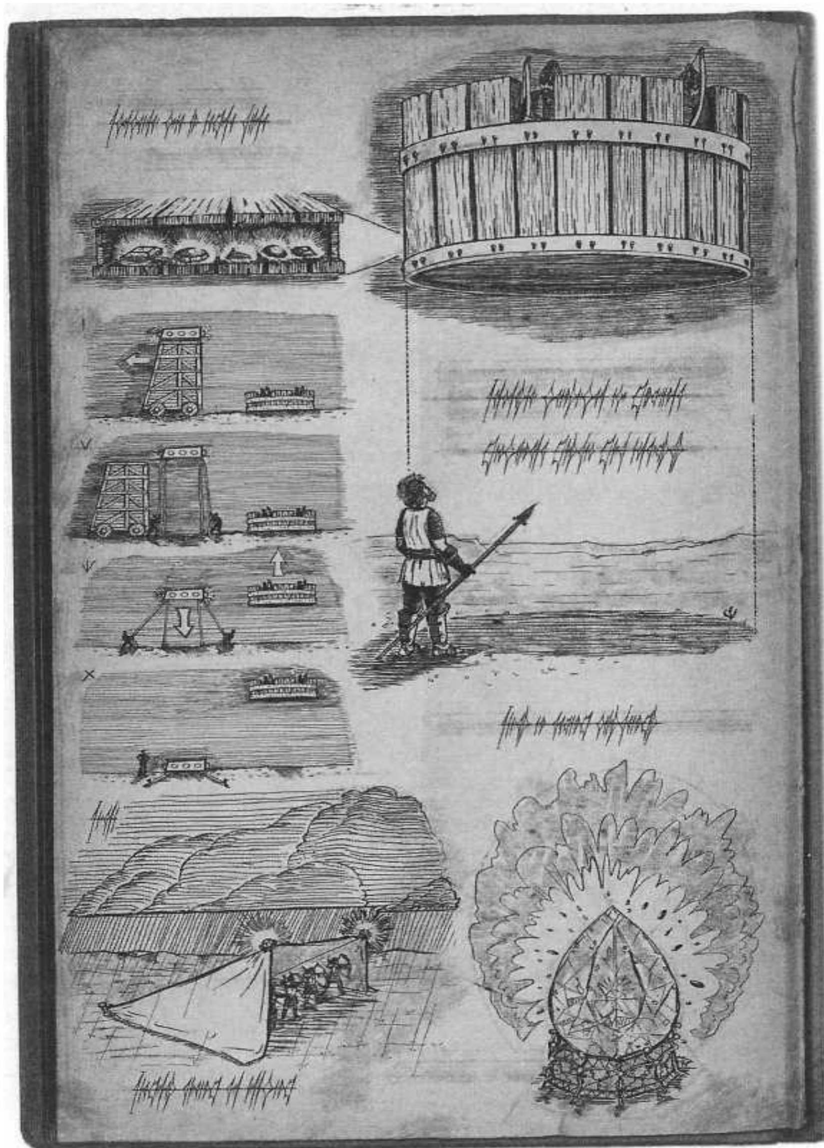
Şi nesocoti cu bună ştiinţă urletul de groază al unui glas din adâncul fiinţei sale.

PARTEA
A TREIA

Nimicitor

SHALLAN ♦ KALADIN ♦ ADOLIN ♦
NAVANI

NOTIŢELE LUI NAVAN: CONSTRUCŢII PENTRU ARCAŞI

35
FORŢA MULTIPLICATĂ A SIMULTANEITĂŢII IMPREGNĂRII

De asemenea, când au stabilit regulile în ceea ce priveşte natura plasării fiecărei legături, au numit-o legătura Nahel, ţinând cont de efectul avut asupra sufletelor celor prinşi în strânsoarea sa; în această descriere, totul se referă la legături care guvernează Rosharul însuşi, la cele zece Unde, luate pe rând şi câte două pentru fiecare ordin; în această lumină, se poate observa că fiecare ordin trebuie neapărat să aibă câte o Undă în comun cu fiecare vecin al său.

— Din *Cuvinte despre Lumină,* capitolul VIII, pagina 6

Adolin îşi azvârli Cristalsabia.

Mânuirea armelor însemna mai mult decât o simplă exersare a posturilor şi mai mult decât să te obişnuieşti cu o luptă simplă. Un maestru al Cristalsabiei învăţa să facă şi altceva cu legătura dintre el şi armă. Învăţa să-i poruncească să rămână acolo unde căzuse şi s-o cheme din mâna celui care s-ar fi putut întâmpla s-o ridice. Învăţa că, într-un anumit fel, omul şi sabia erau una. Arma devenea o parte a sufletului său.

Astfel Adolin învăţase să-şi controleze Cristalsabia. De obicei. De data asta, arma se spulberă aproape imediat ce se dezlipi de degetele lui.

Sabia lungă, argintie, se preschimbă într-un abur alb, păstrându-şi forma doar pentru o scurtă clipă, ca un inel de fum – înainte de se destrăma într-un nor de şuviţe albe, răsucite.

Adolin mârâi înciudat, foindu-se încoace şi încolo pe platou, cu mâna întinsă în timp ce-şi chema arma înapoi. Zece bătăi de inimă. Uneori păreau o eternitate.

Îşi purta Armura fără coiful pe care-l lăsase pe un bolovan din apropiere, aşa că părul îi flutura nestânjenit în bătaia vântului dimineţii. Avea nevoie de Armură; umărul şi toată partea stângă a corpului său erau pline de vânătăi. Capul încă îl mai durea, după ce şi-l izbise de podea în vâltoarea atacului din timpul nopţii. Fără Armură n-ar fi fost nicidecum atât de vioi.

În plus, avea nevoie de forţa ei. Se tot uita peste umăr, aşteptându-se să apară asasinul. Peste noapte nu dormise, stătuse pe podea, la intrarea în camera tatălui său, în armură, cu braţele încrucişate pe genunchi şi mestecând scoarţă-cu-creste ca să rămână treaz.

Fusese surprins o dată fără Armură. N-avea să se repete. „Şi ce-o să faci?”, cugetă în vreme ce Sabia apărea din nou în mâna lui. „O s-o porţi tot timpul?”

Acea parte a lui care punea astfel de întrebări era raţională. Dar în clipa aceea nu voia să fie raţional.

Îşi scutură condensul de pe armă, apoi o roti şi o azvârli, dând în gând comenzile de care era nevoie ca să nu dispară. Dar arma se spulberă în ceaţă la câteva clipe după ce i se desprinse de degete. Nu traversase nici măcar jumătate din distanţa până la stâncile pe care le ţintise.

Ce se întâmpla cu el? Ajunsese să stăpânească perfect comenzile pentru Sabie cu ani în urmă. Era adevărat că n-o aruncase de prea multe ori – aşa ceva era interzis în dueluri şi nu se gândise că ar putea avea vreodată nevoie de o asemenea manevră. Dar asta se întâmplase înainte de a se trezi captiv pe tavanul unui coridor, de unde nu-l putea înfrunta pe asasin aşa cum ar fi trebuit:

Se apropie de marginea platoului, de unde privi întinderea neuniformă a Câmpiilor Sfărâmate. Trei gărzi de corp stăteau grămadă în apropiere, veghind asupra lui. Ridicol. Ce puteau face trei podari dacă se întorcea Asasinul în Alb?

„Kaladin a făcut treabă bună când am fost atacaţi”, se gândi. „Mai bună decât tine.” Fusese dubios de eficient.

Renarin îi tot spunea că e nedrept faţă de căpitanul podar, dar omul ăla chiar avea ceva bizar. Ceva mai mult decât atitudinea lui – se purta întotdeauna de parcă ţi-ar fi făcut o

favoare fiindcă îţi vorbea. Şi părea cu desăvârşire posomorât oricând şi în orice privinţă, plin de furie împotriva întregii lumi. Era pur şi simplu nesuferit, dar Adolin cunoştea o mulţime de nesuferiţi.

Kaladin era atât de ciudat. În moduri pe care Adolin nu şi le putea explica.

Dar, cu toate astea, oamenii lui Kaladin nu-şi făceau decât datoria. N-avea rost să se răstească la ei, aşa că le zâmbi.

Cristalsabia îi căzu din nou între degete, prea uşoară pentru cât de mare era. Simţise întotdeauna o anumită putere când o ţinea în mână. Nu i se mai întâmplase niciodată să se simtă neajutorat când îşi avea Cristalele. Chiar şi înconjurat de parshendi, chiar şi fiind sigur că urma să moară, continuase să simtă puterea.

Unde dispăruse acum senzaţia aia?

Roti şi azvârli arma, concentrându-se aşa cum îl învăţase Zahel cu ani în urmă şi trimiţându-şi instrucţiunile direct către Sabie – imaginându-şi ceea ce avea nevoie să facă pentru el. Şi nu mai dispăru, ci zbură prin aer rotindu-se şi scânteind. Se afundă până la mâner în stânca ţintită. Adolin dădu drumul răsuflării pe care şi-o ţinuse. În sfârşit. Eliberă Cristalsabia, care se spulberă, devenind ceaţă şi scurgându-se apoi, ca un pârâu firav, din gaura lăsată în urmă.

— Haideţi, le spuse gărzilor sale de corp, înşfăcându-şi coiful de pe bolovan şi îndreptându-se către tabăra de război din apropiere.

Aşa cum era de aşteptat, acolo, în partea de est, stihiile măcinaseră mare parte din marginea craterului care forma zidul taberei. Tabăra se revărsase în afară, aidoma conţinutului unui ou de broască ţestoasă şi – în decursul anilor – începuse să se extindă pe platourile învecinate.

Din acea extindere a civilizaţiei se desprindea o procesiune din cale afară de stranie. Un sobor de ardenţi în robe psalmodiau la unison, înconjurând un grup de parshi care cărau stâlpi mari, ţinându-i vertical, ca pe nişte suliţe. Între stâlpi licărea o ţesătură mătăsoasă, lată de cel puţin şase stânjeni, unduind în vânt şi ascunzând vederii ceva aflat în mijloc.

„Animmodelatori?” De obicei nu-şi făceau apariţia în timpul zilei.

— Aşteptaţi aici, le spuse Adolin gărzilor de corp, apoi alergă

spre ardenţi.

Cei trei podari se supuseră. Dacă ar fi fost cu ei, Kaladin ar fi insistat să-l urmeze. Poate că se purta aşa din pricina poziţiei lui stranii. De ce pusese tatăl lui Adolin un soldat ochi-întunecaţi în afara ierarhiei de comandă? Adolin considera că orice om, indiferent de culoarea ochilor, trebuie tratat cu respect şi fără a nesocoti cerinţele onoarei, dar Atotputernicul îi pusese pe unii să conducă şi pe ceilalţi sub conducerea lor. Pur şi simplu era vorba de ordinea firească a lucrurilor.

Parshii care cărau stâlpii îl văzură venind şi îşi coborâră privirile în pământ. Ardenţii îl lăsară să treacă, deşi păreau stânjeniţi. Adolin avea dreptul să vadă Animmodelatori, dar era neobişnuit să vină să-i viziteze.

În interiorul vremelnicei încăperi de mătase, Adolin îl găsi pe Kadash – unul dintre cei mai remarcabili ardenţi ai lui Dalinar. Bărbatul înalt fusese cândva soldat, după cum o dovedeau cicatricele de pe capul lui. Vorbea cu alţi ardenţi, în robe roşii ca sângele.

Animmodelatori. Era numele dat deopotrivă celor care practicau această artă şi fabrialelor de care se foloseau. Kadash nu se număra printre ei; nu purta robă roşie, ci obişnuita robă cenuşie, avea capul ras şi faţa scoasă în evidenţă de o barbă pătrată. Îl văzu pe Adolin, şovăi pentru o scurtă clipă, apoi îşi plecă fruntea, în semn de respect. Ca toţi ardenţii, Kadash era, practic, sclav.

Aşa cum erau şi cei cinci Animmodelatori. Îşi ţineau cu toţii mâna dreaptă pe piept, cu câte un fabrial scânteietor pe dosul palmei. O Animmodelatoare se uită la Adolin. Părinte al Furtunii! Privirea aia nu era pe de-a-ntregul omenească, nu mai era. Întrebuinţarea îndelungată a Animmodelatorului îi modificase ochii, luceau ei înşişi ca nişte inimi-nestemată. Pielea femeii se întărise, părea ca de piatră, netedă, cu crăpături fine. Aveai impresia că e o statuie vie.

Kadash se grăbi să se apropie de Adolin.

— Luminlordul meu, spuse el. N-am ştiut că vii să supraveghezi.

— Nu de asta am venit, răspunse Adolin uitându-se tulburat la Animmodelatori. Sunt doar surprins. De obicei nu Animmodelaţi noaptea?

— Nu ne-o mai putem permite, lord luminos, zise Kadash.

Sunt prea multe cereri. Clădiri, mâncare, îndepărtarea gunoaielor… Ca să facem faţă, va trebui să instruim mai mulţi ardenţi pentru fiecare fabrial şi să-i punem să lucreze în schimburi. Tatăl tău şi-a dat acordul la începutul săptămânii.

Asta atrase privirile câtorva dintre ardenţii în robe roşii. Oare ce părere aveau despre întrebuinţarea fabrialelor lor pentru instruirea altora? Nu le puteai descifra expresiile aproape neomeneşti.

— Înţeleg, spuse Adolin.

„Furtuni, ne bizuim tare mult pe obiectele astea.”

Toată lumea vorbea despre Cristalsăbii şi despre Cristalarmuri, despre avantajele pe care le ofereau în război. Dar, în realitate, acele fabriale stranii – şi grânele pe care le creau – făcuseră posibilă continuarea războiului o vreme atât de îndelungată.

— Putem începe, lord luminos? întrebă Kadash.

Adolin încuviinţă cu o înclinare a capului şi Kadash se întoarse la cei cinci şi le dădu câteva ordine scurte. Vorbea repede, cu nervozitate. Era ciudat să-l vezi astfel pe un om ca el, de obicei calm, imperturbabil. Animmozii aveau efecte asupra oricui.

Cei cinci începură să cânte încet, monoton, în armonie cu ardenţii din afară. Apoi înaintară şi îşi ridicară mâinile, aliniindu-le, iar Adolin descoperi că faţa i se umplea de broboane de transpiraţie, pe care o simţea, rece, în bătaia vântului strecurat prin pereţii de mătase.

La început nu era nimic. Apoi văzu piatră.

Adolin avu impresia că întrezăreşte o scurtă scăpătare a ceţii care căpăta substanţă – ca în clipa apariţiei unei Cristalsăbii – când îşi făcu brusc apariţia un zid masiv. Vântul sufla către el, de parcă piatra care lua fiinţă ar fi absorbit aer, făcând mătasea să fluture cu violenţă, pocnind şi încreţindu-se. De ce sufla vântul spre zid? N-ar fi trebuit să sufle dinspre piatra care disloca aerul?

Imensa barieră împingea mătasea din ambele părţi, umflând-o şi săltând-o.

— Ne trebuie stâlpi mai înalţi, murmură Kadash pentru sine.

Ca şi barăcile, zidul de piatră avea înfăţişarea unei construcţii utile, fără ornamente, dar forma sa era cu totul alta. Plat în partea dinspre taberele de război, în partea opusă cobora în pantă, ca o pană pentru lemn. Adolin recunoscu ceea ce, cu luni

în urmă, îşi propusese tatăl său să construiască.

— Un spărgător de vânt! exclamă. E minunat, Kadash.

— Da, se pare că tatălui tău îi place ideea. Facem aici o duzină, apoi construcţiile se vor putea întinde pe întregul platou, fără teamă de furtuni.

Afirmaţia nu era întru totul adevărată. Trebuia să-ţi faci întotdeauna griji din pricina furtunilor, fiindcă puteau azvârli bolovani şi aveau destulă forţă ca să smulgă din temelie o casă. Dar un spărgător de vânt solid avea să fie o adevărată binecuvântare a Atotputernicului în acel ţinut al furtunilor.

Animmodelatorii se retraseră, fără să schimbe nicio vorbă cu ceilalţi ardenţi. Parshii se grăbiră să-i urmeze, cei dintr-o parte a barierei alergând de-a lungul său şi deschizând partea din spate a încăperii de mătase pentru ca noul spărgător de vânt să rămână în afara ei. Trecură de Adolin şi de Kadash, lăsându-i pe platou în văzul tuturor, în umbra noii construcţii imense de piatră.

Peretele de mătase se închise iarăşi, ascunzându-i vederii pe Animmodelatori. Chiar înainte de asta, Adolin zări mâna unuia dintre ei. Strălucirea fabrialului dispăruse. Probabil că una sau mai multe nestemate din interiorul lui se spărseseră.

— Încă mi se mai pare de necrezut, zise Kadash ridicându-şi privirea spre bariera de piatră. Chiar şi după atâţia ani. Dacă avem nevoie de o dovadă a intervenţiei Atotputernicului în vieţile noastre, atunci asta e, cu siguranţă.

În jurul lui apărură câţiva gloriospreni, rotitori şi aurii.

— Radianţii puteau să Animmodeleze, nu-i aşa? întrebă Adolin.

— Aşa stă scris, că puteau, răspunse Kadash cu prudenţă. Mârşăvia – cuvântul care descrie felul în care Radianţii au trădat omenirea – a fost adesea privită drept un eşec al vorinismului ca religie. Iar modul în care Biserica s-a străduit să pună mâna pe putere în secolele care au urmat a fost încă şi mai jenant.

— Ce altceva mai puteau face Radianţii? întrebă Adolin. Aveau puteri stranii, nu-i aşa?

— N-am citit foarte mult despre asta, lord luminos. Poate că ar trebui să-mi petrec mai mult timp învăţând despre ei, fie şi numai ca să nu dau uitării toate relele pe care le aduce orgoliul. Voi avea grijă s-o fac, lord luminos, spre a-mi păstra credinţa şi a nu uita care e locul tuturor ardenţilor.

— Kadash, spuse Adolin, urmărind cu privirea retragerea procesiunii de mătase scânteietoare, acum am nevoie de informaţii, nu de umilinţă. Asasinul în Alb s-a întors.

Ardentul icni.

— Agitaţia din palat, de azi-noapte? Zvonurile sunt adevărate?

— Da.

N-avea rost să ascundă cele petrecute. Tatăl lui şi regele deja le povestiseră întâmplarea înalţilor prinţi şi se gândeau cum să lase informaţia s-ajungă la urechile tuturor.

Adolin se uită în ochii ardentului.

— Asasinul a mers pe pereţi, ca şi cum forţa cu care te atrage pământul n-ar fi însemnat nimic pentru el. A căzut de la o înălţime de cincisprezece stânjeni fără să păţească nimic. Era asemenea unui Pustiitor, moarte căreia i s-a dat formă. Aşa că te-ntreb din nou: Ce puteau face Radianţii? Le-au fost atribuite astfel de puteri?

— Astea şi multe altele, lord luminos, şopti Kadash, fără nicio urmă de culoare în obraji. Am vorbit cu câţiva soldaţi care au supravieţuit în acea primă noapte cumplită, în care a fost ucis bătrânul rege. Am crezut că tot ce pretind c-au văzut era o urmare a spaimei prin care trecuseră…

— Trebuie să aflu, spuse Adolin. Cercetează. Citeşte. Spune-mi de ce-ar mai fi în stare creatura aia. Trebuie să ştim cum să ne luptăm cu ea. Se va întoarce.

— Da, zise Kadash, vizibil zguduit. Dar… Adolin? Dacă tot ceea ce spui e adevărat… Furtuni! Ar putea însemna că Radianţii n-au pierit.

— Ştiu.

— Atotputernicul să ne aibă în pază! şopti Kadash.

Lui Navani Kholin îi plăceau taberele de război. În oraşele obişnuite, totul era atât de învălmăşit. Prăvălii acolo unde pur şi simplu n-aveau ce căuta, străzi care refuzau să se întindă în linie dreaptă.

Însă bărbaţii şi femeile din armată preţuiau ordinea şi înţelepciunea – sau cel puţin cei mai buni dintre ei. Taberele

erau o imagine a acestui lucru. Barăci în şiruri ordonate, prăvălii numai în pieţe în loc să răsară în orice colţ. Din vârful turnului ei de observare, avea avantajul de a vedea o mare parte din tabăra lui Dalinar. „Atât de ordonată, atât de potrivită.”

Ăsta era semnul distinctiv al omenirii: preluarea unei lumi sălbatice, dezordonate, pentru a face din ea ceva logic. Izbuteai să înfăptuieşti cu atât de mult mai multe când totul se afla la locul său, când puteai găsi cu uşurinţă ceea ce îţi trebuia sau omul de care aveai nevoie. Pentru creativitate, astfel de lucruri se dovedeau necesare.

Planificarea conştiincioasă era, într-adevăr, apa care hrănea invenţiile.

Inspiră adânc şi se întoarse către terenul rezervat experimentării noilor creaţii, care domina partea de est a taberei lui Dalinar.

— Atenţie, toată lumea! strigă. Să facem o încercare!

Planurile testării se făcuseră cu mult timp înainte de atacul asasinului, iar ea se hotărâse să treacă la fapte. Ce altceva ar fi putut să facă? Să stea degeaba, mistuită de griji?

Terenul de sub ea începu să zumzăie de activitate. Platforma ei de observare se afla, probabil, la o înălţime de vreo trei stânjeni, aşa că vedea foarte bine totul. Era înconjurată de o duzină de ardenţi şi de erudite – erau acolo până şi Matain şi alţi câţiva furtunoveghetori. Ea încă nu ştia ce să creadă despre astfel de oameni – îşi petreceau prea mult timp vorbind despre numerologie şi studiind vânturile. Numeau asta ştiinţă încercând să ocolească interdicţia prezicerii viitorului, impusă de vorinism.

Din când în când, îi oferiseră idei înţelepte. Tocmai din acest motiv îi invitase, dar şi fiindcă nu voia să-i scape din ochi.

Obiectul atenţiei ei şi al încercării din ziua aceea era o platformă mare, rotundă, aflată în mijlocul terenului de experimentare. Era din lemn şi partea de sus semăna cu cea a unui turn de asalt, tăiată şi aşezată pe pământ. Avea creneluri de jur-împrejur şi în dreptul acestora puseseră manechine, de soiul celor folosite de soldaţi ca ţinte pentru tragerea cu arcul. Alături de platformă se afla un turn pătrat înalt, tot de lemn, cu schele care aduceau cu un grilaj pe toate părţile laterale. În jurul lui se foiau lucrători grăbiţi, convingându-se că totul avea să funcţioneze.

— Chiar ar trebui să citeşti asta, Navani, spuse Rushu

uitându-se pe un raport.

Tânăra femeie era ardentă şi nimic nu-i dădea dreptul să fie posesoarea unor gene atât de bogate şi a unor trăsături atât de delicate. Intrase în ardenţă ca să scape de avansurile bărbaţilor. O alegere prostească, având în vedere că toţi ardenţii de parte bărbătească voiau întotdeauna să lucreze alături de ea. Din fericire, era şi sclipitor de deşteaptă. Şi pentru cineva sclipitor de inteligent Navani putea găsi întotdeauna o întrebuinţare.

— O să-l citesc mai târziu, răspunse cu voce uşor mustrătoare. Acum avem treabă, Rushu.

— …schimbat chiar şi când el se afla în cealaltă cameră, murmură tânăra dând pagina. Repetabil şi măsurabil. Numai focspreni, dar cu atât de multe alte utilizări posibile…

— Rushu! spuse Navani, acum cu voce ceva mai fermă. Testul?

— O! Iertare, Luminăţie!

Femeia îndoi paginile, îndesându-şi-le apoi într-un buzunar al robei. Pe urmă îşi trecu mâna peste capul ras, încruntându-se.

— Navani, te-ai întrebat vreodată de ce le-a dat Atotputernicul bărbi bărbaţilor, dar nu şi femeilor? La drept vorbind, de ce considerăm părul lung un simbol al feminităţii? Părul n-ar trebui privit mai degrabă ca o caracteristică masculină? Ştii, unii bărbaţi au o grămadă.

— Concentrează-te, copilă, insistă Navani. Vreau să fii atentă când facem proba, zise, apoi se întoarse spre ceilalţi. Asta vreau de la voi toţi. Dacă obiectul ăla se striveşte din nou de pământ, nu vreau să pierdem încă o săptămână încercând să ne dăm seama ce n-a mers cum trebuie!

Toată lumea dădu din cap şi Navani descoperi că era ea însăşi tot mai nerăbdătoare, iar o parte din încordarea de după atacul din timpul nopţii începuse să se spulbere. Îşi repetă, în minte, tot ce trebuia făcut. Oamenii îndepărtaţi, ca să nu fie în pericol… Ardenţi pe diversele platforme din jur, privind cu atenţie şi având condei şi hârtie, ca să noteze totul… Pietre impregnate…

Totul fusese făcut şi verificat de trei ori. Trecu în partea din faţă a platformei sale – ţinându-se strâns de balustradă cu mâna liberă şi cu mâna interzisă înmănuşată – şi îl binecuvântă pe Atotputernic pentru puterea de distragere a unui proiect bun de fabrial. Pe acela îl începuse ca să-şi abată atenţia de la îngrijorarea pentru Jasnah, deşi, în cele din urmă, înţelese că

Jasnah era bine. Într-adevăr, rapoartele spuneau că dispăruse corabia, cu tot cu echipajul ei, dar fiica lui Navani nu era pentru prima oară presupusa victimă a unui presupus dezastru. Jasnah se juca dintotdeauna cu pericolele aşa cum se joacă un copil cu un cremling captiv şi scăpase cu bine de fiecare dată.

Însă întoarcerea asasinului... „O, Părinte al Furtunii!” Dacă îl lua pe Dalinar, aşa cum îl luase pe Gavilar...

— Daţi semnalul, le spuse ardenţilor. Am verificat totul de mai multe ori decât era nevoie.

Ei făcură semn că înţeleseră şi-şi folosiră distrestiile ca să le scrie muncitorilor de jos. Navani observă, nemulţumită, că o siluetă în Cristalarmură albastră intrase pe terenul de experimentare, cu coiful sub braţ, lăsând la vedere o claie de păr blond ciufulit, împestriţat cu negru. Paznicii ar fi trebuit să ţină pe toată lumea la distanţă, dar fireşte că o asemenea interdicţie nu se referea la moştenitorul Înaltului Prinţ. Ei bine, Adolin ştia că nu trebuie să se apropie prea mult. Ea aşa spera.

Îşi îndreptă din nou atenţia spre turnul de lemn. Ardenţii din vârf activaseră fabrialele şi tocmai coborau pe schele, scoţând lacătele pe lângă care treceau. Odată ce ajunseră jos, lucrătorii îndepărtară părţile laterale, puse pe role. Nimic altceva nu mai susţinea partea de sus a turnului. Ar fi trebuit să se prăbuşească.

Însă nu se clinti – rămase în acelaşi loc, atârnând incredibil în aer. Lui Navani i se tăie răsuflarea. Platforma mai era legată de pământ cu funiile a doi scripeţi, însă asta nu o susţinea. Secţiunea pătrată a turnului de lemn stătea în aer absolut fără niciun sprijin.

În jurul lui Navani, ardenţii murmurau entuziasmaţi. Şi acum, adevărata încercare. Ea îşi flutură mâna şi oamenii de jos trecură la manivelele scripeţilor şi începură să coboare platforma de lemn plutitor. Vârful de turn pentru arcaşi de alături se zgudui, se clătină, apoi începu să se înalţe în aer, mişcându-se exact la fel ca secţiunea pătrată, dar în sens opus.

— Merge! exclamă Rushu.

— Nu-mi place legănarea asta, zise Falilar, bătrânul inventator, şi îşi scărpină barba de ardent. Urcuşul ar trebui să fie mai lin.

— Nu cade, spuse Navani. Cu legănarea pot să mă-mpac.

— Cu voia vânturilor, aş fi putut fi acolo, sus, zise Rushu

ridicându-şi ocheanul. Nu zăresc nici măcar o scânteiere a nestematelor. Dacă au crăpat?

— O s-o aflăm până la urmă, răspunse Navani, dar, de fapt, n-ar fi deranjat-o dacă s-ar fi aflat ea însăşi pe vârful de turn care se înălţa.

Dar, dacă ar fi aflat că face aşa ceva, lui Dalinar probabil că i-ar fi stat inima în loc. Era un bărbat nemaipomenit, totuşi o idee cam prea protector. Aşa cum o mare furtună era un vânt o idee cam prea puternic.

Vârful de turn continua să se înalţe clătinându-se. Se mişca de parcă ar fi fost tras în sus, deşi nu-l susţinea nimic. În cele din urmă, ajunse în cel mai înalt punct. Pătratul de lemn mai înainte suspendat în aer ajunsese pe pământ, imobilizat de funiile scripeţilor. În aer atârna acum vârful de turn rotund, uşor înclinat.

Nu cădea.

Adolin urca treptele tropăind şi platforma de observare se clătina sub greutatea Cristalarmurii lui, pârâind. Când ajunse lângă Navani, ceilalţi erudiţi vorbeau între ei şi-şi notau observaţiile cu frenezie. În jur li se înălţau logicospreni, ca nişte nori mici, de furtună.

Funcţionase. „În sfârşit.”

— Hei, se miră Adolin, platforma aia zboară?

— Abia acum ai observat asta, dragul meu? întrebă Navani.

El se scărpină în creştet.

— Am fost cu gândul în altă parte, mătuşă. Eh! Asta… E într-adevăr straniu.

Părea tulburat.

— Ce? întrebă Navani.

— E… e la fel ca…

„El.” Ca asasinul care – după cum povesteau atât Adolin, cât şi Dalinar – putea cumva să manipuleze gravitaţiosprenii.

Navani se uită la erudiţi.

— Ce-ar fi să vă duceţi jos şi să-i puneţi să coboare platforma? Vă puteţi uita la nestemate, să vedeţi dacă s-a spart vreuna.

Ceilalţi înţeleseră că li se cerea să plece şi o porniră în josul treptelor, în grup, entuziasmaţi, însă Rushu – draga de Rushu – rămase.

— O! exclamă ea. Ar fi mai bine să mă uit de aici, de sus, în cazul în care…

— Vreau să vorbesc cu nepotul meu. Între patru ochi, te rog.

Când lucrai alături de erudiţi, trebuia să fii uneori un pic cam grosolan.

În cele din urmă, Rushu se înroşi, făcu o plecăciune şi se grăbi să plece. Adolin se apropie de marginea platformei. Era greu să nu te simţi pitic în prezenţa cuiva în Cristalarmură şi, când întinse mâinile ca să se ţină de balustradă, Navani se gândi că urma s-audă lemnul gemând sub forţa strânsorii lui. Ar fi putut rupe balustrada în două fără nicio problemă.

„O să descopăr cum să îmbunătăţesc tehnica”, se gândi ea. Nu era războinic, dar trebuia să poată face ceva ca să-şi apere familia. Cu cât înţelegea mai bine secretele fabricării obiectelor şi ale puterii zăvorâte de spreni în nestemate, cu atât se apropia mai mult de descoperirea care o interesa.

Adolin se holba la mâna ei. Aha, aşadar, în cele din urmă, observase, nu?

— Mătuşă? spuse el cu încordare în glas. O mănuşă?

— E mult mai practică, răspunse ea ridicându-şi mâna interzisă şi mişcând degetele. O, nu te uita aşa! Femeile ochi-întunecaţi le poartă tot timpul.

— Tu nu eşti ochi-întunecaţi.

— Sunt văduva regelui, ripostă ea. Nimănui nu-i pasă ce blestemului fac. Aş putea să ţopăi pe-aici complet despuiată şi toţi s-ar mulţumi să clatine din cap şi să-şi spună unii altora ce apucături bizare am.

Adolin oftă, dar abandonă subiectul, arătând în schimb către platformă.

— Cum faceţi asta?

— Cu fabriale legate, răspunse Navani. Trucul a fost găsirea unui mod de a trece peste greutatea structurală a pietrelor nestemate, care sunt înlăturate cu uşurinţă de forţa multiplicată a simultaneităţii impregnării cu solicitarea fizică. Am...

Se întrerupse când văzu cum o privea Adolin. Tânăr sclipitor în privinţa celor mai multe interacţiuni sociale, dar n-avea nici cea mai mică înclinaţie către erudiţie. Navani zâmbi şi trecu la un limbaj potrivit pentru neiniţiaţi.

— Dacă tai o nestemată fabrial într-un anumit fel, poţi lega apoi cele două părţi astfel încât să-şi imite una alteia toate mişcările. Ca o distrestie.

— A, înţeleg, spuse Adolin.

— Ei bine, putem face cele două jumătăţi şi să se mişte în direcţii opuse una faţă de alta. Am umplut podeaua platformei crenelate cu astfel de nestemate şi am aşezat jumătăţile lor în pătratul de lemn. Odată puse în legătură astfel încât să se imite una pe alta în sens invers –, poţi să tragi o platformă în jos şi cealaltă se duce în sus.

— Aha, zise Adolin. Poţi face asta să meargă pe un câmp de luptă?

Era, fireşte, exact aceeaşi întrebare pe care i-o pusese Dalinar când îi explicase despre ce e vorba.

— În momentul de faţă, distanţa e o problemă, interacţiunea perechilor e cu atât mai slabă cu cât sunt mai departe una de alta şi, din pricina asta, crapă mult mai repede. Nu se observă când e vorba de ceva uşor, ca distrestiile, dar, când lucrezi cu obiecte grele… Ei bine, probabil c-o să le putem face să funcţioneze pe Câmpiile Sfărâmate. Asta e ţinta noastră. Aţi putea să duceţi una din astea până acolo pe roţi, s-o activaţi şi să ne anunţaţi prin distrestie. Am trage platforma de aici în jos, iar arcaşii voştri ar fi ridicaţi la o înălţime de opt stânjeni, unde poziţia lor de tragere ar fi perfectă.

Ăsta fu lucrul care păru în sfârşit să-l încânte pe Adolin.

— Duşmanul n-ar putea nici s-o răstoarne, nici să urce pe ea! Părinte al Furtunii. Avantaj tactic!

— Exact.

— Nu pari entuziasmată.

— Sunt, dragul meu. Dar nu e cea mai ambiţioasă idee pe care-o avem pentru întrebuinţarea acestei invenţii. Nici când abia adie vântul, nici când se dezlănţuie o mare furtună.

El se încruntă.

— Acum totul e teoretic şi foarte tehnic, zâmbi Navani. Dar ai răbdare. Când o să vezi ce concep acum ardenţii…

— Nu tu? întrebă Adolin.

— Eu îi conduc, dragule, răspunse Navani bătându-l pe braţ. N-aş avea timp să fac toate schemele şi toate desenele, chiar dacă aş putea, zise ea şi se uită în jos, la ardenţii şi la eruditele care inspectau podeaua platformei cu creneluri. Pur şi simplu mă suportă cu toţii.

— Cu siguranţă e vorba de mai mult decât atât.

Poate că, într-o altă viaţă, ar fi putut fi. Era sigură că unii vedeau în ea o tovarăşă de lucru. Însă pentru mulţi nu era decât

o femeie care le plătea cheltuielile, ca să aibă ea fabriale noi de arătat la petreceri. Poate că nici nu era mai mult decât atât. O doamnă ochi-luminoşi de rang înalt îşi putea îngădui să aibă o pasiune, nu?

— Să presupun că ai venit încoace ca să mă escortezi până la întrunire?

Agitaţi de când aflaseră de atacul asasinului, înalţii prinţi îi ceruseră lui Elhokar să se întâlnească cu ei în ziua aceea.

Adolin dădu din cap, răsucindu-se şi aruncând o privire peste umăr când auzi un zgomot, apoi, instinctiv, trecu protector între Navani şi indiferent ce ar fi făcut zgomotul. Însă nu erau decât nişte lucrători care demontau o parte laterală a unuia dintre masivele poduri pe roţi întrebuinţate de Dalinar. De fapt, pentru asta era terenul pe care se aflau; Navani şi-l însuşise pur şi simplu pentru încercări.

Întinse braţul spre Adolin.

— Eşti tot atât de rău ca tatăl tău.

— Poate că da, răspunse el luându-i braţul.

Mâna lui, purtând mănuşa Cristalarmurii, le-ar fi făcut pe unele femei să nu se simtă în largul lor, dar stătuse mult, mult mai des decât altele alături de o asemenea Armură.

Începură să coboare treptele late împreună.

— Mătuşă, spuse el, ai… ăăă… făcut ceva ca să încurajezi avansurile tatei? Între voi doi, adică.

Deşi îşi petrecuse jumătate din viaţă flirtând cu oricine purta rochie, Adolin roşi când rosti acele cuvinte.

— Dacă l-am încurajat? Am făcut mai mult decât atât, copile. Am fost nevoită să-l seduc. Tatăl tău e mai mult decât încăpăţânat.

— N-am observat, răspunse Adolin sec. Îţi dai seama în ce măsură l-ai adus pe o poziţie şi mai dificilă decât înainte? Încearcă să-i convingă pe ceilalţi înalţi prinţi să respecte Legile Războinicilor folosindu-se de constrângerile sociale impuse de onoare, însă e clar că el însuşi nesocoteşte ceva similar.

— O tradiţie supărătoare.

— Tu pari mulţumită să nu le iei în seamă pe cele care ţi se par supărătoare, în timp ce te aştepţi să le respectăm noi, ceilalţi, pe toate.

— Bineînţeles, zâmbi Navani. Nu ţi-ai dat seama de asta până acum?

El se posomorî.

— Nu te bosumfla. Logodna ta neoficială te lasă deocamdată liber, din moment ce Jasnah pare să se fi hotărât să hoinărească prin alte părţi. Încă n-am prilejul să te însor, nu înainte să se întoarcă ea.

Din câte o cunoştea Adolin, Jasnah putea să apară a doua zi sau peste câteva luni.

— Nu sunt bosumflat, zise el.

— Sigur că nu eşti, spuse Navani când ajunseră la baza scării, bătându-l pe braţul protejat de armură. Să mergem la palat. Dacă întârziem, nu cred că tatăl tău o să poată amâna începerea întrunirii pentru noi.

36
O FEMEIE NOUĂ

Şi, când oamenii simpli vorbeau despre ei, Eliberatorii pretindeau că sunt judecaţi greşit din pricina naturii puterii lor; iar când aveau de-a face cu ceilalţi, susţineau întotdeauna, cu hotărâre că orice alte nume care li se dădeau, adesea auzite în vorbirea de zi cu zi, şi mai cu seamă „Prăfuitori”, erau înlocuiri de neacceptat, mai ales din cauza asemănării cu „Pustiitori”. Marele prejudiciu care li se aducea astfel îi umplea totodată de furie, deşi mulţi vorbitori nu făceau prea mare deosebire între cele două grupuri.

— Din *Cuvinte despre Lumină,* capitolul XVII, pagina 11

Shallan se trezi simţindu-se o femeie nouă.

Încă nu era sigură cine e femeia aceea, dar ştia cine nu e. Nu era aceeaşi fată îngrozită care îndurase furtunile dintr-o familie sfărâmată. Nu era aceeaşi femeie naivă care încercase să fure de la Jasnah Kholin. Nu era aceeaşi femeie care se lăsase amăgită de Kabsal şi apoi de Tyn.

Asta nu însemna că nu mai era îngrozită sau naivă. Era şi una, şi alta. Dar se săturase. Se săturase să fie. Se săturase să fie manipulată, înşelată, neluată în seamă. În timpul călătoriei alături de Tvlakv, pretinsese că poate să conducă să-şi asume răspunderea pentru toate. Acum nu mai simţea nevoia să pretindă.

Îngenunche lângă unul dintre cuferele lui Tyn. Rezistase impulsului de a-şi pune oamenii să-l spargă – voia câteva cufere

în care să-şi ţină hainele – dar scotocise cortul fără să dea de urma cheii potrivite.

— Model, spuse ea, te poţi uita în ăsta? Poţi intra pe gaura cheii?

— Mmm…

Sprenul trecu pe o faţă laterală a cufărului, apoi se micşoră până la dimensiunea unghiei de la degetul ei mare. Intră cu uşurinţă. Shallan îl auzi vorbind în interior.

— Întuneric.

— Fir-ar să fie! spuse ea, pescuindu-şi o sferă din buzunar şi ridicând-o în dreptul găurii cheii. Te ajută?

— Văd un model, spuse sprenul.

— Un model? Ce fel de…

Clanc!

Shallan tresări, apoi întinse mâna şi săltă capacul cufărului. Model zumzăia fericit înăuntru.

— L-ai descuiat.

— Un model, zise sprenul încântat.

— Poţi să mişti obiecte?

— Pot să-mping un pic, ici şi colo. Din partea asta trebuie foarte puţină putere. Mmm…

Cufărul era plin cu haine, iar într-un săculeţ de pânză neagră se afla o pungă cu sfere. Totul avea să-i fie de mare folos. Căută şi găsi o rochie cu broderii minunate şi cu o croială modernă. Tyn avea nevoie de ea, fireşte, când pretindea că se află mai sus pe scara socială. Shallan o îmbrăcă şi descoperi că era cam largă peste piept, dar în rest îi venea foarte bine, apoi îşi aranjă părul şi-şi îngriji faţa, privindu-se în oglinda celei pe care o ucisese şi folosindu-i sulimanurile şi periuţele.

În dimineaţa aceea, ieşi din cort simţindu-se – pentru prima oară după un răstimp ce îi păruse o eternitate – ca o adevărată femeie ochi-luminoşi. Şi era un lucru bun, pentru că urma s-ajungă în sfârşit pe Câmpiile Sfărâmate. Şi spera că, totodată, în faţa propriului destin.

Ieşi în lumina dimineţii cu paşi mari. Oamenii ei strângeau tabăra, împreună cu parshii caravanei. Gărzile lui Tyn fiind moarte, singura forţă armată din convoi îi aparţinea lui Shallan.

Vathah se apropie şi îşi potrivi pasul după al ei.

— Am ars morţii azi-noapte, cum ne-ai cerut, Luminăţie. Şi, în dimineaţa asta, în timp ce te îmbrăcai, a trecut pe aici o alta

patrulă. Voiau să ştim că au de gând să păstreze pacea în ţinuturile astea. Dacă mai poposesc şi alţii aici şi descoperă în cenuşă oasele lui Tyn şi ale soldaţilor ei, cu siguranţă se vor pune întrebări. Nu ştiu dacă toţi caravanierii îţi vor păstra secretul, aşa cum le-am cerut.

— Mulţumesc, răspunse Shallan. Pune un om să adune toate oasele într-un sac. Mă descurc eu cu ele.

Oare chiar spusese asta?

Vathah dădu scurt din cap, ca şi cum ar fi primit exact răspunsul la care se aşteptase.

— Acum, când am ajuns atât de aproape de taberele de război, o parte dintre oameni sunt neliniştiţi.

— Încă mai crezi că nu sunt în stare să-mi fin făgăduiala faţa de ei?

Vathah chiar zâmbi.

— Nu. Cred că am fost convins pe bună dreptate, Luminăţie.

— Şi atunci?

— O să-i liniştesc.

— Minunat.

Se despărţiră când Shallan plecă în căutarea lui Macob. Când îl găsi, bătrânul maestru-negustor bărbos care conducea caravana se înclină în faţa ei cu mai mult respect decât oricând. Auzise deja de Cristalsabie.

— Am nevoie de un om al tău care să meargă în taberele de război şi să-mi aducă un palanchin, spuse ea. Pentru moment e imposibil să-l trimit pe unul dintre soldaţii mei.

Nu voia să rişte să fie recunoscut şi întemniţat.

— Bineînţeles, răspunse Macob cu voce crispată. Preţul va fi…

Ea îl ţintui cu o privire tăioasă.

— …plătit din punga mea, fireşte, ca mulţumire pentru sosirea noastră cu bine la destinaţie.

Accentuă cuvintele „cu bine” într-un mod aparte, de parcă în acea privinţă ar fi existat îndoieli.

— Şi preţul discreţiei tale? întrebă Shallan.

— Discreţia mea e garantată pentru totdeauna, Luminăţie. Şi nu sunt buzele mele cele pentru care trebuie să-ţi faci griji.

Era adevărat.

Bătrânul se urcă în căruţa lui.

— Unul dintre oamenii mei o va lua înainte şi ţi se va trimite un palanchin. Iar cu asta îmi iau rămas-bun. Sper că dorinţa mea

de a nu ne mai revedea niciodată nu va fi luată drept insultă, Luminăţie.

— Înseamnă că, în privinţa asta, ne dorim amândoi acelaşi lucru.

El dădu din cap şi îşi îmboldi chullul. Căruţa se puse în mişcare.

— I-am ascultat vorbind azi-noapte, spuse Model, zumzăind cu o voce entuziasmată de pe partea din spate a rochiei ei. Nonexistenţa e o idee chiar atât de fascinantă pentru oameni?

— Au vorbit despre moarte, nu? întrebă Shallan.

— S-au tot întrebat dacă o să „vii după ei”. Am înţeles că nonexistenţa nu e ceva aşteptat cu nerăbdare, dar au tot vorbit şi vorbit despre ea. Într-adevăr fascinant.

— Ciuleşte bine urechile, Model. Presupun că ziua de azi o să devină din ce în ce mai interesantă.

Shallan se îndreptă spre cortul ei.

— Dar eu n-am urechi, zise Model. A, da! O metaforă? Nişte minciuni atât de delicioase! O să ţin minte expresia asta.

Taberele de război alethi erau mult mai impresionante decât se aşteptase Shallan să fie. Un şir de zece oraşe compacte, fiecare înălţând spre cer fumul mai multor mii de focuri. Caravanele intrau şi ieşeau fără încetare, trecând dincolo de marginile craterelor care ţineau loc de ziduri. În fiecare tabără fluturau sute de steaguri, anunţând prezenţa ochi-luminoşilor de rang înalt.

Purtată de palanchin în josul unei pante, se simţea pur şi simplu uluită de numărul oamenilor. Părinte al Furtunii! Cândva considerase că târgurile regionale de pe domeniul tatălui ei erau adunări imense. Câte guri erau de hrănit acolo, jos? De câtă apă aveau nevoie de la fiecare mare furtună?

Palanchinul se clătină. Lăsase căruţa în urmă; chullii îi aparţineau lui Macob. Cât despre căruţă, avea să-ncerce s-o vândă, dacă oamenii pe care voia să-i trimită mai târziu după ea o mai găseau. Deocamdată călătorea în palanchinul purtat de parshi, sub ochii atenţi ai ochi-luminosului care îi stăpânea şi de la care închiriase vehiculul. El deschidea drumul, înaintând cu

paşi mari. Ironia faptului că intra în taberele de război purtată pe umeri de Pustiitori nu-i scăpa lui Shallan.

În spatele palanchinului mergeau Vathah şi cei optsprezece bărbaţi din garda ei, urmaţi de cei cinci sclavi, care îi cărau cuferele. Le dăduse pantofi şi haine de la negustori, dar lunile de sclavie nu puteau fi acoperite de un veşmânt nou, iar soldaţii nu arătau cu mult mai bine. Uniformele lor nu fuseseră spălate decât de marile furtuni, ceea ce însemna mai degrabă că fuseseră înmuiate în apă decât curăţate. Mirosul adus din când în când de vânt dinspre ei era motivul pentru care le ceruse să meargă în urma palanchinului.

Spera că ea nu duhnea la fel. Avea parfumul lui Tyn, dar elita alethi prefera băile dese şi un miros de prospeţime – era o parte din înţelepciunea heralzilor. „Servitor şi luminlord, spălaţi-vă deopotrivă cu apa marilor furtuni, ca să izgoniţi putredosprenii şi să vă purificaţi trupul.”

Făcuse tot ce se putea cu câteva găleţi de apă, dar nu-şi îngăduise luxul de a se opri ca să se pregătească mai bine. Avea nevoie de protecţia unui Înalt Prinţ, şi asta cât mai repede. Acum, odată ce ajunsese la destinaţie, imensitatea propriei sale misiuni o izbi brusc. Trebuia să descopere ceva ce căuta Jasnah pe Câmpiile Sfărâmate. Să folosească informaţiile găsite ca să-i convingă pe conducătorii alethi să ia măsuri împotriva parshilor. Să facă cercetări în privinţa oamenilor cu care se întâlnise Tyn şi… şi apoi ce? Să-i păcălească într-un fel sau altul? Să afle ce ştiu despre Urithiru, să le distragă atenţia de la fraţii ei şi, poate, să se răzbune cumva pentru ceea ce i-au făcut lui Jasnah?

Atât de multe de înfăptuit. Avea nevoie de bani. Din punctul ăsta de vedere, îşi punea cele mai mari speranţe în Dalinar Kholin.

— Dar o să mă accepte? murmură.

— Mmmm? spuse Model, de pe locul de alături.

— O să am nevoie de el ca protector. Dacă informatorii lui Tyn ştiu că Jasnah e moartă, probabil că ştie şi el. Cum o să reacţioneze când voi apărea pe neaşteptate? O să ia cărţile ei, o să mă mângâie pe creştet şi o să mă trimită înapoi, în Jah Keved? Casa Kholin n-are nicidecum nevoie de alianţa cu o Casă vedenă neînsemnată ca a mea. Iar eu… bat câmpii cu glas tare, nu-i aşa?

— Mmmm, răspunse Model.

Părea somnoros, deşi Shallan nu ştia dacă sprenii oboseau vreodată.

Când convoiul ei se apropie de tabere, neliniştea crescu. Tyn susţinuse cu neînduplecare că nu era bine să ceară protecţia lui Dalinar, îndatorându-se astfel faţă de el. Shallan o omorâse, dar îi respecta părerea. Oare datorită spuselor ei despre Dalinar?

Cineva bătu în fereastra palanchinului.

— Le vom cere parshilor să te lase puţin jos, spuse Vathah. Trebuie să punem întrebări, să aflăm unde e Înaltul Prinţ.

— Bine.

Aşteptă, nerăbdătoare. Probabil că îl trimiseseră pe proprietarul palanchinului să adune informaţii – ideea trimiterii unuia dintre oamenii lui de unul singur în tabere îl neliniştea pe Vathah la fel de mult cum o neliniştea pe ea. În cele din urmă, auzi voci înăbuşite discutând afară şi Vathah se întoarse, cu cizmele scrâşnindu-i pe piatră. Shallan trase perdeaua şi îşi ridică privirea spre el.

— Dalinar Kholin e cu regele. Toţi înalţii prinţi sunt acolo, spuse Vathah şi păru tulburat când se întoarse spre taberele de război. Pluteşte ceva în aer, Luminăţie, adăugă el şi miji ochii. Prea multe patrule. O grămadă de soldaţi în afara taberelor. Proprietarul palanchinului n-a spus nimic, dar, după cum se pare, s-a întâmplat ceva de curând. Ceva fatal.

— Duceţi-mă la rege, spuse Shallan.

Vathah o privi ridicând din sprânceană. Regele Alethkarului era, fără îndoială, cel mai puternic om din lume

— N-ai de gând să-l ucizi, nu-i aşa? o întrebă încet, aplecându-se spre ea.

— Poftim?

— Înţeleg că există un motiv pentru care o femeie ar… ştii tu, zise el ferindu-se s-o privească în ochi. Te apropii, chemi obiectul şi îl împlânţi în pieptul omului înainte să-şi dea cineva seama ce se întâmplă.

— N-am de gând să-l ucid pe regele vostru, spuse ea amuzată.

— Nu m-aş sinchisi dacă ai face-o, zise încet Vathah. Aproape că sper s-o faci. E un copil în hainele tatălui său, asta e. De când a luat el Tronul, în Alethkar s-au înrăutăţit lucrurile. Însă, dacă ai face-o, mie şi oamenilor mei ne-ar fi foarte greu să scăpăm de-aici. Foarte, foarte greu.

— O să-mi ţin făgăduiala.

El dădu din cap, iar Shallan lăsă perdeaua să cadă, acoperind fereastra palanchinului. Părinte al Furtunii! Dă-i unei femei o Cristalsabie, adu-o aproape… Încercase cineva vreodată asta? Probabil că da, deşi pe ea o cuprindea greaţa numai gândindu-se.

Palanchinul se îndreptă spre nord. Drumul prin taberele de război dură multă vreme; erau imense. Într-un târziu, se uită afară şi zări în stânga un deal înalt, cu o clădire sculptată din – şi în – piatra din vârf. Un palat?

Şi dacă îl convingea pe Dalinar Kholin s-o accepte şi să-i încredinţeze cercetările lui Jasnah? Ce-ar fi însemnat ea pentru Casa lui? O condeieră fără importanţă, uşor de dat deoparte, de neluat în seamă? Aşa îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă. Descoperi brusc că era ferm hotărâtă să nu îngăduie să i se întâmple iarăşi. Avea nevoie de libertate şi de bani ca să descopere Urithiru şi pe ucigaşii lui Jasnah. Nu voia s-accepte nimic altceva. Nu putea s-accepte nimic altceva.

„Prin urmare, ai grijă să se întâmple”, îşi spuse.

Măcar de-ar fi fost la fel de uşor de făcut cum era de zis. Când palanchinul începu să urce pe serpentinele ce duceau către palat, noul ei săculeţ – găsit printre lucrurile lui Tyn – se legănă şi îi căzu peste picior. Îl ridică şi răsfoi paginile din interior până ce ajunse la cea mototolită, pe care-l desenase pe Bluth aşa cum îl văzuse în imaginaţia ei. Un erou în loc de un negustor de sclavi.

— Mmmmm… spuse Model, de pe locul de lângă ea.

— Desenul ăsta e o minciună, zise Shallan.

— Da.

— Şi totuşi nu e. E ceea ce a devenit, în final. Într-o mică măsură.

— Da.

— Şi atunci ce e minciuna, ce e adevărul?

Model zumzăi pentru sine, ca un toporcopoi mulţumit, tolănit lângă vatră. Shallan îşi apăsă degetele pe foaie, netezind-o. Apoi scoase un bloc de desen şi un creion şi începu să deseneze. O treabă grea, în palanchinul care se clătina; n-avea să fie cel mai frumos dintre desenele ei. Cu toate astea, degetele i se mişcau cu o ardoare pe care n-o mai simţise de săptămâni bune.

Linii ample la început, ca să-şi întipărească imaginea în minte.

De data asta, nu copia o Amintire. Căuta ceva ce nu-i era foarte clar: o minciună care ar fi putut deveni realitate dacă ar fi izbutit să şi-o imagineze corect.
Continuă să umple hârtia cu frenezie, ghemuindu-se asupra ei, şi în curând nu mai simţi ritmul paşilor celor care purtau palanchinul. Nu mai vedea decât desenul, nu mai simţea decât sentimentele pe care le revărsa pe hârtie. Hotărârea lui Jasnah. Încrederea în sine a lui Tyn. Un simţ al corectitudinii, pe care nu-l putea descrie, dar pe care-l moştenea de la fratele ei Helaran, cel mai bun om pe care-l cunoscuse vreodată.
Toate curgeau din ea în creion şi apoi pe foaie. Dâre şi linii care deveniră umbre şi modele care deveniră siluete şi chipuri. O schiţă rapidă, desenată în grabă, şi totuşi vie. O înfăţişa pe Shallan ca pe o tânără încrezătoare, aflată în faţa lui Dalinar Kholin, aşa cum şi-l imagina. Îl desenă în Cristalarmură, studiind-o cu o consternare tăioasă, aidoma tuturor celorlalţi din jurul lui. Ea stătea nezdruncinată, cu mâna ridicată către ei, vorbindu-le cu încredere în sine şi forţă. Fără niciun tremur. Fără teamă de confruntări.
„Aşa aş fi fost”, se gândi, „dacă n-aş fi crescut într-o casă a spaimelor. Aşa aş fi fost acum”.
Nu era o minciună. Era un alt adevăr.
Cineva bătu în uşa palanchinului. Se opriseră. Shallan aproape că nu băgase de seamă. Dând din cap pentru ea însăşi, împături schiţa şi şi-o strecură într-un buzunar al mânecii mâinii interzise. Pe urmă coborî pe piatra rece. Se simţi învigorată şi îşi dădu seama că, fără să vrea, absorbise un strop de Lumină de Furtună.
Palatul era, deopotrivă, mai delicat şi mai grosolan decât se aşteptase. Fireşte, se afla într-o tabără de război, aşa că reşedinţa regală nu putea avea măreţia celei din Kharbranth. În acelaşi timp, era uimitor că o asemenea construcţie putea fi înălţată acolo, departe de cultura şi de bogăţiile Alethkarului propriu-zis. Impunătoarea fortăreaţă de piatră sculptată, cu mai multe etaje, era cocoţată pe un vârf de deal.
— Vathah, Gaz, spuse ea. Escortaţi-mă. Voi, ceilalţi, rămâneţi aici. O să vă trimit vorbă.
Oamenii ei o salutară ostăşeşte. Nu ştia sigur dacă aşa ceva se cuvenea sau nu. Înaintă cu paşi mari şi observă, amuzată, că-şi alesese ca însoţitori pe unul dintre cei mai înalţi dezertori şi

pe unul dintre cei mai scunzi, aşa că, în momentul când o flancară, creştetele li se înşiruiră în pantă: Vathah, ea, Gaz. Oare chiar îi preferase pe cei doi pornind de la înclinaţia ei către estetică?

Intrarea principală a palatului se afla în partea dinspre vest şi Shallan găsi un mare număr de străji în faţa uşilor deschise, dincolo de care începea un coridor, adică un tunel ce se adâncea în inima dealului. Şaisprezece gărzi de pază la o uşă? Citise despre spaimele neîntemeiate ale regelui Elhokar, dar aşa ceva i se păru prea de tot.

— Va trebui să mă anunţi, Vathah, spuse ea încet când se apropiară de străjeri.

— Drept cine?

— Luminoasa Shallan Davar, pupila lui Jasnah Kholin şi logodnica neoficială a lui Adolin Kholin. Nu spune nimic înainte să-ţi fac eu semn.

Bărbatul cărunt dădu din cap, cu mâna pe securea de luptă. Shallan nu-i împărtăşea neliniştea. Dacă o stăpânea vreo emoţie, era vorba despre nerăbdări. Trecu pe lângă gărzi cu capul sus, purtându-se de parcă ar fi fost de-a casei.

Şi o lăsară să treacă.

Ea aproape că se împletici. Mai bine de o duzină de paznici la uşă şi niciunul n-o oprise. Câţiva îşi ridicară braţele, ca şi cum ar fi vrut s-o facă – le zări gesturile cu coada ochiului –, dar şi le coborâră în tăcere. Alături de ea, Vathah pufni uşor când intrară în tunelul-coridor de dincolo de prag.

Acustica locului le îngădui să audă ecourile unor şoapte când paznicii începură să vorbească între ei. În cele din urmă, unul strigă după ea:

— …Luminăţie?

Ea se opri şi se întoarse către uşă ridicând din sprânceană.

— Îmi cer iertare, Luminăţie, strigă soldatul. Dar sunteţi…?

Ea dădu din cap, ca semn către Vathah.

— N-o recunoşti pe Luminoasa Davar? se răsti el. Logodnica neoficială a Luminlordului Adolin Kholin?

Străjile amuţiră, iar Shallan le întoarse spatele şi îşi continuă drumul. La uşă, discuţia reîncepu aproape imediat, de data asta cu voci destul de puternice ca s-ajungă la urechile ei câteva cuvinte:

— …nu poţi să ţii pasul cu ritmul în care-şi schimbă omul ăsta

femeile…

Ajunseră la o bifurcaţie. Shallan se uită într-o parte, apoi în cealaltă.

— Presupun că trebuie să urcăm, spuse.

— Regilor le place să fie deasupra tuturor lucrurilor, zise Vathah. Purtându-te cum te-ai purtat ai trecut de uşa de la intrare, Luminăţie, dar n-o să pătrunzi la Kholin.

— Chiar eşti logodnica lui? întrebă Gaz agitat, scărpinându-şi peticul de pe ochi.

— Eram când am verificat ultima dată, răspunse Shallan deschizând drumul. Adică înainte să mi se scufunde corabia.

Nu se temea că n-o să ajungă să-l vadă pe Kholin. Putea măcar să ceară o audienţă.

Continuară să urce, întrebând servitorii când nu ştiau încotro s-o ia. Aceştia umblau grăbiţi, în grupuri, şi tresăreau când li se vorbea. Shallan recunoştea acel soi de timiditate. Oare regele era un stăpân tot atât de cumplit cum fusese tatăl ei?

Cu cât ajungeau mai sus, cu atât construcţia semăna din ce în ce mai puţin a fortăreaţă şi din ce în ce mai mult a palat. Erau basoreliefuri pe pereţi şi mozaicuri pe podele, obloanele erau sculptate, ferestrele se înmulţeau. În preajma sălii de întruniri a regelui, aflată aproape în vârf, pereţii erau încadraţi de ornamente din lemn, cu intarsii fine, din argint şi aur. Safire imense, mai mari decât cele întrebuinţate pentru plăţi, umpleau lămpile, împrăştiind o lumină albastră strălucitoare. Măcar, la nevoie, n-avea să ducă lipsă de Lumină de Furtună.

Coridorul către sala de întruniri a regelui era aglomerat până la refuz. Soldaţi într-o duzină de uniforme diferite.

— Blestem! spuse Gaz. Alea sunt culorile lui Sadeas.

— Şi ale lui Thanadal, ale lui Aladar, ale lui Ruthar… adăugă Vathah. Se întâlneşte cu toţi înalţii prinţi, cum am spus.

Fiindcă studiase cartea lui Jasnah despre numele – şi blazoanele – tuturor celor zece înalţi prinţi, Shallan putea deosebi cu uşurinţă facţiunile. Soldaţii lui Sadeas stăteau de vorbă cu ai înalţilor prinţi Ruthar şi Aladar. Ai lui Dalinar se ţineau deoparte şi ostilitatea dintre ei şi ceilalţi oşteni de pe coridor se făcea simţită.

În garda lui Dalinar erau foarte puţini ochi-luminoşi. Bizar. Şi cel de la uşă nu cumva avea o înfăţişare familiară? Bărbatul ochi-întunecaţi înalt, cu o haină albastră, care îi ajungea până la

genunchi. Bărbatul cu părul lung până la umeri, uşor buclat… Vorbea în şoaptă cu un alt soldat, unul dintre cei de jos, de la intrare.

— S-ar părea c-a ajuns aici înaintea noastră, spuse încet Vathah.

Bărbatul se întoarse şi o privi drept în ochi, apoi îşi coborî privirea spre picioarele ei.

„O, nu!”

Bărbatul – un ofiţer, după uniformă – o porni drept spre ea, cu paşi mari. Nu luă în seamă privirile duşmănoase ale soldaţilor celorlalţi înalţi prinţi când se apropie de Shallan.

— Prinţul Adolin e logodit cu o mâncătoare de coarne? întrebă el cu o voce în care nu se făcea simţită nicio emoţie.

Aproape că uitase de întâlnirea lor, cu două zile în urmă, în afara taberelor de război. „O s-o strâng de gât pe…” îşi întrerupse gândul când simţi împunsătura tristeţii. Sfârşise prin a o ucide pe Tyn.

— Bineînţeles că nu, răspunse, înălţându-şi bărbia şi fără accentul mâncătorilor de coarne. Am călătorit singură prin sălbăticie. Nu mi s-a părut prudent să-mi dezvălui adevărata identitate.

Bărbatul mârâi.

— Unde sunt cizmele mele?

— Aşa vorbeşti cu o nobilă ochi-luminoşi de rang înalt?

— Aşa vorbesc cu o hoaţă, ripostă el. Abia făcusem rost de cizmele alea.

— O să-ţi trimit o duzină de-perechi. După ce vorbesc cu Înaltul Prinţ Dalinar.

— Crezi că te las să-l vezi?

— Crezi că ai de ales?

— Sunt căpitanul gărzii lui, femeie.

„Blestem”, se gândi ea. Asta avea să fie o piedică. Dar măcar confruntarea cu el n-o făcea să tremure. Chiar scăpase de tremurat. În sfârşit.

— Atunci spune-mi, *căpitane,* cum te numeşti?

— Kaladin.

Bizar. Părea un nume de ochi-luminoşi.

— Minunat. Acum ştiu despre cine îi voi vorbi Înaltului Prinţ. Nu-i va plăcea că logodnica fiului său a fost tratată astfel.

Kaladin îşi flutură mâna, chemându-şi câţiva soldaţi. Bărbaţii

în albastru îi înconjurară pe ea, pe Vathah şi…

Unde se dusese Gaz?

Se întoarse şi îl văzu retrăgându-se pe coridor. Îl zări şi Kaladin şi tresări vizibil.

— Gaz? se miră el. Ce-nseamnă asta?

— Ăăă… se bâlbâi bărbatul chior. Înălţim… Ăăă, Kaladin. Eşti, oho, ofiţer? Ţi-a mers bine, aşadar…

— Îl cunoşti pe omul ăsta? îl întrebă Shallan pe Kaladin.

— A încercat să mă omoare, răspunse Kaladin cu vocea lui lipsită de emoţii. De mai multe ori. E unul dintre cei mai odioşi şobolani pe care i-am cunoscut vreodată.

Minunat.

— Nu eşti logodnica lui Adolin, continuă Kaladin, întâlnind privirea ei în timp ce mai mulţi oameni de-ai lui îl înşfăcau veseli pe Gaz, care, tot retrăgându-se, dăduse peste soldaţii din gardă veniţi din spatele său. Logodnica lui Adolin s-a înecat. Eşti o profitoare care şi-a ales foarte prost momentul. Mă îndoiesc că Dalinar Kholin o să fie încântat când o să afle că o mincinoasă încearcă să profite de pe urma morţii nepoatei lui.

Acela fu momentul în care Shallan începu să se îngrijoreze. Vathah îi aruncă o privire, temându-se că presupunerile lui Kaladin erau corecte. Ea se linişti, căută în punga ascunsă şi scoase o foaie de hârtie găsită printre notiţele lui Jasnah.

— Înalta Doamnă Navani e acolo, în sală?

Kaladin nu răspunse.

— Te rog să-i arăţi asta, zise ea.

Kaladin şovăi, apoi luă foaia. O privi, dar nu-şi dădea seama că o ţinea cu susul în jos. Era una dintre discuţiile purtate de Jasnah cu mama ei în scris, când puseseră la cale logodna. Fiindcă se folosiseră de o distrestie, existau două exemplare – unul fusese scris pe masa lui Jasnah, iar celălalt în locul unde se aflase Navani.

— Vom vedea, spuse Kaladin.

— Vom…

Shallan se trezi bolborosind. Dacă nu putea s-ajungă la Dalinar, atunci… Atunci… Lua-l-ar furtuna pe omul ăla! Îl prinse cu mâna liberă de braţ când se întoarse să le dea ordine oamenilor lui.

— De fapt, faci toate astea pentru că te-am minţit? îl întrebă.

El se întoarse s-o privească.

— Le fac fiindcă e datoria mea.

— E datoria ta să fii duşmănos şi prost?

— Nu, sunt duşmănos şi prost tot timpul. Datoria mea e să ţin oamenii ca tine departe de Dalinar Kholin.

— Te asigur că va dori să mă vadă.

— Ei bine, iartă-mă fiindcă n-am încredere în cuvântul unei prinţese a mâncătorilor de coarne. Ţi-ar plăcea să mesteci nişte cochilii în timp ce te duc oamenii mei în temniţă?

„Ei bine, ajunge.”

— Temniţa e o idee minunată! exclamă ea. Măcar acolo o să fiu departe de tine, idiotule!

— Numai pentru scurt timp. O să vin să te interoghez.

— Ce? N-aş putea s-aleg ceva mai plăcut? De pildă execuţia?

— Crezi c-o să pot găsi un călău în stare să-ţi suporte balivernele atât cât e nevoie ca să te spânzure?

— Ei, dacă ţii să mă omori, fii sigur c-o poţi face oricând cu răsuflarea ta.

El se împurpură la faţă şi, în apropiere, mai mulţi oameni din gardă începură să chicotească. Dar se străduiră să-şi înăbuşe râsul când căpitanul Kaladin îi fulgeră cu privirea.

— Cred că ar trebui să te invidiez, ripostă el întorcându-se iar spre Shallan. Trebuie să stau aproape de cineva ca să-l ucid cu răsuflarea, pe când faţa asta a ta poate omorî orice bărbat de la distanţă.

— Orice bărbat? întrebă ea. Ei, dar cu tine n-a mers. Pesemne ca dovadă că nu eşti cine ştie ce bărbat.

— Mi-am ales greşit cuvintele. Nu mă gândeam la orice bărbat, doar la masculii din specia ta – dar nu te îngrijora, am grijă să nu-i las pe chullii noştri să te vadă.

— A, da? Atunci părinţii tăi sunt pe-aproape?

El făcu ochii mari şi, pentru prima oară, se păru că vorbele ei izbutiseră să-l rănească.

— Părinţii mei n-au nicio legătură cu asta.

— Da, are sens. Mă aşteptam să nu-şi mai dorească nicio legătură cu tine.

— Măcar toţi înaintaşii mei au avut destulă minte ca să nu se-mpreuneze cu un burete! se răsti el, probabil făcând aluzie la părul ei roşu.

— Măcar eu ştiu din cine mă trag, ripostă ea pe acelaşi ton răstit.

Se uitară urât unul la altul. O parte din Shallan era satisfăcută fiindcă izbutise să-l scoată din fire, deşi, judecând după cum îi ardea faţa, şi ea îşi ieşise din fire. Jasnah ar fi fost dezamăgită. De câte ori se străduise s-o înveţe să-şi stăpânească limba? Adevăratul spirit era cel ţinut sub control. Nu trebuia lăsat să zburde în voie şi nicio săgeată nu trebuia azvârlită la întâmplare.

Pentru prima oară, Shallan îşi dădu seama că pe coridorul larg se aşternuse liniştea. O mulţime de soldaţi şi de servitori se uitau la ea şi la ofiţer cu gura căscată.

— Pfui! exclamă Kaladin şi-şi smuci braţul, scăpând de mâna ei – Shallan nu-i dăduse drumul după ce, mai devreme, îşi încleştase mâna în braţul lui. Mi-am schimbat părerea despre tine. Eşti cu siguranţă o ochi-luminoşi de obârşie înaltă. Numai ei te pot înnebuni în halul ăsta.

Plecă, furios, către uşa apartamentelor regelui.

Lângă ea, Vathah se destinse vizibil.

— O ceartă, în gura mare, cu şeful gărzii Înaltului Prinţ Dalinar? îi şopti el. A fost înţelept din partea ta?

— Am atras atenţia tuturor, răspunse ea calmându-se. Dalinar Kholin va afla, într-un fel sau altul. Omul ăsta din gardă n-o să-i poată ascunde sosirea mea.

Vathah şovăi.

— Adică a făcut parte dintr-un plan.

— Deloc. Nu sunt nici pe departe atât de deşteaptă. Dar ar trebui să-şi facă treaba, oricum.

Shallan se uită la Gaz, care fusese eliberat de oamenii lui Kaladin şi putuse să li se alăture, deşi încă erau supravegheaţi cu atenţie.

— Eşti un laş, Gaz, spuse Vathah, în şoaptă, chiar şi pentru un dezertor.

Bărbatul fără un ochi se mulţumi să se uite la podea.

— De unde-l cunoşti? întrebă Shallan.

— A fost sclav, în lemnăria unde am lucrat, răspunse Gaz. Afurisit om. E primejdios, Luminăţie. Violent, scandalagiu. Nu ştiu cum a ajuns pe o poziţie atât de înaltă într-un timp atât de scurt.

Kaladin nu intrase în sala adunării. Însă uşile se întredeschiseră o clipă mai târziu. Se părea că întrunirea se terminase, sau, cel puţin, se întrerupsese. Mai mulţi valeţi se

grăbiră să intre, să vadă dacă înalţii lor prinţi nu aveau cumva nevoie de ceva, iar soldaţii din gărzi începură să discute între ei. Căpitanul Kaladin îi aruncă lui Shallan o privire, apoi intră fără tragere de inimă, cu foaia ei de hârtie în mână.

Ea se sili să aştepte cu mâinile împreunate în faţă – una acoperită de mânecă şi cealaltă nu –, ca să nu lase impresia că e prea încordată. Kaladin ieşi într-un târziu, cu o expresie de resemnare furioasă. Îşi întinse arătătorul spre ea, apoi arătă cu degetul mare peste umăr, în semn că putea să intre. Oamenii lui o lăsară să treacă, dar îl reţinură pe Vathah când încercă s-o urmeze.

Ea îşi flutură mâna, cerându-i astfel să se retragă, trase adânc aer în piept şi străbătu cu paşi mari mulţimea de soldaţi şi servitori, intrând în sala de întruniri a regelui.

37
TOTUL ŢINE DE PRESPECTIVĂ

Aşadar, pentru că fiecare ordin se potrivea cu natura şi temperamentul unui Herald pe care şi-l numea protector, niciunul nu putea fi mai apropiat de modelul său decât ordinul Paznicilor Pietrei, care îl urma pe Talenelat'Elin, Puterea-Pietrei, Herald al Războiului; considerau merituos pe oricine dădea dovadă de fermitate, putere şi loialitate. Din păcate, şi-au scăpat din frâu nesăbuita stăruinţă în propria încăpăţânare, chiar şi când au fost puşi în faţa unor greşeli dovedite.

— Din *Cuvinte despre Lumină,* capitolul XIII, pagina 1

Întrunirea se întrerupse, în sfârşit. Nu terminaseră – Părinte al Furtunii, se părea că nici n-aveau să termine vreodată –, dar, pe moment, discuţiile în contradictoriu se încheiaseră. Adolin se ridică, cu rănile de pe picior şi din coastă protestându-i, şi-şi lăsă tatăl şi mătuşa să vorbească în şoaptă în sala plină de zumzetul conversaţiilor.

Cum putea tatăl lui să îndure? Trecuseră două ore pline, dacă te luai după fabrialul care măsura timpul, creat de Navani şi fixat pe perete. Două ore în care înalţii prinţi şi nevestele lor se jeluiseră pe tema Asasinului în Alb. Nu puteau hotărî ce era de făcut, părea imposibil să se pună de acord.

Nesocoteau cu toţii adevărul care îi plesnea peste faţă. Nu puteau face nimic. Adolin nu putea face nimic altceva decât să rămână tot timpul în alertă, antrenându-se ca să poată înfrunta

monstrul când avea să se întoarcă.

„Şi crezi că e cu putinţă să-l înfrângi? Când el poate să meargă pe pereţi şi să facă până şi sprenii să i se supună?”

Întrebarea era neliniştitoare. La sugestia tatălui său, Adolin renunţase fără tragere de inimă la Armură şi se îmbrăcase în ceva mai potrivit. „La întrunirea asta, trebuie să insuflăm încredere în noi înşine”, spusese Dalinar, „nu spaimă”.

Generalul Khal era cel care purta Armura, ascuns într-o încăpere de alături, cu o forţă de atac. Tatăl lui părea să creadă că era puţin probabil ca asasinul să apară în timpul întrunirii. Dacă voia să-i ucidă pe înalţii prinţi, putea s-o facă mult mai uşor când erau singuri, noaptea. Un atac împotriva tuturor, când se aflau alături de gărzile lor şi de zeci de Cristalpurtători, părea lipsit de prudenţă. Într-adevăr, în sală erau Cristale din belşug. Trei dintre înalţii prinţi îşi purtau Armurile, iar alţii erau însoţiţi de Cristalpurtători. Abrobadar, Jakamav, Resi, Relis… Adolin nu văzuse prea des atâţia adunaţi laolaltă.

Conta ceva din toate astea? Din toată lumea sosea, de săptămâni, un potop de veşti. Regi ucişi. Guverne decapitate în întregul Roshar. Se povestea că, în Jah Keved, asasinul omorâse atât zeci de soldaţi cu scuturi cu semicristale, care puteau opri lovitura Cristalsabiei sale, cât şi trei Cristalpurtători, printre care şi pe rege. Lumea intrase într-o criză în spatele căreia se afla un singur om. Presupunând că era om.

Adolin îşi găsi, într-un colţ al sălii, un pocal de vin dulce, umplut de un servitor zelos, în livrea albastră cu auriu. Vin portocaliu, de fapt doar suc. Dădu oricum pocalul peste cap, apoi îl căută pe Relis. Trebuia să mai facă şi altceva, în afară de a-i asculta pe alţii plângându-se.

Şi, din fericire, născocise ceva în timp ce stătuse acolo.

Relis, fiul lui Ruthar, Cristalpurtător cu faimă, era un bărbat cu faţa ca o lopată – plată şi lată, cu un nas de parcă i-l zdrobise cineva. Purta o haină plisată, verde cu galben. N-arăta nici măcar interesant. Ar fi putut să se-mbrace cu absolut orice şi alesese aşa ceva?

Era Cristalpurtător deplin, unul dintre puţinii din taberele de război. În ceea ce privea duelurile, era actualul campion, fapt care, alături de obârşia sa, stârnea în mod deosebit interesul lui Adolin. Stătea de vorbă cu vărul său, Elit, şi cu trei femei din escorta lui Sadeas: toate purtau tradiţionalul havah vorin. Una

dintre ele, Melali, îl săgetă pe Adolin cu privirea. Era la fel de frumoasă ca întotdeauna, cu părul ridicat într-o împletitură complicată şi prins în spelci. Ce mai făcuse ca s-o supere iarăşi? Trecuse o veşnicie de când o curtase.

— Relis, spuse Adolin ridicându-şi pocalul, când te-am auzit oferindu-te să te lupţi cu asasinul, m-am gândit că dai dovadă de mare curaj, să ştii. Faptul că vrei să mori pentru Coroană e însufleţitor.

Relis se încruntă la el. Cum putea cineva să aibă o faţă atât de plată? Oare îl scăpaseră din braţe când era mic?

— Presupui că aş fi înfrânt.

— Păi, da, sigur că ai fi, chicoti Adolin. Hai să fim sinceri, Relis. Ţi-ai dobândit titlul acum o jumătate de an şi de-atunci te-ai culcat pe-o ureche. N-ai mai avut niciun duel important de când l-ai învins pe Epinar.

— Asta o spune un bărbat care a refuzat toate provocările ani de-a rândul, se amestecă Melali, măsurându-l pe Adolin din ochi, de sus până jos. Sunt uimită că tatăl tău te-a lăsat liber, să stai de vorbă. Nu se teme că s-ar putea să te răneşti?

— Şi eu mă bucur să te văd, Melali, răspunse Adolin. Ce mai face sora ta?

— Nu e de nasul tău.

„Oh, bine.” Aşadar asta făcuse. O greşeală în care ar fi putut cădea oricine.

— Relis, spuse el, pretinzi că ai putea să-l înfrângi pe acest asasin, dar ţi-e teamă să te duelezi cu mine?

Relis îşi desfăcu braţele, ţinând într-o mână un pocal cu vin roşu.

— E vorba de protocol, Adolin! O să mă duelez cu tine peste un an sau doi, după ce o să urci cu câteva trepte mai sus. Nu mă pot lăsa provocat de orice luptător de pe vremuri, mai ales la o luptă care are ca miză cristalele noastre.

— Orice luptător de pe vremuri? Relis, sunt unul dintre cei mai buni.

— Oare? zâmbi Relis. După spectacolul pe care l-ai dat cu Eranniv?

— Chiar aşa, Adolin, spuse Elit, vărul scund şi chel al lui Relis. De curând n-ai avut decât vreo două dueluri importante – unul în care, în esenţă, ai trişat şi unul în care ai învins pentru c-ai avut noroc chior!

Relis dădu din cap.
— Dacă ocolesc regulile şi accept provocarea ta, sparg zidul de furtună. Mă vor sâcâi zeci de spadasini inferiori mie.
— Nu, n-o vor face, ripostă Adolin. Pentru că nu vei mai fi Cristalpurtător. Vei pierde în faţa mea.
— Câtă încredere! chicoti Relis întorcându-se către Elit şi către femei. Ascultaţi ce spune. Nu se mai sinchiseşte de ierarhie luni de-a rândul, apoi se-ntoarce brusc şi crede că mă poate înfrânge.
— Pun la bătaie şi Armura, şi Sabia mea, spuse Adolin. Şi Armura şi Sabia fratelui meu, plus Cristalul câştigat de la Eranniv. Cinci Cristale pentru cele două ale tale.
Elit tresări. Era Cristalpurtător numai cu Armură – primită de la vărul său. Se întoarse spre Relis cu o privire pustie.
Fiul lui Ruthar şovăi. Pe urmă închise gura şi îşi lăsă alene capul pe-o parte când întâlni ochii lui Adolin.
— Eşti un prost, Kholin.
— Fac oferta aici, de faţă cu martori, insistă Adolin. Dacă învingi, iei toate cristalele familiei mele. Ce are mai multă putere asupra ta? Teama sau lăcomia?
— Mândria, răspunse Relis. Nu ne duelăm.
Adolin scrâşni din dinţi. Sperase că lupta cu Eranniv îi putea face pe ceilalţi să-l subestimeze, să fie mai dornici să se dueleze cu el. Nu mergea. Relis râse scurt, ca un lătrat. Îi oferi braţul lui Melali şi se îndepărtă alături de ea, urmat de celelalte femei.
Elit şovăi.
„Ei, e mai bine decât nimic”, se gândi Adolin făcându-şi un plan. Şi întrebă:
— Dar tu ce zici, Elit?
Acesta îl măsură cu privirea. Adolin nu-l cunoştea bine. Se spunea că e un duelist acceptabil, deşi adesea pus în umbră de vărul său.
Dar foamea aia – Elit voia să fie Cristalpurtător deplin.
— Elit? spuse Relis.
— Aceeaşi ofertă? întrebă Elit întâlnind privirea lui Adolin. Cinci ale tale pentru doar unul – al meu?
Groaznică învoială!
— Aceeaşi ofertă, spuse Adolin.
— Accept, spuse Elit.
În spatele lui, fiul lui Ruthar gemu. Îl înşfăcă pe Elit de umăr

şi-l trase deoparte mârâind.

— M-ai sfătuit să mă duelez cu alţii, să urc cu câteva trepte mai sus, îi spuse Adolin lui Relis.

— Nu cu vărul meu.

— Prea târziu, zise Adolin. Ai auzit. Doamnele au auzit. Când ne duelăm, Elit?

— Peste şapte zile, veni răspunsul. În următoarea zi de chachel.

Şapte zile – o aşteptare îndelungată când era vorba de o asemenea provocare. Aşadar voia un răstimp în care să se antreneze, nu?

— Ce-ar fi s-o facem mâine?

Relis mârâi la Adolin, o ripostă total nepotrivită pentru un alethi, şi îşi împinse vărul, îndepărtându-l.

— Nu pricep de ce eşti atât de nerăbdător, Adolin. N-ar trebui să te concentrezi asupra apărării tatălui tău? E întotdeauna trist când un soldat trăieşte destul de mult ca să-şi piardă minţile. Încă n-a început să se scape pe el în public?

„Calm”, îşi spuse Adolin. Relis încerca să-l întărâte, poate ca să facă un gest necugetat, lovindu-l, fapt pentru care ar fi putut trimite o petiţie la rege, cerând să se rezolve situaţia, să se interzică orice legătură dintre casele lor – adică şi a duelului cu Elit. Dar insulta întrecuse măsura. Însoţitorii lui Relis icniră uşor, respingând o grosolănie cât se putea de ne-alethi.

Adolin nu se lăsă întărâtat de acea încercare disperată. Obţinuse ceea ce voia. Nu ştia ce ar fi putut face în privinţa asasinului, dar ăsta era un mod de a ajuta. Elit n-avea rang înalt, însă îl slujea pe Ruthar, care era – din ce în ce mai mult – mâna dreaptă a lui Sadeas. Înfrângându-l, Adolin ar fi ajuns cu un pas mai aproape de ţelul său final. Un duel cu Sadeas însuşi.

Se întoarse, vrând să plece, şi se opri brusc. În spatele lui stătea cineva – un bărbat robust, cu faţa ca un bulb şi păr negru, ondulat. Avea pielea roşcovană, nasul prea roşu şi vinişoare subţiri vizibile pe obraji. Braţele rămâneau ale unui soldat, în ciuda veşmântului frivol, care, recunoscu Adolin fără tragere inimă, era foarte elegant. Pantaloni largi, închişi la culoare, cu tiv de mătase verde ca pădurea şi o haină scurtă, descheiată, peste cămaşa asortată şi apretată. Eşarfă la gât.

Torol Sadeas, Înalt Prinţ, Cristalpurtător şi exact omul la care se gândea Adolin – singurul om pe care îl detesta mai mult

decât orice pe lume.

— Un alt duel, tinere Adolin, spuse Sadeas, luând o înghiţitură de vin. Chiar eşti hotărât să te dai în spectacol şi să devii ridicol. Încă mi se pare bizar că tatăl tău nu-ţi mai interzice duelurile – chiar crezusem că, pentru el, e o chestiune de onoare.

Adolin trecu pe lângă el, simţind că nu era în stare să-i adreseze nici măcar un singur cuvânt acelui trădător. La vederea lui, îşi aducea minte de panica deplină cu care îl privise retrăgându-se de pe câmpul de luptă, lăsându-i pe el şi pe tatăl lui singuri şi înconjuraţi.

Havar, Perethom şi Ilamar – soldaţi buni şi prieteni apropiaţi – muriseră în ziua aia. Ei şi alţi şase mii.

Sadeas îl prinse de umăr când trecu prin dreptul lui.

— N-ai decât să crezi ce vrei, fiule, şopti, dar ceea ce am făcut a fost un gest prietenesc faţă de tatăl tău. Un vârf de sabie pentru un vechi aliat.

— Dă-mi drumul!

— Roagă-te Atotputernicului să existe oameni ca mine, dispuşi să-ţi ofere o moarte onorabilă dacă o să-ţi pierzi minţile la bătrâneţe. Oameni cărora le va păsa de tine destul de mult ca să nu te ia în râs, ci să ţină o sabie în care să cazi.

— O să-mi înfig mâinile în gâtul tău, Sadeas, şuieră Adolin. O să strâng şi iar o să strâng, şi pe urmă o să-mi împlânt pumnalul în măruntaiele tale şi o să răsucesc. O moarte rapidă e prea bună pentru tine.

— Şşşt, spuse Sadeas zâmbind. Ai grijă. Aici e plin de lume. Dacă aude cineva că ameninţi un Înalt Prinţ?

Obiceiurile alethilor. Puteai să abandonezi un aliat pe câmpul de luptă şi să nu te sinchiseşti dacă află toată lumea – dar o ofensă personală, ei bine, aşa ceva pur şi simplu nu se cuvenea. La asta, societatea se încrunta. Pe mâna lui Nalan! Tatăl lui avea dreptate în privinţa tuturor!

Adolin se răsuci brusc, scăpând din strânsoarea lui Sadeas. Pe urmă, din instinct, îşi strânse pumnii şi înaintă, pregătindu-se să trântească unul în faţa zâmbitoare şi plină de mulţumire de sine a Înaltului Prinţ.

Pe umărul lui Adolin căzu o mână, făcându-l să şovăie.

— Nu cred că ar fi un gest înţelept, Luminlord Adolin, spuse încet un glas sever.

Lui Adolin îi aminti de tatăl său, deşi timbrul era altul. Se

întoarse spre Amaram, care se oprise lângă el.

Înalt, cu faţa dăltuită în piatră, Luminlordul Meridas Amaram era unul dintre puţinii ochi-luminoşi din sală care purta o uniformă adevărată. Oricât de mult şi-ar fi dorit Adolin să poarte haine la modă, ajunsese să înţeleagă importanţa uniformei ca simbol.

Inspiră adânc şi-şi lăsă pumnul în jos. Amaram îl salută pe Sadeas cu o înclinare a capului, apoi, cu mâna încă pe umărul lui Adolin, îl întoarse pe tânăr cu spatele şi se îndepărtară de Înaltul Prinţ împreună.

— Nu trebuie să-l laşi să te provoace, Înălţimea Ta, spuse el în şoaptă. Se va folosi de asta ca să-ţi ia tatăl în râs de câte ori poate.

Mergeau printr-o încăpere plină de însoţitorii înalţilor prinţi, care discutau cu însufleţire. Fuseseră aduse băuturi şi gustări. Scurta întrerupere a întrunirii se preschimbase într-o petrecere în toi. Nu era surprinzător. De faţă cu atâţia ochi-luminoşi de mare însemnătate, toată lumea voia să fie împreună cu toată lumea şi să petreacă.

— De ce rămâi cu el, Amaram? întrebă Adolin.

— Îi sunt vasal.

— Ai un rang care ţi-ar permite să-ţi alegi un alt lord suzeran. Părinte al Furtunii! Acum eşti Cristalpurtător. Nimeni n-ar îndrăzni să comenteze. Vino în tabăra noastră. Alătură-i-te tatălui meu.

— Dacă fac asta, dau naştere unei rupturi, ripostă Amaram cu voce scăzută. Atâta timp cât rămân cu Sadeas, pot ajuta la construirea unui pod peste spărtură. Sadeas are încredere în mine. Aşa cum are şi tatăl tău. Prietenia mea cu amândoi ţine regatul ăsta laolaltă.

— Sadeas o să te trădeze.

— Nu. Eu şi Înaltul Prinţ Sadeas avem o înţelegere.

— Şi noi am crezut că avem una. Şi apoi ne-a trădat.

Expresia feţei lui Amaram deveni distantă. Respecta fidel eticheta chiar şi prin modul în care mergea, cu spatele drept, salutându-i cu înclinări respectuoase din cap pe mulţi dintre cei pe lângă care treceau. Generalul ochi-luminoşi perfect – sclipitor de capabil, însă nu şi semeţ. O sabie pe care Înaltul Prinţ căruia îi era vasal putea s-o folosească. Îşi petrecuse cea mai mare parte a războiului apărând hotarele Alethkarului şi, în acelaşi

timp, instruind cu sârguinţă soldaţi şi trimiţându-i pe cei mai buni în slujba lui Sadeas. Lui Amaram i se datorau, pe jumătate, victoriile lui Sadeas de pe Câmpiile Sfărâmate.

— Tatăl tău e un om care nu se poate pleca în faţa nimănui, spuse Amaram. Nu mi-aş fi dorit să fie altfel, Adolin, dar asta nu înseamnă că omul care a devenit nu s-ar putea înţelege cu Înaltul Prinţ Sadeas.

— Şi tu eşti altfel?

— Da.

Adolin pufni. Amaram se număra printre cei mai străluciţi oameni din regat, cu o reputaţie excelentă.

— Mă îndoiesc.

— Eu şi Sadeas suntem de acord că mijloacele alese pentru atingerea unui ţel nobil pot fi dezgustătoare. Cu tatăl tău sunt de acord în privinţa alegerii ţelului – un Alethkar mai bun, fără toate aceste ciorovăieli. Totul ţine de perspectivă…

Continuă să vorbească, dar Adolin descoperi că gândurile îi erau în altă parte. Auzise destul de des acelaşi discurs de la tatăl său. Dacă Amaram începea să dea citate din *Calea Regilor,* probabil că avea să urle. Cel puţin…

Cine era tânăra aia?

Păr roşu superb. Fără nici măcar o singură şuviţă neagră. Un trup zvelt, atât de diferit de rotunjimile femeilor alethi. O rochie de mătase albastră, simplă, dar elegantă. Piele palidă – aproape că avea ceva de shin –, potrivită cu ochii ei albaştri. Câţiva pistrui ca vagi fire de praf sub ochi, dându-i o înfăţişare exotică.

Părea să plutească prin încăpere. Adolin se răsuci spre ea, urmărind-o din priviri. Era atât de diferită.

— Pe ochii Cenuşii! chicoti Amaram. Încă mai faci asta, nu-i aşa?

Adolin îşi desprinse cu greu privirea de fată.

— Ce fac?

— Te uiţi după tot ce zboară pe lângă tine în foşnet de fuste. Trebuie să te aşezi la casa ta, fiule. Alegeţi o mititică din asta. Mama ta ar fi suferit cumplit dacă ar fi ştiut că încă nu te-ai însurat.

— Nici Jasnah nu e măritată. Şi e cu zece ani mai mare decât mine.

Presupunând că mai trăia, după cum părea să fie convinsă Navani, mătuşa lui.

— În privinţa asta, verişoara ta nu poate fi considerată un model demn de urmat.

Tonul lui Amaram spunea mai mult. „Sau în orice altă privinţă.”

— Uită-te la ea, Amaram, spuse Adolin întorcându-şi capul, ca s-o urmărească din priviri pe tânăra care se îndrepta spre tatăl lui. Părul ăla. Ai mai văzut vreodată o nuanţă atât de intensă de roşu?

— E vedenă, aş putea să mă pun chezaş. Cu sânge de mâncător de coarne. Există familii care se mândresc cu asemenea obârşie.

Vedenă. Putea fi… Era cu putinţă?

— Îmi cer scuze, spuse Adolin plecând de lângă Amaram şi făcându-şi – cu politeţe – loc prin mulţime ca să ajungă în locul unde tatăl şi mătuşa lui vorbeau cu tânăra nou-venită.

— Mă tem că Lumindoamna Jasnah s-a scufundat cu tot cu corabie, tocmai spunea ea. Îmi pare rău pentru pierderea pe care aţi suferit-o…

38
FURTUNA TĂCUTĂ

Aşadar, în timp ce Vântalergătorii interveneau astfel, s-a produs un eveniment despre care se mai vorbeşte şi în zilele noastre: adică a ieşit la iveală ceva extrem de periculos, deşi Avena nu spune dacă a fost vorba de o tâlhărie săvârşită de unii dintre Radianţi sau de cineva din afară.

— Din *Cuvinte despre Lumină,* capitolul XXXVIII, pagina 6

— ...rău pentru pierderea pe care aţi suferit-o, spuse Shallan. Am adus cu mine tot ce am putut recupera din lucrurile lui Jasnah. Sunt afară, în grija oamenilor mei.

I se părea foarte greu să-şi păstreze tonul egal. Simţise durerea pierderii lui Jasnah în timpul săptămânilor de călătorie, dar vorbind despre moartea prinţesei – reamintindu-şi acea noapte groaznică – se trezi năpădită de trăirile de atunci, care se revărsau asupra ei în valuri, ameninţând s-o copleşească.

Înfăţişarea pe care şi-o dăduse în ultimul ei desen îi apăru în minte ca o idee salvatoare. Putea fi acea femeie – pe care emoţiile nu o ocoleau, dar care era în stare să-şi ţină suferinţa în frâu. Se concentră asupra clipei prezente şi asupra a ceea ce avea de făcut, mai ales asupra celor doi oameni din faţa ei, Dalinar şi Navani Kholin.

Înaltul Prinţ era exact aşa cum se aşteptase ea să fie: un bărbat cu trăsături aspre, cu părul negru înspicat cu argintiu pe tâmple. Uniforma băţoasă îl făcea să pară singurul bărbat din încăpere care ştia ceva despre luptă. Se întrebă dacă vânătăile

de pe faţa lui erau urmarea unui atac asupra parshendilor. Navani părea o versiune a lui Jasnah cu douăzeci de ani mai bătrână, încă frumoasă, deşi avea un aer matern. Shallan nu şi-o putuse niciodată imagina pe Jasnah cu un aer matern.

Navani zâmbise la apropierea lui Shallan, dar veselia aceea pierise.

„Încă mai spera să i se întoarcă fiica”, se gândi Shallan, în timp ce Navani se aşeza pe un scaun din apropiere. „I-am zdrobit speranţele.”

— Îţi mulţumesc fiindcă ne-ai adus această veste, spuse Luminlordul Dalinar. E… bine să ştim care e adevărul.

Era cumplit. Nu doar reamintirea morţii, ci şi împovărarea celorlalţi cu greutatea ei.

— Am şi alte informaţii, adăugă Shallan, încercând să se poarte cu delicateţe. Despre obiectul lucrărilor lui Jasnah.

— Alte lucruri despre parshi? se răsti Navani. Furtuni, femeia aia era fascinată de ei. Încă de când i-a intrat în cap că ea poartă vina morţii lui Gavilar.

Asta ce mai era? Nu se potrivea cu niciuna dintre versiunile întregii poveşti auzite vreodată de Shallan.

— Cercetările ei mai pot aştepta, zise Navani cu o privire aprigă. Vreau să ştiu exact ce s-a întâmplat când ai crezut c-o vezi murind. Cu toată exactitatea cu care-ţi aduci aminte, fetiţo. Fără să treci peste niciun amănunt.

— Poate după întrunire… spuse Dalinar, cu o mână pe umărul lui Navani.

Atingerea era surprinzător de tandră. Nu era Navani soţia fratelui său? Şi privirea lui; era doar dragostea dintre rude, afecţiune pentru o soră, sau ceva mai mult?

— Nu, Dalinar, răspunse Navani. Nu, vreau s-aud totul acum.

Shallan se pregăti să înceapă inspirând adânc şi îmbărbătându-se ca să facă faţă emoţiilor, dar descoperi că se controla uimitor de bine. Când îşi adună gândurile, remarcă un tânăr blond care o privea. Probabil Adolin. Era frumos, aşa cum se spunea, şi purta o uniformă albastră, la fel ca tatăl lui. Însă el era cumva mai… distins? Găsise cuvântul potrivit? Îi plăcea contrastul dintre părul lui oarecum rebel şi uniforma băţoasă. Îl făcea să pară mai real, mai puţin decorativ.

Shallan se întoarse din nou spre Navani.

— M-am trezit în toiul nopţii, în ţipete şi miros de fum. Am

deschis uşa şi am văzut bărbaţi necunoscuţi îngrămădiţi în cadrul uşii cabinei lui Jasnah, care se afla vizavi de a mea. Trupul ei era pe podea şi… Luminăţie, i-am văzut înjunghiind-o în inimă. Îmi pare rău.

Navani se crispă şi capul îi zvâcni de parcă ar fi fost pălmuită.

Shallan continuă. Încerca să-i dezvăluie lui Navani adevărul în cea mai mare măsură posibilă, dar bineînţeles că nu era înţelept, cel puţin deocamdată, să dezvăluie tot ce făcuse ea – ţesătura din lumină, Animmodelarea corabiei. Le spuse în schimb că se baricadase în cabină, o minciună pregătită dinainte.

— Am auzit oamenii din echipaj ţipând pe punte, în timp ce erau executaţi unul câte unul, adăugă ea. Mi-am dat seama că singura lor speranţă nu putea fi decât o primejdie care să-i ameninţe pe tâlhari şi m-am folosit de torţa pe care o luasem cu mine ca să dau foc vasului.

— Foc? întrebă Navani îngrozită. Când fiica mea era leşinată?

— Navani… spuse Dalinar, strângând-o de umăr.

— Ai condamnat-o la moarte, continuă Navani, cu ochii într-ai lui Shallan. Jasnah n-a putut să înoate, ca toţi ceilalţi. S-a…

— Navani, repetă Dalinar, cu mai multă hotărâre în glas. Copila asta a luat o hotărâre înţeleaptă. Nu puteai să te-aştepţi să înfrunte cu mâinile goale o şleahtă de bărbaţi. Iar ceea ce a văzut… Jasnah nu era leşinată. În momentul ăla era prea târziu ca să se mai poată face ceva pentru ea.

Femeia răsuflă adânc, evident străduindu-se să-şi ţină sentimentele în frâu.

— Îmi… cer scuze, îi spuse lui Shallan. În clipa asta nu sunt eu însămi, rătăcesc dincolo de raţiune. Mulţumesc… îţi mulţumesc că ne-ai dat de veste, zise ea şi se ridică în picioare. Scuzaţi-mă.

Dalinar dădu din cap, lăsând-o să se retragă cu o eleganţă acceptabilă. Shallan făcu un pas înapoi, cu mâinile încleştate în faţă, simţindu-se neputincioasă şi bizar de ruşinată în timp ce o privea pe Navani îndepărtându-se. Nu se aştepta să meargă deosebit de bine. Şi nu mersese.

Îşi oferi câteva secunde în care să se uite după Model, care se afla pe fusta ei, practic nevăzut. Dacă l-ar fi observat cineva, l-ar fi luat drept o parte stranie a modelului ţesăturii – presupunând că sprenul se supunea cererii ei şi nici nu se mişca, nici nu vorbea.

— Îmi imaginez că drumul până aici a fost un chin, spuse Dalinar întorcându-se spre Shallan. Naufragiu în Ţinuturile Îngheţate?

— Da. Din fericire, am întâlnit o caravană cu care am venit până aici. Trebuie să spun, cu părere de rău, că ne-au atacat tâlharii, dar am fost salvaţi de nişte soldaţi care au apărut exact la timp.

— Soldaţi? se miră Dalinar. Sub ce steag?

— N-au spus, răspunse Shallan. Am înţeles că înainte au luptat pe Câmpiile Sfărâmate.

— Dezertori?

— N-am cerut amănunte, Luminlordul meu. Dar le-am făgăduit că li se vor ierta fărădelegile de până atunci, ca recunoaştere a faptei lor pline de nobleţe. Au salvat zeci de vieţi. Toată lumea din caravana cu care am venit poate depune mărturie pentru curajul acestor oameni. Cred că au vrut să-şi răscumpere greşelile şi să aibă prilejul s-o ia de la început.

— Voi avea grijă ca regele să-şi pună pecetea pe înscrisurile lor de iertare, zise Dalinar. Să-mi faci o listă cu oamenii ăia. Să spânzurăm soldaţi înseamnă să irosim forţă de luptă.

Shallan se destinse. O problemă fusese rezolvată.

— Trebuie să mai discutăm despre ceva oarecum delicat, Luminlordul meu, adăugă ea.

Se întoarseră amândoi spre Adolin, care dădea târcoale şi, în momentul ăla, zâmbi.

Şi avea un zâmbet foarte frumos.

Când îi vorbise Jasnah pentru prima oară despre logodna neoficială, interesul lui Shallan fusese în întregime abstract. Căsătorie într-o Casă alethi puternică? Aliaţi pentru fraţii ei? Legitimitate, un mod de a continua să lucreze alături de Jasnah la salvarea lumii? Toate astea i se păruseră avantaje minunate.

Însă, cu ochii la zâmbetul lui Adolin, nu se mai gândi la niciunul dintre acele avantaje. Durerea care o cuprinsese vorbind despre Jasnah nu dispăru cu desăvârşire, dar, în timp ce se uita la el, i se păru mult mai uşor să n-o ia în seamă. Simţi că roşeşte.

„Aşa ceva poate fi periculos”, îşi spuse.

Adolin veni să li se alăture, profitând de zumzetul discuţiilor din jur, care le oferea o oarecare intimitate în mijlocul mulţimii. Găsise undeva un pocal cu vin portocaliu pentru ea şi i-l întinse.

— Shallan Davar? o întrebă.
— Ăăă…
Nu era ea? Oh, sigur. Luă vinul.
— Da?
— Adolin Kholin. Îmi pare rău că ai avut o călătorie atât de grea. Va trebui să-i spunem regelui ce s-a întâmplat cu sora lui. Te pot cruţa de asta, mă pot duce eu în locul tău.
— Mulţumesc, răspunse ea. Dar aş prefera să-i vorbesc eu însămi.
— Fireşte, zise Adolin. Cât despre… înţelegerea noastră, avea mult mai mult sens când erai pupila lui Jasnah, nu-i aşa?
— Probabil.
— Dar, fiindcă eşti aici, poate ar trebui să facem o plimbare, să vedem cum merg lucrurile.
— Îmi plac plimbările, răspunse Shallan.
„Idioato! Repede, spune ceva inteligent.”
— Ăăă. Părul tău e frumos.
O parte din ea – cea instruită de Tyn – gemu.
— Părul meu? se miră el atingându-l.
— Da, zise Shallan, încercând să-şi pună din nou la treabă mintea leneşă. În Jah Keved nu vedem prea des păr blond.
— Unii iau asta drept dovadă a impurităţii obârşiei mele.
— Interesant. Şi despre mine se spune acelaşi lucru din pricina părului.
Îi zâmbi şi aparent făcuse mutarea corectă, fiindcă el îi răspunse tot cu un zâmbet. Recăpătarea graiului ei nu fusese cea mai abilă din toate timpurile, dar, atâta vreme cât el zâmbea, însemna că nu fusese nici prea jalnică.
Dalinar îşi drese glasul. Shallan clipi, tresărind. Uitase cu totul că Înaltul Prinţ era de faţă.
— Adolin, spuse el, adu-mi nişte vin.
— Tată? întrebă tânărul şi se întoarse spre el. Aaa! Bine, sigur.
Se îndepărtă. Pe ochii Cenuşii, băiatul ăla era chipeş. Shallan se întoarse spre tatăl lui, care, ei bine, nu era. Avea un aer distins, dar nasul îi fusese cândva spart, iar faţa lui nu părea cea mai fericită potrivire de trăsături. Şi vânătăile nu-l avantajau deloc.
De fapt, arăta pur şi simplu intimidant.
— Aş vrea să ştiu mai multe despre tine, spuse el încet,

despre situaţia exactă a familiei tale şi despre motivul care te face atât de dornică să te logodeşti cu fiul meu.

— Familia mea e săracă, spuse Shallan, sinceritatea părându-i-se mai potrivită decât orice într-o discuţie cu bărbatul din faţa ei. Tata a murit, dar cei cărora le datora bani încă n-au aflat. Nu mă gândisem la o căsătorie cu Adolin înainte de a o sugera Jasnah, dar, dacă ar fi îngăduită, aş accepta-o cu înflăcărare. O alianţă prin căsătorie cu Casa voastră i-ar oferi familiei mele protecţie.

Încă nu ştia cum să rezolve problema Animmodului pe care trebuiau să-l înapoieze fraţii ei. Dar toate la timpul lor.

Dalinar mormăi. Nu se aşteptase să i se vorbească atât de direct.

— Prin urmare, n-ai nimic de oferit, spuse.

— Din câte am aflat de la Jasnah, am presupus că nu veţi ţine cont de averea şi de influenţa politică a familiei mele. Dacă aţi fi urmărit aşa ceva, prinţul Adolin s-ar fi însurat cu mulţi ani în urmă, zise Shallan şi se crispă, surprinsă de propria ei insolenţă. O spun cu tot respectul, Luminlordul meu.

— Nu văd în asta o ofensă, spuse Dalinar. Îmi place sinceritatea. Dar simplul fapt că vreau să-mi las fiul să aibă un cuvânt de spus în privinţa asta nu înseamnă că nu doresc pentru el o partidă bună. De ce aş prefera o femeie dintr-o Casă străină fără importanţă, care mărturiseşte că familia ei e săracă şi care nu are nimic de oferit prin căsătorie?

— N-am spus că nu pot oferi nimic, ripostă Shallan. Luminlordul meu, câte pupile şi-a luat Jasnah Kholin în ultimii zece ani?

— Niciuna de care să ştiu eu, recunoscu el.

— Ştiţi câte a refuzat?

— Am cât de cât idee.

— Dar m-a luat pe mine. Asta nu dovedeşte ce am de oferit?

Dalinar dădu încet din cap.

— Deocamdată vom păstra logodna neoficială. Din acelaşi motiv pentru care am aprobat-o de la bun început – vreau ca aceia care ar încerca să se folosească de Adolin pentru a obţine avantaje politice să-l considere indisponibil. Dacă izbuteşti cumva să ne convingi, pe mine, pe Luminoasa Navani şi, fireşte, pe flăcău, putem transforma logodna neoficială într-una oficială. Între timp, o să-ţi ofer un loc printre condeierele mele de rang

inferior. Vei putea dovedi de ce eşti în stare.

Deşi generoasă, oferta îi crea senzaţia unor funii care i se strângeau în jur. Ar fi putut trăi din leafa unei condeiere de rang inferior, dar nu era ceva cu care să se fălească. Şi nu se îndoia că Dalinar voia s-o supravegheze. Avea ochi înspăimântător de pătrunzători. N-ar fi putut face nicio mişcare despre care să nu fie el înştiinţat.

Bunăvoinţa lui avea să fie închisoarea ei.

— E o ofertă foarte generoasă, Luminlordul meu, se trezi spunând, dar de fapt am…

— Dalinar! strigă un alt bărbat din încăpere. Continuăm întrunirea asta azi sau poruncesc să ni se aducă o cină în adevăratul sens al cuvântului?

Dalinar se întoarse către un bărbat durduliu, cu barbă, în haine tradiţionale – o robă descheiată în faţă, peste o cămaşă largă şi o fustă de războinic, numită takama. „Înaltul Prinţ Sebarial”, îi trecu lui Shallan prin gând. Jasnah îl desconsidera în notiţele ei, numindu-l greţos şi nefolositor. Îl descria în cuvinte mai blânde chiar şi pe Înaltul Prinţ Sadeas, despre care scrisese că nu e demn de încredere.

— Bine, bine, Sebarial, spuse Dalinar, plecând de lângă Shallan şi îndreptându-se către un grup de scaune din centrul încăperii.

Se aşeză lângă masa de lucru. Alături de el stătea un bărbat trufaş, cu nas proeminent. Probabil regele, Elhokar. Era mai tânăr decât şi-l imaginase Shallan. Şi de ce ceruse Sebarial să înceapă discuţiile strigând la Dalinar şi nu la rege?

În următoarele câteva minute, Shallan îşi puse la încercare cunoştinţele dobândite când se pregătise pentru viaţa la Curte în vreme ce bărbaţii şi femeile de obârşie înaltă se instalau pe scaune luxoase. Alături de fiecare se afla o măsuţă şi, în spatele acesteia, un maestru-slujitor, gata să-i îndeplinească dorinţele importante. Mai mulţi parshi ţineau mesele pline cu vin, nuci şi fructe proaspete şi uscate. Shallan se cutremura ori de câte ori trecea câte unul pe lângă ea.

Îi numără în gând pe înalţii prinţi. Sadeas era uşor de remarcat, roşu la faţă din pricina venelor vizibile sub piele, ca ale tatălui ei după ce bea. Alţii îl salutară dând din cap şi îl lăsară să se aşeze primul. Părea să inspire tot atât de mult respect ca Dalinar. Soţia lui, Ialai, era o femeie cu gât zvelt,

buze groase, piept generos şi gură mare. Jasnah notase că e la fel de vicleană ca bărbatul ei.

De o parte şi de alta a acestei perechi stăteau alţi doi înalţi prinţi. Unul era Aladar, un duelgiu renumit. În notiţele sale, Jasnah îl descria drept un Înalt Prinţ puternic, iubitor de riscuri şi amator de jocuri care ţineau numai de noroc, interzise de devoţiuni. El şi Sadeas păreau foarte buni prieteni. Nu mai erau duşmani? Citise că se ciorovăiau adesea din pricina pământurilor. Dar asta era evident de domeniul trecutului, fiindcă se uitau la Dalinar ca doi oameni care au aceleaşi interese.

Lângă ei se aflau Înaltul Prinţ Ruthar şi soţia sa. Despre aceştia doi Jasnah notase că nu erau cu mult mai mult decât nişte hoţi, dar avertiza că sunt primejdioşi şi gata oricând să profite de orice şi de oricine.

Ceilalţi păreau aşezaţi astfel încât toţi ochii să se îndrepte spre cele două facţiuni. Regele şi Dalinar contra lui Sadeas, Ruthar şi Aladar. Era limpede că alianţele politice se schimbaseră de când îşi scrisese Jasnah observaţiile.

În încăpere se făcu linişte şi nimănui nu păru să-i pese că Shallan se afla acolo şi asista la întrunire. Adolin se aşeză în spatele tatălui său, alături de un tânăr cu ochelari şi de un scaun gol, probabil al lui Navani. Gărzi de corp, valeţi şi chiar şi câţiva bărbaţi în Cristalarmură se înghesuiau pe marginile sălii, pe care Shallan o ocoli cu grijă, ca să nu se mai afle chiar în faţa ochilor lui Dalinar, de teamă că ar fi putut s-o observe şi să hotărască s-o dea afară.

Prima vorbi Lumindoamna Jayla Ruthar, aplecându-se în faţă, cu mâinile împreunate.

— Maiestate, spuse ea, mă tem că discuţia de azi se învârteşte în cerc şi nu ajungem la niciun rezultat. Siguranţa voastră e, fireşte, cea mai mare dintre grijile noastre.

În cealaltă parte a mesei, Sebarial pufni zgomotos, mestecând feliuţe de pepene galben. Toţi ceilalţi părură să-l ignore ostentativ pe nesuferitul bărbat bărbos.

— Da, spuse Aladar. Asasinul în Alb. Trebuie să facem ceva. N-am de gând să stau în palat, aşteptând să mă omoare.

— Ucide prinţi şi regi din toată lumea! adăugă Roion.

Lui Shallan i se păru că semăna cu o broască-ţestoasă, cu umerii lui gârboviţi şi cu capul chel. Oare ce spunea Jasnah

despre el?

„Că e laş”, îşi aminti. „Alege întotdeauna calea cea mai lipsită de pericole.”

— Trebuie să avem un Alethkar unit, spuse Hatham.

Shallan îl recunoscu imediat, după gâtul lung şi după stilul rafinat în care vorbea.

— Nu trebuie să permitem să fim atacaţi pe rând şi nu trebuie să ne certăm între noi, continuă el.

— Tocmai de asta trebuie să-mi ascultaţi poruncile, spuse regele, încruntându-se la înalţii prinţi.

— Nu, îl contrazise Ruthar, de aceea trebuie să renunţăm la îngrădirile de nesuportat ale libertăţii pe care ni le-ai impus, Maiestate! Nu e momentul să părem proşti în ochii întregii lumi.

— Ascultaţi-l pe Ruthar, spuse sec Sebarial, lăsându-se pe spătarul scaunului său. Se pricepe ca nimeni altul să pară prost.

Disputa continuă şi Shallan dibui mai bine ce se petrecea în încăpere. De fapt, erau trei facţiuni. Dalinar şi regele, grupul lui Sadeas şi cei pe care-i numi ea împăciuitori. Condus de Hatham – care, când vorbea, părea un politician înnăscut în mai mare măsură decât toţi cei de faţă –, al treilea grup încerca să le împace pe celelalte două.

„Prin urmare, despre asta e vorba”, îşi spuse ea ascultându-l pe Ruthar, care se contrazicea cu regele şi cu Adolin Kholin. „Fiecare încearcă să-i atragă pe înalţii prinţi neutri de partea lui.”

Dalinar vorbea puţin. Ca şi Sadeas, care părea mulţumit să-i lase pe Înaltul Prinţ Ruthar şi pe soţia acestuia să vorbească în locul lui. Cei doi bărbaţi se uitau unul la altul, Dalinar cu o expresie neutră, iar Sadeas zâmbind uşor. Schimbul de priviri părea destul de inocent până când le vedeai ochii. Fiecare îi ţintuia pe ai celuilalt, aproape fără să clipească.

În încăperea aia era furtună. O furtună tăcută.

Toată lumea părea să facă parte din una dintre cele trei facţiuni, în afară de Sebarial, care îşi tot dădea ochii peste cap, trântind din când în când câte un comentariu aproape obscen. Era clar că-i făcea pe ceilalţi alethi, care-şi dădeau aere cu semeţie, să nu se simtă în largul lor.

Shallan ajunse treptat să priceapă subînţelesurile discuţiei, în toată acea vorbărie despre interdicţiile şi regulile stabilite de rege… nu regulile în sine păreau să conteze, ci autoritatea din

spatele lor. În ce măsură aveau să i se supună regelui înalţii prinţi şi câtă autonomie puteau pretinde? Era fascinant.

Până în clipa în care cineva o aduse pe ea în discuţie.

— O clipă, spuse Vamah, unul dintre înalţii prinţi neutri. Cine e fata de-acolo? Are cineva vreo vedenă în suită?

— A vorbit cu Dalinar, îi răspunse Roion. Ai primit cumva veşti din Jah Keved pe care ni le ascunzi, Dalinar?

— Tu, fetiţo, zise Ialai Sadeas. Ce ne poţi spune despre războiul de succesiune din ţara ta? Ai informaţii despre asasin? De ce ar vrea cineva aflat în slujba parshendilor să zdruncine Tronul regatului vostru?

Toţi ochii din încăpere se întoarseră spre Shallan. Ea trăi o clipă de panică absolută. Cei mai importanţi oameni din lume îi puneau întrebări, ochii lor o sfredeleau…

Apoi îşi aminti ce desenase. Aşa era ea.

— Din păcate, răspunse, nu vă pot fi decât de foarte puţin folos, luminlorzi şi lumindoamne. Eram departe de casă când a fost săvârşit acel asasinat cumplit şi nu ştiu nimic despre cauzele lui.

— Atunci de ce te afli aici? întrebă Hatham, politicos, dar cu insistenţă în glas.

— Priveşte menajeria, evident, spuse Sebarial. Voi toţi, făcându-vă de râs, oferiţi cel mai izbutit spectacol gratuit din ţinutul ăsta îngheţat.

O replică pe care probabil era înţelept să n-o ia în seamă.

— Simt pupila lui Jasnah Kholin, răspunse, cu ochii într-ai lui Hatham. Ceea ce m-a adus aici e în interes pur personal.

— Aha, comentă Aladar. Logodna fantomatică despre care s-a zvonit.

— Exact, se amestecă Ruthar.

Cu siguranţă avea ceva unsuros în înfăţişare, cu părul lui negru lins, cu braţele viguroase şi cu gura înconjurată de barbă. Însă cel mai alarmant era zâmbetul lui – aducea într-o mult prea mare măsură cu al unui prădător.

— Copilă, ţi-ar fi greu să faci o vizită în tabăra mea şi să vorbeşti cu condeierele mele? Trebuie să aflu ce se petrece în Jah Keved.

— Eu o să fac mai mult decât atât, zise Roion. Unde locuieşti, fetiţo? Te invit să-mi vizitezi palatul. Şi eu aş vrea să aflu noutăţi din ţara ta.

Dar… tocmai le spusese că nu ştia nimic…

Shallan încercă să-şi amintească ceea ce învăţase de la Jasnah. Puţin le păsa de Jah Keved. Voiau informaţii despre logodna ei – bănuiau că era vorba de mai mult decât de o simplă poveste.

În notiţele lui Jasnah, cei doi care o invitaseră se numărau printre cei mai puţin pricepuţi la politică. Ceilalţi – ca Aladar şi Hatham – aşteptau un prilej ca să-i facă invitaţia între patru ochi, aşa că nu-şi trădau intenţiile în public.

— N-are sens să te agiţi din pricina asta, Roion, spuse Dalinar. Bineînţeles că stă în tabăra mea şi are un loc printre condeierele mele.

— De fapt, zise Shallan, n-am avut prilejul să răspund acestei oferte, Luminlord Kholin. Mi-ar plăcea să mă aflu în serviciul vostru, dar, din păcate, am acceptat deja poziţia oferită într-o altă tabără de război.

Tăcere uluită.

Shallan ştia ce voia să adauge. Juca la noroc, riscând enorm, făcea ceva cu care Jasnah n-ar fi fost de acord niciodată. Dar se trezi vorbind, încrezătoare în instinctele ei. La urma urmelor, în artă dădea întotdeauna rezultate.

— Luminlordul Sebarial, continuă ea, uitându-se spre bărbatul bărbos detestat de Jasnah întru totul, a fost primul care mi-a oferit o poziţie şi m-a invitat să locuiesc la el.

Înaltul Prinţ căruia îi rostise numele fu cât pe ce să se înece cu vinul. O privi pe deasupra pocalului, mijindu-şi ochii.

Ea ridică din umeri cu ceea ce spera că pare un gest inocent şi zâmbi. „Te rog...”

— Ăăă, aşa e, spuse Sebarial, lăsându-se pe spătarul scaunului. Îmi e rudă, de foarte departe. N-aş fi putut trăi cu gândul că nu i-am oferit un adăpost.

— Oferta sa a fost foarte generoasă, spuse Shallan. Trei broami întregi pe săptămână, pentru întreţinerea mea.

Ochii lui Sebarial se bulbucară, gata să iasă din orbite.

— Nu ştiam asta, zise Dalinar, uitându-se de la Sebarial la ea.

— Îmi cer iertare, Luminlordul meu, răspunse Shallan. Ar fi trebuit s-o spun de la bun început. Am considerat că nu se cuvine să locuiesc în casa cuiva care mă curtează. Sunt sigură că mă înţelegeţi.

El se încruntă.

— Mi-e greu să înţeleg doar de ce şi-ar dori cineva să fie mai aproape de Sebarial decât e necesar.

— O, unchiul Sebarial e cu desăvârşire suportabil după ce te obişnuieşti cu el, zise Shallan. Ca un zgomot foarte enervant pe care până la urmă te înveţi să nu-l mai iei în seamă.

Comentariul ei păru să-i îngrozească pe mulţi, deşi Aladar zâmbi. Sebarial râse zgomotos, aşa cum sperase ea.

— Presupun că totul s-a aranjat deja, spuse Ruthar dezamăgit. Sper că vei vrea totuşi să vii, ca să-mi explici, pe scurt, care e situaţia.

— Renunţă, Ruthar, zise Sebarial. E prea tânără pentru tine. Deşi, cu tine, nu mă îndoiesc că va fi scurt.

Ruthar răspunse împroşcând cu salivă printre cuvintele rostite cu prea mare grabă.

— Nu sugeram că… Tu, putregai bătrân… Pfui!

Shallan se bucură când atenţia tuturor se întoarse din nou către adevăratul subiect al discuţiei, pentru că ultimul comentariu o făcuse să roşească. Sebarial chiar era indecent. Însă părea să se străduiască să rămână în afara disputei politice, adică acolo unde îşi dorea şi Shallan să se afle. Pe o poziţie care să-i ofere mai multă libertate. Putea să se ocupe de notiţele lui Jasnah împreună cu Dalinar şi Navani, dar nu voia să le fie îndatorată.

„Cine spune că să-i fii îndatorată acestui om e cu totul altceva?”, se gândi ocolind încăperea ca să se apropie de locul unde stătea Sebarial, fără soţie sau alţi membri ai familiei. Nu era însurat.

— Aproape că te-ai aruncat singură în gura lupului, fetiţo, spuse încet Sebarial, sorbind din vin, fără să se uite la ea. Prostească mişcare să te pui în mâinile mele. Toată lumea ştie că îmi place să azvârl lucruri pe foc şi să le privesc arzând.

— Totuşi pe mine nu m-ai azvârlit, ripostă ea. Aşa că mişcarea n-a fost prostească. Doar un simplu risc, de pe urma căruia am avut de câştigat.

— S-ar putea totuşi să te scap din nou. Cu siguranţă n-o să-ţi plătesc cei trei broami. Aproape cam tot atât mă costă amanta şi din aranjamentul cu ea măcar am ceva de câştigat.

— O să mi-i plăteşti. Acum o ştie toată lumea. Dar nu-ţi face griji. O să-mi câştig cinstit banii.

— Ai informaţii despre Kholin? întrebă Sebarial studiindu-şi

vinul.

Deci chiar era interesat.

— Informaţii, da, răspunse Shallan. Mai puţine despre Kholin şi mai multe despre lumea însăşi. Ai încredere în mine, Sebarial. Tocmai ai făcut un aranjament foarte profitabil.

Shallan trebuia să descopere care era ăla.

Ceilalţi continuau să se contrazică pe tema Asasinului în Alb şi ea deduse că îi atacase deja, dar fusese respins. Când Aladar devie discuţia ca să se plângă de faptul că nestematele lui fuseseră luate de Coroană – Shallan nu ştia de ce se întâmpla asta –, Dalinar Kholin se ridică încet în picioare. Se mişca aidoma unui bolovan prăvălit la vale. De neevitat şi de neoprit.

Vocea lui Aladar se stinse.

— Pe drum, am trecut pe lângă un morman ciudat de pietroaie, începu Dalinar. Unul de un soi care mi s-a părut remarcabil. O stâncă spartă a fost mistuită de marile furtuni şi bucăţile au fost purtate de vânt către o alta, mai durabilă. Mormanul de lespezi subţiri arăta de parcă ar fi fost stivuit de mâna omului.

Ceilalţi se uitau la Dalinar ca la un nebun. Cuvintele lui aveau ceva care îi trezea lui Shallan o amintire. Erau un citat din ceva citit de ea mai demult. Dalinar se răsuci pe călcâie şi se îndreptă către ferestrele deschise din partea ferită de furtună.

— Însă niciun om n-a stivuit lespezile. Oricât de precar ar fi părut echilibrul în care se aflau, mormanul era, de fapt, foarte solid, o parte din stânca aflată cândva sub pământ, ajunsă acum sub cerul liber. M-am întrebat cum era cu putinţă să rămână în acel teanc atât de ordonat când furtunile le izbeau cu toată puterea. Am înţeles curând care le era adevărata natură. Am descoperit că o forţă îndreptată asupra lor dintr-o singură direcţie le împinge unele în altele şi către stânca din spate. Astfel nu puteam cu niciun chip nici măcar să le clintesc. Totuşi, când am scos o lespede de jos – trăgând de ea în loc să împing în ea –, tot mormanul s-a năruit într-o mică avalanşă.

Toată lumea din încăpere se holbă la el până când, într-un târziu, Sebarial vorbi pentru toţi.

— Pentru al unsprezecelea nume al Blestemului, ce tot spui acolo, Dalinar?

— Metodele alese de noi nu sunt bune, răspunse Dalinar întorcându-se ca să-i privească pe toţi. După ani de război, ne

aflăm pe aceeaşi poziţie ca la început. Nici acum nu suntem în stare să-i ţinem piept acestui asasin mai bine decât în noaptea în care mi-a ucis fratele. Regele din Jah Keved a avut trei Cristalpurtători şi o jumătate de armată care să-l apere de ucigaşul ăsta şi, totuşi, a murit cu o sabie înfiptă în piept, iar Cristalele i-au rămas la cheremul profitorilor. Dacă nu-l putem înfrânge pe asasin, trebuie să scăpăm de motivul pentru care ne atacă. Dacă-i putem captura sau nimici pe cei care-l plătesc, poate că toate înţelegerile pe care e acum obligat să le respecte vor cădea. Şi, când am primit ultima oară informaţii despre asta, de plătit îl plăteau parshendii.

— Minunat, spuse sec Ruthar. Tot ce-avem de făcut e să câştigăm războiul, lucru pe care nu încercăm să-l facem decât de cinci ani.

— Nu încercăm, sublinie Dalinar. Nu atât cât ar trebui. Am de gând să fac pace cu parshendii. Dacă n-o acceptă în condiţiile noastre, plec pe Câmpiile Sfărâmate cu armata mea şi cu oricare altele vor vrea să mi se alăture. Gata cu joaca pe platouri, cu luptele pentru inimi-nestemată. Mă îndrept spre tabăra lor, o găsesc şi îi înfrâng o dată pentru totdeauna.

Regele oftă uşor, lăsându-se pe spătarul scaunului de dincolo de masa sa de lucru. Shallan ghici că se aşteptase s-audă asta.

— Pleci pe Câmpiile Sfărâmate, spuse Sadeas. Pare o încercare minunată din partea ta.

— Dalinar, zise Hatham, vorbind cu o prudenţă evidentă. N-am impresia că situaţia noastră s-ar fi schimbat. Câmpiile Sfărâmate ne sunt încă în cea mai mare parte necunoscute, iar tabăra parshendilor se poate afla practic oriunde, ascunsă pe mii şi mii de stânjeni de teren pe care armata noastră nu-l poate traversa decât cu mare greutate. Am căzut cu toţii de acord că atacul asupra taberei lor e o imprudenţă atât timp cât vor să vină spre noi.

— Hatham, spuse Dalinar, dorinţa lor de a veni către noi s-a dovedit a fi o problemă, pentru că lupta se poartă în condiţii alese de ei. Şi nu, situaţia noastră nu s-a schimbat. Nu s-a schimbat decât forţa hotărârii noastre. Războiul ăsta a durat deja mult prea mult. Îi voi pune capăt într-un fel sau altul.

— Pare o idee minunată, repetă Sadeas. Pleci mâine sau aştepţi până poimâine?

Dalinar îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Încercam doar să apreciez peste cât timp va exista o tabără de război liberă, explică Sadeas cu un aer inocent. A mea a devenit aproape neîncăpătoare şi nu m-ar deranja să-mi instalez oamenii într-o a doua, după ce vă vor omorî parshendii pe tine şi pe ai tăi. Când te gândeşti că, după toate belelele în care-ai intrat când te-ai lăsat împresurat acolo, ai de gând s-o faci încă o dată!

În spatele tatălui său, Adolin se ridică în picioare, roşu la faţă, cu furiospreni învolburându-i-se la picioare, ca nişte bălţi de sânge. Fratele său îl convinse să se aşeze din nou. Evident era vorba despre ceva care lui Shallan îi scăpa.

„Am nimerit în mijlocul tuturor acestor lucruri fără să ştiu suficient de multe despre ceea ce se petrece”, îşi spuse. „Furtuni, am noroc că încă nu m-au înghiţit pe nemestecate.” Brusc, nu se mai simţi chiar atât de mândră de ceea ce înfăptuise în ziua aceea.

— Înainte de furtuna de azi-noapte, spuse Dalinar, a sosit un sol de la parshendi – primul dispus să stea de vorbă cu noi după atâta amar de vreme. A spus că mai-marii lui vor să discutăm despre posibilitatea încheierii păcii.

Înalţii prinţi păreau uluiţi.

„Pace?”, se gândi Shallan, cu o zvâcnire a inimii. Pe timp de pace i-ar fi fost cu siguranţă mai uşor să plece pe Câmpiile Sfărâmate în căutarea oraşului Urithiru.

— Asasinul a atacat chiar în aceeaşi noapte, spuse Dalinar încet. Din nou. Ultima oară a apărut chiar după ce semnaserăm un tratat de pace cu parshendii. Iar acum a venit în ziua unei alte oferte de pace.

— Ticăloşii ăia, zise Aladar, tot cu voce înceată. O fi vreun soi de ritual nefiresc al lor?

— Poate fi o coincidenţă, răspunse Dalinar. Asasinul a făcut ravagii în întreaga lume. Sunt sigur că parshendii n-au intrat în legătură cu toţi oamenii ăia. Oricum, ceea ce se petrece mă îndeamnă la prudenţă. Aproape că mă-ntreb dacă parshendii nu sunt cumva doar o acoperire, dacă nu se foloseşte altcineva de asasin ca să fie sigur că în Alethkar nu e niciodată pace. Pe de altă parte, parshendii înşişi au recunoscut că l-au plătit ca să-mi ucidă fratele…

— Poate sunt disperaţi, zise Roion gârbovindu-se pe scaun. O facţiune a lor cere pace, iar cealaltă încearcă să ne distrugă prin

orice mijloace.

— Oricare ar fi adevărul, fac planuri gândindu-mă la tot ce poate fi mai rău, spuse Dalinar uitându-se la Sadeas. O să mă îndrept către centrul Câmpiilor Sfărâmate – fie ca să-i înfrâng pe parshendi pentru totdeauna, fie ca să accept capitularea şi dezarmarea lor –, însă pentru a pune la punct o asemenea expediţie e nevoie de timp. Trebuie să fac instrucţie cu oamenii, pregătindu-i pentru o incursiune prelungită, şi să trimit către centrul Câmpiilor Sfărâmate iscoade care să întocmească hărţi. În plus, trebuie să aleg Cristalpurtători noi.

— Cristalpurtători noi? întrebă Roion săltându-şi curios capul de broască-ţestoasă.

— Voi intra în curând în posesia mai multor Cristale, răspunse Dalinar.

— Şi ni se îngăduie să ştim care e sursa acestei uimitoare comori? întrebă Aladar.

— Păi, o să le câştige Adolin de la voi toţi, îl lămuri Dalinar.

Unii chicotiră, de parcă ar fi fost o glumă. Dalinar nu avea aerul unui om care glumise. Se aşeză din nou, iar ceilalţi luară asta drept semn că întrunirea se încheiase – din nou, aparenţele spuneau că nu regele, ci Dalinar domnea cu adevărat.

„Aici s-a schimbat întreaga balanţă a puterii”, se gândi Shallan. „Ca şi natura războiului.” Notiţele lui Jasnah despre Curte categoric erau învechite.

— Ei, presupun că acum o să mă-nsoţeşti în tabăra mea, îi spuse Sebarial ridicându-se de pe scaun. Ceea ce înseamnă că întrunirea asta n-a fost doar obişnuita vreme irosită ascultând nişte palavragii aruncându-şi unii altora ameninţări mascate – de fapt, m-a mai costat şi bani.

— Putea fi mai rău, zise Shallan ajutându-l pe bărbatul mai vârstnic să se ridice, fiindcă părea oarecum nesigur pe picioare.

Însă îşi regăsi repede echilibrul şi îşi eliberă braţul.

— Mai rău? Cum?

— Aş fi putut fi şi plictisitoare, nu doar costisitoare.

El o privi, apoi izbucni în râs.

— Cred că e adevărat. Ei, hai să mergem.

— O clipă, spuse Shallan. Ia-o înainte. Te găsesc la trăsura ta.

Pe urmă plecă în căutarea regelui şi îl anunţă ea însăşi că Jasnah murise. Elhokar suportă bine vestea, cu demnitate regală. Probabil că Dalinar îi spusese deja.

Această îndatorire odată îndeplinită, le căută pe condeierele regelui. La scurt timp după aceea, ieşi din sala de întruniri şi îi găsi pe Vathah şi pe Gaz aşteptând-o neliniştiţi afară. Îi întinse celui dintâi o foaie de hârtie.

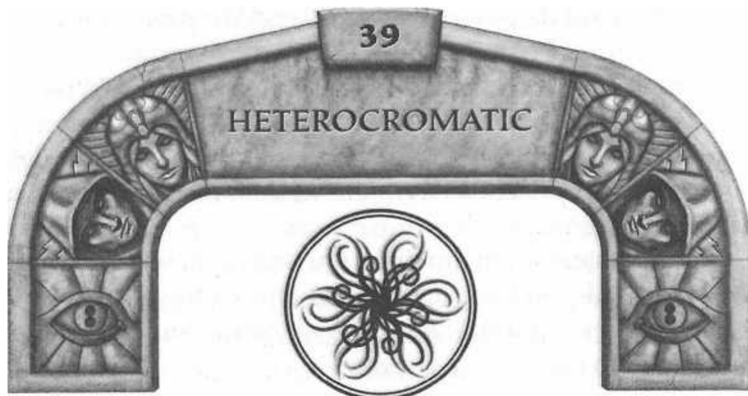
— Ce e asta? întrebă el răsucind-o în mâini.

— Înscrisul de iertare, răspunse ea. Are pecetea regelui. E pentru tine şi oamenii tăi. O să primim curând şi unele cu numele fiecăruia dintre voi, dar, până atunci, ăsta n-o să îngăduie nimănui să vă aresteze.

— Chiar ai făcut-o? întrebă Vathah privind hârtia, deşi era clar că nu pricepea cuvintele scrise. Furtuni, chiar te-ai ţinut de cuvânt?

— Bineînţeles că m-am ţinut. Nu uita că nu se referă decât la fărădelegile din trecut, aşa că spune-le tuturor să se poarte cât mai bine cu putinţă. Acum să mergem. Am găsit un loc unde putem sta.

39
HETEROCROMATIC

CU PATRU ANI ÎN URMĂ

Tatăl ei dădea ospeţe fiindcă voia să pretindă că totul merge bine. Invita luminlorzii din cătunele învecinate, îi hrănea, le dădea vin şi le prezenta fiica.

Pe urmă, a doua zi, după plecarea tuturor, stătea la masa lui şi-şi asculta condeierele spunându-i cât de mult sărăcise. Shallan îl vedea uneori sprijinindu-şi fruntea în mâini şi uitându-se drept înainte, în gol.

Dar, în seara aceea, se ospătau şi se prefăceau.

— Aţi cunoscut-o pe fiica mea, fireşte, spuse tatăl ei, arătând către ea în vreme ce oaspeţii se aşezau la masă. Bijuteria Casei Davar, mândria noastră, mai presus de orice altceva.

Oaspeţii – ochi-luminoşi care locuiau la două văi distanţă – dădeau curtenitori din cap în timp ce parshii tatălui ei aduceau vin. Atât băutura, cât şi sclavii erau un mod de a-i arăta lumii bogăţii pe care de fapt nu le poseda. Shallan începuse să ajute la calculul cheltuielilor, era datoria ei de fiică. Ştia adevărul despre averea familiei.

Focul trosnea în cămin, ţinând frigul serii la distanţă. Dacă încăperea aceea s-ar fi aflat în altă parte, i-ar fi dat senzaţia că e acasă. Acolo nu i-o dădea.

Servitorii îi turnară vin. Vin galben, fără prea multă tărie. Tatăl ei bea unul violet, preparat astfel încât să nu-şi piardă tăria. Se aşeză la masa înaltă, care se întindea pe toată lăţimea încăperii – aceeaşi în care se aflase cu un an şi jumătate în urmă, când

Helaran îl ameninţase cu moartea. Trecuseră şase luni de când primiseră o scrisoare de la Helaran, alături de o carte a faimoasei Jasnah Kholin, pentru Shallan.

Îi citise tatălui lor biletul într-o şoaptă tremurătoare. Nu spunea mare lucru. Erau mai ales ameninţări voalate. În noaptea aceea, Luminlordul Davar aproape că omorâse în bătaie o fată de casă. Isan încă şchiopăta. Servitorii nu mai bârfeau pe la colţuri, şoptind că el îşi omorâse nevasta.

„Nimeni nu i se împotriveşte, în niciun fel”, se gândi Shallan, cu ochii la tatăl ei. „Suntem prea speriaţi cu toţii.”

Ceilalţi trei fraţi ai lui Shallan stăteau la o masă separată, îngrămădiţi unul într-altul. Se fereau să-şi privească tatăl sau să intre în vorbă cu oaspeţii. Pe mese străluceau cupe mici, pline cu sfere, dar în încăperea uriaşă ar fi fost nevoie de mai multă lumină. Nici sferele, nici focul nu aveau destulă putere ca să spulbere întunecimea sumbră. Shallan se gândi că tatălui ei îi plăcea aşa.

Ochi-luminoşii veniţi în vizită erau familia Luminlordului Tavinar – un bărbat zvelt, elegant, cu o haină de mătase de un roşu-intens. El şi soţia lui stăteau la masa înaltă, la mică distanţă unul de altul, cu fiica lor adolescentă între ei. Shallan nu-i reţinuse numele.

Ospăţul continuă, iar tatăl ei tot încerca să înceapă o discuţie, dar nu primea decât răspunsuri scurte. Întâlnirea ar fi trebuit să fie o petrecere, însă nimeni nu părea să se distreze. Oaspeţii arătau de parcă şi-ar fi dorit să nu fi acceptat invitaţia, dar, din punct de vedere politic, tatăl ei ocupa o poziţie mai importantă, aşa că merita să-i intre în graţii.

Shallan ciugulea din mâncare, ascultând cum se lăuda tatăl ei cu noul său toporcopoi de prăsilă. Vorbea despre prosperitatea familiei. Minciuni.

Nu voia să-l contrazică. Fusese bun cu ea. Era întotdeauna bun cu ea. Totuşi, n-ar fi trebuit să facă cineva ceva?

Helaran ar fi putut. Dar el îl părăsise.

„E din ce în ce mai rău. Cineva trebuie să trecă la fapte, să spună ceca, să-l schimbe pe tata” N-ar fi trebuit să facă lucrurile pe care le făcea, n-ar fi trebuit să se îmbete, n-ar fibtrebuit să-l bată pe ochi-întunecaţi...

Terminară primul fel de mâncare. Şi Shallan observă altceva. Balat – căruia tatăl lor începuse să-i spună Nan Balat, de parcă

ar fi fost primul născut – nu-şi lua ochii de la oaspeţi. Era surprinzător. de obicei nu le dădea nicio atenţie.

Fiica lui Tavinar întâlni privirea lui, zâmbi, apoi se uită din nou în farfurie. Shallan clipi nedumerită. Balat... şi o fată? Era o idee stranie.

Tatăl lor nu păru să observe. În cele din urmă, se ridică în picioare şi-şi înălţă pocalul, cuprinzând cu privirea întrega încăpere.

— În seara asta, sărbătorim. Vecini buni, vin tare.

Tavinar şi soţia lui îşi înălţară pocalele şovăind. Shallan abia începuse să studiezebunele maniere – era greu s-o facă, din moment ce preceptoriiei plecau după scurtă vreme –, dar ştia că un luminlord vorin cuviincios nu celebra beţia. Ceea ce nu însemna că nu se îmbăta, însă vorinii nu obişnuiau să vorbească despre asta. Însă tatăl ei nu se pricepea la astfel de subtilităţi.

— E o zi mare, spuse el sorbind din vin.Tocmai am primit veşti de la Luminlordul Gevelmar, pa care cred că-l cunoaşteţi, Tavinar. Am stat prea mult timp fără nevastă. Luminlordul Gevelmar mi-o trimite pe cea mai mică dintre fiicele sale, cu tot cu înscrisurile de cununie. Ardenţii mei vor oficia slujba la sfârşitul lunii şi voi avea o soţie.

pe Shallan o cuprinse frigul. Îşi strânse şalul în jurul trupului. Ardenţii despre care vorbea tatăl ei stăteau la masa lor, mâncând în destulă vreme ca să ştie cum arătase bunicul în tinereţe. Oricum, cu ea se purtau cu blândeţe şi studiul sub îndrumarea lor îi făcea plăcere când orice altceva părea să se năruie în jurul ei.

— De ce nu spune nimeni nimic? întrebă tatăl ei rotindu-şi privirea. Tocmai m-am logodit. Arătaţi ca o şleahtă de alethi, lovi-i-ar furtuna! Suntem vedeni! Face-i zgomot, idioţilor!

Oaspeţii aplaudară curtenitori, deşi păreau chiar mai stânjeniţi decât până atunci. Balat şi gemenii schimbară priviri, apoi bătură uşor în masă.

— Duceţi-vă pustiului cu toţii!

Tatăl ei se lăsă să cadă la loc pe scaun, în timp ce parshii lui se apropiau de masa joasă, aducând fiecare câte o cutie.

— Daruri pentru copiii mei, ca însemn al evenimentului, spuse tatăl ei cu o fluturare a mâinii. Nu ştiu de ce mă ostenesc! Pfui!

Îşi bău restul vinului.

Băieţii primiră pumnale, arme excelente, gravate ca nişte

Cristalsăbii. darul pentru Shallan era un colier de argint, cu verigi groase. Îl săltă în mâini în tăcere. Tatălui ei nu-i plăcea s-o audă vorbind mult la petreceri, deşi punea întotdeauna masa ei alături de masa mare.

Nu ţipa niciodată la ea. Nu direct. Ea şi-ar fi dorit uneori s-o facă. Poate că aşa Jushu n-ar mai fi fost atât de scârbit de ea. Asta...

Cineva deschise brus uşa sălii ospăţului, trântind-o de perete. În lumina slabă, văzură în prag un bărbat înalt, în haine închise la culoare.

— Ce-nseamnă asta? strigă tatăl ei, ridicându-se şi lovind cu palmele în masă. Cine-mi întrerupe petrecerea?

Bărbatul întră cu paşi mari. Avea faţa prea lungă şi prea îngustă, de parcă ar fi scăpat din strânsoarea unui cleşte. Purta o haină maronie, catifelată, cu dantelă la manşete, şi strângea din buze de parcă tocmai ar fi nimerit într-o latrină revărsată după ploaie.

Avea un ochi de un albastru-intens. Şi unul de culoare închisă, căprui. Era, deopotrivă, un ochi-luminoşi şi un ochi-întunecaţi. Pe Shallan o străbătu un fior.

Un servitor al Casei Davar se grăbi să se apropie de masa înaltă şi îi şopti ceva tatălui ei. Shallan nu desluşi cuvintele, dar văzu că, la auzul lor, tunetul de pe chipul lui dispăru. Rămase în picioare, însă îi căzu falca.

O mână de servitori în livrele maro îl înconjurară pe nou-venit. Acesta continuă să înainteze cu pedanterie, de parcă ar fi avut grijă să nu calce cumva în ceva.

— Am fost trimis de Înălţimea Sa, Înaltul Prinţ Valam, stăpânul acestui ţinut. A aflat că aici se răspândesc cu stăruinţă zvonuri sumbre. Despre moartea unei femei ochi-luminoşi.

Întâlni privirea tatălui lui Shallan.

— Soţia mea a fost ucisă de amantul ei, spuse acesta. Care apoi s-a sinucis.

— Alţii spun o altă poveste, Luminlord Lin Davar, ripostă nou-venitul. Astfel de zvonuri sunt... neliniştitoare. Îl nemulţumesc pe Înălţimea Sa. Dacă un luminlord care îi e vasal a ucis *cumva* o femeie ochi-luminoşi de rang înalt, nu poate trece cu vederea o asemenea faptă.

Tatăl ei nu răspunse cu indignarea violentă la care se aşteptase Shallan. În schimb, îşi flutură mâna către ea şi către

oaspeţi.

— Îndepărtaţi-vă. Faceţi-mi loc. Şi hai să vorbim între patru ochi, mesagerule. Nu e nevoie să-mi umpli sala de noroi.

Cei trei Tavinari se ridicară, părând mult prea nerăbdători să plece. Când ieşiră, fata aruncă o privire peste umăr, către Balat, şoptind ceva.

Când tatăl ei se uită la ea, Shallan îşi dădu seama că încremenise din nou, imediat ce auzise vorbindu-se despre mama ei, şi rămăsese aşezată la masa de lângă cea înaltă.

— Du-te să stai cu fraţii tăi, copilă, spuse încet tatăl ei.

Shallan se retrase trecând pe lângă mesagerul care se apropia. Ochii ăia… Era Redin, bastardul Înaltului Prinţ, care, după cum se zvonea, îl folosea drept călău şi asasin.

Fiindcă fraţilor ei nu li se ceruse explicit să părăsească încăperea, îşi trăseseră scaunele lângă cămin, destul de departe pentru ca discuţia purtată de tatăl lor să nu ajungă până la urechile lor. Păstraseră un loc pentru Shallan, iar ea se aşeză, boţindu-şi rochia de mătase fină. O învăluia, era atât de voluminoasă încât îi dădea senzaţia că, de fapt, ea însăşi nu se afla acolo, că numai rochia conta.

Bastardul Înaltului Prinţ se aşeză la masă, alături de tatăl ei. Măcar îl înfrunta cineva. Dar dacă hotăra că e vinovat? Ce urma? Judecata? Nu urmărea prăbuşirea tatălui său; nu voia decât să oprească întunecimea care îi sufoca pe toţi, încetul cu încetul. Lumina părea să fi plecat când murise mama ei.

Când mama ei…

— Shallan? întrebă Balat. Nu te simţi bine?

Ea se cutremură.

— Pot să văd pumnalele? De la distanţă arată foarte bine.

Wikim se mulţumi să se holbeze la foc, însă Balat i-l aruncă pe al lui. Shallan îl prinse cu stângăcie, apoi îl scoase din teacă şi admiră reflexia luminii focului în adânciturile metalului.

Băieţii priveau dansul focsprenilor în flăcări. Fraţii ei nu mai stăteau de vorbă.

Balat aruncă o privire peste umăr, către masa înaltă.

— Aş vrea s-aud ce spun, şopti el. Poate-l vor târî după ei. Aşa s-ar cuveni pentru ceea ce a făcut.

— N-a ucis-o el pe mama, zise Shallan în şoaptă.

— A, nu? pufni Balat. Atunci ce s-a-ntâmplat?

— Eu…

Nu ştia. Nu putea să se gândească. Nu la momentul ăla, nu la ziua aia. Oare tatăl ei chiar o făcuse? O cuprinse din nou frigul, în ciuda dogorii focului.

Se lăsă din nou tăcerea.

Cineva… cineva trebuia să facă ceva.

— Vorbesc despre plante, spuse Shallan.

Balat şi Jushu se uitară la ea. Wikim continua să se holbeze la flăcări.

— Despre plante, repetă Balat cu voce plată.

— Da. Îi aud, dar foarte slab.

— Eu n-aud absolut nimic.

În rochia ei prea bogată, Shallan ridică din umeri.

— Urechile mele sunt mai agere decât ale tale. Da, despre plante. Tata se plânge că niciun copac din grădinile lui nu-i dă ascultare când îi cere să i se supună. „Le-au căzut frunzele din pricina unei boli”, zice el, „şi refuză să-şi crească frunze noi”.

„Ai încercat să-i baţi pentru nesupunere?”, întreabă mesagerul.

„O fac tot timpul”, răspunde tata. „Le-am rupt chiar şi crengile, dar tot nu mi se supun! E dezordine. Ar putea măcar să strângă mizeria pe care-o fac.”

„Ai o problemă”, zice mesagerul, „fiindcă nu prea merită să ţii copaci fără frunze. Din fericire, am eu o soluţie. Vărul meu a avut cândva copaci care se purtau aşa şi a descoperit că nu e nevoie decât să le cânte şi frunzele creşteau din nou”.

„A, da, desigur”, spune tata. „O să încerc şi eu, chiar acum.”

„Sper c-o să dea rezultate.”

„Ei, dacă o să dea, o să mă simt reîntinerit.”

Fraţii lui Shallan se holbară la ea, nedumeriţi.

În cele din urmă, Jushu îşi lăsă capul pe umăr. Era cel mai mic dintre fraţi, după el nu mai urmase decât Shallan.

— Re… înfrunzit.

Balat izbucni în râs – destul de tare încât tatăl lor să-i privească cu asprime.

— O, e teribil! zise Balat. Pur şi simplu teribil, Shallan. Ar trebui să-ţi fie ruşine.

Ea se ghemui în rochie, rânjind cu gura până la urechi. Chiar şi Wikim, primul născut dintre gemeni, schiţă un zâmbet. Nu-l mai văzuse zâmbind de… de cât timp?

Balat se şterse la ochi.

— O clipă chiar am crezut că-i poţi auzi. Tu, Pustiitoare mică! zise el şi inspiră adânc. Furtuni, dar chiar a fost bine.

— Ar trebui să râdem mai mult, spuse Shallan.

— Locul ăsta n-a fost potrivit pentru râsete, zise Jushu sorbind din vin.

— Din pricina tatei? întrebă Shallan. El e unul şi noi suntem patru. Ar trebui să fim mai optimişti.

— A fi optimist nu schimbă faptele, spuse Balat. Aş vrea să nu fi plecat Helaran.

Lovi cu pumnul în marginea scaunului său.

— Nu-i purta pică pentru călătoriile lui, Tet Balat, zise Shallan încet. Sunt atâtea locuri de văzut, atâtea locuri în care noi nu vom ajunge probabil niciodată. Lasă s-ajungă acolo măcar unul dintre noi. Gândeşte-te la tot ce ne va istorisi. La culori.

Balat se uită în lungul încăperii din piatră de un negru monoton, cu căminele sale care răspândeau o strălucire portocaliu-roşcată.

— Culori. Nu m-ar deranja dacă am avea aici mai multă culoare.

Jushu zâmbi.

— Orice ar fi o schimbare plăcută dacă ar înlocui mutra tatei.

— Ei, nu mai fi nemulţumit de mutra lui, îl dojeni Shallan. Îşi face datoria foarte bine.

— Care e aia?

— Ne reaminteşte că există lucruri mai rele decât duhoarea lui. O Chemare cu adevărat nobilă.

— Shallan! exclamă Wikim.

Semăna incredibil de puţin cu Jushu. Sfrijit şi cu ochii afundaţi în orbite, îşi purta părul atât de scurt, încât arăta aproape ca un ardent.

— Nu spune aşa ceva când te-ar putea auzi tata.

— E absorbit de discuţie, zise Shallan. Dar ai dreptate. Probabil că n-ar trebui să-mi bat joc de familia noastră. Casa Davar e unică şi trainică.

Jushu îşi ridică pocalul. Wikim dădu din cap cu vigoare.

— Fireşte, adăugă ea, acelaşi lucru se poate spune şi despre un neg.

Jushu aproape că-şi scuipă vinul. Balat izbucni într-un alt hohot de râs răsunător.

— Terminaţi cu tărăboiul! le strigă tatăl lor.

— E o petrecere! zbieră Balat drept răspuns. Nu ne-ai cerut să ne purtăm într-o mai mare măsură ca vedenii?

Tatăl lor îi aruncă o altă privire aspră, apoi se întoarse la discuţia cu mesagerul. Cei doi stăteau alături la masa înaltă, Luminlordul Davar într-o poziţie de om care imploră, iar bastardul Înaltului Prinţ într-una lejeră, cu o sprânceană arcuită şi cu o figură calmă.

— Furtuni, Shallan! zise Balat. Când ai devenit atât de isteaţă?

Isteaţă? Nu se simţea aşa. Obrăznicia spuselor sale o făcu să se ghemuiască în scaun. Cuvintele îi scăpaseră pur şi simplu din gură.

— Astea nu sunt decât nişte lucruri… nişte lucruri pe care le-am citit într-o carte.

— Ei bine, micuţo, ar trebui să citeşti mai multe cărţi ca asta, spuse Balat. Mulţumită cărţii ăsteia, aici e mai multă lumină.

Tatăl lor izbi cu pumnul în masă, făcând pocalele să se cutremure şi farfuriile să zăngănească. Shallan se uită la el şi se îngrijoră când îl văzu arătând cu degetul spre mesager şi spunând ceva. Vorbea prea încet şi era prea departe ca să-i poată desluşi cuvintele, dar privirea lui îi era cunoscută. I-o văzuse de multe ori înainte de a-şi lua bastonul – o dată luase chiar vătraiul – ca să lovească un servitor.

Mesagerul se ridică în picioare cu o mişcare lină. Manierele lui rafinate păreau un scut care respingea furia Luminlordului Davar.

Shallan îl invidia.

— S-ar părea că discuţia asta nu mă duce nicăieri, spuse bastardul Înaltului Prinţ, cu voce sonoră.

Se uita la tatăl ei, dar tonul lui dădea de înţeles că li se adresează tuturor.

— Am venit pregătit să fac faţă inevitabilului. Sunt împuternicitul Înaltului Prinţ şi ţin foarte mult să aflu adevărul despre cele petrecute în această casă. Orice ochi-luminoşi de obârşie înaltă care poate depune mărturie e bine-venit.

— Au nevoie de mărturia unui ochi-luminoşi, le şopti Jushu fraţilor şi surorii sale. Tata e un luminlord destul de important ca să-l poată nimici pur şi simplu.

— A existat cineva, continuă mesagerul, cu voce la fel de răsunătoare, care voia să ne dezvăluie adevărul. Dar între timp

a devenit de negăsit. Are vreunul dintre voi curajul lui? Vine cineva cu mine ca să depună, în faţa Înaltului Prinţ, mărturie despre omorurile săvârşite pe acest domeniu?

Se uită la cei patru. Shallan se ghemui în scaun, vrând să pară cât mai mică. Wikim nu-şi luă ochii de la flăcări. Jushu părea gata să se ridice, dar îşi concentră atenţia spre vinul lui, înjurând şi împurpurându-se la faţă.

Balat. Balat se prinse de braţele scaunului ca şi cum ar fi vrut să se salte în picioare, însă apoi îşi privi tatăl. Încordarea din ochii acestuia nu dispăruse. Când i se aprindea furia, urla şi arunca după servitori cu ce-i cădea în mână.

Însă în clipe ca aceea, când îl stăpânea o furie rece, devenea cu adevărat periculos. Asta se întâmpla când amuţea. Când încetau zbieretele.

Sau cel puţin zbieretele lui.

— O să mă omoare, şopti Balat. Dacă scot un singur cuvânt, o să mă omoare.

Curajul de mai înainte îi dispăruse. Nu mai părea un bărbat, ci un tinerel – un băietan îngrozit.

— Tu ai putea s-o faci, Shallan, şuieră Wikim. Ţie tata nu va îndrăzni să-ţi facă niciun rău. În plus, chiar ai văzut ce s-a întâmplat.

— N-am văzut, şopti ea.

— Erai acolo!

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. Nu-mi amintesc.

Nu s-a întâmplat. Nu s-a întâmplat.

În cămin alunecă un buştean. Balat rămase cu privirea în podea şi nu se ridică. Niciunul dintre cei patru nu voia s-o facă. Între ei se învârtejiră petale translucide de flori, pălind înainte de a dispărea. Ruşinospreni.

— Înţeleg, spuse mesagerul. Dacă vreunul dintre voi… îşi aminteşte adevărul cândva, în viitor, va găsi în Vedenar urechi dornice să-l asculte.

— N-o să distrugi familia asta, bastardule, spuse tatăl ei, ridicându-se la rândul său. Ne sprijinim unii pe alţii.

— Dar presupun că nu şi pe aceia care nu mai sunt printre noi.

— Ieşi din casa asta!

Mesagerul îi aruncă tatălui lor o privire dezgustată, zâmbind cu dispreţ. Părea să spună: „Sunt bastard, dar nici măcar eu n-

am cum să ajung atât de josnic ca tine”. Pe urmă părăsi sala cu paşi iuţi şi-şi adună oamenii afară, iar poruncile lui scurte dădură de înţeles că, în ciuda orei târzii, voia să-şi continue drumul, pentru a-şi îndeplini o altă însărcinare, dincolo de hotarele domeniului Davar.

Când rămaseră din nou singuri, tatăl lor se sprijini cu ambele mâini de masă şi răsuflă adânc.

— Plecaţi, le spuse copiilor săi, lăsându-şi capul în jos.

Ei şovăiră.

— Plecaţi! urlă el.

Părăsiră încăperea în goană, Shallan grăbindu-se să-şi urmeze fraţii. Îi rămase în minte imaginea tatălui ei prăbuşindu-se în scaun şi luându-şi capul în mâini. Darul pe care i-l oferise ei, frumosul colier, stătea uitat în cutia deschisă pe masă, chiar în faţa lui.

40
PALONA

Nu se poate nega că au răspuns imediat şi cu mare consternare, căci acestea erau de cea mai mare importanţă pentru sperjurii ce urmau să se lepede de jurămintele lor. Cuvântul Mârşăvie nu s-a întrebuinţat atunci, dar, între timp, a devenit bine-cunoscutul nume al acelei întâmplări.

— Din *Cuvinte despre Lumină,* capitolul XXXVIII, pagina 6

Sebarial o luă pe Shallan în trăsura sa când părăsiră palatul regelui, îndreptându-se spre tabăra lui de război. Model continua să-i zumzăie încet pe faldurile fustei şi ea îl amuţi cu un „şşşt”.

Înaltul Prinţ stătea în faţa ei, cu ceafa sprijinită de peretele capitonat, şi sforăia uşor, în timp ce trăsura zăngănea. Terenul fusese curăţat de mugurii-de-stâncă şi lespezile înşiruite pe mijloc alcătuiau o linie despărţitoare între dreapta şi stânga drumului.

Soldaţii lui Shallan erau în siguranţă şi aveau s-o ajungă din urmă mai târziu. Îşi făcuse rost de o locuinţă şi de un venit. Cu toată încordarea din timpul întrunirii şi cu retragerea lui Navani, Casa Kholin încă nu-i ceruse lucrurile lui Jasnah. Încă mai era nevoie s-o convingă pe Navani s-o ajute în privinţa cercetărilor începute de prinţesă, dar, până în acel moment, avusese parte de o zi rodnică.

Nu mai avea de făcut nimic altceva decât să salveze lumea.

Sebarial fornăi şi se trezi cu o tresărire din scurtul său somn. Se aşeză mai bine pe bancheta lui, ştergându-şi obrajii.

— Te-ai schimbat.

— Poftim?

— Arăţi mai tânără. Acolo, înăuntru, aş fi zis că ai douăzeci de ani, poate douăzeci şi cinci. Dar acum văd că nu poţi avea mai mult de paisprezece.

— Am şaptesprezece, spuse ea sec.

— Diferenţa e aceeaşi, mormăi el. Aş fi putut să jur că rochia ta are o culoare mai aprinsă, că ai trăsături mai ferme, mai frumoase… Trebuie să fi fost din pricina luminii.

— Ai întotdeauna obiceiul să vorbeşti despre înfăţişarea femeilor tinere insultându-le? Sau numai după ce-ţi curg balele în faţa lor?

Sebarial rânji.

— N-ai fost educată la Curte, e clar. Asta-mi place. Dar ai grijă – insultă aici pe cine nu trebuie şi s-ar putea să plăteşti imediat.

Prin fereastra trăsurii, Shallan văzu că se apropiau în sfârşit de o tabără în care flutura steagul lui Sebarial. Purta glifele „sebes” şi „laial” stilizate sub forma unui ţipar de văzduh auriu-intens, pe fond negru.

Soldaţii de la poartă salutară, iar Înaltul Prinţ le spuse că trebuiau să sosească oamenii lui Shallan şi le porunci să le dea acestora un însoţitor care să-i conducă la conacul lui. Trăsura îşi continuă drumul, iar Sebarial se lăsă pe spătarul banchetei şi o studie pe Shallan din priviri, ca şi cum ar fi aşteptat ceva.

Ea nu-şi putea da seama ce anume. Poate că interpreta greşit atitudinea lui. Îşi îndreptă privirea spre fereastră şi înţelese că locul în care ajunsese nu era tabără de război decât cu numele. Străzile erau mai drepte decât într-un oraş care se dezvoltase în mod firesc, dar cei mai mulţi dintre oamenii pe care-i vedea nu erau soldaţi.

Trecură pe lângă taverne, pe lângă pieţe în aer liber, pe lângă prăvălii şi pe lângă clădiri înalte, care cu siguranţă adăposteau cel puţin câte zece familii. Multe străzi erau pline de oameni. Locul nu avea diversitatea Kharbranthului şi nu era la fel de vibrant, dar construcţiile erau din lemn masiv şi din piatră şi se înălţau unele lipite de altele, ca să se susţină.

— Acoperişuri rotunjite, spuse Shallan.

— Inginerii mei spun că aşa fac mai bine faţă furtunilor, răspunse Sebarial cu mândrie. Iar clădirile au colţuri şi laturi rotunjite.

— Şi ce de oameni!

— Aproape toţi locuiesc aici permanent. Am cea mai completă forţă de croitori, meşteşugari şi bucătari din toate taberele de război. Şi am început deja lucrul în mai multe manufacturi – pânzeturi, pantofi, vase de lut, fabric tot felul de lucruri. Tot eu deţin şi suflătorii de sticlă.

Shallan se întoarse din nou spre el. Mândria care i se simţea în glas nu se potrivea deloc cu ceea ce scrisese Jasnah despre el. Fireşte că, în cea mai mare parte, notiţele şi cunoştinţele ei despre înalţii prinţi erau urmarea rarelor vizite pe Câmpiile Sfărâmate, dar niciuna nu fusese recentă.

— Din câte am auzit, spuse Shallan, armata ta are cele mai puţine izbânzi în lupta împotriva parshendilor.

În ochii lui apăru o sclipire.

— Alţii aleargă după câştiguri rapide, adunând inimi-nestemată, dar pe ce îşi cheltuiesc banii? Din fabricile mele de pânzeturi vor ieşi curând uniforme mai ieftine decât cele aduse de negustori din alte părţi, iar roadele pământului lucrat de oamenii mei vor fi o hrană mult mai variată decât cea obţinută prin Animmodelare. Cultiv şi lavis, şi tallew, ca să nu mai vorbesc de crescătoriile de porci.

— Ţipar viclean, spuse Shallan. În timp ce alţii luptă în război, tu te îmbogăţeşti fabricând de toate.

— A trebuit să fiu prudent, mărturisi Înaltul Prinţ aplecându-se spre ea. N-am vrut să-şi dea ceilalţi seama ce fac de la bun început.

— Ingenios, comentă Shallan. Dar de ce îmi spui mie?

— Dacă o să faci parte dintre condeierele mele, sunt lucruri pe care o să le vezi şi singură. În plus, nu mai trebuie să păstrez secretul. Manufacturile mele sunt deja în producţie, iar armata mea asaltează cel mult un platou pe lună. Trebuie să-i plătesc amenzi lui Dalinar fiindcă nu ies la atac şi îl silesc să-i trimită pe alţii, dar merită. Oricum, înalţii prinţi mai ageri la minte şi-au dat deja seama ce fac. Ceilalţi mă cred pur şi simplu un ţicnit trândav.

— Deci nu eşti un ţicnit trândav?

— Bineînţeles că sunt! exclamă el. Lupta e o muncă prea grea. În plus, soldaţii mor, iar eu trebuie să le hrănesc familiile. E cu desăvârşire inutil, zise el şi se uită pe fereastră. Am descoperit secretul ăsta acum trei ani. Toată lumea venea aici, dar nimeni nu vedea locul ăsta ca pe o aşezare permanentă – în

ciuda valorii acestor inimi-nestemată, care ne asigură că Alethkarul va fi întotdeauna prezent aici…

Zâmbi.

Trăsura trase în sfârşit în faţa unei case stil conac, înconjurată de clădiri mai înalte, de tipul celor locuite de mai multe familii. Curtea conacului era plină cu coajă-de-piatră ornamentală, dar exista şi o alee pentru trăsuri, pavată cu lespezi de piatră, şi se găsise loc chiar şi pentru câţiva copaci. Maiestuos, conacul nu era mare, dar avea o înfăţişare clasică, rafinată, cu coloane de-a lungul întregii faţade. Iar şirul de construcţii mai înalte din spate era un spărgător de vânt perfect.

— Probabil avem o cameră pentru tine, spuse Sebarial. Poate în pivniţă. S-ar părea că nu e niciodată loc destul pentru tot ce deţin. Mobilier complet pentru trei sufragerii. Pfui! De parcă o să invit vreodată pe cineva.

— Chiar nu-i apreciezi deloc pe ceilalţi, nu-i aşa?

— Îi urăsc. Însă mă străduiesc să urăsc pe toată lumea. În felul ăsta, nu risc să scap din vedere pe nimeni care o merită în mod deosebit. Oricum, am ajuns. Nu aştepta să te-ajut să cobori din trăsură.

Nici nu era nevoie, fiindcă un lacheu se apropie în grabă şi o susţinu pe Shallan când păşi pe treptele de piatră de lângă alee. Altul se duse la Sebarial, care îl înjură, dar îi acceptă ajutorul.

O femeie scundă, într-o rochie frumoasă, stătea pe treptele conacului, cu mâinile în şolduri. Avea păr negru, buclat. Era din nordul Alethkarului?

— Ah! exclamă Sebarial, în timp ce se apropia de ea, alături de Shallan. Blestemul vieţii mele! Te rog, încearcă să nu râzi decât după ce ne despărţim. Sinele meu îmbătrânit şi fragil nu mai face faţă batjocurii.

Shallan îi aruncă o privire nedumerită.

Pe urmă femeia vorbi.

— Te rog, Turi, spune-mi că n-ai răpit-o.

„Nu, nu e nicidecum alethi”, se gândi Shallan încercând să recunoască accentul femeii. „Herdaziană.” O dovedeau şi unghiile ei, care păreau de piatră. Era ochi-întunecaţi, dar rochia ei superbă spunea că nu e servitoare.

Da, fireşte. Amanta.

— A insistat să vină cu mine, Palona, explică Sebarial urcând treptele. N-am putut s-o descurajez. Va trebui să-i dăm o

cameră, sau cam aşa ceva.

— Dar cine e?

— O străină, răspunse Sebarial. Când a spus că vrea să vină cu mine, bătrânul Dalinar a părut să se supere, aşa că am fost de acord, răspunse Sebarial, apoi şovăi o clipă. Cum spuneai că te cheamă?

— Shallan Davar, spuse ea înclinându-se în faţa Palonei.

O fi fost ochi-întunecaţi, dar ea părea să fie şefa în casa lui Sebarial.

Herdaziana ridică din sprânceană.

— E curtenitoare, ceea ce înseamnă că probabil n-o să se simtă bine aici. Sinceră să fiu, nu-mi vine să cred că ai adus acasă o fată oarecare doar ca să superi un Înalt Prinţ.

— Pfui! Femeie, faci din mine bărbatul cel mai ţinut sub papuc din tot Alethkarul...

— Nu ne aflăm în Alethkar.

— ...şi, ce furtunii, nici măcar nu suntem cununaţi!

— Nu mă mărit cu tine, aşa că nu mă mai ruga, spuse Palona încrucişându-şi braţele şi măsurând-o pe Shallan cu o privire meditativă. E mult prea tânără pentru tine.

Sebarial rânji.

— Am folosit deja replica asta. I-am trântit-o lui Ruthar. A fost încântător – a scuipat într-un asemenea hal încât l-ai fi putut lua drept furtună.

Palona zâmbi, apoi îi făcu semn să intre.

— Ai vin cu mirodenii în camera ta de lucru.

El se apropie agale de uşă.

— Mâncare?

— L-ai dat afară pe bucătar. Ţi-aduci aminte?

— A, da, aşa e. Ei, ai fi putut să găteşti tu.

— Aşa cum ai fi putut şi tu.

— Pfui! Nu eşti bună de nimic, femeie! Nu faci nimic altceva decât să-mi cheltuieşti banii. Oare de ce te suport?

— Pentru că mă iubeşti.

— Nu poate fi asta, zise Sebarial oprindu-se în faţa uşilor de la intrarea principală. Nu sunt în stare să iubesc. Sunt prea bădăran. Ei, fă ceva cu fata.

Intră în casă.

Palona îi făcu semn lui Shallan s-o urmeze.

— Ce s-a întâmplat de fapt, copilă?

— N-a spus niciun neadevăr, răspunse Shallan simţind că roşise. Dar n-a spus tot. M-a adus aici o căsătorie aranjată cu Adolin Kholin. M-am gândit că şederea în casa Înaltului Prinţ Kholin mi-ar fi restrâns prea mult libertatea, aşa că am căutat altă soluţie.

— Hm. Asta chiar îmi lasă impresia că Turi…

— Nu-mi mai spune aşa! strigă o voce din casă.

— …că idiotul a făcut o mutare politică înţeleaptă.

— Ei, spuse Shallan, într-un fel, chiar l-am terorizat ca să mă primească. Şi am dat de înţeles, în gura mare, că mi-a oferit o leafă generoasă.

— Prea generoasă! spuse vocea dinăuntru.

— Stă acolo, înăuntru, şi… trage cu urechea? întrebă Shallan.

— Se pricepe să stea la pândă, răspunse Palona. Ei, haide. Să te instalăm. Şi ai grijă să-mi spui cât ţi-a promis – fie şi numai fiindcă aşa ai dat de înţeles. Ca să am grijă să primeşti leafa aia.

Câţiva lachei descărcară din trăsură cuferele lui Shallan. Soldaţii ei încă nu sosiseră. Spera că nu dăduseră de niciun necaz. O urmă pe Palona în conacul al cărui interior se dovedi exact atât de clasic cum o sugera exteriorul. Marmură şi cristal din belşug. Statui cu ornamente din aur. O scară largă, cu trepte late, către un balcon de la etaj, de unde se vedea tot holul de la intrare. Shallan nu-l zări pe Înaltul Prinţ, nici stând la pândă, nici altfel.

Palona o conduse în nişte camere foarte frumoase din aripa de răsărit. Toate erau albe, bogat mobilate, cu pereţi şi podele de piatră tare, a cărei duritate era ascunsă sub mătasea draperiilor şi sub grosimea covoarelor. Un decor mai luxos decât merita ea.

„Cred că n-ar trebui să am impresia asta”, se gândi în timp ce Palona se uita în dulapuri, după prosoape şi lenjerie. „Sunt logodită cu un prinţ.”

Totuşi, mulţimea zorzoanelor îi aduse aminte de tatăl ei. De dantelele, bijuteriile şi mătăsurile pe care i le dăruise încercând s-o facă să uite de… vremurile trecute…

Clipi şi se întoarse spre Palona, care vorbea despre ceva.

— Iartă-mă, ce spuneai?

— Servitori, spuse Palona. Ai o cameristă?

— Nu, răspunse ea. Dar am optsprezece soldaţi şi cinci sclavi.

— Şi te vor ajuta ei să-ţi schimbi hainele?

Shallan roşi.

— Voiam să spun că mi-ar plăcea să-i găzduiţi şi pe ei, dacă poţi aranja asta.

— Pot, spuse Palona veselă. Probabil că le pot găsi şi ceva util de făcut. Presupun că nu vrei să fie plătiţi din leafa ta – nici ei, nici camerista pe care o să ţi-o găsesc. Mâncăm la al doilea clopot, la amiază şi la al zecelea clopot. Dacă vrei ceva la altă oră, cere la bucătărie. Bucătarul s-ar putea să te-njure, presupunând că de data asta izbutesc să-l aduc înapoi. Avem un bazin pentru furtună, aşa că de obicei e apă. Dacă o vrei caldă, pentru baie, băieţilor le trebuie cam o oră ca s-o încălzească.

— Apă la discreţie? spuse Shallan entuziasmată.

Văzuse aşa ceva pentru prima oară în Kharbranth.

— Cum am spus, bazin pentru furtună, repetă Palona şi arătă în sus. Fiecare mare furtună îl umple, iar forma lui separă cremul. După o mare furtună, nu folosi sistemul înainte de amiază, altminteri apa e maronie. Dar asta pare să te entuziasmeze prea din cale-afară.

— Scuzele mele, spuse Shallan. În Jah Keved n-avem astfel de lucruri.

— Bun venit în sânul civilizaţiei! Am încredere c-o să-ţi laşi la uşă bâta şi zdreanţa din jurul şalelor. Mă duc să-ţi caut o cameristă.

Dădu să plece.

— Palona?

— Da, copilă.

— Mulţumesc.

Palona zâmbi.

— Vânturile ştiu că nu eşti primul copil rătăcit pe care-l aduce acasă. Unii dintre noi au rămas aici până la urmă.

Plecă.

Shallan se aşeză pe patul moale şi alb, afundându-se aproape până la gât. Din ce fusese făcut? Din aer şi dorinţe? Era de-a dreptul luxos.

Bufnituri din salonul ei – salonul ei – îi dădură de veste că lacheii îi aduceau cuferele. Plecară câteva clipe mai târziu, închizând uşa. Pentru prima oară după o lungă vreme, Shallan descoperi că nu trebuia nici să lupte pentru supravieţuire, nici să se teamă c-o să fie ucisă de unul dintre oamenii cu care călătorea.

Aşa că adormi.

41
CICATRICE

Acest act de o mare mârşăvie a trecut dincolo de neruşinarea de care fuseseră socotite vinovate ordinele până atunci; fiindcă, de această dată, lupta s-a dovedit deosebit de aprigă, mulţi au fost de părere că fapta cu pricina nu putea fi nimic altceva decât trădare; şi, după retragerea cavalerilor, i-au atacat vreo două mii de oameni, nimicindu-i pe mulţi; însă asta a însemnat numai nouă din zece, iar despre acei unu din zece rămaşi se spune că nu au fugit, părăsindu-şi armele în voia sorţii, ci s-au folosit de un mare şiretlic, pe socoteala celorlalţi nouă.

Din *Cuvinte despre Lumină,* capitolul XXXVIII, pagina 20

Kaladin îşi puse degetele pe peretele spărturii în timp ce Podul Şaptesprezece se alinia în spatele lui. Spărturile îl înspăimântaseră când coborâse în ele pentru prima oară. Se temuse că ploile puternice ar fi putut stârni inundaţii neaşteptate în vreme ce oamenii lui adunau lucrurile morţilor. Fusese oarecum surprins fiindcă Gaz nu descoperise cum să trimită „din întâmplare” Podul Patru la corvoadă în spărturi tocmai în ziua unei mari furtuni.

Podul Patru îşi acceptase pedeapsa, luând spărturile în stăpânire. Kaladin, uluit, îşi dădu seama că, revenind acolo, jos, senzaţia de întoarcere acasă era mai puternică decât dacă ar fi ajuns în Vatra-de-Piatră şi la părinţii lui. Spărturile îi aparţineau.

— Flăcăii sunt *gata,* domnule, spuse Teft venind lângă el.

— Unde-ai fost azi-noapte? întrebă Kaladin uitându-se în sus, la crăpătura deschisă către cer.

— N-am fost de gardă, domnule, răspunse Teft. M-am dus să văd ce pot găsi în piaţă. Trebuie să raportez fiecare fleac pe care-l fac?

— Te-ai dus la piaţă în timpul unei mari furtuni? întrebă Kaladin.

— Poate că am pierdut puţin noţiunea timpului… răspunse Teft privind în gol.

Kaladin ar fi vrut să insiste, dar Teft avea dreptul la intimitate. „Nu mai sunt podari. Nu trebuie să-şi petreacă tot timpul împreună. Vor începe să aibă din nou viaţă personală.”

Voia să încurajeze asta. Dar ideea îl tulbura. Dacă nu ştia unde se afla fiecare în parte, cum putea fi sigur că erau în siguranţă?

Se întoarse să se uite la Podul Şaptesprezece – o adunătură pestriţă. Unii fuseseră sclavi, cumpăraţi pentru poduri. Alţii fuseseră condamnaţi pentru fărădelegile lor, deşi în armata lui Sadeas puteai ajunge podar ca pedeapsă pentru aproape orice făceai. Pentru datorii băneşti, pentru insultarea unui ofiţer, pentru încăierări.

— Voi, spuse Kaladin, sunteţi Podul Şaptesprezece, sub comanda sergentului Pitt. Nu sunteţi soldaţi. Purtaţi uniforme, dar încă nu le meritaţi. Sunteţi deghizaţi. O să schimbăm asta.

Oamenii se foiră şi se uitară în jur. Deşi Teft se ocupa de ei şi de celelalte echipe deja de câteva săptămâni, încă nu se considerau soldaţi. Atâta timp cât aşa stăteau lucrurile, aveau să-şi ţină suliţele în unghiuri bizare, să se uite cu lehamite în toate părţile când li se vorbea şi să se foiască în formaţie.

— Spărturile sunt ale mele, continuă Kaladin. Vă îngădui să faceţi instrucţie aici. Sergent Pitt!

— Da, domnule! răspunse Pitt luând poziţia de drepţi.

— Ai de lucrat cu o harababură soioasă de gunoaie aduse de furtună, dar am văzut şi mai rău de-atât.

— Mi-e greu să cred una ca asta, domnule!

— Să crezi, zise Kaladin cuprinzând cu privirea oamenii din faţa lui. Am fost în Podul Patru. Locotenent Teft, sunt ai tăi. Fă-i să transpire.

— Am înţeles, domnule, răspunse Teft.

Începu să dea ordine în timp ce Kaladin îşi luă suliţa şi se

îndepărtă de ei prin spărtură. Pregătirea celor douăzeci de echipe avea să meargă încet, dar cel puţin Teft izbutise să instruiască sergenţii aşa cum se cuvenea. Cu voia Heralzilor, aceeaşi metodă de instrucţie putea da roade şi pentru soldaţii de rând.

Kaladin ar fi vrut să poată explica, chiar şi pentru sine însuşi, de ce se zbuciuma atât, îngrijorat, ca să facă soldaţi din podari. Avea senzaţia că aleargă către ceva. Dar nu ştia către ce. Inscripţia de pe perete… Furtuni, îl nelinişte a. Treizeci şi şapte de zile.

Trecu pe lângă Syl, care stătea pe o frunză de floare-creaţă crescută în zid. Frunza se retrase la apropierea lui Kaladin. Sprena nu observă şi rămase aşezată în aer.

— Ce vrei de fapt, Kaladin? întrebă ea.

— Să-mi ţin oamenii în viaţă, răspunse el fără să stea pe gânduri.

— Nu, îl contrazise ea, asta *voiai.*

— Vrei să zici că acum nu mai vreau să-i ştiu în siguranţă?

Ea îi alunecă pe umăr, mişcându-se de parcă ar fi purtat-o o adiere. Îşi încrucişă picioarele şi se aşeză ca o doamnă, cu fusta unduindu-i în ritmul paşilor lui Kaladin.

— La Podul Patru, ai făcut tot ce ţi-a stat în puteri ca să-i salvezi. Ei bine, sunt salvaţi. Nu poţi umbla de colo-colo, protejând pe toată lumea, ca un… ăăă… Ca un…

— Kurl tată, care veghează asupra ouălor sale?

— Întocmai! aprobă Syl, apoi şovăi. Ce e un kurl?

— Un crustaceu, cam cât un toporcopoi mic. Arată de parcă s-ar fi născut dintr-un crab şi o broască-ţestoasă.

— Ooooo… Vreau să văd unul!

— Nu trăiesc aici.

Kaladin mergea privind drept înainte, aşa că Syl îl înghionti în gât până când se uită la ea. Pe urmă îşi dădu ochii peste cap, exagerând gestul.

— Prin urmare, recunoşti că oamenii tăi sunt în siguranţă, mai mult decât alţii şi mai mult decât până acum. Asta înseamnă că, de fapt, nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce vrei?

Trecură pe lângă mormane de oase şi de lemne pe care crescuse muşchi. Un morman era plin de putredosprenii şi viaţăsprenii care se roteau unii în jurul altora, firicele roşii şi verzi lucind printre lujerii care răsăriseră din grămada de

moarte.

— Vreau să-l înfrâng pe asasin, spuse Kaladin, surprins de vehemenţa propriei dorinţe.

— De ce?

— Fiindcă treaba mea e să-l apăr pe Dalinar.

Syl clătină din cap.

— Nu ăsta e motivul.

— Serios? Crezi c-ai început să citeşti chiar atât de bine intenţiile oamenilor?

— Nu pe ale tuturor oamenilor. Doar pe ale tale.

Kaladin mormăi, ocolind cu grijă o baltă. Nu voia să-şi petreacă restul zilei în cizme îmbibate cu apă. Cele noi nu-l fereau de umezeală aşa cum ar fi trebuit.

— Poate, spuse. Vreau să-l înfrâng pe asasin fiindcă toate mi s-au întâmplat din vina lui. Dacă nu l-ar fi omorât pe Gavilar, Tien n-ar fi fost luat la oaste, iar eu nu l-aş fi urmat. Tien n-ar fi murit.

— Şi crezi că Roshone n-ar fi găsit altă cale de a se răzbuna pe tatăl tău?

Roshone era lordul oraşului din Alethkar în care locuise Kaladin. Înrolarea lui Tien în armată fusese o răzbunare meschină, un mod de a-l pedepsi pe tatăl lui Kaladin pentru că nu era un chirurg destul de bun ca să-i salveze fiul.

— Probabil că ar fi făcut altceva, recunoscu Kaladin. Totuşi, asasinul ăla merită să moară.

Îi auzi pe ceilalţi înainte de-a ajunge la ei, căci glasurile stârneau ecouri în cavernosul fund al spărturii.

— Încerc să vă explic, spunea cineva, că nimeni nu pare să pună întrebarea potrivită.

Era vocea lui Sigzil, cu puternicul lui accent azish.

— Îi numim pe parshendi sălbatici şi toată lumea spune că nu mai văzuseră oameni înainte de a se întâlni cu expediţia alethi. Dacă e adevărat, de ce-au adus un asasin shin? Unul în stare să Undeunească.

Kaladin păşi în lumina sferelor împrăştiate de ceilalţi pe solul care, de când nu-l mai văzuse, fusese curăţat de rămăşiţe şi sfărâmături. Sigzil, Pietroi şi Lopen stăteau pe bolovani, aşteptându-l.

— Sugerezi că Asasinul în Alb n-a fost niciodată în slujba parshendilor? întrebă el. Sau că parshendii au minţit, că n-au

fost atât de izolaţi cum au pretins?

— Nu sugerez nimic, răspunse Sigzil întorcându-se spre el. Stăpânul meu m-a învăţat să pun întrebări, aşa că asta fac. În toată povestea asta, ceva nu are sens. Shinii nu suportă deloc străinii. Îşi părăsesc rar ţinutul şi nu-i găseşti niciodată în solda cuiva, ca mercenari. Iar acum ăsta a plecat în lume să ucidă regi? Cu o Cristalsabie? Încă mai e în slujba parshendilor? Dacă da, de ce au aşteptat atât de mult înainte să-l trimită din nou să ne atace?

— Are vreo importanţă cine-l plăteşte? întrebă Kaladin absorbind Lumină de Furtună.

— Bineînţeles.

— De ce?

— Pentru că ridică un semn de întrebare, spuse Sigzil, părând ofensat. În plus, dacă aflăm pentru cine lucrează, am putea găsi un indiciu în privinţa scopului lor şi, aflând ce urmăresc, ne-ar putea fi mai uşor să-l înfrângem.

Kaladin zâmbi şi încercă să alerge în susul peretelui.

Oftă după ce căzu lat pe spate.

Capul lui Pietroi se aplecă spre el.

— E amuzant să priveşti, spuse. Dar eşti sigur că aşa ceva e cu putinţă?

— Asasinul a mers pe tavan, răspunse Kaladin.

— Eşti sigur că n-a făcut exact ce-am făcut şi noi? întrebă Sigzil neîncrezător. Că nu s-a folosit de Lumina de Furtunii ca să lipească obiecte unul de altul? Ar fi putut să împroaşte tavanul cu Lumină de Furtună, apoi să sară şi să se lipească de el.

— Nu, răspunse Kaladin, cu Lumina de Furtună scăpându-i printre buze. A sărit şi a aterizat pe tavan. Pe urmă a alergat în josul peretelui şi, cumva, l-a trimis pe Adolin în sus. Prinţul nu s-a lipit de tavan, a căzut spre tavan, explică el şi îşi privi Lumina de Furtună înălţându-se în aer şi împrăştiindu-se. Iar la sfârşit, asasinul… a fugit luându-şi zborul.

— Ha! exclamă Lopen, cocoţat pe bolovanul lui. Ştiam eu. Când o să ne lămurim cum merg lucrurile, regele întregului Herdaz o să-mi spună: „Lopen, străluceşti şi e impresionant. Dar poţi şi să zbori. De aceea îţi îngădui să te însori cu fiica mea”.

— Regele Herdazului n-are nicio fiică, spuse Sigzil.

— Nu are? Am trăit toată viaţa în minciună!

— Nu cunoşti familia regală din ţara ta? întrebă Kaladin

ridicându-se în capul oaselor.
— Gon, n-am mai dat prin Herdaz de când eram prunc. În ziua de azi, în Alethkar şi în Jah Keved sunt tot atât de mulţi herdazieni ca în ţara noastră. Pâlpâi-mi-ar scânteile, eu sunt practic alethi! Doar că nu la fel de înalt şi de ţâfnos ca alţii.
Pietroi îi întinse lui Kaladin o mână şi îl ajută să se ridice în picioare. Syl îşi găsise un loc pe perete.
— Ştii cum se face treaba asta? o întrebă Kaladin.
Ea clătină din cap.
— Dar asasinul e un Vântalergător, zise Kaladin.
— Ştiu şi eu? răspunse ea. Ceva ca tine? Oare?
Şi ridică din umeri.
Sigzil urmări privirea lui Kaladin.
— Tare-aş vrea să-l pot vedea şi eu, murmură. Ar fi… Ah! exclamă el şi făcu un salt înapoi, arătând cu degetul. Are înfăţişare omenească, doar că e mititel!
Kaladin se uită la Syl ridicând din sprânceană.
— Mi-e simpatic, spuse ea. Dar ştii, Sigzil, sunt mititică, nu mititel, mulţumesc.
— Sprenii pot fi de parte bărbătească sau femeiască? întrebă azishul uluit.
— Bineînţeles. Deşi, practic, probabil are legătură cu modul în care ne văd oamenii. Ţine de personificarea forţelor naturii sau de vreo aiureală de acelaşi soi.
— Şi asta nu te deranjează? o întrebă Kaladin. Faptul că ai putea fi creaţia percepţiei omeneşti?
— Tu eşti creaţia părinţilor tăi. Cui îi pasă cum ne-am născut? Pot să gândesc. Mi-e de-ajuns.
Zâmbi şmechereşte, apoi coborî brusc, repezindu-se, ca o panglică de lumină, spre Sigzil, care, uluit, se aşezase pe un bolovan. I se opri chiar în faţa ochilor, îşi reluă înfăţişarea de femeie, se aplecă şi-şi schimbă chipul, ca să semene leit cu al lui.
— Ah! strigă el din nou, ridicându-se şi trăgându-se înapoi, ceea ce o făcu să chicotească şi să-şi recapete propriile trăsături.
Sigzil se uită la Kaladin.
— Vorbeşte… Vorbeşte ca o persoană adevărată, bolborosi el şi-şi duse o mână la cap. Poveştile spun că Veghetoarea Nopţii ar fi în stare de aşa ceva… Spren puternic! Spren colosal!

— Spune că sunt colosală? zise Syl lăsându-şi capul pe umăr. Nu ştiu ce să cred despre asta.

— Sigzil, întrebă Kaladin, Vântalergătorii puteau să zboare?

Azishul se aşeză din nou, cu grijă, continuând să se holbeze la Syl.

— Nu ştiu mare lucru despre poveşti şi mituri, răspunse el. N-am învăţat decât să vorbesc despre locuri diferite, astfel încât lumea să pară mai mică şi s-ajut oamenii să se înţeleagă unii pe alţii. Am auzit legende care vorbesc despre oameni dansând pe nori, dar cine poate spune ce e fantezie şi ce e realitate în nişte istorisiri atât de vechi?

— Trebuie să lămurim lucrurile astea, insistă Kaladin. Asasinul o să se-ntoarcă.

— Atunci mai sari pe perete, îl îndemnă Pietroi. N-o să râd decât foarte puţin.

Se aşeză şi el pe un bolovan şi luă de pe pământ un crab mic. Îl cercetă cu privirea, apoi şi-l aruncă în gură şi începu să-l mestece.

— Pfui! făcu Sigzil.

— E gustos, spuse Pietroi cu gura plină. Dar e şi mai bun cu sare şi ulei.

Kaladin se uită la perete, apoi închise ochii şi absorbi mai multă Lumină de Furtună. O simţi în trup, izbindu-i în vene şi artere din interiorul lor, încercând să scape. Îndemnându-l să treacă la fapte. Să sară, să se mişte, să facă orice.

— Prin urmare, le spuse Sigzil celorlalţi, presupunem că Asasinul în Alb e cel care a şubrezit balustrada de la balconul regelui?

— Neah! răspunse Pietroi. De ce? Putea să-l ucidă mult mai uşor.

— Mda, încuviinţă Lopen. Poate că de balustradă s-a ocupat unul dintre înalţii prinţi.

Kaladin deschise ochii şi îşi privi braţul, perfect întins către peretele spărturii, cu palma lipită de el. Lumina de Furtună i se înălţa din piele. Se răsucea în fuioare şi se pierdea în aer.

Pietroi dădu din cap.

— Toţi înalţii prinţi vor să-l vadă mort pe rege, deşi nu scot o vorbă despre asta. Omul care-a şubrezit balustrada trebuie să fi fost trimis de unul dintre ei.

— Şi cum a ajuns pe balcon? întrebă Sigzil. Trebuie să-i fi luat

ceva timp ca să taie balustrada. Era de metal. Doar dacă nu cumva... Cât de netedă era tăietura, Kaladin?

Kaladin îşi miji ochii, uitându-se cum se înălţa Lumina de Furtună. Era energie în stare brută. Nu. Energie nu părea cuvântul potrivit. Era forţă, aidoma Undelor care guvernau Universul. Făceau focul să ardă, pietrele să cadă, lumina să strălucească. Fuioarele acelea erau Unde reduse la esenţă.

Putea folosi forţa. O putea folosi ca să...

— Kal?

Auzi vocea lui Sigzil, dar părea să vină de foarte departe. Ca un zumzet fără nicio importanţă.

— Cât de netedă era tăietura balustradei? E posibil să fi folosit o Cristalsabie?

Vocea se stinse. Pentru o clipă, Kaladin avu impresia că vede umbre ale unei lumi care nu exista, umbre ale unui alt loc. Şi, în locul acela, un cer îndepărtat, cu soarele captiv parcă într-un coridor de nori.

„Acolo."

Făcu să fie în jos direcţia în care se afla peretele. Acesta se întoarse cu susul în jos.

Brusc, braţul întins deveni singurul lucru care îl susţinea. Căzu către perete, protestând cu un mârâit. În mintea lui, tot ce-l înconjura se suci, prăbuşindu-se, dar perspectiva din care privea era stranie. Se grăbi să se ridice şi descoperi că stătea pe perete.

Se retrase câţiva paşi, mergând în susul spărturii. Pentru el, peretele era solul, iar cei trei podari rămăseseră pe adevăratul sol, care părea perete.

„Treaba asta începe să mă năucească", se gândi.

— Hait! exclamă Lopen ridicându-se entuziasmat. Ei bine, toată povestea asta chiar o să fie amuzantă! Aleargă în susul peretelui, gancho!

Kaladin şovăi, apoi se întoarse şi o luă la fugă. I se părea că se află într-o peşteră, cu cei doi pereţi ai spărturii ca parte de jos şi de sus. Şi golul dintre aceşti doi pereţi se micşora treptat, pe măsură ce înainta spre cer.

Îşi simţi valul de Lumină de Furtună din trup şi zâmbi. Syl îl însoţea râzând. Cu cât se apropiau mai mult de vârf, cu atât mai mult se îngusta spărtura. Kaladin încetini, apoi se opri. Syl se repezi înaintea lui şi ţâşni ca din gura unei peşteri. Se învârti ca

o panglică de lumină.
— Haide! îi strigă. Ieşi pe platou! La soare!
— Acolo, sus, simt cercetaşi, în căutare de inimi-nestemată.
— Ieşi oricum. Nu te mai ascunde, Kaladin. *Trăieşte!*
Jos, Lopen şi Pietroi chiuiau entuziasmaţi. Kaladin se uită afară, către cerul albastru.
— Trebuie să ştiu, şopti.
— Să ştii?
— M-ai întrebat de ce îl apăr pe Dalinar. Trebuie să ştiu dacă e într-adevăr ceea ce pare, Syl. Trebuie să ştiu dacă unul dintre ei se ridică la înălţimea reputaţiei sale. Asta o să-mi spună dacă…
— Ce-o să-ţi spună? întrebă ea, devenind imaginea unei femei obişnuite, care stătea pe perete, alături de el. Era aproape de înălţimea lui şi rochia i se pierdea în ceaţă. Ce-o să-ţi spună?
— Dacă mai există onoare, şopti Kaladin.
— A murit, răspunse Syl. Dar trăieşte în oameni. Şi în mine.
Kaladin se încruntă.
— Dalinar Kholin e un om bun, continuă Syl.
— E prieten cu Amaram. În sufletul lui, ar putea fi la fel.
— Nu crezi asta.
— Trebuie să ştiu, Syl, spuse el înaintând un pas.
Încercă s-o prindă de braţ, ca pe un om, dar era prea lipsită de substanţă. Mâna îi trecu prin ea.
— Nu e de-ajuns să cred. Trebuie să ştiu. M-ai întrebat ce vreau. Ei bine, asta vreau. Să ştiu dacă Dalinar e demn de încredere. Şi dacă e…
Arătă cu o mişcare a capului către lumina zilei din afara spărturii.
— Dacă e, o să-i spun ce pot să fac. Prefer să cred că există un ochi-luminoşi care n-o să încerce să-mi ia tot ce am. Aşa cum a încercat Roshone. Sau Amaram. Sau Sadeas.
— Şi ai nevoie de asta?
— Ţi-am spus că am fost zdrobit, Syl.
— Nu. Ai fost preschimbat. E un lucru care li se poate întâmpla oamenilor.
— Altora li se poate întâmpla, spuse el pipăindu-şi cicatricele de pe frunte. Pe astea de ce nu mi le vindecă niciodată Lumina de Furtună? Încă nu ştiu totul despre mine. Dar o să-l apăr pe Dalinar Kholin din toate puterile. O să aflu cine e, cine e cu adevărat. Pe urmă, poate… poate c-o să îi dau Cavalerii Radianţi

pe care şi-i doreşte atât de mult.

— Şi Amaram? Cu el cum rămâne?

Durere. Tien.

— Pe el o să-l omor.

— Kaladin, spuse sprena împreunându-şi mâinile, nu lăsa asta să te distrugă.

— N-are cum, răspunse el în timp ce i se termina Lumina de Furtună, iar haina şi părul începură să-i atârne către pământ. Amaram a avut deja grijă s-o facă.

Pământul de sub el îşi recăpătă puterea de atracţie şi Kaladin căzu pe spate, îndepărtându-se de Syl. Absorbi Lumină de Furtună şi se răsuci în aer, simţind cum venele prind viaţă din nou şi se lărgesc. Ajunse jos atingând solul mai întâi cu picioarele, într-o răbufnire de energie şi de Lumină.

Ceilalţi păstrară tăcerea câteva clipe, cât se ridică.

— A fost o coborâre foarte rapidă, spuse Pietroi. Ha! Dar n-ai căzut pe burtă, aşa cum ar fi fost amuzant, prin urmare nu primeşti decât aplauze vlăguite.

Şi începu să aplaude. Într-adevăr fără vlagă. Însă Lopen îl ovaţionă, iar Sigzil dădu din cap, zâmbind larg.

Kaladin pufni şi înşfăcă un burduf cu apă.

— Balustrada de la balconul regelui a fost tăiată cu o Cristalsabie, Sigzil, zise el şi bău din burduf. Şi nu, nici vorbă de Asasinul în Alb. A fost o tentativă prea grosolană.

Sigzil dădu din cap.

— Mai mult decât atât, continuă Kaladin, probabil că balustrada a fost tăiată după încetarea furtunii din noaptea aia. Altminteri, vântul ar fi deformat-o. Aşa că omul nostru, un Cristalpurtător, a ajuns cumva pe balcon după furtună.

Lopen clătină din cap, prinzând burduful aruncat de Kaladin.

— Ar trebui să credem că un Cristalpurtător din tabără s-a furişat în palat şi a ajuns pe balcon, gon? Şi nu l-a văzut nimeni?

— Ar mai fi putut şi altcineva să facă aşa ceva? întrebă Pietroi, arătând spre perete. Să urce de parcă s-ar plimba?

— Mă îndoiesc, răspunse Kaladin.

— O frânghie, zise Sigzil.

Ceilalţi se uitară la el.

— Dacă aş vrea să strecor un Cristalpurtător înăuntru, aş mitui un servitor ca să-i arunce o frânghie, spuse Sigzil şi ridică din umeri. Putea fi dusă în balcon foarte simplu, probabil

înfăşurată în jurul trupului servitorului, pe sub haine. Făptaşul şi, poate, nişte prieteni de-ai lui ar fi putut să urce, să taie balustrada şi să sfărâme mortarul, apoi să coboare. După care complicele ar fi tăiat frânghia şi s-ar fi întors înăuntru.

Kaladin dădu încet din cap.

— Atunci, spuse Pietroi, aflăm cine a fost pe balcon după furtună şi ştim cine e complicele. Simplu! Ha! Sigzil, poate că pe tine nu te-a prostit aerul de prisos. Nu. Probabil doar foarte puţin.

Kaladin se nelinişti. După ce se terminase furtuna şi înainte de căderea de care scăpase regele, pe balcon se aflase Moash.

— O să pun întrebări, zise Sigzil ridicându-se.

— Nu, se grăbi Kaladin să-l oprească. O s-o fac eu. Nu spuneţi nimic din toate astea nimănui altcuiva. Vreau să văd ce izbutesc să aflu.

— Bine, răspunse Sigzil, apoi arătă spre perete cu o înclinare a capului. Poţi s-o mai faci o dată?

— Alte experimentări? oftă Kaladin.

— Avem timp, spuse Sigzil. În plus, cred că Pietroi vrea să te vadă căzând pe burtă.

— Bine. Dar o să secătuiesc câteva dintre sferele astea pe care le folosiţi ca lămpi, zise Kaladin şi se uită la grămăjoarele de sfere de pe solul prea curat. Apropo, de ce aţi curăţat locul ăsta?

— L-am curăţat? se miră Sigzil.

— Da, zise Kaladin. Nu e nevoie să îndepărtaţi rămăşiţele, chiar dacă nu sunt decât schelete. E…

Sigzil luă o sferă şi o ridică spre perete, luminând ceva care îi scăpase lui Kaladin până atunci. Dâre adânci marcau locurile de unde fusese jupuit muşchiul şi piatra era zgâriată.

Un demon al spărturilor. Una dintre acele carapace-mari trecuse pe acolo şi trupul său masiv răzuise totul.

— Nu credeam c-ajung atât de aproape de taberele de război, spuse Kaladin. Poate că, pentru orice eventualitate, o vreme n-ar mai trebui să facem instrucţie aici cu flăcăii.

Ceilalţi dădură din cap.

— A plecat, spuse Pietroi. Altminteri ne-ar fi mâncat până acum. E limpede. Aşa că înapoi la antrenament.

Kaladin încuviinţă cu un gest, deşi brazdele din muşchiul pereţilor continuară să-i bântuie gândurile în timp ce exersa.

Câteva ore mai târziu, conducea pe drumul de întoarcere către barăci un grup de podari obosiţi. Aşa istoviţi cum arătau, oamenii de la Podul Şaptesprezece părea mult mai plini de viaţă decât înainte să coboare în spărtură. Îşi îndreptară şi mai mult spatele când se văzură lângă baraca lor, unde un ucenic de-al lui Pietroi le pregătea o oală mare cu tocană.

Se întunecase deja când Kaladin şi Teft ajunseră la baraca Podului Patru. Acolo tocana era în grija unui alt ucenic, iar Pietroi – care ajunsese cu puţin înaintea lui Kaladin – gusta şi critica. Shen trecu în spatele lui, unde începu stivuirea castroanelor.

Ceva nu era în ordine.

Kaladin se opri la marginea cercului de lumină aruncat de vatră şi Teft încremeni lângă el.

— Ceva nu e la locul lui, spuse.

— Da, încuviinţă Kaladin privindu-şi oamenii pe rând.

Se îngrămădeau toţi de aceeaşi parte a focului, unii aşezaţi, iar alţii în picioare. Unii râdeau forţat, în poziţii care le trădau nervozitatea. Când pregăteşti oameni pentru război, încep să ia poziţii de luptă ori de câte ori nu se simt în largul lor. Ceva aflat de cealaltă parte a focului era o ameninţare.

Kaladin păşi în lumină şi văzu că acolo era aşezat un bărbat într-o uniformă frumoasă, cu mâinile atârnându-i pe lângă trup şi cu capul în jos. Renarin Kholin. Se legăna încet, înainte şi înapoi, într-un mod bizar, fixând pământul cu privirea.

Kaladin se linişti.

— Luminlordul meu, spuse apropiindu-se de el. Ai nevoie de ceva?

Renarin se grăbi să se ridice în picioare şi îl salută.

— Aş vrea să servesc sub comanda ta, domnule.

În sinea lui, Kaladin gemu.

— Hai să ne îndepărtăm de foc şi să stăm de vorbă, Luminlordul meu.

Îl luă uşor de braţ şi îl conduse departe de urechile celorlalţi.

— Domnule, începu Renarin cu voce scăzută, vreau…

— N-ar trebui să-mi spui domnule, şopti Kaladin. Eşti ochi-luminoşi. Furtuni, eşti fiul celui mai puternic om din partea de

răsărit a Rosharului.

— Vreau să fac parte din Podul Patru, spuse Renarin.

Kaladin îşi frecă fruntea. Cât fusese sclav avusese necazuri mult mai mari, uitase ce dureri de cap putea să-ţi dea un ochi-luminoşi încăpăţânat. Cândva crezuse că auzise cele mai stranii dintre pretenţiile lor ridicole. Se părea că se înşelase.

— Nu poţi face parte din Podul Patru. Suntem gărzile de corp ale familiei tale. Ce-o să faci? O să-ţi fii propria gardă?

— N-o să vă fiu o povară, domnule. O să-mi dau toată silinţa.

— De asta nu mă îndoiesc, Renarin. Spune-mi, de ce vrei să faci parte din Podul Patru?

— Tatăl şi fratele meu, răspunse Renarin încet, ţinându-şi faţa în umbră, sunt luptători. Soldaţi. Eu nu sunt. Dacă n-ai remarcat, îţi spun că eu nu sunt.

— Ştiu. Ceva legat de…

— O boală. Am o slăbiciune a sângelui.

— Lumea descrie astfel diferite suferinţe.

— Sunt epileptic. Asta înseamnă…

— Da, da. E idiopatică sau simptomatică?

Renarin rămase absolut nemişcat în întuneric.

— Ăăă…

— A fost provocată de vreo lovitură la cap, îl întrebă Kaladin, sau a apărut din senin, fără niciun motiv?

— O am de mic copil.

— Cât de grave sunt crizele?

— Nu sunt grave deloc, se grăbi Renarin să răspundă. Nu e atât de rău cum se spune. Nu mă prăbuşesc la pământ şi nu fac spume la gură, cum crede toată lumea. Îmi zvâcneşte braţul de câteva ori sau îmi tremură muşchii, fără niciun control, câteva clipe.

— Îţi păstrezi cunoştinţa?

— Da.

— Probabil e mioclonie, zise Kaladin. Ţi-au dat să mesteci frunză-amară?

— Păi… Da. Nu ştiu dacă ajută. Zvâcnirea muşchilor nu e singura problemă. De multe ori, când se întâmplă, mă simt foarte slăbit. Rămân fără vlagă mai ales de-a lungul unei părţi a corpului.

— Hm! Presupun că ar putea avea legătură cu crizele. Ţi s-a întâmplat vreodată să-ţi rămână muşchii destinşi timp

îndelungat, de pildă să nu poţi zâmbi cu o parte a feţei?

— Nu. Cum de ştii toate astea? Nu eşti soldat?

— Ştiu câte ceva despre medicina de teren.

— Medicină de teren… pentru epilepsie?

Kaladin tuşi în căuşul palmei.

— Ei, îmi dau seama de ce nu vor să te lase să lupţi. Am văzut oameni cu răni care provoacă suferinţe asemănătoare, iar chirurgii i-au scos întotdeauna din oaste. Nu e nicio ruşine să nu fii potrivit pentru meseria armelor, Luminlordul meu. Nu toţi bărbaţii trebuie să meargă la război.

— Fireşte, încuviinţă Renarin cu amărăciune. Toată lumea îmi spune asta. Şi pe urmă pleacă toţi la luptă. Ardenţii pretind că orice Chemare e importantă, dar ce spun ei despre viaţa de apoi? Că e un mare război de recucerire a Palatelor Împăcării. Că, în următoarea viaţă, cei mai buni soldaţi din viaţa asta sunt onoraţi.

— Dacă viaţa de apoi chiar e un mare război, spuse Kaladin, prefer s-ajung în Infern. Măcar acolo poate-o să izbutesc să pun geană pe geană. Oricum, tu nu eşti soldat.

— Dar vreau să fiu.

— Luminlordul meu…

— Nu trebuie să mă pui să fac nimic important, zise Renarin. Am venit la tine în loc să mă duc la alt batalion fiindcă, dintre oamenii tăi, cei mai mulţi îşi petrec timpul patrulând. Dacă merg în patrulare, nu voi fi în cine ştie ce pericol, iar crizele mele nu vor face rău nimănui. Dar măcar pot să văd, să simt cum e.

— Eu…

Renarin se grăbi să continue. Kaladin nu-l mai auzise niciodată pe acel tânăr, de obicei tăcut, turuind atât de multe cuvinte unele după altele.

— O să-ţi ascult ordinele. Tratează-mă ca pe orice recrut nou. Când mă aflu aici, nu sunt nici fiul unui prinţ, nici ochi-luminoşi. Nu sunt decât un alt soldat. Te rog. Vreau să fac parte din batalion. Când era Adolin foarte tânăr, tata l-a trimis două luni într-un pluton de suliţaşi.

— Serios? întrebă Kaladin, cu adevărat surprins.

— Tata spune că orice ofiţer trebuie să intre o vreme în pielea oamenilor săi, răspunse Renarin. Acum am cristale. O să merg la război, dar n-am simţit niciodată cum e să fii soldat. Cred că aici, la Podul Patru, pot ajunge cel mai aproape de ceea ce e un

oştean. Te rog!
Kaladin îşi încrucişă braţele şi îl cercetă cu privirea. Părea neliniştit. Foarte neliniştit. Îşi încleştase pumnii, însă Kaladin nu văzu cutiuţa pe care o întorcea de obicei pe toate părţile când avea emoţii. Începuse să respire adânc, dar îşi ţinea fălcile încleştate şi se uita drept înainte.
Ideea de a veni la Kaladin pentru a-l ruga ceea ce-l rugase îl înspăimânta dintr-un anumit motiv. Şi totuşi o făcuse. Ce altceva puteai să-i mai ceri?
„Chiar mă gândesc să iau în considerare aşa ceva?” Părea absurd. Totuşi, una dintre însărcinările lui era să-l apere pe Renarin. Dacă izbutea să-l înveţe cum să se apere singur, l-ar fi ajutat considerabil să supravieţuiască unor încercări de asasinat.
— Probabil ar trebui să subliniez că-ţi va fi mult mai uşor să mă protejezi dacă-mi petrec timpul făcând instrucţie alături de oamenii tăi. Nu ai destul de mulţi, domnule. Ar trebui să se bucure dacă printre cei pe care trebuie să-i aperi se numără o persoană în minus. N-o să plec de aici decât în zilele în care mă învaţă maestrul-spadasin Zahel cum să-mi folosesc cristalele.
Kaladin oftă.
— Chiar vrei să fii soldat?
— Da, domnule!
— Atunci ia castroanele murdare de tocană şi spală-le, îi ordonă Kaladin arătând cu degetul. Pe urmă ajută-l pe Pietroi să-şi cureţe cazanul şi să-şi pună la loc ustensilele pentru gătit.
— Da, domnule! răspunse Renarin cu un entuziasm pe care Kaladin nu-l mai întâlnise niciodată la cineva însărcinat cu o asemenea corvoadă.
Tânărul prinţ se îndepărtă în grabă şi, încântat până peste poate, începu să adune castroanele.
Kaladin îşi încrucişă braţele la piept şi se sprijini de peretele barăcii. Oamenii nu ştiau cum să se poarte cu Renarin. Îi întindeau castroanele lor încă pe jumătate pline ca să-i facă plăcere şi, la apropierea lui, conversaţiile amuţeau. Dar şi în preajma lui Shen fuseseră neliniştiţi şi, în cele din urmă, ajunseseră să-l accepte. Erau în stare să facă acelaşi lucru pentru un ochi-luminoşi?
Moash refuzase să-i dea castronul lui Renarin. Şi-l spălase singur, aşa cum erau cu toţii obişnuiţi să facă. Odată ce termină,

se îndreptă agale spre Kaladin.

— Chiar ai de gând să-l laşi să ni se alăture?

— O să vorbesc mâine cu tatăl lui. Am impresia că aici e mâna Înaltului Prinţ.

— Nu-mi place. Podul Patru, discuţiile noastre din timpul nopţii… Toate astea ar trebui să stea departe de urechile lor, nu?

— Da, răspunse Kaladin. Dar e un copil bun. Dacă există un ochi-luminoşi care îşi poate găsi locul printre noi, atunci el e ăla.

Moash se întoarse spre el ridicând din sprânceană.

— Presupun că nu eşti de acord? întrebă Kaladin.

— Kal, purtarea lui e nefirească. Modul în care vorbeşte, în care se uită la oameni… E bizar. Însă nu asta contează – e ochi-luminoşi, şi atât ar trebui să fie de-ajuns. Înseamnă că nu putem avea încredere în el.

— Nici nu e nevoie. Nu trebuie decât să nu-l scăpăm din ochi şi poate să-ncercăm să-l învăţăm să se apere singur.

Moash mormăi dând din cap. Părea de acord că, din asemenea motive, îl puteau primi pe Renarin printre ei.

„L-am prins pe Moash aici”, se gândi Kaladin. „Suntem destul de departe de ceilalţi să nu ne-audă. Ar trebui să-l întreb…”

Dar ce cuvinte trebuia s-aleagă? „Moash, eşti amestecat într-un complot care urmăreşte uciderea regelui?”

— Te-ai gândit ce-avem de făcut? îl întrebă Moash. În privinţa lui Amaram.

— Amaram e problema mea.

— Facem parte din Podul Patru, insistă Moash luându-l de braţ. Problema ta e problema noastră. El e omul care te-a făcut sclav.

— Mai mult decât atât, mârâi Kaladin încet, neluând-o în seamă pe Syl, care îi făcea semn să păstreze tăcerea. Mi-a omorât prietenii, Moash. Chiar în faţa ochilor mei. E un ucigaş.

— Atunci trebuie să facem ceva.

— Da. Dar ce? Crezi că ar trebui să mă duc la cei mai presus de el prin lege?

Moash râse.

— Ce crezi că ar face? Trebuie să-l provoci la duel, Kaladin. Să-l înfrângi, bărbat contra bărbat. Până atunci, în adâncul fiinţei tale, o să simţi un rău necurmat.

— S-ar părea că ştii cum e.

— Da, zise Moash şi schiţă un zâmbet. Şi în trecutul meu sunt nişte Pustiitori. Poate că de-asta te înţeleg. Şi poate că de-asta mă înţelegi.

— Atunci ce…

— De fapt, nu vreau să vorbesc despre asta.

— Suntem Podul Patru, după cum spuneai, sublinie Kaladin. Problemele tale sunt problemele mele.

„Ce i-a făcut regele familiei tale, Moash?”

— Presupun că ai dreptate, răspunse acesta ferindu-şi privirea. Doar că… Nu în seara asta. În seara asta nu vreau decât să mă relaxez.

— Moash! strigă Teft, de lângă foc. Vii?

— Da, răspunse Moash. Dar tu, Lopen? Eşti gata?

Tot lângă foc, herdazianul zâmbi cu gura până la urechi, ridicându-se şi întinzându-se.

— Eu sunt Lopenul, adică sunt gata oricând pentru orice. Ar fi trebuit să-ţi dai seama până acum.

Alături, Drehy pufni şi îl plesni uşor cu o bucată de rădăcină-lungă din tocană, care i se lăţi pe obraz, împroşcându-l cu sos.

Lopen continuă să vorbească.

— După cum vedeţi, eram cât se poate de pregătit pentru aşa ceva. Dovadă mi-e poziţia din care fac acest gest necuviincios.

Teft chicoti apropiindu-se de el, împreună cu Peet şi Sigzil. Moash făcu câţiva paşi ca să li se alăture, apoi şovăi.

— Vii şi tu, Kal?

— Unde?

— Afară, răspunse Moash ridicând din umeri. Intrăm în câteva taverne, jucăm câteva partide de inele, bem ceva.

Afară. În armata lui Sadeas, podarii făceau rareori aşa ceva, sau cel puţin n-o făceau în grup, cu prietenii. La început, fuseseră prea zdrobiţi ca să-i mai intereseze altceva decât să stea cu nasul în băutură. Pe urmă, lipsa banilor şi prejudecăţile care-i făceau pe soldaţi să-i dispreţuiască îi ţinuseră lângă barăcile lor.

Dar lucrurile nu mai stăteau aşa. Kaladin se trezi bâlbâindu-se.

— Păi… probabil ar trebui să rămân aici… ăăă… să trec pe la focurile celorlalte echipe…

— Ei, haide, Kal, insistă Moash. Nu poţi să munceşti întruna.

— O să vin cu voi altădată.

— Bine.

Moash alergă spre ceilalţi.

Syl plecă de lângă foc, unde dansase cu un focspren, şi se repezi spre Kaladin. Rămase aninată în aer, uitându-se în urma grupului care se pierdea în întuneric.

— De ce nu te-ai dus cu ei? întrebă.

— Nu mai pot trăi viaţa aia, Syl. N-aş şti ce să fac cu mine.

— Dar...

Kaladin plecă să-şi ia un castron cu tocană.

42
PUR ŞI SIMPLU ABUR

Cât despre Ishi'Elin, el a avut cel mai important rol; a înţeles imediat care vor fi urmările dacă oamenilor li se va îngădui să stăpânească Undele şi i-a silit să se organizeze; având o foarte mare putere, a dat de ştire că îi va distruge până la unul dacă nu vor să se supună poruncilor şi legilor.

— Din *Cuvinte despre Lumină,* capitolul II, pagina 4

Shallan se trezi într-un zumzet. Deschise ochii şi se văzu cuibărită în patul luxos din conacul lui Sebarial. Adormise îmbrăcată.

Zumzetul era al lui Model, aflat pe cuvertură, lângă ea. Era greu să-l deosebeşti de broderia dantelată. Draperiile fuseseră trase la ferestre – ea nu-şi amintea s-o fi făcut-o – şi afară se lăsase întunericul. Seara zilei în care sosise pe Câmpiile Sfărâmate.

— A intrat cineva aici? îl întrebă pe Model, ridicându-se în capul oaselor şi îndepărtându-şi cele câteva şuviţe rebele de păr roşu care-i intrau în ochi.

— Mmm. Cinevauri. Au plecat deja.

Shallan se ridică din pat şi hoinări prin apartament până în salon. Pe ochii Cenuşii, aproape că nu se îndura să calce pe covorul de un alb imaculat. Dacă lăsa urme şi îl strica?

„Cinevaurii" lui Model puseseră mâncare pe masă. Simţindu-se brusc lihnită de foame, Shallan se aşeză pe o canapea şi,

când săltă capacul tăvii, dădu de o lipie coaptă cu o pastă dulce în mijloc, alături de mai multe sosuri în care o putea înmuia.

— Adu-mi aminte să-i mulţumesc Palonei mâine-dimineaţă. Femeia asta e divină.

— Mmm. Nu. Cred că e... Ah... Exagerare?

— Prinzi repede, spuse Shallan, în timp ce Model devenea o masă tridimensională de linii răsucite, ca o minge atârnată în aer, deasupra locului de lângă ea.

— Nu, răspunse el. Sunt prea încet la minte. Preferi o anumită mâncare în locul altora. De ce?

— Pentru gust.

— Ar trebui să-nţeleg cuvântul ăsta. Dar nu, de fapt înţelesul îmi scapă.

Furtuni! Cum să descrii gustul?

— E ceva de soiul culorilor... vezi cu gura, zise Shallan şi se strâmbă. Groaznică metaforă! Scuze. E greu să găsesc inspiraţie pe burta goală.

— Spui „pe” burta goală, comentă Model. Dar ştiu că nu asta vrei să zici. Contextul mă ajută să pricep despre ce vorbeşti de fapt. Într-un fel, fiecare propoziţie e o minciună.

— Nu e o minciună, îi explică Shallan, când toată lumea înţelege şi ştie ce înseamnă.

— Mm. Astea sunt cele mai bune minciuni.

— Model, spuse Shallan, rupând o bucată de lipie, uneori eşti tot atât de greu de înţeles ca un bavan care încearcă să citeze din poezia vorină antică.

Un bilet de lângă tava cu mâncare o înştiinţa că Vathah şi ceilalţi soldaţi ai ei sosiseră şi fuseseră găzduiţi într-o locuinţă comună din apropiere. Sclavii măreau deocamdată numărul servitorilor din conac.

Mestecându-şi pâinea delicioasă, Shallan se apropie de cuferele ei, vrând să despacheteze. Însă, imediat ce îl deschise pe primul, văzu o luminiţă roşie, pâlpâitoare. Distrestia lui Tyn.

Se holbă o vreme la ea. Probabil era persoana prin care Tyn afla noutăţi. Shallan presupunea că era o femeie, deşi, fiindcă locul unde erau adunate informaţii pentru a fi transmise apoi în alte părţi se afla în Tashikk, cei care se ocupau de aşa ceva puteau să nu fie vorini. Nu era imposibil să se găsească în legătură cu un bărbat.

Ea una ştia atât de puţin despre toate astea! Trebuia să facă

totul cu foarte mare prudenţă… Furtuni, altminteri şi-ar fi putut găsi moartea. Însă se săturase să se lase manevrată.

Oamenii ăia aflaseră ceva despre Urithiru. Primejdioasă sau nu, pentru ea era cea mai bună soluţie. Luă distrestia, puse hârtie pe planşeta ei şi o aşeză în poziţia potrivită pentru scriere. Odată ce răsuci discul marcat, ca să se ştie că o pregătise, pana rămase agăţată deasupra hârtiei, imobilă, dar nu începu imediat să scrie. Persoana care ar fi încercat să ia legătura cu ea plecase de lângă distrestie – pana putea rămâne acolo, clipind, preţ de mai multe ore. Trebuia să aştepte până ce se întorcea omul de la celălalt capăt al firului.

— Supărător, spuse, apoi îşi zâmbi sieşi.

Chiar se plângea că trebuie să aştepte câteva minute până la începerea unei comunicări directe cu cineva aflat la o jumătate de lume distanţă?

„Trebuie să iau cumva legătura şi cu fraţii mei”, se gândi. Fără o distrestie, avea să dureze dureros de mult. Oare n-ar fi putut trimite un mesaj printr-una dintre acele case de legătură din Tashikk, poate printr-un alt mijlocitor?

Se aşeză din nou pe canapea, cu pana şi planşeta de scris lângă tava cu mâncare, şi se uită la teancul de mesaje schimbate mai înainte de Tyn cu acea persoană de departe. Nu erau multe. Pesemne că Tyn le distrugea periodic. Cele rămase cuprindeau întrebări despre Jasnah, Casa Davar şi Duhurile Însângerate.

O ciudăţenie îi atrase atenţia. Tyn nu vorbea cu ei aşa cum o face o hoaţă cu cei care o plătesc. Discuta despre „obţinerea favorurilor” şi despre „urcarea în ierarhie” în ceea ce privea relaţiile ei cu Duhurile Însângerate.

— Model, spuse Model.

— Ce? întrebă Shallan uitându-se la el.

— Model, răspunse el. Tipar. Tipic. În cuvintele de pe hârtie.

Shallan ridică foaia.

— De pe hârtia asta?

— De pe asta şi de pe altele, răspunse el. Vezi primele cuvinte?

Ea se încruntă, cu ochii la mesaje. Toate începeau cu spusele celeilalte persoane. O frază simplă, în care o întreba pe Tyn de sănătate sau de locul în care ajunsese. Şi ea dădea, de fiecare dată, un răspuns simplu.

— Nu înţeleg, zise.

— Formează grupuri de câte cinci, o lămuri Model. Cvintete. Cvintete de litere. Mmm. Toate mesajele ţin cont de acelaşi model – primele trei cuvinte încep cu câte una din primele trei litere ale cvintetului. În răspunsul lui Tyn sunt celelalte două litere.

Shallan privi din nou foile, deşi nu pricepea ce voia Model să spună. El îi explică încă o dată şi crezu că înţelege, dar era vorba de ceva foarte complicat.

— Un cod, spuse ea.

Avea sens; era necesar să te convingi că de distrestia-pereche nu se folosea cine nu trebuia. Roşi când îşi dădu seama că fusese cât pe ce să rateze ocazia care i se oferea. Dacă n-ar fi descoperit Model codul, sau dacă distrestia ar fi început să scrie imediat, s-ar fi dat de gol.

Se simţea depăşită. Nu se putea strecura într-un grup destul de abil şi de puternic încât s-o înfrângă pe Jasnah. Pur şi simplu nu era în stare.

Şi totuşi trebuia s-o facă.

Îşi scoase blocul de desen şi începu să deseneze, lăsându-şi degetele să se mişte cu de la sine putere. Trebuia să fie mai în vârstă, dar nu cu mult. Şi ochi-întunecaţi. Trecerea prin tabără a unei ochi-luminoşi necunoscute ar fi fost remarcată. Unei ochi-întunecaţi i-ar fi fost mult mai simplu să treacă neobservată. Însă anumitor oameni le putea spune că foloseşte picături pentru ochi.

Păr închis la culoare. Lung, ca părul ei adevărat, dar nu roşu. Aceeaşi înălţime şi aceeaşi formă a trupului, însă cu totul alt chip. Cu trăsături obosite, ca ale lui Tyn. O cicatrice de-a curmezişul bărbiei, o faţă mai colţuroasă. Nu la fel de frumoasă ca a ei, dar nici urâtă. Doar mai… candidă.

Absorbi Lumină de Furtună din lampa de alături şi energia aceea o ajută să deseneze mai repede. Nu era vorba de entuziasm. Doar nevoia de a merge mai departe.

Încheie cu un gest larg şi văzu că de pe foaie îi întorcea privirea un chip aproape viu. Apoi suflă Lumină de Furtună şi imaginea desenată o învălui, i se răsuci în jur. Pentru o clipă, vederea i se înceţoşă şi nu mai zări decât strălucirea acelei Lumini din ce în ce mai palide.

Pe urmă, aceasta dispăru. Iar ea se simţea schimbată. Îşi

împunse faţa cu degetele. Părea aceeaşi. Oare?

Şuviţa de păr care-i atârna pe umăr era neagră. Shallan se holbă la ea, apoi se ridică, nerăbdătoare şi temătoare în acelaşi timp. Traversă încăperea către camera de îmbăiere şi acolo se opri în faţa oglinzii, privindu-şi faţa schimbată, cu pielea bronzată şi ochii negri. Faţa din desen, care primise culoare şi viaţă.

— Merge… şopti.

Era mai mult decât să ascundă rupturile rochiei şi să creeze impresia că are nişte ani în plus, lucruri care îi izbutiseră mai înainte. Acum transformarea era completă.

— Ce putem face cu asta?

— Orice ne imaginăm, răspunse Model de pe cel mai apropiat perete. Sau orice îţi poţi tu imagina. Nu mă pricep la ceea ce nu există. Dar îmi place. Îmi place… gustul.

Părea foarte încântat de sine pentru comentariul ăsta.

Ceva nu era la locul lui. Shallan se încruntă şi, când luă desenul, văzu că nu finisase o mică porţiune din lateralul nasului. Luminurzirea nu i-l acoperea în întregime, avea în acel loc un gol neclar. Era mic; probabil că altcineva l-ar fi luat drept o cicatrice stranie. Însă ei îi sărea în ochi, ofensându-i simţul artistic.

Îşi pipăi restul nasului. Îl făcuse puţin mai mare decât în realitate şi putea străpunge imaginea ca să-şi atingă pielea. Creaţia ei nu avea substanţă. De fapt, dacă îşi trecea rapid degetul prin vârful nasului fals, Lumina de Furtună fâlfâia, ca fumul atins de o pală de vânt.

Îşi îndepărtă degetele şi imaginea se reaşeză, dar micul gol nu dispăru. Desenase cu neglijenţă.

— Cât o să ţină imaginea? întrebă.

— Se hrăneşte cu Lumină, răspunse Model.

Shallan îşi scoase sferele din punga ascunsă. Toate erau înnegurate – se părea că le folosise în timpul discuţiei cu înalţii prinţi. Luă o sferă din lampa de pe perete, înlocuind-o cu una de aceeaşi valoare, şi o strânse în pumn.

Se întoarse în salon. Avea nevoie de altfel de haine, fireşte. O femeie ochi-întunecaţi n-ar fi…

Distrestia scria.

Shallan se grăbi să se aşeze pe canapea şi îşi ţinu răsuflarea când văzu cuvintele apărând.

„Presupun că informaţiile de azi vor pune totul în mişcare.”

O introducere simplă, dar respecta codul.

— Mmm, făcu Model.

Primele două cuvinte ale răspunsului ei trebuiau să înceapă cu literele potrivite.

„Data trecută ai spus acelaşi lucru”, scrise Shallan, sperând că izbutise să completeze codul.

„Nu-ţi face griji”, răspunse mesagerul. „Asta o să-ţi placă, deşi timpul ar putea fi cam scurt. Vor să vă întâlniţi.”

„Bine”, răspunse ea, liniştindu-se şi binecuvântând timpul pe care şi-l petrecuse Tyn obligând-o să exerseze falsificarea scrisului. Îşi însuşise repede tehnicile, erau ca un fel de desen, iar acum putea să imite, cu o abilitate dovedită, chiar şi scrisul neglijent al celei care îi sugerase să-înveţe aşa ceva.

„Vor să vă-ntâlniţi în noaptea asta, Tyn”, scrise trestia.

În noaptea aia? Cât era ceasul? Cel de pe perete arăta că trecuse o jumătate din intervalul de după primul clopot al nopţii. Pe cer nu era decât prima lună, vizibilă imediat după lăsarea întunericului. Luă trestia şi vru să scrie:

„Nu ştiu dacă sunt pregătită.”

Dar se răzgândi. Tyn n-ar fi spus aşa. În schimb, scrise:

„Nu sunt pregătită.”

„Au insistat”, răspunse mesagerul. „De-aia am încercat să iau legătura cu tine mai devreme. S-ar părea că pupila lui Jasnah a sosit azi. Ce s-a întâmplat?”

„Nu e treaba ta”, răspunse Shallan, pe un ton întâlnit în alte conversaţii de-ale lui Tyn.

Vorbea cu un servitor, nu cu un egal.

„Bineînţeles”, răspunse trestia. „Dar ei vor să vă vedeţi în seara asta. Refuzul tău ar putea duce la ruperea legăturii.”

Părinte al Furtunii! În noaptea aia? Shallan îşi trecu degetele prin păr, holbându-se la foaia din faţa ei. Putea s-o facă în noaptea aia?

O amânare chiar ar fi schimbat ceva?

Începu să scrie, cu inima bătându-i nebuneşte:

„Credeam c-o am în mână pe pupila lui Jasnah, dar fata m-a trădat. Nu mă simt bine. O să-mi trimit ucenica.”

„Încă una, Tyn? După ceea ce s-a întâmplat cu Si? Oricum, mă îndoiesc că vor să discute cu o ucenică.”

„N-au de ales”, răspunse Shallan.

Poate că, înfăşurându-se în Luminurzire, ar fi putut lua înfăţişarea lui Tyn, dar se îndoia că e pregătită pentru aşa ceva.

Avea să fie destul de greu să se dea drept o femeie care nu exista, darămite să imite pe cineva anume. Cu siguranţă ar fi fost descoperită.

„O să întreb”, scrise mesagerul.

Shallan aşteptă. În îndepărtatul Tashikk, mesagerul lua probabil o altă distrestie ca să intre în legătură cu Duhurile Însângerate. Profită de ocazie ca să vadă ce se întâmplase cu sfera luată din camera de îmbăiere.

Lumina pălise într-o foarte mică măsură. Ca să-şi continue Luminurzirea trebuia să ţină asupra ei mai multe sfere impregnate.

Trestia începu din nou să scrie.

„Sunt de acord. Poţi ajunge repede în tabăra lui Sebarial?”

„Cred că da”, răspunse Shallan. „De ce acolo?”

„E una dintre puţinele cu porţile deschise toată noaptea”, scrise mesagerul. „Acolo e o clădire de locuinţe unde cei care te plătesc se vor întâlni cu ucenica ta. Îţi desenez o hartă. Fata trebuie s-ajungă când luna Salas e cel mai sus. Noroc.”

Urmă o schiţă care indică locul. Când Salas e cel mai sus pe boltă? Mai avea doar douăzeci şi cinci de minute la dispoziţie, iar ea nu cunoştea deloc tabăra. Sări în picioare, apoi încremeni. Nu se putea duce aşa, îmbrăcată ca o femeie ochi-luminoşi. Se repezi la cufărul lui Tyn şi începu să răscolească.

Câteva minute mai târziu, stătea în faţa oglinzii purtând pantaloni largi, cafenii, o bluză albă, cu nasturi, şi o mănuşă subţire în mâna interzisă. Cu mâna astfel la vedere, se simţea de parcă ar fi fost goală. Pantalonii nu erau chiar atât de răi – la ea acasă, femeile ochi-întunecaţi îi purtau când lucrau pe plantaţie, deşi nu văzuse niciodată o doamnă nobilă ochi-luminoşi îmbrăcată astfel. Însă mănuşa…

Se cutremură şi văzu că obrajii ei falşi se împurpurară. Şi nasul fals se mişca dacă strâmba dintr-al ei. O treabă bună, deşi sperase că e posibil să-şi ascundă stânjeneala.

Îşi puse şi una dintre hainele albe ale lui Tyn. Era băţoasă şi îi ajungea până la vârfurile cizmelor. Şi-o strânse pe trup cu o centură neagră groasă, din piele de porc, astfel încât în faţă era aproape închisă, cum obişnuia Tyn s-o poarte, încheie înlocuind sferele din punga ei cu unele impregnate, din lămpile din

cameră.

Imperfecţiunea nasului continua s-o sâcâie. „Îmi trebuie ceva care să-mi umbrească faţa”, îşi spuse îndreptându-se grăbită spre cufărul ei. Şi îl răscoli ca să găsească pălăria albă a lui Bluth, cea cu borurile răsfrânte în sus pe laterale. Spera că ei o să-i vină mai bine decât îi venea negustorului.

Şi-o puse şi, când se întoarse la oglindă, îi plăcu cum îi umbrea faţa. Arăta oarecum prosteşte. Dar întreaga ei costumaţie părea prostească. O mână înmănuşată? Pantaloni? Pe Tyn, haina părea impozantă – vorbea despre experienţă şi despre un simţ al stilului personal. Purtată de Shallan, vorbea despre impostură. Privind prin iluzia creată de ea însăşi, vedea o fată speriată dintr-un sat din Jah Keved.

„Autoritatea mea nu e reală”, îi spusese Jasnah. „E pur şi simplu abur – o iluzie. Le-o pot crea, aşa cum poţi şi tu.”

Shallan îşi îndreptă spatele şi pălăria, apoi trecu în dormitor, de unde îşi îndesă în buzunare câteva lucruri, printre care şi harta care-i explica unde trebuia să meargă. Apoi se duse la fereastră şi o deschise. Din fericire, era la parter.

— Plecăm, îi şopti lui Model.

Şi ieşi în noapte.

43
DUHURILE ÎNSÂNGERATE

Şi aşa au fost domolite tulburările în toparhia Revv, când, după ce s-au încheiat neînţelegerile dintre locuitori, Nalan'Elin s-a hotărât în sfârşit să-i accepte pe Cerrupătorii care îl numiseră maestrul lor, deşi, la început, le respinsese cu dispreţ avansurile şi, în propriul său interes, refuzase ceea ce considera vanitate şi pacoste; *a fost ultimul dintre Heralzi care s-a declarat de acord cu un asemenea patronaj.*

— Din *Cuvinte despre Lumină,* capitolul V, pagina 17

În ciuda orei târzii, tabăra de război era încă în plină forfotă. Shallan nu se miră; în timpul şederii în Kharbranth învăţase că lăsarea nopţii nu era pentru toată lumea un motiv să înceteze lucrul. Pe străzile taberei erau aproape la fel de mulţi oameni ca în momentul când le străbătuse pentru prima oară.

Şi aproape niciunul nu-i dădea atenţie.

Pentru prima oară i se întâmplă să nu se simtă remarcată. Chiar şi în Kharbranth, lumea se uita la ea – o observa, o cântărea. Unii se gândeau s-o jefuiască, alţii – să se folosească de ea. O tânără ochi-luminoşi fără o escortă potrivită ieşea în evidenţă, reprezenta o posibilă ocazie. Dar, cu păr negru, drept, şi cu ochi de un căprui-întunecat, era ca şi cum s-ar fi făcut nevăzută. Minunat.

Zâmbi, îndesându-şi mâinile în buzunarele hainei – încă se mai simţea stânjenită de mâna ei interzisă înmănuşată, deşi

nimeni nu i-o lua în seamă.

Ajunse la o răspântie. Într-o parte, tabăra de război strălucea de torţe şi de lămpi cu ulei. Era o piaţă destul de plină de lume ca să nu rişte nimeni să-şi pună sfere în lampă. Shallan se îndreptă într-acolo; cu cât erau străzile mai circulate, cu atât era mai în siguranţă. Degetele i se strânseră pe hârtia din buzunar şi o scoase când se opri, aşteptând ca un grup de oameni care stăteau de vorbă să se dea la o parte din faţa ei.

Harta părea destul de uşor de înţeles. Nu trebuia decât să se orienteze. Continuă să stea locului, apoi înţelese că guralivii n-aveau de gând să se clintească. Se aşteptase să o respecte, aşa cum era respectată o ochi-luminoşi. Propria ei prostie o făcu să clatine din cap, apoi îi ocoli.

Tot aşa îşi continuă şi restul drumului; în locurile mai înguste, era nevoită să se strecoare printre trupurile altora şi alţii o înghionteau când îşi făceau loc cu coatele. În piaţă, oamenii păreau două râuri curgând unul pe lângă altul, cu prăvălii de o parte şi de alta şi vânzători de mâncare ambulanţi între ele. Pe alocuri, marchizele se întindeau până la clădirile din partea opusă, acoperind totul.

La numai vreo zece paşi distanţă, aglomeraţia era apăsătoare, tumultuoasă, gălăgioasă. Şi Shallan o adora. Descoperi că voia să se oprească şi să deseneze jumătate dintre oamenii în trecere. Toţi păreau atât de plini de viaţă, indiferent dacă se ciorovăiau sau pur şi simplu mergeau alături de un prieten şi savurau o gustare. De ce nu ieşise de mai multe ori în lume cât stătuse în Kharbranth?

Se opri şi se uită zâmbind la un bărbat care distra mulţimea folosindu-se de păpuşi şi de o ladă. Ceva mai departe, ajutat de o scăpărătoare şi de un soi de ulei, un herdazian arunca jerbe de foc în aer. Dacă ar fi putut să se oprească puţin, să-l deseneze…

Nu. Avea altă treabă. Fireşte că o parte din ea nu-şi dorea s-o continue şi propria minte încerca să-i distragă atenţia. Era din ce în ce mai conştientă de acest mod de autoapărare. Îl întrebuinţa şi îi era necesar, dar nu-l putea lăsa să-i controleze viaţa.

Totuşi, se opri în faţa cotigii unei femei care vindea fructe glazurate. Păreau zemoase, erau roşii şi fuseseră înfipte în câte un beţişor înainte de a fi afundate în zahăr topit, sticlos. Shallan scoase o sferă din buzunar şi i-o întinse vânzătoarei.

Femeia încremeni, holbându-se la sferă. În apropiere se opriră şi alţii. Ce se întâmplase? Nu era decât o pată de smarald. Doar nu scosese un broam.

Se uită la lista de preţuri, scrisă cu glife. Un beţişor cu un fruct glazurat nu costa decât un strop străveziu. Nu i se întâmplase prea des să se gândească la valorile sferelor, dar îşi aducea aminte că...

Pata ei valora de două sute cincizeci de ori mai mult decât mica delicatesă. Dar nici măcar o familie ca a ei, aflată într-o situaţie grea, nu o considera o sumă importantă. Însă asta era valabil pentru cei care deţineau case şi domenii, nu pentru vânzătorii ambulanţi şi pentru ochi-întunecaţi muncitori.

— Of, nu cred că am de unde da rest pentru asta, spuse femeia. Ăăă... cetăţeană.

Era un titlu dat ochi-întunecaţilor bogaţi, de primul sau de al doilea nahn.

Shallan roşi. De câte ori trebuia să-şi mai demonstreze cât de naivă e?

— E pentru un fruct şi pentru o mână de ajutor. Sunt nou-venită aici. Mi-ar prinde bine câteva îndrumări.

— Costisitor mod de a le dobândi, tânără domniţă, răspunse femeia, dar îşi strecură oricum sfera în buzunar, cu îndemânare.

— Trebuie s-ajung pe strada Nar.

— Ah, ai pornit-o într-o direcţie a furtunii de greşită, tânără domniţă. Fă cale întoarsă prin piaţă şi ia-o la dreapta. Trebuie să mergi, uf, cu şase cvartale mai încolo, cred că nu greşesc. E uşor de găsit; Înaltul Prinţ a pus pe toată lumea să-şi grupeze clădirile în pătrate, ca într-un oraş bine construit. Uită-te după taverne şi, când dai de ele, se cheamă c-ai ajuns. Dar, tânără domniţă, nu cred că e un loc unde-ar trebui să mergi, dacă nu te superi că ţi-o spun.

Chiar şi crezând-o ochi-întunecaţi, oamenii erau de părere că nu-şi putea purta singură de grijă.

— Mulţumesc, spuse, luând unul dintre beţişoarele cu fruct.

Se grăbi să plece şi traversă şuvoiul de oameni pentru a li se alătura apoi celor care mergeau în direcţia opusă.

— Model? şopti.

— Mmm.

Sprenul era agăţat de haina ei, pe dinafară, în dreptul genunchilor.

— Mergi în spatele meu şi vezi dacă mă urmăreşte cineva, îi ceru ea. Crezi că poţi?

— O să fac un model dacă vine cineva, răspunse el lăsându-se să cadă.

Pentru o scurtă clipă, străbătu distanţa dintre haină şi piatră ca o masă întunecată de linii răsucite. Apoi dispăru ca o picătură de apă când atinge oglinda lacului.

Shallan grăbi pasul, lăsându-se dusă de mulţime şi ţinându-şi punga cu sfere în siguranţă, strânsă în mâna interzisă din buzunarul hainei. Îşi aducea foarte bine aminte că, în Kharbranth, Jasnah îşi arătase intenţionat banii, momind hoţii cum atrage ploaia lujerii.

Luând în seamă îndrumările primite, îşi continuă drumul, iar senzaţia de libertate i se preschimbă în nelinişte. După ieşirea din piaţă, ajunse pe o stradă aproape pustie. Oare vânzătoarea de fructe o îndrumase către un loc unde putea fi jefuită cu uşurinţă? Începu să meargă şi mai repede, privind în jos. Nu putea Animmodela ca să se apere, nu la fel ca Jasnah. Furtuni! Ea nu izbutise nici măcar să aprindă focul. Se îndoia c-ar fi putut preschimba trupuri vii.

Avea Luminurzirea, dar o folosea deja. Ar fi putut să Luminurzească, în acelaşi timp, o a doua imagine? Şi, oricum, ce se întâmpla cu deghizarea ei? Probabil că secătuia sferele de Lumină. Era pe punctul să le scoată ca să vadă câtă le mai rămăsese, dar se opri brusc. Ce prostie! Se temea să nu fie jefuită şi de-aia voia să scoată la vedere un pumn de bani?

După două cvartale, se opri. Pe strada aia mai erau câţiva oameni, o mână de bărbaţi în haine de lucru care mergeau la culcare, la casele lor. Clădirile din jur cu siguranţă nu mai erau la fel de frumoase ca acelea pe care le lăsase în urmă.

— Nu te urmăreşte nimeni, spuse Model de pe cizmele ei.

Shallan tresări, cu impresia că sărise până la acoperişuri.

Îşi duse mâna liberă la piept şi răsuflă adânc de câteva ori. Chiar credea că se poate infiltra într-un grup de asasini? Adesea, îi stătea inima până şi la auzul propriului ei spren.

„Tyn mi-a spus că numai şi numai din experienţa personală pot să-nvăţ”, se gândi. „Pentru început, nu-mi rămâne decât să-mi încerc de câteva ori norocul şi să sper c-o să mă obişnuiesc înainte de-a fi ucisă.”

— Să mergem, spuse. Nu mai avem prea mult timp.

Îşi continuă drumul, muşcând din fruct. Era într-adevăr gustos, deşi nervii ei încordaţi o împiedicau să-l savureze pe deplin.

Strada cu taverne se afla, de fapt, la cinci cvartale distanţă, nu la şase. Harta ei din ce în ce mai mototolită îi spunea că întâlnirea trebuia să aibă loc într-o casă cu mai multe apartamente, aflată vizavi de o tavernă cu lumină albastră la ferestre.

Când ajunse în faţa intrării aruncă beţişorul fructului. Clădirea nu putea fi veche – din tot ce se afla în tabere, nimic nu era mai vechi de cinci sau şase ani –, dar părea construită cu foarte mult timp în urmă. Piatra se măcinase, iar obloanele ferestrelor atârnau strâmbe pe alocuri. Shallan era surprinsă că furtunile încă n-o dărâmaseră.

Perfect conştientă că era posibil să intre în bârlogul unei creste-albe ca să-i servească drept cină, se apropie şi bătu la uşă. O întredeschise un ochi-întunecaţi cât un munte, cu barba tunsă ca a mâncătorilor de coarne. Şi părul lui chiar părea destul de roşu.

Shallan rezistă cu greu imboldului de a se lăsa de pe un picior pe altul în timp ce o măsura din priviri. În cele din urmă, bărbatul deschise uşa până la capăt şi un semn al degetelor lui groase o pofti înăuntru. Ei nu-i scăpă securea uriaşă sprijinită de perete, lângă el, sub singura lampă pâlpâitoare – în care părea să nu se afle decât un singur strop – din încăpere.

Trase aer în piept şi intră.

Locul mirosea a mucegai. De undeva, dintr-un punct îndepărtat din interior, se auzea apa de ploaie adunată pe acoperişul găurit urmându-şi fără greş calea către catul de jos. Paznicul o conduse pe coridor fără să-i vorbească. Podeaua era de lemn. Iar mersul pe lemn îi dădea senzaţia că o să cadă prin el. Părea să geamă la fiecare pas. Piatra solidă nu făcea niciodată aşa ceva.

Cu un gest al capului, paznicul îi arătă o deschidere în perete şi Shallan se holbă la întunericul de dincolo de ea. Trepte. Care coborau.

„Furtuni, ce fac?”

Îşi lăsa spaimele deoparte. Asta făcea. Se uită la bruta care o condusese şi ridică din sprânceană, silindu-şi vocea să sune calm.

— V-aţi dat toată silinţa de dragul decorului. Cât timp aţi căutat pe Câmpiile Sfărâmate ca să găsiţi bârlogul ăsta, cu o scară care te bagă-n răcori?

Paznicul pur şi simplu zâmbi. Dar fără să pară mai puţin intimidant.

— Treptele nu se vor prăbuşi sub mine, nu? întrebă Shallan.

— Nici gând, răspunse bărbatul cu o voce surprinzător de subţire. Mă ţin pe mine, şi azi am dejunat de două ori, zise el şi se bătu peste stomac. Du-te. Eşti aşteptată.

Shallan începu să coboare, luminând scara cu o sferă. Piatra pereţilor era cioplită. Cine se ostenise să sape un subsol pentru o casă comună, şubredă? Găsi răspunsul când observă pe pereţi mai multe scurgeri de crem. Se întăriseră cam aşa cum se întâmplă cu ceara prelinsă dintr-o lumânare, şi asta se petrecuse cu mult timp în urmă.

Se gândi că groapa aia era acolo dinainte de venirea alethilor. Când pusese bazele taberei de război, Sebarial construise acea clădire deasupra unei pivniţe deja existente. Craterele din tabără găzduiseră cândva oameni. Nu exista altă explicaţie. Dar care oameni? Străvechiul popor natan?

Treptele se opreau într-o cameră mică, goală. Ce ciudat să găseşti un subsol într-o clădire atât de dărăpănată; de obicei le găseai numai în locuinţele bogate şi era nevoie de foarte multe măsuri de prevedere ca să fie ferite de inundaţii. Shallan îşi încrucişă braţele la piept, nedumerită, până când un colţ al podelei se deschise, scăldând încăperea în lumină. Se trase înapoi, ţinându-şi răsuflarea. O parte a podelei de piatră era falsă, ascundea o trapă.

Subsolul avea un subsol. Se apropie de trapă şi văzu o scară care cobora către un covor roşu şi către o lumină aproape orbitoare după semiîntunericul în care stătuse până atunci. Probabil că, după o furtună, în locul ăla inundaţia era cumplită.

Se întoarse spre scară şi coborî, bucurându-se că purta pantaloni. Trapa se închise deasupra ei, probabil acţionată de un mecanism de felul unui scripete.

Sări pe covor şi, când se răsuci în loc, dădu cu ochii de o cameră nepotrivit de somptuoasă. O masă lungă, de sufragerie, ocupa centrul şi strălucea de pocale de sticlă cu nestemate încrustate pe margini; strălucirea lor se răspândea luminând întreaga încăpere. Pe pereţi se întindeau etajere late,

împovărate cu cărţi şi obiecte ornamentale. Multe se aflau în casete mici, de sticlă. Oare erau trofee sau ceva de genul ăsta?

Dintre cei vreo şase oameni dinăuntru, unul îi atrase atenţia în mod deosebit. Cu spatele drept şi părul negru ca noaptea, purta haine albe şi stătea în picioare, în faţa căminului în care trosnea focul. Îi aducea aminte de cineva, de un bărbat din copilăria ei. De mesagerul cu ochii zâmbitori, o enigmă care ştia atât de multe. „Doi orbi aşteaptă la sfârşitul unui ev, contemplând frumuseţea…”

Bărbatul se întoarse, arătându-şi ochii luminoşi, violeţi, şi o faţă plină de cicatricele unor răni vechi, printre care şi o tăietură care-i cobora pe obraz, ajungând să-i deformeze buza de sus. Deşi părea rafinat – cu un pocal de vin în mâna stângă şi îmbrăcat într-un costum de cea mai bună calitate – faţa şi mâinile lui spuneau o altă poveste. Despre bătălii, despre omoruri şi despre învrăjbiri.

Nu era mesagerul din trecutul lui Shallan. Îşi ridică mâna dreaptă, în care ţinea un soi de trestie lungă. Şi-o duse la buze. O ţinea ca pe o armă, îndreptată spre ea.

Shallan încremeni, nemaifiind în stare să se clintească, şi privi arma din celălalt capăt al încăperii. Într-un târziu, se uită peste umăr. Pe perete atârna o ţintă, în forma unei tapiserii cu desenele mai multor creaturi. Ţipă şi sări într-o parte chiar înainte ca bărbatul să sufle în armă, azvârlind o săgeată mică, care zbură pe lângă ea, la numai câţiva centimetri distanţă, înainte de a se afunda într-unul dintre desenele de pe ţesătura agăţată pe perete.

Shallan îşi duse mâna interzisă la piept şi răsuflă adânc. „Calm”, îşi spuse. „Calm.”

— Tyn nu se simte bine? întrebă bărbatul lăsându-şi sarbacana în jos.

Vocea lui aproape şoptită o făcu pe Shallan să se cutremure. Nu izbuti să-i identifice accentul.

— Da, răspunse, regăsindu-şi graiul.

Bărbatul îşi puse pocalul pe poliţa căminului de alături, apoi scoase din buzunarul cămăşii o altă săgeată. Şi-o potrivi cu grijă la capătul sarbacanei.

— Nu pare genul care renunţă la o întâlnire importantă pentru ceva atât de banal.

Îşi ridică privirea spre Shallan, cu sarbacana încărcată. Faţa

lui brăzdată de cicatrice era lipsită de expresie, iar ochii lui violeţi erau ca de sticlă. Încăperea însăşi părea să-şi ţină răsuflarea.

Văzuse dincolo de minciuna ei. Shallan îşi simţi transpiraţia rece.

— Ai dreptate, recunoscu. Tyn e bine sănătoasă. Însă planul nu i-a ieşit aşa cum a promis. Jasnah Kholin e moartă, dar asasinatul s-a săvârşit cu neglijenţă. Deocamdată i se pare prudent să se folosească de un mijlocitor.

Bărbatul îşi miji ochii, apoi îşi săltă în sfârşit sarbacana şi suflă scurt. Shallan tresări violent, dar săgeata nu o lovi, ci zbură către ţinta de pe perete.

— Îşi trădează laşitatea, spuse el. Tu ai venit aici de bună voie, ştiind că s-ar putea să te ucid pentru greşelile ei?

— Orice femeie trebuie să-nceapă de undeva, Luminlordul meu, răspunse Shallan, cu vocea tremurându-i. Nu pot să mă caţăr în vârf fără să risc nimic. Dacă nu mă ucizi, am prilejul să-ntâlnesc oameni pe care Tyn probabil că nu mi i-ar fi prezentat niciodată.

— Curajoasă, spuse el.

Făcu un semn cu două degete, iar unul dintre cei aşezaţi lângă cămin – un bărbat ochi-luminoşi subţire ca un fus şi cu dinţi atât de laţi încât te făcea să crezi că printre strămoşii lui se numără şi un şobolan – se grăbi să se apropie şi să pună ceva pe masa cea lungă, în faţa lui Shallan.

O pungă cu sfere. Probabil înăuntru erau broami; deşi de un cafeniu-întunecat, punga strălucea.

— Spune-mi unde e şi poţi lua toţi banii ăştia, zise bărbatul cu cicatrice, încărcând o altă săgeată. Ai ambiţie. Asta-mi place. Nu numai c-o să te plătesc fiindcă-mi spui unde e Tyn, ci o să-ţi găsesc şi un loc în organizaţia mea.

— Iertare, Luminlordul meu, răspunse Shallan. Dar ştii că n-o să ţi-o vând.

Bărbatul putea să vadă că-i era frică, căci transpiraţia îi umezise căptuşeala pălăriei şi i se prelingea pe obraji. Mai mult decât atât, în jurul ei, din podea se înălţau şerpuind spaimospreni, deşi ar fi fost posibil ca el să nu-i zărească, căci masa îi bloca vederea.

— Dacă aş fi dispusă s-o trădez pe Tyn pentru un anume preţ, cât aş mai valora în ochii tăi? Ai şti că te-aş vinde şi pe tine dacă

mi s-ar oferi o sumă destul de mare.
— Onoare? întrebă bărbatul, cu faţa încă fără expresie şi ţinând săgeata între două degete. Din partea unei hoaţe?
— Îmi cer din nou iertare, Luminlordul meu. Dar nu sunt o simplă hoaţă.
— Şi dacă te-aş tortura? Te asigur că ţi-aş smulge informaţia.
— Nu mă îndoiesc că ai putea, Luminlordul meu. Dar chiar crezi că Tyn m-ar fi trimis aici dacă aş fi ştiut unde se află ea? Ce rost ar avea să mă torturezi?
— Ei bine, răspunse bărbatul, coborându-şi privirea şi îndesând săgeata la locul ei, măcar ar fi amuzant.
„Respiră”, îşi spuse Shallan. „Încet. Normal.” Era greu.
— Nu cred c-ai face aşa ceva, Luminlordul meu.
El ridică trestia şi suflă cu o mişcare grăbită. Săgeata se înfipse în perete cu un pocnet surd.
— De ce nu?
— Fiindcă nu pari omul care s-azvârle ceva folositor.
Arătă către relicvele din casetele de sticlă.
— Şi presupui că-mi poţi fi de folos?
Ea îşi înălţă capul şi îi întâlni ochii.
— Da.
Bărbatul îi susţinu privirea. Focul trosni.
— Prea bine, spuse el în cele din urmă, întorcându-se către locul lui de lângă cămin şi luându-şi pocalul.
Bău cu spatele la Shallan, continuând să-şi ţină trestia într-o mână.
Ea se simţea ca o marionetă cu sforile tăiate. Răsuflă uşurată, cu picioarele tremurând, şi se aşeză pe unul dintre scaunele de lângă masa lungă. Cu degete tremurătoare, scoase o batistă şi-şi şterse fruntea şi tâmplele, împingându-şi pălăria pe spate.
Când termină şi vru să-şi pună batista la loc, observă că lângă ea se aşezase cineva. Nu-l văzuse pe omul ăla mişcându-se şi prezenţa lui îi smulse o tresărire. Era scund, cu pielea cafenie şi cu un soi de mască stranie, ca o carapace, legată strâns pe faţă. De fapt, lăsa impresia că... pielea începuse cumva să-i crească în jurul marginilor măştii.
De un roşu-portocaliu, masca era ca un mozaic, lăsa să se ghicească sprâncenele, furia şi turbarea. Din spatele ei o priveau doi ochi negri, fără să clipească. Rămăseseră neacoperite gura inexpresivă şi bărbia. Bărbatul... ba nu, era

femeie – Shallan îi remarcă sânii vag conturaţi şi forma trupului. O înşelase mâna interzisă, pe care nu şi-o ascundea.

Izbuti să nu roşească. Femeia purta haine de un maroniu-închis, simple, strânse pe talie cu o centură complicată, ţintuite cu fărâme de carapace. Alte patru persoane, în haine alethi mai tradiţionale, stăteau de vorbă în şoaptă lângă foc. Bărbatul înalt care îi pusese întrebări tăcea.

— Ăăă… Luminlordul meu? întrebă Shallan, uitându-se la el.

— Chibzuiesc, veni răspunsul. Îmi imaginasem c-o să te ucid şi-o să iau urma lui Tyn. Poţi să-i spui că n-ar fi păţit nimic dacă venea la mine – nu sunt supărat că n-a aflat informaţia de la Jasnah. L-am luat în slujba mea pe vânătorul care mi s-a părut cel mai potrivit pentru însărcinarea asta şi am înţeles riscurile. Kholin e moartă, şi asta voiam să izbutească Tyn cu orice preţ. E adevărat că n-am lăudat-o, dar am fost mulţumit. Însă faptul că n-a venit ea însăşi să dea explicaţii… Laşitatea asta îmi întoarce stomacul pe dos. Se ascunde ca o pradă hăituită, zise bărbatul şi sorbi din vin. Tu nu eşti laşă. Te-a trimis ştiind că n-o să ucid pe cineva ca tine. A fost întotdeauna isteaţă.

Minunat. Şi ce însemna asta pentru Shallan? Se ridică şovăind, dornică să se îndepărteze de femeia scundă şi stranie, care nu clipea. În schimb, riscă să cerceteze încăperea cu priviri mult mai atente. Unde ajungea fumul din cămin? Făcuseră un coş care cobora până acolo, în subsol?

Peretele din dreapta era cel mai încărcat de trofee, printre care mai multe inimi-nestemată. Împreună, probabil valorau mai mult decât domeniul tatălui ei. Din fericire, nu erau impregnate. Chiar şi aşa, neşlefuite, probabil c-ar fi strălucit destul de tare ca să te orbească. Mai erau şi cochilii greu de recunoscut. Colţul îi aparţinuse probabil unei creste-albe. Şi o orbită goală, care avea ceva înspăimântător de asemănător cu craniul unui santhid.

Alte curiozităţi o nedumeriră. Un flacon cu nisip de o culoare ştearsă. Două ace de păr groase. O şuviţă de păr blond. O creangă de copac purtând un mesaj scris, pe care ea nu-l putea citi. Un cuţit de argint. O floare bizară, păstrată într-un soi de soluţie. Niciunul dintre aceste obiecte nu era însoţit de vreo plăcuţă cu explicaţii. Şi bucata aia de cristal roz-pal, care părea un soi de piatră preţioasă, dar de ce era atât de delicată? Acolo, în casetă, se desprinseseră foiţe din ea, de parcă ar fi fost aproape strivită prin simpla aşezare pe o suprafaţă.

Cu paşi şovăielnici, se îndreptă spre partea din spate a încăperii. Fumul se înălţa din foc, apoi se ondula şi se răsucea în jurul unui obiect agăţat în partea de sus a căminului. Era o piatră preţioasă? Nu, un fabrial. Aduna fumul aşa cum se adună un fir de aţă pe un mosor. Shallan nu mai văzuse niciodată ceva asemănător.

— Îl cunoşti pe bărbatul care se numeşte Amaram? vorbi bărbatul cu cicatrice.

— Nu, Luminlordul meu.

— Mi se spune Mraize. Îmi poţi vorbi folosindu-te de titlul ăsta. Iar tu eşti?

— Mi se spune Veil, răspunse Shallan, alegând un nume cu care cochetase şi înainte.

— Prea bine. Amaram e un Cristalpurtător de la curtea Înaltului Prinţ Sadeas. Şi e prada pe care o urmăresc acum.

Shallan se înfioră când îl auzi vorbind astfel.

— Şi ce vrei să fac eu, Mraize?

Deşi îşi dădu silinţa, nu izbuti să-i pronunţe titlul exact cum trebuia. Nu era un cuvânt vorin.

— Are o vilă lângă palatul lui Sadeas. Şi în vila aia ascunde secrete. Vreau să aflu ce secrete. Spune-i maestrei tale să cerceteze şi întoarce-te la mine cu informaţii în ziua de chachel a săptămânii viitoare. Tyn o să ştie ce să caute. Dacă face asta, o să fiu mai puţin dezamăgit de ea.

Să se furişeze în vila unui Cristalpurtător? Furtuni! Shallan n-avea idee cum i-ar fi putut izbuti aşa ceva. Avea să plece din locul ăla, să-şi abandoneze deghizarea şi să se considere norocoasă fiindcă scăpase cu viaţă.

Mraize îşi lăsă pocalul jos şi ea văzu că avea cicatrice şi pe mâna dreaptă, ale cărei degete stăteau încovoiate, ca şi cum ar fi fost rupte şi reaşezate greşit. Îi atrase atenţia degetul lui mijlociu pe care un inel cu pecete cu scânteieri aurii purta simbolul desenat de Jasnah. Acelaşi simbol purtat de majordomul ei, simbolul pe care Kabsal şi-l tatuase pe trup.

Nu putea să dea înapoi. Avea să facă orice ca să afle ce ştiau oamenii ăia. Despre familia ei, despre Jasnah şi chiar despre sfârşitul lumii.

— Însărcinarea va fi îndeplinită, spuse.

— Nicio întrebare despre plată? se miră Mraize, amuzat, scoţându-şi o săgeată din buzunar. Maestra ta întreabă

întotdeauna.

— Luminlordul meu, răspunse Shallan, în cele mai bune taverne nu se tocmeşte nimeni. Preţul tău va fi acceptat.

Pentru prima oară de când intrase, îl văzu pe Mraize zâmbind, deşi nu se uita la ea.

— Nu-i faceţi niciun rău lui Amaram, micule pumnal, îi atrase el atenţia. Viaţa lui îi aparţine altcuiva. Nu stârniţi nici panică, nici bănuieli. Tyn nu trebuie decât să cerceteze şi să se întoarcă. Atât şi nimic mai mult.

Se răsuci şi suflă o săgeată în perete. Shallan se uită la ceilalţi patru oameni de lângă foc şi-şi întipări în minte Amintirile lor clipind pentru fiecare, scurt, câte o singură dată. Pe urmă, simţind că i se ceruse să plece, se îndreptă spre scară.

Simţi ochii lui Mraize ţintuindu-i spatele în timp ce-şi ridica sarbacana pentru o ultimă oară. Trapa i se deschise deasupra capului. Shallan simţi privirea bărbatului urmărind-o cât urcă scara.

O săgeată trecu pe sub ea, printre treptele scării, şi se înfipse în perete. Cu răsuflarea întretăiată, Shallan părăsi încăperea ascunsă, intrând din nou în subsolul prăfuit de deasupra. Trapa se închise, lăsând-o în întuneric.

Calmul i se spulberă şi alergă în susul treptelor şi afară din clădire. Dincolo de uşă se opri, respirând adânc. Pe stradă, lumea nu se împuţinase, ci se înmulţise, căci tavernele atrăgeau o grămadă de muşterii. Ea se grăbi să plece.

Îşi dădu seama că venise la întâlnirea cu Duhurile Însângerate fără să-şi fi încropit cine ştie ce plan. Ce avea de gând să facă? Să scoată cumva informaţia de la ei? Pentru asta ar fi trebuit să le câştige încrederea. Mraize nu părea omul care să aibă încredere în cineva. Cum ar fi putut să afle ce ştia el despre Urithiru? Cum să-i facă pe oamenii lui să-i lase în pace pe fraţii ei? Cum ar fi putut ea…

— Urmăresc, spuse Model.

Shallan se opri brusc.

— Ce?

— Ne urmăresc oameni, răspunse Model, cu veselie în glas, ca şi cum n-ar fi avut idee cât de încordată fusese pentru ea întreaga întâlnire. Mi-ai spus să fiu atent. Am fost.

Bineînţeles că Mraize trimisese pe cineva pe urmele ei. Transpiraţia rece reapăru şi Shallan se sili să-şi continue drumul

fără să se uite peste umăr.

— Câţi sunt? îl întrebă pe Model, care i se urcase pe o parte a hainei.

— Unul, răspunse el. Femeia cu mască, deşi acum poartă o mantie neagră. N-ar trebui să mergem să vorbim cu ea? Acum sunteţi prietene, nu?

— Nu. N-aş spune asta.

— Mmm… făcu sprenul.

Shallan bănui că încerca să priceapă natura interacţiunilor dintre oameni. Baftă!

Ce era de făcut? Se îndoia că ar fi putut să scape de urmăritoare. Probabil că femeia aia nu făcea pentru prima oară aşa ceva, pe când ea… ei bine, ea câştigase experienţă citind cărţi şi desenând.

„Luminurzirea”, se gândi. „Cum o pot folosi?” Încă mai era deghizată – i-o dovedea părul negru, revărsat pe umeri. Ar fi fost cu putinţă să schimbe imaginea care o acoperea?

Absorbi Lumină de Furtună, ceea ce o făcu să-şi iuţească paşii. În faţa ei, o alee cotea, pătrunzând între două şiruri de clădiri cu locuinţe. Se grăbi să intre pe acea alee, fără să-şi ia în seamă amintirile despre o alta, asemănătoare, din Kharbranth, şi suflă imediat Lumină de Furtună, încercând să-i dea formă. Poate ca să devină imaginea unui bărbat voinic sau ca să-şi acopere haina şi…

Şi Lumina nu făcu nimic mai mult decât să iasă din ea ca un fum. Se nelinişti, dar se strădui să-şi păstreze calmul şi să meargă mai departe.

Nu funcţiona. De ce nu funcţiona? Mai înainte îi reuşise!

Singura deosebire care-i venea în minte era desenul. În camerele ei, făcuse unul amănunţit. Acum n-avea niciunul.

Îşi scoase din buzunar bucata de hârtie pe care era desenată harta. Pe dos era goală. Căută în celălalt buzunar creionul pe care şi-l pusese acolo instinctiv şi încercă să deseneze din mers. Imposibil. Salas aproape că apusese, era prea întuneric. Şi nici nu putea să schiţeze detaliile corect în timp ce mergea şi fără o suprafaţă tare sub hârtie. Dacă se oprea să deseneze, n-ar fi trezit bănuieli? Furtuni, era atât de agitată încât îi venea greu şi să ţină creionul drept.

Avea nevoie de un loc în care să se ascundă, să se ghemuiască, să facă un desen. Un loc ca acele intrânduri

adâncite din faţa uşilor pe lângă care trecea.

Începu să deseneze un zid. Atâta lucru putea să facă din mers. Intră pe o străduţă laterală, unde lumina dintr-o tavernă cu uşa deschisă se revărsă asupra ei. Nu luă în seamă râsetele zgomotoase şi strigătele, deşi câteva păreau să i se adreseze, şi desenă pe hârtie un simplu zid de piatră.

N-avea idee dacă asta avea să-i izbutească, dar putea să încerce. Intră pe o altă alee, fiind cât pe ce să se împiedice de un beţiv rămas fără pantofi, care sforăia pe caldarâm – apoi o rupse la fugă. La mică distanţă, se ghemui în adâncitura de vreo treime de stânjen din faţa unei intrări. Îşi suflă Lumina de Furtună rămasă, imaginându-şi că zidul din desen acoperea intrândul.

Totul deveni negru.

Aleea fusese întunecată şi până atunci, însă în clipa aceea nu mai vedea absolut nimic. Nici lumina fantomatică a lunii, nici strălucirea torţelor din taverna din capătul aleii. Asta însemna că imaginea desenată de ea îşi făcea treaba? Se sprijini de uşa din spatele ei şi îşi scoase pălăria, încercând să se convingă că nicio parte a ei nu trecea prin zidul iluzoriu. Auzi un scrijelit uşor din cealaltă parte a lui, bocănit de cizme pe piatră şi un sunet ce părea al atingerii unor haine de zidul din faţa ei. Apoi se aşternu liniştea.

Ea rămase locului, încremenită, încordându-şi auzul şi neauzind altceva decât zgomotul înăbuşit al bătăilor inimii ei.

— Model, şopti în cele din urmă. Eşti aici?

— Da, răspunse el.

— Du-te să vezi dacă femeia e afară, prin apropiere.

El se îndepărtă şi se întoarse fără niciun zgomot.

— A plecat.

Shallan, care îşi ţinuse răsuflarea, începu din nou să respire. Apoi îşi luă inima-n dinţi şi trecu prin zid. Ochii i se umplură de o strălucire de Lumină de Furtună. O clipă mai târziu, era afară, pe alee. Iluzia din spatele ei se învârteji o clipă, ca fumul în bătaia vântului, apoi se realcătui cu iuţeală.

Imitaţia chiar era foarte bună. Dacă te uitai cu atenţie, observai că îmbinările dintre pietrele ei nu erau perfect aliniate cu cele reale, dar, noaptea, aşa ceva nu sărea în ochi cu uşurinţă. Oricum, peste numai câteva clipe, iluzia redeveni Lumină de Furtună învolburată şi se spulberă. Shallan nu mai

avea destulă Lumină ca s-o susţină.

— Deghizarea ta a dispărut, îi spuse Model.

Îşi vedea părul roşu. Icni şi-şi îndesă imediat în buzunar mâna interzisă. Femeia ochi-întunecaţi instruită de Tyn într-ale şarlataniei putea să umble numai pe jumătate îmbrăcată, dar Shallan nu şi-o putea îngădui. Pur şi simplu nu era corect.

Şi, în acelaşi timp, era o prostie, iar ea ştia asta, dar nu putea să schimbe ceea ce simţea. Şovăi pentru o scurtă clipă, apoi îşi scoase haina. Fără ea şi fără pălărie, cu părul roşu şi cu alte trăsături ale feţei, era cu totul altcineva. Ieşi prin capătul aleii opus celui pe unde presupunea că plecase femeia mascată.

Şovăi din nou, încercând să se orienteze. Unde era conacul? Încercă să revadă, în minte, drumul pe care-l făcuse, dar îi venea greu să plaseze locul în care se afla. Avea nevoie de ceva pe care să-l poată vedea. Îşi scoase hârtia mototolită şi schiţă o hartă a drumului străbătut până în acel moment.

— Te pot călăuzi până la conac, spuse Model.

— Mă descurc.

Shallan ridică harta şi dădu din cap.

— Mmm. E tot un model. Pe ăsta îl vezi?

— Da.

— Dar nu-l vezi pe cel format din litere în mesajele primite prin distrestie?

Cum ar fi putut să-i explice?

— Acolo sunt cuvinte, spuse. Tabăra de război e un loc, ceva pe care îl pot desena.

Schiţa drumului de întoarcere îi era clară în minte.

— A… exclamă Model.

Se întoarse la conac fără să i se mai întâmple nimic, dar nu putea fi sigură nici că femeia cu mască îi pierduse urma, nici că n-o văzuse vreunul dintre servitorii lui Sebarial când traversase curtea şi când intrase pe fereastră. Asta era problema când te furişai. Chiar dacă aveai impresia că totul mersese bine, nu puteai şti dacă erai într-adevăr în siguranţă sau dacă te văzuse cineva care nu reacţionase. Nu încă.

După ce închise obloanele şi trase draperiile dintr-o smucitură, se aruncă pe patul moale, respirând adânc şi tremurând.

„A fost cel mai ridicol lucru pe care l-am făcut vreodată”, îşi spuse.

Şi totuşi se simţea entuziasmată, încântată peste doar şi poate. Furtuni! Îi plăcuse! Încordarea, transpiraţia, discuţia despre uciderea ei, chiar şi urmărirea din final. Ce nu era în ordine cu ea? Când încercase să fure de la Jasnah, tot ce avusese legătură cu asta o îngreţoşase.

„Nu mai sunt o fetiţă”, se gândi zâmbind şi ţintuind tavanul cu privirea. „Au trecut săptămâni de când nu mai sunt.”

Avea să găsească o cale de a pătrunde în casa Luminlordului Amaram şi avea să câştige încrederea lui Mraize, ca să poată afla ce ascunde el. „Am totuşi nevoie de o alianţă cu familia Kholin”, cugetă. „Şi la asta pot ajunge prin Prinţul Adolin.” Trebuia să tragă sforile ca să-l revadă cât mai curând cu putinţă, dar fără să pară nicidecum disperată.

Tot ce avea legătură cu el părea partea cea mai plăcută a însărcinărilor cu care se împovărase. Încă zâmbind, sări din pat şi se duse să vadă ce mâncare mai era pe tava care îi fusese adusă.

44
UN MOD DE A FACE DREPTATE

Cât despre Legăturifăurari, în ordinul lor nu erau decât trei, un număr deloc neobişnuit în ceea ce-i privea; nici nu căutau să-l mărească încheind înţelegeri importante, pentru că, în vremurile Madasei, numai un singur reprezentant al ordinului lor se afla tot timpul alături de Urithiru şi de tronurile sale. Toată lumea înţelesese că sprenul lor era cu totul aparte şi se considera că dai semne de răzvrătire dacă încercai să-i convingi să devină un ordin de mărimea celorlalte.

— Din *Cuvinte despre Lumină,* capitolul XVI, pagina 14

Kaladin nu se simţea niciodată mai stânjenit ca atunci când se afla pe terenul de instrucţie al ochi-luminoşilor din tabăra lui Dalinar, unde toţi soldaţii erau de obârşie înaltă.

Înaltul Prinţ le ordonase tuturor soldaţilor săi să poarte uniforme cât timp se aflau la datorie, iar ei se supuneau. În uniforma lui albastră, Kaladin n-ar fi trebuit să se simtă diferit de ceilalţi şi, totuşi, se simţea. Ale lor erau mai elegante, aveau nasturi strălucitori, cu nestemate încastrate, de o parte şi de alta a hainei din stofă fină. Alţii purtau uniforme împodobite cu broderii. Şi eşarfele colorate deveneau tot mai la modă.

Ochi-luminoşii îi cercetară cu privirea pe Kaladin şi pe oamenii săi când îi văzură apărând. În aceeaşi măsură în care oştenii de rând îi tratau pe podari ca pe nişte eroi – şi în aceeaşi măsură în care ei înşişi îl respectau pe Dalinar şi îi respectau hotărârile –,

poziţiile ofiţerilor prezenţi le trădau ostilitatea faţă de ochi-întunecaţii intraţi pe teren.

„Nu sunteţi bine-veniţi aici”, spuneau privirile lor. „Fiecare are un loc al său. Voi nu vă aflaţi la locul vostru. Ca un chull într-o sală de mese.”

— Pot fi scutit de îndatoriri pe timpul instrucţiei de azi, domnule? întrebă Renarin.

Purta o uniformă a Podului Patru.

Kaladin dădu din cap. Ceilalţi podari răsuflară uşuraţi după plecarea tânărului. Kaladin le arătă trei poziţii unde să stea de strajă şi trei dintre ei alergară într-acolo. Moash, Teft şi Yake rămaseră cu el.

Kaladin se îndreptă spre Zahel, care stătea în picioare, în partea din spate a terenului acoperit cu nisip. Deşi toţi ceilalţi ardenţi nu-şi vedeau capul de treabă cărând apă, prosoape sau arme pentru ochi-luminoşii care se duelau, el îşi desenase un cerc pe nisip în care arunca pietre mici, colorate.

— Accept oferta ta, spuse Kaladin oprindu-se lângă el. Am adus trei oameni care să-nveţe împreună cu mine.

— Nu m-am oferit să instruiesc patru de-ai voştri, răspunse Zahel.

— Ştiu.

Ardentul mormăi.

— Ocoliţi clădirea asta de patruzeci de ori în fugă, apoi veniţi la mine. Aveţi timp s-o faceţi până mă plictisesc de jocul ăsta.

Kaladin făcu un gest scurt şi toţi patru se îndepărtară alergând.

— Aşteptaţi! strigă Zahel.

Kaladin se opri brusc, cu cizmele scrâşnindu-i pe nisip.

— Am vrut doar să văd în ce măsură sunteţi gata să-mi daţi ascultare, spuse ardentul, azvârlind o piatră în cerc.

Mormăi din nou, părând încântat de sine însuşi. În cele din urmă, se întoarse spre ei.

— Presupun că nu e nevoie de exerciţii care să vă facă mai puternici. Dar, băiete, ţi s-au înroşit urechile cum n-am mai văzut niciodată.

— Mi… mi s-au înroşit urechile? se miră Kaladin.

— Afurisită limbă. Vreau să spun că simţi că trebuie să dovedeşti ceva, că ai chef de bătaie. Înseamnă că eşti furios pe toţi şi pe toate.

— Ne-ai putea condamna pentru asta? întrebă Moash.

— Cred că nu. Dar, flăcăi, dacă o să fac instrucţie cu voi, nu puteţi lăsa urechile roşii să vă stea în drum. Trebuie să mă ascultaţi cu atenţie şi să faceţi tot ce vă spun.

— Da, maestre Zahel, zise Kaladin.

— Nu mă numi maestru.

Zahel arătă cu degetul peste umăr, către Renarin, care îşi punea Cristalarmura, ajutat de câţiva ardenţi.

— Lui îi sunt maestru. Pentru voi, flăcăi, sunt doar un om interesat să-şi ţină prietenii în viaţă. Aşteptaţi-mă aici.

O porni către Renarin. Dar, când Yake luă în mână una dintre pietrele colorate pe care Zahel le arunca în cerc, îi vorbi fără să-l privească:

— Şi nu v-atingeţi de pietrele mele!

Yake tresări şi lăsă piatra să cadă.

Kaladin se relaxă şi, cu spatele sprijinit de unul dintre stâlpii de susţinere ai prelungirii acoperişului, rămase cu ochii la Zahel, care îi dădea instrucţiuni lui Renarin. Syl coborî brusc şi începu să cerceteze micile pietre cu o expresie stranie, străduindu-se să priceapă ce le făcea atât de deosebite.

În scurt timp, Zahel trecu pe lângă ei explicându-i lui Renarin, care îl însoţea, ce are de făcut. Se părea că voia să-l vadă pe tânăr luându-şi prânzul. Kaladin zâmbi când alţi câţiva ardenţi se grăbiră să aducă o masă, farfurii şi tacâmuri şi un taburet greu, care putea susţine un Cristalpurtător. Aşternură chiar şi o faţă de masă. Zahel îl părăsi pe uluitul Renarin, care se aşeză, în Armura lui masivă, cu viziera ridicată, uitându-se la mâncarea pentru un prânz complet. Luă cu stângăcie o furculiţă.

— Îl înveţi să-şi folosească nou dobândita putere cu delicateţe, îi spuse Kaladin lui Zahel, când acesta făcu cale întoarsă pe lângă el.

— Cristalarmura e un obiect de o mare forţă, îi răspunse ardentul, fără să-l privească. S-o controlezi înseamnă mai mult decât să spargi ziduri şi să sari de pe clădiri.

— Şi noi când…

— Aşteptaţi.

Zahel se îndepărtă fără grabă.

Kaladin se uită la Teft, care ridică din umeri.

— Îmi place de omul ăsta.

— Fiindcă e aproape la fel de ţâfnos ca tine, chicoti Yake.

— Nu-s ţâfnos, se răsti Teft. Pur şi simplu nu suport prostia.

Aşteptară până când îl văzură pe Zahel întorcându-se în fugă. Oamenii lui Kaladin deveniră imediat atenţi, cu ochii cât cepele. Ardentul aducea o Cristalsabie.

Asta şi speraseră. Kaladin le spusese că era cu putinţă să pună mâna pe o astfel de armă, ca parte a instrucţiei. Ochii lor urmăreau Sabia de parcă ar fi văzut o femeie superbă scoţându-şi mănuşa.

Zahel ajunse lângă ei şi o înfipse în terenul nisipos. Îşi desprinse degetele de pe mâner şi îi chemă cu o fluturare de mână.

— Bun. Încercaţi-o.

Teft se holbă la armă.

— Pe răsuflarea lui Kelek, spuse într-un târziu. Chiar vorbeşti serios, nu?

În apropiere, Syl îşi desprinse privirea de pietre şi şi-o îndreptă spre Sabie.

— În miezul Blestematei de nopţi am stat de vorbă cu căpitanul vostru, iar în dimineaţa următoare m-am dus la Luminlordul Dalinar şi la rege şi le-am cerut să-mi îngăduie să vă învăţ posturile luptătorilor cu sabia. Nu trebuie să umblaţi înarmaţi cu săbii, dar, dacă va fi nevoie să vă luptaţi cu un asasin înarmat cu o Cristalsabie, trebuie să cunoaşteţi posturile şi să ştiţi cum să ripostaţi la oricare dintre ele.

Îşi coborî privirea, cu mâna sprijinită pe Sabie.

— Luminlordul Dalinar a sugerat să vă las să mânuiţi una dintre Cristalsăbiile regelui. Inteligent om.

Zahel îşi retrase mâna şi le făcu semn. Teft întinse braţul către armă, dar Moash o înşfăcă primul, prinzând-o de mâner şi smulgând-o – cu prea multă forţă – din nisip. Făcu un pas înapoi împleticindu-se, iar Teft se îndepărtă de el.

— Fii atent! se răsti. O să-ţi tai singur braţul, fi-ţi-ar al furtunii, dacă te porţi ca un neghiob.

— Nu sunt neghiob, răspunse Moash, ridicând Sabia şi întinzând-o, cu vârful înainte, iar un gloriospren se materializă, palid, lângă capul lui. E mai grea decât mă aşteptam.

— Serios? se miră Yake. Toată lumea zice că sunt uşoare.

— O zic cei deprinşi cu săbiile obişnuite. Dacă eşti învăţat de-o viaţă să lupţi cu o sabie lungă, când ridici ceva care pare făcut din de două sau de trei ori mai mult oţel, te aştepţi să

cântărească mai mult. Nu mai puţin.

Moash mormăi, rotind arma cu delicateţe.

— Judecând după ce spun poveştile, mă aşteptam să nu cântărească nimic. Să fie uşoară ca o adiere, zise el şi o înfipse în sol şovăind. Şi când taie întâmpină mai multă rezistenţă decât aş fi crezut.

— Cred că e din nou vorba doar de senzaţia la care te aşteptai, zise Teft scărpinându-se în barbă şi făcându-i semn lui Yake să ia arma.

Bărbatul robust o smulse cu mai multă băgare de seamă decât Moash.

— Părinte al Furtunii, dar ai o senzaţie atât de stranie ţinând-o în mâini! exclamă.

— Nu e decât o unealtă, spuse Zahel. Una foarte valoroasă, dar tot doar o unealtă. Nu uitaţi asta.

— E mai mult decât o unealtă, îl contrazise Yake, lovind aerul cu ea. Îmi cer iertare, dar chiar aşa e. Despre o sabie obişnuită pot să cred că nu e nimic altceva, dar asta… asta e artă.

Zahel clătină din cap, iritat.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Kaladin, în vreme ce Yake îi întindea, cu părere de rău, Cristalsabia lui Teft.

— Oameni cărora li se interzice să se folosească de o sabie pentru că n-au o obârşie destul de înaltă, răspunse Zahel. Chiar şi după atâţia ani, mă uimeşte prostia acestui obicei. Săbiile n-au nimic sacru. Sunt mai bune decât alte arme în anumite situaţii şi mai rele în altele.

— Eşti ardent, zise Kaladin. N-ar trebui să susţii artele şi tradiţiile vorine?

— Ei, dacă n-ai observat, nu sunt un ardent foarte bun. Doar se întâmplă să fiu un spadasin excelent, spuse el şi arătă cu capul către sabie. N-o iei şi tu?

Syl îl săgetă pe Kaladin cu o privire tăioasă.

— Nu, dacă nu-mi ceri s-o fac, îi răspunse acesta lui Zahel.

— Nu eşti curios să afli ce senzaţie îţi dă?

— Obiectele astea mi-au ucis prea mulţi prieteni. Dacă pentru tine e totuna, aş prefera să n-o ating.

— Cum doreşti, spuse Zahel. Luminlordul Dalinar a sugerat că e bine să vă obişnuiţi cu astfel de arme. Ca să le priviţi cu mai puţină veneraţie şi cu mai puţină spaimă. În jumătate din cazurile când un bărbat e ucis cu una dintre ele, se întâmplă

fiindcă e prea ocupat să se holbeze la armă ca să se mai şi ferească.

— Da, încuviinţă Kaladin aproape în şoaptă. Am văzut aşa ceva. Atacă-mă cu ea. Trebuie să exersez ca s-o pot înfrunta.

— Sigur. Stai să-i aduc apărătoarea.

— Nu, îl opri Kaladin. Fără protecţie, Zahel. Trebuie să-mi fie frică.

Ardentul îl cercetă o clipă cu privirea, apoi dădu din cap şi se duse să ia sabia de la Moash, care pusese mâna pe ea pentru a doua oară.

Syl se avântă în zbor, învârtindu-se în jurul capetelor celorlalţi bărbaţi, care n-o vedeau.

— Mulţumesc, spuse oprindu-se pe umărul lui Kaladin.

Zahel se întoarse şi intră într-o postură. Kaladin o recunoscu, se număra printre cele pe care le văzuse în duelurile dintre ochi-luminoşi, dar nu ştia cum se numeşte. Zahel înaintă şi atacă.

Panică.

Kaladin n-o putu împiedica să-l cuprindă. Într-o singură clipă, îl văzu pe Dallet murind – cu Cristalsabia tăindu-i capul. Văzu feţe cu ochii arşi, reflectate de mult prea argintia suprafaţă a lamei.

Arma vâjâi prin aer, la o palmă de faţa lui. Zahel păşi în urma ei şi o roti din nou, cu o mişcare lină. De data asta avea să-l lovească, aşa că se văzu nevoit să se tragă înapoi.

Furtuni, monstruozităţile astea erau superbe!

Maestrul-spadasin atacă iarăşi şi Kaladin se feri sărind într-o parte. „Te străduieşti ceva mai mult decât ar trebui, Zahel”, se gândi. Se feri din nou, apoi zări cu coada ochiului o umbră. Se răsuci brusc şi se trezi faţă în faţă cu Adolin Kholin.

Ochii li se întâlniră şi se fixară îndelung. Kaladin se aştepta să fie luat în râs. Privirea prinţului zvâcni către Zahel şi către Cristalsabie, apoi se întoarse la Kaladin. În cele din urmă, dădu uşor din cap. Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre Renarin.

Gestul era grăitor. Asasinul în Alb îi înfrânsese pe amândoi. N-aveai de ce să-ţi baţi joc de pregătirea pentru o nouă înfruntare.

„Nu înseamnă că nu e un lăudăros răsfăţat”, îşi spuse Kaladin întorcându-se spre Zahel. Acesta chemase cu o fluturare de mână un alt ardent şi tocmai îi întindea Cristalsabia.

— Trebuie să fac instrucţie cu prinţul Renarin, spuse. Nu-l pot lăsa toată ziua singur din pricina voastră, neghiobilor. Ivis o să

v-arate câteva mişcări de luptă cu Cristalsabia şi o să vă feriţi cu toţii de loviturile ei, pe rând, aşa cum a făcut Kaladin. Deprindeţi-vă s-o priviţi, ca să nu încremeniţi când sunteţi atacaţi cu ea.

Cei patru dădură din cap. Abia după ce Zahel se îndepărtă cu paşi iuţi Kaladin văzu că noul ardent, Ivis, era de fapt o ardentă. Purta o mănuşă, ca recunoaştere a faptului că era femeie, deşi hainele cu falduri largi şi capul ras ascundeau câteva dintre celelalte semne evidente.

O femeie cu o sabie. Ciudată privelişte! Dar, la drept vorbind, era mai bizară decât un bărbat ochi-întunecaţi cu o Cristalsabie?

Ivis le dădu arme de lemn, cu greutatea bine calculată şi bine echilibrate, pentru a fi imitaţii mulţumitoare ale unei Cristalsăbii. În măsura în care desenul mâzgălit cu cretă de un copil poate fi o imitaţie mulţumitoare a unui om. Pe urmă îi puse să facă mai multe mişcări de rutină, arătându-le pe rând cele zece posturi de luptă cu Cristalsabia.

Kaladin căutase ochi-luminoşi pe care să-i ucidă încă din clipa în care pusese pentru prima oară mâna pe o suliţă şi în ultimii ani – dinainte de trimiterea lui în sclavie – ajunsese s-o facă foarte bine. Însă ochi-luminoşii pe care-i vânase pe câmpul de luptă nu erau luptători foarte pricepuţi. Cei care chiar ştiau să lupte cu sabia ajunseseră pe Câmpiile Sfărâmate. Prin urmare, posturile erau şi pentru el o noutate.

Începu să vadă şi să înţeleagă. Cunoaşterea posturilor l-ar fi ajutat să anticipeze următoarea mişcare a spadasinului. Nu trebuia să mânuiască el însuşi sabia – încă i se mai părea o armă prea rigidă – ca să-i fie de folos instrucţia.

După vreo oră, îşi lăsă deoparte sabia pentru instrucţie şi se îndreptă spre butoiul cu apă. Nici ardenţii, nici parshii nu aduceau nimic de băut pentru el şi pentru oamenii lui. Îi convenea; nu era un băiat bogat răzgâiat. Sprijinit de butoi, umplu polonicul cu apă, simţind în muşchi, adânc, o oboseală plăcută, semn că făcuse ceva demn de laudă.

Cercetă terenul cu privirea, căutându-i pe Adolin şi pe Renarin. Nu era rândul lui să vegheze asupra niciunuia dintre ei – Adolin venise însoţit de Mart şi de Eth, iar Renarin se afla în grija celor trei pe care-i trimisese mai devreme să-şi ocupe poziţiile. Totuşi, nu se putea împiedica să verifice dacă nu erau în pericol. Acolo, un accident putea fi…

Pe terenul de instrucţie se afla o femeie. Nu o ardentă, ci o adevărată femeie ochi-luminoşi, cu părul de un roşu-aprins. Tocmai intrase agale şi îşi rotea privirea în toate părţile.

Kaladin nu-i purta pică pentru întâmplarea cu cizmele. Era pur şi simplu o întâmplare firească, o dovadă că, pentru un ochi-luminoşi, un ochi-întunecaţi nu e decât o jucărie. Pe seama ochi-întunecaţilor te distrai, luai de la ei ce-ţi trebuia fără să te gândeşti nicio clipă că îi lăsai simţindu-se mult mai rău decât îi găsiseşi.

Aşa fusese Roshone. Aşa era Sadeas. Aşa era şi femeia aia. Nu cu adevărat rea. Pur şi simplu nu se sinchisea.

„Probabil e o pereche potrivită pentru prinţişor”, se gândi, în timp ce Yake şi Teft se apropiau în fugă, la fel de însetaţi ca el. Moash continua să exerseze, concentrat asupra mişcărilor sale cu sabia.

— Nu-i rău, spuse Yake dându-şi seama la ce se uita Kaladin.

— Ce nu-i rău? întrebă acesta, încercând să-şi dea seama ce făcea femeia.

— Nu-i rău să-ţi desfeţi privirea, căpitane, râse Yake. Furtuni! Uneori s-ar părea că nu te poţi gândi decât pe cine să pui de pază în schimbul următor.

În apropiere, Syl dădu din cap cu înţelegere.

— E ochi-luminoşi, zise Kaladin.

— Şi? întrebă Yake bătându-l pe umăr. O doamnă ochi-luminoşi nu poate fi atrăgătoare?

— Nu.

Era cât se poate de simplu şi de clar.

— Eşti un ciudat, domnule, încheie Yake.

În cele din urmă, Ivis le strigă lui Yake şi lui Teft să nu mai piardă vremea şi să se întoarcă la instrucţie. Nu-l strigă şi pe Kaladin. Aparent, îi intimida pe mulţi dintre ardenţi.

Yake plecă în fugă, dar Teft mai zăbovi o clipă, apoi arătă cu coada ochiului către fată, către Shallan.

— Crezi c-ar trebui să ne facem griji din pricina ei? O femeie străină despre care nu ştim mai nimic, trimisă pe neaşteptate ca logodnică pentru Adolin. Fără-ndoială c-ar putea fi asasinul perfect.

— Blestem! înjură Kaladin. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ai ochiul format.

Teft ridică din umeri cu modestie, apoi se întoarse şi el în fugă

la instrucţie.

Kaladin îşi imaginase că femeia era o oportunistă, dar nu putea fi oare o asasină?

Îşi luă sabia de lemn şi se îndreptă spre roşcată trecând pe lângă Renarin, care învăţa tot posturile exersate de foştii podari.

În drum către Shallan, i se alătură Adolin, în zăngănitul Cristalarmurii.

— Ce caută ea aici? întrebă Kaladin.

— Presupun c-a venit să mă vadă când mă antrenez, răspunse Adolin. De obicei sunt nevoit să le gonesc.

— Pe cine?

— Ştii tu. Pe fetele care vor să caşte gura la mine când lupt. Nu mă deranjează, dar, dacă le lăsăm, se umple terenul de fiecare dată când vin eu aici. Nu mai poate nimeni să se antreneze.

Kaladin îl privi ridicând din sprânceană.

— Ce e, băiatule de pod? întrebă Adolin. Când te antrenezi tu, nu vin femei să te privească? Doamne ochi-întunecaţi, cu câte şapte dinţi lipsă şi cu mare frică de apa din baie…

Kaladin îşi întoarse privirea de la Adolin, cu buzele unite într-o linie. „Data viitoare”, îşi spuse, „îl las pe asasin să-i facă ăstuia de petrecanie”.

Adolin chicoti câteva clipe, dar râsul i se stinse stânjenit.

— Oricum, adăugă, probabil că, dată fiind relaţia noastră, prezenţa ei aici are un motiv mai întemeiat. Dar tot va trebui s-o gonim. Nu putem crea un precedent nedorit.

— Chiar ai îngăduit aşa ceva? întrebă Kaladin. O logodnă cu o femeie pe care n-ai văzut-o niciodată?

Adolin ridică din umerii lui protejaţi de armură.

— La început, lucrurile merg întotdeauna atât de bine, însă apoi… toate mă părăsesc. Nu sunt niciodată în stare să pricep cu ce-am greşit. M-am gândit că, dacă e vorba de ceva mai formal…

Se încruntă, ca şi cum şi-ar fi amintit brusc cu cine vorbea, şi înaintă mărind pasul, ca să se îndepărteze de Kaladin. Ajunse la Shallan, care, fredonând pentru ea însăşi, trecu chiar pe lângă el, fără să-i arunce nici măcar o privire. Adolin ridică o mână, cu gura deschisă, gata să-i vorbească, în timp ce se răsucea ca s-o privească văzându-şi de drum. Ea o fixa cu privirea pe Nall, şefa ardenţilor de pe terenul de instrucţie. Şi se înclină în faţa

acesteia cu respect.

Adolin se încruntă şi alergă după Shallan, trecând pe lângă Kaladin, care-i zâmbi batjocoritor.

— A venit să te vadă, înţeleg. E pe de-a-ntregul fascinată de tine.

— Taci, mârâi Adolin.

Kaladin o porni agale pe urmele lui şi ajunse lângă Shallan şi Nall în mijlocul unei conversaţii.

— …în hrisoave, desenele acestor costume sunt jalnice, Soră Nall, spunea Shallan întinzându-i ardentei un caiet legat în piele. Avem nevoie de unele noi. Deşi îmi voi petrece o mare parte din timp drept condeieră în slujba Luminlordului Sebarial, mi-ar plăcea să mă ocup de câteva proiecte personale în perioada şederii mele pe Câmpiile Sfărâmate. Cu binecuvântarea ta, aş vrea să trec la treabă.

— Talentul tău e demn de toată lauda, spuse Nall răsfoind paginile. Arta e Chemarea ta?

— Nu, Soră Nall, Istoria Naturală, deşi pun desenul pe unul dintre primele locuri şi în ceea ce priveşte studiul ei.

— Acolo şi trebuie să se afle, zise ardenta şi întoarse încă o pagină. Ai binecuvântarea mea, copilă dragă. Spune-mi, te rog, pe care dintre devoţiuni o numeşti a ta?

— Asta face, pentru mine… obiectul unei anumite consternări, răspunse Shallan luându-şi carnetul înapoi. Oh! Adolin. Nu te văzusem. Cerule, chiar domini totul în jur când porţi armura asta, nu-i aşa?

— O laşi să stea? o întrebă Adolin pe Nall.

— Vrea să împrospăteze hrisoavele din arhiva regală cu desene noi ale Cristalarmurilor şi Cristalsăbiilor de pe Câmpiile Sfărâmate, răspunse ardenta. Mi se pare o idee înţeleaptă. În hrisoavele regale, Cristalele apar de multe ori schiţate în linii mari, dar nu există niciun desen amănunţit.

— Aşadar va fi nevoie, să-ţi pozez? întrebă din nou Adolin, acum întorcându-se spre Shallan.

— De fapt, spuse ea, mulţumită mamei tale, desenele armurii pe care o porţi sunt complete. O să mă concentrez mai întâi asupra Armurii regelui şi a Săbiilor sale, pe care nu s-a gândit nimeni să le înfăţişeze în detaliu.

— Dar ai grijă să nu stai în calea bărbaţilor care se luptă, copilă, zise Nall în timp ce o striga cineva.

Apoi plecă.

— Uite ce e, spuse Adolin uitându-se la Shallan. Îmi dau seama în ce măsură…

— Trei sferturi de stânjen şi trei laturi de palmă, îl întrerupse ea. Din nefericire, măsura în care mă încadrez nu trece de atât.

— Trei sferturi de stânjen… începu Adolin încruntându-se.

— Da, îl întrerupse ea din nou, studiind terenul de instrucţie. Înainte să vin aici, credeam că înălţimea mea e mulţumitoare. Voi, alethii, sunteţi fantastic de înalţi, nu-i aşa? Cred că aici toată lumea are cu cel puţin un lat de palmă mai mult decât un veden de înălţime medie.

— Nu, nu asta voiam să zic… se încruntă Adolin. Ai venit aici fiindcă vrei să mă vezi antrenându-mă. Recunoaşte. Desenele sunt un vicleşug.

— Hm! Cineva e foarte plin de sine. Presupun că ţine de obârşia regală. Ca şi pălăriile bizare şi pasiunea pentru decapitări. A, şi iată-l şi pe căpitanul gărzii tale. Cizmele îţi sunt în drum spre baracă. Le-am trimis printr-un mesager.

Kaladin tresări când îşi dădu seama că vorbea cu el.

— Serios?

— La cererea mea, li s-au înlocuit tălpile, adăugă ea. Erau groaznic de incomode.

— Mă simţeam bine în ele!

— Probabil pentru că labele picioarelor îţi sunt de piatră.

Shallan se uită în jos şi ridică din sprânceană.

— O clipă, se amestecă Adolin, încruntându-se şi mai tare. Ai purtat cizmele băiatului de pod? Cum s-a întâmplat una ca asta?

— Cu greutate, răspunse Shallan. Şi cu trei perechi de ciorapi.

Îl bătu pe prinţ pe braţul acoperit de armură.

— Dacă vrei să te desenez, Adolin, te voi desena. Nu trebuie să faci paradă de gelozie, oricum vreau să facem plimbarea pe care mi-ai făgăduit-o. O! Trebuie să văd asta. Scuzaţi-mă.

Se îndreptă cu paşi mari spre locul unde Renarin suporta loviturile date de Zahel în Armura lui, probabil ca să se deprindă să încaseze o bătaie în timp ce o purta. Pe teren, rochia verde a lui Shallan şi părul ei roşu erau dâre de culoare aprinsă. Kaladin o măsură din priviri, întrebându-se cât de mult se putea încrede în ea. Probabil că nu foarte mult.

— Nesuferită femeie, mormăi Adolin, apoi se uită la Kaladin. Nu-i mai sorbi spatele din ochi, băiatule de pod.

— Nu i-l sorb din ochi. Şi ce-ţi pasă? Tocmai ai spus că e nesuferită.

— Da, încuviinţă Adolin îndreptându-şi din nou privirea spre ea, cu un zâmbet larg. Nu mi-a dat deloc atenţie, este?

— Aşa cred.

— Nesuferită, repetă Adolin, deşi părea să-i dea cuvântului cu totul alt sens.

Zâmbetul i se lăţi când plecă după Shallan, mişcându-se cu acea graţie a Cristalarmurii care nu se potrivea cu aparenta ei masivitate.

Kaladin clătină din cap. Ochi-luminoşii şi jocurile lor! Cum ajunsese să-şi petreacă atât de mult timp printre ei? Se întoarse la butoi şi bău din nou. Peste nu mult timp, scrâşnetul pe nisip al unei săbii de instrucţie îi dădu de veste că Moash i se alăturase.

Nou-venitul dădu din cap a recunoştinţă când îi întinse polonicul cu apă. Teft şi Yake făceau faţă pe rând atacului cu Cristalsabia.

— Te-a lăsat să pleci? întrebă Kaladin arătând către femeia care îi antrena.

Moash ridică din umeri, bând cu lăcomie.

— Nici n-am clipit.

Kaladin îşi arătă aprecierea cu un gest.

— Ce facem aici e de folos, adăugă Moash. E important. După ce ne-ai instruit în spărturi, am crezut că nu mi-a mai rămas nimic de învăţat. Ca dovadă că nu ştiam mare lucru.

Kaladin încuviinţă cu un alt gest şi-şi încrucişă braţele la piept. Adolin îi arăta lui Renarin mai multe posturi ale spadasinilor, iar Zahel dădea aprobator din cap. Shallan îşi găsise un loc de unde să-i deseneze. Oare pentru ea nu era decât o scuză ca să vină mai aproape, momentul potrivit ca să înfigă un cuţit în măruntaiele lui Adolin?

Poate că privea lucrurile imaginându-şi prea multe primejdii, dar asta era sarcina lui. Aşa că rămase cu ochii la Adolin când tânărul se întoarse cu spatele şi începu să se dueleze cu Zahel, ca să-i arate lui Renarin cum se foloseau posturile.

Adolin era un spadasin bun. Îi recunoştea meritul ăsta. Iar Zahel era priceput în aceeaşi măsură.

— A fost regele, spuse Moash. El a ordonat executarea familiei mele.

Kaladin avu nevoie de câteva clipe ca să priceapă despre ce îi

vorbea. Despre omul pe care voia să-l ucidă, căruia îi purta pică. Era regele.

Prin Kaladin trecu un şoc, de parcă ar fi primit un pumn. Se întoarse spre bărbatul de lângă el.

— Suntem Podul Patru, continuă acesta, uitându-se într-o parte, la nimic anume, apoi luă încă o gură de apă. Ne ajutăm unii pe alţii. Trebuie să ştii… de ce sunt aşa cum sunt. Bunicii mei au fost singura familie pe care am cunoscut-o vreodată. Părinţii mei au murit când eram copil. M-au crescut Ana şi Da. Regele… i-a ucis.

— Cum s-a întâmplat? întrebă Kaladin încet, uitându-se în jur ca să se convingă că niciun ardent nu e destul de aproape ca să-i audă.

— Lipseam de-acasă, răspunse Moash, mă aflam în slujba unei caravane care călătorea prin pustietăţile de pe-aici. Ana şi Da erau de al doilea nahn. Oameni sus-puşi, pentru nişte ochi-întunecaţi. Aveau un atelier. De argintari. Eu n-am învăţat meseria lor. Îmi plăcea să fiu în aer liber. Să merg dintr-un loc în altul. Ei bine, un ochi-luminoşi avea trei argintării în Kholinar, dintre care una vizavi de a bunicilor mei. Nu-i plăcuse niciodată concurenţa. Totul s-a întâmplat cu un an sau doi înainte de moartea bătrânului rege, când Elhokar a fost lăsat să conducă regatul în vreme ce Gavilar se afla pe Câmpiile Sfărâmate. Oricum, era bun prieten cu acel ochi-luminoşi aflat în competiţie cu bunicii mei. Aşa că i-a făcut prietenului său o favoare. I-a arestat pe Ana şi pe Da, sub o acuzaţie sau alta. Erau oameni destul de importanţi ca să aibă dreptul la un proces, în faţa judecătorilor. Presupun că Elhokar a fost surprins că nu putea să nesocotească legea pe de-a-ntregul. A invocat lipsa de timp şi i-a trimis pe Ana şi pe Da să aştepte în temniţă până când puteau fi judecaţi, zise Moash şi afundă polonicul în butoi. Şi acolo au murit peste câteva luni, încă aşteptând să le aprobe Elhokar cererea.

— Asta nu e totuna cu a-i ucide.

Moash se uită în ochii lui Kaladin.

— Nu crezi că să-i închizi pe nişte oameni de şaptezeci şi cinci de ani în temniţele palatului e o condamnare la moarte?

— Cred… ei bine, cred că ai dreptate.

Moash dădu scurt din cap, lăsând polonicul să cadă.

— Elhokar ştia că vor muri acolo. În felul ăsta, acuzaţia care li

se aducea n-avea s-ajungă niciodată în faţa unor judecători, dând la iveală corupţia lui. Nemernicul i-a omorât – i-a asasinat ca să-şi păstreze secretul. Când m-am întors din călătorie, am intrat într-o casă pustie şi vecinii mi-au spus că familia îmi murise deja de două luni.

— Aşa că acum vrei să-l asasinezi pe regele Elhokar, spuse Kaladin încet, cutremurându-se în timp ce vorbea.

Nimeni nu se afla destul de aproape ca să-i audă, nu în mijlocul zăngănitului armelor şi al strigătelor de pe un teren de instrucţie. Cu toate astea, cuvintele păreau să zăbovească în faţa lui, la fel de zgomotoase ca un sunet de trâmbiţă.

Moash încremeni, cu ochii într-ai-lui.

— În noaptea aia, pe balcon, zise Kaladin, tu ai lăsat impresia că balustrada a fost tăiată cu o Cristalsabie?

Moash îl strânse de braţ, uitându-se în jur.

— N-ar trebui să vorbim despre asta aici.

— Părinte al Furtunii, Moash! exclamă Kaladin, înţelegând pe deplin grozăvia celor petrecute. Rolul nostru e să-l apărăm pe rege!

— Sarcina noastră, sublinie Moash, e să-l ţinem în viaţă pe Dalinar. Cu asta pot fi de acord. Pentru un ochi-luminoşi, nu pare un om prea rău. Furtuni, ţării ăsteia i-ar merge mult mai bine dacă ar fi el rege. Nu-mi spune că tu eşti de altă părere.

— Dar uciderea lui Elhokar…

— Nu vorbim aici, şuieră Moash printre dinţii încleştaţi.

— N-o putem lăsa pur şi simplu baltă. Pe mâna lui Nalan! Va trebui să-i spun…

— Ai face asta? întrebă Moash. L-ai turna pe unul de la Podul Patru?

Se ţintuiră din priviri.

Kaladin îşi întoarse ochii în altă parte.

— Blestem! Nu, n-aş face-o. Cel puţin nu şi dacă eşti de acord să încetezi. Poate că-i porţi pică regelui, dar nu poţi pur şi simplu încerca să… ştii tu…

„Asta nu se-ntâmplă cu adevărat."

— Pot să-ncetez deocamdată. Dacă eşti de acord să te-ntâlneşti cu cineva.

— Cu cine? întrebă Kaladin uitându-se din nou la el.

— Planul ăla n-a fost ideea mea. Eu n-a trebuit să fac nimic altceva decât să le-arunc o funie. Vreau să asculţi ce au de spus.

— Moash…
— Ascultă-i, insistă Moash, strângându-l mai tare de braţ. Doar ascultă-i, Kal. Atâta tot. Dacă n-o să fii de acord cu ce-ţi vor spune, n-o să mai am de-a face cu ei. Te rog.
— Îmi juri că n-o să mai faci nicio mişcare împotriva regelui înainte de asta?
— Pe onoarea bunicilor mei.
Kaladin oftă, dar dădu aprobator din cap.
— Bine.
Moash se destinse vizibil. Dădu şi el din cap, îşi luă arma de lemn şi plecă în fugă să-şi continue antrenamentul. Kaladin oftă iarăşi, se răsuci ca să-şi ia sabia şi se trezi faţă în faţă cu Syl, care plutise în aer, în spatele lui. Îl privea cu ochii ei mici larg deschişi şi mâinile îi atârnau pe lângă trup cu pumnii strânşi.
— Ce-ai făcut adineauri? îl întrebă. N-am auzit decât ultima parte.
— Moash a fost implicat, şopti Kaladin. Trebuie să urmăresc povestea asta până la capăt, Syl. Când încearcă cineva să-l ucidă pe rege, e treaba mea să fac cercetări.
— O! se încruntă ea. Am simţit ceva. Altceva, zise şi clătină din cap. E primejdios, Kaladin. Ar trebui să te duci la Dalinar.
— I-am făgăduit lui Moash, spuse el, îngenunchind şi scoţându-şi cizmele şi ciorapii. Nu pot să mă duc la Dalinar până nu aflu mai multe.
Ea îl urmă ca o panglică de lumină când îşi luă Cristalsabia de lemn şi intră pe terenul de luptă. Sub tălpile lui goale, nisipul era rece. Voia să-l simtă.
Intră în Postura Vântului şi exersă câteva dintre loviturile pe care i le arătase Ivis. În apropiere, câţiva bărbaţi ochi-luminoşi se înghionteau, arătând spre el. Unul spuse ceva în şoaptă, făcându-i pe ceilalţi să râdă, deşi unii se mai încruntau. Un ochi-întunecaţi cu o Cristalsabie de instrucţie nu li se părea amuzant.
„E dreptul meu”, se gândi Kaladin, rotindu-şi arma, fără să-i ia în seamă. „Am înfrânt un Cristalpurtător. Mi-am câştigat locul aici.”
De ce nu erau ochi-întunecaţii încurajaţi să facă instrucţie astfel? Câţiva dintre ei, care, în decursul veacurilor, dobândiseră o Cristalsabie prin luptă, erau slăviţi în cântece şi în poveşti. Evod Făuritorul-de-Seme, Lanacin, Raninor al Câmpiilor… Toţi erau veneraţi. Cât despre ochi-întunecaţii din prezent, ei bine,

lor li se spunea să nu se gândească să se ridice mai sus de rangul lor. Că altminteri era de rău.

Dar care era ţelul Bisericii Vorine? Al ardenţilor, al Chemărilor şi al Artei? Fă totul mai bine. Fii mai bun. Şi atunci de ce nu se cuvenea să aibă şi ochi-întunecaţii visuri măreţe? Nimic nu părea să se potrivească. Viaţa în societate şi religia se contraziceau cu brutalitate una pe alta.

Oştenii erau slăviţi în Palatele împăcării. Dar, fără lucrătorii pământului, oştenii n-ar fi avut ce mânca – deci probabil că şi să trudeşti pe câmp era foarte bine.

Fii mai bun, alege-ţi o Chemare în viaţă. Dar, dacă eşti prea ambiţios, te dăm la o parte.

Nu te răzbuna pe rege fiindcă a poruncit să-ţi fie ucişi bunicii. Dar răzbună-te neapărat pe parshendi pentru că au poruncit să fie ucis un om pe care nu l-ai întâlnit niciodată.

Kaladin se opri, transpirat, dar simţindu-se neîmplinit. Când lupta sau se antrena, nu trebuia să fie aşa. N-ar fi trebuit să existe decât el şi arma, să se contopească, fără toate problemele care nu-i dădeau pace.

— Syl, spuse el exersând o mişcare de împlântare a sabiei, eşti un onoarespren. Asta-nseamnă că-mi poţi spune ce e corect să fac?

— Cu siguranţă, răspunse ea, plutind în apropiere sub înfăţişarea unei femei tinere, cu picioarele legănându-i-se peste o bordură imaginară.

Nu se învârtea în jurul lui ca o panglică, aşa cum o făcea adesea în timp ce se antrena.

— E greşit dacă Moash încearcă să-l ucidă pe rege?

— Bineînţeles că nu.

— De ce?

— Pentru că e greşit să ucizi.

— Şi parshendii pe care i-am omorât eu?

— Am mai vorbit despre asta. Trebuia s-o faci.

— Şi dacă unul dintre ei era Undeunitor? Şi avea propriul său spren?

— Parshendii nu pot deveni Undeun…

— Să ne imaginăm că ar putea, spuse Kaladin, mârâind în timp ce încerca o altă lovitură care nu-i reuşea. Presupun că, acum, parshendii nu vor nimic altceva decât să supravieţuiască. Furtuni, cei vinovaţi de moartea lui Gavilar ar putea să nici nu

mai fie în viaţă. La urma urmelor, conducătorii lor au fost executaţi în Alethkar. Aşa că spune-mi: dacă un parshendi de rând, care îşi apără poporul, s-ar lupta cu mine, ce ar zice onoaresprenul lui? Că face ceea ce trebuie să facă?

— Păi…

Syl se gârbovi. Nu-i plăceau astfel de întrebări.

— Nu contează. Ai spus că n-o să mai ucizi niciun parshendi.

— Şi Amaram? Pe el pot să-l ucid?

— Asta înseamnă să faci dreptate?

— Într-o anumită formă.

— Există o deosebire.

— Care? întrebă Kaladin, încercând o nouă lovitură.

Furtuni! De ce nu putea face arma aia idioată să ajungă unde trebuia?

— E vorba de ceea ce ţi se întâmplă ţie, spuse Syl încet. Când te gândeşti la el te schimbi. Îţi deformezi mintea. Ar trebui să aperi, Kaladin. Nu să ucizi.

— Ca să apăr, sunt nevoit să ucid, se răsti el. Furtuni! Începi să vorbeşti ca tata.

Încercă şi alte posturi, până când, într-un final, Ivis veni să-i arate cum se procedează. Şi râse de ciuda lui când făcu din nou o mişcare greşită.

— Te aşteptai să-nveţi într-o singură zi?

De fapt, se aşteptase. Ştia să lupte cu suliţa; se antrenase din greu, vreme îndelungată. Îşi imaginase că asta îi putea fi de folos, că poate avea să deprindă lupta cu sabia cât ai bate din palme.

Se înşelase. Dar continuă să exerseze, repetând toate mişcările, răscolind cu picioarele nisipul rece, amestecându-se printre ochi-luminoşii care se antrenau, exersându-şi propriile tactici. În cele din urmă, Zahel trecu pe lângă el.

— Ţine-o tot aşa, îi spuse, fără să se uite dacă nu cumva greşea.

— Am avut impresia c-o să mă-nveţi tu, personal, strigă Kaladin în urma lui.

— Sunt prea multe de făcut, veni răspunsul lui Zahel, care scoase dintr-un morman de haine de lângă unul dintre stâlpi un bidon cu ceva.

Un alt ardent îi stivuise acolo pietrele colorate, lucru care îl făcu să se încrunte.

Kaladin alergă spre el.

— L-am văzut pe Dalinar Kholin, neînarmat şi fără armură, prinzând o Cristalsabie în plină mişcare între podurile palmelor.

Zahel mormăi.

— Bătrânului Dalinar i-a izbutit o aplaudare finală? Bravo lui.

— Mă poţi învăţa?

— E o mişcare prostească, răspunse Zahel. Când reuşeşte, e doar fiindcă mai toţi Cristalpurtătorii se deprind să atace cu mai puţină forţă decât e nevoie când lupţi cu o sabie obişnuită. Iar de obicei nu reuşeşte; cel mai adesea dă greş, şi atunci eşti mort. E mai bine să-ţi foloseşti timpul învăţând lucruri care chiar îţi pot fi de folos.

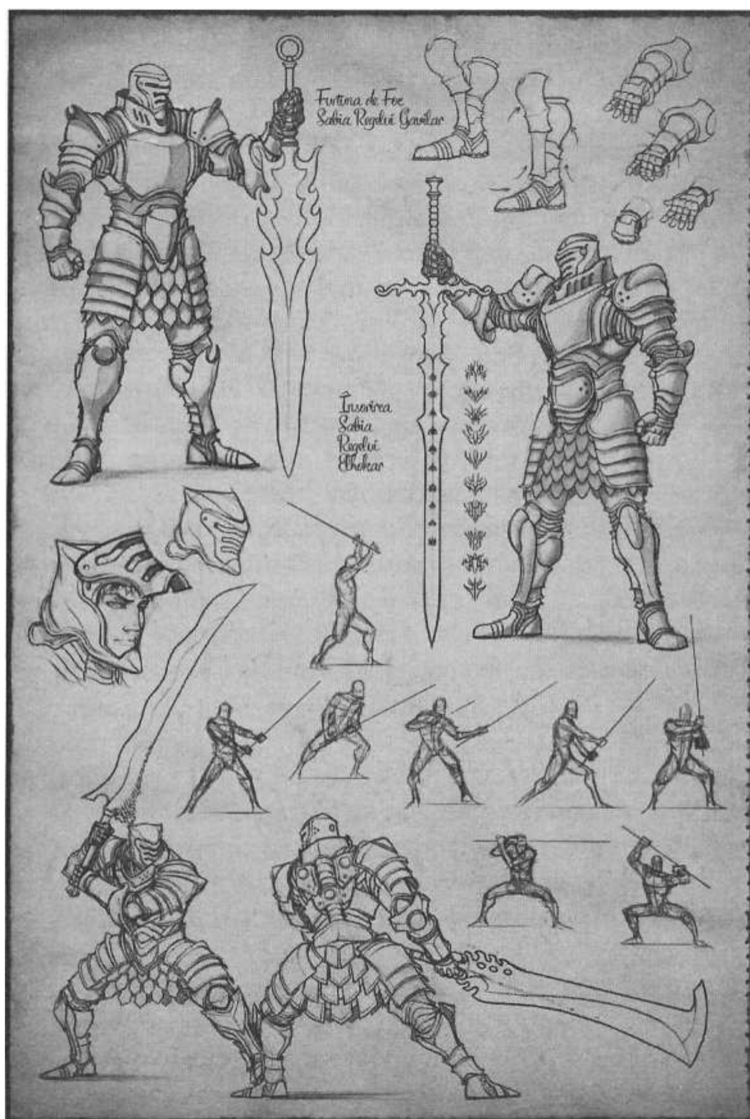
Kaladin dădu din cap.

— Nu insişti? se miră Zahel.

— Argumentul tău e întemeiat, spuse Kaladin. Ţine de logica sănătoasă a unui soldat. Are sens.

— Eh! La urma urmelor, s-ar putea să existe speranţă pentru tine, zise Zahel şi sorbi din bidon. Acum du-te să mai exersezi.

SCHIŢELE LUI SHALLAN: CRISTALARMURI

45
SĂRBĂTOAREA DIN MIJLOC

CU TREI ANI ŞI JUMĂTATE ÎN URMĂ

Shallan lovi colivia cu vârful degetului şi creatura viu colorată din interior îşi lăsă capul pe-o parte, foindu-se pe stinghie.

Era cea mai bizară făptură pe care-o văzuse vreodată. Stătea pe două picioare, ca un om, deşi ale ei aveau gheare. Era înaltă doar cam cât doi pumni puşi unul peste altul, dar felul în care îşi întorsese capul ca să se uite la Shallan îi dovedea neîndoielnica personalitate.

N-avea decât o fărâmă de carapace – peste nas şi peste gură –, dar cea mai stranie parte era părul. Era verde-strălucitor şi-i acoperea tot trupul. Şi era drept, parcă lăcuit. Se răsuci şi începu să şi-l ciugulească, iar mare parte din el se zbârli şi Shallan văzu că-i creştea dintr-o creastă de pe mijlocul spatelui.

— Ce părere are tânăra domniţă despre puiul meu? întrebă negustorul cu mândrie, cu mâinile încleştate la spate şi cu pântecele masiv împins în faţă, ca prora unei corăbii.

În spatele său, oamenii se foiau prin târg îmbulzindu-se. Erau atât de mulţi! Cinci sute de oameni, sau poate chiar mai mulţi, în acelaşi loc.

— Pui, repetă Shallan împungând colivia cu un deget şi sfios. Am mai mâncat pui.

— Nu de soiul ăsta! spuse thaylenul, cu un hohot de râs. Puii pentru mâncare sunt proşti – ăsta e deştept, aproape tot atât de deştept ca un om! Poate vorbi. Ascultă. Jekfiualnimănui! Spune-

ţi numele!

— Jekfiualnimănui, zise creatura.

Shallan se retrase dintr-un salt.

Vocea neomenească a creaturii stâlcea cuvântul, dar nu-l făcea de nerecunoscut.

— Un Pustiitor! şuieră ea, cu mâna interzisă la piept. Un animal care vorbeşte! O să atragi asupra noastră ochii Nefăcuţilor!

Negustorul râse iarăşi.

— Făpturile astea trăiesc în tot Shinovarul, tânără domniţă. Dacă vorbele lor ar fi atras Nefăcuţii, întreaga ţară ar fi fost blestemată!

— Shallan!

Înconjurat de gărzile lui de corp, tatăl ei se afla vizavi, unde stătuse de vorbă cu un alt negustor. Shallan se grăbi să se îndrepte spre el, uitându-se peste umăr la bizarul animal. Oricât de nefiresc ar fi fost, dacă putea vorbi, văzându-l captiv în cuşcă i se făcea milă.

Târgul Sărbătorii din Mijloc era unul dintre cele mai importante evenimente ale anului. Se ţinea în timpul liniştii-de-la-mijloc – o perioadă opusă Lăcrimării, când nu erau furtuni – şi atrăgea oameni din toate satele şi cătunele din împrejurimi. Mulţi veneau acolo de pe pământuri aflate sub controlul tatălui ei şi printre aceştia se numărau ochi-luminoşi de rang mărunt, din familii care conduceau de veacuri aceleaşi aşezări omeneşti.

Veneau şi ochi-întunecaţi, fireşte, cetăţeni de primul şi de al doilea nahn. Tatăl ei nu vorbea des despre aşa ceva, dar ştia că, după părerea lui, oamenii ăia nu-şi meritau averea şi poziţia socială. Atotputernicul îi alesese drept conducători pe ochi-luminoşi, nu pe negustorii de soiul lor.

— Vino cu mine, îi ceru tatăl ei.

Shallan se ţinu după el şi după gărzile lui de corp prin târgul ticsit de lume, aflat pe domeniul familiei, la vreo jumătate de zi distanţă de conac. Locul era o vale bine protejată, cu pantele din jur pline de arbori jella. Pe crengile lor puternice creşteau frunze ca nişte fuse – ţepuşe lungi roz, galbene şi portocalii, astfel încât copacii păreau adevărate răbufniri de culoare. Shallan citise într-una dintre cărţile tatălui ei că absorbeau cremul, de care se foloseau ca să-şi facă lemnul tare ca piatra.

În valea propriu-zisă, cei mai mulţi copaci fuseseră tăiaţi, iar

alţii deveniseră stâlpi de susţinere pentru copertine cu lăţimea de zeci de stânjeni, legate foarte sus. Trecură pe lângă un negustor care înjura în timp ce un vântspren zbura printre mărfurile lui ca o săgeată, făcându-le să se lipească unele de altele. Shallan zâmbi, scoţându-şi săculeţul de sub braţ. Însă n-avea timp să deseneze, fiindcă tatăl ei mergea cu paşi iuţi către arena de duel, unde – dacă totul avea să fie ca în anii trecuţi – urma să-şi petreacă Shallan cea mai mare parte a timpului în târg.

— Shallan, spuse el, făcând-o să alerge ca să-l ajungă din urmă.

La paisprezece ani, se simţea îngrozitor de lălâie şi cu o figură prea băieţoasă. Pe măsură ce devenea din ce în ce mai feminină, învăţase că s-ar fi cuvenit să se simtă stânjenită de părul ei roşu şi de pielea pistruiată, considerate semne ale unei moşteniri pângărite. Erau trăsături vedene tradiţionale, dar numai fiindcă – pe vremuri – străbunii li se împreunaseră cu mâncătorii de coarne de pe piscuri.

Unii se mândreau cu asta. Dar nu şi tatăl ei, aşa că nici Shallan nu le îngroşa rândurile.

— Ajungi la o vârstă când trebuie să te porţi într-o mai mare măsură ca o doamnă, zise Luminlordul Davar.

Ochi-întunecaţii le făceau loc, înclinându-se la trecerea lui. Îi urmau doi dintre ardenţii Casei, cu mâinile la spate şi aer meditativ.

— Nu trebuie să te mai opreşti atât de des ca să caşti gura. N-o să mai treacă mult timp până când vom dori să-ţi găsim un soţ.

— Da, tată, răspunse ea.

— S-ar putea să nu te mai aduc la astfel de evenimente, continuă el. Nu faci altceva decât să alergi de colo-colo şi să te porţi ca un copil. Ai nevoie de o preceptoare nouă, asta cel puţin.

Pe ultima o speriase el destul de mult ca să plece. Femeia era maestră în privinţa limbilor străine – Shallan începuse să prindă foarte bine azisha –, dar îi părăsise imediat după… una dintre crizele tatălui ei. A doua zi, mama vitregă a lui Shallan apăruse cu vânătăi pe faţă. Iar Luminoasa Hasheh, preceptoarea, îşi făcuse bagajele şi plecase în grabă, fără nicio vorbă.

Shallan răspunse la cuvintele tatălui ei dând aprobator din

cap, dar sperând în taină că o să poată pleca pe furiş să-şi caute fraţii. În ziua aceea avea ceva de făcut. Alături de tatăl ei, se apropie de „arena pentru duel”, un nume grandios pentru un teren împrejmuit cu frânghii, unde parshii căraseră destul nisip ca să acopere o plajă. O înconjurau podiumuri cu mese sub copertine, la care ochi-luminoşii se puteau aşeza ca să privească, să mănânce sau să stea de vorbă.

Mama vitregă a lui Shallan, Malise, era o femeie tânără, abia dacă era cu zece ani mai mare decât ea. Mică de statură şi cu o faţă rotundă, cu trăsături mărunte, stătea cu spatele drept şi câteva şuviţe blonde dădeau strălucire părului său negru. Alături de ea, în separeul lor, se aşeză tatăl lui Shallan; era unul dintre cei patru bărbaţi cu acelaşi rang, al patrulea dahn, care luau parte la târg. Duelişti erau ochi-luminoşi de rang mai mic, din acelaşi ţinut. Mulţi nu stăpâneau niciun domeniu, iar duelul era unul dintre puţinele moduri prin care se puteau face cunoscuţi.

Shallan se aşeză pe locul care îi era rezervat şi un servitor îi întinse un pahar cu apă răcită. Abia apucase să soarbă o dată când de separeu se apropie cineva.

Luminlordul Revilar ar fi fost un bărbat chipeş dacă un duel din tinereţe nu l-ar fi lăsat fără nas. Purta un înlocuitor din lemn, vopsit negru – în mod straniu încercând să mascheze un cusur şi să atragă atenţia în acelaşi timp. Cu păr argintiu şi bine îmbrăcat, într-un costum cu croială modernă, avea privirea distrată a omului care şi-a lăsat focul din vatră să ardă nesupravegheat. Domeniul lui se învecina cu al tatălui lui Shallan. Amândoi erau nobili de acelaşi rang, doi dintre cei zece vasali ai Înaltului Prinţ.

Revilar se apropia însoţit nu doar de unul, ci de doi maeştri-slujitori. Uniformele lor negre cu alb aveau o distincţie de care servitorii obişnuiţi nu se bucurau şi tatăl lui Shallan le privea cu ochi lacomi. Încercase să-şi ia în slujbă maeştri-slujitori. Dar toţi aduseseră în discuţie „reputaţia” lui şi îl refuzaseră.

— Luminlord Davar, spuse Revilar.

Nu aşteptă să i se dea permisiunea înainte de a urca treptele către separeu. El şi tatăl lui Shallan aveau acelaşi rang, dar toată lumea ştia ce învinuiri i se aduceau celui din urmă şi că Înaltul Prinţ le dădea crezare.

— Revilar, răspunse tatăl lui Shallan, uitându-se drept înainte.

— Mă pot aşeza?

Nepoftitul se instală lângă Luminlordul Davar, acolo unde ar fi stat Helaran, în calitatea lui de moştenitor, dacă ar fi fost de faţă. Cei doi slujitori ai lui Revilar se instalară în spatele lui. Izbuteau cumva să-şi arate dezaprobarea faţă de tatăl lui Shallan fără să scoată nicio vorbă.

— Fiul tău o să se dueleze azi? întrebă stăpânul separeului.

— Da, chiar aşa.

— Sper c-o să rămână întreg. Nimeni n-ar vrea să vadă că ce ţi s-a întâmplat ţie devine tradiţie de familie.

— Ei, ei, Lin, spuse Revilar. Nu se vorbeşte aşa cu un om cu care faci negoţ.

— Negoţ? Am încheiat vreun târg de care eu nu ştiu?

Una dintre slugile lui Revilar, care era femeie, puse un mic teanc de foi pe masa din faţa tatălui lui Shallan. Mama ei vitregă le luă şovăind, apoi le citi cu glas tare. Era vorba de stabilirea termenilor unui târg între cei doi: tatăl lui Shallan îi dădea lui Revilar o parte din bumbacul lui de arbore-spart şi din shumul neprelucrat în schimbul unei mici sume de bani iar Revilar avea să scoată totul la vânzare.

Lin Davar întrerupse lectura când până la sfârşit mai rămăsese cam un sfert.

— Aiurezi? O pată străvezie pentru un sac? E doar a zecea parte din cât valorează shumul! Dacă iau în considerare plata patrulelor de pe drumuri şi a oamenilor din satele de unde sunt culese toate astea, aş avea de pierdut o grămadă de sfere.

— O, târgul nu e chiar atât de rău, spuse Revilar. Cred c-o să descoperi că înţelegerea e pe placul tău.

— Eşti nebun.

— Sunt popular.

Tatăl lui Shallan se încruntă şi se înroşi la faţă. Îşi aducea aminte de o vreme în care nu-l vedea aproape niciodată înfuriindu-se. În zile de mult, de foarte mult timp trecute.

— Popular? Ce înseam…

— Poate ai aflat, sau poate că nu, că Înaltul Prinţ în persoană mi-a vizitat de curând domeniul, răspunse Revilar. S-ar părea că-i place contribuţia mea la ţesăturile din principat. Asta şi îndemânarea de spadasin a fiului meu au atras atenţia asupra Casei mele. Am fost invitat în Vedenar, ca oaspete al Înaltului Prinţ, o dată la zece săptămâni, timp de şapte zile, începând de luna viitoare.

Uneori, tatăl lui Shallan nu era cel mai inteligent dintre oameni, dar la politică se pricepea. Sau cel puţin aşa se gândea Shallan, fiindcă voia să creadă despre el numai lucruri de bine. Oricare ar fi fost adevărul, tatăl ei înţelese imediat toate dedesubturile.

— Şobolanule! şopti el.

— Nu prea ai de ales, Lin, spuse Revilar aplecându-se spre el. Casa ta e în declin şi reputaţia ţi-e la pământ. Ai nevoie de aliaţi. Iar eu trebuie să par în ochii prinţului un geniu al negoţului. Ne putem ajuta unul pe altul.

Tatăl lui Shallan îşi lăsă capul în jos. În afara separeului, era anunţat primul duel, o încăierare insignifiantă.

— În orice parte aş lua-o, drumul mi se înfundă, şopti tatăl ei. Sunt încolţit încetul cu încetul.

Revilar împinse din nou hârtiile către mama vitregă a lui Shallan.

— Vrei s-o iei de la început? Cred că soţul tău n-a ascultat cu atenţie mai devreme.

Aruncă o privire spre Shallan.

— Copila trebuie să fie neapărat de faţă?

Shallan plecă fără niciun cuvânt. Oricum asta îşi dorea, deşi nu se simţea în apele ei părăsindu-şi astfel tatăl. El nu-i vorbea prea des şi nu-i cerea niciodată părerea, dar lăsa impresia că e mai puternic când o avea aproape.

Era atât de tulburat încât nici măcar nu-şi trimise o gardă de corp s-o însoţească. Se strecură afară din separeu, cu săculeţul sub braţ, şi trecu printre servitorii Casei Davar care îi pregăteau masa tatălui ei.

Libertate.

Pentru Shallan, libertatea era tot atât de preţioasă ca un broam de smarald şi tot atât de rară ca apariţia unui larkin. Se grăbi să se îndepărteze, ca nu cumva tatăl ei să-şi dea seama că nu poruncise să fie însoţită. Unul dintre oamenii de pază din zonă – Jix – făcu un pas spre ea, însă pe urmă se uită către separeu. Şi plecă în schimb într-acolo, probabil ca să întrebe dacă trebuia s-o însoţească.

Era mai bine să n-o găsească prea uşor după ce avea să se întoarcă. Shallan făcu un pas către târg, către negustorii lui exotici şi către priveliştile lui încântătoare. Probabil că acolo te puteai juca ghicind cuvinte, poate că era şi un Lumecântător

care spunea poveşti despre împărăţii de departe. Dincolo de aplauzele politicoase ale ochi-luminoşilor care urmăreau duelul desfăşurat în spatele ei, se auzeau tobele ochi-întunecaţilor de rând, însoţite de cântecele şi de veselia lor zgomotoasă.

„Mai întâi munca.” Întunecimea se aşternea deasupra Casei sale ca umbra unei furtuni. Ea avea să găsească soarele. Avea să izbutească.

Asta însemna să se întoarcă, deocamdată, în preajma arenei de duel. Ocoli prin spatele separeurilor, şerpuind printre parshii care se înclinau în faţa ei şi printre ochi-întunecaţii care, în funcţie de rangurile lor, o salutau cu înclinări din cap sau cu plecăciuni. În cele din urmă, ajunse lângă un separeu al cărui spaţiu umbrit era împărţit de mai multe familii de ochi-luminoşi de rang mărunt.

Eylita, fiica Luminlordului Tavinar, stătea la margine, în lumina soarelui care pătrundea prin lateral. Se uita la duelişti plictisită, cu capul lăsat pe-o parte şi cu un zâmbet straniu. Părul ei lung era cu desăvârşire negru.

Shallan se opri lângă separeu şi îi atrase atenţia cu un şuierat. Cealaltă fată se întoarse spre ea încruntându-se, apoi îşi duse mâinile la buze. Aruncă o privire către părinţii ei înainte de a se înclina în afară.

— Shallan!

— Ţi-am spus să m-aştepţi, şopti Shallan. Te-ai gândit la ceea ce ţi-am scris?

Eylita îşi strecură mâna în buzunarul rochiei şi scoase un bileţel. Dădu din cap cu un zâmbet poznaş.

Shallan luă biletul.

— O să poţi pleca de-aici?

— Dacă-mi iau camerista cu mine, mă pot duce unde vreau.

Oare cum o fi fost?

Shallan se îndepărtă în grabă. La drept vorbind, avea rang mai înalt decât părinţii Eylitei, dar, pentru ochi-luminoşi, vârsta era ceva bizar. Uneori, când vorbea cu adulţi de un dahn mai mic, un copil era considerat mai puţin important decât ei. În plus, Luminlordul şi Lumindoamna Tavinar fuseseră de faţă în ziua aia, când venise bastardul. Nu se prăpădeau nici de dragul lui Lin Davar, nici de dragul urmaşilor lui.

Shallan se îndepărtă de separeuri şi se îndreptă spre târg. Acolo se opri, agitată. Târgul Sărbătorii din Mijloc era un

amestec intimidant de oameni şi de locuri. În apropiere, un grup de zecari beau aşezaţi la mese lungi şi făceau prinsori pe seama duelurilor. Erau ochi-luminoşi de cel mai mic rang, cu foarte puţin mai presus decât ochi-întunecaţii. Nu numai că erau nevoiţi să-şi câştige existenţa muncind, dar nici măcar nu erau negustori sau maeştri-meşteşugari. Erau pur şi simplu… oameni. Helaran spunea că în oraşe întâlneai foarte mulţi. Tot atât de mulţi ca ochi-întunecaţii. Lui Shallan i se părea bizar.

Bizar şi fascinant în acelaşi timp. Tânjea să găsească un cotlon de unde să privească fără să fie văzută, cu caietul de schiţe în faţă şi cu imaginaţia clocotindu-i. În schimb, îşi impuse să dea ocol târgului. Pavilionul despre care vorbiseră fraţii ei ar fi trebuit să se afle în afara târgului, nu?

Ochi-întunecaţii din târg o ocoleau şi i se făcu dintr-odată frică. Tatăl ei îi spusese că o fată ochi-luminoşi putea deveni ţinta unor oameni grosolani, din clasele de jos. Cu siguranţă că acolo, în loc deschis şi cu atâta lume în jur, nu i-ar fi făcut nimeni niciun rău. Cu toate astea, îşi strânse săculeţul la piept şi descoperi că mergea tremurând.

Cum ar fi fost dacă ar fi avut şi ea curajul lui Helaran? Sau pe al mamei ei.

Mama ei…

— Luminăţie?

Shallan se dezmetici. De câtă vreme stătea acolo, în mijlocul drumului? Soarele se mişcase pe boltă. Se întoarse cu teamă şi-l văzu pe Jix lângă ea. Deşi burtos şi de obicei nepieptănat, Jix era puternic – îl văzuse o dată trăgând o căruţă din drum după ce se rupsese jugul chullului. Se număra printre gărzile de corp ale tatălui ei de când ţinea ea minte.

— A, spuse încercând să-şi ascundă nervozitatea, ai venit să mă-nsoţeşti?

— De fapt, aveau de gând să te duc înapoi…

— Aşa ţi-a poruncit tata?

Jix molfăi rădăcina de yamma, numită de unii sudalmă, care-i umfla falca.

— Era ocupat.

— Atunci mă însoţeşti?

Era atât de agitată încât vorbea tremurând.

— Cred că da.

Shallan răsuflă uşurată, răsucindu-se pe călcâie pe piatra

aleii, curăţată de muguri-de-stâncă şi coajă-de-piatră. O lua într-o parte, apoi în cealaltă.

— Ăăă… Trebuie să găsim pavilionul jocurilor de noroc.

— Nu e un loc potrivit pentru o doamnă, o fixă Jix cu privirea. Şi mai ales nu pentru una de vârsta ta, Luminăţie.

— Ei bine, cred că te poţi duce să-i spui tatei ce vreau să fac.

Shallan îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Şi, între timp, o să-ncerci să-l găseşti singură, nu? O să te duci să intri în pavilion fără însoţitor?

Ea ridică din umeri, roşind. Chiar aşa voia să facă.

— Şi ar însemna că te las să te foieşti pe-aici fără gardă de corp, scoase Jix un uşor mârâit. De ce-l sfidezi aşa, Luminăţie? O să-l înfurii.

— Cred… cred c-o să se-nfurie indiferent ce-aş face eu sau altcineva. Soarele o să strălucească. Vântul o să sufle în timpul marilor furtuni. Tata o să zbiere. Pur şi simplu aşa e viaţa, spuse Shallan şi-şi muşcă buza. Pavilionul jocurilor de noroc? Îţi făgăduiesc că nu stau mult înăuntru.

— Pe-aici, zise el.

Nu o călăuzea mergând foarte repede şi adesea se uita urât la ochi-întunecaţii care treceau pe lângă ei. Jix era ochi-luminoşi, dar numai de al optulea dahn.

„Pavilion” se dovedi a fi un termen prea pretenţios pentru prelata spintecată şi peticită, întinsă la marginea târgului. L-ar fi găsit şi singură destul de repede. Înăuntru era surprinzător de întuneric din pricina pânzei groase, care, în părţi, atârna în jos pe mai bine de un stânjen.

În cort se îngrămădeau o mulţime de bărbaţi. Puţinele femei pe care le văzu Shallan aveau tăiate degetele mănuşii din mâna interzisă. Scandalos. Simţi că roşeşte şi se opri la intrarea în cort, cu ochii la siluetele întunecate, într-o foială continuă. Bărbaţii strigau cu glasuri aspre, cu orice simţ al decenţei vorine uitat afară, sub lumina soarelui. Într-adevăr, nu era un loc potrivit pentru cineva ca ea. Îi venea greu să-l creadă potrivit pentru oricine altcineva.

— Ce-ar fi să intru eu în locul tău? zise Jix. Dacă vrei să faci vreo prinsoare…

Shallan îşi luă inima-n dinţi. Pătrunse în întuneric, nesocotindu-şi panica şi neplăcerea. Fiindcă, dacă n-ar fi făcut-o, ar fi însemnat că niciunul dintre ei nu se împotrivea, că n-

avea să se schimbe nimic.

Jix mergea alături de ea, împingându-se în mulţime ca să-i facă loc cât de cât. Abia putea să respire. Aerul era umed, îmbâcsit de sudoare şi de înjurături. Bărbaţii se întorceau s-o privească. Se hotărau greu să-şi aplece fruntea sau să schiţeze o plecăciune, dacă făceau un astfel de gest. Mesajul era clar. Dacă ea nu rămăsese afară, supunându-se convenţiilor sociale, nu se simţeau nici ei obligaţi să le ia în seamă, arătându-i respect.

— Cauţi ceva anume? o întrebă Jix. Jocuri de cărţi? Ghicitori?

— Lupte de toporcopoi.

Jix gemu.

— O să fii înjunghiată, iar eu o să-mi găsesc moartea într-o frigare. Asta e nebunie…

Shallan se răsuci când observă un grup de bărbaţi care ovaţionau. Suna promiţător. Nu dădu atenţie tremurului tot mai puternic al mâinilor ei şi se strădui să nu se sinchisească nici de un grup de beţivi aşezaţi pe pământ în cerc, holbându-se la ceva care părea vomă.

Bărbaţii care ovaţionau stăteau pe bănci grosolane şi în jurul lor se înghesuiau alţii. Aruncă o privire printre trupurile lor şi zări doi toporcopoi mici. Spreni nu se vedeau. Apăreau rareori într-o asemenea îmbulzeală, deşi sentimentele gloatei păreau foarte puternice.

Pe un grup de bănci nu era înghesuială. Acolo stătea Balat, cu haina descheiată, sprijinindu-se cu braţele încrucişate de un stâlp din faţa lui. Părul ciufulit şi poziţia înclinată îi dădeau un aer neglijent, dar ochii… ochii îi erau plini de pasiune. Se uita cum se omorau între ele sărmanele animale, fixându-le cu încordarea unei femei care citeşte un roman palpitant.

Shallan se apropie de el, iar Jix rămase în urmă, la o oarecare distanţă. Odată ce-l văzuse pe Balat, garda de corp se destinsese.

— Balat? spuse Shallan cu sfială. Balat!

Fratele ei îi aruncă o privire, apoi fu cât pe ce să cadă de pe bancă. Se grăbi să se ridice în picioare.

— Ce… Shallan! Ieşi de-aici. Ce cauţi?

Întinse braţul spre ea.

Shallan se trase înapoi fără să vrea. Vorbise exact ca tatăl lor. Când o prinse de umăr, îi ridică în faţa ochilor biletul Eylitei.

Hârtia parfumată, de culoarea levănţicii, părea să strălucească.

Balat şovăi. De cealaltă parte a lui, un toporcopoi îşi înfipse colţii adânc în piciorul celuilalt. Sângele de un violet-închis împroşcă pământul.

— Ce-i asta? întrebă Balat. Văd perechea de glife a Casei Tavinar.

— E de la Eylita.

— Eylita? Fiica lor? De ce… ce…

Shallan rupse sigiliul, deschise biletul şi i-l citi.

— Vrea să vă plimbaţi pe malul pârâului din târg. Spune că, dacă vrei să vii, te aşteaptă acolo, împreună cu camerista ei.

Balat îşi trecu degetele prin părul buclat.

— Eylita? E aici. Bineînţeles că e aici. Toată lumea e aici. Ai vorbit cu ea? De ce… Dar…

— Am văzut cum o priveai. De cele câteva ori când aţi fost aproape unul de altul.

— Aşa că ai vorbit cu ea? Fără îngăduinţa mea? I-ai spus că aş fi interesat de ceva… Balat luă biletul. De aşa ceva?

Shallan dădu din cap, cuprinzându-se cu braţele.

Balat aruncă o privire către toporcopoii încăieraţi. Făcuse prinsoare fiindcă asta se aştepta toată lumea să facă, dar nu se afla acolo pentru bani – care l-ar fi adus în acel loc pe Jushu.

Din nou îşi trecu degetele prin păr şi din nou se uită la bilet. Nu era un om rău. Shallan ştia că era bizar să gândească aşa, ţinând cont de ceea ce făcea fratele ei uneori. Dar ştia de câtă bunătate putea să dea dovadă şi câtă forţă se ascundea în el. Moartea nu începuse să-l fascineze decât după ce-i părăsise mama lor. Ar fi putut să-şi revină, să nu mai fie astfel. Ar fi putut.

— Trebuie…

Balat îşi îndreptă privirea spre ieşirea din cort.

— Trebuie să mă duc! Probabil mă aşteaptă. N-ar trebui s-o fac să m-aştepte.

Îşi încheie haina.

Shallan dădu din cap cu entuziasm şi îl urmă afară din cort. Jix se ţinu după ei, deşi câţiva bărbaţi îl strigară. Pesemne că acolo, printre oamenii din cort, era cunoscut.

Balat păşi în lumina soarelui. Părea alt om, aşa, dintr-odată.

— Balat? întrebă Shallan. Nu l-am văzut pe Jushu înăuntru, cu tine.

— N-a venit în pavilion.

— Ce? Credeam…

— Nu ştiu unde s-a dus. S-a întâlnit cu nişte oameni imediat după ce-am ajuns aici.

Se uită către pârâul care curgea de departe, din înălţimi, pentru a-şi purta undele prin albia din jurul târgului.

— Ce să-i spun Eylitei?

— De unde să ştiu eu?

— Şi tu eşti femeie.

— Am paisprezece ani!

Shallan oricum n-avea să-şi petreacă timpul flirtând. Tatăl ei avea să-i aleagă un soţ. Singura lui fiică valora prea mult ca să se irosească din pricina unui capriciu precum propria ei putere de decizie.

— Cred… cred c-o să stau pur şi simplu de vorbă cu ea, zise Balat.

Şi plecă în fugă, fără să mai adauge ceva.

Shallan se uită în urma lui, apoi se aşeză pe un bolovan şi începu să tremure în voie, cu braţele în jurul trupului. Locul ăla… cortul… fusese îngrozitor.

Rămase multă vreme acolo, ruşinându-se de slăbiciunea ei, dar simţindu-se totodată mândră. Izbutise. Era mică, însă înfăptuise ceva.

Într-un târziu, se ridică şi-i făcu lui Jix semn din cap. Îl lăsă s-o conducă spre separeul familiei sale. Probabil că tatăl ei îşi încheiase discuţia între timp.

Se dovedi că o încheiase numai ca să înceapă alta. Lângă el stătea un bărbat pe care Shallan nu-l cunoştea, ţinând în mână un pahar cu apă răcită. Înalt, suplu şi cu ochii albaştri, avea părul de un negru lipsit de orice impuritate şi purta haine în aceeaşi nuanţă. Privirea i se întoarse spre ea când urcă în separeu.

Şi tresări, scăpându-şi paharul pe masă. Îl prinse imediat, cu o mişcare rapidă, împiedicându-l să se răstoarne, apoi se răsuci ca să se holbeze la ea cu gura căscată.

Îşi reveni într-o secundă, înlocuindu-şi expresia cu una de indiferenţă exersată.

— Idiot neîndemânatic! exclamă Luminlordul Davar.

Nou-venitul îşi luă privirea de la Shallan şi continuă să-i vorbească tatălui ei în şoaptă. Mama ei vitregă stătea deoparte,

lângă bucătari. Shallan se strecură lângă ea.

— Cine e ăsta? o întrebă.

— Nimeni important, răspunse Malise. Pretinde c-aduce veşti de la fratele tău, dar e de un dahn atât de mic încât n-are nici măcar un înscris de descendenţă.

— Fratele meu? Helaran?

Malise dădu din cap.

Shallan se întoarse iarăşi spre nou-venit. Îl surprinse tocmai când, cu o mişcare iscusită, scoase ceva din buzunar, apropiindu-l de pahare. Ea simţi un şoc în tot trupul. Îşi ridică o mână. Otravă…

Bărbatul răsturnă pe furiş conţinutul punguţei în propriul său pahar, pe care şi-l duse la buze, înghiţind lacom pulberea. Oare ce fusese?

Shallan îşi lăsă mâna în jos. O clipă mai târziu, nou-venitul se ridică în picioare. Nu se înclină în faţa tatălui ei înainte de a pleca. Zâmbi către ea, apoi coborî treptele şi părăsi separeul.

Veşti de la Helaran. Ce veşti? Shallan se apropie cu sfială de masă.

— Tată?

El urmărea duelul din arenă. Doi bărbaţi cu săbii, fără scuturi, amintind idealurile clasice. Se spunea că mişcările lor imitau lupta cu o Cristalsabie.

— Veşti de la Nan Helaran? întrebă Shallan.

— N-o să-i mai rosteşti numele, veni răspunsul.

— Păi…

— N-o să mai rosteşti numele ăsta, repetă tatăl ei, fulgerând-o cu privirea. Azi îl declar dezmoştenit. Tet Balat e acum oficial Nan Balat, Wikim devine Tet, iar Jushu devine Asha. Nu mai am decât trei fii.

Shallan ştia că nu trebuia să insiste când îl vedea într-o asemenea stare. Dar cum ar fi putut să afle ce-i spusese mesagerul? Se afundă în scaunul ei, începând din nou să tremure.

— Fraţii tăi mă ocolesc, zise tatăl ei, cu ochii la duel. Niciunul nu preferă să mănânce la masa părintelui său, aşa cum s-ar cuveni.

Shallan îşi încrucişă mâinile în poală.

— Jushu probabil bea pe undeva. Cât despre Balat, numai Părintele Furtunii ştie unde-o fi fugit. Iar Wikim refuză să

coboare din trăsură, spuse tatăl ei şi dădu peste cap vinul din pocal. Vrei să vorbeşti tu cu el? Azi n-am avut o zi bună. Dacă mă duc eu la el, mă… mă tem de ceea ce-aş putea face.

Shallan se ridică, apoi îşi puse mâna pe umărul tatălui său. El se gârbovi, aplecându-se în faţă, cu o mână în jurul carafei de vin golite. Cu cealaltă o bătu uşor pe mâna de pe umărul lui, cu privirea pierdută. Chiar îşi dădea silinţa. Şi-o dădeau cu toţii.

Shallan căută trăsura lor, rămasă, alături de multe altele, lângă panta care mărginea târgul în partea dinspre apus. Acolo, arborii jella crescuseră înalţi şi trunchiurile lor întărite erau de un cafeniu-deschis, aidoma cremului. Ţepuşele se înălţau ca o mie de limbi de foc de pe fiecare creangă, dar cele mai apropiate se retrăgeau când ajungea ea lângă copac.

Văzu, cu surprindere, o nurcă ascunzându-se în umbră; crezuse că toate cele care trăiau prin împrejurimi fuseseră prinse. La mică distanţă, vizitiii stăteau în cerc, jucând cărţi; unii erau nevoiţi să rămână să păzească trăsurile, deşi Shallan îl auzise pe Ren spunând că făceau cu schimbul, ca să poată ajunge cu toţii în târg. De fapt, Ren nici nu era acolo, dar ceilalţi vizitii se înclinară la trecerea ei.

Wikim stătea în trăsură. Subţirel şi palid, nu era decât cu cincisprezece luni mai mare decât Shallan. Semăna întrucâtva cu fratele lui geamăn, dar foarte puţini oameni îi confundau. Jushu părea mai vârstnic, iar Wikim era atât de slab încât îl credeai bolnav.

Shallan se urcă în trăsură şi se aşeză în faţa lui, punându-şi săculeţul alături.

— Te-a trimis tata, o întrebă el, sau ai venit într-una dintre micile tale misiuni milostive?

— Ambele?

Wikim îşi luă ochii de la ea şi se uită pe fereastră, la copacii din partea opusă târgului.

— Nu poţi îndrepta lucrurile, Shallan. Jushu o să se distrugă. E doar o chestiune de timp. Balat devine la fel ca tata, pas cu pas. Malise îşi petrece o noapte din două plângând. Tata o s-o omoare într-o zi, aşa cum a omorât-o pe mama.

— Şi tu? întrebă Shallan.

Era o greşeală să pună o astfel de întrebare, şi ea îşi dădu seama în clipa în care i se desprinse de buze.

— Eu? N-o să văd nimic din toate astea, fiindcă n-o să mai fiu

prin preajmă. O să fiu deja mort.

Shallan se cuprinse cu braţele, adunându-şi picioarele sub ea, pe banchetă. Luminoasa Hasheh ar fi dojenit-o, nemulţumită de poziţia ei atât de nepotrivită pentru o doamnă.

Ce făcuse? Ce spusese? „Are dreptate”, îşi zise. „Nu pot îndrepta lucrurile. Helaran ar fi putut. Eu nu pot.”

Se destrămau cu toţii, încetul cu încetul.

— Prin urmare, ce e? întrebă el. De curiozitate, cu ce-ai venit să mă „salvezi”? Presupun că, pentru Balat, te-ai folosit de fată.

Ea dădu din cap.

— N-a fost greu de ghicit. Cu toate scrisorile pe care i le-ai trimis. Dar Jushu? Cu el ce faci?

— Am o listă cu duelurile de azi, şopti Shallan. Îşi doreşte atât de mult să se dueleze şi el. Dacă îi arăt lista, poate-o să vrea să vină să le vadă.

— Mai întâi trebuie să-l găseşti, pufni Wikim. Şi eu? Trebuie să ştii că nici săbiile, nici chipurile frumoase nu te pot ajuta în privinţa mea.

Simţindu-se ca o proastă, Shallan căută în săculeţ şi scoase mai multe foi de hârtie.

— Desene?

— Probleme de matematică.

Wikim se încruntă şi i le luă din mână, scărpinându-şi absent obrazul în timp ce-şi trecea privirea peste ele.

— Nu sunt ardent. N-o să mă ţină nimeni într-o cutie şi n-o să mă silească să-mi petrec zilele convingând lumea să-i dea ascultare Atotputernicului, care, destul de dubios, n-are nimic de spus în favoarea lui.

— Dar nu înseamnă că nu poţi studia, zise Shallan. Pe astea le-am găsit în cărţile tatei. Sunt ecuaţii pentru calculul momentului începerii marilor furtuni. Le-am tradus şi am simplificat scrierea, folosind doar glife, ca să le poţi citi. M-am gândi că ai putea încerca să afli când vor fi următoarele...

El răsfoi hârtiile.

— Ai copiat şi ai tradus totul, până şi desenele. Furtuni, Shallan. Cât timp ţi-a luat?

Ea ridică din umeri. Îi trebuiseră săptămâni întregi, dar, în lipsă de altceva, timp avea din belşug. Zilele petrecute în grădină şi serile din camera ei, întrerupte, din când în când, doar de ardenţii care îi vorbeau, calmi, despre Atotputernic. Era

bine să ai ceva de făcut.

— E o tâmpenie, spuse Wikim lăsând hârtiile în jos. Ce crezi c-o să rezolvi? Nu-mi vine să cred că ţi-ai irosit atât de mult timp cu aşa ceva.

Shallan îşi lăsă capul în jos şi se grăbi să coboare din trăsură, clipind printre lacrimi. Se simţea groaznic – nu doar din pricina vorbelor lui Wikim, ci şi fiindcă propriile sentimente o trădaseră astfel. Nu şi le putea ascunde.

Se îndepărtă de trăsuri cu paşi repezi, sperând că vizitiii n-aveau s-o vadă ştergându-şi ochii cu mâna interzisă. Se aşeză pe o piatră şi încercă să se liniştească, dar nu izbuti, şi lacrimile începură să-i curgă în voie. Îşi întoarse capul într-o parte când trecură pe lângă ea câţiva parshi, cu toporcopoii stăpânilor lor. Printre festivităţi se numărau şi câteva partide de vânătoare.

— Toporcopoi, spuse o voce în spatele ei.

Shallan sări în sus, cu mâna interzisă la piept, şi se întoarse brusc.

Bărbatul stătea pe o creangă, în hainele lui negre. Se mişcă în clipa în care ea îl zări şi frunzele ascuţite din jurul lui se retraseră, dispărând ca un val de roşu şi portocaliu. Era mesagerul cu care vorbise tatăl ei mai devreme.

— Mă întrebam, spuse el, dacă i se pare cuiva ciudat cuvântul ăsta. Ştii ce e un topor. Dar ce e un copoi?

— De ce ar avea vreo importanţă? întrebă ea.

— Pentru că e un cuvânt. Un cuvânt simplu, cu un altul înăuntrul lui, ca un mugur care aşteaptă să se deschidă, răspunse mesagerul privind-o cercetător. Nu m-aşteptam să te găsesc aici.

— Păi…

Instinctul îi spunea să stea departe de omul ăla ciudat, însă aducea veşti de la Helaran – pe care tatăl ei n-avea să i le dezvăluie niciodată.

— Unde te aşteptai să mă găseşti? În arena de duel?

Bărbatul se roti în jurul crengii şi se lăsă să cadă pe pământ.

Shallan se trase înapoi.

— Nu e nevoie de aşa ceva, spuse el aşezându-se pe un bolovan. N-ai de ce să te temi de mine. Sunt teribil de nepriceput când e vorba să-i fac un rău cuiva. Dau vina pe educaţia mea aleasă.

— Ai veşti despre fratele meu Helaran.

Mesagerul dădu din cap.
— E un tânăr foarte hotărât.
— Unde e?
— Face lucruri pe care le consideră foarte importante. Eu unul l-aş învinovăţi pentru asta, fiindcă nimic nu mi se pare mai înfricoşător decât un om care încearcă să facă exact ceea ce a hotărât el că e important. Pe lumea asta, foarte rar se întâmplă s-o ia ceva razna – cel puţin la scară mare – fiindcă a hotărât cineva că e de prea mică importanţă.
— Dar e totuşi bine?
— Destul de bine. În mesajul pentru tatăl tău spune că are ochi în preajma lui şi că nu-l pierde din vedere.
Nu era de mirare că asta îl întorsese pe tatăl ei pe dos.
— Unde e? întrebă din nou Shallan, înaintând cu sfială. Ţi-a spus să vorbeşti cu mine?
— Îmi pare rău, micuţo, răspunse bărbatul îndulcindu-şi expresia feţei. Nu mi-a dat decât mesajul ăsta scurt pentru tatăl tău şi asta numai fiindcă am spus că drumul meu trece pe-aici.
— O! Credeam că te-a trimis el. Adică am presupus că ai venit încoace în primul rând ca să ne aduci nouă veşti.
— Se dovedeşte că ai dreptate. Spune-mi, micuţo, îţi vorbeşte vreun spren?
Luminile stingându-se, cu viaţa secătuită din ele.
Simboluri schimonosite, pe care ochiul n-ar fi trebuit să le vadă.
Sufletul mamei ei într-o cutie.
— Păi… răspunse ea. Nu. De ce mi-ar vorbi mie un spren?
— N-auzi nicio voce? întrebă bărbatul aplecându-se spre ea. Se înnegurează sferele când te afli în preajma lor?
— Îmi pare rău, zise Shallan, dar ar trebui să mă-ntorc la tatăl meu. Probabil îmi simte lipsa.
— Tatăl tău vă distruge familia încetul cu încetul, zise mesagerul. În privinţa asta, fratele tău a avut dreptate. Dar s-a înşelat în toate celelalte.
— Cum ar fi?
— Priveşte.
Bărbatul arătă către trăsuri cu o înclinare a capului. Shallan stătea într-o poziţie din care putea să vadă prin fereastra trăsurii tatălui ei. Îşi miji ochii.
Înăuntru, Wikim, aplecat, se folosea de un creion din săculeţul

ei, pe care-l lăsase acolo. Rezolva problemele de matematică pe care i le dăduse şi zâmbea.

Căldură. Căldura simţită de ea, o strălucire profundă, era ca bucuria pe care o cunoscuse înainte. Cu mult înainte, înainte ca lucrurile s-o ia razna. Înainte de cele întâmplate cu mama ei.

— Doi orbi, şopti mesagerul, aşteaptă la sfârşitul unui ev, contemplând frumuseţea. Stau în vârful celei mai înalte stânci din lume, de unde se zăreşte întregul pământ, fără să vadă nimic.

— Ce spui?

Shallan se uită la el.

— „Unui om i se poate lua frumuseţea?”, l-a întrebat primul pe al doilea. „Mie mi-a fost luată”, i-a răspuns acesta. „Fiindcă nu mi-o pot aminti.” Omul acela orbise din pricina unui accident din copilărie. „Mă rog în fiecare noapte Zeului de Dincolo să-mi redea vederea, ca să pot regăsi frumuseţea.” „Atunci frumuseţea e ceva care trebuie văzut?”, a mai întrebat primul. „Bineînţeles. Asta îi e natura. Cum poţi aprecia o lucrare de artă fără s-o vezi?” „Pot auzi o lucrare muzicală”, zise primul. „Prea bine, poţi auzi anumite soiuri de frumuseţe, dar, fără vedere, nu poţi cunoaşte frumuseţea în deplinătatea ei. „Nu-i poţi cunoaşte decât o mică parte.” „O sculptură”, spuse primul. „Nu-i poţi simţi curbele şi înclinările, acea atingere a dălţii care a transformat o piatră obişnuită într-o minunăţie ieşită din comun?” „Presupun că poţi cunoaşte frumuseţea unei sculpturi”, încuviinţă al doilea. „Dar ce zici de frumuseţea mâncării? Nu tot artă se numeşte când un bucătar găteşte atât de bine încât îţi răsfeţi simţurile?” „Presupun că poţi cunoaşte frumuseţea artei unui bucătar”, spuse al doilea. „Mai e şi frumuseţea unei femei”, adăugă primul. „Nu-i pot cunoaşte frumuseţea din blândeţea mângâierilor ei, din bunătatea glasului, din ascuţimea minţii, când îmi citeşte filosofie? Nu-mi poate fi cunoscută această frumuseţe? Nu pot cunoaşte cele mai multe feluri de frumuseţe, chiar şi cu ochii mei fără vedere?” „Prea bine”, răspunse al doilea. „Dar dacă ţi s-ar tăia urechile şi ai rămâne fără auz? Dacă ţi s-ar tăia limba, ai fi silit să-ţi închizi gura şi n-ai mai avea miros? Dacă pielea ta ar fi arsă şi n-ai mai putea simţi atingerile? Dacă nu ţi-ar mai rămâne decât durerea? Atunci n-ai mai putea cunoaşte frumuseţea. Îi poate fi luată unui om.”

Mesagerul tăcu şi se uită pieziş la Shallan.
— Ce e? întrebă ea.
— Tu ce părere ai? Unui om i se poate lua frumuseţea? Dacă nu poate atinge, gusta, mirosi, auzi, vedea… dacă nu cunoaşte decât durerea? I s-a luat acelui om frumuseţea?
— Păi…
Ce legătură avea asta cu orice altceva?
— Durerea nu e altfel de la o zi la alta?
— Să zicem că e, răspunse mesagerul.
— Atunci, pentru omul acela, frumuseţe ar însemna momentele când i se domoleşte durerea. De ce îmi spui mie povestea asta?
Mesagerul zâmbi.
— Să fii om înseamnă să cauţi frumuseţea, Shallan. Să nu te laşi în voia disperării, să nu renunţi la vânătoare fiindcă ţi-au apărut mărăcini în cale. Spune-mi, care e cel mai frumos lucru pe care ţi-l poţi imagina?
— Probabil că tata se întreabă unde sunt…
— Fă-mi pe plac şi o să-ţi spun unde e fratele tău.
— O pictură frumoasă, atunci. Asta e cel mai frumos lucru.
— Minciuni. Spune-mi adevărul. Ce e, copilă? Frumuseţea, pentru tine, ce e?
— Păi…
Ce era?
— Mama trăieşte încă, se pomeni şoptind şi întâlni ochii lui.
— Şi?
— Şi suntem în grădini, continuă Shallan. Mama vorbeşte cu tata şi el râde. Râde şi o ia în braţe. Suntem cu toţii acolo, chiar şi Helaran. Care n-a plecat niciodată. Oamenii pe care-i cunoştea mama… Dreder… Nu vin niciodată în casa noastră. Mama mă iubeşte. Mă învaţă filosofie şi-mi arată cum să desenez.
— Bun, spuse mesagerul. Dar poţi mai mult decât atât. Ce e locul unde vă aflaţi? Cum îl simţi?
— E primăvară, răspunse Shallan uşor stânjenită. Şi pe lujerii muşchiului se deschid flori de un roşu-aprins. Mirosul e dulce şi aerul e încă umed, după marea furtună de dimineaţă. Mama vorbeşte în şoaptă, dar în tonul ei e muzică, iar râsul tatei nu stârneşte ecouri – se înalţă sus, în aer, revărsându-se asupra noastră, a tuturor. Helaran îl învaţă pe Jushu să lupte cu sabia,

se antrenează amândoi în apropiere. Wikim râde de lovitura pe care o primeşte Helaran în picior, într-o parte. Învaţă ca să devină ardent, aşa cum voia mama. Eu îi desenez pe toţi, cărbunele zgârie hârtia. Mi-e cald, în ciuda uşoarei răcori din aer. Am lângă mine o cană cu cidru aburind şi îi simt dulceaţa în gură după ce tocmai am sorbit din el. E frumos fiindcă aşa ar fi putut să fie. Aşa ar fi trebuit să fie. Eu…

Îşi simţi lacrimile. Vedea totul. Părinte al Furtunii, chiar vedea totul! Auzea vocea mamei ei, îl vedea pe Jushu dându-i lui Balat sfere fiindcă pierduse duelul, dar râzând în timp ce plătea, fără să se sinchisească de pierdere. Simţea aerul, mirosurile, auzea cântecăreţii din tufişuri. Totul era aproape real.

În faţa ei se înălţau fuioare de Lumină. Mesagerul scosese o mână de sfere şi le întindea către ea, privind-o în ochi. Lumina de Furtună curgea, înălţându-se către ei. Shallan îşi ridică degetele şi imaginea vieţii ei ideale i se înfăşură în jur ca o pătură.

„Nu.”

Se trase înapoi. Lumina ceţoasă păli.

— Pricep, spuse mesagerul încet. Încă nu înţelegi natura minciunilor. E ceea ce m-a încurcat şi pe mine, cu mult timp în urmă. În privinţa asta, Cristalele sunt foarte stricte. Va trebui să vezi adevărul, copilă, înainte de a broda pe marginea lui. Aşa cum un om trebuie să cunoască legea înainte de-a o încălca.

Umbre din trecutul ei se foiră în adâncuri, ieşind la suprafaţă, către lumină, pentru foarte scurtă vreme.

— Mă poţi ajuta?

— Nu. Nu acum. În primul rând, nu eşti pregătită, iar eu am altceva de făcut. Într-o altă zi. Continuă să tai mărăcinii ăia, fetiţă puternică, croieşte drum pentru lumină. Lucrurile cu care te lupţi nu sunt pe de-a-ntregul fireşti.

Se ridică şi se înclină în faţa ei.

— Fratele meu, spuse ea.

— E în Alethkar.

Alethkar?

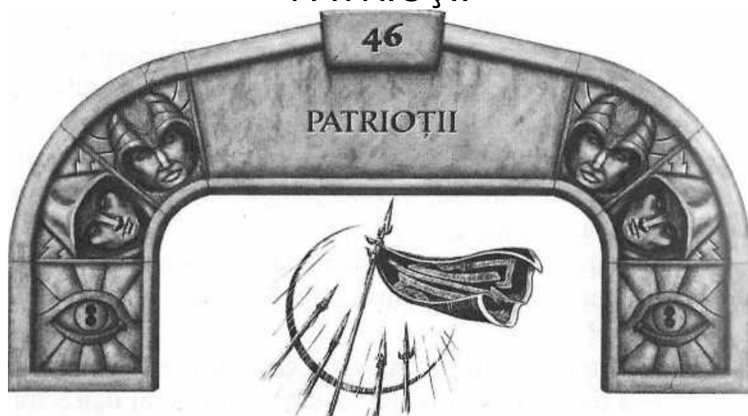
— De ce?

— Pentru că acolo simte că e nevoie de el, fireşte. Dacă-l revăd, o să-i dau veşti despre tine.

Mesagerul se îndepărtă păşind lin, aproape ca şi cum ar fi dansat.

Shallan se uită în urma lui şi lucrurile din adâncul ei se liniştiră iarăşi, întorcându-i-se în cotloane uitate ale minţii, îşi dădu seama că nici măcar nu-l întrebase pe mesager care îi era numele.

46
PATRIOŢII

Când a fost înştiinţat că sosiseră Muchiedansatorii, pe Simol l-au cuprins consternarea mascată şi groaza, aşa cum se întâmplă de obicei în astfel de cazuri; deşi nu erau cel mai pretenţios ordin, mişcările lor mlădioase, pline de graţie, ascundeau ceva ucigător căruia, la vremea aceea, i se dusese deja vestea; *şi erau, totodată, cei mai elocvenţi şi mai rafinaţi dintre Radianţi.*

Din *Cuvinte despre Lumină,* capitolul XX, pagina 12

Kaladin ajunse la capătul şirului de podari. Stăteau cu toţii în poziţie de drepţi, cu suliţele pe umăr, privind drept înainte. Transformarea era miraculoasă. Dădu aprobator din cap, sub cerul care se întuneca. Apoi îi vorbi lui Pitt, sergentul Podului Şaptesprezece.

— Impresionant. Rar mi-a fost dat să văd un pluton de suliţaşi la fel de bun ca ăsta.

Era acea minciună pe care învăţau s-o spună toţi comandanţii. Kaladin nu scoase nicio vorbă nici despre cum o parte dintre ei îşi târşâiau tălpile în poziţia de drepţi, nici despre neglijenţa cu care se mişcau în formaţie. Îşi dădeau silinţa. Citea asta în entuziasmul de pe feţele lor, ca şi în mândria cu care începeau să-şi poarte uniformele şi să-şi accepte noua identitate. Erau gata să plece în patrulare, cel puţin în apropierea taberelor de luptă. Îşi propuse să-i ceară lui Teft să-nceapă să-i pună la treabă, prin rotaţie cu celelalte două echipe deja pregătite să-şi ia îndatoririle în primire.

Era mândru de ei, lucru pe care li-l mărturisi în vreme ce cobora noaptea. Pe urmă îi lăsă să plece la cină, care mirosea cu totul altfel decât tocana de mâncător de coarne a lui Pietroi. Podul Şaptesprezece considera că fasolea cu sos de la masa de seară ţinea de identitatea sa. Individualizare prin alegerea mâncării. Ideea îl distră pe Kaladin când intră în întunericul nopţii, cu suliţa pe umăr. Mai avea de inspectat trei echipe.

Următoarea, Podul Optsprezece, se număra printre cele cu probleme. Deşi zelos, sergentul lor nu avea autoritatea necesară unui ofiţer bun. Sau, în fine, niciunul dintre podari nu o avea. El era doar o fire deosebit de slabă. Înclinat să roage în loc să ordone şi stângaci în relaţiile cu oamenii.

Însă vina nu-i aparţinea numai lui Vet. Primise şi un grup de bărbaţi din cale afară de gâlcevitori. Kaladin îi găsi pe soldaţii de la Podul Optsprezece mâncându-şi cina în grupuri izolate. Fără râsete, fără camaraderie. Nu erau tot atât de singuratici cum fuseseră ca podari. În schimb, se împărţiseră în mici clici care nu se amestecau.

Sergentul Vet le ceru să intre în formaţie şi se ridicară alene, fără să se ostenească să se aşeze în linie dreaptă sau să salute. Kaladin văzu adevărul din ochii lor. Ce le-ar fi putut face? Cu siguranţă nimic la fel de cumplit cum fusese viaţa lor de podari. Aşa că de ce s-ar fi străduit?

Le vorbi o vreme despre motivaţie şi despre unitate. „Cu grupul ăsta o să fie nevoie să mai fac instrucţie în spărturi”, se gândi. Dacă nici asta nu mergea... ei, probabil că avea să-i despartă, să-i împrăştie prin alte plutoane, care făceau faţă.

În cele din urmă, plecă de la Podul Optsprezece clătinând din cap. Lăsau impresia că nu-şi doreau să fie soldaţi. De ce acceptaseră oferta lui Dalinar, în loc să plece?

„Fiindcă nu mai vor să ia hotărâri”, îşi răspunse. „Fiindcă poate fi greu să alegi.”

Ştia ce înseamnă asta. Furtuni, chiar ştia. Îşi amintea cum stătuse şi se holbase la un perete gol, în toane atât de proaste încât nu era în stare nici să se ridice ca să-şi ia zilele.

Se cutremură. Nu erau vremuri de care dorea să-şi aducă aminte.

Când se îndrepta spre Podul Nouăsprezece, Syl trecu pe lângă el sub înfăţişarea unui mic fuior de ceaţă purtat de o adiere de vânt. Se deşiră într-o panglică de lumină şi i se roti în jur, cu

iuţeală, de mai multe ori înainte de a i se opri pe umăr.

— Toţi ceilalţi sunt la cină, spuse ea.

— Bine.

— Nu ţi-am dat raportul, Kaladin. Ţi-am adus un argument.

— Argument?

El se opri în întuneric, în apropiere de baraca Podului Nouăsprezece, unde lucrurile mergeau bine, toată lumea mânca laolaltă, în jurul focului.

— Tu munceşti, zise ea. Încă.

— Trebuie să-i pregătesc pe oamenii ăştia, zise Kaladin şi întoarse capul s-o privească. Ştii că se apropie ceva. Toate numărătorile inverse de pe ziduri… Ai mai văzut vreun spren din ăla roşu?

— Da, recunoscu ea. Sau cel puţin aşa cred. Am zărit câte unul cu coada ochiului, uitându-se la mine. S-a întâmplat foarte rar, dar s-a întâmplat.

— Se apropie ceva, repetă el. Numărătoarea inversă duce către Lăcrimare. Indiferent ce se va petrece atunci, trebuie să am podarii pregătiţi să facă faţă.

— Ei bine, n-o să-i ai dacă între timp pici mort de oboseală! spuse Syl, apoi şovăi o clipă. Oamenii chiar se descurcă, nu? L-am auzit pe Teft spunând că el simte asta.

— Lui Teft îi place să exagereze, zise Kaladin. Dovadă că e sergent bun.

Syl se încruntă.

— Ultima parte… a fost o glumă?

— Da.

— A! exclamă Syl şi-l privi în ochi. Dar odihneşte-te, Kaladin. Te rog.

El aruncă o privire spre baraca Podului Patru. Era destul de departe, mai erau multe barăci până la ea, dar avu impresia că aude râsul lui Pietroi stârnind ecouri în noapte.

În cele din urmă, oftă, recunoscând că e istovit. Avea să verifice ultimele două plutoane a doua zi. Cu suliţa în mână, se răsuci pe călcâie şi făcu cale întoarsă. Lăsarea întunericului însemna că abia peste două ceasuri aveau să-nceapă oamenii să meargă la culcare. La sosire, îl întâmpină mirosul familiar al tocanei lui Pietroi, deşi cel care o împărţea era Hobber, aşezat – cu o pătură peste nefolositoarele lui picioare cenuşii – pe o buturugă înaltă, cioplită de ceilalţi pentru el. Pietroi stătea la

mică distanţă, în picioare, cu o expresie de mândrie pe faţă.

Era şi Renarin acolo, aduna şi spăla castroanele tuturor celor care terminaseră. O făcea în fiecare seară, îngenunchind, în uniforma lui de podar, lângă vasul cu apă. Flăcăul era, cu siguranţă, plin de zel. Nu dădea la iveală nimic din răsfăţul fratelui său. Deşi insistase să li se alăture, stătea adesea la marginea grupului, în întuneric, în spatele podarilor. Era un tânăr tare ciudat.

Kaladin trecu pe lângă Hobber şi îl strânse de umăr. Îi întâlni ochii şi dădu din cap, ridicându-şi pumnul strâns. „Nu te da bătut.” Întinse mâna ca să primească tocană, apoi încremeni.

Pe un buştean din apropiere văzu nu doar unul, ci trei herdazieni voinici, cu braţe groase. Purtau toţi uniforma Podului Patru şi, dintre toţi, nu-l recunoscu decât pe Punio.

Îl găsi pe Lopen nu departe, holbându-se la propria mână, pe care, dintr-un anumit motiv, şi-o ţinea întinsă în faţă, cu pumnul strâns. Kaladin renunţase de multă vreme să-ncerce să-l înţeleagă.

— Trei? îl întrebă.

— Veri! răspunse Lopen ridicându-şi privirea.

— Ai prea mulţi.

— Nu e cu putinţă! Rod, Huio, salutaţi!

— Podul Patru, spuseră cei doi ridicându-şi castroanele.

Kaladin clătină din cap, îşi luă porţia şi trecu pe lângă cazan, îndreptându-se spre locul mai întunecat de lângă baracă. Trase cu ochiul în magazie şi îl zări pe Shen stivuind saci cu grăunţe de tallew, în lumina unui singur strop de diamant.

— Shen?

Parshul continuă să stivuiască sacii.

— Alinierea! Drepţi! se răsti Kaladin.

Shen încremeni, apoi îşi îndreptă spatele şi luă poziţia de drepţi.

— Pe loc repaus, soldat, spuse Kaladin încet, apropiindu-se de el. Am vorbit azi cu Dalinar şi l-am întrebat dacă te pot înarma. A vrut să ştie dacă am încredere în tine. I-am spus adevărul, mai zise Kaladin şi-i întinse parshului suliţa lui. Am.

Shen se uită de la suliţă la Kaladin, iar în ochii lui negri se citea ezitarea.

— Podul Patru nu are sclavi, continuă Kaladin. Îmi cer iertare pentru că mai înainte mi-a fost teamă.

Îl îndemnă să ia suliţa şi, în cele din urmă, Shen se supuse.

— Dimineaţa, Leyten şi Natam fac instrucţie cu câţiva oameni. Vor să te-ajute să înveţi, ca să nu fii nevoit să te instruieşti cu novicii.

Shen părea să ţină suliţa cu veneraţie. Kaladin o porni către uşa magaziei.

— Domnule, zise Shen.

Kaladin se opri.

— Eşti un om bun, spuse parshul, vorbind cu încetineala lui obişnuită.

— Cât am trăit am fost mereu apreciat după culoarea ochilor mei, Shen. N-o să-ţi fac şi ţie acelaşi lucru din pricina pielii tale.

— Domnule, eu…

Parshul părea neliniştit dintr-un anumit motiv.

— Kaladin! se auzi de afară vocea lui Moash.

— Voiai să-mi spui ceva? îl întrebă Kaladin pe Shen.

— Mai târziu, răspunse parshul. Mai târziu.

Kaladin dădu din cap, apoi ieşi să vadă ce se întâmpla. Îl văzu pe Moash în apropierea cazanului, căutându-l.

— Kaladin! exclamă acesta când îl zări. Haide! Ieşim, iar tu vii cu noi. Până şi Pietroi merge în seara asta.

— Ha! Tocana e pe mâini bune, spuse mâncătorul de coarne. O să-mi priască să mă îndepărtez de duhoarea micilor podari.

— Hei! făcu Drehy.

— A, da! Şi de a podarilor mari.

— Haide, insistă Moash, chemându-l pe Kaladin cu un semn al mâinii. Ai făgăduit.

Nu făgăduise. Nu-şi dorea decât să stea lângă vâlvătaie, să-şi mănânce tocana şi să se uite la focspreni. Însă toată lumea se întorsese spre el. Chiar şi cei care nu ieşeau cu Moash în seara aia.

— Păi… şovăi el. Bine. Să mergem.

Îl ovaţionară şi aplaudară. Ai furtunii proşti! Erau încântaţi să-şi vadă comandantul plecând să se îmbete? Mâncă zgomotos câteva înghiţituri de tocană, apoi îi întinse restul lui Hobber. Se îndreptă fără tragere de inimă spre Moash, căruia i se alăturaseră Lopen, Peet şi Sigzil.

— Ştii, îi şopti lui Syl, dacă ăsta ar fi fost unul dintre vechile mele plutoane de suliţaşi, aş fi crezut că vor să plec din tabără ca să facă ceva nepermis în lipsa mea.

— Mă îndoiesc că e vorba de asta, se încruntă Syl.

— Ai dreptate. Nu vor decât să vadă în mine unul de-ai lor.

De aceea trebuia să-i însoţească. Deja se distanţase prea mult de ei. Nu voia să aibă nimeni despre el aceeaşi părere pe care ar fi avut-o despre un ochi-luminoşi.

— Ha! exclamă Pietroi, alergând ca să-i ajungă din urmă. Oamenii ăştia pretind că sunt în stare să bea mai mult decât un mâncător de coarne. Câmpeni înnebuniţi de prea mult aer! Nu e cu putinţă.

— O întrecere la băută? întrebă Kaladin, gemând în sinea lui.

În ce se băga?

— Niciunul dintre noi nu e de rând până mâine-dimineaţă, spuse Sigzil ridicând din umeri.

În noaptea aceea, asupra familiei Kholin vegheau Teft şi echipa lui Leyten.

— În seara asta o să ies învingător, spuse Lopen ridicând un deget. Se spune că niciodată n-ar trebui să pui prinsoare pe potrivnicul unui herdazian ciung într-o întrecere la băută.

— Aşa se spune? întrebă Moash.

— Se va spune, sublinie Lopen, că niciodată n-ar trebui să pui prinsoare pe potrivnicul unui herdazian ciung într-o întrecere la băută.

— Cântăreşti cam cât un toporcopoi leşinat de foame, Lopen, spuse Moash neîncrezător.

— A, dar sunt în stare să mă concentrez.

Îşi continuară drumul intrând pe o alee care ducea spre piaţă. Tabăra era alcătuită din grupuri de barăci înălţate într-un cerc larg în jurul clădirilor din apropierea centrului, locuite de ochi-luminoşi. Mergând către piaţă, aflată pe inelul exterior, rezervat pentru acei obişnuiţi ai taberelor care nu erau soldaţi, trecură pe lângă o mulţime de alte barăci, unde se adăposteau oştenii de rând – şi toţi îşi ocupau timpul cu îndeletniciri pe care Kaladin nu le văzuse îndeplinite prea des în tabăra lui Sadeas. Ascuţeau suliţe şi lustruiau platoşe aşteptând să fie chemaţi la cină.

Oamenii lui Kaladin nu erau singurii ieşiţi să petreacă pe timpul nopţii. Şi alte grupuri de soldaţi terminaseră de mâncat şi se îndreptau agale în aceeaşi direcţie, râzând. Se refăceau, încetul cu încetul, după măcelul care schilodise armata lui Dalinar.

Piaţa strălucea de viaţă, torţele şi lămpile cu ulei îşi revărsau

lumina aproape din toate clădirile. Kaladin nu era surprins. O armată obişnuită atrăgea în jur o mulţime de oameni, iar asta se întâmpla până şi când era în mişcare. În tabăra lui Dalinar, negustorii îşi întindeau marfa la vedere. Crainicii vindeau noutăţi pe care pretindeau că le aflaseră cu ajutorul unei distrestii, făcând cunoscute evenimentele din întreaga lume. Ce era cu războiul din Jah Keved? Şi un nou împărat în Azir? Kaladin nu ştia decât foarte vag unde se afla ţara aia.

Sigzil plecă în fugă să afle câteva noutăţi de la un curier, în schimbul unei sfere, în timp ce Lopen şi Pietroi se contraziceau, încercând să aleagă cea mai potrivită tavernă pentru distracţie. Kaladin privea agitaţia din jurul lui. Soldaţi în drum către posturile lor de pază din schimbul de noapte. Un grup de femei ochi-întunecaţi vorbăreţe mergând de la un negustor de mirodenii la altul. O curieră ochi-luminoşi scriind pe o tablă datele marilor furtuni şi orele începerii lor, în timp ce, lângă ea, bărbatul ei căsca şi afişa o expresie de om plictisit, de parcă ar fi fost silit s-o însoţească. Lăcrimarea avea să înceapă curând, o perioadă cu ploi neîncetate, fără mari furtuni – cu o singură întrerupere, Ziua Luminării, exact la mijloc. Era un an liniştit din cei doi care alcătuiau ciclul de o mie de zile, ceea ce însemna că, în timpul Lăcrimării, vremea avea să fie blândă.

— Gata cu cearta, le spuse Moash lui Pietroi, Lopen şi Peet. Mergem la Chullul Ţâfnos.

— Pfui! făcu Pietroi. Acolo n-au bere tare, cum sunt obişnuiţi să bea mâncătorii de coarne.

— Pentru că berea mâncătorilor de coarne îţi dizolvă dinţii, răspunse Moash. Oricum, e alegerea mea pentru seara asta.

Peet dădu din cap cu entuziasm. Şi el ar fi ales aceeaşi tavernă.

Sigzil se întoarse după ce ascultase noutăţile, părând să se fi oprit între timp şi altundeva, fiindcă ţinea în mână ceva aburind, înfăşurat într-o hârtie.

— Nu şi tu, gemu Kaladin.

— E gustoasă, se apără Sigzil, apoi muşcă din ciouba.

— Nici măcar nu ştii ce e.

— Ba bineînţeles că ştiu, zise Sigzil, apoi şovăi. Hei, Lopen! Ce e în chestia asta?

— Flangria, răspunse Lopen încântat, în vreme ce Pietroi alerga la negustorul ambulant, să-şi ia şi el ciouba.

— Ce înseamnă? întrebă Kaladin.
— Carne.
— Ce soi de carne?
— Din aia cu gust de carne.
— Animmodelată, spuse Kaladin uitându-se la Sigzil.
— Cât ai fost podar, ai mâncat carne Animmodelată în fiecare seară, răspunse acesta, ridicând din umeri şi luând încă o înghiţitură.
— Fiindcă n-am avut de ales. Uită-te. Pâinea aia e prăjită.
— Şi flangria se prăjeşte, zise Lopen. O amesteci cu lavis măcinat şi faci cocoloaşe mici. O frământi şi o frigi, apoi umpli cu ea pâinea prăjită şi torni sos deasupra.
Plescăi mulţumit, după care îşi linse buzele.
— E mai ieftină decât apa, remarcă Peet când Pietroi se întoarse în fugă.
— Probabil pentru că şi lavisul e Animmodelat, spuse Kaladin. Trebuie să aibă gust de mucegai. Pietroi, m-ai dezamăgit.
Mâncătorul de coarne avea un aer plouat, dar muşcă din ciouba. A lui crănţănea.
— Cochilii? întrebă Kaladin.
— Gheare de cremling, zâmbi Pietroi. Foarte bine prăjite.
Kaladin oftă, dar, în cele din urmă, ieşiră din mulţime, ajungând lângă o clădire de lemn construită în partea ferită de furtună a alteia mai mari, de piatră. Fireşte că toate construcţiile erau făcute astfel încât să aibă cât mai multe uşi cu putinţă în partea opusă Obârşiei, iar străzile erau orientate de la est spre vest, astfel încât vântul să aibă pe unde sufla.
Din tavernă se revărsa o lumină caldă, portocalie. Lumina focului. Nicio tavernă nu era luminată cu sfere. Chiar şi dacă s-ar fi aflat în lămpi încuiate, strălucirea lor bogată ar fi putut deveni prea ispititoare pentru muşteriii beţi. Podarii intrară făcându-şi loc cu coatele. Înăuntru îi izbi vuietul gros al discuţiilor, strigătelor şi cântecelor
— N-o să găsim în vecii vecilor locuri, spuse Kaladin, ridicându-şi vocea ca să răzbată prin vacarm.
Deşi tabăra lui Dalinar nu era atât de populată, taverna aia gemea de lume.
— Bineînţeles c-o să găsim, rânji Pietroi. Avem o armă secretă.
Arătă către Peet, care, cu faţa lui ovală şi calmă, îşi croia

drum către tejgheaua din faţă. Acolo, la vederea lui, un zâmbet strălucitor lumină faţa unei femei ochi-întunecaţi frumoase, care ştergea un pahar, dându-i luciu.

— Ei, îi spuse Sigzil lui Kaladin, te-ai gândit unde o să-i adăposteşti pe bărbaţii însuraţi de la Podul Patru?

Bărbaţi însuraţi? Dacă zăreai expresia feţei lui Peet, care se aplecase peste tejghea ca să-i vorbească femeii, momentul însurătorii lui nu părea departe. Kaladin nu se gândise niciodată la aşa ceva. Ar fi trebuit s-o facă. Ştia că Pietroi e însurat – mâncătorul de coarne trimisese deja scrisori familiei sale, însă, Piscurile fiind atât de departe, încă nu primise răspuns. Teft fusese însurat, dar soţia îi murise, ca şi cea mai mare parte a rudelor apropiate.

Poate că şi alţii aveau familii. Cât fuseseră podari, nu vorbiseră prea mult despre trecutul lor, însă Kaladin reţinuse câte o vorbă scăpată când şi când. Încetul cu încetul, aveau să-şi ceară dreptul la o viaţă normală, iar familiile făceau parte din ea, mai ales într-o tabără militară stabilă.

— Furtuni! înjură Kaladin ducându-şi mâna la frunte. Va trebui să cer mai mult spaţiu.

— Multe barăci sunt împărţite astfel încât să poată adăposti familii, remarcă Sigzil. Iar o parte dintre soldaţii însuraţi îşi închiriază locuinţe în piaţă. Oamenii s-ar putea muta, alegând una dintre soluţiile astea.

— Şi uite cum s-ar împrăştia Podul Patru! spuse Pietroi. Nu putem îngădui aşa ceva.

Bărbaţii însuraţi erau înclinaţi să devină soldaţi mai buni. Trebuia să găsească o soluţie potrivită. În tabăra lui Dalinar se aflau multe barăci goale. Poate era cazul să mai ceară câteva.

O salută pe femeia de dincolo de tejghea, dând din cap.

— Presupun că taverna nu e a ei.

— Nu, Ka e doar plătită ca să vândă la tejghea, răspunse Pietroi. Peet e de-a dreptul îndrăgostit de ea.

— Trebuie să vedem dacă ştie să citească, zise Kaladin trăgându-se deoparte când un muşteriu pe jumătate beat se năpusti afară, în noapte. Furtuni, ar fi bine s-avem pe cineva în stare să citească!

Într-o armată obişnuită, Kaladin ar fi fost ochi-luminoşi şi soţia sau sora lui ar fi fost condeiera batalionului.

Peet le făcu semn şi Ka îi conduse la o masă de pe margine.

Kaladin se aşeză cu spatele la perete, destul de aproape de fereastră ca să se uite afară, dacă voia, fără să-l observe nimeni. Simţi un strop de milă pentru scaunul lui Pietroi când îl văzu aşezându-se. Mâncătorul de coarne era singurul din echipa podului cu o palmă mai înalt decât el şi, practic, de două ori mai lat în spate.

— Bere tare, de-a mâncătorilor de coarne? întrebă Pietroi, îndreptându-şi spre Ka privirea plină de speranţe.

— Ne dizolvă paharele, răspunse ea. Bere obişnuită?

— Obişnuită să fie, încuviinţă el cu un oftat. Chestia asta ar trebui să fie băutură pentru femei, nu pentru voinicii mâncători de coarne. Măcar nu e vin.

Fără să-i acorde nicio atenţie, Kaladin îi spuse femeii să-i aducă orice voia. Locul chiar nu era îmbietor. Era zgomotos, îngreţoşător, plin de fum şi de duhori. Dar şi plin de viaţă. Râsete. Laude şi strigăte, zăngănit de căni. Pentru asta… pentru asta trăiau unii. Pentru o zi de muncă cinstită, urmată de o seară la tavernă, cu prietenii.

Nu era o viaţă chiar atât de rea.

— În seara asta e mult zgomot, observă Sigzil.

— Întotdeauna e mult zgomot, răspunse Pietroi. Dar acum e, poate, ceva mai mult.

— Armata a asaltat un platou, împreună cu trupele lui Bethab, şi a învins, spuse Peet.

Bravo lor. Dalinar nu luase parte, însă o făcuse Adolin, însoţit de trei oameni de la Podul Patru. Dar nu li se ceruse să intre în luptă – şi orice asalt de platou care nu-i punea pe oamenii lui Kaladin în pericol era unul bun.

— E frumos când se-adună atât de mulţi oameni, zise Pietroi. Se face mai cald în tavernă. Afară e prea frig.

— Prea frig? se miră Moash. Tu eşti de pe Piscurile Mâncătorului de Coarne!

— Şi? întrebă Pietroi încruntându-se.

— Şi ăia sunt munţi. Acolo trebuie să fie mai frig decât oriunde aici, jos.

Pietroi se grăbi să riposteze, aproape împroşcând cu salivă, cu un amestec amuzant de indignare şi neîncredere împurpurând pielea lui de mâncător de coarne, deschisă la culoare.

— Prea mult aer! Vă e greu să gândiţi! Frig? Pe Piscurile Mâncătorului de Coarne e cald! O căldură încântătoare.

— Serios? întrebă Kaladin neîncrezător.

Putea fi una dintre glumele lui Pietroi. Care adesea nu prea aveau sens pentru nimeni altcineva în afară de el însuşi.

— E adevărat, se amestecă Sigzil. Piscurile sunt încălzite de izvoare fierbinţi.

— Dar nu sunt izvoare, spuse Pietroi agitându-şi spre Sigzil degetul arătător. Ăsta-i un cuvânt al câmpenilor. Oceanele Mâncătorului de Coarne sunt ape ale vieţii.

— Oceane? se miră Peet încruntându-se.

— Oceane foarte mici, răspunse Pietroi. Câte unul pentru fiecare pisc.

— Vârful fiecărui munte e un soi de crater, le explică Sigzil, plin cu apa caldă a unui lac foarte mare. Căldura e de-ajuns ca să dea naştere unei porţiuni de teren locuibil, în ciuda înălţimii la care se află. Totuşi, dacă te îndepărtezi prea mult de unul dintre oraşele mâncătorilor de coarne, o să te trezeşti într-un frig cumplit, pe întinderi de gheaţă lăsate în urmă de marile furtuni.

— Nu spui povestea bine, zise Pietroi.

— Astea sunt fapte, nu o poveste.

— Totul e o poveste, îl contrazise Pietroi. Ascultă. Cu mult timp în urmă, unkalaki – oamenii din seminţia mea, pe care voi îi numiţi mâncători de coarne – nu trăiau pe piscuri. Vieţuiau aici, jos, unde aerul e dens şi e greu să gândeşti. Dar aveam parte de ură.

— Cine i-ar urî pe mâncătorii de coarne? întrebă Peet.

— Toată lumea, răspunse Pietroi când Ka le aduse băuturile.

Încă o dovadă că li se dădea o atenţie deosebită. Aproape toţi ceilalţi trebuiau să-şi ia băutura de la tejghea.

Pietroi îi zâmbi larg femeii şi îşi înhăţă cana imensă.

— Prima pentru mine. Lopen, încerci să mă înfrângi?

— Ne luăm la întrecere, mancha, răspunse Lopen săltându-şi şi el cana, care nu era chiar atât de mare.

Uriaşul mâncător de coarne sorbi din băutura lui şi pe buze îi rămase spumă.

— Toată lumea voia să-i ucidă pe mâncătorii de coarne, spuse apoi, lovind cu pumnul în masă. Le era frică de noi. Poveştile spun că eram prea buni în luptă. Aşa că am fost vânaţi şi aproape nimiciţi.

— Dacă eraţi atât de buni în luptă, spuse Moash arătând cu

degetul spre el, cum se face c-aţi fost aproape nimiciţi?

— Eram puţini, îl lămuri Pietroi ducându-şi cu mândrie mâna la piept. Iar voi eraţi foarte mulţi. Aici, la câmpie, sunteţi peste tot. Nu poţi face niciun pas fără să calci cu cizma pe degetele unui alethi. Aşa că noi, unkalakii, am fost aproape nimiciţi. Însă aveam un tana’kai – ăsta e ca un rege, dar înseamnă mai mult decât un rege – care s-a dus la zei şi i-a implorat să ne ajute.

— Zei, spuse Kaladin. Vrei să zici spreni.

O căută din priviri pe Syl, care se cocoţase pe o grindă de deasupra lor şi se uita la câteva insecte mici care urcau pe un stâlp.

— Ei sunt zei, răspunse Pietroi urmărind privirea lui Kaladin. Da. Însă unii sunt mai puternici decât alţii. Tana’kai i-a căutat pe cei mai puternici. S-a dus mai întâi la zeii copacilor. „Ne puteţi ascunde?”, i-a întrebat. Însă ei nu puteau. „Oamenii ne doboară şi pe noi”, au spus. „Dacă v-aţi ascunde aici, v-ar găsi şi v-ar folosi drept lemn, aşa cum fac cu noi.”

— Mâncători de carne folosiţi drept lemn, comentă Sigzil afabil.

— Şşşt! zise Pietroi. Pe urmă, tana’kai s-a dus la zeii apelor. „Am putea trăi în adâncurile voastre?”, i-a întrebat rugător. „Daţi-ne puterea de a respira aidoma peştilor şi vă vom sluji sub suprafaţa oceanelor.” Din păcate, nici ei nu ne-au putut ajuta. „Oamenii ne străpung inimile cu cârlige şi îi scot din undele noastre pe cei pe care îi protejăm. Dacă aţi trăi aici, aţi deveni mâncarea lor.” Aşa că n-am putut să ne adăpostim nici acolo. În cele din urmă, tana’kai – disperat – s-a dus la cei mai puternici zei, zeii munţilor. „Oamenii mei pier”, le-a spus, apoi i-a implorat: „Vă rugăm. Lăsaţi-ne să trăim pe pantele voastre şi să vă venerăm. Lăsaţi zăpada şi gheaţa să ne apere”. Zeii munţilor s-au gândit îndelung. „Nu puteţi trăi pe pantele noastre”, au spus, „pentru că acolo nu există viaţă. E un loc al spiritelor, nu al oamenilor. Dar, dacă găsiţi o cale de a-l preschimba într-un loc al oamenilor şi al spiritelor, vă vom apăra”. Aşa că tana’kai s-a întors la zeii apelor şi le-a spus: „Daţi-ne apa voastră, ca să putem bea şi trăi pe munţi”. Şi apa i-a fost făgăduită. Tana’kai s-a dus la zeii copacilor şi le-a spus: „Daţi-ne fructele voastre în dar, ca să putem mânca şi trăi pe munţi”. Şi fructele i-au fost făgăduite. Apoi s-a întors la munţi şi le-a spus: „Daţi-ne căldura voastră, aceea care este în inima voastră, ca să putem trăi pe

piscuri”. Şi asta le-a plăcut zeilor munţilor, fiindcă au văzut că unkalaki îşi vor da toată silinţa. N-aveau să fie o povară pentru zei, ci aveau să-şi rezolve singuri problemele. Aşa că zeii munţilor şi-au retras piscurile în ei înşişi şi au deschis locul pentru apa vieţii. Oceanele au fost create de zeii apelor. Iarba şi fructele au fost făgăduiala îndeplinită de zeii copacilor. Iar căldura din inima munţilor ne-a dăruit un loc în care putem trăi.

Se lăsă pe spate, sorbi îndelung din cana lui, apoi o trânti pe masă, zâmbind cu toată faţa.

— Adică zeii, spuse Moash, sorbind la rândul său din băutură, au fost încântaţi fiindcă v-aţi rezolvat singuri problemele… Ducându-vă la alţi zei şi implorându-i să vă ajute?

— Şşşt! zise Pietroi. E o poveste bună. Şi adevărată.

— Dar ai numit lacurile alea de sus ape, se amestecă din nou Sigzil. Prin urmare, sunt izvoare fierbinţi. Exact aşa cum am spus eu.

— Nu e acelaşi lucru, răspunse Pietroi ridicându-şi cana şi făcându-i cu mâna lui Ka, pentru ca apoi să zâmbească din toată inima, fluturându-şi cana cu un gest rugător.

— Cum adică?

— Nu e pur şi simplu apă, răspunse Pietroi. E apa vieţii. Are legătură cu zeii. Dacă înoată în ea, unkalaki zăresc uneori locul zeilor.

La asta, Kaladin se aplecă spre el. Gândurile îi zburaseră încercând să găsească un mod prin care putea ajuta Podul Optsprezece să-şi rezolve problemele de disciplină. Ultimele cuvinte îl izbiseră.

— Locul zeilor?

— Da, răspunse Pietroi. Acolo îşi au sălaşul. Apa vieţii îţi îngăduie să zăreşti acel loc. Dacă ai noroc, poţi să vorbeşti cu zeii când te scalzi în ele.

— De-aia poţi să vezi spreni? îl întrebă Kaladin. Pentru că ai înotat în apele alea şi ele ţi-au făcut ceva?

— Asta nu face parte din poveste, spuse Pietroi în timp ce îi sosea a doua cană cu bere. Eşti o femeie minunată, îi zâmbi larg lui Ka. Dacă vii pe Piscuri, o să ne înrudim.

— Mulţumeşte-te să-ţi plăteşti băutura, Pietroi, răspunse ea dându-şi ochii peste cap.

Când plecă s-adune cănile goale, Peet se repezi s-o ajute, surprinzând-o când luă şi unele de pe alte mese.

— Poţi să vezi spreni, insistă Kaladin, pentru că ţi s-a întâmplat ceva în apele alea.

— Nu face parte din poveste, repetă Pietroi uitându-se la el. Doar… are legătură. Nu mai spun nimic despre asta.

— Mi-ar plăcea să merg în vizită, zise Lopen. Să mă scald şi eu în apa aia.

— Ha! Pentru cei care nu fac parte din poporul nostru înseamnă moarte. Nu te-aş lăsa să înoţi acolo. Chiar dacă astă-seară o să fii mai bun decât mine la băutură.

Se uită la cana lui Lopen ridicând din sprânceană.

— Înotul în lacurile de smarald înseamnă moarte pentru străini fiindcă îi executaţi pe cei care se ating de ele, spuse Sigzil.

— Nu, nu e adevărat. Ascultă povestea. Nu mai fi plictisitor!

— Nu sunt decât nişte izvoare fierbinţi, mormăi Sigzil, dar se întoarse la băutura lui.

Pietroi îşi dădu ochii peste cap.

— Deasupra e apă. Dedesubt nu e. E altceva. Apa vieţii. Locul zeilor. E adevărat. Eu însumi am întâlnit un zeu.

— Un zeu ca Syl? întrebă Kaladin. Sau poate un râuspren?

Aceştia erau, într-un fel, o raritate, dar se spunea că sunt în stare să vorbească uneori, într-un limbaj foarte simplu, ca vântsprenii.

— Nu, spuse Pietroi şi se aplecă spre Kaladin ca şi cum i-ar fi împărtăşit o taină. L-am văzut pe Lunu’anaki.

— A, da, excelent! exclamă Moash. Minunat.

— Lunu’anaki, continuă Pietroi, e zeul călătoriilor şi al zburdălniciei. Un zeu foarte puternic. A venit din adâncurile oceanului de pe pisc, din locul zeilor.

— Cum arăta? întrebă Lopen făcând ochii mari.

— Ca un om. Poate ca un alethi, deşi avea pielea mai deschisă la culoare. Cu faţa foarte colţuroasă. Poate chiar chipeş. Cu părul alb.

Sigzil îşi înălţă brusc privirea.

— Cu părul alb?

— Da, răspunse Pietroi. Nu cărunt, ca al oamenilor bătrâni, ci alb – şi totuşi e tânăr. A stat de vorbă cu mine pe mal. Ha! A râs de barba mea. A întrebat ce an e după calendarul mâncătorilor de coarne. Era de părere că am un nume caraghios. Un zeu foarte puternic.

— Te-ai speriat? întrebă Lopen.

— Nu, sigur că nu. Lunu'anaki nu le poate face rău oamenilor. I-o interzic ceilalţi zei. Toată lumea ştie asta.

Pietroi dădu pe gât a doua cană şi o săltă în aer, zâmbind cu gura până la urechi şi fluturând-o din nou, cu ochii la Ka, când trecu pe lângă ei.

Lopen se grăbi să bea ce-i rămăsese în prima cană. Sigzil părea tulburat şi abia dacă-o golise pe a lui pe jumătate. Se holba la ea, dar, când Moash îl întrebă ce nu-i convine, se scuză spunând că e obosit.

Kaladin îşi gustă în sfârşit băutura. Bere de lavis, înspumată, uşor îndulcită. Îi aduse aminte de casă, deşi nu începuse să bea decât după ce ajunsese în armată.

Discuţia celorlalţi alunecă spre asalturile platourilor. Sadeas lăsa impresia că nesocoteşte ordinul de atac al platourilor în echipă. Cu puţin timp în urmă, cucerise de unul singur un platou şi luase inima-nestemată înainte de-a ajunge altcineva la faţa locului, apoi o azvârlise cu dispreţ, ca şi cum ar fi considerat-o lipsită de importanţă. Şi nu erau mai mult de câteva zile de când asaltase un alt platou, împreună cu Înaltul Prinţ Ruthar – un alt atac neprevăzut. Pretindeau că nu izbutiseră să ia inima-nestemată, dar toată lumea ştia că învinseseră şi ascunseseră trofeul.

Toate aceste palme pe obrazul lui Dalinar stârneau rumoare în taberele de război. Mai ales că Sadeas părea scandalizat fiindcă nu i se îngăduia să trimită oameni în tabăra lui Kholin, pentru a scoate la lumină „fapte importante”, legate, susţinea el, de siguranţa regelui. Din partea lui, totul nu era decât un joc.

„Cineva trebuie să-l înlăture pe Sadeas”, se gândi Kaladin sorbind din cana lui şi lăsând lichidul rece să-i susure printre buze. „E tot atât de rău ca Amaram – a încercat să ne ucidă, pe mine şi pe ai mei, în repetate rânduri. N-aş avea motive, şi încă unele foarte întemeiate, să-i întorc favoarea?”

Kaladin învăţa să facă tot ceea ce făcuse asasinul – să alerge pe pereţi, ba chiar să intre prin ferestre la care se credea că nu poate ajunge nimeni. Ar fi putut pătrunde în tabăra lui Sadeas într-o noapte. Strălucitor, violent…

Putea aduce dreptatea în lume.

Instinctul îi spunea că ceva nu e în ordine în raţionamentul lui, dar îi era greu să descopere hiba în mod logic. Sorbi iarăşi din

bere şi îşi roti privirea prin încăpere, observând încă o dată cât de destinsă părea toată lumea. Asta era viaţa lor. Muncă, apoi distracţie. Le era de-ajuns.

Dar nu şi pentru el. Avea nevoie de ceva în plus. Scoase o sferă strălucitoare – nimic mai mult decât un strop de diamant – şi începu s-o rostogolească pe masă într-o doară.

După vreo oră de discuţii, la care nu luă parte decât din când în când, Moash îl înghionti în coaste.

— Eşti gata? îi şopti.

El se încruntă.

— Gata?

— Da, îi întâlnim în încăperea din spate. I-am văzut venind cu puţin timp în urmă. Probabil ne aşteaptă.

— Cine?

Vocea i se stinse când înţelese ce avea Moash de gând. Acceptase o întâlnire cu prietenii lui, cu oamenii care încercaseră să-l ucidă pe rege. Îşi simţi pielea ca gheaţa şi aerul i se păru dintr-odată rece.

— De-aia ai vrut să vin cu voi în seara asta?

— Da, răspunse Moash. Am crezut că ţi-ai dat seama. Haide.

Kaladin se uită în jos, la lichidul galben-maroniu din cana lui. În cele din urmă, dădu restul peste cap şi se ridică. Trebuia să ştie cine sunt oamenii ăia. I-o cerea datoria.

Moash găsi o scuză: le spuse celorlalţi că-şi zărise un prieten vechi, căruia voia să i-l prezinte pe Kaladin. Fără să pară câtuşi de puţin beat, Pietroi râse şi-şi flutură mâna, îndemnându-i să plece. Era la… a şasea cană? La a şaptea? Lopen se cherchelise deja după a treia. Iar Sigzil abia o golise pe a doua şi nu părea dornic să continue.

„Gata cu întrecerea”, se gândi Kaladin lăsându-se călăuzit de Moash. Sala era încă plină de lume, deşi nu la fel de ticsită ca mai înainte. În partea din spate a tavernei se ascundea un coridor din care pătrundeai în mai multe încăperi separate, de soiul celor folosite de negustorii bogaţi care voiau să mănânce la adăpost de grosolănia muşteriilor din sala comună. În faţa uneia dintre ele tândălea un bărbat negricios. Putea fi pe jumătate azish sau doar un alethi foarte bronzat. Purta la centură nişte cuţite foarte lungi, dar nu spuse nimic când Moash deschise uşa.

— Kaladin…

Vocea lui Syl. Ea unde era? Se părea că nu se lăsa văzută nici măcar de ochii lui. Oare mai făcuse aşa ceva până atunci?

— Ai grijă.

Kaladin intră, urmându-l pe Moash. La masa dinăuntru beau vin trei bărbaţi şi o femeie. Un alt paznic stătea în fundul încăperii, înfăşurat în mantie, cu sabia la şold şi cu capul în jos, ca şi cum nu s-ar fi sinchisit aproape deloc de ceea ce se petrecea.

Doi dintre cei aşezaţi, printre care şi femeia, erau ochi-luminoşi. Kaladin ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva, având în vedere că era amestecată o Cristalsabie, dar faptul tot îl puse pe gânduri.

Bărbatul ochi-luminoşi se ridică imediat în picioare. Probabil era puţin mai în vârstă decât Adolin şi avea un păr alethi cu desăvârşire negru, pieptănat cu grijă. Îşi purta haina descheiată peste o cămaşă care părea scumpă, împodobită cu lujeri albi brodaţi printre nasturi şi la gât avea o eşarfă.

— Iată-l aşadar pe vestitul Kaladin! exclamă, înaintând şi întinzându-şi mâna ca s-o strângă pe a fostului podar. Furtuni, e o adevărată plăcere să te cunosc! L-ai pus în încurcătură pe Sadeas, salvându-l pe însuşi Ghimpele Negru? Bine lucrat, omule. Bine lucrat.

— Dar tu cine eşti? întrebă Kaladin.

— Un patriot. Spune-mi Graves.

— Eşti Cristalpurtătorul?

— Mergi drept la ţintă, nu-i aşa? spuse Graves invitându-l să se aşeze cu un gest.

Moash se instală rapid pe un scaun, dând din cap către celălalt bărbat de la masă – era un ochi-întunecaţi cu părul scurt şi ochii afundaţi în orbite. „Mercenar”, ghici Kaladin văzându-i îmbrăcămintea din piele groasă şi securea de alături. Graves continuă să gesticuleze, dar Kaladin zăbovi cu ochii la tânăra femeie. Avea un aer afectat şi sorbea din pocalul cu vin ţinându-l în ambele mâini, dintre care una ascunsă în mâneca închisă cu nasturi. Frumoasă, cu buzele roşii ţuguiate, îşi purta părul ridicat şi prins cu felurite podoabe de metal.

— Te recunosc, spuse Kaladin. Eşti una dintre condeierele lui Dalinar.

Ea îl studie cu atenţie, deşi se străduia să pară destinsă.

— Danlan face parte din suita Înaltului Prinţ, spuse Graves. Te

rog, Kaladin. Aşază-te. Serveşte-te cu vin.

El se aşeză, dar nu-şi turnă de băut.

— Încercaţi să-l ucideţi pe rege.

— E brutal de sincer, nu-i aşa? i se adresă Graves lui Moash.

— Şi eficient, spuse Moash. De-asta e pe placul nostru.

Graves se întoarse spre Kaladin.

— Cum spuneam, suntem patrioţi. Patrioţi din Alethkar. Din Alethkarul care ar putea fi.

— Patrioţi care vor să-l ucidă pe conducătorul regatului?

Graves se aplecă în faţă, încleştându-şi mâinile pe masă.

O parte din buna dispoziţie îl părăsi, ceea ce era perfect. Oricum, prea îşi dădea silinţa.

— Prea bine, să trecem la subiect. Elhokar e un rege cum nu se poate mai rău. Sunt sigur că ai remarcat.

— Nu se cade să judec eu un rege.

— O, te rog! exclamă Graves. Vrei să spui că n-ai văzut cum se poartă? E răsfăţat, capricios, bolnav de spaimă. Se ceartă în loc să discute şi dă porunci copilăreşti în loc să conducă. Surpă regatul ăsta din temelii.

— Ai idee de ce soi de stratageme s-a folosit înainte să-l ia Dalinar sub control? întrebă Danlan. Mi-am petrecut ultimii trei ani în Kholinar, ajutând condeierele să pună ordine în harababura în care a transformat codicele regale. A fost o vreme când semna practic orice, dându-i putere de lege, dacă ştiai cum să-l linguşeşti.

— Nu e bun de nimic, spuse mercenarul ochi-întunecaţi, al cărui nume nu-i era cunoscut lui Kaladin. Execută oameni valoroşi. Îl lasă pe nemernicul de Sadeas să scape nepedepsit pentru înaltă trădare.

— Aşa că vă străduiţi să-l asasinaţi? întrebă Kaladin.

Graves îl privi în ochi.

— Da.

— Dacă un rege îşi distruge ţara, poporul său n-are dreptul şi datoria să-l înlăture? întrebă mercenarul.

— Şi ce s-ar întâmpla dacă ar fi îndepărtat? zise Moash. Pune-ţi întrebarea asta, Kaladin.

— Probabil că Dalinar ar lua Tronul, răspunse Kaladin. Elhokar are un fiu în Kholinar, un copilaş de numai câţiva ani. Chiar dacă s-ar proclama doar regent, pentru a conduce ţara în numele moştenitorului de drept, Dalinar ar domni.

— Regatului i-ar merge mult mai bine cu el la conducere, spuse Graves.
— Practic tot el domneşte, oricum, sublinie Kaladin.
— Nu, îl contrazise Danlan. Dalinar se ţine în frâu. Ştie că ar trebui să ia Tronul, dar şovăie, din dragoste pentru fratele lui mort. Ceilalţi înalţi prinţi iau asta drept slăbiciune.
— Avem nevoie de Ghimpele Negru, spuse Graves bătând cu pumnul în masă. Altminteri, o să se-aleagă praful de regatul ăsta. Moartea lui Elhokar l-ar îmboldi pe Dalinar să treacă la fapte. Ar redeveni omul de acum douăzeci de ani, cel care, în primul rând, i-a unit pe înalţii prinţi.
— Şi chiar dacă n-ar redeveni în întregime cel de atunci, adăugă mercenarul, cu siguranţă n-am duce-o mai rău decât acum.
— Aşa că, da, îi spuse Graves lui Kaladin, suntem asasini. Ucigaşi. Sau ucigaşi în devenire. Nu vrem să punem la cale o lovitură sângeroasă, nu vrem să omorâm gărzi nevinovate. Nu vrem decât să-l înlăturăm pe rege. Fără zarvă. De preferat printr-un accident.
Danlan se strâmbă, apoi sorbi din vin.
— Din nefericire, până acum n-am avut niciun rezultat.
— De aceea am vrut să ne întâlnim cu tine, zise Graves.
— Vă aşteptaţi să v-ajut? întrebă Kaladin.
Graves îşi ridică mâinile.
— Gândeşte-te la ceea ce ţi-am spus. E tot ce-ţi cer. Gândeşte la acţiunile regelui, urmăreşte-l. Întreabă-te: Cât o să mai reziste regatul cu un asemenea om la cârmă?
— Ghimpele Negru trebuie să ia Tronul, spuse Danlan încet. Se va întâmpla până la urmă. Vrem să-l ajutăm, spre binele lui. Să-l scăpăm de povara unor hotărâri dificile.
— Aş putea să vă demasc, zise Kaladin privindu-l pe Graves în ochi.
Bărbatul în mantie, care îi ascultase până atunci sprijinindu-se de perete, se foi, îndreptându-şi spatele.
— Aţi riscat când m-aţi chemat aici.
— Moash mi-a spus că te-ai pregătit să devii chirurg, spuse Graves, fără să pară câtuşi de puţin îngrijorat.
— Da.
— Şi ce faci când o mână se infectează, ameninţând să doboare tot trupul? Aştepţi, cu speranţa că omul o să se simtă

mai bine, sau acţionezi?

Kaladin nu răspunse.

— Acum conduci garda regelui, Kaladin, continuă Graves. O să avem nevoie de o breşă, de un moment în care să lovim fără să fie rănit niciun om al tău. N-am vrut să ne mânjim mâinile cu sângele regelui, am vrut să pară totul un accident, dar mi-am dat seama că asta e laşitate. O să-l omor eu însumi. Nu vreau decât o breşă, şi suferinţele Alethkarului se vor sfârşi.

— Pentru rege va fi mai bine aşa, adăugă Danlan. Moare lent pe tronul ăla, ca un om care se-neacă la mare depărtare de ţărm. E mai bine să se facă repede.

Kaladin se ridică în picioare. Moash îl imită, fără tragere de inimă.

Graves se uită la Kaladin.

— O să mă gândesc, spuse acesta.

— Bun, bun, zise Graves. Poţi ajunge din nou la noi prin Moash. Fii chirurgul de care are nevoie regatul.

— Haide, îi spuse Kaladin lui Moash. Ceilalţi s-or fi întrebând unde-am dispărut.

Ieşi, urmat de Moash, care îşi luă rămas-bun în grabă. Kaladin se aştepta să încerce cineva să-l oprească. Nu se temeau c-o să-i demaşte, aşa cum îi ameninţase?

Îl lăsară să plece. Reveni în zăngăneala şi pălăvrăgeala din sala comună.

„Furtuni”, îşi spuse. „Aş vrea să nu fi avut argumente atât de întemeiate.”

— Cum i-ai cunoscut? îl întrebă pe Moash, care grăbise pasul ca să-l prindă din urmă.

— Rill, cel de la masă, a fost mercenar în slujba unora dintre caravanele pentru care am lucrat şi eu înainte de-a ajunge podar. A venit la mine imediat ce am fost eliberat din sclavie, zise Moash şi îl prinse de braţ, oprindu-l înainte să ajungă înapoi, la masa lor. Au dreptate. Ştii că au dreptate, Kal. O citesc pe faţa ta.

— Sunt trădători, răspunse Kaladin. Nu vreau să am de-a face cu ei.

— Ai spus c-o să te gândeşti!

— Am spus, zise Kaladin încet, ca să mă lase să plec. Datoria noastră e alta, Moash.

— E mai presus de datoria faţă de ţară?

— Puţin îţi pasă de ţară, se răsti Kaladin. Tot ce vrei e să te răzbuni.

— Bine, aşa e. Dar, Kaladin, ai observat ceva? Graves se poartă la fel cu toată lumea, indiferent de culoarea ochilor. Pentru el nu contează că suntem ochi-întunecaţi. S-a însurat cu o femeie ochi-întunecaţi.

— Serios?

Kaladin auzise că ochi-întunecaţii bogaţi se căsătoreau cu ochi-luminoşi de obârşie neînsemnată, dar niciodată cu cineva de un dahn atât de înalt ca al unui Cristalpurtător.

— Da, răspunse Moash. Iar unul dintre fiii lui e un singur-ochi. Graves nu se sinchiseşte de părerea altora. Face bine ce face. Şi, în cazul ăsta, e…

Moash se uită în jur. Erau înconjuraţi de o mulţime de oameni.

— Are dreptate. Cineva trebuie s-o facă.

— Să nu-mi mai vorbeşti niciodată despre asta, spuse Kaladin smulgându-şi braţul din mâna celuilalt şi îndreptându-se spre masa lor. Şi să nu te mai întâlneşti cu ei.

Se aşeză, iar Moash se strecură iritat pe scaunul lui. Kaladin încercă să intre în discuţia dintre Pietroi şi Lopen, dar pur şi simplu nu se simţea în stare.

Pretutindeni în jur, toată lumea râdea şi zbiera.

„Fii chirurgul de care are nevoie regatul…”

Furtuni, ce încurcătură!

47
TERTIPURI FEMEIEŞTI

Cu toate acestea, ordinele n-au fost descurajate de o înfrângere atât de cumplită, pentru că Luminurzitorii le-au oferit ajutor spiritual; acele creaţii măreţe îi ispiteau să se aventureze într-un al doilea atac.

— Din *Cuvinte despre Lumină,* capitolul XXI, pagina 10

— N-are niciun sens, spuse Shallan. Model, hărţile astea te năucesc.

Sprenul plana în apropiere, în forma lui tridimensională, plin de linii răsucite şi de unghiuri. Îi venea greu să-l deseneze şi, ori de câte ori se uita cu atenţie la o porţiune a lui, descoperea că are atât de multe detalii încât erau o sfidare la adresa oricărei încercări de a-l descrie.

— Mmm? întrebă Model, cu vocea lui zumzăită.

Shallan coborî din pat şi-şi trânti cartea pe masa ei de scris, vopsită în alb. Îngenunche lângă cufărul lui Jasnah, căută în el şi scoase o hartă a Rosharului. Era foarte veche şi nu foarte exactă; Alethkarul era mult prea mare şi lumea, ca întreg, era deformată, cu drumurile preferate de negustori scoase în evidenţă. Fără îndoială fusese întocmită înainte de apariţia metodelor moderne de măsurare a terenurilor şi de cartografiere. Însă nu era lipsită de importanţă, fiindcă pe ea apăreau Regatele de Argint, în locul unde se presupunea că existaseră pe vremea Cavalerilor Radianţi.

— Urithiru, zise Shallan, arătând un oraş strălucitor,

reprezentat pe hartă drept centrul tuturor lucrurilor.

Nu se afla în Alethkar, numit pe atunci Alethela. Harta îl înfăţişa în mijlocul munţilor de lângă ceea ce părea a fi Jah Kevedul din prezent. Însă notiţele lui Jasnah spuneau că alte hărţi din aceeaşi epocă îl plasau altundeva.

— Cum era cu putinţă să nu ştie unde li se află Capitala, punctul central al tuturor ordinelor cavalereşti? De ce fiecare hartă le contrazice pe toate celelalte?

— Mmmmmm… făcu Model gânditor. Poate că mulţi au auzit de ea, dar n-au ajuns niciodată acolo.

— Şi printre ăştia se numără şi cartografii? Şi regii care au plătit pentru întocmirea hărţilor? Unii dintre ei cu siguranţă au ajuns acolo. Pentru numele Rosharului, de ce putea fi atât de greu să spui în ce loc se află?

— Poate au dorit să păstreze secretul?

Shallan lipi harta de perete cu nişte ceară de gărgăriţă din rezervele lui Jasnah. Se trase înapoi şi îşi încrucişă braţele la piept. Încă nu se îmbrăcase; era în cămaşă de noapte, cu ambele mâini dezgolite.

— Dacă ăsta e adevărul, atunci au făcut o treabă mult prea bună.

Scoase din cufăr şi alte hărţi din aceleaşi vremuri, întocmite în alte regate. Observă că, în fiecare, ţara cartografului era mult mai mare decât ar fi trebuit. Le lipi pe toate pe perete.

— Urithiru apare de fiecare dată în alt loc, spuse. Remarcabil de aproape de propriul regat, dar nu pe teritoriul lui.

— Şi fiecare e în altă limbă, zise Model. Mmm… Aici apar modele.

Încercă să citească explicaţiile cu voce tare.

Shallan zâmbi. Jasnah îi spusese că, despre cele mai multe, se presupunea că fuseseră scrise în cântul-din-zori, o limbă moartă. Eruditele se străduiau de ani de zile să…

— Regele Behardan… ceva pe care nu-l înţeleg… poate poruncă… spuse Model. Hartă? Da, ar putea fi hartă. Aşa că următorul cuvânt înseamnă, probabil, a desena… desenată… ceva pe care nu-l înţeleg…

— Citeşti ce scrie pe hartă?

— Respectă un model.

— Înţelegi cântul-din-zori!

— Nu prea bine.

— Înţelegi cântul-din-zori! exclamă Shallan.

Se grăbi să se apropie de harta lângă care plana Model, apoi îşi puse degetele pe cuvintele din partea ei de jos.

— Ai spus Behardan? Poate Bajerden… Nohadon însuşi.

— Bajerden? Nohadon? Oamenii trebuie să aibă atât de multe nume?

— Unul e onorific, îl lămuri Shallan. Numele lui adevărat n-a fost considerat destul de simetric. Adică presupun că nu era câtuşi de puţin simetric, aşa că, acum câteva veacuri, ardenţii i-au dat unul nou.

— Dar… nici cel nou nu e simetric.

— Litera „h” o poate înlocui pe oricare alta, răspunse ea cu gândul în altă parte. O scriem ca literă simetrică, pentru a echilibra cuvântul, dar îi adăugăm un semn diacritic, pentru a arăta că sună ca un „h”, ceea ce face cuvântul mai uşor de pronunţat.

— Aşa ceva… Nu poţi pretinde că un cuvânt e simetric atunci când nu e!

Shallan nu-i luă în seamă bolboroseala, ci continuă în schimb să se holbeze la scrisul nefamiliar, despre care se presupunea că e în cântul-din-zori. „Dacă izbutim să dăm de urma oraşului lui Jasnah”, se gândi, „şi dacă acolo există hrisoave, ar putea fi scrise în limba asta”.

— Trebuie să vedem cât de bine poţi traduce din cântul-din-zori.

— De fapt, n-am înţeles limba, spuse Model sâcâit. Am dedus câteva cuvinte. Am putut să traduc numele fiindcă ştiu cum sună numele oraşelor scrise mai sus.

— Dar alea nu sunt scrise în cântul-din-zori!

— Modurile de scriere derivă unul din altul, răspunse el. E evident.

— Atât de evident încât n-a observat nicio condeieră din neamul omenesc…

— Voi nu vă pricepeţi prea bine să descifraţi modelele, zise sprenul cu o uşoară îngâmfare în glas. Sunteţi abstracţi. Gândiţi în minciuni şi vi le spuneţi unii altora. E fascinant, dar nu te-ajută să pricepi modelele.

„Sunteţi abstracţi…”

Shallan ocoli patul şi luă o carte din teancul de alături, scrisă de erudita Ali-fiică-Hasweth, din Shinovar. Lucrările eruditelor

shin se numărau printre cele mai interesante, pentru că priveau restul Rosharului dintr-o perspectivă atât de sinceră şi de diferită.

Găsi pasajul care o interesa. Jasnah îl sublimase în notiţele ei, de aceea căutase Shallan cartea. Leafa primită de la Sebarial – pe care chiar i-o plătea – îi era de mare folos. La cererea ei, Vathah şi Gaz îşi petrecuseră ultimele câteva zile umblând prin prăvăliile cu cărţi şi întrebând de *Cuvinte despre Lumină,* cartea pe care i-o dăduse Jasnah chiar înainte să moară. Deocamdată nu avuseseră noroc, deşi unul dintre negustori pretinsese că o poate comanda din Kholinar.

— Urithiru era legătura dintre toate popoarele, citi ea din cartea autoarei shin. Şi, uneori, singura noastră cale către lumea din afară, cu pietrele ei nevenerate.

Shallan se uită la Model.

— Ce înţelegi din asta?

— Înţeleg ceea ce spune, răspunse el, încă planând lângă hărţi. Că Urithiru avea legături bune cu restul lumii. Poate drumuri?

— Eu am citit întotdeauna fraza asta dându-i un sens metaforic. Legătură în privinţa ţelurilor, a modului de gândire, a erudiţiei.

— A! Minciuni.

— Şi dacă nu e o metaforă? Dacă e aşa cum spui tu?

Se ridică şi traversă încăperea către hărţi, apoi îşi puse degetele pe Urithiru, plasat în centru.

— Legătură… dar nu prin drumuri. Pe unele dintre hărţile astea nu apare niciun drum către Urithiru. Toate îl plasează în munţi, sau cel puţin pe dealuri…

— Mmm.

— Cum ajungi într-un oraş, altfel decât pe un drum? întrebă Shallan. Nohadon putea ajunge acolo mergând pe jos, sau cel puţin aşa pretindea. Dar alţii nu povestesc c-ar fi ajuns în Urithiru mergând călare sau pe jos.

Era adevărat că se păstraseră puţine istorisiri ale oamenilor care ajunseseră în oraşul ăla. Era o legendă. Aproape toate eruditele din vremurile moderne îl considerau un simplu mit.

Avea nevoie de mai multe informaţii. Se repezi la cufărul lui Jasnah şi scoase unul dintre carnetele ei cu notiţe.

— Spunea că Urithiru nu se află pe Câmpiile Sfărâmate, zise

ea, dar dacă aici există o cale către el? Nu un drum obişnuit. Era oraşul Undeunitorilor. Al minunilor din vechime, cum sunt Cristalsăbiile.

— Mm… spuse Model încet. Cristalsăbiile nu sunt o minune…

Shallan găsi citatul pe care-l căuta. Dar curiozitatea i-o stârniseră notiţele pe care şi le făcuse Jasnah pe marginea lui. „O altă poveste populară, păstrată în *Printre ochi-întunecaţi,* de Calinam. Pagina 102. Poveştile sunt pline de istorisiri despre călătorii fulgerătoare şi Porţi ale Jurământului.”

Călătorii fulgerătoare. Porţile Jurământului.

— De-asta venea ea aici, şopti Shallan. Credea că pe Câmpiile Sfărâmate poate găsi o cale de trecere. Dar astea sunt ţinuturi sterpe, măturate de furtuni, unde nu dai decât de piatră, crem şi carapace-mari.

Se uită la Model.

— Trebuie s-ajungem neapărat acolo, pe Câmpiile Sfărâmate.

Un clinchet ameninţător al ceasului îi însoţi ultimele cuvinte. Era ameninţător fiindcă o anunţa că e mult mai târziu decât crezuse. Furtuni! Avea întâlnire cu Adolin la amiază. Ca să ajungă la timp, trebuia să plece peste o jumătate de oră.

Scânci şi alergă spre camera de îmbăiere. Răsuci cepul, ca să curgă apă în cadă. După o clipă în care ţâşni murdar, plin de crem, lichidul începu să curgă limpede şi cald, iar Shallan puse dopul. Îşi întinse mâna sub şuvoi, minunându-se iarăşi. Apă caldă, curgătoare. Sebarial îi povestise că artifabrialistele trecuseră de curând pe la el şi montaseră un fabrial care păstra apa din bazin caldă tot timpul, aşa cum era în Kharbranth.

— Mă tem că-mi îngădui să mă obişnuiesc foarte, foarte tare cu aşa ceva, spuse ea scoţându-şi cămaşa de noapte.

Intră în cadă, cu Model plimbându-se pe perete, deasupra ei. Hotărâse că n-avea de ce să-i fie ruşine fiindcă o vedea astfel. Într-adevăr, avea voce de bărbat, dar nu era un bărbat adevărat. În plus, spreni se aflau pretutindeni. Probabil că şi cada avea unul, aşa cum aveau şi pereţii. Văzuse cu ochii ei că orice avea un suflet sau un spren, sau ce-o fi fost. Îi păsa că o priveau pereţii? Nu. Aşa că de ce ar fi trebuit să-şi facă probleme din pricina lui Model?

Îşi repeta raţionamentul ăsta ori de câte ori o vedea dezbrăcată. I-ar fi fost de mare ajutor dacă n-ar fi existat afurisita lui de curiozitate, referitoare la orice.

— Trupurile bărbaţilor se deosebesc atât de puţin de ale femeilor, comentă el, zumzăind pentru sine. Şi totuşi, diferenţele sunt atât de profunde. Iar voi le sporiţi. Păr lung. Roşeaţă în obraji. Azi-noapte m-am dus să-l privesc pe Sebarial îmbăindu-se şi…

— Te rog, spune-mi că n-ai făcut una ca asta, zise Shallan, roşind în vreme ce lua nişte săpun păstos din vasul de lângă cadă.

— Dar… tocmai ţi-am spus c-am făcut-o. Oricum, nu m-a văzut. N-ar trebui să fac aşa ceva dacă ai fi mai dispusă să m-ajuţi.

— N-o să desenez oameni goi pentru tine.

Greşise dezvăluindu-i că numeroase artiste renumite îşi formaseră mâna astfel. La ea acasă, după multe rugăminţi, convinsese câteva slujitoare să-i pozeze, făgăduindu-le că o să distrugă desenele. Ceea ce şi făcuse. Dar nu desenase şi bărbaţi goi. Furtuni, ar fi fost jenant!

Nu-şi îngădui să zăbovească în cadă. Un sfert de oră mai târziu – după cum arăta ceasul – era îmbrăcată şi îşi pieptăna părul ud în faţa oglinzii.

Cum ar fi putut să se întoarcă vreodată în Jah Keved, la viaţa liniştită de la ţară? Răspunsul era simplu. Probabil că n-avea să se întoarcă niciodată. Cândva, gândul ăsta ar fi îngrozit-o. Acum o entuziasma – şi era hotărâtă să-şi aducă şi fraţii pe Câmpiile Sfărâmate. Acolo aveau să fie mult mai în siguranţă decât pe domeniul tatălui ei. Oricum, ce lăsau în urmă? Aproape nimic. Începuse să creadă că e o soluţie mult mai bună decât oricare alta şi că îi ajută să se ferească, într-o mare măsură, de urmările pierderii Animmodului.

Se dusese la unul dintre punctele de informare aflate în legătură cu Tashikkul – în fiecare tabără de război exista câte unul – şi plătise pentru o scrisoare către fraţii ei, împreună cu o distrestie, printr-un mesager din Valath. Din nefericire, ca să ajungă până la ei era nevoie de câteva săptămâni. Dacă ajungea vreodată. Negustorul cu care vorbise la punctul de informare o prevenise că, din pricina războiului de succesiune, prin Jah Keved se călătorea cu mare greutate. Îşi luase măsuri de siguranţă trimiţându-le o a doua scrisoare din Strânsoarea Nordului, care se afla cel mai departe de câmpurile de luptă. Spera că măcar una dintre cele două scrisori avea s-ajungă cu

bine.

Legătura odată restabilită, urma să le spună fraţilor ei un singur lucru: Părăsiţi domeniul Davar. Luaţi banii trimişi de Jasnah şi grăbiţi-vă să veniţi pe Câmpiile Sfărâmate. Deocamdată, făcuse tot ce se putea.

Traversă camera în grabă, ţopăind într-un picior în vreme ce-şi punea un papuc, şi trecu pe lângă hărţi. „De voi o să mă ocup mai târziu."

Era timpul să-şi curteze logodnicul. Cumva. În romanele pe care le citise, totul părea simplu. O fluturare de gene, obraji împurpuraţi la momentul potrivit. Ei bine, ea roşea destul de des. Numai că poate nu la momentul potrivit. Îşi încheie mâneca peste mâna interzisă, apoi se opri în uşă, se uită peste umăr şi-şi văzu caietul de schiţe şi creionul pe masă.

Nu voia să plece din nou fără ele. Şi le îndesă pe amândouă în săculeţ şi ieşi în goană. În drumul ei prin casa de marmură albă, trecu pe lângă Palona şi Sebarial, aflaţi într-o cameră cu ferestre imense, de sticlă, cu vedere către grădinile din partea ferită de furtună. Palonei i se făcea masaj – era întinsă pe burtă, cu spatele complet dezgolit, iar Sebarial mânca dulciuri, tolănit pe o canapea. Lângă pupitrul dintr-un colţ, în picioare, stătea o femeie tânără, recitându-le versuri.

Lui Shallan îi venea greu să-i înţeleagă pe cei doi. Sebarial. Era un conspirator viclean, sau doar un leneş mâncăcios? Sau şi una, şi alta? Cu siguranţă Palona savura luxul oferit de bogăţie, dar nu părea câtuşi de puţin înfumurată. Shallan îşi petrecuse ultimele trei zile studiind registrele Casei lui Sebarial şi găsise în ele o harababură totală. Părea atât de inteligent în anumite privinţe. Cum îşi putuse lăsa registrele să ajungă într-un asemenea hal?

Prin comparaţie cu priceperea ei la desen, în privinţa cifrelor Shallan nu era foarte pricepută, dar uneori îi făcea plăcere să se ocupe de calcule şi se hotărâse să pună registrele la punct.

Gaz şi Vathah o aşteptau afară, în faţa uşii. Merseră pe urmele ei până la trăsura lui Sebarial, pe care urma s-o folosească, cu unul dintre sclavii ei ca lacheu. En spusese că mai făcuse aşa ceva şi zâmbi când se apropie ea. Era o privelişte plăcută. Nu-şi amintea să-l fi văzut pe vreunul dintre cei cinci zâmbind în timpul călătoriei către Câmpiile Sfărâmate, nici măcar în clipa în care îi eliberase din cuşcă.

— Eşti bine tratat, En? îl întrebă când bărbatul deschise portiera trăsurii.

— Da, stăpână.

— Mi-ai spune dacă n-ar fi aşa?

— Ăăă… da, stăpână.

— Şi tu, Vathah? întrebă Shallan întorcându-se spre şeful foştilor tâlhari. Cum ţi se pare clădirea în care locuiţi?

El mormăi.

— Să înţeleg din asta că nu vreţi s-o înlocuiţi?

Gaz chicoti. Bărbatului bondoc nu-i scăpau jocurile de cuvinte.

— Ai făcut ce ne-ai făgăduit, spuse Vathah. Recunosc. Oamenii sunt fericiţi.

— Şi tu?

— Plictisit. Toată ziua nu facem nimic altceva decât să stăm degeaba, să luăm banii cu care ne plăteşti şi să mergem la băut.

— Cei mai mulţi bărbaţi ar considera asta o îndeletnicire ideală.

Shallan îi zâmbi lui En şi se urcă în trăsură.

Vathah închise portiera în urma ei, apoi o privi pe fereastră.

— Cei mai mulţi bărbaţi sunt idioţi.

— Aiureli, răspunse Shallan zâmbind. Legea mediilor spune că nu sunt idioţi decât jumătate dintre ei.

El mormăi. Shallan învăţa să-i interpreteze mormăielile, care păreau esenţiale pentru o discuţie în vathaheză. Aceea însemna, în linii mari: „Nu iau în seamă gluma asta, fiindcă mi-aş strica reputaţia de ciufut desăvârşit şi deplin”.

— Cred că noi trebuie să ne urcăm deasupra.

— Vă mulţumesc că v-aţi oferit, spuse Shallan, trăgând apoi storul peste fereastră.

Afară, Gaz chicoti iarăşi. Cei doi se instalară în partea din spate a trăsurii, pe locul gărzilor de corp, iar En se urcă pe capră, lângă vizitiu. Era o trăsură adevărată, trasă de cai şi aşa mai departe. Shallan se simţise stânjenită când ceruse prima oară îngăduinţa s-o folosească, dar Palona izbucnise în râs.

— Ia-o ori de câte ori vrei. Eu o am pe a mea, iar, dac-o să lipsească a lui, Turi o să aibă o scuză ca să nu se ducă în vizite când e invitat. Adoră asta.

Shallan trase şi storul celeilalte ferestre când vizitiul puse trăsura în mişcare, apoi îşi scoase blocul de desen. Model aştepta pe prima pagină albă.

— Trebuie să aflăm exact ce putem face, şopti ea.

— Incitant! exclamă Model.

Îşi scoase punga cu sfere şi absorbi o parte din Lumina de Furtună. Apoi o suflă înaintea ei, încercând s-o adune laolaltă şi s-o modeleze.

Nimic.

Pe urmă încercă să păstreze în minte o anumită imagine – a ei însăşi, cu o mică schimbare: păr negru în loc de roşu. Suflă Lumina de Furtună, care de data asta o învălui şi rămase o clipă acolo. Apoi dispăru.

— Ce prostie! spuse Shallan încet, cu Lumina de Furtună prelingându-i-se printre buze.

Începu să se schiţeze în grabă, cu părul negru.

— Ce contează dacă desenez mai întâi sau nu? Creioanele nici măcar nu arată culoarea.

— N-ar trebui să conteze, răspunse Model. Dar pentru tine contează. Nu ştiu de ce.

Termină desenul. Unul foarte simplu – nu-i înfăţişa trăsăturile. În afară de păr, bine conturat, totul era neclar. Dar, când se folosi din nou de Lumina de Furtună, imaginea căpătă viaţă şi părul i se înnegri.

Oftă, pierzând Lumină de Furtună printre buze.

— Şi cum fac iluzia să dispară?

— N-o mai hrăni.

— Cum?

— Trebuie să ştiu eu cum? întrebă Model. Tu te pricepi la aşa ceva.

Shallan îşi adună toate sferele – mai multe se înneguraseră între timp – şi le aşeză pe bancheta din faţa ei, destul de departe ca să nu le poată atinge. Dar distanţa nu era destul de mare, fiindcă, dacă i se termina Lumina de Furtună, absorbea alta, dintr-un instinct pe care nu ştiuse că-l are. Lumina plutea prin trăsură ca să pătrundă în ea.

— Sunt foarte bună la aşa ceva, spuse, dacă ne gândim de cât de puţin timp o fac.

— Puţin timp? se miră Model. Dar prima oară…

Ea încetă să-l mai asculte până când tăcu.

— Chiar trebuie să găsesc un alt exemplar din *Cuvinte despre Lumină,* spuse apoi, începând un nou desen. Poate te învaţă cum să spulberi iluzia.

Continuă să lucreze la următoarea schiţă, care-l înfăţişa pe Sebarial. Îşi întipărise în minte o Amintire a lui din timpul cinei din seara de dinainte, după ce se întorsese dintr-o plimbare în care iscodise locuinţa lui Amaram. Voia o schiţă amănunţită, pentru colecţia ei, aşa că avu nevoie de ceva timp. Din fericire, drumul era destul de neted, fără hârtoape mari. Nu era momentul ideal pentru desenat, dar ea părea să aibă tot mai puţin timp, fiindcă era nevoită să şi-l împartă între cercetările sale, munca pe care o făcea pentru Sebarial, încercarea de a se infiltra în rândurile Duhurilor Însângerate şi întâlnirile cu Adolin Kholin. Când era mai mică avea timp din belşug. Nu putea să nu-şi spună că-l irosise în mare măsură.

Munca o acapara cu totul. Sunetul familiar al creionului pe hârtie, concentrarea asupra desenului. Frumuseţea era acolo, pretutindeni. Ca să creezi artă nu trebuia s-o transpui pe hârtie, ci să faci parte din ea.

Când termină, o privire pe fereastră îi spuse că se apropiau de Pinaclu. Ridică desenul în faţa ochilor, îl studie, apoi dădu din cap către ea însăşi. Mulţumitor.

Pe urmă, încercă să folosească Lumină de Furtună ca să dea naştere unei imagini. Expiră Lumină din abundenţă şi o văzu modelându-se brusc pentru a lua înfăţişarea lui Sebarial, aşezat în trăsură, în faţa ei. Stătea în poziţia de pe foaia de hârtie, cu mâinile întinse ca să-şi taie mâncarea, care lipsea din schiţa creionată.

Shallan zâmbi. Amănuntele erau fără cusur. Cutele feţei, firele de păr. Ea nu le desenase – n-aveai cum să înfăţişezi tot părul din cap şi toţi porii pielii. Însă din imagine nu lipseau, iar asta însemna că nu crea exact ceea ce pusese pe hârtie, ci folosea desenul ca punct de pornire. Ca model în jurul căruia se construia imaginea.

— Mmm, zise sprenul, părând satisfăcut. Una dintre cele mai credibile minciuni ale tale. Minunată.

— Nu se mişcă, îi atrase Shallan atenţia. Nimeni nu l-ar lua drept o persoană reală, ca să nu mai vorbesc de poziţia nefirească. Ochii sunt fără viaţă; răsuflarea nu-i ridică şi nu-i coboară pieptul. Muşchii nu i se clintesc. Înfăţişarea e copiată în amănunt, dar şi statuile pot fi aşa, şi totuşi fără viaţă.

— O statuie de lumină.

— N-am zis că n-arată impresionant, spuse ea. Dar imaginile

mi-ar fi de mult mai mare folos dacă le-aş putea da viaţă.

Era atât de straniu că desenele ei îi dădeau senzaţia că sunt vii, pe când acel ceva – care arăta mult mai realist – era mort.

Întinse mâna şi şi-o strecură în imagine. Dacă o atingea uşor, mişcarea imaginii aproape că nu se observa. Dacă şi-o flutura, o învolbura de parcă ar fi fost fum. Şi mai observă ceva. În timp ce avea mâna în imagine...

Da. Trase aer în piept şi imaginea se spulberă, devenind fum strălucitor, absorbit de pielea ei. Putea să-şi ia înapoi Lumina din iluzie. „O întrebare şi-a găsit răspunsul”, se gândi, lăsându-se pe spate şi notându-şi în caiet amănuntele experienţei trăite.

Când trăsura ajunse în Piaţa de Afară, începu să-şi adune lucrurile în săculeţ. Probabil că Adolin o aştepta. Cu o zi înainte, făcuseră plimbarea făgăduită, iar ea simţise că lucrurile merg bine. Dar ştia şi că trebuie să-l impresioneze. În privinţa Înaltei Doamne Navani, eforturile ei nu dăduseră roade, şi chiar avea nevoie de o alianţă cu Casa Kholin.

Asta o puse pe gânduri. Părul i se uscase, dar îi plăcea să şi-l poarte despletit, revărsându-i-se pe spate, mulţumindu-se cu forma pe care i-o dădeau buclele naturale. Femeile alethi preferau de obicei împletiturile complicate.

Avea pielea palidă, cu pistrui fini, ca praful, iar rotunjimile trupului nu îi erau destul de pronunţate ca să stârnească invidii. Ar fi putut schimba asta cu o iluzie. Cu o adăugire.

Fiindcă Adolin o văzuse deja aşa cum arăta în realitate, nu putea să profite de schimbări spectaculoase, dar s-ar fi putut face mai atrăgătoare. Ca şi cum s-ar fi sulemenit.

Şovăi. Dacă Adolin avea să fie de acord cu căsătoria, meritul ar fi fost al ei sau al minciunilor ei?

„Fată proastă”, îşi spuse. „N-ai şovăit să-ţi schimbi înfăţişarea ca să-l convingi pe Vathah să te urmeze şi ca să-ţi câştigi un loc în tabăra lui Sebarial, iar acum nu vrei s-o faci?”

Însă atrăgând atenţia lui Adolin cu iluzii ar fi păşit pe o cale greu de urmat. Nu se putea învălui tot timpul într-o iluzie, nu-i aşa? În viaţa ei de femeie măritată? Era mai bine să vadă cum se descurca fără niciuna, se gândi coborând din trăsură. Trebuia să se bizuie, în schimb, pe tertipuri femeieşti.

Ar fi vrut să ştie dacă era în stare de vreunul.

CU TREI ANI ÎN URMĂ

— Astea chiar sunt bune, Shallan, spuse Balat răsfoindu-i blocul de desen.

Erau amândoi în grădină, alături de Wikim, care se aşezase pe pământ, de unde arunca o minge de pânză, ca s-o prindă Sakisa, toporcopoiul lui.

— Nu ştiu destulă anatomie, zise ea roşind. Nu-mi ies bine proporţiile.

Ca să corecteze asta, avea nevoie să-i pozeze cineva.

— Eşti mai bună decât a fost mama vreodată, continuă Balat, ajungând la o altă pagină, unde îl desenase pe el, pe terenul de instrucţie, cu preceptorul care-i dădea lecţii de scrimă.

Înclină blocul spre Wikim, care ridică din sprânceană.

În ultimele patru luni, fratele ei mijlociu începuse să arate din ce în ce mai bine. Nu mai era sfrijit, ci tot mai voinic. Aproape întotdeauna avea probleme de matematică la el. Tatăl lor îl ocărâse la un moment dat pentru asta, pretinzând că era o îndeletnicire feminină şi indecentă – dar, într-o rară manifestare a dezacordului, ardenţii săi veniseră să-i ceară să se liniştească, pentru că Atotputernicul privea cu ochi buni interesul lui Wikim. Sperau că băiatul avea să îngroaşe rândurile lor.

— Am auzit c-ai primit o altă scrisoare de la Eylita, spuse Shallan încercând să-i distragă atenţia lui Balat de la schiţele ei.

Când îl vedea dând pagină după pagină, nu putea să nu

roşească. Desenele ei nu erau pentru ochii altora. Nu erau destul de bune.

— Da, răspunse el cu un zâmbet larg.

— O pui pe Shallan să ţi-o citească? întrebă Wikim aruncând mingea.

Balat îşi drese glasul.

— Am pus-o pe Malise. Shallan avea altceva de făcut.

— Ţi-e jenă! exclamă Wikim arătându-l cu degetul. Ce scrie în scrisorile alea?

— Lucruri pe care nu e nevoie să le afle sora mea de paisprezece ani!

— Hm, sunt chiar atât de picante? se miră Wikim. N-aş fi crezut una ca asta despre fiica lui Tavinar. Pare foarte cuviincioasă.

— Nu! zise Balat şi roşi mai tare. Nu sunt picante; pur şi simplu sunt personale.

— Personale ca…

— Wikim, îl întrerupse Shallan.

Băiatul îşi ridică privirea şi văzu furiospreni adunându-se sub tălpile fratelui său mai mare.

— Furtuni, Balat! Devii prea sensibil când e vorba de fata asta.

— Dragostea ne prosteşte, spuse Shallan atrăgând atenţia celor doi.

— Dragostea? întrebă Balat, cu ochii la ea. Shallan, abia dacă eşti destul de mare ca să-ţi ascunzi mâna interzisă. Ce ştii tu despre dragoste?

Ei i se împurpurară obrajii.

— Păi… n-are importanţă.

— Fii atent! zise Wikim. I-a trecut prin minte ceva ingenios. Trebuie să ne spui, Shallan.

— N-are rost să ţii aşa ceva numai pentru tine, încuviinţă Balat.

— Ministara zice că spun tot ce-mi trece prin cap. Şi că nu e o însuşire feminină.

Wikim râse.

— Asta nu pare să pună lacăt la gura niciuneia dintre femeile pe care le-am întâlnit.

— Da, Shallan, întări Balat. Dacă nouă nu ne poţi spune ce gândeşti, atunci cui?

— Copacilor, răspunse ea, mugurilor, tufişurilor. În esenţă, oricărui lucru care nu mă poate da de gol faţă de preceptoarele mele.

— Atunci în privinţa lui Balat n-ai de ce să-ţi faci griji. Nu e în stare nici măcar să repete ceva inteligent.

— Hei! protestă Balat.

Din păcate, spusele lui Wikim nu erau prea departe de adevăr.

— Dragostea, zise Shallan, deşi în mare parte ca să le distragă atenţia, e ca o balegă mare de chull.

— Urât mirositoare? întrebă Balat.

— Nu, răspunse ea, seamănă fiindcă, oricât am încerca să le ocolim pe amândouă, tot călcăm în ele.

— Cuvinte cu sensuri adânci pentru o fată care a trecut de vârsta copilăriei de numai cincisprezece luni, chicoti Wikim.

— Dragostea e ca soarele, oftă Balat.

— Orbitoare? întrebă Shallan. Albă, caldă, puternică, dar şi în stare să te ardă?

— Poate, zise Balat, dând din cap a aprobare.

— Dragostea e ca un chirurg herdazian, spuse Wikim cu ochii la ea.

— De ce? întrebă Shallan.

— Spune-mi tu. Vreau să văd ce poţi să scoţi din asta.

— Ăăă… Amândouă te stânjenesc? zise ea. Ba nu. Ooh! Motivul pentru care ţi-ai dori una sau alta nu poate fi decât o lovitură zdravănă în cap!

— Ha! Dragostea e ca mâncarea stricată.

— Pe de-o parte, îţi trebuie ca să rămâi în viaţă, spuse Shallan, dar te şi îngreţoşează.

— Ca sforăitul tatei.

Ea se cutremură.

— O experienţă pe care trebuie s-o trăieşti ca să te convingi cât de mult îţi poate distrage atenţia.

Wikim chicoti. Furtuni! Era bine să-l vadă astfel.

— Încetaţi amândoi, spuse Balat. E lipsit de respect să vorbeşti aşa. Dragostea… dragostea e ca o melodie clasică.

Shallan ripostă cu un zâmbet larg.

— Dacă termini spectacolul prea repede, publicul e dezamăgit?

— Shallan! strigă Balat.

Însă Wikim se tăvălea de râs. O clipă mai târziu, Balat clătină din cap şi chicoti aprobator. Cât despre Shallan, roşi. „Chiar am spus aşa ceva?” Ultima comparaţie chiar fusese, cumva, plină de duh, mult mai bună decât celelalte. Şi indecentă pe deasupra.

O străbătu un fior de vinovăţie. Balat părea stânjenit şi dublul înţeles îl făcuse să roşească, atrăgând ruşinospreni. Balat cel robust. Îşi dorea atât de mult să-i conducă pe ceilalţi. Din câte ştia ea, nu mai omora cremlingi ca să se distreze. Dragostea îl întărise, îl schimbase.

Zgomotul de roţi pe piatră anunţă sosirea unei trăsuri. Fără tropot de copite – tatăl ei avea cai, dar asta nu se putea spune despre prea mulţi alţii, din împrejurimi. Trăsurile erau trase de chulli sau de parshi.

Balat se ridică să vadă cine venise şi Sakisa îl urmă, alergând entuziasmată. Shallan îşi luă blocul de desen. Tatăl ei îi interzisese de curând să deseneze parshii de la conac sau ochi-întunecaţi – considera că e necuviincios. Şi-i era greu să găsească oameni pe care să-i deseneze, ca exerciţiu.

— Shallan?

Tresări când îşi dădu seama că Wikim nu plecase cu Balat.

— Da.

— M-am înşelat, spuse el întinzându-i o punguţă. În legătură cu ceea ce faci tu. Acum înţeleg. Şi… şi încă merge. Blestem, chiar merge. Mulţumesc.

Ea se pregăti să deschidă punguţa.

Wikim o opri.

— Nu.

— Ce e?

— Venin negru. O plantă, sau cel puţin frunzele ei. Dacă le mănânci, te paralizează. Ţi se opreşte şi respiraţia.

Tulburată, Shallan strânse bine gura pungii. Nici măcar nu voia să ştie cum ajunsese Wikim să recunoască o plantă atât de ucigătoare.

— Le port asupra mea de aproape un an, îi povesti fratele ei, aproape în şoaptă. Se spune că puterea frunzelor e cu atât mai mare cu cât le ţii mai mult. Simt că nu mai am nevoie de aşa ceva. Poţi să le arzi sau să faci ce vrei cu ele. Pur şi simplu m-am gândit că ar trebui să ţi le dau ţie.

Shallan zâmbi, deşi era neliniştită. Wikim cărase otrava aia

peste tot? Şi simţea nevoia să i-o dea ei?

Wikim alergă după Balat, iar ea îşi îndesă punga în săculeţ. Avea să găsească mai târziu o cale ca s-o distrugă. Îşi luă creioanele şi începu să deseneze.

La scurtă vreme după aceea, din conac se auziră strigăte care îi distraseră atenţia. Îşi înălţă privirea, neştiind sigur cât timp trecuse. Se ridică, strângându-şi săculeţul la piept, şi traversă curtea. Lujerii se cutremurau şi se retrăgeau din faţa ei, deşi, pe măsură ce grăbi pasul, călcă peste din ce în ce mai mulţi, simţind cum i se zvârcoleau sub tălpi, încercând să se tragă înapoi. Lujerii cultivaţi n-aveau instincte atât de bine dezvoltate.

Ajunse lângă casă în toiul altor strigăte.

— Tată! se auzi vocea lui Asha Jushu. Tată, te rog!

Shallan împinse uşile din şipci de lemn şi, cu rochia de mătase foşnindu-i, intră ca să dea cu ochii de trei bărbaţi care stăteau în faţa tatălui ei, în picioare, purtând haine stranii – ulatu, ca nişte fuste lungi până la genunchi, cămăşi largi, strălucitoare, haine subţiri, care cădeau în falduri până la podea.

Jushu era în genunchi, cu mâinile legate la spate. De-a lungul anilor, se îngrăşase în urma unor perioade de excese.

— Pfui, spuse tatăl ei. Nu mă las jecmănit.

— Datoria lui e datoria ta, Luminlordul meu, spuse unul dintre cei trei bărbaţi, cu voce calmă, egală.

Era ochi-întunecaţi, dar, după cum vorbea, n-ai fi crezut.

— Ne-a făgăduit c-o să-i plăteşti datoriile.

— A minţit, spuse tatăl ei, cu Ekel şi Jix – gărzile de corp ale casei – de o parte şi de alta a lui, cu mâinile pe arme.

— Tată, şopti Jushu printre lacrimi. Mă vor lua…

— Ar fi trebuit să patrulezi pe pământurile de la marginile domeniului nostru, zbieră tatăl lui. Trebuia să vezi cum merg lucrurile prin părţile alea, nu să cinezi cu hoţii şi să-ţi rişti la joc averea şi bunul renume!

Jushu îşi lăsă capul în jos, gârbovindu-se în legături.

— E-al vostru, spuse Luminlordul Davar, răsucindu-se pe călcâie şi ieşind furios din încăpere.

Shallan icni când unul dintre bărbaţi oftă, apoi le făcu celorlalţi semn să-l ridice pe Jushu. Aceştia îl înşfăcară. Nu păreau încântaţi să plece neplătiţi. Jushu tremura când îl târâră spre uşă, trecând pe lângă Balat şi Wikim, care erau martori la scenă. Afară, Jushu ţipă, cerând îndurare, şi îi imploră pe cei trei

să-l lase să vorbească din nou cu tatăl lui.

— Balat, spuse Shallan, apropiindu-se de el şi luându-l de braţ. Fă ceva!

— Ştiam cu toţii că jocurile de noroc îi vor veni de hac, răspunse Balat. I-am spus-o, Shallan. N-a vrut s-asculte.

— E totuşi fratele nostru!

— Ce-ai vrea să fac? De unde să iau destule sfere ca să-i plătesc datoria?

Vaietele lui Jushu se auzeau tot mai încet pe măsură ce îl duceau cei trei tot mai departe de conac.

Shallan se repezi pe urmele tatălui său, trecând pe lângă Jix, care se scărpina în cap. Luminlordul Davar intrase în salonul lui de lucru, aflat două camere mai jos pe hol; ea şovăi în prag, uitându-se cum stătea, gârbovit, pe scaunul de lângă cămin. Apoi intră, trecând pe lângă masa la care ardenţii lui – şi uneori soţia – îi puneau la punct registrele şi îi citeau rapoarte.

În clipa aceea, acolo nu stătea nimeni, dar registrele erau deschise, lăsând la vedere crudul adevăr. Shallan îşi duse mâna la gură când zări mai multe scrisori ale creditorilor. Dăduse din când în când câte o mână de ajutor în privinţa unor conturi mai puţin importante, dar vederea unei părţi atât de mari din întregul tablou o copleşi. Cum era cu putinţă ca familia ei să datoreze atâţia bani?

— Nu mă răzgândesc, Shallan, spuse tatăl ei. Pleacă. Jushu şi-a pus singur laţul de gât.

— Dar…

— Lasă-mă-n pace! zbieră tatăl ei, ridicându-se în picioare.

Shallan se trase înapoi, făcând ochii mari, cu inima aproape oprindu-i-se în piept. În jur i se înălţară spaimospreni şerpuitori. Nu mai ţipase niciodată la ea. Niciodată.

Tatăl ei răsuflă adânc, apoi se întoarse spre fereastră. Şi spuse, stând cu spatele la ea:

— Nu-mi pot permite să dau atâtea sfere.

— De ce? Tată, e din pricina târgului cu Luminlordul Revilar? întrebă ea şi aruncă o privire spre registre. Nu, datoria e mai mare.

— O să devin în sfârşit cineva şi o să aduc Casa asta pe o poziţie importantă. O să-nchid gura lumii care ne bârfeşte în şoaptă; o să pun capăt întrebărilor. Casa Davar o să devină o forţă în principatul ăsta.

— Dând mită ca să câştigăm favorurile unor aşa-zişi aliaţi? întrebă Shallan. Folosindu-ne de bani pe care nu-i avem?

Tatăl ei o privi, cu faţa în umbră, dar cu ochii reflectând lumina, ca doi tăciuni identici în întunericul craniului. În clipa aceea, Shallan îl simţi emanând o ură înspăimântătoare. El se apropie cu paşi mari şi o prinse de braţe. Săculeţul îi căzu pe podea.

— Am făcut-o pentru tine, mormăi, strângând-o de braţe dureros de tare. Şi o să te supui. Am greşit lăsându-te să te-nveţi să-mi pui întrebări.

Ea scânci de durere.

— În casa asta se vor face schimbări, adăugă tatăl ei. Gata cu slăbiciunile. Am găsit o cale…

— Te rog, încetează.

Luminlordul Davar se uită în jos, la ea, şi păru să-i vadă lacrimile pentru prima oară.

— Tată… şopti ea.

El îşi ridică privirea. Către camerele lui. Shallan ştiu că se uita către sufletul mamei ei. Pe urmă îi dădu drumul, făcând-o să cadă pe podea, cu părul roşu acoperindu-i faţa.

— O să stai numai în odăile tale, se răsti el. Du-te şi să nu ieşi de-acolo decât după ce-o să-ţi îngădui eu.

Shallan se grăbi să se ridice, îşi luă săculeţul şi plecă spre camera ei. Pe coridor se opri şi se sprijini cu spatele de perete, respirând gâfâit şi întretăiat, cu lacrimile curgându-i pe bărbie. Lucrurile merseseră mai bine, tatăl ei începuse să se poarte mai bine…

Închise ochii, strângând cu putere din pleoape. Sentimentele i se învârtejeau. Nu le putea controla.

Jushu.

„Tata chiar arăta ca şi cum ar fi vrut să-mi facă rău”, îşi spuse tremurând. „S-a schimbat atât de mult.” Începu să alunece către podea, cu braţele în jurul trupului.

Jushu.

„Continuă să tai mărăcinii ăia, fetiţă puternică… Croieşte drum pentru lumină…”

Se sili să se ridice. Încă plângând, alergă în sala de banchet. Balat şi Wikim se aşezaseră, iar Minara le turna în tăcere de băut. Gărzile de corp plecaseră, probabil la posturile lor din curtea conacului.

Când o văzu pe Shallan, Balat se ridică în picioare, făcând ochii mari. Alergă spre ea, în graba lui răsturnându-şi paharul şi vărsând vinul pe podea.

— Te-a lovit? întrebă el. Blestem! Îl omor! Mă duc la Înaltul Prinţ şi…

— Nu m-a lovit, spuse Shallan. Balat, te rog, cuţitul tău. Cel pe care ţi l-a dăruit tata.

El îşi coborî privirea spre centură.

— Ce-i cu el?

— Face bani frumoşi. Vreau să-ncerc să-l dau ca să-l scap pe Jushu.

Balat îşi duse către cuţit o palmă protectoare.

— Shallan, Jushu şi-a pus singur laţul de gât.

— Exact aşa a spus tata, ripostă ea, ştergându-şi ochii înainte de a-i întâlni pe ai fratelui ei.

— Păi…

Balat se uită peste umăr, în direcţia în care îl duseseră pe Jushu. Oftă, îşi desprinse teaca de la centură şi i-o întinse.

— N-o să fie de-ajuns. Au spus că datorează aproape o sută de broami de argint.

— Am şi colierul meu, spuse ea.

Wikim, care-şi sorbea vinul în tăcere, îşi duse mâna la centură şi-şi scoase cuţitul. Îl aşeză pe marginea mesei. Shallan îl luă în trecere şi ieşi în fugă. Oare putea prinde din urmă trăsura?

Odată ajunsă afară, o văzu pe drum, la mică distanţă. Se grăbi, atât cât o putea face, în papucii ei, pe aleea pavată cu bolovani şi apoi dincolo de poartă. Nu înainta prea repede, dar nici chullii nu erau în stare. Când se apropie, văzu că Jushu fusese legat în spatele trăsurii. Nu-şi ridică privirea când Shallan trecu pe lângă el.

Trăsura se opri şi Jushu se lăsă să cadă pe pământ şi se strânse ghem. Bărbatul ochi-întunecaţi cu aer semeţ îşi deschise portiera şi se uită la Shallan.

— A trimis-o pe fată?

— Nu m-a trimis nimeni, spuse ea, arătând pumnalele. Te rog, au o lucrătură foarte fină.

Bărbatul ridică din sprânceană, apoi îi făcu semn unuia dintre însoţitorii săi să coboare şi să i le aducă. Shallan îşi desfăcu colierul şi îl puse, alături de pumnale, în mâinile bărbatului. El îşi aduse un pumnal în faţa ochilor şi îl studie. Shallan aştepta,

îngrijorată, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul.

— Ai plâns, spuse bărbatul din trăsură. Ţii chiar atât de mult la el?

— E fratele meu.

— Şi ce dacă? Eu mi-am omorât fratele fiindc-a încercat să mă-nşele. N-ar trebui să laşi legăturile de rudenie să-ţi înceţoşeze vederea.

— Îl iubesc, şopti Shallan.

Bărbatul care se uita la pumnale le puse la loc, în tecile lor.

— Sunt adevărate capodopere, recunoscu el. Aş zice că valorează câte douăzeci de broami de smarald.

— Şi colierul? întrebă Shallan.

— Modest, dar din aluminiu, care nu se poate obţine decât prin Animmodelare, îi spuse omul şefului său. Zece, de smarald.

— Împreună, fac cât jumătate din datoria fratelui tău, zise bărbatul din trăsură.

Lui Shallan i se făcu inima cât un purice.

— Dar... ce-o să faci cu el? Dacă-l vinzi ca sclav, preţul nu acoperă o datorie atât de mare.

— Adesea am chef să-mi reamintesc că ochi-luminoşii sângerează la fel ca ochi-întunecaţii. Şi uneori prinde bine să-i intimidezi pe alţii, să găseşti o cale prin care să le atragi atenţia că nu e bine să facă împrumuturi pe care nu le pot plăti. Dacă am grijă să-l dau ca exemplu, s-ar putea să-mi aducă un câştig mai mare decât datoria lui.

Shallan avu impresia că se micşorează. Îşi împreună mâinile, una acoperită şi cealaltă nu. Adică pierduse? Femeile din cărţile tatălui ei, pe care ajunsese să le admire, nu s-ar fi rugat de omul ăla ca să-i înmoaie inima. Ar fi încercat să-şi folosească logica.

Nu se pricepea la aşa ceva. Nu era deprinsă s-o facă şi cu siguranţă nici nu-i stătea în fire. Dar, când lacrimile îi umplură din nou ochii, se sili să spună primul lucru care-i trecu prin mine.

— S-ar putea să ai de câştigat astfel. Dar s-ar putea şi să nu câştigi nimic. E la noroc, şi nu-mi pari genul de om căruia îi place să mizeze pe noroc.

El râse.

— Ce te face să spui aşa ceva? Jocurile de noroc m-au adus aici!

— Nu, ripostă ea, împurpurându-se la faţă, de ruşine că plângea. Eşti genul de om care trage foloase din patima altora

pentru joc. Ştii că de obicei îi face să piardă. Îţi ofer obiecte cu adevărat valoroase. Ia-le. Te rog.

Bărbatul căzu pe gânduri. Întinse mâna după pumnale şi omul lui i le dădu. Apoi îl scoase pe unul din teacă şi îl studie.

— Spune-mi un motiv pentru care ar trebui să-mi fie milă de băiatul ăsta. În casa mea, s-a purtat cu lăcomie şi aroganţă, fără să se sinchisească de necazurile pe care vi le-ar fi putut face vouă, rudelor lui.

— Mama noastră a fost ucisă, răspunse Shallan. În noaptea aia, când plângeam, Jushu m-a ţinut în braţe.

Era tot ce putea spune.

Bărbatul chibzui din nou. Shallan îşi simţea bătăile puternice ale inimii. În cele din urmă, el îi înapoie colierul, aruncându-i-l.

— Pe ăsta păstrează-l, zise el şi-i făcu omului său semn din cap. Taie legăturile micului cremling. Copilă, dacă eşti înţeleaptă, învaţă-l pe fratele tău să fie mai… prudent.

Închise portiera.

Shallan se trase înapoi când servitorul tăie funia lui Jushu. Pe urmă se urcă în spatele trăsurii şi bătu în peretele ei. Plecară.

Shallan îngenunche lângă Jushu. El clipi dintr-un ochi – celălalt era vânăt şi se umflase prea mult ca să-l mai poată deschide – în vreme ce-i dezlega mâinile însângerate. Nu trecuse nici măcar un sfert de oră de când tatăl lor le spusese celor trei bărbaţi că-l pot lua, dar era evident că ei se folosiseră de acel timp ca să-i arate lui Jushu ce părere aveau când nu erau plătiţi.

— Shallan? întrebă fratele ei, cu buzele însângerate. Ce s-a întâmplat?

— N-ai auzit?

— Îmi ţiuie urechile, răspunse el. Se învârte pământul cu mine. Sunt… liber?

— Balat şi Wikim şi-au dat cuţitele pentru tine.

— Mill a primit atât de puţin?

— E clar că nu-ţi cunoaşte adevărata valoare.

El zâmbi, arătându-şi dinţii.

— Găseşti întotdeauna un răspuns, nu-i aşa?

Se ridică şi, ajutat de Shallan, o porni către casă şchiopătând.

La jumătatea drumului, li se alătură Balat, care îl luă pe Jushu sub braţ.

— Mulţumesc, şopti acesta. Shallan mi-a spus că voi m-aţi salvat. Mulţumesc, frate, mai zise el şi începu să plângă.

— Păi… se bâlbâi Balat uitându-se la sora lui, apoi iarăşi la Jushu. Eşti fratele meu. Să te ducem înăuntru şi să te ajutăm să te speli.

Mulţumită că lui Jushu avea cine să-i poarte de grijă, Shallan îi părăsi şi intră în conac. Urcă scările, trecu pe lângă camera strălucitor de luminoasă a tatălui său şi intră în odăile ei. Se aşeză pe pat.

Acolo aşteptă să înceapă marea furtună.

De jos se auziră ţipete. Ea închise ochii şi strânse din pleoape.

În cele din urmă, uşa încăperii în care se afla se deschise.

Deschise şi ea ochii. Tatăl ei stătea dincolo de prag. În spatele lui văzu o siluetă prăbuşită, zăcând pe podeaua coridorului. Minara, servitoarea. Trupul nu-i arăta cum ar fi trebuit, avea un braţ îndoit într-un unghi nefiresc. Se foi scâncind şi lăsă pe pereţi urme de sânge când încercă să se îndepărteze târâş.

Luminlordul Davar intră în camera lui Shallan şi închise uşa în urma lui.

— Ştii că nu ţi-aş face niciodată vreun rău, Shallan, spuse el încet.

Ea dădu din cap, cu lacrimile prelingându-i-se din ochi.

— Am descoperit cum mă pot controla, adăugă el. Trebuie să las furia să mă părăsească. O furie pentru care nu mă pot învinui. Mi-o stârnesc alţii, când nu mi se supun.

Obiecţia ei – că nu-i spusese să se ducă în camera ei imediat, ci doar să nu mai iasă pe urmă de acolo – i se stinse pe buze. Era o scuză prostească. Ştiau amândoi că nu voise să-i dea ascultare.

— Nu vreau să fiu nevoit să-i pedepsesc pe alţii din pricina ta, Shallan.

Oare monstrul ăla cu sânge rece chiar îi era tată?

— A sosit timpul, continuă el. Nu mai e loc pentru milă. Dacă vom deveni o Casă importantă în Jah Keved, nu putem fi consideraţi firi slabe. Înţelegi?

Shallan dădu din cap, fără să-şi poată stăpâni lacrimile.

— Bun, spuse el punându-i mâna pe creştet şi trecându-şi degetele prin părul ei. Mulţumesc.

Plecă şi închise uşa.

FOLIO: MODELE DE HAINE
PENTRU SERVITORII PUBLICI AZISHI

49
PRIVIND CUM SE PRESCHIMBĂ LUMEA

Nu e o coincidenţă faptul că printre aceşti Luminurzitori se numărau mulţi oameni talentaţi, adică scriitori, actori, muzicieni, pictori, sculptori. Ţinând cont de temperamentul membrilor ordinului, e posibil ca poveştile despre diversele lor abilităţi mnemonice bizare să fi fost înflorite.

— Din *Cuvinte despre Lumină,* capitolul XXI, pagina 10

După ce îşi lăsă trăsura în grajdul din Piaţa de Afară, Shallan fu călăuzită către scara cioplită în piatra unei coaste de deal. O urcă, apoi păşi, şovăind, pe o terasă tăiată de mâna omului. Acolo, aşezaţi la numeroasele mese de fier forjat, cu pocale de vin în faţă, stăteau de vorbă ochi-luminoşi în haine elegante.

Se aflau destul de sus ca să cuprindă cu privirea taberele de luptă. Aveau vedere spre est, către Obârşie. Un aranjament nefiresc; te făcea să te simţi în calea pericolului. Shallan era obişnuită cu balcoane, grădini şi terase aflate în partea ferită de stihie. Era adevărat că nu era de aşteptat să stea cineva afară când se apropia o mare furtună, dar locul ăla i se părea bizar.

O maestră-slujitoare îmbrăcată în negru şi alb îşi făcu apariţia şi se înclină, spunându-i Luminoasă Davar fără să fi fost nevoie să se prezinte. Trebuia să se înveţe cu asta. Era o figură nouă pentru cei din Alethkar, şi încă una uşor de recunoscut. O lăsă pe servitoare s-o conducă printre mese şi-şi trimise gărzile de corp într-o încăpere mai mare, tăiată adânc în piatră, în

apropierea terasei. Aceea avea acoperiş şi pereţi, putea fi complet închisă, iar înăuntru aşteptau şi alte gărzi de corp, gata să se supună capriciilor stăpânilor lor.

Shallan atrăgea privirile nobililor de la mese. Ei, foarte bine. Venise acolo să le întoarcă lumea cu susul în jos. Cu cât vorbeau mai mult despre ea, cu atât mai multe şanse avea să-i convingă, la momentul potrivit, s-o asculte în privinţa parshilor. Aceştia mişunau pretutindeni prin tabără, erau chiar şi în taverna aia luxoasă. Zări trei într-un colţ, mutând în lăzi sticlele de vin de pe rafturile fixate pe perete. Se mişcau într-un ritm lent, dar fără cusur.

După alţi câţiva paşi, ajunse lângă balustrada de marmură de la marginea terasei. Adolin era acolo, la o masă care ieşea în evidenţă, cu vedere liberă către est. Doi oameni din garda lui Dalinar stăteau în picioare, lângă perete, la o distanţă destul de mică; se părea că Adolin era destul de important, aşa încât gărzile lui de corp nu erau nevoite să aştepte alături de toate celelalte.

Prinţul răsfoia un album, de dimensiuni destul de mari ca să nu poată fi luat drept o carte pentru femei. Shallan văzuse unele cu hărţi ale câmpurilor de luptă şi altele dedicate unor colecţii de armuri sau arhitecturii. Se amuză când văzu glifele de pe acela, alături de scrisul femeiesc, pentru mai multe explicaţii. Moda în Liafor şi Azir.

Adolin era la fel de chipeş ca întotdeauna. Ba poate chiar într-o mai mare măsură, acum, că era evident mai destins. Nu trebuia să-l lase să-i tulbure mintea. Pentru ea, întâlnirea avea un scop: alianţa cu Casa Kholin, ca să poată să-şi ajute fraţii, să-i demaşte pe Pustiitori şi să descopere Urithiru.

Nu-şi putea îngădui să pară o fire slabă. Trebuia să controleze situaţia, nu putea să-l linguşească şi nu…

Adolin o văzu şi închise albumul. Se ridică în picioare, zâmbind.

O, furtuni! Zâmbetul ăla.

— Luminoasă Shallan, spuse, întinzând mâna spre ea. Te-ai acomodat în tabăra lui Sebarial?

— Da.

Zâmbi la rândul ei. Se simţea îndemnată să-şi treacă degetele prin claia lui de păr rebel. „Copiii noştri vor avea cel mai straniu păr cu putinţă”, îşi spuse. „Cu buclele lui aurii şi negre, de

alethi, cu cele roşii ale mele şi...”

Chiar se gândea la copiii lor? Deja? Fată proastă.

— Da, repetă ea, străduindu-se să-şi scoată cât de cât mintea din amorţire. A fost foarte bun cu mine.

— Probabil fiindcă sunteţi rude, spuse Adolin, lăsând-o să se aşeze şi împingându-i apoi scaunul spre masă.

O făcuse el însuşi, în loc să lase asta în seama maestrei-slujitoare. Shallan nu se aşteptase la un asemenea gest din partea unui om de obârşie atât de înaltă.

— Sebarial face aşa ceva numai când se simte obligat.

— Cred că s-ar putea să te surprindă, zise Shallan.

— O, a izbutit deja, de mai multe ori.

— Serios? Când?

— Păi, o dată a făcut un... ăăă... zgomot foarte sonor şi nelalocul lui în timpul unei întruniri la care lua parte regele... spuse el după ce se aşeză, apoi zâmbi, ridicând din umeri ca şi cum s-ar fi simţit stânjenit, dar nu roşi, cum i s-ar fi putut întâmpla lui Shallan dacă ar fi fost în locul lui. Asta se pune la socoteală?

— Nu sunt sigură. Ştiind ceea ce ştiu despre unchiul Sebarial, mă îndoiesc că e ceva din cale afară de surprinzător din partea lui. E mai degrabă de aşteptat.

Adolin râse, lăsându-şi capul pe spate.

— Da, cred că ai dreptate. Chiar aşa.

Părea atât de sigur de sine. Fără să se lase stăpânit de trufie, cum i se întâmpla tatălui ei. Îi trecu prin minte că, de fapt, trufia tatălui ei nu era o urmare a siguranţei de sine, ci din contră, a nesiguranţei.

Nici propriul rang, nici oamenii din jur nu-l împiedicau pe Adolin să se simtă în largul lui. Deşi maestra-slujitoare era ochi-întunecaţi, el îi zâmbi când îi făcu semn să aducă o listă de vinuri. Zâmbetul lui reuşea să împurpureze chiar şi obrajii unei maestre-slujitoare.

Shallan trebuia să-l facă pe omul ăla s-o curteze? Furtuni! Mai degrabă se simţea în stare să-l tragă pe sfoară pe şeful Duhurilor Însângerate. „Fii rafinată”, îşi spuse. „Adolin a trăit întotdeauna în mijlocul elitei şi a avut relaţii cu cele mai sofisticate femei nobile din lume. Se aşteaptă la asta din partea ta.”

— Aşadar, spuse el, răsfoind lista de vinuri, scrisă cu glife,

trebuie să ne căsătorim.

— Eu aş alege o formulare care obligă mai puţin, Luminlordul meu, răspunse ea, căutându-şi cuvintele cu grijă. Nu trebuie să ne căsătorim. Verişoara ta Jasnah n-a vrut decât să ne gândim la o posibilă căsătorie, iar mătuşa ta a părut să fie de acord.

— Atotputernicul să-l aibă în pază pe bărbatul ale cărui rude de parte femeiască îi pun viitorul la cale, oftă Adolin. Desigur că, pentru Jasnah, e totul în regulă dacă ajunge la vârsta mijlocie fără să aibă un soţ, însă eu devin un soi de ameninţare dacă împlinesc douăzeci şi trei de ani fără să-mi fi găsit mireasă. Era sexistă, nu crezi?

— Ei, dar şi pe mine voia să mă mărite. Aşa că nu poţi spune că era sexistă. Doar… jasnahistă? întrebă Shallan şovăind. Jasnaginistă? Nu, dar-ar furtuna! Ar trebui să spunem misjasnahistă, dar nu sună la fel de bine, nu?

— Pe mine mă-ntrebi? zise Adolin, întorcând meniul ca să-l poată vedea şi ea. Ce crezi c-ar trebui să comandăm?

— Furtuni! murmură ea. Toate astea sunt soiuri de vinuri?

— Da, răspunse Adolin şi se aplecă spre ea, cu aerul unui conspirator. Ca să fiu sincer, nu prea le dau atenţie. Renarin ştie prin ce se deosebesc unele de altele – dacă îl laşi, îţi ţine un discurs întreg despre ele. Eu comand ceva care sună important, dar de fapt aleg ţinând cont doar de culoare, mărturisi el şi se strâmbă. Practic, suntem în război. Pentru orice eventualitate, nu pot cere o băutură prea tare. Dar e, cumva, o prostie, fiindcă azi n-o să asaltăm niciun platou.

— Eşti sigur? Credeam că totul stă la voia întâmplării.

— Da, dar tabăra mea de război nu e pregătită, nu e rândul nostru. Şi, oricum, atacurile n-au loc niciodată când urmează să înceapă o mare furtună.

Se lăsă pe spătarul scaunului, plimbându-şi privirea peste meniu înainte de a arăta cu degetul, unul dintre vinuri şi de a-i face cu ochiul femeii care servea la mese.

Pe Shallan o străbătu un fior rece.

— O clipă. Mare furtună?

— Da, răspunse Adolin, aruncând o privire către ceasul dintr-un colţ.

Sebarial spusese că era un obiect din ce în ce mai întâlnit în tabere.

— Poate începe în orice clipă. Nu ştiai?

Ea bolborosi ceva, uitându-se spre răsărit, către platourile brăzdate de spărturi. „Poartă-te ca o femeie chibzuită!”, îşi spuse. „Cu eleganţă!” Însă o parte din ea voia să se repeadă într-o gaură, să se ascundă. Brusc, îşi imagină că simte un soi de uşurare, ca şi cum aerul însuşi ar fi luat-o la fugă. Oare vedea furtuna acolo, în zare, dezlănţuindu-se? Nu, nu se zărea nimic. Dar îşi miji ochii.

— Nu m-am uitat la lista furtunilor din conacul lui Sebarial, se sili să spună.

La drept vorbind, după cum îl cunoştea, probabil că nici n-o ţinea la zi.

— Am avut multe de făcut.

— Ei, zise Adolin, chiar m-am mirat că nu m-ai întrebat nimic despre locul ăsta. Mi-am imaginat că deja auziseşi vorbindu-se despre el.

Locul ăla. Un balcon sub cerul liber, îndreptat spre est. Ochi-luminoşii care beau vin i se părură acum în aşteptare, cu un aer impregnat de nervozitate. Existenţa celeilalte săli – cea mare, pentru gărzile de corp, căreia îi văzuse uşile masive – căpăta acum mult mai mult sens.

— Suntem aici ca să privim? şopti ea.

— E noua manie, răspunse Adolin. Aparent trebuie să stăm afară până când furtuna e gata să se năpustească asupra noastră, apoi să fugim în cealaltă încăpere, la adăpost. Sunt câteva săptămâni de când vreau să vin aici, dar abia acum am izbutit să-mi conving garda că n-o să fiu în niciun pericol, rosti el ultima frază cu o oarecare amărăciune. Dacă vrei, putem merge de-acum în sala ferită de furtună.

— Nu, zise Shallan, silindu-se să-şi desprindă degetele de marginea mesei. Mă simt foarte bine.

— Eşti palidă.

— E firesc.

— Fiindcă eşti vedenă?

— Fiindcă de la o vreme încoace sunt mereu pe punctul să intru în panică. O, ăsta e vinul nostru?

„Chibzuită”, îşi reaminti. Se ferea să se uite spre est.

Slujitoarea le adusese două pahare cu vin albastru-strălucitor. Adolin îl ridică pe al lui şi îl studie. Îl mirosi, sorbi din el, apoi dădu mulţumit din cap şi, cu un zâmbet de despărţire, îi făcu semn slujitoarei să plece. Apoi o urmări îndepărtându-se, cu

ochii lipiţi de fundul ei.

Shallan îl privi ridicând din sprânceană, dar el nu păru să-şi dea seama că făcuse ceva rău. Se uită din nou la ea, aplecându-se uşor peste masă.

— Ştii, îi şopti, trebuie să clatini vinul în pahar şi să-l guşti, şi lucruri de genul ăsta, dar nimeni nu mi-a explicat niciodată ce caut.

— Poate vreo insectă moartă?

— Nu. Dacă ar fi fost vreuna, ar fi descoperit-o noul meu degustător.

Adolin zâmbi, dar Shallan îşi dădu seama că probabil nu glumea. Un bărbat zvelt, care nu purta uniformă, venise să stea de vorbă cu gărzile de corp. Probabil degustătorul.

Shallan sorbi din vinul ei. Era bun, uşor dulceag şi dres discret cu mirodenii. Dar nu se sinchisea prea mult de savoarea lui, nu când furtuna aia…

„Încetează”, îşi spuse, zâmbindu-i lui Adolin. Trebuia să se asigure că întâlnirea e pe placul lui. „Fă-l să vorbească despre el.” Era un sfat pe care şi-l amintea din cărţi.

— Atacurile platourilor… spuse ea. Oricum, de unde ştiţi când să le începeţi?

— Hm? O, avem observatori, răspunse Adolin tolănindu-se în scaun. Oameni care stau în vârful turnurilor, cu nişte ocheane imense. Se uită după pupe pe toate platourile pe care putem ajunge într-un timp rezonabil.

— Am auzit că ai capturat pupe din belşug.

— Probabil că despre asta n-ar trebui să vorbim. Tata nu mai vrea s-o vedem ca pe o întrecere.

Se uită la ea, în aşteptare.

— Dar cu siguranţă poţi să vorbeşti despre ceea ce-a fost înainte, zise Shallan, având senzaţia că intră într-un rol pe care se aştepta toată lumea să-l joace.

— Presupun, răspunse el. Cu câteva luni în urmă, s-a întâmplat să iau pupa în stăpânire, practic, de unul singur. Ştii, de obicei eu şi tata sărim primii peste spărtură, ca să eliberăm locul pentru poduri.

Adolin se întrerupse.

— Nu e primejdios? întrebă Shallan, privindu-l, îndatoritoare, cu ochi mari.

— Ba da, dar suntem Cristalpurtători. Avem forţa şi energia

dăruite de Atotputernic. E o mare responsabilitate şi suntem datori să le folosim ca să ne apărăm oamenii. Traversând primii, salvăm sute de vieţi. Şi, în primul rând, aşa chiar ne aflăm în fruntea armatei.

— Eşti atât de curajos, zise Shallan, sperând că o făcea cu voce murmurată, încărcată de adoraţie.

— Ei, fac ce trebuie. Dar chiar e primejdios. În ziua aia, am sărit, dar eu şi tata am fost despărţiţi de parshendi. El s-a văzut nevoit să sară înapoi şi, din pricina unei lovituri primite în picior, armura i-a crăpat când a atins pământul dincolo de spărtură. Ar fi fost prea periculos să sară iarăşi pe platoul unde se purta lupta. Am rămas singur cât a aşteptat el să se fixeze podul.

Se întrerupse din nou. Probabil că ea ar fi trebuit să-l întrebe ce se întâmplase apoi.

— Şi dacă-ţi vine să faci caca? întrebă ea în schimb.

— Păi, am stat cu spatele lângă spărtură şi am început să lovesc în toate părţile, vrând să… O clipă. Ce-ai spus?

— Caca, repetă Shallan. Eşti pe câmpul de luptă, învelit în metal ca un crab în carapacea lui. Ce te faci când natura îşi cere drepturile?

— Păi… ăă… se bâlbâi Adolin şi se încruntă la ea. Nicio femeie nu m-a mai întrebat aşa ceva până acum.

— Ura pentru originalitate! exclamă Shallan, deşi i se împurpuraseră obrajii.

Jasnah n-ar fi fost câtuşi de puţin încântată. Oare chiar nu era în stare să-şi ţină limba în frâu nici măcar pe timpul unei singure conversaţii? Îl făcuse să vorbească despre ceva care îi plăcea; totul mergea bine. Şi acum trântise o asemenea gogomănie.

— Păi, spuse Adolin, vorbind rar, lupta nu e constantă, oamenii ajung pe rând în prima linie şi în spatele ei. Pentru fiecare cinci minute în care te lupţi, ai parte de tot atâtea în care te odihneşti. Când un Cristalpurtător se retrage din prima linie, oamenii lui îi cercetează armura, uitându-se după crăpături, îi dau ceva să bea şi să mănânce şi-l ajută să rezolve… ceea ce ai spus. Nu e un subiect potrivit pentru o conversaţie, Luminăţie. De fapt, nu vorbim niciodată despre astfel de lucruri.

— Tocmai de asta e un subiect potrivit, zise ea. Există atâtea istorisiri oficiale din care pot afla o grămadă de lucruri despre războaie, Cristalpurtători şi fapte eroice. Dar rămân amănuntele murdare – despre ele nu scrie nimeni nimic.

— Ei bine, chiar te murdăreşti, ripostă Adolin, cu o strâmbătură, sorbind din vin. De fapt, nu poţi… nu-mi vine să cred că spun astfel de lucruri… de fapt, când eşti în Cristalarmură nu poţi să te ştergi singur, trebuie s-o facă altcineva. Mă simt ca un bebeluş. Pe urmă, alteori, pur şi simplu n-ai timp…

— Şi?

El o studie mijindu-şi ochii.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea..

— Încercam să mă conving că nu eşti Cuget, deghizat şi cu perucă. El ar fi în stare să-mi facă aşa ceva.

— Nu-ţi fac nimic, răspunse Shallan. Sunt pur şi simplu curioasă.

Şi, la drept vorbind, chiar era. Se mai gândise la asta. Poate mai mult decât merita.

— Dacă vrei neapărat să ştii, continuă Adolin, află că o zicală veche, pe care-o poţi auzi pe câmpul de bătălie, spune că e mai bine să-ţi fie ruşine decât să fii mort. Nu poţi lăsa nimic să-ţi abată atenţia de la luptă.

— Aşa că…

— Aşa că, da, eu, Adolin Kholin – vărul regelui şi moştenitorul principatului Kholin –, m-am căcat pe mine în Cristalarmură. De trei ori, de fiecare dată cu bună ştiinţă, mărturisi el şi dădu peste cap restul vinului. Eşti o femeie stranie.

— Trebuie să-ţi amintesc, ripostă ea, că tu eşti cel care-a deschis discuţia de azi cu o glumă despre vânturile lui Sebarial.

— Cred că da, zâmbi Adolin. Întâlnirea noastră nu se desfăşoară aşa cum ar fi trebuit, nu?

— Şi e ceva rău în asta?

— Nu, răspunse el şi zâmbetul i se lăţi. De fapt, e de-a dreptul înviorător. Ştii de câte ori am spus povestea aia despre atacul de pe platouri?

— Nu mă-ndoiesc că ai dat dovadă de foarte mult curaj.

— De foarte mult.

— Totuşi, probabil că nu tot atât de mult ca al sărmanului om nevoit să-ţi cureţe armura.

Adolin izbucni într-un râs zgomotos. Părea că pentru prima oară era complet sincer – trăda o emoţie nicidecum prescrisă sau aşteptată. Bătu cu pumnul în masă, apoi îşi flutură mâna, în semn că mai voia vin, şi-şi şterse o lacrimă. Zâmbetul cu care se

uita la Shallan ameninţa obrajii ei cu o nouă împurpurare.

„Ia stai”, se gândi ea, „asta chiar a mers?” Se presupune că trebuia să fie cât mai feminină, mai delicată, nu să-i întrebe pe bărbaţi cum îşi fac nevoile pe câmpul de luptă.

— Bun, spuse Adolin, luându-şi pocalul de vin. De data asta nu-i mai aruncă servitoarei nici măcar o privire. Ce alte secrete murdare mai vrei să ştii? M-ai deschis ca pe o carte. Mai sunt o tonă de alte lucruri despre care rapoartele oficiale şi istoria nu dezvăluie absolut nimic.

— Pupele, răspunse Shallan cu nerăbdare. Cum arată?

— Asta vrei să ştii? întrebă Adolin şi se scărpină în cap. Eram sigur că te interesează cum te roade armura…

Shallan îşi luă săculeţul, puse pe masă o bucată de hârtie şi începu să deseneze.

— Din câte am izbutit să-mi dau seama, nimeni n-a studiat temeinic demonii spărturilor. Există câteva desene ale unora morţi, şi atâta tot, iar în privinţa anatomiei, sunt groaznice. Probabil că au un ciclu de viaţă interesant. Vânează în spărturi, dar nu cred că trăiesc acolo. Nu e destulă hrană pentru nişte creaturi de mărimea lor. Ceea ce înseamnă că venirea lor aici respectă tipicul unei migraţii. Vin ca să intre în stadiul de pupă. Ai văzut vreodată unul tânăr? Înainte de a deveni pupă?

— Nu, răspunse Adolin, mişcându-se grăbit, cu tot cu scaun, în jurul mesei. Adesea se întâmplă noaptea, şi nu le observăm decât dimineaţa. Au culoarea stâncilor, e greu să le desluşeşti de la mare distanţă. De aceea cred că parshendii ne pândesc. De prea multe ori se încheie totul cu o luptă pe platou. Asta ar putea să-nsemne că ne văd pregătindu-ne, apoi ţin cont de direcţia în care o pornim ca să deducă unde e pupa. Plecăm înaintea lor, dar, pe Câmpiile Sfărâmate, ei se mişcă mai repede decât noi, aşa că ajungem aproape în acelaşi timp…

Se întrerupse, înclinându-şi capul ca să vadă mai bine desenul ei.

— Furtuni! Chiar e un desen bun, Shallan.

— Mulţumesc.

— Nu, chiar foarte bun.

Ea schiţase la repezeală mai multe soiuri de pupe despre care citise în cărţi, cu o siluetă omenească alături, ca să poată fi apreciată mărimea. Nu-i ieşise prea grozav – din pricina grabei. Însă Adolin părea sincer impresionat.

— Forma şi structura pupei, zise ea, ne-ar putea ajuta să plasăm demonii spărturilor în familia animalelor cu care se aseamănă.

— Seamănă cel mai mult cu asta, spuse Adolin trăgându-se mai aproape şi arătând cu degetul una dintre schiţe. Când am atins una, mi-am dat seama că-s tari ca piatra. E greu să găureşti una fără o Cristalsabie. Nişte bărbaţi cu ciocane ar avea nevoie de-o veşnicie ca s-o spargă.

— Hm, spuse Shallan notându-şi ceva. Eşti sigur?

— Da. Chiar aşa arată. De ce?

— Asta e pupa unui yu-nerig. O carapace-mare din mările care înconjoară Marabethia. Mi s-a spus că acolo răufăcătorii îi sunt oferiţi ca hrană.

— Aoleu.

— Ar putea fi o falsă asemănare, o coincidenţă. Yu-nerig e un animal marin. Nu ajunge pe uscat decât ca să devină pupă. Presupunerea că s-ar înrudi cu demonul spărturilor rămâne, după părerea mea, sub semnul întrebării…

— Fireşte, zise Adolin sorbind din pocal. Dacă aşa spui tu.

— Probabil e un lucru important, zise Shallan.

— Pentru cercetări. Da, ştiu. Mătuşa Navani vorbeşte întotdeauna despre astfel de lucruri.

— Într-o mai mare măsură ar putea avea importanţă practică. Cât de multe creaturi din astea sunt ucise de armatele noastre şi de parshendi în fiecare lună?

Adolin ridică din umeri.

— Câte una la fiecare trei zile, presupun. Uneori mai multe, alteori mai puţine. Adică… vreo cincisprezece pe lună?

— Îţi dai seama care e problema?

— Păi… clătină Adolin din cap. Nu. Îmi pare rău. Nu prea mă pricep la altceva în afară de-a înjunghia oameni.

Shallan îi zâmbi.

— Aiurea. Ai ales vinul cu mare pricepere.

— Am făcut-o, practic, la întâmplare.

— Şi e delicios, spuse ea. S-a dovedit, experimental, că metodele de care te foloseşti sunt corecte. Şi probabil că nu vezi problema, fiindcă nu ştii exact cum stau lucrurile. În general, carapacele-mari se împreunează rar şi cresc încet. Din cauză că, în majoritatea ţinuturilor, există hrană doar pentru un număr mic de prădători de vârf de asemenea dimensiuni.

— Am mai auzit o parte din lucrurile astea.

Shallan îl privi ridicând din sprânceană. Se trăsese mai aproape de ea, ca să-i vadă desenul. Se parfumase discret, mirosea vag a lemn proaspăt. „O, cerule…”

— Bine, bine, zise el, chicotind în timp ce-i studia desenele. Nu sunt chiar atât de greu de cap cum pretind. Înţeleg ce vrei să spui. Chiar crezi că am putea ucide destul de mulţi pentru ca asta să fie o problemă? Vreau să spun că oamenii vânează carapace-mari de generaţii şi creaturile sunt încă pe lume.

— Voi nu vânaţi, Adolin. Culegeţi. Distrugeţi sistematic animalele tinere. Nu s-au împuţinat pupele în ultima vreme?

— Ba da, răspunse el, deşi părea să vorbească fără tragere de inimă. Ne-am gândit că de vină e anotimpul.

— S-ar putea. Dar e posibil şi ca, după cinci ani de cules, numărul lor să fi început să scadă. De obicei, nu există prădători care să vâneze animale ca demonii spărturilor. Pierderea neaşteptată a unui număr de cel puţin o sută cincizeci pe an ar putea fi catastrofală pentru întreaga populaţie.

Adolin se încruntă.

— Inimile-nestemată pe care le adunăm hrănesc oamenii din taberele de război. Dacă nu primim fără întrerupere pietre preţioase de dimensiuni rezonabile, cele pe care le avem vor crăpa în cele din urmă în Animmozi şi nu vom mai putea să ne aprovizionăm armatele.

— Nu susţin că ar trebui să încetaţi vânătoarea, sublinie ea roşind.

Probabil că nu în privinţa asta trebuia să atragă atenţia. Urithiru şi parshii erau problema care nu mai putea fi amânată. Trebuia totuşi să câştige încrederea lui Adolin. Dacă izbutea să-i fie de folos în ceea ce privea demonii spărturilor, poate că avea s-o asculte şi când urma să-i vorbească despre ceva mai radical.

— Spun doar c-ar fi util să ne gândim la asta şi să facem cercetări, continuă ea. Cum ar fi dacă am putea să creştem demoni ai spărturilor, să-i creştem în serie, aşa cum facem cu chullii, până devin pupe? Dacă, în loc să vânaţi trei pe săptămână, i-aţi putea creşte ca să adunaţi inimi-nestemată cu sutele?

— Asta chiar ar fi de folos, spuse Adolin gânditor. De ce-ai avea nevoie ca să reuşeşti una ca asta?

— Ei, n-am spus că… adică… spuse Shallan, apoi făcu o

pauză. Ar trebui s-ajung pe Câmpiile Sfărâmate, continuă cu mai multă hotărâre. Dacă încerc să-mi dau seama cum i-am putea creşte, trebuie să văd o pupă înainte de-a fi spartă. Ar fi de preferat să văd un demon al spărturilor matur şi – ideal – să capturăm unul tânăr, ca să-l pot studia.

— E o mică listă de lucruri imposibile.

— Ei, tu ai *pus* întrebarea.

— Aş putea izbuti să te duc pe Câmpiile Sfărâmate, spuse Adolin. Tata îi promisese lui Jasnah c-o să-i arate cadavrul unui demon al spărturilor, prin urmare, presupun că avea de gând s-o ducă la faţa locului după o vânătoare. Dar să vezi o pupă… astea apar rar în apropierea taberelor. Va trebui să te duc periculos de aproape de teritoriul parshendilor.

— Sunt sigură că mă poţi apăra.

Adolin rămase cu ochii la ea, în tăcere.

— Ce e? întrebă Shallan.

— Aştept să-mi dai peste nas c-o vorbă de duh.

— Vorbeam serios, spuse ea. Cu tine acolo, sunt sigură că parshendii n-ar cuteza să se apropie.

Adolin zâmbi.

— Adică, adăugă ea, duhoarea în sine ar fi de ajuns…

— Cred c-o să mă simt întotdeauna jenat fiindcă ţi-am spus asta.

— Întotdeauna, încuviinţă ea. Ai fost sincer şi mi-ai povestit în amănunt lucruri captivante. Nu-mi îngădui să uit aşa ceva despre un bărbat.

Zâmbetul lui se lăţi. Furtuni, ochii ăia…

„Ai grijă”, îşi spuse Shallan. „Mare grijă! Lui Kabsal i-a fost uşor să te cucerească. Nu trebuie să se repete.”

— O să văd ce pot face, făgădui Adolin. Poate că, în viitorul apropiat, parshendii nu vor mai fi o problemă.

— Serios?

El dădu din cap.

— N-a aflat toată lumea, deşi le-am spus înalţilor prinţi. Tata o să se-ntâlnească mâine cu unul dintre conducătorii parshendilor. Întâlnirea ar putea duce la începerea negocierilor pentru pace.

— Fantastic!

— Da, răspunse Adolin. Eu nu-mi fac speranţe. Asasinul… Oricum, o să vedem ce-o să se-ntâmple mâine, deşi va trebui să mă ocup de asta între celelalte însărcinări pe care mi le-a dat

tata.

— Duelurile, zise Shallan aplecându-se spre el. Care e rostul lor, Adolin?

El păru să şovăie.

— Indiferent ce s-ar petrece acum în tabere, adăugă ea cu voce şoptită, nu-i era cunoscut lui Jasnah. Sunt teribil de neştiutoare în privinţa manevrelor politice de aici, Adolin. Am dedus că tatăl tău şi Înaltul Prinţ Sadeas au avut o neînţelegere. Regele a schimbat natura acestor atacuri ale platourilor şi toată lumea vorbeşte despre duelurile tale. Dar, din câte am izbutit să aflu, n-ai încetat niciodată să te duelezi.

— Acum e altceva, spuse el. Mă duelez ca să câştig.

— Şi înainte n-o făceai din acelaşi motiv?

— Nu, atunci mă duelam ca să pedepsesc, zise el şi-şi roti privirea în jur, apoi întâlni ochii ei. Totul a început odată cu viziunile tatălui meu…

Adolin continuă. Depănă o poveste surprinzătoare, mult mai amănunţită decât se aşteptase ea. O poveste despre trădare şi despre speranţă. Despre viziuni din trecut. Despre un Alethkar unit, pregătit să facă faţă unei mari furtuni.

Shallan nu ştia ce să creadă despre tot ce auzea, deşi înţelesese că Adolin îi povestea fiindcă prin tabere se răspândiseră deja zvonuri. Auzise despre crizele lui Dalinar, fireşte, şi avea o vagă idee despre ceea ce făcuse Sadeas. Când Adolin spuse că tatăl lui dorea întoarcerea Cavalerilor Radianţi, o străbătu un fior. Se uită după Model – trebuia să fie pe-aproape –, dar nu izbuti să-l zărească.

Ideea întregii poveşti era, cel puţin în viziunea lui Adolin, trădarea lui Sadeas. Privirea tânărului prinţ se înnegură şi se aprinse la faţă când îi istorisi cum fuseseră abandonaţi pe Câmpii, împresuraţi de duşmani. Păru să se jeneze când mărturisi că fuseseră salvaţi de o echipă de podari umili.

„Are cu adevărat încredere în mine”, se gândi Shallan, străbătută de un fior de încântare. Îl asculta ţinându-şi mâna liberă pe braţul lui, un gest inofensiv, dar care părea să-l îndemne să continue să-i explice, cu voce scăzută, planurile lui Dalinar. Nu era sigură că ar fi trebuit să-i dezvăluie ei totul. Abia dacă se cunoşteau. Însă istorisirea părea să ridice o greutate de pe umerii lui Adolin, care se destindea tot mai mult.

— Cred că asta e tot, spuse el. Ar trebui să câştig săbiile

tuturor celorlalţi, ca să-i scot din luptă şi ca să-i pun într-o situaţie jenantă. Dar nu ştiu dac-o să meargă.

— De ce nu? întrebă ea.

— Cei care acceptă să se dueleze cu mine nu sunt destul de importanţi, răspunse el încleştându-şi pumnul. Dacă o să câştig prea mult de la ei, adevăratele mele ţinte, adică înalţii prinţi, se vor speria de mine şi vor refuza să se dueleze. Trebuie să mă întrec cu oameni mai sus-puşi. Ba nu, de fapt trebuie să mă duelez cu Sadeas. Să-i strivesc de pământ faţa aia rânjită şi să iau înapoi Sabia tatei. Dar e prea alunecos. N-o să-l fac niciodată să accepte.

Shallan se trezi că-şi dorea cu disperare să poată face ceva, orice, ca să-l ajute. Se simţea topindu-se sub forţa îngrijorării din ochii lui, a pasiunii cu care vorbea.

„Adu-ţi aminte de Kabsal…”, îşi spuse iarăşi.

Ei, nu-şi imagina că Adolin o să-ncerce s-o asasineze, dar, pe de altă parte, asta nu însemna că trebuia să-şi lase creierul să se preschimbe în sos în preajma lui. Îşi drese glasul şi îşi desprinse privirea de a lui, coborându-şi-o spre desenul ei.

— Sunt o pacoste, spuse ea. Te-am făcut să-ţi pierzi buna dispoziţie. Nu mă pricep la întâlniri.

— Pe mine m-ai fi putut păcăli, spuse Adolin punându-şi mâna pe braţul ei.

Shallan îşi ascunse o nouă îmbujorare lăsându-şi capul în jos, ca să caute în săculeţ.

— Trebuie să ştii la ce lucra verişoara ta înainte să moară, spuse.

— La un nou volum din biografia tatălui ei?

— Nu, răspunse Shallan, scoţând o foaie de hârtie. Adolin, Jasnah credea că Pustiitorii se vor întoarce.

— Ce? exclamă el încruntându-se. Nu credea nici măcar în existenţa Atotputernicului. De ce ar fi crezut că Pustiitorii există?

— Avea dovezi, zise Shallan, bătând cu un deget în foaia de hârtie. Mă tem că, în mare parte, s-au scufundat în ocean, dar nişte notiţe de-ale ei şi… Adolin, cât de greu crezi c-ar fi să-i convingem pe înalţii prinţi să se descotorosească de parshii lor?

— De ce să se descotorosească?

— Cât de greu crezi c-ar fi să convingem pe toată lumea să nu mai folosească parshii ca sclavi? Să-i alunge, sau…

Furtuni. Doar nu dorea să dea tonul unui măcel, nu? Însă ăia erau Pustiitori.

— …sau să-i elibereze, sau cam aşa ceva. Să-i scoată din taberele de război.

— Cât de greu ar fi? spuse Adolin. Fără să mă gândesc prea mult, aş zice că imposibil. Sau cu adevărat imposibil. Şi de ce-am vrea să facem una ca asta?

— Jasnah credea că ar putea avea legătură cu Pustiitorii şi cu întoarcerea lor.

Adolin clătină din cap, aparent năucit.

— Shallan, noi abia îi putem convinge pe înalţii prinţi să poarte războiul ăsta aşa cum se cuvine. Dacă tata sau regele i-ar cere cuiva să scape de parshii săi… Furtuni! Regatul s-ar rupe în bucăţi cât ai clipi.

Aşadar, Jasnah avusese dreptate şi în privinţa asta. Nu era o surpriză. Dar Shallan voia să ştie cu câtă violenţă avea să se opună Adolin ideii. El luă o înghiţitură mare de vin, părând cu desăvârşire uluit.

Era timpul să-l readucă în apele lui. Întâlnirea mersese foarte bine. Nu voia s-o încheie într-o atmosferă posomorâtă.

— E ceea ce spunea Jasnah, zise ea, dar, sincer, aş vrea să aprecieze Luminoasa Navani cât de importantă e sugestia ei. Ar trebui să-şi cunoască fiica şi să-i înţeleagă notiţele mai bine decât oricine altcineva.

Adolin dădu din cap.

— Atunci du-te la ea.

Shallan bătu cu degetele în hârtie.

— Am încercat. N-a fost prea binevoitoare.

— Mătuşa Navani poate fi foarte arogantă uneori.

— Nu la asta mă refer, spuse Shallan, uitându-se cu atenţie la cuvintele din scrisoare.

Era răspunsul primit de la Navani după ce îi ceruse să se întâlnească şi să discute cu ea despre munca fiicei sale.

— Nu vrea să mă vadă. Nu pare nici măcar dornică să ştie că exist.

Adolin oftă.

— Nu vrea să creadă. Ceea ce s-a întâmplat cu Jasnah, adică. Tu reprezinţi pentru ea ceva – adevărul, într-un anumit fel. Lasă-i timp. Simte pur şi simplu nevoia să jelească.

— Nu sunt sigură că toată povestea asta poate aştepta,

Adolin.

— O să vorbesc cu ea. Ce zici?

— Minunat, răspunse ea. Cum eşti şi tu.

El zâmbi.

— Nu e mare lucru. Adică, dacă ne îndreptăm spre jumătatea-drumului-către-aproape-un-soi-de-poate-căsătoriţi, probabil ar trebui să dea fiecare atenţie intereselor celuilalt, zise el şi se opri o clipă. Totuşi, nu mai vorbi cu nimeni altcineva despre parshi. N-o să pice bine.

Shallan dădu din cap absentă, apoi descoperi că se holba la el. Într-o zi avea să sărute buzele alea. Îşi îngădui să-şi imagineze asta.

Şi, pe ochii Cenuşii... în firea lui era ceva foarte prietenos. Nu se aşteptase la aşa ceva din partea cuiva de obârşie atât de înaltă. De fapt, înainte de a ajunge pe Câmpiile Sfărâmate nu mai întâlnise pe nimeni cu un rang atât de înalt, dar, dintre cunoscuţii ei, toţi cei care se apropiau de o asemenea poziţie socială erau băţoşi, ba chiar furioşi.

Nu şi Adolin. Furtuni, prezenţa lui alături de ea era un alt lucru cu care ar fi putut să se obişnuiască într-o foarte, foarte mare măsură.

Pe terasă, oamenii prinseră să se agite. Ea nu le dădu nicio atenţie în primele clipe, însă pe urmă mulţi începură să se ridice de pe scaune, uitându-se spre est.

Furtuna. Sigur.

Shallan simţi ghimpele panicii când se uită spre Obârşia Furtunilor. Vântul se înteţise, deasupra terasei fâlfâiau în zbor frunze şi gunoaie mărunte. Jos, în Piaţa de Afară, totul fusese pus la loc sigur, corturile strânse, copertinele îndepărtate, ferestrele închise. Taberele de război se pregătiseră să ţină piept stihiei.

Shallan îşi îndesă lucrurile în săculeţ, se ridică, se apropie de marginea terasei şi îşi încleştă pe balustrada de piatră degetele mâinii libere. Adolin i se alătură. În spatele lor se adunau alţi oameni, vorbind în şoaptă. Auzi zgomot de fier frecat de piatră; parshii începuseră să tragă mesele şi scaunele deoparte, stivuindu-le pentru când aveau să se retragă ca să le protejeze, dar şi să le facă loc ochi-luminoşilor la adăpost.

Negura năpădise orizontul până atunci luminos aşa cum împurpurează furia obrajii unui bărbat. Shallan strânse mai tare

balustrada, privind cum se preschimbă lumea. Lujerii se retrăgeau, mugurii-de-stancă se închideau. Iarba se ascundea în bortele ei. Ştiau, cumva. Toate plantele ştiau.

Aerul deveni rece şi umed, iar rafalele de vânt o izbiră din avangarda furtunii, răsfirându-i părul în spate. Jos, în partea de nord, gunoiul şi toate resturile din tabere aşteptau, în mormane, să fie luate de furtună. În cele mai multe zone civilizate era interzis să faci aşa ceva, fiindcă totul putea ajunge în următorul oraş. Însă acolo nu existau alte oraşe.

Orizontul se întunecă şi mai tare. Cu nervii deja la limită, câţiva oameni de pe terasă fugiră la adăpost în sălile din spate. Cei mai mulţi rămaseră locului, în tăcere. Deasupra capetelor, vântsprenii treceau în zbor grăbit, ca nişte torente minuscule de lumină. Shallan îl prinse pe Adolin de braţ, privind ţintă către est. Trecură câteva minute până când, în sfârşit, îi apăru în faţa ochilor.

Zidul de furtună.

O imensă perdea de apă şi de resturi suflate în faţa furtunii. Pe alocuri se întrezăreau, din spatele său, străfulgerări luminoase, dezvăluind mişcări şi umbre din *interior.* În acel perete distrugător era ceva, aidoma scheletului unei mâini care se poate distinge când pătrunde lumina în carne.

Aproape toată lumea fugi de pe terasă, deşi zidul de furtună era încă departe. Cât ai clipi, afară nu mai rămaseră decât o mână de oameni, printre care Shallan şi Adolin. Ea urmărea, încremenită, apropierea furtunii. Dura mai mult decât se aşteptase. Înainta cu o viteză teribilă, dar era atât de mare încât o vedeai de la o distanţă impresionantă.

Înghiţi Câmpiile Sfărâmate, platou după platou. Se profilă curând deasupra taberelor de război, ameninţătoare, şi se năpusti spre ei vuind.

— Ar trebui să plecăm, spuse Adolin într-un târziu.

Ea mai că nu-l auzi.

Viaţă. În furtună trăia ceva, ceva ce nu fusese niciodată înfăţişat de vreun artist şi niciodată descris de vreo erudită.

— Shallan!

Adolin începu s-o tragă spre adăpost. Ea se prinse de balustradă cu mâna liberă şi rămase acolo, strângându-şi săculeţul la piept cu mâna interzisă. Zumzetul ăla… ăla era Model.

Nu se aflase niciodată atât de aproape de o mare furtună. Chiar şi când stătuse la numai câteva palme distanţă, dincolo de oblonul unei ferestre, nu fusese atât de aproape. Să priveşti întunecimea aia pogorându-se asupra taberelor de război…

„Trebuie să desenez.”

— Shallan! strigă Adolin smulgând-o de lângă balustradă. Vor închide uşile dacă nu intrăm acum!

Ea văzu, cu o tresărire, că toţi ceilalţi plecaseră. Îl lăsă pe Adolin s-o clintească din loc, apoi i se alătură şi traversară aproape în fugă terasa pustie. Ajunseră în încăperea din marginea terasei, plină de ochi-luminoşi care se îngrămădeau unii în alţii, uitându-se cu groază afară. Gărzile de corp ale lui Adolin intrară imediat după Shallan, şi mai mulţi parshi se grăbiră să trântească uşile grele. Zăvorul intră în locaşul lui cu un pocnet surd, ascunzând cerul şi lăsându-i doar în lumina sferelor de pe pereţi.

Shallan numără. Furtuna lovi – putu s-o simtă. Ceva dincolo de bufnitura uşilor şi bubuitul îndepărtat al tunetului.

— Şase secunde, spuse.

— Ce? întrebă Adolin.

Vocea îi suna înăbuşit şi, în jur, alţii vorbeau în şoaptă.

— Furtuna ne-a izbit la şase secunde după ce servitorii au închis uşile. Atât puteam să mai stăm afară.

Adolin o privi ca şi cum nu i-ar fi venit să-şi creadă urechilor.

— Când ţi-ai dat seama de ce ne aflăm pe terasă, ai părut îngrozită.

— Eram.

— Iar acum îţi pare rău că n-am rămas afară până în ultima clipă dinainte de-a ne izbi furtuna?

— Păi… da, răspunse ea roşind.

— Nu ştiu ce să cred despre tine, n-am nici cea mai mică idee, zise Adolin şi se uită la ea. N-am mai întâlnit pe nimeni care să-ţi semene.

— Ţine de aura mea de mister feminin.

El ridică din sprânceană.

— E ceea ce spunem când ne simţim, deosebit de bizare, adăugă ea. Se consideră că e politicos să nu mărturiseşti că ştii asta. Şi acum… aşteptăm pur şi simplu aici?

— În camera asta cât o cutie? întrebă Adolin, părând să se amuze. Suntem ochi-luminoşi, nu vite.

Îi arătă uşile deschise de câţiva servitori către încăperi săpate mai adânc în coasta muntelui.

— Sunt două săli. Una pentru bărbaţi şi una pentru femei.

Shallan dădu din cap. Uneori, în timpul furtunilor, femeile şi bărbaţii se despărţeau, retrăgându-se să stea de vorbă în camere separate. Se părea că taverna respecta această tradiţie. Probabil că ofereau gustări. Se îndreptă spre sala arătată, dar Adolin o opri, punându-i mâna pe braţ.

— O să văd cum te pot duce pe Câmpiile Sfărâmate. Amaram spune că vrea să vadă mai mult decât se poate observa în timpul atacului unui platou. Cred că, mâine-seară, el şi tata vor cina împreună, ca să discute despre asta, aşa că o să întreb atunci dacă te pot lua cu noi. O să vorbesc şi cu mătuşa Navani. Ce-ar fi să-ţi povestesc la ospăţul de săptămâna viitoare ce voi fi izbutit să fac între timp?

— E un ospăţ săptămâna viitoare?

— Întotdeauna e un ospăţ săptămâna viitoare. Nu trebuie decât să aflăm cine-l dă. O să-ţi trimit vorbă.

Ea îi zâmbi, apoi se despărţiră. „Săptămâna viitoare nu e destul de curând”, se gândi. „Trebuie să văd cum îl pot întâlni fără să mă pun într-o situaţie stânjenitoare.”

Chiar îi făgăduise c-o să-l ajute să crească demoni ai spărturilor? De parcă ar mai fi avut nevoie de ceva în plus ca să-şi ocupe timpul! Dar se simţea mulţumită de întâlnirea din ziua aceea când intră în sala femeilor, lăsându-şi gărzile de corp s-o aştepte într-o alta, unde le era locul.

Traversă agale încăperea luminată de pocale cu pietre preţioase – şlefuite, dar nu şi montate în sfere. Un aranjament costisitor.

Simţea că, dacă ar fi urmărit-o, ambele femei de la care primise lecţii ar fi fost dezamăgite. Tyn ar fi vrut să-l manipuleze pe prinţ într-o mai mare măsură; Jasnah ar fi preferat să fie mai chibzuită, să-şi ţină mai bine limba în frâu.

Dar se părea că Adolin tot o găsise pe placul lui. Şi asta o îmboldea să chiuie de bucurie.

Privirile femeilor din jur îi spulberară încântarea. Unele îi întoarseră spatele, iar altele strânseră din buze, măsurând-o de sus până jos cu neîncredere. N-avea să devină populară curtându-l pe cel mai râvnit burlac, nu când era o străină.

Dar asta n-o deranja. N-avea nevoie s-o accepte acele femei;

nu urmărea decât să descopere Urithiru şi tainele pe care le ascundea. Câştigarea încrederii lui Adolin era un pas imens către ţelul ei.

Se hotărî să se răsplătească îndopându-se cu dulciuri şi clocindu-şi planul de-a se furişa în vila Luminlordului Amaram.

50
NESTEMATE NEŞLEFUITE

Dacă printre Radianţi exista o nestemată neşlefuită, atunci era vorba despre Voinţămodelatori; fiindcă, deşi întotdeauna gata să treacă la fapte, erau firi schimbătoare, şi Invia a scris despre ei: „capricioşi, înşelători, pe care nu te poţi bizui”, de parcă ar fi considerat de la sine înţeles că toată lumea trebuie să fie de acord; poate că o astfel de părere, pe care Invia, adeseori, a subliniat-o răspicat, e lipsită de îngăduinţă, fiindcă despre acest ordin se spunea că, în afară de dragostea faţă de aventură, noutate şi stranietate, comună tuturor, este, ca temperament, cel mai diversificat şi cel mai nestatornic.

— Din *Cuvinte despre Lumină,* capitolul VII, pagina 1

Adolin stătea pe un scaun cu spătar înalt, cu pocalul de vin în mână, ascultând furtuna de afară, cu tunetele ei. S-ar fi simţit în siguranţă în buncărul de piatră dacă furtunile n-ar fi avut ceva care submina orice senzaţie de siguranţă, oricât de raţională. Se bucura că vine Lăcrimarea, că furtunile vor înceta pentru câteva săptămâni.

Îşi înălţă paharul către Elit, care trecu pe lângă el cu paşi apăsaţi. Nu-l văzuse sus, pe terasa tavernei, dar se aflau într-o încăpere care servea drept adăpost de furtună pentru mai multe prăvălii din Piaţa de Afară.

— Eşti pregătit pentru duelul nostru? întrebă Adolin. Până acum m-ai făcut s-aştept o săptămână întreagă, Elit.

Bărbatul scund şi chel sorbi din vin, apoi lăsă pocalul în jos, fără să se uite la tânărul Kholin.

— Vărul meu are de gând să te ucidă pentru că m-ai provocat. Imediat după ce mă omoară pe mine fiindcă am primit provocarea, răspunse el şi se întoarse în sfârşit spre Adolin. Dar, când o să te calc în picioare pe nisip şi o să revendic toate cristalele familiei tale, eu o să fiu cel bogat, iar numele lui o să fie dat uitării. Dacă sunt pregătit pentru duelul nostru? Îl aştept cu nerăbdare, Adolin.

— Tu ai fost cel care-a vrut să aştepte, îi atrase atenţia prinţul.

— Am vrut mai mult timp în care să savurez ceea ce-am să-ţi fac.

Elit zâmbi cu buzele lui lipsite de culoare, apoi plecă.

Enervant om. Ei bine, Adolin avea să se ocupe de el peste două zile, când era programat duelul lor. Între timp, adică a doua zi, îl aştepta întâlnirea cu Cristalpurtătorul parshendi. Plana asupra lui ameninţătoare ca un nor prevestitor de furtună. Ce se întâmpla dacă încheiau în sfârşit pace?

Se gândea la asta bându-şi vinul şi trăgând cu urechea la ce spunea Elit, care vorbea cu cineva în spatele lui. Recunoştea vocea aia, nu?

Îşi îndreptă spatele, apoi se uită peste umăr. De când era Sadeas acolo şi de ce nu-l văzuse când intrase în încăpere?

Înaltul Prinţ se întoarse spre el, cu un zâmbet calm pe chip.

„Poate că pur şi simplu o să...”

Sadeas o porni agale spre Adolin, cu mâinile încleştate la spate, purtând o haină maronie scurtă, la modă, şi o eşarfă verde, brodată. Nasturii înşiruiţi pe pieptul hainei erau nestemate. Smaralde, ca să se asorteze cu eşarfa.

Furtuni! În ziua aia nu voia să aibă de-a face cu Sadeas.

Înaltul Prinţ se aşeză lângă Adolin, amândoi cu spatele la căminul în care un parsh începuse să pună lemne pe foc. Conversaţiile mustind de nervozitate umpleau încăperea de un zumzet în tonalităţi joase. Oricât de frumos ar fi fost decorul, nu te simţeai niciodată în largul tău când afară urla furtuna.

— Cum ţi se pare haina mea, tinere Adolin? întrebă Sadeas.

Adolin sorbi din vin, neavând destulă încredere în sine ca să răspundă. „Ar trebui să mă ridic pur şi simplu şi să plec.” Dar n-o făcu. O mică parte din el îşi dorea ca Sadeas să-l provoace, să-

i spulbere orice reţinere, să-l împingă să facă o prostie. Dacă l-ar fi ucis acolo şi atunci, s-ar fi ales cu o execuţie sau cel puţin cu un exil. Oricare dintre cele două pedepse ar fi meritat dacă-l ucidea pe loc.

— Ai avut întotdeauna ochi ageri în privinţa stilului, continuă Sadeas. Aş vrea să-ţi aflu părerea. Eu unul sunt sincer convins că haina e superbă, dar mă tem că nu se mai poartă haine atât de scurte. Care e ultima modă în Liafor?

Înaltul Prinţ trase de partea din faţă a hainei, mişcându-şi mâna astfel încât să-şi arate inelul asortat cu butonii. Ca şi cele de pe haină, smaraldul de pe deget era neşlefuit. Toate străluceau discret, impregnate cu Lumină de Furtună.

„Smaralde neşlefuite”, se gândi Adolin, apoi îşi înălţă privirea ca s-o întâlnească pe a lui Sadeas, care îi zâmbi.

— Am dobândit nestematele de curând, sublinie el. Ţin mult la ele.

Le căpătase atacând un platou, împreună cu Ruthar, când n-ar fi trebuit s-o facă. Se grăbise s-ajungă mai repede decât alţi înalţi prinţi, aşa cum se proceda înainte, când fiecare se străduia să atace primul şi să-şi însuşească prada.

— Te urăsc, şopti Adolin.

— Aşa şi trebuie, spuse Sadeas, luându-şi mâna de pe haină.

Arătă către foştii podari, acum gărzi de corp ale lui Adolin, care îl priveau cu ostilitate nemascată.

— Fosta mea proprietate se poartă bine? I-am văzut pe oamenii ăştia patrulând pe-aici, prin piaţă. Faptul mă amuză din motive pe care mă îndoiesc c-o să le pot explica vreodată.

— Patrulează ca să făurească un Alethkar mai bun.

— Asta urmăreşte Dalinar? Mă surprinde s-o aud. Vorbeşte despre justiţie, fireşte, dar nu lasă justiţia să-şi urmeze cursul. Nu aşa cum s-ar cuveni.

— Ştiu unde baţi, Sadeas, se răsti Adolin. Eşti supărat fiindcă, în calitatea ta de Înalt Prinţ al Informării, nu te-am lăsat să-ţi aduci judecători în tabăra noastră de război. Ei bine, trebuie să te înştiinţez că tata a hotărât să…

— Înalt Prinţ al… Informării? N-ai auzit? Am renunţat de curând la titlu.

— Poftim?

— Da, întări Sadeas. Mă tem că n-am fost niciodată omul potrivit pentru asta. Ţine, probabil, de firea mea de shalashian.

Îi urez lui Dalinar noroc în găsirea unui înlocuitor – deşi, din câte am auzit, ceilalţi înalţi prinţi au căzut de acord că niciunul dintre noi nu e… făcut pentru astfel de însărcinări.

„Renunţă la autoritatea cu care l-a învestit regele”, cugetă Adolin. Furtuni! Era de rău. Strânse din dinţi şi se trezi întinzându-şi mâna într-o parte, gata să-şi cheme Sabia. Ba nu. Îşi retrase mâna. Într-un fel sau altul, avea să-l aducă pe Sadeas în arena de duel. Ucigându-l pe loc – oricât de mult ar fi meritat-o –, ar fi săpat chiar la temelia acelor legi ale războiului pe care propriul său tată se străduia din greu să le impună.

Dar, furtuni… Ispita era puternică.

Sadeas zâmbi din nou.

— Crezi că sunt un om rău, Adolin?

— E prea simplu spus, se răsti prinţul. Nu eşti doar rău, eşti un ţipar egoist şi plin de crem care-ncearcă să stranguleze regatul ăsta cu mâna lui bulboasă, de nemernic.

— Grăitor. Sper că înţelegi că eu am făurit regatul ăsta.

— N-ai făcut altceva decât să-i ajuţi pe tatăl şi pe unchiul meu.

— Doi bărbaţi care nu mai sunt printre noi. Ghimpele Negru e tot atât de mort ca bătrânul Gavilar. În schimb, la cârma ţării stau acum doi idioţi, iar fiecare dintre ei e – într-un fel – umbra unui om pe care l-am iubit, zise el, apoi se aplecă spre Adolin şi îl privi drept în ochi. Nu strangulez Alethkarul, fiule. Fac tot ce-mi stă în puteri ca să păstrez câteva bucăţi din el destul de puternice pentru a face faţă distrugerii stârnite de tatăl tău.

— Nu-mi spune mie „fiule”, şuieră Adolin.

— Prea bine, zise Sadeas ridicându-se. Dar îţi mai spun un singur lucru. Îmi pare bine că n-ai murit pe Turn, în ziua aia. Peste câteva luni o să fii un Înalt Prinţ minunat. Am presentimentul că, peste vreo zece ani – după un îndelungat război civil între noi doi – vom avea o alianţă puternică. Până atunci o să-nţelegi de ce-am făcut ce-am făcut.

— Mă-ndoiesc. O să-mi împlânt sabia în măruntaiele tale cu mult înainte de asta, Sadeas.

Înaltul Prinţ îşi înălţă pocalul, apoi plecă să se alăture unui alt grup de ochi-luminoşi. În apropiere, podarul care-i era gardă de corp – cel cu tâmplele argintii – dădu din cap cu respect către Adolin.

Tânărul prinţ rămase gârbovit în scaun, simţindu-se secătuit,

încă mult timp după ce marea furtună încetă şi oamenii începură să plece. Preferă să aştepte până ce ploaia se opri cu totul. Nu-i plăcuse niciodată cum arăta uniforma lui după ce se uda.

În cele din urmă, se ridică, îşi luă cele două gărzi de corp şi părăsi taverna, ieşind sub cerul cenuşiu, în Piaţa de Afară pustie. Aproape că trecuse peste furia stârnită de discuţia cu Sadeas şi îşi tot reamintea că, până în momentul acela, avusese o zi foarte bună.

Fireşte că Shallan plecase deja în trăsura ei. Ar fi putut să ceară şi el o trăsură, dar după atâta timp petrecut înăuntru, se simţea minunat s-o pornească pe jos prin aerul rece, umed şi proaspăt după furtună.

Cu mâinile în buzunarele uniformei, traversă Piaţa de Afară trecând agale printre băltoace. Grădinarii începuseră să planteze coajă-de-piatră ornamentală de o parte şi de alta a aleii, dar încă nu era destul de înaltă, abia dacă avea vreo două palme. O bordură frumoasă de coajă-de-piatră se forma în câţiva ani.

Cei doi podari nesuferiţi mergeau în spatele lui. Adolin n-avea nimic împotriva lor – păreau destul de prietenoşi, mai ales dacă nu era şi comandantul lor prin preajmă. Însă nu-i plăcea când avea nevoie de paznici. Deşi furtuna se îndepărtase către vest, după-amiaza era mohorâtă. Norii ascundeau soarele, care nu mai era sus pe cer, ci cobora lent către orizontul îndepărtat. Nu întâlnea prea mulţi oameni, aşa că singurii lui însoţitori erau podarii – ei, plus o hoardă de cremlingi, ieşiţi să se ospăteze cu plantele care sugeau apa din bălţi.

De ce, în locul ăla, plantele îşi petreceau în cochiliile lor mai mult timp decât cele de acasă? Probabil că Shallan ştia. Zâmbi, străduindu-se să şi-l scoată pe Sadeas din minte. Povestea asta cu Shallan dădea rezultate. Totuşi, întotdeauna începea bine, aşa că îşi ţinu entuziasmul în frâu.

Fata era fantastică. Exotică, pusă pe şotii şi deloc sufocată de legile alethi ale bunei-cuviinţe. Era mai inteligentă decât el, dar nu-l făcea să se simtă prost. Asta înclina balanţa cu mult în favoarea ei.

Adolin ieşi din piaţă, traversă terenul neîngrădit de dincolo de ea şi ajunse, în cele din urmă, în tabăra lui Dalinar. Paznicii îl lăsară să treacă, salutându-l ostăşeşte. Pe urmă zăbovi în piaţa

din tabără, comparând mărfurile cu cele din piaţa de lângă Pinaclu.

„Ce-o să se-aleagă de locul ăsta după încheierea războiului?”, se întrebă. Avea să se termine într-o bună zi. Poate chiar a doua zi, după negocierea cu Cristalpurtătorul parshendi.

Alethii aveau să fie în continuare prezenţi în acele locuri, nu puteau să plece când existau demoni ai spărturilor pe care-i puteau vâna, dar cu siguranţă că populaţia urma să scadă, nu? Oare era martorul unei schimbări permanente a Capitalei?

Câteva ore mai târziu – după ce-şi petrecuse ceva vreme în prăvăliile cu bijuterii, căutând una pentru Shallan –, Adolin şi gărzile lui de corp ajunseră la locuinţa tatălui său. Începuseră să-l doară picioarele, iar în tabără se lăsase întunericul. Căscă şi intră în adâncurile cavernoase ale buncărului preferat de tatăl său ca sălaş. Oare nu era timpul să-şi construiască o vilă pe măsura rangului? Era bine şi frumos să fii un exemplu pentru alţii, dar existau anumite standarde pe care o familie ca a lor trebuia să le respecte. Mai ales dacă importanţa Câmpiilor Sfărâmate n-avea să scadă. Era…

Şovăi, oprindu-se în dreptul unei bifurcării şi uitându-se în dreapta. Avusese de gând să meargă în bucătării pentru o gustare, dar mai mulţi bărbaţi în mişcare aruncau umbre în direcţia opusă. Şoapte înăbuşite.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Adolin îndreptându-se către grup, urmat de gărzile sale de corp. Ce-aţi găsit, soldaţi?

Oamenii se grăbiră să se întoarcă spre el şi să-l salute. Erau tot podari aflaţi sub comanda lui Kaladin. Iar în spatele lor se găseau uşile spre apartamentele lui Dalinar, Adolin şi Renarin. Şi acele uşi erau larg deschise, iar pe podea fuseseră aşezate sfere.

Ce se petrecea? De obicei, acolo stăteau de strajă doi sau cel mult patru oameni. Nu opt. Şi… de ce un parsh purta uniforma gărzii şi avea suliţă, la fel ca toţi ceilalţi?

— Domnule! spuse un bărbat deşirat, cu braţe lungi. Tocmai ne duceam să vedem dacă e totul în ordine în apartamentele Înaltului Prinţ, când…

Adolin nu mai auzi restul. Se împinse printre podari şi văzu în sfârşit ce luminau sferele de pe podeaua salonului.

Glife scrijelite. Adolin îngenunche şi încercă să le citească. Din păcate, nu fuseseră desenate astfel încât să alcătuiască o

imagine ajutătoare. Se gândi că probabil erau cifre…

— Treizeci şi două de zile, spuse unul dintre podari, un azish scund. Caută în centru.

Blestem!

— I-aţi mai spus cuiva de inscripţia asta? întrebă Adolin.

— Abia am găsit-o, răspunse azishul.

— Puneţi oameni de strajă la capetele coridorului, porunci tânărul prinţ. Şi trimiteţi după mătuşa mea.

Adolin îşi chemă Sabia, o lăsă să dispară, apoi o chemă iarăşi. Un tic nervos. Ceaţa albă apăru – ca nişte lujeri mărunţi, crescând din aer – înainte de a căpăta forma armei, pe care o simţi deodată grea în mână.

Stătea în salon, în picioare, holbându-se la semnele prevestitoare care arătau de parcă l-ar fi sfidat. Podarii rămăseseră dincolo de uşile închise, pentru ca el, Dalinar şi Navani să poată vorbi fără martori. Adolin voia să radă cu Sabia glifele alea blestemate de pe podea. Dalinar dovedise că avea mintea întreagă. Mătuşa Navani tradusese aproape un întreg document scris în cântul-din-zori cu ajutorul cuvintelor din viziunile lui!

Viziunile erau trimise de Atotputernic. Totul căpăta sens.

Şi acum asta.

— Au fost făcute cu un cuţit, spuse Navani îngenunchind lângă glife.

Salonul era o încăpere imensă, folosită pentru primirea oaspeţilor sau pentru întruniri. Uşile din cealaltă parte duceau către camera de lucru şi către dormitoare.

— Cu cuţitul ăsta, spuse Dalinar, arătându-le un pumnal lucrat în stilul celor purtate de toţi ochi-luminoşii. Cu cuţitul meu.

Tăişul armei era tocit şi încă mai purta fărâme din piatra în care săpase. Semnele scrijelite se potriveau cu mărimea lamei. Găsiseră pumnalul chiar în faţa uşii camerei de lucru a lui Dalinar, unde stătuse el în timpul furtunii. Singur. Trăsura lui Navani întârziase pe drum, aşa că fusese nevoită să se întoarcă în palat, altminteri risca să fie prinsă de furtună.

— E posibil ca cineva să-l fi furat şi să facă asta, se răsti

Adolin. S-ar fi putut furişa în camera ta de lucru, l-ar fi putut înşfăca în timp ce erai sub puterea viziunilor, ca să vină apoi aici…

Ceilalţi doi se uitară la el.

— Cel mai simplu răspuns e adesea cel corect, spuse Navani.

Adolin oftă, îşi lăsă Sabia să dispară şi se gârbovi pe un scaun, alături de glifele supărătoare. Tatăl lui stătea în picioare, drept. De fapt, Dalinar Kholin părea să arate mai semeţ ca oricând, cu mâinile încleştate la spate, uitându-se nu la glife, ci la perete, la peretele dinspre est.

Dalinar era o piatră, un bolovan prea mare ca să fie clintit din loc, chiar şi de o furtună. Părea atât de sigur de sine. Te puteai baza pe el.

— Nu-ţi aminteşti nimic? îl întrebă Navani ridicându-se.

— Nu, răspunse Dalinar şi se întoarse spre Adolin. Cred că acum e limpede că eu am fost, de fiecare dată, în spatele acestor apariţii. De ce te deranjează asta, fiule?

— Nu suport gândul că ai scrijelit podeaua, răspunse Adolin cutremurându-se. Pierdut într-una dintre acele viziuni, fără niciun fel de autocontrol.

— Atotputernicul mi-a hărăzit o cale stranie, zise Dalinar. De ce trebuie să primesc informaţii în felul ăsta? Scrijelite pe pereţi sau pe podea? De ce nu-mi sunt spuse clar, în viziuni?

— Îţi dai seama că e o prevestire, spuse Adolin cu voce joasă. Prevederea viitorului. Una dintre puterile Pustiitorilor.

— Da, zise Dalinar şi-şi miji ochii. Caută în centru. Ce părere ai, Navani? E centrul Câmpiilor Sfărâmate? Ce adevăr se ascunde acolo?

— Parshendii, evident.

Vorbeau despre centrul Câmpiilor Sfărâmate de parcă locul le-ar fi fost cunoscut. Dar acolo nu ajunsese niciun om, ci numai parshendii. Pentru un alethi, cuvântul „centru” nu însemna decât vasta întindere de platouri neexplorate de dincolo de graniţele la care ajunseseră iscoadele.

— Da, încuviinţă tatăl lui Adolin. Dar unde anume? Oare se mută din loc în loc? Poate în centru nu e nicio cetate a parshendilor.

— N-ar putea să se mute de colo-colo decât dacă ar avea Animmozi, lucru de care eu una mă îndoiesc, zise Navani. S-au fortificat undeva. Nu sunt un popor nomad şi n-au niciun motiv

să se mute.

— Dacă putem încheia pacea, o să fie mult mai uşor s-ajungem în centru, spuse Dalinar gânditor şi se uită la Adolin. Pune podarii să umple zgârieturile cu crem şi să aştearnă un covor pe bucata aia de podea.

— O să am grijă să se facă.

— Bine, zise Dalinar, parcă de foarte departe. Şi pe urmă dormi, fiule. Mâine e o zi mare.

Adolin dădu din cap.

— Tată, ştiai că printre podari e un parsh?

— Da, răspunse Dalinar. S-a numărat printre ei de la bun început, dar nu l-au înarmat decât după ce le-am îngăduit-o eu.

— De ce-ai făcut aşa ceva?

— Din curiozitate.

Apoi Dalinar se răsuci şi arătă cu capul spre glifele de pe podea.

— Spune-mi, Navani, dacă presupunem că numerele astea spun cât a mai rămas până într-o anumită zi, e una în care va veni o mare furtună?

— Peste treizeci şi două de zile? întrebă Navani. O să fim la jumătatea Lăcrimării. Nu chiar la sfârşitul anului, ci două zile înainte de asta. Semnificaţia îmi scapă.

— O, dar oricum răspunsul îmi convine, şi chiar foarte mult. Prea bine. Să lăsăm gărzile să plece şi să le cerem să jure că vor păstra secretul. N-aş vrea să se stârnească panică.

51
MOŞTENITORII

Pe scurt, dacă presupuneţi că, în realitate, Kazilah e nevinovat, trebuie să luaţi în considerare toate faptele şi să le negaţi în totalitatea lor; spunând că Radianţii nu erau integri pentru că l-au executat pe unul de-ai lor, care fraternizase, fără îndoială, cu elemente nesănătoase, daţi dovadă de un raţionament indolent: influenţa vătămătoare a duşmanului impune vigilenţă în orice împrejurare, atât în vreme de război, cât şi în vreme de pace.

— Din *Cuvinte despre Lumină,* capitolul XXXII, pagina 17

A doua zi, Adolin îşi puse cizmele când părul îi era încă ud după baia de dimineaţă. Măsura în care puteau schimba lucrurile, puţină apă caldă şi ceva timp dedicat propriilor gânduri era uimitoare. Luase două hotărâri.

N-avea rost să se îngrijoreze din pricina purtării tulburătoare a tatălui său din timpul viziunilor. Ceea ce i se întâmpla – viziunile, porunca de refondare a ordinelor Cavalerilor Radianţi, pregătirea pentru un dezastru care putea să se abată sau nu asupra lor – trebuia privit ca un întreg. Adolin se convinsese deja că tatăl lui nu era nebun. Din momentul ăla, temerile nu mai aveau nicio noimă.

A doua hotărâre i-ar fi putut aduce necazuri. Ieşi din apartamentul lui şi intră în salon, unde Dalinar făcea deja planuri, împreună cu Navani, cu generalul Khal, cu Teshav şi cu căpitanul Kaladin. Purtând uniforma Podului Patru, Renarin păzea uşa, umplându-şi fratele de o ciudă neputincioasă.

Refuzase să renunţe la decizia lui, în ciuda insistenţelor lui Adolin.

— O s-avem din nou nevoie de podari, spuse Dalinar. Dacă n-o să meargă ceva bine, va fi necesară o retragere rapidă.

— O să pregătesc Podurile Cinci şi Doisprezece, domnule, răspunse Kaladin. Sunt două echipe care par să ducă dorul podurilor şi vorbesc cu drag despre podalergări.

— Nu erau adevărate băi de sânge? întrebă Navani.

— Ba da, dar soldaţii sunt un soi de oameni ciudaţi, Luminăţie, răspunse Kaladin. Un dezastru îi uneşte. Oamenii ăştia nu şi-ar dori nicidecum să se întoarcă la vechea ocupaţie, dar încă se consideră podari.

Alături de el, generalul Khal dădu din cap a înţelegere, deşi Navani părea încă uluită.

— Eu o să mă aflu aici, spuse Dalinar arătând pe harta Câmpiilor Sfărâmate. O să aştept cât vom trimite cercetaşi pe platoul de întâlnire. Aparent are formaţiuni stâncoase stranii.

— Planul e bun, zise Luminoasa Teshav.

— Este, încuviinţă Adolin alăturându-se grupului. Un singur lucru trebuie schimbat. Tu n-o să te afli acolo, tată.

— Adolin, spuse Dalinar cu durere în glas, ştiu că ţi se pare prea primejdios, dar…

— Este prea primejdios, sublinie Adolin. Asasinul e încă la pândă – ne-a atacat chiar în ziua în care solul parshendi a venit în tabăra noastră. Şi acum avem o întâlnire cu duşmanul pe Câmpiile Sfărâmate? Tată, nu te poţi duce.

— Trebuie, zise Dalinar. Adolin, asta ar putea însemna sfârşitul războiului. Ne-ar putea oferi răspunsuri, am putea să aflăm de ce ne-au atacat de la bun început. Nu putem da cu piciorul unei asemenea ocazii.

— Nu-i dăm, ripostă Adolin. Modificăm puţin planul.

Dalinar îşi miji ochii.

— Cum?

— Păi, în primul rând, mă duc eu în locul tău.

— Imposibil. Nu risc viaţa fiului meu…

— Tată! se răsti Adolin. Nu punem asta în discuţie!

În încăpere se lăsă tăcerea. Dalinar îşi luă mâna de pe hartă. Cu bărbia împinsă înainte, Adolin îi întâlni ochii. Furtuni, era greu să-l înfrunţi pe Dalinar Kholin! Oare îşi dădea seama cât de covârşitoare era prezenţa lui, cum mobiliza oamenii prin simpla

forţă a aşteptărilor pe care le avea în privinţa lor?

Nu-l contrazicea nimeni. Dalinar făcea tot ce voia. Din fericire, urmărea un scop nobil. Dar, în multe feluri, rămăsese omul care, cu douăzeci de ani în urmă, cucerise un regat. Era Ghimpele Negru şi căpăta ceea ce îşi dorea.

Dar nu şi atunci.

— Eşti prea important, continuă Adolin, arătându-l cu degetul. Neagă asta. Neagă însemnătatea vitală a viziunilor tale. Zi-mi că nu eşti de acord că, dacă mori, Alethkarul se dezmembrează. Neagă că, în încăperea asta, nu există nimeni mai important decât tine.

Dalinar trase adânc aer în piept, apoi îl lăsă să-i scape încet printre buze.

— N-ar trebui să fie aşa. Avem nevoie de un regat destul de puternic pentru a supravieţui pierderii unui om, oricare ar fi acela.

— Ei bine, încă n-am ajuns acolo, spuse Adolin. Nu putem ajunge fără tine. Iar pentru asta trebuie să ne îngădui să veghem asupra ta. Să-mi fie cu iertare, tată, dar, din când în când, trebuie să mai laşi şi pe altcineva să-şi facă treaba. Nu poţi să repari totul cu mâinile tale.

— Are dreptate, domnule, zise Kaladin. Chiar n-ar trebui să-ţi rişti viaţa acolo, pe Câmpii. Nu şi dacă există o altă posibilitate.

— Nu văd niciuna, răspunse Dalinar cu răceală.

— O, şi totuşi există! spuse Adolin. Însă va trebui să împrumut Cristalarmura lui Renarin.

După părerea lui Adolin, cea mai stranie parte a experienţei pe care o trăia nu era faptul că purta fosta armură a tatălui său. În ciuda deosebirilor de stil, care ţineau de înfăţişare, toate Cristalarmurile erau similare. Se adaptau şi, la scurt timp după ce-o îmbrăcase, Adolin se simţea de parcă ar fi purtat-o pe a lui.

Nu era straniu nici să călărească în fruntea armatei principatului, cu steagul lui Dalinar fluturându-i deasupra capului. Trecuseră deja şase săptămâni de când o conducea singur în luptă.

Nu, cel mai straniu era să călărească pe calul tatălui său.

Galant era un animal mare, negru, mai masiv şi mai îndesat decât Sânge Pur. Galant semăna a cal de luptă chiar şi când îl comparai cu alţi ryshadiumi. Din câte ştia Adolin, niciodată nu-l călărise nimeni altcineva în afară de Dalinar. Fusese nevoie de o lungă explicaţie din partea Înaltului Prinţ înainte să-i îngăduie Galant lui Adolin să-l ţină de frâu şi cu atât mai mult înainte să-l lase să urce în şa.

În cele din urmă îl convinseseră, dar Adolin n-ar fi cutezat să-l călărească în luptă; era cât se poate de sigur că animalul l-ar fi azvârlit şi ar fi fugit să-l caute şi să-l apere pe Dalinar. Era ciudat să încalece pe un cal care nu era Sânge Pur. Se tot aştepta să-l vadă pe Galant mişcându-se altfel decât o făcea, să-şi întoarcă brusc capul în momente nepotrivite. Când îl bătu pe grumaz, coama calului se revărsă într-un mod pe care nu şi-l putea explica. El şi ryshadiumul lui erau mai mult decât un simplu călăreţ şi un simplu cal şi descoperi că era ciudat de melancolic fiindcă ieşise la călărie fără Sânge Pur.

Prostii. Trebuia să se concentreze. Procesiunea se apropie de platoul ales pentru întâlnire, pe care se înălţa, aproape în centru, o movilă stâncoasă de o formă stranie. Platoul se afla în apropierea acelei părţi din Câmpii pe care o stăpâneau alethii, dar mult mai departe decât ajunsese Adolin vreodată, către sud. Primele patrule care cercetaseră locul spuseseră că era o regiune unde demonii spărturilor puteau fi întâlniţi mai des, însă niciodată nu văzuseră acolo vreo pupă. Era un soi de teren de vânătoare, dar nu şi pentru preschimbarea în pupă?

Parshendii încă nu sosiseră. După ce iscoadele raportară că pe platou nu pândea niciun pericol, Adolin îl îmboldi pe Galant şi traversară podul mobil. Îi era cald în armură; se părea că anotimpurile se hotărâseră în sfârşit să-şi urmeze drumul către primăvară şi poate chiar şi către vară.

Se apropie de movila stâncoasă din centru. Chiar era stranie. O ocoli, remarcându-i forma, cu creste pe alocuri, aproape la fel ca…

„E un demon al spărturilor”, înţelese Adolin. Îi privi faţa, o bucată găunoasă de stâncă, care-ţi dădea bine cunoscuta senzaţie că te uiţi la capul unei astfel de creaturi. O statuie? Nu, arăta prea firesc. Cu veacuri în urmă, acolo murise un demon al spărturilor şi, în loc să fie luat de furtună, se acoperise încetul cu încetul cu o crustă de crem.

Rezultatul era sinistru. Cremul imitase silueta animalului, lipindu-se de carapace şi îngropând-o. Piatra masivă părea o creatură născută din stâncă, aidoma Pustiitorilor din poveştile de demult.

Adolin se înfioră şi-şi îndepărtă calul de stârvul de piatră, conducându-l către cealaltă parte a platoului. În scurt timp, auzi alarma dată de iscoade. Soseau parshendii. Îşi concentră toată forţa, pregătindu-se să-şi cheme Cristalsabia oricând era nevoie. În spatele lui se alinie un grup de podari, zece la număr, printre care şi parshul. Căpitanul Kaladin rămăsese în tabără, cu Dalinar, pentru orice eventualitate.

În cel mai mare pericol se afla Adolin. O parte din el îşi dorea să apară asasinul. Ca să-şi poată pune din nou puterile la încercare. Dintre toate duelurile pe care spera să le poarte în viitor, acela – împotriva omului care îi omorâse unchiul – era cel mai important, chiar mai important decât înfrângerea lui Sadeas.

Asasinul nu se arătă, iar un grup de două sute de parshendi săriră cu graţie de pe platoul alăturat pe cel de întâlnire. Soldaţii lui Adolin se agitară, cu armurile zăngănind, cu suliţele coborând de pe umeri. Trecuseră ani de când oamenii şi parshendii nu se mai întâlniseră fără să verse sânge.

— Bun, spuse Adolin în coif. Aduceţi-mi condeiera.

Luminoasa Inadara trecu printre oşteni purtată într-un palanchin. Dalinar voise ca Navani să rămână cu el – chipurile fiindcă avea nevoie de sfaturile ei, dar pesemne şi ca s-o poată apăra.

— Să mergem, spuse Adolin, dându-i pinteni lui Galant.

Traversară platoul, doar el şi Luminoasa Inadara, care coborî din palanchin ca să meargă pe jos. Era o matroană zbârcită, cu părul alb tuns scurt, ca să dea impresia că e o femeie simplă. Adolin văzuse beţe cu mai multă carne decât avea ea, dar mintea îi rămăsese ageră şi era una dintre condeierele cele mai demne de încredere pe care le aveau.

Cristalpurtătorul parshendi ieşi din rânduri şi înaintă, neînsoţit, cu paşi mari, pe solul pietros. Liniştit, cu nepăsare. Era sigur de sine.

Adolin descălecă şi-şi continuă drumul pe jos, cu Inadara alături. Se opriră la câţiva paşi de parshendi, ei trei singuri pe întinderea de stâncă, cu pietrificatul demon al spărturilor

privindu-i din stânga.

— Sunt Eshonai, spuse parshendiul. Ţi-aduci aminte de mine?

— Nu, răspunse Adolin.

Îşi îngroşă vocea, încercând s-o facă să sune ca a lui Dalinar, sperând că – dacă nu-şi scotea coiful – era de-ajuns ca s-o păcălească pe femeia aia, căreia glasul lui Dalinar nu-i putea fi prea cunoscut.

— Nu e de mirare, răspunse Eshonai. Când ne-am întâlnit prima oară, eram tânără şi lipsită de importanţă. Nu meritam să fiu ţinută minte.

Din ce auzise despre parshendi, Adolin se aşteptase, la început, ca replicile lor să sune aidoma unor triluri. Dar nu era aşa. Cuvintele lui Eshonai aveau un ritm al lor, dat de cele pe care le rostea mai apăsat şi de pauzele pe care le făcea. Schimba intonaţia, însă rezultatul semăna mai mult a incantaţie decât a cântec.

Inadara scoase o planşetă de scris şi-o distrestie şi începu să noteze ce spunea femeia în Armură.

— Ce-i asta? întrebă Eshonai.

— Am venit singur, cum ai cerut, răspunse Adolin, încercând să-şi ia aerul de comandant al tatălui său. Dar voi pune pe hârtie ce-mi spui şi voi trimite vorbele tale către generalii mei.

Eshonai nu-şi săltă viziera, aşa că avea o scuză întemeiată ca să n-o ridice nici el pe-a lui. Se fixau unul pe celălalt prin fantele coifurilor. Întâlnirea nu mergea atât de bine cum sperase tatăl lui, dar el unul tocmai de asta se temuse.

— Ne aflăm aici, spuse, alegând cuvintele cu care îl sfătuise tatăl său să înceapă, ca să negociem condiţiile predării parshendilor.

Eshonai râse.

— Nu e nicidecum vorba de aşa ceva.

— Atunci despre ce? întrebă Adolin. Păreai nerăbdătoare să mă-ntâlneşti. De ce?

— De când am vorbit cu fiul tău, Ghimpe Negru, lucrurile s-au schimbat. Lucruri importante.

— Ce lucruri?

— Unele pe care nici măcar nu ţi le poţi imagina, răspunse Eshonai.

Adolin aşteptă, ca şi cum ar fi chibzuit, de fapt lăsându-i condeierei timp să corespondeze cu tabăra de luptă. Inadara se

aplecă spre el şi îi şopti ce scriseseră Navani şi Dalinar că trebuia să spună.
— Ne-am săturat de războiul ăsta, parshendi, zise Adolin. Vă împuţinaţi tot mai mult. O ştim. Să încheiem un armistiţiu, unul profitabil pentru ambele părţi.
— Nu suntem atât de slabi cum credeţi, răspunse Eshonai. Adolin se surprinse încruntându-se. La întâlnirea lor de mai înainte, femeia îi vorbise cu pasiune, cu glas rugător. Acum era rece, îl respingea. Era firesc? Eshonai era parshendi. Poate că sentimentele omeneşti îi erau străine.
Inadara îi mai şopti ceva.
— Ce vrei? repetă Adolin cuvintele trimise de tatăl său. Cum putem să facem pace?
— O să fie pace, Ghimpe Negru, după moartea unuia dintre noi. Am venit aici fiindcă am vrut să te văd cu ochii mei şi să te previn. Tocmai am schimbat regulile războiului. Lupta pentru nestemate nu mai contează.
Nu mai contează? Adolin începu să transpire. „Vorbeşte de parcă am fi jucat tot timpul un joc născocit de ei. Nu e nicidecum disperată.” Oare alethii înţeleseseră totul atât de profund greşit?
Ea se întoarse să plece.
Nu. Toate astea, doar pentru o întâlnire cu o trâmbă de fum? Furtuni!
— Aşteaptă! strigă înaintând. De ce? De ce te porţi aşa? Ce s-a-ntâmplat?
Eshonai se uită din nou la el.
— Chiar vrei să punem capăt acestui război?
— Da. Te rog. Vreau pace. Oricare i-ar fi preţul.
— Atunci va trebui să ne distrugeţi.
— De ce? repetă Adolin. De ce l-aţi ucis pe Gavilar, cu ani în urmă? De ce aţi încălcat tratatul nostru?
— Regele Gavilar, spuse Eshonai, ca şi cum ar fi reflectat asupra numelui. N-ar fi trebuit să-şi dezvăluie planurile în privinţa noastră în noaptea aia. Sărmanul prost. N-a ştiut. S-a lăudat, crezând c-o să primim întoarcerea zeilor noştri cu braţele deschise.
Clătină din cap, apoi îi întoarse iarăşi spatele şi plecă în goană, cu armura zăngănindu-i.
Adolin se trase înapoi, simţindu-se inutil. Dacă tatăl lui s-ar fi

aflat acolo, ar fi putut face mai mult? Inadara încă scria, trimiţându-i lui Dalinar tot ce auzise.

În cele din urmă, veni şi răspunsul lui:

— Întoarce-te în tabără. Nu poţi face nimic şi nici eu n-aş fi putut. E clar că hotărârea ei era deja luată.

Pe drumul de întoarcere, Adolin îşi petrecu timpul meditând. Câteva ore mai târziu, când ajunse în sfârşit în tabăra de război, îşi găsi tatăl discutând cu Navani, Khal, Teshav şi cu lorzii celor patru batalioane ale armatei sale.

Împreună, întorceau pe toate părţile cuvintele trimise de Inadara. Câţiva servitori parshi le aduceau, în tăcere, vin şi fructe. Purtând Armura câştigată de Adolin în urma duelului cu Eranniv, Teleb veghea dintr-o margine a încăperii, cu Cristalciocanul atârnat pe spate şi cu viziera ridicată. Cândva, poporul lui condusese Alethkarul. Oare ce credea despre toate cele petrecute? De obicei îşi păstra părerile pentru sine.

Adolin intră cu paşi apăsaţi, scoţându-şi coiful tatălui său – în fine, acum era al lui Renarin.

— Ar fi trebuit să te las să te duci, spuse. N-a fost o capcană. Poate că tu ai fi izbutit s-o faci să gândească logic.

— Ăştia sunt oamenii care mi-au ucis fratele chiar în noaptea în care au semnat un tratat cu el, răspunse Dalinar, cu ochii la hărţile de pe masă. S-ar părea că, de-atunci şi până acum, nu s-au schimbat deloc. Te-ai descurcat foarte bine, fiule; ştim tot ce aveam nevoie să ştim.

— Da? întrebă Adolin apropiindu-se de masă cu coiful sub braţ.

— Da, întări Dalinar ridicându-şi privirea. Ştim că nu vor fi de acord să facem pace, indiferent ce s-ar întâmpla. Conştiinţa mea e împăcată.

Adolin se uită la hărţile întinse.

— Ce e asta? întrebă văzând simbolurile care indicau mişcări de trupe.

Se înşiruiau de-a lungul Câmpiilor Sfărâmate.

— Un plan de atac, spuse Dalinar cu voce scăzută. Parshendii nu vor să purtăm tratative şi pun la cale ceva de proporţii. Ceva care să schimbe soarta războiului. A venit timpul să-i înfruntăm direct şi să încheiem acest război, într-un fel sau altul.

— Părinte al Furtunii! exclamă Adolin. Şi dacă vom fi încercuiţi acolo, pe platouri?

— O să luăm pe toată lumea, răspunse Dalinar, toată armata noastră şi pe toţi înalţii prinţi care vor vrea să mi se alăture. Şi Animmozi pentru mâncare. Parshendii nu vor izbuti să împresoare o forţă atât de numeroasă şi, chiar dacă o vor face, tot nu contează. Vom fi în stare să le ţinem piept.

— Putem pleca imediat după ultima furtună, înainte de Lăcrimare, spuse Navani scriind nişte cifre pe marginea hărţii. E Anul Uşor, aşa că vom avea ploi neîntrerupte, dar nicio mare furtună, vreme de mai multe săptămâni. N-o să ne aflăm în calea niciuneia cât vom fi pe Câmpii.

Dar, totodată, aveau să fie pe Câmpii, singuri, cu numai câteva zile înainte de data scrijelită pe pereţi şi pe podea… Adolin simţi fiori pe şira spinării.

— Trebuie să le-o luăm înainte, spuse Dalinar încet, plimbându-şi privirea pe hărţi. Să întrerupem orice or fi plănuind. Înainte de-a se sfârşi numărătoarea inversă, zise el şi-şi ridică ochii spre Adolin. Trebuie să te duelezi mai mult. Cu oameni sus-puşi, cu cei mai sus-puşi pe care-i poţi convinge să-ţi accepte provocarea. Câştigă Cristale pentru mine, fiule.

— Mă duelez mâine cu Elit, răspunse Adolin. Pornind de la asta, am un plan pentru următoarea mea ţintă.

— Bun. Ca să înfrângem pe platouri, avem nevoie de Cristalpurtători şi de loialitatea tuturor înalţilor prinţi care mă vor însoţi. Concentrează-te asupra duelurilor cu oameni din facţiunea loială lui Sadeas şi înfrânge-i stârnind cât mai multă vâlvă cu putinţă. Eu o să mă duc la înalţii prinţi neutri, o să le amintesc că au jurat să respecte Pactul Răzbunării. Dacă putem să luăm Cristale de la toţi cei care-l urmează pe Sadeas şi le folosim ca să punem capăt războiului, n-o să mai lipsească mult ca să dovedim că e adevărat ceea ce repet întrema: că unirea e calea către măreţia poporului alethi.

Adolin dădu din cap.

— Aşa voi face.

52
ÎN VĂZDUH

Aşadar, prin firea lor ezoterici, un ordin format, în întregime, din oameni care niciodată nu vorbesc şi nu scriu despre ceea ce fac, Adevărvăzătorii îi nemulţumeau şi îi înciudau pe cei care priveau din afară cu înclinaţia lor ieşită din comun către secrete; din firea lor lipsea, în schimb, înclinaţia către explicaţii; iar în cazul neînţelegerilor cu Corberon, tăcerea lor n-a fost o dovadă a excesivei abundenţe de dispreţ, ci a excesivei abundenţe de tact.

— Din *Cuvinte despre Lumină,* capitolul XI, pagina 6

Era noapte şi Kaladin cutreiera agale Câmpiile Sfărâmate, trecând pe lângă smocuri de coajă-de-piatră şi de lujeri, în jurul cărora viaţăsprenii se roteau ca nişte molii. La o zi după o mare furtună, apa încă mai băltea în adâncituri, îngroşată de crem pentru hrana plantelor. Din stânga veneau spre Kaladin zgomotele taberelor de război, ale forfotei de activităţi omeneşti. În dreapta domnea tăcerea. Acolo nu era decât nesfârşita întindere a platourilor.

Pe vremea când era podar, oştenii lui Sadeas nu-l împiedicau să plece pe drumul ăla. Ce putea un om să găsească acolo, pe Câmpii? În schimb, Sadeas pusese gărzi la marginile taberei şi lângă poduri, astfel încât sclavii să nu poată fugi.

Ce putea un om să găsească acolo? Nimic altceva decât mântuirea însăşi, uşor de aflat în adâncurile spărturilor.

Îşi schimbă direcţia şi o porni de-a lungul uneia dintre

spărturi, trecând pe lângă oştenii care păzeau podurile, cu torţele pâlpâindu-le în vânt. Toţi îl salutau.

„Acolo”, se gândi, alegând drumul care mergea spre un platou anume. Taberele de război din stânga lui aruncau în aer pete de lumină, destulă ca să vadă unde se afla. Ajunse în acel loc de pe marginea platoului unde îl întâlnise pe Mucalitul Regelui, cu săptămâni în urmă, tot într-o noapte. Într-o noapte a hotărârii şi a schimbării.

Kaladin se opri pe marginea spărturii, cu ochii spre est.

Schimbare şi hotărâre. Se uită peste umăr. Trecuse de postul de pază şi nimeni nu se afla destul de aproape ca să-l poată vedea. Cu centura împovărată de pungi cu sfere, păşi în spărtură.

Lui Shallan nu-i plăcea tabăra lui Sadeas.

Aerul nu era la fel ca în tabăra lui Sebarial. Duhnea, şi duhoarea era a disperării.

Dar disperarea chiar avea miros? Se gândi că l-ar fi putut descrie. Miros de transpiraţie, de băutură ieftină şi de crem necurăţat de pe drum. Toate astea se învolburau deasupra străzilor prost luminate. În tabăra lui Sebarial, oamenii mergeau în grupuri. Acolo înaintau în salturi lungi, în haite.

Tabăra lui Sebarial mirosea a mirodenii şi a muncă – a piele nouă şi, uneori, a vite. Tabăra lui Dalinar mirosea a luciu şi a ulei. În tabăra lui Dalinar, aproape la fiecare colţ de stradă găseai pe cineva care făcea ceva util. În zilele acelea, în tabăra lui erau puţini soldaţi, dar toţi îşi purtau uniforma, de parcă ar fi fost un scut împotriva haosului vremurilor.

În tabăra lui Sadeas, bărbaţii care purtau uniforme aveau haina descheiată şi pantalonii mototoliţi. Trecea pe lângă tavernă după tavernă şi din toate răzbătea larma petrecerilor. Femeile care-şi pierdeau vremea în faţa unora dintre aceste locuri dădeau de înţeles că nu sunt simple taverne. Lupanarele erau ceva obişnuit în toate taberele, fireşte, dar acolo păreau să sară mai tare în ochi.

Trecea pe lângă mai puţini parshi decât vedea de obicei în tabăra lui Sebarial. Sadeas prefera sclavii tradiţionali: bărbaţi şi

femei cu frunţile însemnate cu fierul roşu, care alergau în toate părţile, cu spatele gârbovit şi umerii căzuţi.

La drept vorbind, aşa ceva se aşteptase să vadă în toate taberele. Citise descrieri ale bărbaţilor pe timp de război – citise despre cei care îşi câştigau traiul însoţind oştile şi despre disciplină. Citise despre răbufnirile de furie, despre purtările bărbaţilor care fuseseră învăţaţi să ucidă. Poate că, în loc să se mire de grozăviile din tabăra lui Sadeas, ar fi trebuit să se mire fiindcă nu le regăsea în toate celelalte.

Shallan străbătea locul în grabă. Purta chipul unui ochi-întunecaţi tânăr, cu tot părul ascuns în pălărie. Şi avea o pereche de mănuşi cât toate zilele. Chiar şi deghizată în băiat, n-avea de gând să se foiască în văzul tuturor cu mâna interzisă dezgolită.

În seara aceea, înainte de plecare, făcuse mai multe desene care să-i servească drept feţe noi, dacă ar fi fost nevoie, încercările îi dovediseră că putea desena dimineaţa ceva care să-i folosească drept imagine după-amiaza. Însă, dacă aştepta mai mult de o zi, imaginea era ceţoasă, sau părea să se topească. Lui Shallan i se părea firesc. Desenul îi rămânea în minte, dar amintirea pălea cu timpul.

Chipul pe care-l purta fusese inspirat de tinereţea mesagerilor care se foiau prin tabăra lui Sadeas. Deşi bătăile inimii păreau să-i spargă pieptul de fiecare dată când trecea pe lângă un grup de soldaţi, nimeni nu-i arunca o a doua privire.

Amaram era înalt lord – un nobil de al treilea dahn, un rang aflat cu o treaptă întreagă mai sus decât tatăl lui Shallan şi cu două mai sus decât ea. Asta îi dădea dreptul la un mic domeniu în tabăra seniorului său. Pe vila lui flutura propriul steag, iar în clădirile din jur locuiau oştenii lui. De-a lungul marginilor teritoriului său se înşiruiau stâlpi încastraţi în piatră şi marcaţi cu benzi în culorile sale – roşu şi verde-pădure. Shallan trecu dincolo de ei fără să se oprească.

— Hei, tu!

Înlemni, simţindu-se foarte mică în întuneric. Nu destul de mică. Se întoarse încet când doi oşteni din gardă, atunci în patrulare, ajunseră în dreptul ei. Aveau uniforme mai îngrijite decât oricare altele pe care le văzuse în tabără. Până şi nasturii erau lustruiţi, deşi nu purtau pantaloni, ci takama, veşmântul asemănător cu o fustă. Amaram respecta tradiţiile şi asta se

vedea în uniformele oamenilor săi.

Străjerii o dominau cu înălţimea lor, ca, de altfel, cei mai mulţi alethi.

— Mesager? întrebă unul. La ora asta a nopţii?

Era un bărbat masiv, cu o barbă care începea să încărunţească şi cu nasul cărnos, lat.

— Încă nici n-a răsărit a doua lună, domnule, spuse Shallan, cu voce care spera să pară a unui băieţandru.

Bărbatul o privi încruntându-se. Ce spusese? „Domnule”, îşi dădu ea seama. „Nu e ofiţer.”

— De-acum înainte, când mai vii aici, înfăţişează-te la postul de gardă, spuse soldatul, arătându-i o mică zonă luminată, aflată la o oarecare distanţă. Vrem să menţinem perimetrul sigur.

— Da, sergent.

— Ei, Elav, nu-l mai necăji pe flăcău, spuse celălalt soldat. Nu te poţi aştepta să cunoască nişte reguli pe care jumătate dintre oamenii noştri încă nu le-au aflat.

— Vezi-ţi de drum, spuse Hav, făcându-i semn lui Shallan să treacă.

Ea se grăbi să-i dea ascultare. Perimetru sigur? Nu-i invidia pe oamenii care primiseră o astfel de însărcinare. Amaram n-avea un zid care să ţină oamenii în afara proprietăţii sale, nu existau decât stâlpii dungaţi.

Prin comparaţie cu altele, vila lui Amaram era mică – două caturi, cu numai câteva camere pe fiecare dintre ele. Poate că la început fusese tavernă şi îi servea-doar drept adăpost vremelnic, de nou sosit pe Câmpiile Sfărâmate. Grămezile de cărămizi de crem şi de piatră din apropiere sugerau că se plănuise construcţia unei vile mai mari. Lângă mormanele de materiale se înălţau alte clădiri, în care era găzduită garda lui personală, alcătuită din numai vreo cincizeci de oameni. Grosul soldaţilor aduşi cu sine, recrutaţi de pe pământurile lui Sadeas, căruia îi juraseră credinţă, fuseseră încartiruiţi în altă parte.

Odată ajunsă în apropierea locuinţei lui Amaram, Shallan se strecură în spatele unui pavilion din afara ei şi se ascunse acolo, ghemuindu-se. Îşi petrecuse alte trei seri iscodind prin împrejurimi, de fiecare dată sub o altă înfăţişare. Poate că era mult prea prudentă. Nu mai făcuse aşa ceva niciodată. Cu degetele tremurându-i, îşi scoase pălăria – acea parte a

costumului era reală – şi-şi lăsă părul să se reverse pe umeri. Scoase dintr-un buzunar un desen împăturit şi aşteptă.

Minutele treceau, şi ea nu scăpa vila din ochi. „Haide odată…”, se gândi. „Haide.”

Într-un târziu, din clădire ieşi o ochi-întunecaţi tânără, la braţul unui bărbat înalt, care purta pantaloni şi o cămaşă largă, cu nasturi. Femeia chicoti când însoţitorul ei spuse ceva, apoi dispăru în noapte alergând, şi el o strigă, apoi o urmă. Fata în casă – Shallan *încă* nu izbutise să-i afle numele – pleca în fiecare seară la aceeaşi oră. De două ori o văzuse cu bărbatul ăla. Şi o singură dată cu altul.

Shallan respiră adânc, absorbi Lumină de Furtună şi ridică desenul pe care i-l făcuse mai devreme fetei. Era cam de înălţimea ei, cu părul cam de aceeaşi lungime, cu trupul asemănător… Ar fi trebuit să meargă. Răsuflă şi deveni altcineva.

„Chicoteşte şi râde în hohote”, îşi spuse Shallan scoţându-şi mănuşile bărbăteşti şi înlocuind-o pe cea din mâna interzisă cu una femeiască, „şi ţopăie adesea, săltându-se pe vârfuri. Are vocea mai subţire decât a mea şi vorbeşte fără niciun accent”.

Exersase, străduindu-se să-şi facă glasul să sune aşa cum trebuia, dar spera să afle dacă suna într-adevăr credibil. Tot ce avea de făcut era să intre, să urce scara şi să se strecoare în camera care-o interesa. Simplu.

Se ridică, îşi ţinu răsuflarea, se lăsă în seama Luminii de Furtună şi se îndreptă spre clădire cu paşi mari.

Kaladin atinse fundul spărturii într-un vârtej strălucitor de Lumină. Şi începu să alerge, cu suliţa pe umăr. Îi venea greu să stea locului când Lumina de Furtună îi umplea venele. Lăsă jos câteva dintre pungile cu sfere, ca să le folosească mai târziu. Lumina prelinsă din pielea lui lăsată la vedere era de-ajuns ca să alunge întunericul din jur şi arunca umbre pe pereţi în timp ce alerga. Iar umbrele păreau să fie siluetele unor făpturi vii, zămislite de oasele şi de crengile ieşite în afara mormanelor. Trupuri şi suflete. Când se mişca, umbrele se răsuceau, de parcă s-ar fi întors să-l privească.

Pe urmă-şi continuă alergarea sub ochii unui public tăcut. Syl coborî ca o panglică de lumină, ajunse lângă capul lui şi ţinu pasul cu el. Kaladin sărea peste obstacole şi împroşca apa din bălţi, încălzindu-şi muşchii.

Apoi se avântă dintr-un salt pe peretele spărturii.

Se izbi de el cu stângăcie, se poticni şi se rostogoli printre câteva pâlcuri de floare-creaţă. Se opri şi rămase întins pe perete, cu faţa în jos. Gemu şi se săltă în picioare, în vreme ce Lumina de Furtună îi vindeca o mică tăietură de pe braţ.

Săritura pe zid părea prea nefirească; odată ajuns cu tălpile pe el, avu nevoie de timp ca să se orienteze.

O luă din nou la fugă, absorbi mai multă Lumină de Furtună şi începu să se înveţe cu schimbarea perspectivei. Când ajunse la următorul gol dintre platouri, ochii îi spuseră că se află într-o peşteră adâncă. Pereţii spărturii erau solul şi tavanul ei. Sări de pe perete, concentrându-se asupra fundului spărturii, şi clipi – dorindu-şi ca direcţia în care îl vedea să însemne iarăşi jos pentru el. Îl atinse împleticindu-se iarăşi, şi de data asta căzu într-o băltoacă.

Se rostogoli pe spate, oftând, şi rămase întins în apa rece. Cremul depus pe fund îi trecu printre degete când îşi strânse pumnii.

Syl i se opri pe piept, luând înfăţişarea unei femei tinere. şi puse mâinile în şolduri.

— Ce e? întrebă el.

— A fost jalnic.

— De acord.

— Poate-o iei prea repede, spuse ea. De ce nu-ncerci să sari pe perete fără s-alergi mai întâi?

— Asasinul putea s-o facă aşa, răspunse Kaladin. Trebuie să pot lupta la fel ca el.

— Înţeleg. Şi presupun că el a început să facă toate astea din clipa-n care s-a născut, fără să exerseze deloc.

Kaladin răsuflă abia auzit.

— Parc-ai fi Tukks.

— Da? Era sclipitor şi superb şi avea întotdeauna dreptate?

— Era gălăgios, neîngăduitor şi cuvintele lui te usturau până-n adâncul sufletului, răspunse Kaladin ridicându-se. Dar, da, în esenţă, avea întotdeauna dreptate.

Se întoarse spre perete şi se propti cu suliţa în el.

— Szeth numea asta „Ancorare”.

— Un cuvânt bine ales, spuse Syl dând din cap.

— Ei, ca să-mi iasă, trebuie să exersez câteva lucruri fundamentale.

Exact ca atunci când învăţai să lupţi cu suliţa.

Şi asta însemna probabil să sară pe şi de pe perete de vreo două sute de ori.

„Mai bine decât să mă ucidă Cristalsabia asasinului”, îşi spuse şi trecu la treabă.

Shallan intră în bucătăriile lui Amaram dându-şi silinţa să se mişte cu graţia plină de vioiciune a fetei de la care îşi împrumutase chipul. În încăperea imensă se înstăpânise mirosul sosului fiert la foc mic – o rămăşiţă de la cină, gata s-ajungă oricând la ochi-luminoşi dacă li se făcea foame. Într-un colţ, bucătăreasa răsfoia un roman, pe când ajutoarele ei frecau oale. Locul era bine luminat cu sfere. Amaram părea să aibă încredere în slugile lui.

Un şir lung de trepte ducea la etaj, astfel încât servitorii să poată ajunge cât mai iute cu mâncarea la Amaram. Shallan desenase un plan al clădirii observând unde se aflau ferestrele şi făcând apoi deducţii şi presupuneri. Camera secretelor fusese uşor de descoperit – Amaram poruncise să se pună obloane la ferestre şi nu le deschidea niciodată. Se îndreptă spre scară cu paşi mari, fredonând pentru sine, aşa cum făcea adesea femeia pe care-o imita.

— Te-ai întors deja? întrebă bucătăreasa fără să-şi ridice privirea din carte.

După accent, era herdaziană.

— În seara asta nu ţi-a adus un dar destul de frumos? Sau v-a văzut celălalt împreună?

Shallan nu răspunse şi încercă să-şi ascundă neliniştea fredonând.

— Ne-ai putea fi de folos, continuă bucătăreasa. Stine voia să lustruiască altcineva oglinzile în locul lui. El e în camera de lucru a stăpânului, îi curăţă flautele.

Flaute? Un soldat ca Amaram avea flaute?

Ce-ar fi făcut bucătăreasa dacă Shallan ar fi luat-o la fugă în susul scărilor, nesocotindu-i porunca? Probabil că, pentru o ochi-întunecaţi, femeia era de rang înalt. Una dintre cele mai importante servitoare din casă.

Bucătăreasa nu-şi scoase nasul din roman, dar continuă, cu voce joasă:

— Să nu crezi că nu te-a văzut nimeni fofilându-te de la treabă în miezul zilei, copilă. Dacă stăpânul ţine la tine, nu-nseamnă că trebuie să profiţi. Du-te la muncă. Dacă-ţi petreci seara liberă făcând curăţenie, nu distrându-te, poate-ţi aduci aminte că ai nişte îndatoriri.

Scrâşnind din dinţi, Shallan se uită în susul scărilor care duceau spre ţinta ei. Bucătăreasa îşi lăsă încet cartea în jos. Încruntarea ei nu părea să îngăduie împotrivire.

Shallan dădu din cap, se îndepărtă de trepte şi dispăru în coridorul alăturat. În holul de la intrare trebuia să fie o altă scară. Nu trebuia decât să se strecoare într-acolo şi…

Încremeni când dintr-o cameră care dădea în hol ieşi cineva. Înalt, cu faţa colţuroasă şi nasul osos, bărbatul purta haine la modă printre ochi-luminoşi: o haină descheiată peste o cămaşă cu nasturi, pantaloni băţoşi şi o eşarfă strâns legată la gât.

Furtuni! Înaltul Lord Amaram – îmbrăcat după ultima modă sau nu – n-ar fi trebuit să fie acolo atunci. Adolin spusese că, în seara aceea, Amaram cina cu Dalinar şi cu regele. De ce era acasă?

Se uita într-un registru pe care-l ţinea în mână şi se părea că n-o văzuse. Se întoarse cu spatele la ea şi se îndepărtă agale pe coridor.

„Fugi.” Era primul ei impuls. Să iasă pe uşa din faţă, să se piardă în noapte. Problema era că vorbise cu bucătăreasa. La întoarcere, femeia care o imita urma să dea de un mare necaz, dar avea să dovedească, cu martori, că între timp nu se mai întorsese în vilă. Orice ar fi făcut Shallan, Amaram avea foarte mari şanse să afle că se strecurase cineva înăuntru dându-se drept o fată în casă.

Părinte al Furtunii! Abia intrase în vilă şi deja stricase totul.

Deasupra ei scârţâiră treptele. Amaram se ducea în camera lui, în cea pe care ar fi trebuit s-o cerceteze ea.

„Duhurile Însângerate se vor înfuria fiindcă l-am pus în gardă pe Amaram, dar se vor înfuria şi mai tare dacă, pe lângă asta, o

să mă-ntorc fără nicio informaţie”, se gândi ea.

Trebuia s-ajungă în camera aia, singură. Ceea ce însemna că nu trebuia să-l lase pe Amaram să intre acolo.

Se repezi pe urmele lui, dând buzna în holul de la intrare şi învârtindu-se în jurul stâlpului scării în spirală ca să-şi ia avânt înainte de a se năpusti pe trepte. Amaram ajunse pe palierul de sus şi intră pe coridor. Poate nu se ducea în camera aia.

Dar Shallan nu era chiar atât de norocoasă. În vreme ce ea urca în goană, el se întoarse spre uşa cu pricina, scoase o cheie, o strecură în broască şi o întoarse.

— Luminlord Amaram, spuse Shallan, cu răsuflarea tăiată, când se văzu pe palierul de sus.

Bărbatul se întoarse spre ea, încruntându-se.

— Telesh? N-ai ieşit în seara asta?

Ei, măcar acum îşi aflase numele. Pe Amaram îl interesa viaţa slujitorilor săi atât de mult încât să ştie cum voia o slujnică neînsemnată să-şi petreacă seara?

— Am ieşit, Luminlordul meu, dar m-am întors.

„Îmi trebuie ceva care să-i abată atenţia. Dar fără să-i trezească bănuieli. Gândeşte-te!” Oare avea să observe că vocea ei suna altfel?

— Telesh, spuse Amaram, clătinând din cap, încă nu poţi s-alegi între ei doi? I-am promis bunului tău tată că voi avea grijă să-ţi meargă bine. Dar cum aş putea s-o fac dacă tu nu te potoleşti?

— Nu-i vorba de asta, Luminlordul meu, se grăbi Shallan să răspundă. Hav a oprit pe perimetru un mesager. M-a trimis înapoi să-ţi dau de ştire.

— Mesager? întrebă Amaram scoţând cheia din broască. Din partea cui?

— N-a spus, Luminlordul meu. Dar părea să creadă că e important.

— Omul ăsta… Amaram oftă. E prea protector. Crede că poate păzi perimetrul cu stricteţe în harababura din tabără?

Înaltul Lord căzu pentru o clipă pe gânduri, apoi îşi îndesă cheia la loc, în buzunar.

— Mai bine să văd despre ce e vorba.

Shallan făcu o plecăciune când trecu pe lângă ea în drum spre scările pe care le coborî în goană. După ce nu-l mai văzu, numără până la zece, apoi se repezi la uşă. Rămăsese încuiată.

— Model! şopti. Unde eşti?

Sprenul i se desprinse de pe faldurile fustei, traversă podeaua, apoi se urcă pe uşă până ce ajunse chiar în faţa ei, părând o proeminenţă sculptată.

— Încuietoarea? întrebă Shallan.

— Respectă un model, răspunse el, apoi se micşoră foarte mult şi pătrunse în gaura cheii.

În camerele ei, îl pusese să facă nişte încercări şi izbutise de fiecare dată să descuie aşa cum descuiase cufărul lui Tyn.

Încuietoarea păcăni, apoi Shallan deschise uşa şi se strecură în camera întunecată. O sferă scoasă din buzunarul rochiei o lumină.

Încăperea secretă. Cea cu obloanele întotdeauna închise şi întotdeauna încuiată. O încăpere în care Duhurile Însângerate îşi doreau cu disperare să se poată uita.

Era plină cu hărţi.

Kaladin descoperi că, pentru un salt izbutit de pe o suprafaţă pe alta, secretul nu ţinea de aterizare. N-avea nicio legătură cu reflexele şi sincronizarea. Şi nici măcar cu schimbarea perspectivei.

Cheia era frica.

Era vorba de momentul în care, undeva, în aer, trupul i se smucea, nemaifiind tras *în jos,* ci într-o *parte.* Instinctul nu era pregătit să facă faţă unei asemenea schimbări. O parte primitivă a fiinţei sale intra în panică imediat ce jos nu mai era jos.

Alergă spre perete şi sări, aruncându-şi picioarele în lateral. Nu-şi putea îngădui nici să şovăie, nici să-i fie frică, nici să tresară. Era totuna cu a se strădui să-nveţe să se azvârle cu faţa înainte către o suprafaţă de piatră fără să-şi ridice mâinile ca să şi-o protejeze.

Îşi schimbă perspectiva şi se folosi de Lumina de Furtună ca să facă din direcţia peretelui direcţia jos. Îşi aduse picioarele pe poziţie. Chiar şi aşa, în acea scurtă clipă, instinctele i se revoltară. Trupul lui ştia, da, ştia c-o să cadă înapoi, pe fundul spărturii. C-o să-şi frângă oasele şi capul o să i se izbească de pământ.

Se opri pe perete fără să se împleticească.

Îşi îndreptă spatele, surprins, şi răsuflă prelung, trimiţând în aer o trâmbă de Lumină de Furtună.

— Frumos! exclamă Syl rotindu-i-se în jur cu iuţeală.

— E nefiresc, spuse Kaladin.

— Nu. Niciodată n-am putut să m-amestec în ceva nefiresc. E mai mult decât firescul.

— Vrei să zici că e mai presus de fire.

— Nu, nu vreau.

Syl râse şi se avântă înaintea lui.

Era nefiresc, aşa cum e mersul nefiresc pentru un copil care abia învaţă să se ţină pe picioare. Devenea firesc cu timpul. Kaladin învăţa să meargă de-a buşilea şi, din nefericire, în curând avea să fie nevoit să alerge. Ca un copil căzut în bârlogul unei creste-albe. Învaţă repede sau eşti mâncat la prânz.

Alergă de-a lungul peretelui, sări peste un pâlc de coajă-de-piatră crescut în afara lui, apoi făcu un salt într-o parte şi gândindu-se că fundul spărturii se află jos. Ajunse acolo împleticindu-se foarte puţin.

Era mai bine.

Alergă după Syl şi continuă.

Hărţi.

Shallan înaintă tiptil, cu lumina singurei sale sfere dezvăluind o încăpere căptuşită cu hărţi şi presărată cu hârtii. Toate pline de glife scrise la repezeală, fără strădania de a le face plăcute vederii. Pe cele mai multe abia izbutea să le citească.

„Am auzit de asta”, îşi spuse. „Caligrafia furtunoveghetorului. Modul în care ocolesc oamenii ăştia regulile scrierii.”

Amaram era furtunoveghetor? Un tabel al datelor, care se lăfăia pe perete, conţinând o listă a furtunilor şi calculele următoarelor lor sosiri, scrise de aceeaşi mână ca notiţele de pe hărţi, părea să fie dovada. Poate că asta căutau Duhurile Însângerate: ceva cu care să-l şantajeze. Fiind bărbaţi erudiţi, furtunoveghetorii făceau pe aproape toată lumea să se simtă stânjenită. Acea întrebuinţare a glifelor într-un mod, în esenţă, similar cu scrierea, firea lor secretoasă... Amaram era unul

dintre cei mai renumiţi generali ai Alethkarului. Îl respectau chiar şi cei împotriva cărora lupta. Reputaţia i-ar fi fost din cale-afară de ştirbită dacă s-ar fi aflat că e furtunoveghetor.

De ce s-ar fi chinuit, alegându-şi o pasiune atât de bizară? Hărţile îi aminteau, vag, de cele descoperite în camera de lucru a tatălui ei, după moartea lui, deşi acelea erau ale Jah Kevedului.

— Stai de veghe afară, Model, spuse ea. Dă-mi de veste cât poţi de repede când se întoarce Amaram în vilă.

— Mmmm, zumzăi el retrăgându-se.

Ştiind foarte bine că avea puţin timp la dispoziţie, Shallan se grăbi să se apropie de perete, îşi ridică sfera cât mai sus şi-şi întipări hărţile în Amintire. Câmpiile Sfărâmate? Harta era cu mult mai cuprinzătoare decât oricare alta văzută de ea vreodată – chiar şi decât aşa-numita Cea mai Bună Hartă, studiată de ea în Galeria Hărţilor regelui.

Cum făcuse Amaram rost de ceva atât de amănunţit? Încercă să-i descifreze glifele – se înşiruiau fără să ţină cont de gramatică. Menirea lor nu era să fie folosite aşa. Exprimau o singură idee, nu o înşiruire de gânduri. Citi câteva aflate pe acelaşi rând.

„Obârşie… direcţie… nesiguranţă… Nu ştim sigur unde se află centrul?” Probabil că ăsta era sensul.

Alte notiţe erau asemănătoare şi le traduse în gând. „Poate că, insistând în acest sens, vom obţine rezultate. Au fost văzuţi războinici care stăteau la pândă în partea asta.” Multe grupări de glife n-aveau niciun înţeles pentru ea. Scrierea aia era bizară. Poate că Model ar fi izbutit s-o traducă, dar ea nu era în stare.

Pe lângă hărţi, de pereţi atârnau coli lungi de hârtie pline de notiţe, cifre şi schiţe. Amaram lucra la ceva, la ceva foarte important…

„Parshendi!”, înţelese ea. „Asta-nseamnă glifele alea: Parap-shenesh-idi.” Trei glife care, luate separat, aveau trei înţelesuri diferite, dar, citite împreună, sunau aidoma cuvântului „parshendi”. De-aia unele notiţe păreau scrise în păsăreşte. Amaram întrebuinţa o parte dintre glife în combinaţii fonetice. Le sublinia când făcea asta şi astfel putea scrie ceea ce altminteri nu s-ar fi putut exprima cu ajutorul glifelor. Furtunoveghetorii *transformau* într-adevăr glifele într-un mod de scriere complet.

„Parshendi”, citi Shallan, încă distrasă de natura caracterelor, „ştiu probabil cum să-i aducă înapoi pe Pustiitori”. Ce?

„Smulgeţi-le secretul.

Ajungeţi în centru înaintea armatelor alethi.”

O parte dintre hârtii erau liste de referinţe. Deşi fuseseră traduse în limbajul glifelor, recunoscu câteva citate din scrierile lui Jasnah. Toate vorbeau despre Pustiitori. Celelalte conţineau presupusele desene ale Pustiitorilor şi ale altor creaturi legendare.

Asta dovedea pe deplin că Duhurile Însângerate erau interesate de ceea ce o interesase pe Jasnah. Şi, după cum se părea, aceleaşi lucruri îl interesau şi pe Amaram. Cu inima bătându-i nebuneşte de entuziasm, Shallan îşi roti privirea prin încăpere. Secretul lui Urithiru se afla acolo? Înaltul Lord îl descoperise?

Ea nu putea să traducă totul pe loc. Scrierea era prea complicată şi, cu inima bătându-i atât de tare, se simţea prea agitată. În plus, Amaram avea să se-ntoarcă foarte curând. Îşi întipări în minte Amintire, ca să poată desena totul mai târziu.

Între timp, ceea ce tradusese deja în treacăt trezi în ea o nouă spaimă. Se părea… se părea că Înaltul Lord Amaram – un model de onoare alethi – trecuse la *fapte* în încercarea de readucere a Pustiitorilor.

„Trebuie să rămân amestecată în toată povestea”, se gândi Shallan. „Nu-mi pot îngădui să las Duhurile Însângerate să renunţe la mine fiindcă am făcut un dezastru din incursiunea asta. Trebuie să aflu ce altceva mai ştiu. Şi de ce face Amaram ceea ce face.”

În seara aia, nu putea să fugă pur şi simplu. Nu-l putea lăsa pe Amaram să-şi dea seama că pătrunsese cineva în camera lui secretă. Nu putea să-şi îndeplinească însărcinarea lucrând de mântuială.

Trebuia să încropească minciuni care să stea mai bine pe picioare.

Scoase o foaie de hârtie din buzunar, o apăsă cu palma pe masă şi începu să deseneze cu frenezie.

Kaladin sări de pe zid cu o iuţeală controlată de prudenţă, răsucindu-se în lateral şi revenind pe sol fără o jumătate de pas în plus. Nu se mişca foarte repede, dar măcar nu se mai împleticea.

Cu fiecare săritură, îşi împingea spaima viscerală tot mai în adâncul propriei fiinţe. Sus, din nou pe perete. Şi iarăşi jos. Iarăşi şi iarăşi, absorbind Lumină de Furtună.

Da, făcea ceva firesc. Da, aşa era *el.*

Continuă să alerge prin spărtură, simţindu-se inundat de entuziasm. Umbrele fluturau spre el când se repezea printre mormane de oase şi de resturi acoperite de muşchi. Sări peste o băltoacă imensă, dar îi aprecie greşit întinderea. Coborî spre ea, fiind cât pe ce să împroaşte apa puţin adâncă.

Dar, din reflex, se uită în sus şi se Ancoră către cer.

Pentru o scurtă clipă, încetă să cadă în jos şi căzu în sus. Avântul luat îl purtă înainte, aşa că trecu de baltă, apoi se ancoră din nou de jos. Atinse fundul spărturii alergând şi transpirând.

„Aş putea să mă ancorez de sus”, se gândi, „şi să cad către cer la nesfârşit”.

Dar nu, astfel gândea un om obişnuit. Un ţipar de văzduh nu se teme de cădere, nu-i aşa? Un peşte nu se teme de înec.

Până când nu învăţa să gândească într-un nou mod, nu putea controla darul pe care-l primise. Şi *era* un dar. Trebuia să accepte asta.

Începând din clipa aceea, văzduhul îi aparţinea.

Scoase un strigăt şi începu să alerge drept înainte. Sări şi se Ancoră de perete. Fără nicio pauză, fără nicio şovăire, fără frică. Cât ai clipi, se opri cu tălpile pe el şi, în apropiere, Syl râse încântată.

Dar aşa ceva era simplu, o nimica toată. Sări de pe perete privind în sus, către peretele de deasupra lui. Se Ancoră în direcţia aceea şi îşi azvârli trupul, dându-se peste cap. Se opri sprijinindu-se într-un genunchi pe ceea ce, cu numai câteva clipe înainte, fusese pentru el tavanul.

— Ai izbutit! se bucură Syl zburând în jurul lui. Ce s-a schimbat?

— Eu.

— Da, sigur, dar ce anume s-a schimbat în privinţa ta?

— Totul.

Ea îl privi încruntându-se. El îi răspunse cu un zâmbet larg, apoi începu s-alerge pe peretele spărturii.

Shallan coborî cu paşi mari pe scara către bucătărie, tropăind la fiecare pas mai tare decât ar fi fost normal, într-o încercare de a imita mersul cuiva mai greu decât ea. Bucătăreasa îşi ridică privirea din roman şi îl scăpă din mână când se ridică panicată, făcând ochii mari.

— Luminlordul meu!

— Stai jos, mimă Shallan cuvintele, scărpinându-şi faţa ca să-şi ascundă buzele.

Model spunea ce îi ceruse ea, imitând perfect vocea lui Amaram.

Bucătăreasa rămase pe scaun, cum i se poruncise. Cu puţin noroc, din poziţia aia n-avea să observe că Amaram era mai scund decât ar fi trebuit. Chiar şi mergând pe vârfuri – fapt mascat de iluzie –, Shallan era mult mai scundă decât Înaltul Prinţ.

— Ai vorbit, mai devreme, cu Telesh, fata în casă, spuse Model, în vreme ce Shallan mima cuvintele.

— Da, Luminlordul meu, răspunse bucătăreasa, vorbind încet, influenţată de tonul vocii lui Model. Am trimis-o să muncească în seara asta cu Stine. M-am gândit că fata are nevoie de câteva îndrumări.

— Nu, zise Model. S-a întors din porunca mea. Acum i-am cerut să plece din nou şi să nu spună nimănui nimic despre cele întâmplate aici adineauri.

Bucătăreasa se încruntă.

— Ce… s-a-ntâmplat?

— Nu trebuie să vorbeşti cu nimeni despre asta. Te-ai amestecat în ceva care nu te privea. Închipuie-ţi că n-ai văzut-o pe Telesh. Şi nu-ncerca să discuţi nici cu mine despre cele petrecute. Fiindcă o să pretind că aiurezi. Ai priceput?

Bucătăreasa păli, îşi înclină fruntea în semn că înţelesese şi se afundă în scaun.

Shallan dădu scurt din cap către ea, apoi ieşi din bucătărie şi se pierdu în noapte. Pe urmă se ghemui lângă clădire, cu inima

bătându-i vijelios. Dar pe faţă i se aşternu un zâmbet.

Ferită de privirile altora, făcu un pas înainte, după ce suflase un val de Lumină de Furtună. Când trecu prin el, imaginea lui Amaram dispăru, înlocuită de a mesagerului pe care-l imitase la început. Se grăbi să se întoarcă în faţa vilei, unde se aşeză pe trepte, gârbovindu-se şi sprijinindu-şi capul într-o mână.

Amaram şi Hav apărură din întuneric, vorbind cu glasuri scăzute:

— …nu mi-am dat seama că fata m-a văzut vorbind cu mesagerul, Înălţimea Ta, spunea Hav. Probabil a dedus că…

Cuvintele i se stinseră pe buze când o zări pe Shallan.

Ea sări în picioare şi se înclină în faţa lui Amaram.

— Nu mai are importanţă, Hav, zise acesta făcându-i semn soldatului să-şi continue rondul.

— Am un mesaj pentru Înălţimea Ta, spuse Shallan.

— Evident, întunecat-născutule, răspunse Luminlordul apropiindu-se de ea. Care e mesajul lui?

— Al lui? se miră Shallan. M-a trimis Shallan Davar.

Amaram o privi pieziş.

— Cine?

— Logodnica lui Adolin Kholin. Încearcă s-aducă la zi desenele Cristalsăbiilor din Alethkar din hrisoavele regale. Ar vrea să stabiliţi când o poate desena pe a Înălţimii Tale, dacă eşti de acord.

— Oh, făcu Amaram, părând să se relaxeze. Da, sigur, ar fi minunat. Am timp liber aproape în orice după-amiază. Să trimită pe cineva care să discute cu majordomul meu şi să stabilească o întâlnire.

— Da, Înălţimea Ta. Voi avea grijă să se facă.

Shallan se pregăti să plece.

— Ai venit la o oră atât de târzie pentru o întrebare atât de simplă? se miră Amaram.

Ea ridică din umeri.

— Nu pun întrebări când îmi dau ochi-luminoşii porunci, Înălţimea Ta. Dar stăpâna mea, ei, uneori e foarte distrată. Presupun c-a vrut să-ţi aduc mesajul ei cât timp îşi are această însărcinare proaspătă în minte. Iar Cristalsăbiile o interesează cu adevărat.

— Pe cine nu interesează? spuse încet Amaram, meditativ, întorcându-se într-o parte. Sunt cu adevărat minunate, nu-i aşa?

Vorbea cu ea, sau cu el însuşi? Shallan şovăi. În mâna lui se formă o sabie, din ceaţă solidificată, cu stropi de apă pe lamă. Amaram o ridică în sus, privindu-şi în ea imaginea reflectată.

— O asemenea frumuseţe, spuse. O astfel de artă. De ce trebuie să ucidem cele mai măreţe dintre creaţiile noastre? Ah, dar flecăresc, întârziindu-te. Îmi cer scuze. Sabia e încă nouă pentru mine, îmi găsesc pretexte ca s-o chem.

Shallan abia dacă-l auzea. O Sabie cu muchia neascuţită de forma unor valuri ce păreau în mişcare. Sau poate erau limbi de foc. Gravate pe întreaga suprafaţă. Curbate, şerpuitoare.

O recunoştea.

Fusese a lui Helaran, fratele ei.

Kaladin alerga prin spărtură şi vântul i se alăturase, suflându-i în spate. Syl plana în faţa lui ca o panglică de lumină.

În cale îi apăru un bolovan şi sări peste el, Ancorându-se de sus. Pluti aproape cinci stânjeni înainte de a se Ancora, în acelaşi timp, de jos şi dintr-o parte. Ancorarea de jos îi încetini înălţarea; cea dintr-o parte îl aduse pe perete.

Renunţă la Ancorarea de jos şi atinse peretele cu o mână, răsucindu-se ca să cadă în picioare. Continuă să alerge pe peretele spărturii. Când ajunse la capătul platoului, sări către următorul şi se Ancoră de peretele lui.

„Mai repede!” Se încărcase cu aproape toată Lumina de Furtună care-i mai rămăsese, adunată din pungile lăsate jos mai devreme. Absorbise atât de multă, încât strălucea ca un foc de tabără. Asta îl încuraja să se avânte şi alese ca direcţie de ancorare estul, pe care îl avea în faţă. Ca urmare, începu să cadă *prin* spărtură. Îi vedea fundul gonind pe sub el şi nu mai desluşea contururile plantelor printre care trecea.

Trebui să-şi readucă aminte că era în cădere. Nu zbura, dar viteza îi creştea de la o clipă la alta. Însă asta nu punea capăt senzaţiei de libertate, de libertate deplină. Nu însemna decât că putea fi periculos.

Vântul care-l mâna se înteţi şi, în ultima clipă, se ancoră de direcţia din care venea, încetinindu-şi căderea când se izbi de un perete al spărturii din faţa lui.

Pentru el, direcţia aceea era acum jos, aşa că se ridică şi începu să alerge pe perete. Mistuia Lumina de Furtună într-un ritm frenetic, dar n-avea de ce să facă economie. Era plătit ca un ofiţer ochi-luminoşi de al şaselea dahn şi sferele lui nu conţineau stropi minusculi de nestemate, ci broami. Acum, plata unei luni însemna pentru el o sumă mai mare decât mai văzuse vreodată laolaltă, iar Lumina de Furtună pe care-o conţinea era o adevărată avere pe lângă ceea ce avusese cândva.

Cu un strigăt de încântare, sări peste un pâlc de floare-creaţă, care-şi feri de el tulpinile înfrunzite. Kaladin traversă spărtura Ancorându-se de celălalt perete al ei, pe care se opri proptindu-se în mâini.

Se azvârli din nou în sus şi izbuti cumva să se leg*e foarte slab* în direcţia aceea.

Acum cu mult mai uşor, putu să se răsucească în aer şi să cadă din nou în picioare. Rămase pe perete, cu faţa către adâncul spărturii, cu pumnii strânşi şi cu Lumina scurgându-se din el.

Syl şovăi, rotindu-se în jurul lui cu iuţeală, când într-un sens, când într-altul.

— Ce e? întrebă ea.

— Mai mult, răspunse el Ancorându-se de direcţia din faţa sa şi avântându-se din nou prin culoarul mărginit de pereţii spărturii.

Neînfricat, aşa se simţea. Era în oceanul dăruit lui ca să înoate, primise vânturi pe care să planeze. Cădea cu faţa către platoul următor. Chiar înainte de a-l atinge, se ancoră dintr-o parte şi din spate.

Îi tresăltă stomacul. Avea impresia că-l legase cineva de mijloc cu o frânghie şi-l împinsese de pe o stâncă, pentru a smuci apoi de frânghia aia. Însă, mulţumită Luminii de Furtună care-l umplea, senzaţia neplăcută era neglijabilă. Se trase într-o parte şi pătrunse în altă spărtură.

Ancorările îl trimiseră din nou către est, printr-un alt coridor, şi se învârti printre platouri, mişcându-se prin spărturi – ca un ţipar care-noată, purtat de valuri, ocolind bolovanii. Continua să înainteze, tot mai repede, căzând întruna…

Cu dinţii încleştaţi şi de uimire şi ţinând piept forţelor care-l răsuceau, se azvârli cu precauţie în lateral şi se Ancoră de deasupra. O dată, de două ori, de trei ori. Se desprinse de orice

altceva şi, în mijlocul unei revărsări de Lumină, ţâşni din şanţ în văzduhul nemărginit de deasupra.

Se Ancoră din nou spre est, ca să poată cădea din nou într-acolo, dar fără să-i mai stea în cale peretele vreunui platou. Plană către orizontul îndepărtat, pierdut în întuneric. Căpătă viteză, cu haina fâlfâindu-i şi cu părul biciuind aerul în urma lui. Vântul îl izbea în faţă şi îşi îngustă ochii, dar nu-i închise.

Dedesubt, spărturile întunecate se perindau una după alta. Platou. Abis. Platou. Abis. Senzaţia aia… zborul pe deasupra ţinutului… o mai avusese, în vise. Podarii aveau nevoie de mai multe ore ca să traverseze întinderea acoperită de el în câteva minute. Era ca şi cum l-ar fi săltat şi l-ar fi împins cineva din spate, ca şi cum l-ar fi purtat chiar vântul. Syl îl însoţea zburând în dreapta lui, ca o săgeată.

Era şi-n stânga? Nu, aceia erau alţi vântspreni. Adunase câteva zeci, îi pluteau alături ca nişte panglici de lumină. Pe Syl o putea deosebi de ei. Nu ştia cum; nu arăta altfel, dar ştia că era ea. Aşa cum, în mijlocul mulţimii, îţi recunoşti o rudă după mers.

Syl şi rudele ei i se răsuceau în jur într-o spirală luminoasă, liberi şi răsfiraţi, dar lăsând să se ghicească o vagă coordonare.

De când nu se mai simţise atât de bine, atât de triumfător, atât de *viu*? După moartea lui Tien, nu i se mai întâmplase niciodată. Întunericul continuase să-l învăluie chiar şi după salvarea Podului Patru.

Senzaţia se spulberă. Văzu pe un platou din faţă o turlă de piatră şi se îndreptă treptat într-acolo, Ancorându-se cu prudenţă din dreapta. Câteva alte Ancorări din spate îi încetiniră căderea destul de mult pentru ca, atunci când atinse turla de piatră, să se poată prinde de ea şi să se poată roti în jurul ei, cu degetele pe cremul neted.

O sută de vântspreni i se împrăştiară în jur aşa cum se sparge un val, împroşcând dinspre el un evantai de lumină.

Kaladin zâmbi. Apoi se uită în sus, către cer.

Înaltul Lord Amaram continuă să-şi fixeze sabia cu privirea în noapte. Şi-o ridicase în faţa ochilor, în lumina revărsată prin

ferestrele din faţă ale vilei.

Shallan îşi aminti cu ce groază tăcută se uitase tatăl ei la aceeaşi armă, îndreptată către el. Putea fi o coincidenţă? Două săbii identice? Poate o înşela memoria.

Nu. Nu, n-ar fi putut să uite *vreodată* cum arăta sabia aia. *Era* cea pe care o ţinuse în mână Helaran. Şi nu existau două săbii la fel.

— Luminlordul meu, îi atrase Shallan atenţia lui Amaram.

El tresări, ca şi cum ar fi uitat că nu era singur.

— Da?

— Luminoasa Shallan, spuse ea, vrea să fie sigură că tot ce consemnează e corect şi că istoria Cristalarmurilor şi a Cristalsăbiilor din armata alethi redă realitatea. Nu a găsit nimic despre Sabia Înălţimii Tale. Vrea să ştie dacă, de dragul erudiţiei, eşti de acord să dezvălui de unde provine.

— I-am explicat deja lui Dalinar, răspunse Amaram. Nu cunosc istoria Cristalelor mele. Toate i-au aparţinut unui asasin care a-ncercat să-mi ia viaţa. Era tânăr. Veden, cu părul roşu. Nu-i ştim numele, iar contraatacul meu i-a distrus faţa. Înţelegi, am fost nevoit să-l înjunghii prin vizieră.

„Tânăr. Păr roşu.”

Stătea în faţa ucigaşului fratelui ei.

— Păi… se bâlbâi, simţind că i se face greaţă. Mulţumesc. O să transmit informaţia.

Îi întoarse spatele şi se strădui să se îndepărteze fără să se împleticească. Ştia în sfârşit ce se întâmplase cu Helaran.

„Ai fost amestecat în toate astea, nu-i aşa, Helaran?”, se gândi. „La fel ca tata. Dar cum, de ce?”

Se părea că Amaram încerca s-aducă Pustiitorii înapoi. Iar Helaran încercase să-l ucidă.

Dar chiar voia cineva cu adevărat s-aducă Pustiitorii înapoi? Poate înţelesese ea greşit. Trebuia să se-ntoarcă-n camerele ei, să deseneze hărţile pe care şi le întipărise în Amintire şi să se străduiască să priceapă despre ce era vorba.

Din fericire, străjile o lăsară să plece nestingherită din tabăra lui Amaram şi să se piardă în anonimitatea întunericului. Şi asta era bine, fiindcă, dacă s-ar fi uitat cu atenţie, ar fi văzut lacrimi în ochii mesagerului. Shallan plângea pentru un frate despre care acum ştia, fără dubiu, că murise.

În sus.

O Ancorare, încă una, apoi a treia. Kaladin se avântă în înaltul cerului. Către nimic altceva decât o întindere fără margini, o mare nesfârşită, menită să-l încânte.

Aerul se răci. Dar el continuă să urce, înălţându-se spre nori. În cele din urmă, temându-se să nu rămână fără Lumină de Furtună înainte de a coborî – nu mai rămăsese decât o singură sferă impregnată, ţinută în buzunar pentru urgenţe se Ancoră, cu părere de rău, de jos.

Nu începu să cadă imediat spre pământ; iuţeala cu care urca scăzu. Încă mai era ancorat şi de cer; nu-şi micşorase numărul Ancorărilor de sus.

Curios, se mai Ancoră de jos, ca să-şi încetinească urcuşul şi mai mult, apoi renunţă la toate Ancorările, în afară de una de sus şi de una de jos, şi, în cele din urmă, se opri, aninat în văzduh. Răsărise şi a doua lună, revărsându-şi lumina asupra Câmpiilor Sfărâmate până departe, jos. Din locul unde se afla, semănau cu o farfurie spartă. „Ba nu.. Îşi spuse mijindu-şi ochii. „Alcătuiesc un model.” Îl mai văzuse. Într-un vis.

Vântul sufla către el, purtându-l ca pe un zmeu. Acum, când nu mai călărea pe palele de aer, vântsprenii pe care-i atrăsese se împrăştiară. Bizar. Nu-şi dăduse niciodată seama că puteai s-atragi vântspreni, aşa cum atrăgeai spreni ai sentimentelor.

Nu trebuia decât să cazi către cer.

Syl rămase şi continuă să i se rotească în jur ca un vârtej, până ce i se opri pe umăr. Se aşeză şi se uită în jos.

— Nu mulţi oameni văd aşa ceva, remarcă ea.

De acolo, de sus, taberele de război – cercuri de foc în dreapta lui – păreau lipsite de orice însemnătate. Frigul era destul de puternic încât să devină neplăcut. Pietroi pretindea că, la înălţime, aerul e mai rarefiat, dar Kaladin nu simţea nicio diferenţă.

— Încerc de ceva timp să te aduc în stare să faci asta, continuă Syl.

— E ca atunci când am pus prima oară mâna pe o suliţă, şopti el. Nu eram decât un copil. Erai cu mine atunci? Cu atâta timp în urmă?

— Nu, şi da.

— Nu se poate şi una, şi alta.

— Ba se poate. Ştiam că trebuie să te găsesc. Iar vânturile te cunoşteau. Ele m-au adus la tine.

— Atunci, spuse Kaladin, tot ce-am făcut, priceperea cu care mânuiesc suliţa, felul în care lupt… Pentru toate astea n-am niciun merit. Meritul e al tău.

— E *al nostru.*

— E o înşelătorie. Nimic dobândit prin muncă.

— Prostii, îl contrazise ea. Exersezi zi de zi.

— Am un avantaj.

— Avantajul talentului. Când o maestră-muzicantă pune pentru prima oară mâna pe un instrument şi găseşte în el o muzică pe care nimeni altcineva n-o poate descoperi, e asta o înşelătorie? E arta ei dobândită fără muncă fiindcă a venit pe lume cu o pricepere înnăscută? Sau are geniu?

Kaladin se ancoră către vest şi se îndreptă spre taberele de război. Nu voia să rămână fără Lumină de Furtună în mijlocul Câmpiilor Sfărâmate. Vijelia din el însuşi se domolise între timp în mare măsură. Căzu o vreme în direcţia aceea – apropiindu-se cât de mult cuteza înainte de a se lăsa văzut –, apoi renunţă la o parte din Ancorarea de sus şi începu să coboare.

— O să primesc ceea ce-mi dă avantajul ăsta, indiferent ce-ar fi, zise. O să-l folosesc. Ca să-l înfrâng pe *asasin.*

Încă pe umărul lui, Syl dădu din cap.

— Nu crezi că are şi el un spren, continuă Kaladin. Dar cum face ceea ce face?

— Îl ajută arma, răspunse ea, mai sigură de sine decât înainte. E aparte. A fost creată ca să le dea oamenilor puteri, aşa cum o face legătura noastră.

Kaladin dădu din cap, cu haina unduindu-i în bătaia unui vânt slab în vreme ce cobora prin noapte.

— Syl…

Cum putea deschide vorba despre asta?

— Nu mă pot lupta cu el fără o Cristalsabie.

Ea îşi feri privirea, strângându-şi braţele unul peste altul şi apoi cuprinzându-şi trupul cu ele. Gesturi atât de omeneşti!

— Evit să le folosesc când ne instruieşte Zahel, continuă Kaladin. E greu să găsesc o justificare pentru aşa ceva. Trebuie să-nvăţ să folosesc una dintre ele.

— Sunt funeste, spuse ea cu voce pierită.

— Fiindcă simbolizează jurămintele încălcate de Cavalerii Radianţi, sublinie Kaladin. Dar unde-au apărut prima dată? Cum au fost făurite?

Syl nu răspunse.

— Se poate făuri una nouă? Una nepângărită de făgăduieli încălcate?

— Da.

— Cum?

Syl nu răspunse nici de data asta. Îşi continuară plutirea către pământ în tăcere, până ce se opriră lin pe un platou întunecat. Kaladin se lămuri unde se afla, apoi se îndreptă spre margine şi se lăsă să plutească dincolo de ea, coborând în spărtură. Nu voia să se-ntoarcă trecând pe poduri. Cercetaşilor li s-ar fi părut ciudat că se întorcea fără să fi plecat.

Furtuni. Îl văzuseră zburând deasupra platourilor, nu? Ce-aveau să-şi închipuie? Era vreunul destul de aproape ca să-l vadă coborând?

Ei bine, oricum nu mai era nimic de făcut. Ajunse pe fundul spărturii şi o porni către taberele de război, cu Lumina de Furtună pălindu-i încetul cu încetul şi lăsându-l în întuneric. Fără ea se simţea golit, apatic, istovit.

Îşi scoase din buzunar ultima sferă impregnată şi o folosi ca să-şi lumineze drumul.

— Ocoleşti o întrebare, spuse Syl coborându-i pe umăr. Au trecut două zile. Când ai de gând să-i spui lui Dalinar despre oamenii ăia cu care ţi-a aranjat Moash o întâlnire?

— Nu m-a ascultat când i-am povestit despre Amaram.

— E *evident* vorba despre cu totul altceva.

Era, Syl avea dreptate. Aşa că de ce nu-i spusese el lui Dalinar?

— Oamenii ăia nu păreau din soiul care stă prea mult pe gânduri, adăugă sprena.

— O să fac ceva în privinţa lor, făgădui Kaladin. Vreau doar să mă mai gândesc. Ca să nu fie Moash prins în furtună când o să-i doborâm.

Syl îl însoţi în tăcere tot restul drumului, cât îşi recuperă el suliţa şi ajunse pe platou urcându-se pe scară. Cerul se înnorase între timp, dar în ultima vreme se simţea apropierea primăverii.

„Bucură-te cât mai poţi”, îşi spuse. „Începe Lăcrimarea.”

Săptămâni de ploaie neîntreruptă. Fără Tien care să-l înveselească. Fratele lui izbutea întotdeauna s-o facă.

Amaram îl lipsise de asta. Kaladin îşi lăsă capul în jos şi se puse în mişcare. La marginea taberelor de luptă, se întoarse spre dreapta şi o porni către nord.

— Kaladin? întrebă Syl zburând lângă el. De ce-ai luat-o în partea asta?

El îşi ridică privirea. Se îndrepta spre tabăra lui Sadeas. A lui Dalinar se afla în direcţia opusă.

Îşi continuă drumul.

— Kaladin? Ce faci?

În cele din urmă, se opri. Amaram era acolo, drept înainte, undeva, în tabăra lui Sadeas. Se făcuse târziu, Nomon aproape că-şi terminase urcuşul pe boltă.

— Aş putea să termin cu el, spuse. Să-i intru pe fereastră într-o răbufnire de Lumină de Furtună, să-l omor şi să plec înainte de-a se dezmetici careva. Atât de simplu. Toată lumea ar da vina pe Asasinul în Alb.

— Kaladin...

— Asta-nseamnă să *faci dreptate,* Syl, spuse el dintr-odată furios. Îmi tot spui că trebuie să-i apăr pe alţii. Tocmai de-aia îl omor. Apăr oamenii, îl împiedic să-i distrugă. Cum m-a distrus pe mine.

— Nu-mi place ce se-ntâmplă cu tine când te gândeşti la el, spuse Syl, părând mai mică. Nu mai eşti tu însuţi. Nu mai raţionezi. Te rog.

— L-a ucis pe Tien, zise Kaladin. O să-i pun capăt zilelor, Syl.

— Bine, dar tocmai în seara asta? După ceea ce tocmai ai descoperit, după ceea ce tocmai ai izbutit?

El răsuflă adânc, amintindu-şi încântarea din spărturi şi libertatea zborului. I se părea că trecuseră ere de când nu se mai bucurase cu adevărat.

Voia să întineze o asemenea amintire cu imaginea lui Amaram? Nu. Deşi ziua morţii Luminlordului avea să fie una minunată.

— Bine, încuviinţă el, întorcându-se spre tabăra lui Dalinar. Nu în seara asta.

Când ajunse înapoi, la barăci, cina se încheiase. În drum spre camera lui, trecu pe lângă ceea ce mai rămăsese din foc, un morman de tăciuni încă strălucitori. Syl se avântă în văzduh. În

noaptea aia avea să se lase purtată de vânt, jucându-se cu verii ei. Din câte ştia Kaladin, ea n-avea nevoie de somn.

Intră în odaia lui simţindu-se obosit şi secătuit, dar senzaţia era plăcută. Era…

Înăuntru, cineva se mişcă.

Kaladin se răsuci pe călcâie, aducându-şi suliţa în poziţie de luptă, şi absorbi tot ce mai rămăsese în sfera care-i fusese felinar. În Lumina izvorâtă din sine însuşi, văzu o faţă roşie cu negru. Acolo, în întuneric, parshul arăta tulburător de nefiresc, ca un spren malefic din basme.

— Shen, spuse Kaladin lăsându-şi suliţa în jos. Ce…

— Trebuie să plec, domnule, răspunse Shen.

Kaladin se încruntă.

— Îmi pare rău, adăugă Shen, vorbind ca întotdeauna, rar şi cu prudenţă. Nu-ţi pot spune de ce.

Părea s-aştepte ceva, cu mâna încordată pe suliţă. Pe suliţa primită de la Kaladin.

— Eşti om liber, Shen. Nu te pot ţine aici dacă simţi că trebuie să pleci, dar nu ştiu unde altundeva te-ai putea duce ca să te foloseşti de libertatea ta.

Shen dădu din cap, apoi trecu pe lângă Kaladin.

— Pleci în seara asta?

— Imediat.

— Străjile de la marginea Câmpiilor Sfărâmate ar putea încerca să te oprească.

Shen clătină din cap.

— Parshii nu fug din captivitate. În ochii lor, voi fi un sclav care se duce unde l-a trimis stăpânul. O să las suliţa ta lângă foc.

O porni spre uşă, dar se opri lângă Kaladin, şovăi şi-i puse o mână pe umăr.

— Eşti un om bun, căpitane. Am învăţat multe. Numele meu nu e Shen. Mă numesc Rlain.

— Vânturile să fie blânde cu tine, Rlain.

— Nu de vânturi mă tem, răspunse parshul.

Îl bătu pe Kaladin pe umăr, respiră adânc, ca şi cum s-ar fi aşteptat să urmeze ceva greu, şi ieşi din încăpere.

53
PERFECŢIUNE

Faţă de cavalerii din alte ordine, care, în această privinţă, nu aveau puterile lor, Altchemătorii se purtau cu o nemaipomenită bunăvoinţă, îngăduindu-le să-i însoţească adesea când îşi făceau vizitele şi când se întâlneau unii cu alţii; dar nu renunţau niciodată la supremaţie când era vorba de înfiriparea legăturii cu un spren important; *atât Luminurzitorii, cât şi Voinţămodelatorii aveau o afinitate pentru aşa ceva, deşi nici unii, nici ceilalţi nu erau adevăraţii stăpâni ai acelui tărâm.*

— Din *Cuvinte despre Lumină,* capitolul VI, pagina 2

Adolin respinse Cristalsabia lui Elit cu antebraţul. Cristalpurtătorii nu foloseau scuturi – orice parte a armurii lor era mai rezistentă decât piatra.

Se mişca pe nisipul arenei în Postura Vântului, măturând locul din faţa lui cu Sabia.

„Câştigă cristale pentru mine, fiule.”

Trecea lin de la o lovitură a posturii la alta, silindu-şi potrivnicul să se retragă. Elit se împleticea, cu Armura pierzând Lumină prin cele mai bine de zece locuri în care îl lovise Adolin.

Toate speranţele într-un sfârşit paşnic al războiului de pe Câmpiile Sfărâmate se spulberaseră. Nu mai existau. Ştia cât de mult îşi dorise tatăl lui ca luptele să se încheie şi aroganţa parshendilor îl înfuria. Îl umplea de o ciudă neputincioasă.

Încercă să şi-o scoată din minte. Nu se putea lăsa mistuit de sentimentul ăla. În postura aleasă, mişcările îi veneau firesc, se

mişca cu grijă, păstra o seninătate calmă.

Elit se aşteptase ca Adolin să fie necugetat, ca la primul duel pentru Cristale. Lupta în defensivă, pândind momentul de nesăbuinţă din partea prinţului, dar Adolin nu i-l oferi.

În ziua aceea lupta cu precizie, respectând stilul şi postura, fără nimic nelalocul lui. În duelurile de mai înainte îşi ascunsese priceperea, dar aşa nu convinsese niciun spadasin puternic să accepte o înfruntare. Abia izbutise să-l momească pe Elit.

Era timpul să schimbe tactica.

Trecu în partea de unde se uitau Sadeas, Aladar şi Ruthar. Sufletul coaliţiei împotriva tatălui său. Toţi atacaseră deja clandestin mai multe platouri, furând inima-nestemată înainte de sosirea celor care ar fi trebuit să lupte pentru ea. De fiecare dată plătiseră suma cerută de Dalinar pentru nesupunere. Iar Dalinar nu putea face nimic mai mult fără să rişte un război deschis.

Dar Adolin putea să-i pedepsească altfel.

Prudent, Elit se retrase împleticindu-se când Adolin înaintă. Pe urmă încercă un atac, dar Adolin îi respinse Sabia cu o lovitură de rever în antebraţ. Lăsă în urmă o nouă crăpătură, prin care începu să se prelingă Lumină de Furtună.

Discuţiile se înteţiră, murmurul mulţimii se ridică deasupra arenei. Elit atacă din nou şi Adolin îi respinse loviturile, dar nu contraatacă.

Stil ideal. Fiecare pas fără cusur. Fiorul se înălţă în el, însă îl domoli. Înalţii prinţi şi ciorovăielile lor îl dezgustau, dar era o furie pe care nu voia să le-o arate în momentul ăla. În schimb, avea să le-arate perfecţiunea.

— Încearcă să te obosească, Elit! se auzi vocea lui Ruthar de pe băncile din apropiere.

În tinereţe, şi Ruthar fusese duelist, deşi nicidecum la fel de bun ca Dalinar sau Aladar.

— Nu-l lăsa!

Adolin zâmbi la adăpostul coifului când Elit dădu din cap şi se repezi la el în Postura Fumului, cu Sabia înainte. Mergea la noroc. Cele mai multe dueluri cu miza Armurii erau câştigate distrugându-i mai multe porţiuni, dar uneori izbuteai să-ţi strecori vârful Sabiei în îmbinarea dintre două plăci, despărţindu-le şi învingând dintr-o lovitură.

Era şi o încercare de a-ţi răni potrivnicul, când simpla lui

înfrângere nu te mai mulţumea.

Calm, Adolin se retrase cu un pas şi pară lovitura cu mişcările consacrate din Postura Vântului. Îndepărtă arma lui Elit cu un zăngănit şi spectatorii începură din nou să şuşotească. Adolin le oferise mai întâi un spectacol brutal, care îi iritase. A doua oară priviseră o luptă strânsă, care îi ţinuse cu sufletul la gură.

De data asta, nu mai respecta niciun tipar, refuzând ciocnirile incitante, care reprezentau adesea cea mai importantă parte a unui duel.

Păşi într-o parte, rotindu-şi Sabia ca să izbească uşor în coiful lui Elit. Lumina de Furtună începu să se prelingă printr-o crăpătură subţire. Dar nu în măsura în care ar fi trebuit.

„Excelent.”

În coif, Elit gemu destul de tare ca să fie auzit, apoi atacă iarăşi cu vârful Sabiei înainte, îndreptat către viziera lui Adolin.

„Încerci să mă ucizi, nu-i aşa?”, se gândi acesta luându-şi o mână de pe Sabie şi ridicând-o în calea armei lui Elit, lăsând-o să-i pătrundă între degetul mare şi arătător. Era o mişcare pe care nu ţi-o puteai permite fără armură – dacă încercai cu o sabie obişnuită, te trezeai cu mâna despicată în două, iar cu o Cristalsabie o păţeai mult mai rău.

În Armură fiind, devie cu uşurinţă lovitura, făcând-o să-i treacă pe deasupra capului, şi atacă imediat cu mâna cealaltă, pocnindu-l pe Elit cu Sabia în coastă.

Lovitura ajunsă drept la ţintă îi aduse ovaţiile unora dintre spectatori. Însă alţii îl huiduiră. Riposta clasică ar fi fost o lovitură în capul potrivnicului, cu intenţia de a-i sparge coiful.

Elit înaintă clătinându-se, dezechilibrat de propriul său atac eşuat şi de lovitura care urmase. Adolin se împinse în el cu umărul, trântindu-l la pământ. Pe urmă, în loc să-l atace, se retrase cu un pas.

Alte huiduieli.

Elit se ridică, apoi făcu un pas. Se clătină uşor, după aceea făcu încă un pas. Adolin se trase înapoi, îşi îndreptă vârful Sabiei spre pământ şi rămase în aşteptare. Un tunet răsună în văzduh. Probabil că în ziua aceea, ceva mai târziu, avea să plouă – din fericire, nu se apropia o mare furtună. Doar o ploaie torenţială obişnuită.

— Luptă-te cu mine! strigă Elit din coif.

— M-am luptat, răspunse Adolin cu voce scăzută. Şi am

învins.

Elit înaintă clătinându-se. Adolin se retrase. Stârnind huiduielile mulţimii, aşteptă până când Elit încremeni – Armura lui îşi pierduse toată Lumina de Furtună. În cele din urmă, zecile de crăpături mărunte făcute de Adolin o secătuiseră.

Pe urmă, tânărul Kholin înaintă agale, îşi propti o palmă în pieptul potrivnicului său şi îl împinse. Elit căzu grămadă.

Adolin se uită la Lumindoamna Istow, Înalta Judecătoare.

— Hotărârea mea, spuse ea cu un oftat, îi este din nou favorabilă lui Adolin Kholin. Învingătorul. Elit Ruthar îşi pierde Armura.

Spectatorii nu părură încântaţi. Adolin se întoarse spre ei şi îşi roti de câteva ori Sabia înainte de a o lăsa să se preschimbe în ceaţă. Apoi îşi scoase coiful şi se înclină în direcţia huiduielilor. În spate, scutierii săi – pe care îi pregătise pentru asta – se grăbiră să-i dea deoparte pe ai lui Elit. Apoi scoaseră Armura învinsului, care îi aparţinea acum lui Adolin.

Prinţul zâmbi şi, când terminară, îi urmă în camera de pregătire de sub băncile spectatorilor. Renarin îl aştepta lângă uşă, purtându-şi Armura, iar mătuşa Navani stătea lângă vasul cu cărbuni din încăpere.

Renarin aruncă o privire către mulţimea nemulţumită.

— Părinte al Furtunii! Prima oară când te-ai duelat aşa ai învins în mai puţin de un minut şi te-au detestat. Acum a durat aproape o oră şi par să te deteste şi mai mult.

Adolin oftă, aşezându-se pe o banchetă.

— Am învins.

— Aşa e, spuse Navani.

Se apropie de el şi-l cercetă din priviri, ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă nu cumva e rănit. Îşi făcea întotdeauna griji când se duela.

— Dar n-ar fi trebuit să câştigi cu surle şi trâmbiţe?

Renarin dădu din cap.

— Asta ţi-a cerut tata.

— Toată lumea o să ţină minte duelul de azi, zise Adolin, primind o cană de apă întinsă de Peet, unul dintre podarii care făceau parte din garda lui în acea zi şi dând din cap în semn de mulţumire. Surle şi trâmbiţe înseamnă s-atragi atenţia tuturor. Ce-am făcut eu o să fie suficient.

Aşa spera. Ceea ce urma era la fel de important.

— Mătuşă, zise el când Navani începu să scrie o rugăciune de mulţumire. Te-ai gândit la ce te-am rugat?

Navani continuă să deseneze glife.

— Munca lui Shallan chiar pare importantă, adăugă Adolin. Vreau să spun că…

Cineva bătu la uşă.

„Atât de repede?”, se miră Adolin ridicându-se. Unul dintre podari deschise.

Shallan Davar dădu buzna înăuntru, într-o rochie violetă, iar părul ei roşu părea o vâlvătaie în timp ce traversa încăperea.

— A fost incredibil!

— Shallan!

Nu pe ea o aştepta, dar apariţia ei nu-l supăra câtuşi de puţin.

— Înainte de începerea duelului m-am uitat spre locul tău, dar nu erai acolo.

— Uitasem să ard o rugăciune, spuse ea, şi am zăbovit ca s-o fac. Totuşi, am prins cea mai mare parte a luptei.

Se opri chiar în faţa lui, şovăind şi părând stângace pentru o clipă. El se simţea la fel de stângaci. Începuseră să se curteze de nici măcar o săptămână, dar, dată fiind logodna lor neoficială… ce era, de fapt, relaţia lor?

Navani îşi drese glasul. Shallan se răsuci şi-şi duse mâna liberă la buze, ca şi cum abia atunci ar fi văzut-o pe fosta regină.

— Luminăţie, spuse ea cu o reverenţă.

— Shallan, răspunse Navani. De la nepotul meu aud numai lucruri bune despre tine.

— Mulţumesc.

— Aşa că o să vă las singuri, continuă Navani, abandonându-şi glifa neterminată şi îndreptându-se spre uşă.

— Luminăţie… începu Shallan, ridicându-şi o mână spre ea.

Navani ieşi şi închise uşa în urma ei.

Shallan îşi lăsă mâna în jos şi Adolin se crispă.

— Îmi pare rău, spuse el. Am încercat să vorbesc cu ea. Cred că încă mai are nevoie de câteva zile, Shallan. O să-şi vină în fire – ştie că n-ar trebui să te ignore, simt asta. Pur şi simplu îi aduci aminte de cele petrecute.

Shallan dădu din cap cu aerul unui om dezamăgit. Scutierii lui Adolin veniră să-l ajute să-şi scoată Armura, dar el le făcu semn să plece. Era destul de rău că Shallan îi vedea părul transpirat, lipit de cap după ce stătuse sub coif. Hainele lui de sub armură –

de fapt o uniformă vătuită – probabil că arătau oribil.

— Aşadar… ăăă… ţi-a plăcut duelul? întrebă.

— Ai fost minunat, răspunse Shallan întorcându-se din nou spre el. Elit te ataca întruna şi tu îl măturai cu câte-o lovitură, ca pe-un cremling care te sâcâie încercând să ţi se caţăre pe picior.

Adolin zâmbi larg.

— Celorlalţi spectatori nu li s-a părut c-am fost minunat.

— Au venit să te vadă călcat în picioare. Ai fost nepoliticos, nu le-ai oferit ce-şi doreau.

— În privinţa asta sunt de-a dreptul zgârcit.

— Din câte mi-am dat seama, nu pierzi aproape niciodată. Eşti cumplit de plictisitor. Poate, din când în când, ar trebui să-ncerci să termini la egalitate. De dragul diversităţii.

— O să mă gândesc, răspunse el. N-am putea discuta despre asta, poate diseară, la cină? În tabăra tatălui meu?

Shallan se strâmbă.

— În seara asta sunt ocupată. Îmi pare rău.

— Oh!

— Totuşi, adăugă ea, venind mai aproape, s-ar putea ca, în curând, să am un dar pentru tine. N-am avut prea mult timp pentru studiu – m-am străduit din greu să pun la punct registrele de cheltuieli ale casei lui Sebarial –, însă e posibil să fi dat peste ceva care să-ţi fie de folos. În privinţa duelurilor.

— Ce? întrebă el încruntându-se.

— Mi-am adus aminte de ceva din povestea vieţii regelui Gavilar. Însă ar fi nevoie să câştigi un duel într-un mod spectaculos. Să faci ceva uimitor, care ar ului publicul.

— Adică mai puţine huiduieli, zise Adolin scărpinându-se în cap.

— Cred că toată lumea ar aprecia aşa ceva, se amestecă Renarin de lângă uşă.

— Spectaculos… repetă Adolin.

— O să-ţi explic mâine, spuse Shallan.

— Ce se-ntâmplă mâine?

— Mă scoţi la o cină.

— Da?

— Şi mă duci la plimbare, adăugă ea.

— Da?

— Da.

— Sunt un bărbat norocos, zâmbi Adolin. Bine, atunci,

putem…

Uşa se deschise trântindu-se de perete.

Podarii din garda lui Adolin tresăriră, iar Renarin se ridică înjurând.

Adolin se mulţumi să se răsucească, dând-o cu delicateţe pe Shallan la o parte, ca să vadă cine se afla în spatele ei. Era cel mai mare dintre fiii Înaltului Prinţ Ruthar, Relis, duelistul campion.

Aşa cum se aşteptase.

— Ce-a fost asta? întrebă Relis intrând furios.

Îl urmau un cârd de ochi-luminoşi, printre care se număra Lumindoamna Istow, Înalta Judecătoare.

— Mă insulţi, Kholin, şi îmi insulţi Casa.

Adolin îşi încleştă mâinile înmănuşate la spate când Relis se opri piept în piept cu el, apropiindu-şi faţa de a lui.

— Nu ţi-a plăcut duelul? întrebă cu nepăsare prinţul.

— N-a fost duel, se răsti Relis. Mi-ai pus vărul într-o situaţie jenantă refuzând să lupţi aşa cum se cuvine. Cer anularea acestei farse.

— Prinţe Relis, ţi-am explicat, spuse Istow din spatele lui. Prinţul Adolin n-a încălcat nicio…

— Vrei Armura vărului tău înapoi? întrebă Adolin, cu voce scăzută, întâlnind ochii lui Relis. Luptă-te pentru ea.

— Nu mă las întărâtat de tine, răspunse Relis bătând cu degetul în platoşa lui Adolin. Nu te las să m-atragi într-o altă farsă pe care o s-o numeşti duel.

— Şase Cristale, Relis, zise Adolin. Ale mele, ale fratelui meu, Armura lui Eranniv şi Armura vărului tău. Le pun pe toate ca miză pentru o singură luptă. Între noi doi.

— Eşti ţicnit dacă-ţi închipui c-o să fiu de acord, se răsti Relis.

— Teama e prea mare? întrebă Adolin.

— Nu te ridici la înălţimea mea, Kholin. O dovedesc ultimele tale două lupte. Nici măcar nu mai ştii cum să te duelezi – nu ştii decât nişte şmecherii.

— Atunci ar trebui să mă înfrângi uşor.

Relis şovăi, mutându-se de pe un picior pe altul. În cele din urmă, arătă din nou cu degetul spre Adolin.

— Eşti un nemernic, Kholin. Ştiu că te-ai luptat cu vărul meu ca să ne pui pe tata şi pe mine într-o situaţie neplăcută. Refuz să mă las întărâtat.

Îi întoarse spatele, gata să plece.

„Ceva spectaculos”, se gândi Adolin aruncând o privire spre Shallan. „Tata a cerut surle şi trâmbiţe…”

— Dacă ţi-e frică, spuse el, uitându-se din nou la Relis, nu trebuie să te duelezi cu mine de unul singur.

Relis se opri. Se uită peste umăr.

— Vrei să zici c-o să te lupţi, în acelaşi timp, cu mine şi cu oricine altcineva?

— Da, răspunse Adolin. O să mă lupt, în acelaşi timp, cu tine şi cu oricine altcineva vei hotărî să te-nsoţească.

— Eşti nebun, şopti Relis.

— Da sau nu?

— Peste două zile. Aici, în arenă, se răsti Relis şi se uită la Înalta Judecătoare. Te consideri martoră la provocarea asta?

— Da, răspunse ea.

Relis ieşi ca o furtună. Ceilalţi îl urmară. Înalta Judecătoare zăbovi, uitându-se la Adolin.

— Ştii ce-ai făcut?

— Cunosc foarte bine regulile duelului. Da. Ştiu.

Ea oftă, dar dădu din cap şi ieşi din încăpere.

Peet închise uşa, apoi se-ntoarse spre Adolin ridicând din sprânceană. Minunat. Acum îl mustrau până şi podarii. Se lăsă să cadă pe banchetă.

— Asta se pune ca spectaculos? o întrebă pe Shallan.

— Crezi că poţi învinge dacă te duelezi cu doi odată?

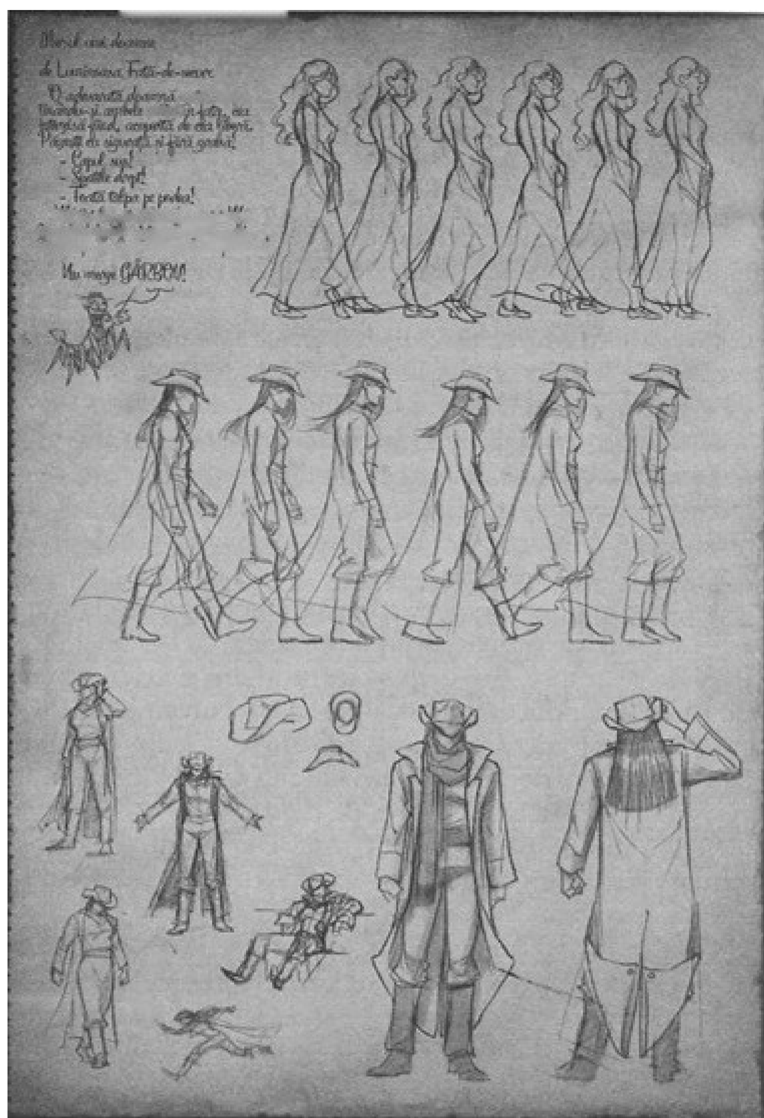
El nu răspunse. Era greu să înfrunţi doi potrivnici, mai ales dacă amândoi erau Cristalpurtători. Puteau să te atace în acelaşi timp, să te flancheze, să te lovească din poziţii în care nu-i vedeai decât cu coada ochiului sau deloc. Era mult mai greu decât să te lupţi cu ei pe rând.

— Nu ştiu, spuse în cele din urmă. Dar ai vrut ceva spectaculos. Şi asta am de gând să-ncerc. Acum nu pot decât să sper că ai un plan.

Shallan se aşeză lângă el.

— Ce ştii despre Înaltul Prinţ Yenev?

SCHIŢELE LUI SHALLAN: STILURI DE MERS

54
LECȚIA LUI VEIL

Au venit şi şaisprezece membri ai ordinului Vântalergătorilor, însoţiţi de un mare număr de scutieri, şi, fiindcă i-au găsit acolo pe Cerrupători despărţindu-i pe nevinovaţi de vinovaţi, a urmat o dispută aprinsă.

— Din *Cuvinte despre Lumină,* capitolul XXVIII, pagina 3

Shallan coborî din trăsură în bătaia unei ploi uşoare. Purta haina albă şi pantalonii femeii ochi-întunecaţi în care Veil se mai deghizase. Stropii îi cădeau pe borul pălăriei. Stătuse prea mult de vorbă cu Adolin după duelul lui, aşa că fusese nevoită să se grăbească din răsputeri ca s-ajungă la întâlnirea aceea, pe Dealurile Nerevendicate, la o oră bună de mers călare distanţă de taberele de război.

Dar sosise acolo, deghizată, la timp. Adică în ultima clipă. Înaintă cu paşi mari, ascultând răpăitul ploii pe piatra din jur. Astfel de ploi îi plăcuseră întotdeauna. Erau surorile mai mici ale marilor furtuni, aduceau doar viaţă, fără să facă pagube. Până şi dezolantele ţinuturi ale furtunii din vestul taberelor de luptă se însufleţeau sub căderea apei. Mugurii-de-stâncă se desfăceau şi, cu toate că nu înfloreau, aidoma celor cu care se obişnuise acasă, îşi întindeau lujerii de un verde-intens. Iarba se înălţa din găurile ei, însetată, şi refuza să se retragă până ce nu ajungeai s-o calci pur şi simplu în picioare. Unele trestii înfloreau, ca momeală pentru cremlingi, care, hrănindu-se cu petalele, se frecau de spori şi îi purtau alături de ai altor plante, dând

naştere noii generaţii.

Dacă ar fi fost acasă, ar fi înconjurat-o mult mai mulţi lujeri – atât de mulţi încât i-ar fi venit greu să meargă fără să se împiedice. Într-o zonă împădurită, ar fi avut nevoie de o macetă ca să facă mai mult de doi paşi. Însă acolo vegetaţia căpăta culoare, dar nu stânjenea câtuşi de puţin.

Shallan zâmbi, încântată de splendoarea locului, de ploaia uşoară şi de minunata viaţă vegetală. Puţină umezeală era un preţ mic pentru sunetul melodios al stropilor de apă, pentru aerul curat şi proaspăt şi pentru frumuseţea cerului, plin de nori de toate nuanţele cenuşii cu putinţă.

Avea sub braţ un săculeţ impermeabil, iar vizitiul trăsurii închiriate – pentru aşa ceva nu se putea folosi de a lui Sebarial – rămăsese s-o aştepte, aşa cum îi ceruse. Trăsura era trasă de parshi, nu de cai, dar erau mai iuţi decât chullii şi făcuseră treabă destul de bună.

Se îndrepta către coasta de deal din faţa ei, destinaţia indicată pe harta primită prin distrestie. Purta cizme frumoase, solide. Hainele lui Tyn or fi fost neobişnuite, dar se simţea recunoscătoare pentru existenţa lor. Haina şi pălăria o fereau de ploaie, iar cu cizmele putea păşi în siguranţă pe stânca alunecoasă.

Ocoli dealul şi descoperi că-n partea cealaltă era surpat, piatra crăpase şi se prăbuşise într-o mică avalanşă. Stratul de crem întărit se vedea clar pe marginile bucăţilor mari de piatră, ceea ce însemna că spărtura apăruse de puţină vreme. Dacă ar fi fost veche, cremul nou ar fi ascuns coloraţia aceea.

Spărtura conturase o mică vale în creasta dealului – plină de despicături şi de creste rămase după sfărâmarea rocii. De toate acestea se agăţaseră spori şi lujeri aduşi de vânt, dând naştere unei adevărate explozii de viaţă. Plantele prindeau rădăcini oriunde găseau adăpost de vânt şi începeau să crească.

Ierburile încâlcite şi verzi se întindeau la întâmplare – locul nu era chiar un lait, unde viaţa înflorea departe de pericole, ci doar un adăpost vremelnic. Până una-alta, plantele creşteau cu frenezie, uneori unele peste altele, încolţind, înflorind, legănându-se, răsucindu-se, vii. Erau un exemplu de natură crudă.

Însă pavilionul nu era.

Ascundea patru oameni aşezaţi pe scaune prea fin lucrate

pentru un asemenea loc. Luau o gustare, încălziţi de vasul cu cărbuni din mijlocul cortului cu o latură deschisă. Shallan se apropie, întipărindu-şi Amintiri ale chipurilor lor. Avea să le deseneze mai târziu, aşa cum desenase şi feţele primului grup de Duhuri Însângerate cu care se întâlnise. Doi îi erau cunoscuţi, fuseseră prezenţi şi data trecută. Ceilalţi doi nu. Neliniştitoarea femeie cu mască nu se afla acolo.

Mraize stătea în picioare, ţanţoş, studiindu-şi sarbacana lungă. Nu-şi ridică privirea când Shallan intră în cort.

— Îmi place să-nvăţ să folosesc armele localnicilor, spuse el. Un capriciu, deşi am senzaţia că e justificat. Dacă vrei să înţelegi un popor, studiază-i armele. Felul în care se ucid oamenii unii pe alţii spune despre o cultură mai multe decât orice scriere etnografică a vreunei erudite.

Îşi ridică arma spre Shallan, iar ea încremeni. Dar el se întoarse spre deschizătura cortului şi suflă, trimiţând săgeata în frunziş.

Shallan înaintă şi se opri lângă el. Săgeata ţintuise un cremling de tulpina unei plante. Creatura mică, cu multe picioare, tremura şi se zvârcolea, încercând să se elibereze, deşi era cu siguranţă rănită de moarte.

— Asta e o sarbacană a parshendilor, sublinie Mraize. Ce crezi tu că spune despre ei, micule pumnal?

— E limpede că n-o folosesc pentru uciderea vânatului mare, răspunse Shallan. Are sens. Singurele animale mari din locurile astea sunt demonii spărturilor, despre care se spune că parshendii îi venerează ca pe nişte zei.

Nu era convinsă că lucrurile stăteau într-adevăr astfel. În primele istorisiri – pe care le citise cu mare atenţie, la insistenţele lui Jasnah – se presupunea că zeii parshendilor erau demonii spărturilor. Fără precizări clare.

— Probabil o întrebuinţează ca să ucidă animale mici. Ceea ce înseamnă că vânează ca să se hrănească, iar nu de plăcere.

— De ce spui asta? o întrebă Mraize.

— Cei care ridică vânătoarea în slăvi caută capturi impresionante, continuă ea. Trofee. Sarbacana asta e arma unui om care nu vrea decât să-şi hrănească familia.

— Şi dac-o foloseşte împotriva altor oameni?

— Nu poate fi utilă în război. Nu cred că bate prea departe, iar parshendii au oricum arcuri. Poate că de aşa ceva se folosesc

când vor să ucidă pe cineva, deşi mi s-ar părea bizar să aflu că asasinatul se numără printre obiceiurile lor.

— Cum aşa? insistă Mraize.

Era un fel de test.

— Păi, răspunse ea, pentru cele mai multe populaţii indigene – cele din Silnasen, reshi, alergători din câmpiile Iri –, asasinatul e, de fapt, o noţiune inexistentă. Din câte ştiu, nici măcar nu se poate spune că se bat între ei. Vânătorii sunt prea valoroşi, aşa că, la ei, „războiul” înseamnă o grămadă de strigăte şi de poziţii ameninţătoare, dar foarte puţini morţi. În soiul ăsta de societate de fanfaroni e foarte puţin probabil să existe asasini.

Şi totuşi, parshendii trimiseseră unul. Împotriva alethilor.

Mraize o studia – îşi ţinea sarbacana lungă cu delicateţe între vârfurile degetelor şi o fixa cu privirea lui inexpresivă.

— Văd că, de data asta, Tyn şi-a ales drept ucenică o erudită, aşa-i? Ciudat!

Shallan roşi. Îi trecu prin cap că femeia care devenea când purta pălărie şi avea părul negru nu era nicio imitaţie a altcuiva, nici o altă persoană. Era o versiune a ei însăşi.

Ceea ce se putea dovedi periculos.

— Ei bine, spuse Mraize scoţând o altă săgeată din buzunar, cu ce scuză te-a trimis Tyn azi?

— Scuză? se miră Shallan.

— Pentru c-a dat greş în misiunea ei, zise Mraize şi puse săgeata în sarbacană.

A dat greş? Shallan începu să transpire şi simţi pe frunte furnicături reci. Dar se dusese să vadă dacă-n tabăra lui Amaram se petrecea ceva neobişnuit. În dimineaţa aia se întorsese acolo – de asta întârziase de fapt la duelul lui Adolin – sub înfăţişarea unui muncitor. Trăsese cu urechea, vrând să afle dacă se vorbea despre vreo spargere sau dacă Amaram avea vreo bănuială. Nu auzise nimic în privinţa asta.

Era limpede că Amaram nu-şi trăda bănuielile în public. Se străduise atât să-şi acopere urmele, încât dăduse greş. Probabil că n-ar fi trebuit să fie surprinsă, însă era.

— Păi… începu ea.

— Încep să mă-ntreb dacă Tyn chiar e bolnavă, spuse Mraize ridicându-şi sarbacana şi trimiţând o altă săgeată în frunziş. Nici măcar n-a încercat să-şi îndeplinească însărcinarea.

— Nici măcar n-a încercat? întrebă Shallan nedumerită.

— Ah, asta e scuza? zise Mraize. A încercat, dar n-a reuşit? Am oameni care supraveghează casa. Dacă ar fi…

Vocea i se stinse când Shallan îşi scutură apa de pe săculeţ, pentru a-l desface apoi cu mare grijă ca să scoată o foaie de hârtie. Era un desen al camerei încuiate a lui Amaram, cu hărţile vizibile pe pereţi. Se văzuse nevoită să ghicească o parte dintre detalii – fusese întuneric şi singura ei sferă nu dăduse prea multă lumină –, dar îşi imagina că se apropiase mulţumitor de mult de realitate.

Mraize luă foaia şi şi-o ridică în faţa ochilor. O studie, lăsând-o pe Shallan să transpire de emoţii.

— Se-ntâmplă rareori să mă-nşel ca un prost, spuse el. Felicitări.

Asta era de bine?

— Tyn n-are talentul ăsta, mai zise Mraize continuând să studieze foaia. Ai văzut camera aia tu însăţi?

— Nu degeaba a luat Tyn o erudită în ucenicie. Menirea talentelor mele e să le completeze pe ale ei.

Bărbatul lăsă foaia în jos.

— Surprinzător. Poate că maestra ta e o hoaţă pricepută, dar în privinţa alegerii ucenicelor a fost întotdeauna neinspirată.

Vorbea cu atâta rafinament! Şi asta nu părea să se potrivească defel cu faţa lui plină de cicatrice, cu buza deformată şi cu mâinile tăbăcite. Vorbea ca un om care-şi petrecuse viaţa sorbind vin pe îndelete şi ascultând muzică bună, dar arăta ca unul care se alesese adesea cu oasele rupte – favoare pe care o returnase probabil de şi mai multe ori.

— Păcat că pe hărţile astea n-apar mai multe detalii, spuse el privind din nou desenul cu atenţie.

Îndatoritoare, Shallan scoase celelalte cinci desene pe care le făcuse pentru el. Patru erau hărţi de pe perete, redate în amănunt, iar a cincea descria îndeaproape pergamentele atârnate alături de hărţi, cu notiţele lui Amaram. Pe toate, scrisul era indescifrabil, arăta ca nişte linii şerpuitoare. Îl făcuse aşa înadins. Nimeni nu s-ar fi aşteptat din partea unei pictoriţe să memoreze asemenea detalii, deşi ea una se pricepea de minune la asta.

Şi erau detalii pe care nu dorea să le împărtăşească cu ei. Intenţiona să le câştige încrederea şi să afle de la ei tot ce se putea afla, dar n-avea de gând să-i ajute mai mult decât era

nevoită s-o facă.

Mraize întinse mâna în care ţinea sarbacana într-o parte. Fata scundă, mascată, era acolo, ţinea cremlingul săgetat de el şi o nurcă moartă, cu o săgeată înfiptă în gât. Ba nu, îi zvâcnea un picior. Nu era decât paralizată. Asta însemna că săgeţile erau otrăvite?

Shallan se cutremură. Unde se ascunsese femeia aia? Ochii întunecaţi ai femeii o fixau pe Shallan fără să clipească, iar restul feţei îi era ascuns sub o mască din sulimanuri şi carapace. Luă sarbacana.

— Uimitor, spuse Mraize privind desenele lui Shallan. Cum aţi intrat? Am supravegheat ferestrele.

Aşa ar fi procedat Tyn, ar fi intrat în toiul nopţii pe o fereastră? N-o învăţase pe Shallan astfel de lucruri, nimic altceva în afară de accente şi de arta deghizării. Poate îşi dăduse seama că ea, care se împiedica uneori în propriile picioare, n-ar fi fost cea mai bună la furturile acrobatice.

— Astea-s capodopere, adăugă Mraize ducându-se să pună desenele pe o masă. O adevărată reuşită. O asemenea măiestrie artistică!

Ce se-ntâmplase cu impasibilul bărbat primejdios cu care se confruntase la prima întâlnire cu Duhurile Însângerate? Stăpânit de o emoţie însufleţitoare, se aplecă să studieze desenele pe rând. Scoase şi o lupă, ca să nu-i scape niciun detaliu.

Se abţinu să-l întrebe ceea ce o rodea de fapt. Ce face Amaram? Ştii cum şi-a dobândit Cristalsabia? Cum… l-a ucis pe Helaran Davar? I se tăia răsuflarea numai când se gândea la asta, dar o parte din ea acceptase cu ani în urmă faptul că fratele ei n-avea să se mai întoarcă.

Ceea ce n-o împiedica să simtă o ură surprinzătoare şi foarte desluşită împotriva lui Meridas Amaram.

— Ei bine? întrebă Mraize uitându-se la ea. Vino aici şi aşază-te, copilă. Tu ai făcut desenele astea?

— Da, răspunse Shallan încercând să-şi stăpânească emoţiile.

Mraize îi spusese „copilă”? Desenase acea versiune a ei dându-i intenţionat înfăţişarea unei femei mai vârstnice, cu o faţă mai colţuroasă. Ce-ar fi trebuit să facă? Să-nceapă să-şi adauge în păr şuviţe cărunte?

Se aşeză pe scaunul de lângă masă. Femeia cu mască apăru lângă ea, cu o cană şi cu un ibric din care ieşeau aburi. Shallan

dădu din cap şovăind şi, ca răsplată, primi o cană de vin de portocale fiert cu mirodenii. Sorbi din el – probabil n-avea de ce să se teamă de otravă, pentru că Duhurile Însângerate oricum ar fi putut s-o ucidă oricând. Ceilalţi oameni din cort vorbeau între ei pe şoptite, dar Shallan nu izbutea să desluşească niciun cuvânt. Se simţea ca şi cum ar fi fost expusă în faţa unor spectatori.

— Am copiat o parte din text, spuse ea scoţând o foaie scrisă.

Erau câteva rânduri alese special, care nu dezvăluiau mare lucru, dar l-ar fi putut îndemna pe Mraize să deschidă subiectul.

— N-am putut să stăm prea mult timp în cameră, aşa că n-am avut când să notez mai mult de câteva rânduri.

— Ţi-ai petrecut atât de mult timp înăuntru ca să faci desenele şi atât de puţin ca să copiezi un text?

— Oh! Nu, desenele le-am făcut din memorie.

El o privi o clipă cu gura căscată, într-o expresie de sinceră surprindere, înainte să-şi recapete rapid obişnuitul aer de indiferenţă şi siguranţă de sine.

„Probabil că n-a fost înţelept să spun aşa ceva”, îşi dădu Shallan seama. Câte persoane puteau desena atât de bine din memorie? Oare în taberele de război Shallan le demonstrase celorlalţi că are talentul ăsta?

Din câte îşi amintea, n-o făcuse. Iar de acum nici nu mai putea să-şi dezvăluie această pricepere, ca nu cumva Duhurile Însângerate să facă legătura între Shallan, tânăra nobilă ochi-luminoşi, şi Veil, escroaca ochi-întunecaţi. Furtuni!

Ei bine, îi era imposibil să nu greşească. Greşeala pe care tocmai o făcuse măcar nu-i punea viaţa în pericol. Sau cel puţin aşa credea.

— Jin, se răsti Mraize.

Un bărbat cu părul auriu şi pieptul dezgolit sub roba care-i cădea în falduri se ridică de pe scaunul lui.

— Uită-te la el, îi spuse Mraize lui Shallan.

Ea îşi întipări o Amintire.

— Jin, pleacă de-aici. Tu, Veil, desenează-l.

N-avea de ales, trebuia să se supună. În timp ce Jin ieşea în ploaie, bodogănind pentru sine, începu deja să-l deseneze. Complet, nu doar cu faţa şi umerii, ci şi cu decorul, chiar şi cu bolovanii căzuţi din fundal. Cu nervii întinşi, nu făcu o schiţă atât de bună cum ar fi trebuit, dar, privind-o, Mraize se arătă

mulţumit de desenul ei ca un tată mândru. Când termină, Shallan îşi scoase lacul – era necesar, desenase în cărbune –, dar Mraize se grăbi să-i smulgă hârtia dintre degete.

— Incredibil, spuse ţinând-o în faţa ochilor. Te iroseşti lângă Tyn. Poţi face aşa ceva şi când e vorba de un text?

— Nu, minţi ea.

— Păcat. Dar tot e minunat. Minunat! Ar trebui să găsim întrebuinţări pentru talentul tău, da, chiar aşa. Se uită la ea. Care ţi-e ţinta, copilă? Dacă te dovedeşti demnă de încredere, aş putea avea un loc pentru tine în organizaţia mea.

„Da!”

— N-aş fi acceptat să vin în locul lui Tyn dacă n-aş fi căutat un asemenea prilej.

Mraize o privi mijindu-şi ochii.

— Ai omorât-o, nu-i aşa?

„Oh, tunete.” Shallan roşi imediat, fireşte.

— Ăăă…

— Ha! exclamă Mraize. Până la urmă şi-a ales o ucenică prea bună pentru ea. Încântător. După toată aroganţa ei, a fost doborâtă de cineva despre care credea c-o să-i lingă tălpile.

— Domnule, zise Shallan. Nu am… Adică n-am vrut s-o fac. Ea s-a-ntors împotriva mea.

— Ce poveste trebuie să fie asta! zâmbi Mraize, dar nu era un zâmbet frumos. Trebuie să ştii că aşa ceva nu e interzis, dar nu e nicidecum încurajat. Nu putem conduce o organizaţie dacă subordonaţii văd în uciderea superiorilor lor principala scară către vârful ierarhiei.

— Da, domnule.

— Însă superioara ta nu făcea parte din organizaţia noastră. Tyn se credea vânător, dar a fost tot timpul vânatul. Dacă vrei să ni te alături, trebuie să înţelegi cum merg lucrurile. Noi nu suntem ca alţii, pe care, poate, i-ai întâlnit. Avem un scop mai măreţ şi… ne apărăm unii pe alţii.

— Da, domnule.

— Prin urmare, cine eşti? întrebă el făcându-i semn slujitoarei sale să-i înapoieze sarbacana. Cine eşti tu, de fapt, Veil?

— Cineva care vrea să se implice, răspunse Shallan. Care vrea să ia parte la ceva mai important decât furtişagurile de la ochi-luminoşi bizari şi decât înşelătoriile care oferă câteva zile în lux.

— Atunci e vorba de o vânătoare, spuse Mraize, încet şi

rânjind.

Îi întoarse spatele şi se îndreptă spre marginea pavilionului.

— Vor urma mai multe instrucţiuni, adăugă el. Îndeplineşte însărcinarea primită. Pe urmă vom vedea.

„Atunci e vorba de o vânătoare…”

Ce fel de vânătoare? Spusele lui îi îngheţară lui Shallan sângele în vene.

Iarăşi nu era sigură dacă i se ceruse sau nu să plece, dar îşi luă săculeţul şi se îndreptă spre ieşire. Şi, în timp ce-o făcea, aruncă o privire spre cei rămaşi pe scaune. Se uitau la ea cu răceală. Cu o înspăimântătoare răceală.

Ieşi din cort şi descoperi că ploaia se oprise. Se îndepărtă, simţindu-se urmărită din priviri. „Ştiu cu toţii că pot să-i identific cu precizie”, îşi dădu ea seama, „că-i pot desena exact aşa cum arată, pentru oricine ar fi interesat”.

Lucrul ăsta n-avea cum să-i încânte. Mraize spusese clar că Duhurile Însângerate nu obişnuiau să se omoare între ele. Dar mai spusese, la fel de clar, şi că ea nu făcea parte dintre ei, nu încă. O spusese apăsat, ca şi cum le-ar fi acordat bilet de voie celor care îl ascultau.

Pe mâna lui Talat, în ce se băgase?

„Abia acum te gândeşti la asta?”, se întrebă ea în timp ce ocolea dealul. Trăsura se zărea drept înainte, cu vizitiul tolănit deasupra, cu spatele la ea. Shallan se uită neliniştită peste umăr. Încă n-o urmărea nimeni sau cel puţin nimeni pe care să-l poată vedea.

— Mă urmăreşte cineva, Model? întrebă ea.

— Mmm. Eu. Niciun om.

Un bolovan. Mai devreme desenase unul pentru Mraize. Fără să se gândească – condusă doar de instinct şi de nu puţină panică –, suflă Lumină de Furtună şi creă în faţa ei imaginea bolovanului.

Pe urmă se grăbi să se ascundă în ea.

Înăuntru era întuneric. Se ghemui, aducându-şi genunchii sub bărbie. Gestul părea ruşinos. Ceilalţi oameni cu care lucra Mraize probabil că nu făceau nimic atât de prostesc. Aveau experienţă, erau calmi, capabili. Furtuni! în primul rând, probabil că nici nu era nevoie să se-ascundă.

Dar rămase totuşi ascunsă. Privirile celorlalţi… felul în care vorbise Mraize…

Mai bine să fie prea prudentă decât naivă. Se săturase să tot presupună unii şi alţii că nu e-n stare să-şi poarte singură de grijă.

— Model, şopti ea. Du-te la vizitiu. Şi, cu vocea mea, spune-i următorul lucru: „M-am urcat în trăsură când nu te uitai. Nu te uita nici acum. Trebuie să plec pe furiş. Du-mă înapoi, spre taberele de război. Opreşte lângă ele şi aşteaptă cât numeri până la zece. O să cobor. Nu te uita. Ţi-ai primit plata şi discreţia a făcut parte din preţ”.

Model zumzăi şi plecă. Peste nu mult timp, trăsura porni zăngănind, trasă de parshi. Nu mai dură mult până când auzi tropot de copite. Nu văzuse niciun cal.

Shallan aşteptă îngrijorată. Oare vreunul dintre Duhurile Însângerate avea să-şi dea seama că bolovanul ăla n-ar fi trebuit să se afle acolo? Aveau să se-ntoarcă s-o caute dacă n-o vedeau coborând din trăsura ajunsă la taberele de război?

Poate că nici măcar nu plecaseră după ea. Poate că pericolul nu exista decât în imaginaţia ei. Aşteptă, posomorâtă, începuse din nou să plouă. Oare iluzia creată de ea avea să fie afectată în vreun fel? Piatra pe care-o desenase era deja udă, aşa că n-avea cum s-o dea de gol arătând uscată, dar, din moment ce stropii ajungeau la ea, probabil că treceau prin imagine.

„Trebuie să fac ceva ca să pot privi în afară când m-ascund aşa”, se gândi. Nişte găuri prin care să tragă cu ochiul? Ar fi izbutit oare să le modeleze în interiorul iluziei? Poate că…

Voci.

— Trebuie s-aflăm cât de mult ştie el.

Glasul lui Mraize.

— O să-i duci foile astea maestrului Thaidakar. Suntem aproape, dar s-ar părea că tot aşa sunt şi prietenii lui Restares.

Îi răspunse o voce hârjâită. Shallan nu reuşi să-nţeleagă ce spunea.

— Nu, din pricina ăstuia nu-mi fac griji. Idiotul bătrân seamănă haos, dar nu se-ntinde după putere, nu profită de ocazie. Se ascunde în oraşul lui fără nicio importanţă, ascultându-i cântecele şi închipuindu-şi că joacă un rol în tot ce se petrece-n lume. Dar, în privinţa creaturii din Tukar, lucrurile stau cu totul altfel. Nici măcar nu sunt convins că e om. Iar dacă e, cu siguranţă nu face parte din nicio specie din locul ăla…

Mraize continuă să vorbească, dar se îndepărta şi Shallan nu-l

mai auzi. După nu mult timp, răsună iarăşi tropotul de copite.

Aşteptă, cu apa îmbibându-i-se în haină şi în pantaloni. Tremura cu săculeţul în poală şi strângea din dinţi ca să nu-i clănţăne. Vremea se încălzise în ultimul timp, dar asta nu-ţi era de folos când stăteai în ploaie. Aşteptă până ce îşi simţi şira spinării plângând şi muşchii urlând. Aşteptă până când, în cele din urmă, bolovanul se sparse într-un fum luminescent şi se risipi.

Shallan tresări. Ce se întâmplase?

„Lumina de Furtună”, înţelese apoi, întinzându-şi picioarele. Se uită în punga din buzunar. Fără să-şi dea seama, secătuise toate sferele păstrând iluzia bolovanului.

Trecuseră mai multe ore, deja se însera. Ca să persiste iluzia unui obiect atât de simplu ca bolovanul nu avea nevoie de multă Lumină şi treaba mergea chiar şi fără să conştientizeze ce făcea. Era bine de ştiut.

Dar se purtase din nou prosteşte, fiindcă nu se gândise câtă Lumină întrebuinţa. Se ridică oftând. Se împletici, cu picioarele protestându-i din pricina mişcării bruşte. Răsuflă adânc, apoi se duse să tragă cu ochiul de partea cealaltă a dealului. Pavilionul dispăruse, ca şi orice altă urmă a prezenţei Duhurilor Însângerate.

— Presupun că trebuie să merg pe jos, spuse ea întorcându-se către taberele de război.

— Te aşteptai la altceva? întrebă Model, de pe haina ei, cu o curiozitate care părea sinceră.

— Nu. Vorbesc singură.

— Mmm. Ba nu, vorbeşti cu mine.

Shallan porni la drum prin frigul serii. Însă nu era acel frig de moarte de care suferise în sud. O stânjenea, dar nimic mai mult. Dacă n-ar fi fost udă, aerul probabil că i s-ar fi părut plăcut, în ciuda întunericului. Îşi petrecu timpul exersându-şi accentele cu Model – ea vorbea, iar el îi repeta spusele cu exactitate, imitând perfect vocea şi tonul ei. Faptul că se putea auzi astfel îi era de mare ajutor.

Fără îndoială ajunsese să redea cu foarte multă pricepere accentul alethi. Şi era bine, fiindcă Veil pretindea că e alethi. Dar nu-i venise greu, fiindcă vedena şi alethi erau două limbi atât de asemănătoare, încât ştiind-o pe una o înţelegeai aproape perfect pe cealaltă.

Şi accentul ei de mâncătoare de coarne era destul de bun, atât când vorbea în alethi, cât şi când vorbea în vedenă. Se descurca din ce în ce mai bine şi, aşa cum o sfătuise Tyn, nu era nevoie să exagereze. Avea accent bavan acceptabil atât în vedenă, cât şi în alethi, aşa că, pe drumul de întoarcere, îşi petrecu cea mai mare parte a timpului vorbind în ambele limbi cu accent herdazian. Felul în care vorbea Palona în alethi îi servise drept exemplu, iar Model putea să-i repete spusele, ca ajutor valoros pentru exerciţiile lui Shallan.

— Ceea ce trebuie să fac, zise Shallan, e să te deprind să vorbeşti pentru imaginile mele.

— Le-ai putea pune să vorbească singure, răspunse el.

— Sunt eu în stare de aşa ceva?

— De ce nu?

— Pentru că… ei bine, mă folosesc de Lumină pentru iluzii, prin urmare, creez imitaţii ale Luminii. Are sens. Nu le pot crea întrebuinţând sunetul.

— E vorba de o Undă, spuse Model. Sunetul face parte din ea… Mmm… Ca şi cum ar fi veri primari. Asemănarea e foarte mare. Se poate face.

— Cum?

— Mmm. Cumva.

— Îmi eşti de mare ajutor.

— Mă bucur…

Model se opri în mijlocul frazei, apoi întrebă:

— O minciună?

— Da.

Shallan îşi îndesă mâna interzisă în buzunar, care nici el nu era uscat, şi îşi continuă drumul printre peticele de iarbă care i se retrăgeau din cale. Pe dealurile din depărtare se vedeau lanuri de lavis, frumos ordonate în şiruri de polipi, dar la ora aia nu se zărea nici picior de lucrător al pământului.

Măcar nu mai ploua. Chiar îi plăcea ploaia, dar nu se gândise niciodată cât de neplăcut poate fi să mergi prin ploaie pe distanţe lungi. Şi…

Ce era aia?

Se opri brusc. În faţa ei, un morman întunecat îşi aşternea umbra pe pământ. Înaintă şovăind şi începu să simtă miros de fum. Acel soi de fum umed, clisos, rămas în urma unui foc de tabără stins cu o găleată de apă.

Trăsura ei. O recunoscu în noapte, pe jumătate arsă. Ploaia stinsese focul destul de repede. Vâlvătaia pornise probabil din interior, din loc uscat.

Cu siguranţă era trăsura închiriată de ea. Recunoscu modelul roţilor. Se apropie ezitând. Ei bine, nu greşise când îşi făcuse griji. Fusese inspirată când rămăsese ascunsă. Dar ceva o neliniştea…

„Vizitiul!”

Aleargă în partea din faţă, temându-se de tot ce putea fi mai rău. Leşul lui era acolo, zăcea cu faţa către cer, lângă trăsura sfărâmată. Avea gâtul tăiat. Alături erau hamalii lui parshi, morţi, unii peste alţii.

Shallan se aşeză pe pietrele ude. Îşi duse mâna la gură când simţi senzaţia de greaţă.

— Oh… Atotputernicule din ceruri…

— Mmm…

Model zumzăi pe tonul unui om posomorât.

— Au murit din pricina mea, şopti Shallan.

— Nu i-ai omorât tu.

— Ba da. E ca şi cum am ţinut eu cuţitul. Ştiam în ce primejdie mă pun. Dar vizitiul habar n-avea.

Şi nici parshii. Ce simţea în privinţa lor? Pustiitori, da, dar era greu să nu simţi o senzaţie de greaţă când vedeai ce li se întâmplase.

„O să provoci ceva mult mai cumplit dacă o să dovedeşti adevărul presupunerilor lui Jasnah”, spuse o parte din ea.

Pe scurt, când îl văzuse atât de entuziasmat de desenele ei, îşi dorise să se convingă că Mraize îi e pe plac. Ei bine, era de preferat să-şi întipărească în minte momentul pe care-l trăia. Crimele acestea se săvârşiseră cu îngăduinţa lui. Poate că nu el tăiase gâtul vizitiului, dar îi asigurase pe toţi ceilalţi că e în regulă să se descotorosească de ea, dacă pot.

Arseseră trăsura ca să lase impresia că e vina tâlharilor, dar niciun tâlhar nu s-ar fi aventurat atât de aproape de Câmpiile Sfărâmate.

„Bietul om”, se gândi privind spre vizitiu. Dar, dacă n-ar fi închiriat trăsura, n-ar fi izbutit să se ascundă aşa cum o făcuse, trimiţând Duhurile Însângerate pe o pistă greşită. Furtuni! Cum s-ar fi putut descurca fără să moară nimeni? Ar fi fost cu putinţă?

Într-un târziu, reuşi să se ridice în picioare şi, cu umerii aplecaţi, îşi continuă drumul către taberele de război.

55
REGULILE JOCULUI

Considerabilele însuşiri care le îngăduiau Cerrupătorilor să facă aşa ceva reprezentau aproape un har divin, pe care nu-l oferă nicio Undă şi niciun spren, dar, indiferent cum şi-ar fi dobândit ordinul lor puterile, până şi rivalii le recunoşteau existenţa.

— Din *Cuvinte despre Lumină,* capitolul XXVIII, pagina 3

— Minunat. Tu eşti azi garda mea de corp?

Kaladin se întoarse spre Adolin, care ieşea din camera lui. Ca de obicei, prinţul purta o uniformă fără cusur. Nasturi cu monogramă, cizme mai scumpe decât casele unora, sabie pe şold. O preferinţă bizară pentru un Cristalpurtător, dar probabil că Adolin o purta ca pe o simplă podoabă. Părul lui des şi blond era presărat cu fire negre.

— N-am încredere în ea, prinţe, răspunse Kaladin. Femeie străină, logodnă secretă şi singura persoană care putea garanta pentru ea nu mai e în viaţă. Ar putea fi o asasină şi asta înseamnă că trebuie să-ţi ofer cea mai bună gardă cu putinţă.

— Ce umil suntem, nu? spuse Adolin, pornind-o cu paşi mari pe coridorul de piatră, cu Kaladin mergând alături, în acelaşi ritm.

— Nu.

— A fost o glumă, băiatule de pod.

— Greşeala mea. Credeam că glumele trebuie să fie

amuzante.

— Numai pentru oamenii cu simţul umorului.

— Ah, da, fireşte. În ceea ce mă priveşte, a trecut mult timp de când mi-am dat la schimb simţul umorului. Cu al meu am făcut troc cu mult timp în urmă.

— Şi cu ce te-ai ales?

— Cu cicatrice, răspunse Kaladin încet.

Privirea prinţului se opri la semnul înfierat de pe fruntea fostului podar, deşi părul îl ascundea în mare parte.

— Minunat, şopti el. Pur şi simplu minunat. Sunt atât de încântat că mă-nsoţeşti!

Odată ajunşi la capătul culoarului, păşiră în lumina soarelui. Care, oricum, nu era prea multă. După ploaia din ultimele câteva zile, norii continuau s-acopere cerul.

Ieşiră în tabăra de război.

— Mai luăm pe cineva din gardă? întrebă Adolin. De obicei sunteţi doi.

— Azi sunt doar eu.

Cu paza regelui în grija lui şi cu Teft plecat din nou în patrulare cu noii recruţi, Kaladin avea prea puţini oameni. Garda tuturor celorlalţi era alcătuită din câte doi sau trei bărbaţi, însă pe Adolin îl credea în stare să se apere şi singur.

Îi aştepta o trăsură, trasă de doi cai cu ceva răutăcios în înfăţişare. Toţi caii arătau aşa, cu ochii lor prea inteligenţi şi cu mişcările lor prea bruşte. Din nefericire, un prinţ nu-şi putea face apariţia cu chulli înhămaţi la trăsură. Un lacheu deschise portiera pentru Adolin, care se instală înăuntru. Lacheul închise portiera, apoi se cocoţă la locul lui din spatele trăsurii. Kaladin se pregăti să se salte pe capră, lângă vizitiu, dar se opri brusc.

— Tu! exclamă el, arătând cu degetul spre bărbatul aşezat pe capră.

— Eu! răspunse Mucalitul Regelui, cu hăţurile în mâini.

Ochi albaştri, păr negru, uniformă neagră. De ce conducea o trăsură? Doar nu era servitor, nu?

Kaladin se căţără cu prudenţă pe capră şi Mucalitul pocni din hăţuri, îndemnând caii să se pună în mişcare.

— Ce faci aici? întrebă Kaladin.

— Încerc să dau de belea, răspunse vesel Mucalitul, acompaniat de răsunetul potcoavelor pe piatră. Ai exersat la flautul meu?

— Ăăă…

— Nu-mi spune că l-ai lăsat în tabăra lui Sadeas când ai plecat de-acolo.

— Păi…

— Am zis să nu-mi spui, îl întrerupse Mucalitul. Nu e nevoie, pentru că ştiu deja. Ce ruşine! Dacă ai fi ştiut istoria acelui flaut, ţi s-ar fi întors mintea pe dos. Iar cu asta vreau să zic că te-aş fi azvârlit din trăsură pentru că m-ai spionat.

— Ăăă…

— Văd că eşti foarte elocvent azi.

Kaladin chiar lăsase flautul în tabăra lui Sadeas. Când adunase podarii care supravieţuiseră – răniţii Podului Patru şi podarii din celelalte echipe – se gândise mai ales la oameni, nu la lucruri. Nu dăduse nicio atenţie micii lui boccele cu obiecte personale, uitând că flautul se afla printre ele.

— Sunt soldat, nu muzicant, spuse el. În plus, muzica e pentru femei.

— Toţi oamenii sunt muzicanţi, îl contrazise Mucalitul. Întrebarea e dacă le împărtăşesc sau nu altora cântecele lor. Cât despre faptul că de muzică se ocupă femeile, e interesant că aceea care-a scris tratatul ăsta – practic venerat de voi toţi aici, în Alethkar – a hotărât că toate însărcinările femeilor se duc la îndeplinire stând pe scaun şi distrându-se, pe când ale bărbaţilor nu se rezolvă decât găsind pe cineva care vrea să-şi înfigă suliţa în tine. Grăitor, nu?

— Cred că da.

— Ştii, mă străduiesc din greu să găsesc lucruri captivante, inteligente şi pline de interes pe care să ţi le spun. Nu pot să nu mă gândesc că tu nu-ţi susţii partea de conversaţie, într-o oarecare măsură, e ca şi cum i-ai cânta unui surd. Şi, din moment ce pare amuzant, chiar aş fi încercat să-i cânt unui surd dacă nu mi-ar fi pierdut cineva flautul.

— Îmi pare rău, spuse Kaladin.

Ar fi preferat să se gândească la noile posturi de luptă cu sabia pe care le învăţase de la Zahel, dar Mucalitul îl tratase mereu cu bunătate mai înainte. Kaladin putea măcar să stea de vorbă cu el.

— Şi… ăăă… ţi-ai păstrat slujba? Cea de Mucalit al Regelui. Când ne-am întâlnit, spuneai că eşti în pericol să-ţi pierzi titlul.

— Încă n-am verificat, răspunse Mucalitul.

— Nu… nu ai… Regele nu ştie că te-ai întors?

— Nu. Mă gândesc cum să-i dau de ştire într-un mod acceptabil de spectaculos. Poate punând o sută de demoni ai spărturilor să mărşăluiască la unison, cântând o odă magnificenţei mele.

— Pare… dificil.

— Da, creaturilor ăstora, lovi-le-ar furtuna, le e extrem de greu să-şi acordeze coardele de tonalitate şi să păstreze intonaţia corectă.

— N-am idee ce-ai spus.

— Da, creaturilor ăstora, lovi-le-ar furtuna, le e cu adevărat greu să-şi acordeze coardele de tonalitate şi să păstreze intonaţia corectă.

— Asta nu m-a ajutat, Mucalitule.

— Ah! Aşadar ai început să surzeşti? Să-mi dai de ştire când n-o să mai auzi nimic. Trebuie să-ncerc ceva. Dacă mi-aş putea aminti…

— Da, da, îl întrerupse Kaladin oftând. Vrei să cânţi la flaut pentru un surd.

— Nu, asta nu e… Ah! Da. Mi-am dorit întotdeauna să m-apropii pe furiş şi să-i trag unui surd o palmă după ceafă. Cred că ar fi hilar.

Kaladin oftă. Chiar dacă mergeau repede, ca s-ajungă în tabăra lui Sebarial aveau nevoie de o oră. O oră foarte lungă.

— Prin urmare, spuse el, ai venit aici ca să-ţi baţi joc de mine?

— Ei, la asta mă pricep cel mai bine. Dar cu tine o să fiu blând. Nu vreau să-ţi iei zborul.

Kaladin tresări şi se cutremură.

— Ştii, continuă cu nonşalanţă Mucalitul, unii fug de parc-ar zbura ca să scape de-o răbufnire de furie. Despre asta vorbesc.

Kaladin îl privi cu ochii mijiţi pe bărbatul înalt de lângă el.

— Ce ştii?

— Aproape tot. Şi e suficient ca să zdruncine pe oricine din ţâţâni!

— Şi atunci, ce vrei?

— Ce pot avea.

Mucalitul se întoarse spre el cu o privire solemnă.

Acelaşi lucru ca toată lumea, Kaladin cel Binecuvântat de Furtună.

Kaladin se foi. Mucalitul ştia de puterile lui, ştia de Undeunire.

Fără nicio îndoială. Aşadar, trebuia să se aştepte să-i ceară ceva?

— Ce vrei de la mine? întrebă el, într-o încercare de a vorbi cât mai limpede.

— Aha, deci îţi merge mintea. Bun. De la tine, prietene, vreau un singur lucru. O poveste.

— Ce fel de poveste?

— Asta rămâne s-o hotărăşti tu. Mucalitul îi zâmbi. Sper c-o să fie plină de viaţă. Dacă există ceva ce nu suport, e plictiseala. Te rog, fereşte-te de monotonie. Altminteri m-aş putea vedea nevoit să mă furişez ca să te pocnesc peste ceafă.

— Nu sunt pe cale să surzesc.

— E hilar şi când pocneşti oameni care nu-s surzi, evident. Ce, crezi că aş necăji pe cineva pentru simplul fapt că e surd? Ar fi imoral. Nu, eu necăjesc pe toată lumea în aceeaşi măsură, mulţumesc foarte mult.

— Minunat.

Kaladin se lăsă pe spătarul banchetei, aşteptând şi alte ironii. Dar, spre surprinderea lui, Mucalitul se mulţumi să nu mai scoată niciun sunet.

Kaladin privi cerul, atât de mohorâtul cer. Detesta astfel de zile, care-i aduceau aminte de Lăcrimare. Părinte al Furtunii! Cerul cenuşiu şi vremea urâtă îl făceau să se-ntrebe de ce se ostenise să se ridice din pat. Într-un târziu, trăsura ajunse în tabăra lui Sebarial, un loc ce semăna a oraş mai mult decât oricare altă tabără. Kaladin se uită, minunându-se, la locuinţele comune a căror construcţie se încheiase, la pieţe, la…

— Lucrători ai pământului? întrebă când trecură pe lângă un grup de bărbaţi care mergeau pe jos către porţi, cărând trestii pentru înlăturarea viermilor şi găleţi de crem.

— Sebarial i-a pus să planteze lavis pe dealurile din sud-vest, îi explică Mucalitul.

— Dar acolo furtunile sunt prea puternice pentru culturi.

— Spune-le-o oamenilor din Natan. Ei cultivau toată regiunea asta. E nevoie de un soi de plantă care nu creşte atât de mare ca de obicei.

— Dar de ce? se miră Kaladin. De ce nu se duc ţăranii undeva unde le-ar fi mai uşor? Ca, de exemplu, în Alethkar?

— Nu ştii prea multe despre natura umană, nu-i aşa, Binecuvântatule de Furtună?

— Păi… Nu, nu ştiu.
Mucalitul clătină din cap.
— Atât de sincer şi atât de direct. E clar că tu şi Dalinar semănaţi foarte mult. Cineva trebuie să vă-nveţe cum să vă mai şi distraţi din când în când.
— Ştiu foarte bine cum să mă distrez.
— Serios?
— Da. E neapărată nevoie să fiu undeva unde nu te afli tu.
Mucalitul se holbă la el, apoi chicoti şi trase de hăţuri, iar caii începuseră să tropăie.
— Aşadar, ai în tine o scânteie de umor!
Era o moştenire de la mama lui. Ea spunea adesea astfel de lucruri, deşi niciodată atât de insultătoare. „Pesemne că, stând pe lângă Mucalit, m-am molipsit de la el.”
În cele din urmă, Mucalitul opri trăsura în faţa unui conac frumos, de genul celor pe care Kaladin se aştepta să le vadă în mijlocul unui lait bine organizat, nu acolo, într-o tabără de război. Cu coloanele şi cu minunatele lui ferestre de sticlă, era chiar mai presus decât conacul lordului oraşului din Vatra-de-Piatră.
Pe aleea trăsurilor, Mucalitul îi ceru unui lacheu s-o cheme pe logodnica neoficială a lui Adolin. Prinţul coborî s-o aştepte, îndreptându-şi haina şi lustruindu-şi nasturii cu o mânecă. Îşi ridică privirea către locul vizitiului şi tresări.
— Tu! exclamă.
— Eu! răspunse Mucalitul.
Sări de pe capră şi făcu o plecăciune ca la circ.
— Întotdeauna gata să te slujesc, Luminlord Adolin Kholin.
— Ce-ai făcut cu vizitiul meu?
— Nimic.
— Cuget…
— Ce, insinuezi că i-am făcut vreun rău bietului om? Crezi că-mi stă în fire, Adolin?
— Ei, nu.
— Întocmai. În plus, sunt sigur că între timp şi-a dezlegat funiile. Ah, şi iat-o pe minunata ta aproape-dar-nu-încă logodnică.
Shallan Davar ieşise din casă. Coborî treptele ţopăind, departe de a lăsa impresia că pluteşte, aşa cum ar fi încercat cele mai multe doamne ochi-luminoşi. „E cu siguranţă o

entuziastă”, se gândi Kaladin într-o doară, ţinând în mâini hăţurile pe care le prinsese când le lăsase Mucalitul să cadă.

Simţea că ceva e nelalocul lui în privinţa acestei femei. Ce se ascundea în spatele înflăcărării şi al surâsului ei prietenos? Şi mâneca aia cu nasturi care adăpostea mâna interzisă a unei femei ochi-luminoşi! În mâneca aia se puteau ascunde o mulţime de ustensile ucigătoare. Un simplu ac otrăvit, împins prin materialul rochiei, ar fi putut pune capăt vieţii lui Adolin.

Din nefericire, n-o putea supraveghea fără întrerupere cât timp ea era alături de prinţ. Trebuia să facă mai mult decât atât; ar fi putut primi oare confirmarea că e într-adevăr cine susţinea că este? Şi-ar fi putut da seama, din trecutul ei, dacă e sau nu o ameninţare?

Se ridică în picioare, pregătindu-se să sară din trăsură, ca să stea cu ochii pe ea în vreme ce se apropia de Adolin. Dar Shallan tresări brusc şi făcu ochii mari. Arătă spre Mucalit cu mâna liberă.

— Tu! exclamă.

— Da, da. Astăzi mă recunoaşte toată lumea. Poate-ar trebui să port…

Mucalitul amuţi când Shallan întinse braţele spre el. Kaladin sări pe alee, ducându-şi mâna la cuţitul de pe şold, dar şovăi când tânăra îl îmbrăţişă de Mucalit, sprijinindu-şi capul pe pieptul lui, cu ochii strâns închişi.

Kaladin luă mâna de pe cuţit şi, ridicând din sprânceană, se uită la Mucalit, care părea uluit cu desăvârşire. Stătea cu braţele pe lângă trup, părând să nu ştie ce-ar fi putut face cu ele.

— Mi-am dorit întotdeauna să-ţi mulţumesc, şopti Shallan. Nu mi s-a ivit niciodată ocazia.

Adolin îşi drese glasul. În cele din urmă, Shallan se desprinse de Mucalit şi se uită la prinţ.

— L-ai îmbrăţişat pe Cuget, spuse el.

— Ăsta e numele lui? întrebă Shallan.

— Unul dintre ele, răspunse Mucalitul, părând încă tulburat. Sunt prea multe ca să le ţin socoteala. În marea lor majoritate, garantat au legătură cu o înjurătură sau alta…

— L-ai îmbrăţişat pe *Cuget,* repetă Adolin.

Shallan roşi.

— A fost un gest necuviincios?

— Aici nu e vorba de bună-cuviinţă, răspunse Adolin. E vorba

de raţiune. Să-l îmbrăţişezi pe el e ca şi cum ai îmbrăţişa o creastă-albă sau… sau un morman de cuie, sau cam aşa ceva. Vreau să spun că el e Cuget. Nimeni nu se aşteaptă să-ţi placă unul ca el.

— Trebuie să stăm de vorbă, zise Shallan ridicându-şi privirea spre Cuget. Nu-mi aduc aminte toate lucrurile despre care am discutat, dar o parte dintre ele…

— O să-ncerc să-mi găsesc timp, făgădui Cuget. Deşi am foarte multe pe cap. Numai cu insultele la adresa lui Adolin o să am de lucru până cândva săptămâna viitoare.

Adolin clătină din cap, îi făcu semn lacheului să plece şi o ajută pe Shallan să urce în trăsură. Pe urmă se aplecă spre Cuget.

— Labele jos.

— E mult prea tânără pentru mine, copile, răspunse Cuget.

— Chiar aşa, încuviinţă Adolin dând din cap. Leagă-te de femei de vârsta ta.

Cuget rânji.

— Ei, asta ar putea fi puţin cam greu. Cred că pe-aici nu e decât una singură şi noi doi nu ne-am înţeles niciodată.

— Eşti atât de bizar, zise Adolin urcându-se în trăsură.

Kaladin oftă, apoi se pregăti să urce şi el.

— Ai de gând să mergi cu ei, înăuntru? întrebă Cuget şi rânjetul i se lăţi.

— Da, răspunse Kaladin.

Voia să stea cu ochii pe Shallan. Era puţin probabil să-l atace pe Adolin în câmp deschis, când se aflau amândoi în trăsură. Dar Kaladin spera să afle câte ceva supraveghind-o şi nici nu putea fi absolut sigur că ea n-avea să-ncerce să-i facă rău prinţului.

— Încearcă să nu flirtezi cu fata, îi şopti Cuget. Tânărul Adolin începe să devină posesiv. Sau… ce spun eu? Flirtează cu ea, Kaladin. Probabil că prinţului or să-i iasă ochii din cap.

— E ochi-luminoşi, pufni Kaladin.

— Şi ce dacă? întrebă Cuget. Voi, oameni buni, sunteţi prea obsedaţi de treaba asta.

— Nu vreau să jignesc pe nimeni, şopti Kaladin dar mai degrabă aş flirta cu un demon al spărturilor.

Îl lăsă pe Cuget pe locul vizitiului, iar el se urcă în trăsură.

Înăuntru, Adolin îşi ridică ochii spre cer.

— Glumeşti.
— Pentru asta sunt plătit, spuse Kaladin aşezându-se lângă el.
— Aici, înăuntru, cu logodnica mea, fără îndoială sunt în siguranţă, ripostă Adolin printre dinţii încleştaţi.
— Ei, atunci poate că pur şi simplu vreau un loc confortabil, zise Kaladin dând din cap către Shallan Davar.
Ea îl ignoră şi îi zâmbi lui Adolin când trăsura se puse în mişcare.
— Unde mergem azi?
— Păi, spuneai ceva despre cină. Ştiu o tavernă nouă în Piaţa de Afară, unde servesc mâncare.
— Ştii întotdeauna cele mai bune locuri, spuse Shallan cu un zâmbet larg.
„Puteai să-l flatezi mai clar de-atât, femeie?”, se gândi Kaladin.
Adolin zâmbi şi el.
— Nu fac nimic altceva decât s-ascult ce se vorbeşte.
— Ei, măcar dac-ai da mai multă atenţie şi când se spune ce vinuri sunt bune…
— Nu e nevoie, e simplu, zâmbi el cu gura până la urechi. Toate sunt bune.
Ea chicoti.
Furtuni, ochi-luminoşii erau enervanţi! Mai ales când se gudurau unul pe lângă altul.
Conversaţia continuă şi Kaladin îşi dădu seama cât de mult îşi dorea Shallan o relaţie cu Adolin. Ei, dar nu era surprinzător. Ochi-luminoşii căutau întotdeauna un prilej ca s-ajungă mai sus sau să se înjunghie unul pe altul, pe la spate, dacă, în schimb, se aflau într-o asemenea stare de spirit. Treaba lui nu era să descopere dacă femeia era profitoare. Toţi ochi-luminoşii erau profitori. El nu trebuia decât să afle ce căuta: un prilej ca să se-mbogăţească sau unul ca să ucidă.
Cei doi continuau să vorbească şi Shallan readuse în discuţie planurile lor pentru ziua aceea.
— Ei, nu vreau să spun că-mi displace să mergem într-o altă tavernă. Dar mă întreb, sincer, dacă tavernele n-au ajuns să fie, întotdeauna şi cam prea evident, alegerea preferată.
— Ai dreptate, răspunse Adolin. Dar sunt al furtunii de puţine alte lucruri de făcut. N-avem nici concerte, nici expoziţii de artă, nici concursuri de sculptură.

„Pe bune, chiar aşa vă petreceţi voi timpul?”, se miră Kaladin. „Atotputernicul să vă apere dacă lipsesc concursurile de sculptură la care să căscaţi ochii.”

— Există o menajerie, spuse Shallan entuziasmată. În Piaţa de Afară.

— O menajerie, repetă Adolin. Nu e ceva puţin cam… vulgar?

— Ei, haide. Ne putem uita la toate animalele şi o să-mi poţi povesti câte ai ucis viteješte la vânătoare. O să fie foarte amuzant.

Şovăi, iar lui Kaladin i se păru că desluşeşte ceva în ochii ei. Ceva profund, într-o străfulgerare. Durere? Îngrijorare?

— Şi mi-ar prinde bine puţină distracţie, adăugă ea, de data asta aproape în şoaptă.

— De fapt, detest vânătoarea, spuse Adolin, ca şi cum n-ar fi observat nimic. Nu e nicidecum o întrecere autentică.

Se uită la Shallan, care începu să zâmbească şi să dea din cap cu entuziasm.

— Ştii, ar putea să ne prindă bine ceva diferit. Bine, o să-i spun lui Cuget să ne ducă acolo. Sper c-o s-o şi facă şi că n-o să se-ndrepte spre vreo spărtură, ca să râdă de ţipetele noastre de groază.

Adolin se întoarse cu spatele, deschise micul oblon glisant dinspre capra trăsurii şi dădu ordinul. Kaladin rămase cu ochii la Shallan, o văzu lăsându-se pe spătarul banchetei, afişând un zâmbet mulţumit de sine. Voia să meargă la menajerie şi dintr-un motiv ascuns. Care anume?

Adolin se întoarse spre ea şi o întrebă cum îşi petrecuse ziua. Kaladin nu-i mai asculta decât pe jumătate, încercând să descopere cuţite ascunse asupra lui Shallan. Ea roşi la ceva spus de Adolin, apoi râse. Kaladin nu-l prea găsea pe prinţ pe placul lui, dar măcar îl considera un om cinstit. Moştenise francheţea tatălui său şi cu fostul podar se purtase întotdeauna corect. Era dispreţuitor şi răsfăţat, însă corect.

Dar femeia aia era altfel. Toate mişcările îi erau calculate. Felul în care râdea, în care îşi alegea cuvintele. Chicotea şi roşea, dar ochii îi rămâneau mereu pătrunzători, urmărea totul cu privirea. Personifica, în întregime, acea parte a culturii ochi-luminoşilor care îi întorcea stomacul pe dos.

„Eşti pur şi simplu în toane rele”, recunoscu o parte din el. I se întâmpla uneori, mai ales când norii acopereau cerul. Dar

chiar era nevoie să fie dezgustător de veseli?

Deşi n-o slăbi pe Shallan din priviri, în cele din urmă, trase concluzia că era prea bănuitor în privinţa ei. Nu reprezenta o ameninţare imediată pentru Adolin. Începu să-şi aducă aminte de noaptea din spărturi. Alergase cu vântul, cu Lumina de Furtună învolburându-i-se în trup. Libertate.

Nu, nu doar libertate. Ţel.

„Ai un ţel”, se gândi, alungându-şi amintirile şi încercând să se concentreze la prezent. „Trebuie să-l aperi pe Adolin.” Era slujba ideală pentru un soldat, la care alţii doar visau. Plată generoasă, o trupă sub comanda lui, o însărcinare importantă. Era perfect.

Dar palele de vânt…

— Oh! exclamă Shallan căutând ceva în săculeţul ei. Ţi-am adus istorisirea aceea, Adolin.

Şovăi, cu ochii la Kaladin.

— Poţi avea încredere în el, spuse prinţul, fără prea mare tragere de inimă. Mi-a salvat viaţa de două ori, iar tata îl lasă să ne fie gardă de corp chiar şi în timpul celor mai importante întruniri.

Shallan scoase mai multe foi de hârtie acoperite cu scrisul neciteţ al eruditelor.

— Cu optsprezece ani în urmă, Înaltul Prinţ Yenev era o forţă în Alethkar, unul dintre cei mai puternici înalţi prinţi care se opuneau campaniei de unificare începute de regele Gavilar. Yenev n-a fost înfrânt într-o bătălie. A fost ucis în duel. De Sadeas.

Adolin dădu din cap, aplecându-se în faţă, captivat.

— Iată cum povesteşte întâmplarea Luminoasa Ialai, continuă Shallan. „Uciderea lui Yenev a fost un act de o simplitate genială. Soţul meu a discutat cu Gavilar despre Dreptul de a Provoca şi despre Hatârul Regelui, două tradiţii străvechi, cunoscute de mulţi ochi-luminoşi, dar ignorate în împrejurările din zilele noastre. Aceste tradiţii erau legate de coroana istorică, invocarea lor reprezenta un ecou al dreptului nostru la guvernare. Ocazia s-a ivit la o gală a celor puternici şi faimoşi, la care soţul meu s-a duelat mai întâi cu un alt bărbat.”

— O ce a celor puternici şi faimoşi? întrebă Kaladin.

Se întoarseră amândoi spre el, părând surprinşi să-l audă vorbind. „Aţi uitat mereu că sunt şi eu aici, nu-i aşa?”, se gândi

Kaladin. „Preferaţi să nu le daţi nicio atenţie ochi-întunecaţilor.”
— O gală a celor puternici şi faimoşi, răspunse Adolin. Se face o referire la un turnir, doar că într-un mod pompos. Pe vremea aia, turnirurile erau ceva obişnuit. Un prilej de fală pentru înalţii prinţi în timp de pace.
— Trebuie să găsim ceva care să-l ajute pe Adolin să se dueleze cu Sadeas, sau măcar să-l discrediteze pe Înaltul Prinţ, îl lămuri Shallan. Când mă gândeam la asta, mi-am adus aminte de o referinţă la duelul lui Yenev din biografia fostului rege, scrisă de Jasnah.
— Bun… zise Kaladin încruntându-se.
— „Scopul primului duel”, continuă Shallan, ridicând un deget când reîncepu să citească, „era să-i impresioneze şi să-i înfioare, până la veneraţie, pe înalţii prinţi. Deşi planul fusese făcut cu mult timp înainte, primul bărbat care trebuia înfrânt n-a ştiut absolut nimic despre rolul său în complotul nostru. Sadeas l-a învins oferind un spectacol gândit dinainte. A întrerupt lupta de mai multe ori, ca să mărească miza, mai întâi adăugând bani, apoi pământuri. În final, victoria a fost teatrală. În mijlocul mulţimii atât de captivate, regele Gavilar s-a ridicat şi, respectând vechile tradiţii, i-a promis lui Sadeas un hatâr pentru spectacolul pe care îl oferise. Răspunsul lui Sadeas a fost simplu: «Maiestate, singurul hatâr pe care mi-l doresc e inima laşă a lui Yenev în vârful sabiei mele!»”
— Glumeşti, zise Adolin. A spus un fanfaron ca Sadeas una ca asta?
— Evenimentul e redat, ca şi cuvintele lui, în mai multe istorisiri de mare importanţă, răspunse Shallan. Sadeas s-a duelat cu Yenev, l-a ucis şi i-a oferit unui aliat – Aladar – prilejul să ia conducerea principatului în locul răposatului.
Adolin dădu din cap, gânditor.
— S-ar putea să meargă, Shallan. Pot încerca acelaşi lucru: să fac un spectacol din lupta mea cu Relis şi celălalt bărbat pe care-o să-l aducă, să uluiesc mulţimea până la veneraţie, câştigând un hatâr al regelui şi cerând să mi se recunoască Dreptul de a-l Provoca pe Sadeas însuşi.
— Povestea asta are farmecul ei, recunoscu Shallan. Repeţi o manevră de care s-a folosit chiar Sadeas, întorcând-o împotriva lui.
— N-o să fie niciodată de acord, spuse Kaladin. Sadeas n-o să

se lase prins într-o astfel de cursă.

— Poate, ripostă Adolin. Dar cred că subestimezi poziţia în care se va afla dacă-mi iese totul ca la carte. Dreptul de a Provoca e o tradiţie străveche – unii spun că există de pe vremea Heralzilor. Un războinic ochi-luminoşi care s-a dovedit demn în faţa Atotputernicului şi a regelui, cerând să i se facă dreptate împotriva celor care l-au nedreptăţit…

— O să fie de acord, spuse Shallan. N-o să aibă încotro. Dar poţi fi spectaculos, Adolin?

— Lumea se-aşteaptă să trişez. Nimeni n-are o părere prea bună despre ultimele mele dueluri şi asta ar trebui să lucreze în favoarea mea. Dacă le ofer un adevărat spectacol, vor fi încântaţi. În plus, să înfrângi doi bărbaţi în acelaşi timp? Ar trebui să fie de-ajuns ca s-atrag toată atenţia de care am nevoie.

Kaladin se uită de la unul la altul. Luau toată povestea foarte în serios.

— Chiar sunteţi convinşi c-o să meargă? întrebă el măcinat de gânduri.

— Da, răspunse Shallan, deşi, respectând aceeaşi tradiţie, Sadeas ar putea numi un luptător care să-l reprezinte, duelându-se în locul lui, aşa că ar fi posibil ca Adolin să ajungă să se lupte cu altcineva. Dar va câştiga totuşi cristalele lui Sadeas.

— N-ar fi la fel de satisfăcător, spuse Adolin. Dar m-aş mulţumi şi cu atât. Dacă i-aş înfrânge reprezentantul în duel, l-aş lega pe Sadeas de mâini şi de picioare. Şi-ar pierde toată credibilitatea.

— Dar, de fapt, n-ar însemna nimic, se amestecă iarăşi Kaladin. Corect?

Ceilalţi doi îl priviră lung.

— Nu e decât un duel, insistă Kaladin. Un joc.

— Duelul ăsta ar fi ieşit din comun, spuse Adolin.

— Nu văd de ce. Sigur, i-ai putea câştiga cristalele, dar titlul şi autoritatea i-ar rămâne neştirbite.

— Totul ţine de percepţie, zise Shallan. Sadeas a format o coaliţie care i se împotriveşte regelui. Ceea ce sugerează că e mai puternic decât regele. Dacă luptătorul regelui l-ar înfrânge, ideea asta s-ar spulbera.

— Dar nu e vorba decât de un joc, repetă Kaladin.

— Da, recunoscu Adolin.

Kaladin nu se aşteptase să fie de acord.

— Dar e unul jucat de Sadeas. Cu reguli pe care le acceptă.

Kaladin se lăsă pe spătarul banchetei, gândindu-se la ceea ce aflase. „Tradiţia asta ar putea fi răspunsul”, îşi spuse. „Exact soluţia pe care o căutam…”

— Sadeas a fost un aliat atât de puternic, continuă Adolin, părând să regrete că nu mai e. Uitasem toate lucrurile astea, cum e înfrângerea lui Yenev.

— Şi ce s-a schimbat? întrebă Kaladin.

— A murit Gavilar, răspunse Adolin încet. Vechiul rege îi ţinea pe tata şi pe Sadeas îndreptaţi în aceeaşi direcţie.

Se aplecă spre Shallan, uitându-se la foile din mâna ei, deşi bineînţeles că nu putea să le citească.

— Trebuie să forţăm lucrurile să ia întorsătura asta, Shallan. Ni se oferă un lanţ pe care-l putem strânge în jurul gâtului acestui ţipar. Ideea e strălucită. Mulţumesc.

Shallan roşi, apoi îşi puse hârtiile într-un plic pe care i-l întinse.

— Dă-i-l mătuşii tale. Cuprinde tot ce am aflat, în amănunt. Ea şi tatăl tău îşi vor da mai bine seama dacă ideea e bună sau nu.

Adolin luă plicul, dar reţinu şi mâna ei. Cei doi trăiră împreună clipa, topindu-se unul în ochii celuilalt. Da, Kaladin se convingea din ce în ce mai mult că femeia nu reprezenta un pericol imediat pentru Adolin. Dacă umbla cu şarlatanii, nu voia viaţa lui Adolin. Doar poziţia lui socială.

„E prea târziu”, se gândi uitându-se la Adolin, care se lăsă pe spate afişând un zâmbet tâmp. „Ăsta e deja mort şi îngropat.”

Trăsura ajunse curând în Piaţa de Afară, unde trecu pe lângă mai multe grupuri de bărbaţi care patrulau îmbrăcaţi în uniforma albastră a Casei Kholin. Oamenii lui, dar nu de la Podul Patru. Kaladin îi instruia inclusiv punându-i să facă de gardă.

El coborî primul din trăsură şi văzu furgoanele de furtună înşiruite în apropiere. Locul era încercuit cu funii legate de stâlpi, ca să împiedice lumea să se furişeze înăuntru, deşi probabil că bărbaţii înarmaţi cu bâte care trândăveau lângă unii dintre stâlpii ăia rezolvau problema mult mai bine.

— Mulţumesc pentru plimbare, Cuget, spuse Kaladin întorcându-se spre trăsură. Trebuie să spun din nou că-mi pare rău pentru flautul tău…

Cuget dispăruse de pe capră. În locul lui stătea un bărbat mai tânăr, în pantaloni cafenii şi cămaşă albă, cu o tichie pe cap. Şi-o scoase, aparent stânjenit.

— Mea-mi pare rău, domnule, spuse cu un accent pe care Kaladin nu-l recunoscu. Me-a plătit bine, da, foarte bine. Me-a spus exact unde să stau io ca să putem schimba locurile.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Adolin, coborând la rândul lui şi uitându-se în sus. Ah, Cuget face de-astea, băiatule de pod.

— De-astea?

— Îi place să dispară misterios, adăugă prinţul.

— N-a fost chiar atât de misterios, domnule, îl contrazise flăcăul, ridicându-se în picioare şi arătând cu degetul. S-a întâmplat chear acolo, aproape, unde-a oprit trăsura înainte să cotească. Io îl aşteptam şi m-am urcat să mân trăsura asta. A trebuit să urc dintr-un salt, fără să vă zdruncin. El a fugit chicotind ca un copil, aşa a făcut.

— Îi place să ia pe toată lumea prin surprindere, spuse Adolin ajutând-o pe Shallan să coboare. Nu te sinchisi.

Noul vizitiu se gârbovi, ca şi cum i-ar fi fost ruşine. Kaladin nu-l cunoştea; nu făcea parte dintre servitorii aflaţi de obicei la dispoziţia lui Adolin. „La întoarcere va trebui să stau acolo, lângă el. Să nu-l scap din ochi.”

Shallan şi Adolin se îndreptară spre menajerie. Kaladin îşi luă suliţa din spatele trăsurii, apoi fugi ca să-i ajungă din urmă şi se opri la câţiva paşi în spatele lor. Ascultă cum râdeau amândoi şi-şi dori să le tragă câte un pumn în nas.

— Hopa! spuse vocea lui Syl. Tu ar trebui să ţii furtunile în frâu, Kaladin. Nu să le porţi cu tine, în spatele ochilor.

El o privi înălţându-se şi dansându-i în jur ca o panglică de lumină. Îşi puse suliţa pe umeri şi-şi continuă drumul.

— Care-i problema? întrebă Syl, coborând ca să-i planeze în faţa ochilor.

Aluneca în orice parte întorcea el capul, de parcă ar fi stat pe un raft invizibil, cu rochia feciorelnică fluturându-i, ca să i se piardă în ceaţă cu puţin mai jos de genunchi.

— Nicio problemă, răspunse el încet. Numai că m-am săturat să-i tot ascult pe ăştia doi.

Syl se uită peste umăr la perechea din faţa lor. Adolin plăti la intrare, apoi arătă spre Kaladin când plăti şi pentru el. Un azish cu înfăţişare pompoasă, pălărie de-o formă stranie şi o haină

lungă, de un model complicat, le arătă şirurile de cuşti, spunându-le ce animale adăposteau.

— Shallan şi Adolin par fericiţi, spuse Syl. E ceva rău în asta?

— Nimic, răspunse Kaladin. Atâta vreme cât nu sunt nevoit să fiu martor la fericirea lor.

Syl strâmbă din nas.

— Nu sunt ei de vină. Tu eşti. Te-ai acrit. Acreala ta e atât de evidentă, încât aproape că-i simt gustul.

— Gustul? se miră Kaladin. Tu nu mănânci, Syl. Mă-ndoiesc că ai simţul gustului.

— E o metaforă. Mi-l pot imagina. Şi ai gust acru. Şi nu te mai certa cu mine, fiindcă dreptatea e de partea mea.

Se avântă în zbor şi rămase, legănându-se uşor, lângă Shallan şi Adolin, care se uitau în prima cuşcă.

„Sprenă afurisită”, se gândi Kaladin, alăturându-li-se celor doi. „Să te cerţi cu ea e ca şi cum… ei bine, cred că e ca şi cum te-ai certa cu vântul.”

Furgonul de furtună semăna foarte mult cu cuşca pentru sclavi în care Kaladin călătorise către Câmpiile Sfărâmate, deşi animalul dinăuntru părea mult mai bine tratat decât sclavii. Stătea pe o piatră, iar interiorul cuştii fusese acoperit cu crem, ca să-l imite pe cel al unei grote. Creatura nu era un simplu bulgăre de carne, cu doi ochi bulbucaţi şi patru tentacule lungi.

— Ooo… spuse Shallan, făcând ochii mari.

Se uita de parcă i s-ar fi dat un morman de giuvaieruri, numai că, în schimb, avea în faţa ochilor un cocoloş vâscos, din ceva pe care Kaladin s-ar fi aşteptat să şi-l găsească lipit de talpa cizmei.

— E cea mai urâtă creatură pe care-am văzut-o în viaţa mea, spuse Adolin. Parc-ar fi chestia aia din mijlocul unui hasper, dar fără carapace.

— E un sarpenthyn, spuse Shallan.

— Sărmanul, îl compătimi Adolin. Mama lui i-a dat numele ăsta?

Shallan îl plesni peste umăr.

— E o familie.

— Adică tot mama e în spatele lui.

— O familie de animale, idiotule. Au mai multe în vest, unde furtunile nu sunt atât de puternice. Eu am văzut numai câteva – în Jah Keved avem unele mici, dar niciunul ca ăsta. Nu ştiu nici

măcar ce specie e.

Şovăi o clipă, apoi îşi strecură degetele printre gratii şi prinse animalul de un tentacul.

Creatura se trase imediat înapoi, se umflă ca să pară mai mare şi-şi ridică două dintre braţe în spatele capului, căpătând un aer ameninţător. Adolin ţipă şi o trase pe Shallan către el.

— A spus să nu le-atingem! exclamă. Dacă e otrăvitor?

Shallan nu-l luă în seamă, în schimb scotoci în săculeţ şi scoase un carnet.

— Cald la atingere, murmură pentru sine. Într-adevăr cu sânge cald. Fascinant. Trebuie să-l desenez.

Se uită cu atenţie la plăcuţa prinsă de cuşcă.

— Ei, nu-i bună de nimic.

— Ce scrie? întrebă Adolin.

— „Demon de piatră capturat în Marabethia. Localnicii pretind că e reîntruparea spiritului răzbunător al unui copil ucis.” Nu e trecut nici măcar numele speciei. Ce fel de erudiţie e asta?

— Suntem într-o menajerie, Shallan, chicoti Adolin. Adusă până aici ca să distreze soldaţii şi gloata din tabere.

Menajeria se bucura de o adevărată popularitate. În timp ce Shallan desena, Kaladin îşi făcu de lucru urmărindu-i cu privirea pe toţi cei care se foiau pe lângă ei, ca să fie sigur că nu se apropiau prea mult. Văzu tot felul de oameni, de la spălătorese până la zecari şi ofiţeri, ba chiar şi câţiva ochi-luminoşi de rang mai înalt. Prin spatele lor trecu o femeie purtată în palanchin, aproape fără s-arunce nicio privire către cuşti. Contrasta puternic cu entuziasmul cu care desena Shallan şi cu glumele nevinovate ale lui Adolin.

Kaladin nu-i preţuia suficient pe cei doi. Îl ignorau, dar nu se purtau foarte urât cu el. Erau fericiţi şi plăcuţi la înfăţişare. De ce-l iritau atât?

Într-un târziu, Shallan şi Adolin trecură la cuşca următoare, unde erau ţipari de văzduh şi un vas imens cu apă, în care se puteau scufunda. Nu păreau la fel de în largul lor ca „demonul de piatră”. În cuşcă n-aveau destul loc să se mişte şi nu se avântau în aer prea des. Nu trezeau cine ştie ce interes.

În următoarea cuşcă se afla o creatură asemănătoare cu un chull mic, dar cu gheare mai mari. Shallan vru s-o desene şi pe aceea, iar Kaladin se trezi trândăvind lângă cuşcă, cu ochii la trecători şi ascultându-l pe Adolin, care făcea glume, străduindu-

se să-şi înveselească logodnica. Nu era foarte priceput, însă ea râdea oricum.

Biata făptură, spuse Syl, coborând pe podeaua cuştii, cu ochii la crabul care o ocupa. Ce fel de viaţă e asta?

— O viaţă în siguranţă, zise Kaladin şi ridică din umeri. Cel puţin nu trebuie să-şi facă griji din pricina prădătorilor. Primeşte mereu mâncare. Mă-ndoiesc că o creatură de soiul unui chull îşi poate dori mai mult.

— Da? întrebă Syl. Şi tu te-ai simţi bine dac-ai fi în locul ei, nu?

— Bineînţeles că nu. Nu sunt din soiul chullilor. Sunt soldat.

Se puseră în mişcare, continuând să treacă de la o cuşcă la alta. Shallan voia să deseneze o parte dintre animale, iar pe celelalte considera că nu e necesar să le schiţeze imediat. Creatura care o fascină în cea mai mare măsură era şi cea mai stranie, un soi de pui de găină cu pene roşii, albastre şi verzi. Pentru desenul ăla, Shallan scoase creioane colorate. Se părea că acum mult timp ratase şansa de a desena aşa ceva.

Kaladin se văzu nevoit să admită că era o creatură frumoasă. Totuşi, cum izbutea să supravieţuiască? Avea o carapace chiar în ceea mai ieşită în afară parte e feţei, dar restul nu era spongios, nu se putea ascunde în crăpături, ca demonul de piatră. Ce făcea puiul ăla în timpul furtunilor?

Syl coborî pe umărul lui Kaladin.

— Sunt soldat, repetă el, vorbind foarte încet.

— Ai fost, spuse Syl.

— Îmi doresc să fiu din nou.

— Eşti sigur?

— În cea mai mare parte.

Îşi încrucişă braţele şi continuă să vorbească sprijinindu-şi capul pe-un umăr.

— Numai că… E o nebunie, Syl. Parcă mi-aş fi pierdut minţile. Răstimpul în care-am fost podar e cea mai cumplită parte a vieţii mele. Ne-am aflat cu toţii în pericol de moarte, am fost asupriţi şi umiliţi. Şi totuşi nu cred că m-am mai simţit vreodată atât de viu ca în acele ultime săptămâni.

Pe lângă ceea ce făcuse cu Podul Patru, să fie un simplu soldat – chiar şi unul foarte respectat, căpitan al gărzii unui Înalt Prinţ – părea pur şi simplu muncă de rutină. Banală.

Dar să se avânte în văzduh, purtat de vânt – asta fusese

orice, numai banalitate şi rutină nu.

— Eşti aproape pregătit, nu-i aşa? şopti Syl.

El dădu din cap cu încetineală.

— Da. Da, cred că sunt.

În jurul următoarei cuşti din şir se adunase o grămadă de lume, ba chiar şi câţiva spaimospreni, înălţându-se şerpuitori din pământ. Kaladin se împinse printre oameni, deşi nu era nevoie să facă loc – toată lumea se dădea deoparte când îl recunoştea pe moştenitorul lui Dalinar. Adolin trecu pe lângă toţi fără să le arunce o a doua privire, evident obişnuit să fie tratat cu un asemenea respect.

Cuşca se deosebea de toate celelalte. Gratiile erau mai dese, lemnul întărit. Animalul din interior nu părea demn de un tratament aparte. Sărmana creatură zăcea în faţa unor pietroaie, cu ochii închişi. Pe faţa pătrată i se vedeau mandibulele ascuţite – ca dinţii, dar sugerând, cumva, mai multă răutate – şi o pereche de colţi lungi, coborându-i din falca de sus. Ţepii tari de pe cap şi de pe tot spatele unduitor, ca şi picioarele puternice, erau indiciile care-ţi spuneau la ce animal te uiţi.

— Creastă-albă, şopti Shallan, apropiindu-se mai mult de cuşcă.

Kaladin nu mai văzuse niciodată. Una. Îşi aduse aminte de un tânăr, mort pe o masă de operaţie, de tot sângele din jurul lui. Îşi aminti de spaimă, de ciuda neputincioasă. Şi apoi de nenorociri.

— Mă aşteptam să văd o creatură… *mult mai,* spuse el încercând să alunge gândurile negre.

— Nu le merge bine în captivitate, îi explică Shallan. Asta, dacă i s-ar fi îngăduit, probabil că s-ar fi retras de multă vreme să hiberneze în cristal. Trebuie să doarmă ca să i se umezească bine carapacea şi să şi-o schimbe.

— N-ai de ce să-i plângi de milă, spuse Adolin. Am văzut de ce e capabilă.

— Da, spuse încet Kaladin.

Shallan îşi scoase ustensilele pentru desen, dar, când trase primele linii, lumea începu să se îndepărteze de cuşcă. La început, Kaladin crezu că retragerea avea legătură cu animalul – însă creasta-albă continua să zacă neclintită, cu ochii închişi, pufnind din când în când pe nări.

Nu, oamenii se adunau în cealaltă parte a menajeriei. Kaladin prinse privirea lui Adolin şi arătă cu degetul într-acolo. „Mă duc să văd ce se-ntâmplă”, spunea gestul. Adolin dădu din cap şi-şi puse mâna pe sabie, ceea ce însemna: „Rămân eu aici, cu ochii-n patru”.

Kaladin se îndepărtă alergând uşor, cu suliţa pe umăr, să vadă despre ce era vorba. Spre nemulţumirea lui, zări curând deasupra mulţimii o faţă pe care-o recunoscu. Amaram era un bărbat înalt. Alături de el stătea Dalinar, escortat de mai mulţi foşti podari, care ţineau mulţimea de gură-cască la o distanţă sigură.

— ...auzit că fiul meu se află aici, îi spunea Dalinar proprietarului menajeriei îmbrăcat în haine elegante.

— Nu trebuie să plătiţi, Înalte Prinţe! exclamă proprietarul, cu un accent elevat, asemănător cu al lui Sigzil. Prezenţa voastră e o măreaţă binecuvântare a Heralzilor asupra modestei mele colecţii. Ca şi a distinsului vostru oaspete.

Amaram. Care purta o mantie stranie. De un auriu-strălucitor, cu o glifă neagră pe spate. Jurământ? Kaladin nu recunoştea forma. Însă i se părea familiară.

„Ochiul dublu”, înţelese apoi. Simbol al...

— E adevărat? întrebă proprietarul menajeriei, studiindu-l pe Amaram. Prin tabără circulă zvonuri care intrigă mai mult decât oricare altele...

Dalinar oftă destul de tare ca să fie auzit.

— Voiam să dăm de ştire la ospăţul din seara asta, dar, fiindcă Amaram a insistat să poarte mantia de pe-acum, presupun că e cazul să afle toată lumea. Sub îndrumarea regelui, am ordonat reîntemeierea Ordinului Cavalerilor Radianţi. Duceţi vestea în tabere. Vechile jurăminte sunt din nou rostite şi – la cererea mea – Luminlordul Amaram le-a rostit primul. Ordinul a fost reconstituit şi el îl va conduce.

56
CREASTĂ-ALBĂ ÎN LIBERTATE

Urmau douăzeci şi trei de cete, ale regelui din Makabakam, pentru că, deşi legătura dintre oameni şi spreni era uneori inexplicabilă, priceperea cu care se manifestau sprenii legaţi de oameni, în lumea noastră mai degrabă decât în lumea lor, creştea în vreme ce se rosteau jurămintele.

— Din *Cuvinte despre Lumină,* capitolul XXXV, pagina 9

— E clar că Amaram nu e în stare de niciun fel de Undeunire, spuse Sigzil încet, stând în picioare lângă Kaladin. Dalinar, Navani, regele şi Amaram coborâră din trăsura din faţă. Arena pentru dueluri li se înălţa drept înainte, se număra printre formaţiunile asemănătoare unor cratere care înconjurau Câmpiile Sfărâmate. Însă era mult mai mică decât cele care adăposteau taberele şi înăuntru se înşiruiau bănci, aşezate în trepte.

Cu Elhokar şi Dalinar printre spectatori – fără a mai pomeni de prezenţa lui Navani şi a celor doi fii ai unchiului regelui –, Kaladin adusese cu el toate gărzile pe care le avea la dispoziţie. Ceea ce însemna şi câţiva de la Podurile Şaptesprezece şi Doi. Aceştia stăteau drepţi şi mândri, ţinându-şi suliţele sus, evident entuziasmaţi fiindcă li se acordase pentru prima oară destulă încredere ca să devină gărzi de corp. În total, făceau de pază patruzeci de oameni.

Dar niciunul n-avea să valoreze mai mult decât un strop de

ploaie dacă-i ataca Asasinul în Alb.

— Cum am putea fi siguri? întrebă Kaladin arătând cu capul către Amaram, care continua să-şi poarte mantia galben-aurie, cu simbolul Cavalerilor Radianţi pe spate. Eu nu mi-am dezvăluit nicio putere. Trebuie să mai existe şi alţii care se antrenează, la fel ca mine. Furtuni, Syl mi-a garantat că există.

— Şi-ar fi arătat puterile dacă le-ar fi avut, răspunse Sigzil. Vorbele se răspândesc prin cele zece tabere ca inundaţiile. Jumătate dintre oameni cred că Dalinar a săvârşit o blasfemie şi a făcut o prostie. Ceilalţi sunt nehotărâţi. Dacă Amaram şi-ar fi arătat puterile de Undeunitor, hotărârea Luminlordului Dalinar n-ar fi părut atât de lipsită de temei.

Probabil că Sigzil avea dreptate. Dar… Amaram? Mergea cu atâta mândrie, cu capul sus. Kaladin îşi simţi gâtul înfierbântându-se şi, preţ de câteva clipe, nu-l mai văzu decât pe Amaram. Mantie aurie. Privire trufaşă.

Pătat de sânge. Omul ăla era pătat de sânge. Kaladin îi povestise lui Dalinar.

Dalinar n-avea de gând să facă nimic.

Altcineva trebuia să treacă la fapte.

— Kaladin? întrebă Sigzil.

El îşi dădu seama că se apropiase de Amaram cu mâinile încleştate pe suliţă. Trase adânc aer în piept, apoi arătă cu degetul.

— Pune oameni acolo, pe marginea arenei. Cikatrice şi Eth sunt în camera de pregătire, cu Adolin, deşi asta n-o să-l ajute cu nimic în timpul duelului. Pune câţiva şi-n partea din spate a arenei, pentru orice eventualitate. Şi câte trei oameni la fiecare uşă. Iau şase cu mine, să-l păzim pe rege.

Şovăi o clipă, apoi adăugă:

— Pune doi oameni s-o apere şi pe logodnica lui Adolin, tot pentru orice eventualitate. O să stea lângă Sebarial.

— Am înţeles.

— Sig, spune-le oamenilor să rămână cu ochii-n patru. Probabil că lupta va fi spectaculoasă. Dar vreau să se gândească la posibilii asasini, nu la duel.

— Chiar o să se lupte cu doi oameni în acelaşi timp?

— Da.

— Poate să învingă?

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă. Treaba noastră e să-i ferim de

alte ameninţări.

Sigzil dădu din cap şi se îndepărtă cu un pas. Însă pe urmă şovăi şi-l prinse pe Kaladin de braţ.

— Ai putea să li te alături, Kal, spuse încet. Dacă regele reînfiinţează ordinul Cavalerilor Radianţi, ai ocazia să dezvălui ce eşti. Dalinar îşi dă toată silinţa, dar mulţi îi cred pe Radianţi o forţă a răului, uitând de binele pe care l-au făcut înainte de a trăda omenirea. Dacă le-arăţi puterile tale, oamenii şi-ar putea schimba părerea.

Să li se alăture. Sub conducerea lui Amaram. Nici gând.

— Du-te să-mi îndeplineşti ordinele, spuse el gesticulând, apoi îşi smulse braţul din strânsoarea lui Sigzil şi alergă după suita regelui.

Măcar era o zi însorită şi aerul primăverii se încălzise.

Syl plutea pe lângă el.

— Amaram te distruge, Kaladin, zise ea. Nu-l lăsa.

El strânse din dinţi şi nu răspunse. În schimb, i se alătură lui Moash, conducătorul grupului însărcinat s-o apere pe Luminoasa Navani, care prefera să privească duelurile de jos, din camera de pregătire.

O parte din el se întrebă dacă-i putea permite să asigure garda altcuiva, dacă nu pe a lui Dalinar, însă, dar-ar furtuna, Moash îi jurase că n-o să mai acţioneze în niciun fel împotriva regelui. Kaladin se bizuia pe cuvântul lui şi îi acorda încredere. Erau Podul Patru.

„O să te scot din asta, Moash”, se gândi trăgându-l deoparte. „O să punem totul la punct.”

— Moash, spuse el cu voce scăzută, de mâine te trimit la patrulare.

Moash se încruntă.

— Credeam c-ai vrut întotdeauna să fac de strajă, zise el şi faţa i se aspri. Are legătură cu cele întâmplate. În taverna aia.

— Vreau să ajungi cu patrula cât mai departe. Îndreaptă-te spre Noul Natanan. Nu vreau să fii aici când trecem la fapte împotriva lui Graves şi a oamenilor lui.

Deja aşteptase prea mult.

— Nu plec.

— O să pleci, nu stăm la discuţie în privinţa asta.

— Tot ce fac ei e întemeiat, Kal.

Kaladin se încruntă.

— V-aţi mai întâlnit?
Moash îşi feri privirea.
— O singură dată. Ca să-i asigur c-o să-i susţii.
— Dar ai nesocotit un ordin! Dar-ar furtuna, Moash!
Zgomotul din arenă era din ce în ce mai puternic.
— Duelul o să-nceapă cât de curând, spuse Moash eliberându-şi braţul din strânsoarea lui. Putem vorbi despre asta mai târziu.
Kaladin scrâşni din dinţi, dar, din nefericire, Moash avea dreptate. Momentul nu era bine ales.
„Ar fi trebuit să vorbesc cu el azi-dimineaţă”, se gândi. „Ba nu, de fapt ar fi trebuit să iau o hotărâre cu zile în urmă.”
Vina îi aparţinea.
— O să pleci cu patrula, Moash. Nu poţi nesocoti disciplina pentru simplul fapt că-mi eşti prieten. Acum du-te.
Bărbatul se îndepărtă în fugă şi-şi adună echipa.

În camera de pregătire, Adolin îngenunche lângă sabia lui şi descoperi că nu ştie ce să spună.
Îşi privi imaginea reflectată în Lamă. Doi Cristalpurtători în acelaşi timp. Nu mai încercase aşa ceva niciodată, nu în afara terenului de instrucţie.
Lupta cu mai mulţi potrivnici era dură. Dacă istoria vorbea despre un om care înfruntase alţi şase sau despre altceva asemănător, probabil adevărul era că izbutise cumva să se lupte cu ei pe rând. Cu doi odată era greu, dacă aveai de-a face cu oameni bine pregătiţi şi prudenţi. Nu imposibil, dar cu adevărat greu.
— Iată la ce se reduce totul, zise el.
Trebuia să-i spună ceva sabiei. I-o cerea tradiţia.
— Hai să facem spectacol. Apoi să ştergem zâmbetul ăla de pe mutra lui Sadeas.
Se ridică şi lăsă arma să dispară. Ieşi din mica încăpere de pregătire şi străbătu tunelul împodobit cu picturile şi sculpturile dueliştilor. În camera din celălalt capăt, Renarin îl aştepta neliniştit, purtând uniforma Casei Kholin, pe care-o îmbrăca la ocazii festive în locul blestemăţiei de uniformă a Podului Patru. Mătuşa Navani tocmai desfăcea capacul unui borcan cu vopsea

ca să deseneze o glifă protectoare.

— Nu e nevoie, spuse Adolin scoţând una din buzunar.

Era pictată cu albastru Kholin şi însemna „perfecţiune”.

Navani ridică din sprânceană.

— Fata?

— Da, răspunse Adolin.

— Caligrafia nu e rea, recunoscu Navani fără tragere de inimă.

— E de-a dreptul minunată, mătuşă, spuse Adolin. Aş vrea să-i mai dai o şansă. Chiar e dornică să-şi împartă întreaga erudiţie cu tine.

— Vom vedea, răspunse Navani.

Părea mai dispusă decât până atunci să se gândească la Shallan. Semn bun.

Adolin puse glifa în vasul cu cărbuni şi, cât arse, îşi ţinu capul plecat. O rugăciune către Atotputernic pentru ajutor. Probabil că potrivnicii săi le ardeau şi ei pe ale lor. Cum hotăra Atotputernicul pe cine s-ajute?

„Nu pot să cred”, se gândi, înălţându-şi capul, „că ar vrea să câştige cei aflaţi, chiar şi indirect, în slujba lui Sadeas”.

— Îmi fac griji, spuse Navani.

— Tata crede că planul poate da rezultate, iar lui Elhokar chiar îi place.

— Elhokar poate fi impulsiv, spuse Navani încrucişându-şi braţele şi uitându-se cum ardea ce mai rămăsese din glifă. Regulile luptei schimbă lucrurile.

Regulile – asupra cărora căzuse de acord cu Relis şi care fuseseră anunţate cu puţin timp înainte în faţa Înaltei Judecătoare – spuneau că duelul va continua până când capitulează cineva, nu până când e distrus un anumit număr de piese ale armurii. Însemna că, dacă Adolin îşi înfrângea un potrivnic, făcându-l să se predea, celălalt putea să continue lupta.

Mai însemna şi că el n-avea să se oprească înainte de a fi convins că e dominat.

Sau înainte de a nu mai fi în stare să lupte.

Renarin se apropie şi-i puse o mână pe umăr.

— Cred că planul e bun, spuse. Poţi s-o faci.

— Vor încerca să te zdrobească, îl preveni Navani. De-asta au insistat să luptaţi până la capitulare. Dacă vor putea, te vor

schilodi, Adolin.

— La fel ca pe câmpul de luptă, spuse el. De fapt, în cazul ăsta, îşi vor dori să mă lase în viaţă. Voi servi mai bine ca lecţie dacă rămân fără picioare din cauza Sabiei decât dacă mă preschimb în cenuşă.

Navani închise ochii şi trase adânc aer în piept. Pălise. Era, un pic, ca şi cum şi-ar fi recăpătat mama. Un pic.

— Ai grijă să nu-i oferi nicio scăpare lui Sadeas, îi spuse Renarin când intrară scutierii cu Cristalarmura. Când o să-l încolţeşti cu provocarea, va căuta o portiţă de scăpare. Nu-l lăsa. Adu-l jos, pe nisipul arenei, şi umple-l de sânge, frate.

— O să-mi facă plăcere.

— Ai mâncat pui? întrebă Renarin.

— Două porţii, cu sos picant.

— Lănţişorul mamei?

Adolin îşi pipăi un buzunar, apoi pe celălalt.

— Ce e? întrebă Renarin, iar degetele i se încleştară pe umărul lui.

— Aş fi putut să jur că l-am pus înăuntru.

Renarin înjură.

— Poate-a rămas în odăile mele, spuse Adolin. În tabăra de luptă. Pe măsuţa de lângă pat.

Presupunând că nu-l luase cu el şi apoi îl pierduse pe drum. „Furtuni!”

Nu era decât un talisman care-i purta noroc. Nu însemna nimic. Oricum îl trecură transpiraţiile, iar Renarin trimise un om să caute. N-avea să se-ntoarcă la timp. De-afară se auzeau deja uralele mulţimii, din ce în ce mai zgomotoase, ca înainte de orice duel. Fără tragere de inimă, Adolin le îngădui scutierilor să-i pună Armura.

Când îi întinseră coiful, intrase aproape complet în ritmul său obişnuit – aşteptarea era un amestec straniu de freamăt în stomac şi de destindere a muşchilor. Nu putea să lupte dacă era încordat. Nervozitatea nu-l deranja, doar încordarea.

Dădu din cap către servitori, iar ei deschiseră uşile, lăsându-l să păşească pe nisip. Ovaţiile îi spuseseră unde stăteau ochi-întunecaţii. Prin contrast, la apariţia lui, ochi-luminoşii deveniră mai tăcuţi, nu mai zgomotoşi. Era bine că Elhokar rezervase locuri pentru ochi-întunecaţi. Lui Adolin îi plăcea zgomotul. Îl ducea cu gândul la un câmp de luptă.

„A fost o vreme”, îşi aminti, „când nu-mi plăceau bătăliile fiindcă nu era linişte, ca în timpul unui duel”. În ciuda acelei repulsii de la începuturi, devenise soldat.

Se îndreptă spre centrul arenei cu paşi mari. Ceilalţi încă nu ieşiseră din camera lor de pregătire. „Ocupă-te mai întâi de Relis”, îşi spuse. „Lui îi cunoşti stilul.” Prefera Postura Viţei, lentă şi stabilă, dar cu fandări bruşte, repezi. Adolin nu ştia pe cine o să-şi aducă Relis ca aliat în duel, deşi împrumutase de la rege un set complet, Sabie şi Armură. Poate că vărul lui voia să lupte iarăşi, să se răzbune?

Shallan era acolo, în partea cealaltă a arenei. Părul ei roşu sărea în ochi la fel ca sângele pe piatră. Doi podari îi asigurau paza. Adolin se trezi dând apreciativ din cap la adresa acestui lucru şi-şi înălţă pumnul spre ea. Shallan îi răspunse cu o fluturare de mână.

Adolin îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, ca într-un dans, lăsând forţa armurii să-i curgă prin trup. Putea să învingă, chiar şi fără lănţişorul mamei sale. Problema era provocarea lui Sadeas, după încheierea luptei. Trebuia să-şi păstreze destulă putere pentru acel duel.

Se uită în jur, neliniştit. Era Sadeas acolo? Da; stătea la mică distanţă de tatăl lui şi de rege. Adolin îşi miji ochii, aducându-şi aminte de strivitoarea clipă în care văzuse armata lui Sadeas retrăgându-se de pe Turn.

Asta îi întări hotărârea. Clocotise mult timp de furie pentru trădarea de-atunci. Venise în sfârşit timpul să treacă la fapte.

Uşile din faţa lui se deschiseră.

Ieşiră patru bărbaţi în Cristalarmură.

— Patru? strigă Dalinar sărind în picioare.

Kaladin coborî pe treapta următoare. Da, erau cu toţii Cristalpurtători şi intrau în arenă. Unul purta o armură a regelui completă; ceilalţi le aveau pe ale lor, ornamentate şi vopsite.

Jos, Înalta Judecătoare a duelului se întoarse şi îşi înclină capul către Elhokar.

— Ce-nseamnă asta? urlă Dalinar la Sadeas, aşezat la o mică distanţă.

Ochi-luminoşii de pe şirurile de bănci dintre ei se ghemuiră sau se grăbiră să plece, lăsându-i pe cei doi înalţi prinţi să se vadă unul pe altul nestingheriţi.

Sadeas şi soţia lui se întoarseră alene.

— De ce mă-ntrebi pe mine? strigă el drept răspuns. Niciunul dintre cei patru nu e omul meu. Azi sunt un simplu observator.

— Ei, nu mă enerva, Sadeas, strigă şi Elhokar. Ştii foarte bine ce se petrece. De ce sunt patru? Adolin trebuie să aleagă doi şi să se dueleze cu ei?

— Doi? se miră Sadeas. Când s-a spus c-o să-lupte cu doi?

— Asta a spus el când a aranjat duelul! zbieră Dalinar. O luptă în dezavantaj, doi contra unu, respectând regulile duelurilor!

— De fapt, ripostă Sadeas, nu cu aşa ceva a fost de acord tânărul Adolin. Ştiu dintr-o sursă foarte sigură ce i-a spus prinţului Relis: „O să mă lupt, în acelaşi timp, cu line şi cu oricine altcineva vei hotărî să te-nsoţească”. În fraza asta nu e niciun număr, aşa că Adolin a acceptat un duel oricât de dezavantajos, nu doar doi contra unul. Relis are dreptul s-aducă oricâţi oameni doreşte. Cunosc mai multe condeiere care-au notat cu exactitate cuvintele lui Adolin şi am auzit că Înalta Judecătoare l-a întrebat anume dacă înţelege ce-a făcut, iar el a spus că da.

Dalinar mârâi încet. Era un sunet pe care Kaladin nu-l mai auzise niciodată desprinzându-se de pe buzele lui, ca mârâitul unui animal înlănţuit. Îl surprinse. Însă Înaltul Prinţ izbuti să se controleze şi se aşeză cu o mişcare scurtă.

— A gândit cu o mutare înaintea noastră, îi şopti regelui. Din nou. Trebuie să ne retragem şi să ne pregătim următoarea mişcare. Să-i spună cineva lui Adolin să renunţe la duel.

— Eşti sigur că e bine? întrebă Elhokar. Dacă renunţă, pierde pariul, unchiule. Cred că asta-nseamnă şase cristale. Tot ce ai.

Kaladin vedea pe chipul lui Dalinar lupta care se dădea în sufletul lui – fruntea încreţită, furia împurpurându-i obrajii, nehotărârea din ochi. Să se dea bătut? Fără luptă? Probabil era lucrul corect.

Kaladin se îndoia că el unul ar fi fost în stare s-o facă.

Jos, după o pauză prelungită – nemişcare pe nisip – Adolin îşi ridică mâna, ca semn că e de acord. Judecătoarea dădu semnalul de începere.

„Sunt un idiot. Sunt un idiot. Sunt un idiot blestemat de furtună!”

Adolin traversa nisipul din arena rotundă alergând de-a-ndăratelea. Trebuia s-ajungă cu spatele la zid ca să nu poată fi încercuit complet. Ceea ce însemna să-nceapă duelul fără să aibă unde să se retragă, încuiat într-o cutie. Încolţit.

De ce nu vorbise mai clar? Acum vedea lipsurile din provocarea lui – fără să-şi dea seama, fusese de acord cu cel mai dezavantajos duel cu putinţă. Ar fi trebuit să spună, limpede, că Relis mai putea aduce un luptător. Dar pentru aşa ceva trebuia să fii deştept. Şi el era al furtunii de idiot!

Îl recunoscu pe Relis după Armura şi Sabia lui, ambele de un negru-intens, şi după mantia împodobită cu perechea de glife a tatălui său. Judecând după greutatea sa şi după mers, bărbatul în armura regelui era chiar Elit, vărul lui Relis, întors pentru revanşă. Nu avea Sabie, ci un ciocan enorm. Cei doi înaintară cu prudenţă, iar însoţitorii lor ocupară poziţiile de pe flancuri. Unul în portocaliu şi celălalt în verde.

Adolin recunoscu Armurile. Era vorba de Abrobadar, un Cristalpurtător deplin din tabăra lui Aladar, şi de... de Jakamav, înarmat cu Sabia regelui împrumutată de Relis.

Jakamav. Prietenul lui.

Adolin înjură. Cei doi se numărau printre cei mai buni duelgii din tabără. Jakamav şi-ar fi putut câştiga o sabie cu ani în urmă dacă i s-ar fi îngăduit să-şi rişte Armura. Însă asta părea să se fi schimbat. Oare se lăsase cumpărat – precum Casa lui – cu promisiunea primirii unei părţi din pradă?

Cu Sabia formându-i-se în mână, Adolin se retrase în umbra răcoroasă a zidului care împrejmuia arena. Chiar deasupra lui răsunau strigătele ochi-întunecaţilor. Nu-şi putea da seama dacă erau încântaţi sau îngroziţi de ceea ce i se întâmpla. Veniseră să vadă un duel spectaculos. Şi primeau în schimb exact opusul: un măcel rapid.

Ei bine, îşi înălţase singur rugul funerar. Şi, dacă tot avea să ardă, putea să lupte mai întâi.

Relis şi Elit se apropiau tot mai mult – unul cenuşiu ca ardezia, celălalt negru –, pe când aliaţii lor veneau din lateral. Ultimii doi

aveau să stea deoparte, făcându-l pe Adolin să se concentreze asupra celor din faţa sa. Apoi aveau să-l atace şi ei, din flancuri.

— Ia-i pe rând, flăcăule!

Unul dintre strigătele din mulţime se auzi mai răspicat decât celelalte. Era vocea lui Zahel?

— Nu eşti pus la colţ!

Relis înaintă brusc, punându-l pe Adolin la încercare. Prinţul se îndepărtă ca într-un dans, intrând în Postura Vântului – cu siguranţă cea mai bună când luptai cu atâţia adversari –, cu Sabia în faţă, în ambele mâini, uşor deplasată într-o parte, şi cu un picior înainte.

„Nu eşti pus la colţ!” Ce voise Zahel să-i spună? Bineînţeles că era într-un colţ! Era cel mai bun loc când te luptai cu patru oameni. Şi cum i-ar fi putut înfrunta pe rând? N-aveau să i-o îngăduie niciodată.

Relis înaintă din nou, de probă, făcându-l să se retragă în lateral, de-a lungul zidului, concentrat asupra lui. Însă trebuia să se-ntoarcă într-un fel sau altul, să-l înfrunte, şi asta l-ar fi adus pe Abrobadar – care venea din partea opusă, în portocaliu – în unghiul său mort. Furtuni!

— Le e frică de tine, se auzi vocea lui Zahel, înălţându-se deasupra strigătelor mulţimii. Nu vezi asta în mişcările lor? Arată-le de ce!

Adolin şovăi. Relis înaintă, lovind din Postura Pietrei. Alesese această postură ca să rămână imobil. Elit îl urmă, gata să se apere cu ciocanul. Îl făcură pe Adolin să se retragă către Abrobadar.

Nu. Adolin ceruse duelul. Îl dorise. N-avea să devină un şobolan speriat.

„Arată-le de ce.”

Atacă. Un salt înainte, apoi un şir de lovituri îndreptate către Relis. Elit sări într-o parte, înjurând. Erau ca nişte oameni cu suliţe, întărâtând o creastă-albă.

Iar acea creastă-albă încă n-ajunsese în cuşcă.

Adolin se năpusti spre Relis, cu lovituri care-l nimeriră în coif şi în apărătoarea unui antebraţ, fisurând-o. Din ea se înălţă Lumină de Furtună. Elit îşi reveni şi loviturile lui Adolin se îndreptară spre el, bulversându-l pe Relis. Atacul lui îl sili pe Elit să pareze cu braţul, ferindu-şi ciocanul, fiindcă altminteri Adolin i l-ar fi tăiat în două şi l-ar fi dezarmat.

Asta voise Zahel să spună. Atacă-i cu furie. Nu le lăsa timp să riposteze, să evalueze. Patru bărbaţi. Dacă izbutea să-i intimideze, să-i facă să ezite… Poate…

Adolin încetă să mai gândească. Lăsă cursul luptei să-l mistuie, îşi lăsă ritmul inimii să-i călăuzească loviturile sabiei. Elit înjură şi se trase deoparte, cu Lumină de Furtună scurgându-i-se din umărul şi din antebraţul drept.

Adolin se răsuci şi-l izbi cu umărul pe Relis, care intra din nou în postură. Lovitura îl trânti pe purtătorul Armurii negre la pământ. Pe urmă, cu un strigăt, Adolin se întoarse, punându-se drept în calea lui Abrobadar, care se repezea să dea ajutor. De data asta intră el în Postura Pietrei, lovind iarăşi şi iarăşi, de sus, cu sabia lui în sabia ridicată a lui Abrobadar, până ce auzi gemete şi înjurături. Până când simţi frica venind ca o duhoare dinspre bărbatul în portocaliu şi văzu spaimospreni pe nisip.

Elit se apropie, prudent, în timp ce Relis se sălta cu greu în picioare. Adolin intră din nou în Postura Vântului şi-şi roti sabia spre el cu o mişcare largă, fluidă. Elit se retrase dintr-o săritură, iar Abrobadar dădu înapoi împleticindu-se şi se sprijini cu mâna înmănuşată de zidul arenei.

Adolin se întoarse spre Relis, care, având în vedere situaţia, îşi revenise foarte bine. Adolin izbuti să dea încă o lovitură în platoşa campionului. Dacă s-ar fi aflat pe un câmp de bătălie, luptându-se cu duşmani obişnuiţi, Relis ar fi fost mort, iar Elit mutilat. Adolin era încă neatins.

Dar nu erau duşmani obişnuiţi. Erau Cristalpurtători, şi o a doua lovitură în platoşa lui Relis nu-i crăpă Armura. Adolin se văzu silit să se întoarcă spre Abrobadar mai devreme decât ar fi vrut, şi-l găsi pregătit să facă faţă furiei asaltului, cu sabia ridicată în apărare. De data asta, avalanşa loviturilor lui Adolin nu-l mai bulversa. Rezistă în timp ce Elit şi Relis îşi reluau Posturile.

Nu trebuia decât să…

Ceva îl izbi din spate.

Jakamav. Îşi acordase prea mult timp, iar asta îi îngăduise celui de-al patrulea duelist – presupusul lui prieten – să-şi între în Postură. Adolin se întoarse brusc, printr-o trâmbă de Lumină de Furtună înălţată din spatele platoşei sale. Îşi ridică Sabia în calea următorului atac al lui Jakamav, dar asta îi descoperi flancul. Ciocanul lui Elit îl izbi în coastă. Armura crăpă şi lovitura

îl dezechilibră.

Se răsuci în loc, cuprins de disperare. De data asta, potrivnicii săi nu se retraseră. Jakamav atacă, cu capul în jos, fără să-şi mişte sabia. Inteligent. Armura lui verde era intactă. Mişcarea îi îngădui lui Adolin să-l lovească peste spate, dar numai după ce ieşi complet din Postură.

Adolin se împletici în spate, abia izbutind să rămână în picioare, când Jakamav se izbi de el. Îşi împinse atacatorul într-o parte, reuşind cumva să nu-şi scape Cristalsabia din mână, dar ceilalţi trei se apropiară. Loviturile căzură în ploaie pe umerii lui, pe coif, pe platoşă. Ciocanul îl pocni cu putere.

Capul îi răsună după o lovitură. Aproape că-i reuşise. Îşi îngădui să zâmbească în timp ce-l loveau. Patru în acelaşi timp. Aproape că-i reuşise.

— Capitulez, spuse, cu vocea înăbuşită de coif.

Cei patru continuară să-l atace. Repetă cuvântul, mai tare.

Nimeni nu-l luă în seamă.

Îşi ridică mâna, anunţând-o astfel pe judecătoare că se consideră înfrânt, dar cineva îl plesni peste braţ, coborându-i-l.

„Nu!”, strigă în gând, rotindu-se în loc, cuprins de panică.

Judecătoarea nu putea opri lupta. Dacă scăpa din duel cu viaţă, avea să iasă din arenă olog.

— Ajunge, spuse Dalinar, uitându-se cum cei patru Cristalpurtători îl loveau pe rând pe Adolin, care, evident dezorientat, abia mai izbutea să le ţină piept. Atâta timp cât e în dezavantaj, regulile îi permit lui Adolin să primească ajutor – cu un om mai puţin decât echipa lui Relis. Elhokar, am nevoie de Cristalsabia ta.

— Nu, îl refuză regele.

Elhokar stătea sub un umbrar, cu braţele încrucişate. Toţi cei din jurul lui priveau duelul… ba nu, bătaia… în tăcere.

— Elhokar! exclamă Dalinar, întorcându-se spre el. E vorba de fiul meu.

— N-ai Armură, ripostă Elhokar. Şi, dacă-ţi pui una, vei ajunge în arenă prea târziu. Dacă te duci acolo, nu-l salvezi pe Adolin. N-o să izbuteşti decât să pierzi şi Cristalsabia mea odată cu

celelalte.

Dalinar strânse din dinţi. În afirmaţia regelui exista un strop de înţelepciune, era conştient de asta. Adolin era înfrânt. Tot ce aveau de făcut era să pună capăt duelului, nu să-i mărească miza.

— Ştii că l-ai putea ajuta.

Vocea lui Sadeas.

Dalinar se întoarse imediat spre el.

— Regulile duelului nu o interzic, continuă Sadeas, vorbind destul de tare ca să-l audă Dalinar. Am verificat, ca să fiu sigur. Tânărul Adolin poate fi ajutat de cel mult doi oameni. Ghimpele Negru pe care l-am cunoscut cândva s-ar fi aflat deja jos, luptând fie şi numai cu o piatră, dacă ar fi fost nevoit. Presupun că nu mai eşti omul ăla.

Dalinar răsuflă adânc, apoi se ridică.

— Elhokar, o să plătesc taxa ca să-mprumut arma ta. Tradiţia Cristalsabiei regelui mi-o îngăduie. Aşa nu rişti s-o pierzi. Mă duc să lupt.

Elhokar îl prinse de braţ, ridicându-se în picioare.

— Nu fi prost, unchiule. Ascultă-l! Nu pricepi ce urmăreşte? E clar că ţine morţiş să te duci jos şi să intri în luptă.

Dalinar se întoarse să se uite în ochii regelui. De un verde-pal. Ca ai tatălui său.

— Unchiule, insistă Elhokar, strângându-l mai tare de braţ, dă-mi ascultare măcar de data asta. Încearcă să fii un pic prăpăstios. De ce te vrea Sadeas acolo, jos? Ca să se poată-ntâmpla un *accident*! Vrea să scape. De tine, Dalinar. Îţi garantez că, imediat ce-o să pui piciorul pe nisip, te vor ataca toţi patru. Cu sau fără Cristalsabie, o să fii mort înainte să intri în vreo Postură.

Dalinar inspiră şi expiră zgomotos. Elhokar avea dreptate. Lua-l-ar furtuna, nu se înşela! Dar ceva tot trebuia să facă.

Din mulţimea spectatorilor se înălţă un murmur, şoapte ca nişte zgârieturi pe hârtie. Dalinar se întoarse spre arenă şi văzu că-n luptă mai intrase cineva, ieşind din camera de pregătire, cu Cristalsabia strânsă cu nervozitate în ambele mâini, dar fără nicio Armură.

Renarin.

„O, nu...”

Unul dintre Cristalpurtători se îndepărtă, cu nisipul arenei scrâşnindu-i sub tălpile ocrotite de Armură. Adolin îşi făcu loc printre cei trei şi se repezi pe urmele lui. Se răsuci şi se trase înapoi. Armura începuse să i se pară grea. Oare câtă Lumină de Furtună pierduse?

„N-are nicio parte spartă”, îşi spuse. Îşi ţinea sabia întinsă către ceilalţi trei bărbaţi care se răsfirau în evantai ca să se-apropie de el. Poate că ar fi izbutit…

Nu. Era timpul să pună capăt. Se simţea ca un idiot, dar prefera să fie un idiot viu, nu unul mort. Se întoarse spre Înalta Judecătoare, gata să facă semn că se predă. Acum cu siguranţă putea să-l vadă.

— Adolin, spuse Relis, apropiindu-se, cu Lumina de Furtună din Armură prelingându-i-se prin crăpăturile mărunte de pe piept. Ei, doar nu vrei să încheiem înainte de vreme, nu-i aşa?

— Cu ce glorie crezi c-o să vă alegeţi după o luptă ca asta? ripostă Adolin, cu scârbă şi înălţându-şi cu prudenţă sabia, gata să-şi anunţe capitularea. Crezi c-o să v-aclame cineva? Fiindc-aţi învins toţi patru un singur om?

— Duelul ăsta n-are legătură cu onoarea, zise Relis. E o simplă pedeapsă.

Adolin pufni. Şi abia apoi observă ceva în celălalt capăt al arenei. Renarin, în albastrul Kholin al uniformei sale şi în mâini o Cristalsabie şovăitoare, faţă în faţă cu Abrobadar, care-şi ţinea arma pe umăr, ca şi cum nu l-ar fi ameninţat nimic.

— Renarin! strigă. Ce furtunii faci?! Du-te înapoi…

Abrobadar atacă şi Renarin pară cu stângăcie. Nu se antrenase decât în Cristalarmură, dar pentru duel n-avusese timp s-o îmbrace. Lovitura lui Abrobadar aproape că-i zbură Cristalsabia din mâini.

— Ştii, spuse Relis, venind mai aproape, Abrobadar ţine la tânărul Renarin şi nu vrea să-l rănească. Aşa c-o să-l ţină ocupat şi-o să facă din asta o luptă frumoasă. Atâta timp cât îţi respecţi făgăduiala şi te duelezi cu noi după toate regulile. Capitulează ca un laş sau fă-l pe rege să pună capăt încăierării, şi sabia lui Abrobadar ar putea s-alunece.

Adolin simţi cum panica pune stăpânire pe el. Aruncă o privire

către Înalta Judecătoare. Putea hotărî încetarea luptei, cu de la sine putere, dacă simţea că se ajunsese prea departe.

Stătea pe scaunul ei, autoritară, cu ochii la el. Adolin avu impresia că desluşeşte ceva în spatele feţei calme a femeii. „Au atras-o de partea lor”, se gândi. „Probabil au mituit-o.”

Îşi strânse sabia cu mai multă putere şi se uită la cei trei potrivnici din jurul său.

— Nemernicilor, şopti. Jakamav, cum îndrăzneşti să fii părtaş la aşa ceva?

Bărbatul în verde nu scoase nicio vorbă, iar Adolin nu-i putea vedea faţa ascunsă de coif.

— Ei, întrebă Relis. Continuăm?

În loc de răspuns, Adolin atacă.

Dalinar ajunse lângă Înalta Judecătoare, care stătea pe o mică platformă de piatră, cu doar câţiva centimetri deasupra arenei.

Luminoasa Istow era o femeie înaltă, cu părul uşor încărunţit, şi privea duelul stând cu mâinile în poală. Nu se întoarse când Dalinar urcă lângă ea.

— E timpul să pui capăt duelului, Istow, spuse el. Opreşte lupta. Acordă-le victoria lui Relis şi echipei lui.

Femeia continuă să se uite drept înainte, urmărind duelul.

— M-ai auzit? întrebă Dalinar.

Ea păstră tăcerea.

— Bine, spuse el. Atunci am să-i pun eu capăt.

— Aici eu sunt Înaltul Prinţ, Dalinar. În arena asta, cuvântul meu e singura lege, zise Istow şi se întoarse spre el. Fiul tău n-a capitulat şi e în stare să lupte. Nu sunt îndeplinite condiţiile pentru încheierea duelului şi nu se va încheia până când nu vor fi. N-ai pic de respect pentru reguli?

Dalinar scrâşni din dinţi, apoi se uită iarăşi către arenă. Renarin lupta cu unul dintre cei patru. Dar apucase să-nveţe prea puţin despre lupta cu sabia. De fapt, sub privirile lui Dalinar, umărul lui Renarin începu să zvâcnească, săltându-i-se violent către cap. Una dintre crizele pe care le avea.

Adolin lupta cu ceilalţi trei, se aruncase iar în mijlocul lor. Lupta magnific, dar nu putea să pareze loviturile tuturor. Cei trei

îl înconjurară şi o lovitură îl nimeri.

Apărătoarea umărului stâng îi explodă într-o ploaie de metal topit, sfărâmăturile zburară umplând aerul de dâre de fum, iar bucata cea mai mare căzu alunecând pe nisip, la mică distanţă. Pielea lui Adolin rămase dezgolită în faţa vântului şi a Săbiilor pe care le înfrunta.

„Te rog… Atotputernicule…”

Dalinar se întoarse spre băncile spectatorilor, pline de ochi-luminoşi.

— Vă puteţi uita la aşa ceva? le strigă. Fiii mei luptă singuri! Printre voi sunt Cristalpurtători. Nu vrea niciunul să lupte alături de ei?

Cercetă mulţimea din priviri. Regele îşi studia vârfurile picioarelor. Amaram. Unde era Amaram? Dalinar îl văzu aşezat în apropierea lui Elhokar. Şi îi întâlni ochii.

Amaram îşi feri privirea.

„Nu…”

— Ce se-ntâmplă cu noi? întrebă Dalinar. Nu mai avem onoare?

— Onoare? A murit, şopti o voce în spatele lui.

Dalinar se întoarse şi-l văzu pe căpitanul Kaladin. Nu observase că podarul îl urmase în josul treptelor.

Kaladin răsuflă adânc, apoi se uită la Dalinar.

— Dar o să văd ce pot face. Dacă se sfârşeşte prost, ai grijă de oamenii mei.

Cu suliţa în mână, se prinse de culmea zidului şi se avântă peste el. Apoi ajunse jos, pe nisipul din arenă.

57
UCIGÂND VÂNTUL

Malchin simţea că se poticneşte, pentru că, deşi nicidecum inferior altora în vreo artă a războiului, nu era potrivit ca Luminurzitor; îşi dorea să-i fie jurămintele simple şi sincere, însă sprenul său avea, după considerentele noastre, vederi largi în această privinţă; nu se putea fără rostirea adevărului, apropiindu-se de un prag al conştientizării sinelui la care lui Malchin îi era imposibil să ajungă.

— Din *Cuvinte despre Lumină,* capitolul XII, pagina 12

Ridicată în picioare, Shallan se uita la Adolin, îl vedea cum pierde în arenă. De ce nu se preda? De ce nu renunţa la luptă?

Patru oameni. Ea ar fi trebuit să remarce portiţa asta. Ca soţie a lui, ar fi fost datoare să descopere intrigile. Iar deocamdată, când abia dacă se putea spune că sunt logodiţi, îl dezamăgise deja, şi încă dezastruos. În plus, catastrofa aia fusese ideea ei.

Adolin păru gata să capituleze, apoi, dintr-un motiv de neînţeles pentru ea, reluă lupta.

— Un prost, comentă Sebarial întinzându-se spre ea. Palona era aşezată de cealaltă parte a lui.

— Prea arogant ca să priceapă că e înfrânt.

— Nu, îl contrazise Shallan. Mai e şi altceva.

Ochii i se îndreptară spre sărmanul Renarin, cu desăvârşire copleşit în încercarea lui de a ţine piept unui Cristalpurtător.

Pentru cea mai scurtă dintre clipe, se gândi să coboare ea, să-

i dea ajutor. Prostie crasă: acolo, jos, ar fi fost şi mai puţin utilă decât Renarin. De ce nu-i ajuta nimeni altcineva? Aruncă o privire aspră către ochi-luminoşii alethi adunaţi în tribune, printre care se număra şi Luminlordul Amaram, presupusul Cavaler Radiant.

Ticălosul.

Şocată de repeziciunea cu care-şi simţea ura cum creşte, Shallan îşi desprinse privirea de el. „Nu te gândi la asta.” Ei bine, dacă nimeni n-avea de gând să-şi ofere ajutorul, se părea că ambii prinţi aveau mari şanse să-şi găsească moartea.

— Model, şopti ea. Du-te să vezi dacă poţi abate atenţia Cristalpurtătorului care se duelează cu prinţul Renarin.

În lupta lui Adolin nu putea să se-amestece atâta vreme cât nu hotăra el, fără dubiu, că are nevoie de ajutor ca să continue, dintr-un motiv sau altul. Dar, dacă putea, avea să-l ajute pe Renarin să scape neschilodit.

Model zumzăi şi alunecă de pe rochia ei, apoi traversă piatra pe care se înălţau băncile arenei. Ei i se părea dureros de vizibil, mişcându-se fără fereală, dar toată lumea privea, concentrată, lupta de dedesubt.

„Te rog să nu te laşi ucis din vina mea, Adolin Kholin”, se gândi Shallan, uitându-se din nou cum se lupta cu trei bărbaţi în acelaşi timp. „Te rog...”

Pe nisipul arenei sări cineva.

Kaladin traversă arena în goană.

„Încă o dată”, îşi spuse, aducându-şi aminte cum se repezise în ajutorul lui Amaram, cu atâta vreme în urmă. „Ar face bine să nu se termine la fel ca prima oară.”

— Aşa va fi, îi promise Syl, zburând pe lângă capul lui, linie de lumină. Ai încredere în mine.

Încredere. Avusese încredere în ea şi-i povestise lui Dalinar despre Amaram. Şi mersese de minune.

Unul dintre Cristalpurtători – Relis, cel cu armura neagră – pierdea Lumină de Furtună printr-o crăpătură a apărătorii antebraţului stâng. Când se apropie Kaladin îi aruncă o privire, apoi îşi întoarse capul cu nepăsare. Era clar că nu vede o

ameninţare într-un simplu suliţaş.

Kaladin zâmbi, apoi absorbi Lumină de Furtună. În ziua aia frumoasă, cu soarele strălucind orbitor de alb, putea risca mai mult decât de obicei. Nimeni n-avea să observe. Aşa spera.

Începu s-alerge mai repede, apoi fandă printre doi Cristalpurtători şi înfipse suliţa în crăpătura armurii lui Relis. Acesta ţipă de durere, iar Kaladin îşi retrase arma şi se apropie de Adolin răsucindu-se printre atacatori. Tânărul în armură albastră îi aruncă o privire, apoi se întoarse, cât ai clipi, cu spatele spre el.

La rândul său, Kaladin se postă cu spatele la prinţ, astfel încât niciunul dintre ei să nu mai poată fi atacat decât din faţă şi din flanc.

— Ce cauţi aici, băiatule de pod? şuieră Adolin, din coif.

— Joc rolul unuia dintre cei zece neghiobi.

Adolin mormăi.

— Bun venit la petrecere.

— N-o să le pot străpunge armurile spuse Kaladin. Va trebui să le faci crăpături pentru mine.

În apropierea lor, Relis îşi scutura braţul înjurând. Pe vârful suliţei lui Kaladin era sânge. Din păcate nu prea mult.

— E de-ajuns s-abaţi atenţia unuia dintre ei de la mine, răspunse Adolin. Cu doi mă descurc.

— Păi… Desigur.

Era, probabil, cel mai bun plan.

— Dacă poţi, stai cu un ochi pe fratele meu, adăugă Adolin. Dacă lucrurile iau o întorsătură urâtă pentru ăştia trei, s-ar putea hotărî să-l folosească drept pârghie împotriva noastră.

— S-a făcut, răspunse Kaladin, apoi se retrase şi sări într-o parte când cel cu ciocanul – Dalinar îl numise Elit – încercă să-l atace pe Adolin.

Relis atacă din cealaltă parte de parcă ar fi vrut să-l lovească pe Adolin spintecându-l pe Kaladin.

Inima tânărului ochi-întunecaţi bătea nebuneşte, dar instrucţia cu Zahel îşi atinsese ţelul. Putea să se uite la Cristalsabie simţind doar o uşoară panică. Se răsuci în jurul lui Elis, ferindu-se de arma lui.

Bărbatul în armură neagră aruncă o privire spre Adolin şi făcu un pas către el, dar Kaladin fandă ca şi cum ar fi vrut să-i înfigă din nou suliţa-n braţ.

Relis se întoarse spre el şi, fără tragere de inimă, îl lăsă să-l scoată din lupta cu Adolin. Ataca întotdeauna cu iuţeală, folosindu-se de ceea ce Kaladin putea acum să identifice drept Postura Viţei – un stil de luptă care se bizuia pe o poziţie a picioarelor propice apărării şi pe flexibilitate.

Însă renunţă la apărare când se năpusti la Kaladin, care roti şi se răsuci, izbutind întotdeauna să se ferească în ultima clipă. Relis începu să înjure, apoi se întoarse către Adolin.

Kaladin îl plesni peste tâmplă cu coada suliţei. Jalnică armă împotriva unui Cristalpurtător, căruia însă lovitura îi atrase din nou atenţia. Relis se întoarse şi lovi.

Kaladin se retrase doar o idee prea încet şi Cristalsabia îi reteză vârful suliţei. Şi îi aminti cum stăteau lucrurile. Carnea lui ar fi opus mai puţină rezistenţă decât metalul. Despicarea şirei spinării l-ar fi ucis şi toată Lumina de Furtună din lume nu l-ar fi putut învia.

Se strădui, cu prudenţă, să-l îndepărteze pe Relis de locul duelului. Dar, când îl duse prea departe, Relis îi întoarse spatele şi se îndreptă spre Adolin.

Prinţul lupta cu disperare împotriva celor doi potrivnici ai săi, lovind cu Sabia într-o parte şi-n alta ca să pareze loviturile venite din două direcţii. Furtuni! Chiar era bun. Pe terenul de instrucţie, Kaladin nu-l văzuse niciodată atât de abil, dar acolo nu-l provocase nimic într-o asemenea măsură. Adolin se mişca adăpostindu-se între două lovituri ale Sabiei sale, care devia Lama bărbatului în verde şi respingea atacurile omului cu ciocanul.

Loviturile lui erau cel mai adesea parate la distanţă de numai câţiva centimetri de ţintă. Un duel doi la unu împotriva lui Adolin părea cu adevărat echitabil.

Însă trei erau evident prea mulţi. Kaladin trebuia s-abată în continuare atenţia lui Relis. Dar cum? Nu-i putea străpunge armura cu o suliţă. Singurele puncte slabe erau deschiderea vizierei şi crăpătura de pe braţ.

Trebuia să facă neapărat ceva. Relis se apropia cu paşi mari de Adolin, cu arma ridicată. Kaladin atacă.

Traversă nisipul în fugă, apoi, chiar înainte de a-l ajunge din urmă pe bărbatul în negru, sări, avântându-se spre el cu picioarele înainte şi Ancorându-se în direcţia aceea de mai multe ori la rând. De atât de multe ori cât îndrăzni, adică de destul de

multe ca să-i înghită aproape toată Lumina de Furtună.

Deşi nu căzu decât pe o scurtă distanţă – suficient de scurtă ca să nu li se pară stranie celor care-i priveau –, izbi cu forţa cu care-ar fi făcut-o căzând cu mult mai de departe. Tălpile i se striviră de armură când o pocni din toate puterile.

Durerea îi străbătu picioarele ca o lovitură de trăsnet şi-şi auzi oasele frângându-se. Izbitura îl azvârli pe Cristalpurtătorul în armură de parcă l-ar fi nimerit un bolovan. Căzu lat, cu faţa în jos. Sabia îi zbură din mâini. Dispăru, pierzându-se în ceaţă.

Kaladin se prăvăli pe nisip gemând. Terminase cu Lumina de Furtună şi Ancorările i se încheiaseră. Din reflex, absorbi altă Lumină din sferele din buzunarul său şi o lăsă să-i vindece picioarele. Îşi rupsese oasele ambelor gambe, ca şi pe ale degetelor.

Lecuirea păru să dureze o veşnicie, dar se sili să se rostogolească şi să se uite la Relis. Era incredibil, însă atacul lui umpluse Armura de crăpături. Nu în mijlocul spatelui, unde o lovise, ci pe umeri şi în părţi. Relis se săltă în genunchi, clătinând din cap. Se uită la Kaladin cu un soi de veneraţie amestecată cu spaimă.

Dincolo de cei doi bărbaţi căzuţi, Adolin se răsuci în loc, se năpusti asupra unuia dintre potrivnicii săi – Elit, cel cu ciocanul – şi îl izbi în piept cu Cristalsabia pe care o ţinea în amândouă mâinile. În locul atins, platoşa explodă în lumină topită. Iar Adolin primi, între timp, în lateralul coifului, lovitura bărbatului în verde.

Prinţul îşi ieşise din formă. Pierdea Lumină de Furtună din aproape toate piesele Armurii. În ritmul ăla, avea să rămână curând fără niciun strop, cu armura prea grea ca să mai poată face vreo mişcare.

Din fericire, deocamdată îşi scosese din luptă un adversar. Un Cristalpurtător putea să lupte cu platoşa spartă, dar se spunea că e al furtunii de dificil. Într-adevăr, Elit se retrase cu paşi stângaci, de parcă Armura i-ar fi devenit brusc cu mult mai grea.

Adolin se întoarse să lupte cu celălalt Cristalpurtător. În partea opusă a arenei, al patrulea bărbat – cel care se „luptase” cu Renarin – îşi îndreptase, dintr-un motiv oarecare, Sabia spre pământ. Îşi înălţă privirea, văzu ce rău le mergea aliaţilor săi, îl abandonă pe Renarin şi traversă arena în fugă.

— O clipă, spuse Syl. Ce-i asta?

Se repezi spre Renarin, dar Kaladin nu-şi putea îngădui să se gândească prea mult la purtarea ei. Dacă bărbatul în portocaliu ajungea lângă ceilalţi, Adolin ar fi fost înconjurat din nou.

Kaladin se strădui să se ridice. Din fericire, picioarele i se vindecaseră. Cu suliţa strânsă într-o mână, îl atacă pe Elit, spulberând nisipul în fugă.

Elit se împletici către Adolin, vrând să continue lupta în ciuda Armurii sale distruse. Însă Kaladin ajunse primul lângă el şi se feri de o lovitură pripită a ciocanului. Se apropie atacând din toate puterile şi-şi roti, dintr-un umăr, suliţa strânsă în ambele mâini.

Lovi în pieptul descoperit al lui Elit şi auzi un crănţănit mulţumitor. Cristalpurtătorul scoase un icnet cumplit, îndoindu-se de mijloc. Kaladin îşi ridică suliţa, pregătindu-se de un nou atac, însă celălalt ridică o mână tremurătoare, încercând să spună ceva.

— Capitulez… rosti el cu voce slabă.

— Mai tare! se răsti Kaladin.

Elit încercă, cu răsuflarea tăiată. Însă mâna ridicată era de-ajuns. Judecătoarea care îi urmărea vorbi.

— Luminlordul Elit părăseşte lupta, prin capitulare, spuse ea fără tragere de inimă.

Kaladin se îndepărtă de bărbatul chircit simţindu-şi picioarele sprintene şi Lumina de Furtună tunându-i în trup. Mulţimea vui şi vacarmului i se alăturară chiar şi glasurile multor ochi-luminoşi.

În luptă rămaseră trei Cristalpurtători. Relis i se alăturase aliatului său în verde şi amândoi îl hărţuiau pe Adolin. Îl făcuseră să se retragă, cu spatele lipit de zid. Al treilea Cristalpurtător, cel în portocaliu, ajunse lângă ei, abandonându-l pe Renarin.

Acesta stătea pe nisip, cu capul în jos şi cu sabia înfiptă în faţa lui. Fusese înfrânt? Kaladin n-o auzise pe judecătoare anunţând nimic.

N-avea timp să-şi facă griji. Adolin lupta din nou cu trei oameni. Relis izbuti să-l lovească în coif, care se sfărâmă, lăsând la vedere faţa prinţului. Acesta nu mai putea rezista prea mult.

Kaladin fugi după Elit, care şontâcăia, înfrânt, chinuindu-se să părăsească arena.

— Scoate-ţi coiful! îi strigă Kaladin.

Bărbatul se întoarse spre el, cu un aer şocat.

— Coiful tău! strigă Kaladin, ridicându-şi suliţa, gata să lovească iarăşi.

Din bănci se auziră strigăte. Kaladin nu cunoştea bine regulile, însă bănuia că, dacă-l ataca din nou, avea să piardă duelul. Ar fi putut chiar să fie acuzat de încercare de omor. Din fericire, nu se văzu silit să-şi ducă ameninţarea la înfăptuire, fiindcă Elit îşi scoase coiful. Kaladin i-l smulse din mână, apoi alergă spre Adolin.

Din fugă, lăsă să-i cadă suliţa ruptă şi-şi îndesă mâna în coif, până la fund. Aflase ceva despre Cristalarmuri – se fixau, cu de la sine putere, pe trupul celui care le purta. Spera să meargă şi pentru coif, şi chiar aşa se întâmplă – interiorul i se strânse în jurul încheieturii. Când îi dădu drumul, îi rămase pe mână, ca o mănuşă foarte stranie.

Kaladin răsuflă adânc şi-şi scoase cuţitul de la şold. Deşi îşi pierduse antrenamentul, reîncepuse să-l poarte, în caz că avea nevoie de el, ca pe vremea când, înainte de a fi sclav, fusese suliţaş. Ar fi fost zadarnic să-l arunce într-un om în armură; împotriva Cristalpurtătorilor, era o armă jalnică. Însă de suliţă nu se putea folosi cu o singură mână. Îl atacă din nou pe Relis.

De data asta, Relis se retrase imediat. Rămase cu sabia pregătită şi cu ochii pe Kaladin. Care măcar izbutise să-l pună pe gânduri.

Kaladin înaintă, făcându-l să se îndepărteze. Relis se mişca lejer, păstrând distanţa. Kaladin se arătă nerăbdător să-l înfrunte, repezindu-se spre el şi făcându-l să se tot îndepărteze, ca şi cum ar fi vrut un loc mai larg pentru lupta lor. Asta era probabil şi dorinţa Cristalpurtătorului, să aibă loc din belşug. Un cotlon îngust i-ar fi fost propice cuţitului fostului podar.

Oricum, odată ajuns la o distanţă mulţumitoare, Kaladin se răsuci pe călcâie şi se repezi înapoi, către Adolin şi cei doi bărbaţi cu care se lupta. Îl lăsă pe Relis încremenit locului, într-o postură plină de nelinişte, pe moment uluit de retragere.

Adolin se uită la Kaladin, apoi dădu din cap.

Bărbatul în verde se întoarse, surprins de apropierea lui Kaladin. Atacă, însă Kaladin pară cu coiful şi devie lovitura. Cristalpurtătorul în verde mârâi când Adolin se azvârli cu toate forţele împotriva celuilalt Cristalpurtător, cel în portocaliu, lovind în repetate rânduri.

Pentru o scurtă vreme, Adolin n-avea de înfruntat decât un

singur Cristalpurtător. Exista speranţa c-o să folosească răgazul cu folos, deşi paşii îi erau greoi şi Lumina de Furtună pierdută de Armura lui abia se mai prelingea, întretăiată. Picioarele aproape că nu i se mai clinteau.

Armură Verde îl atacă iarăşi pe Kaladin, iar el pară din nou cu coiful, care se fisură şi Lumina de Furtună prinse să i se scurgă. Relis se întoarse din partea opusă, dar nu se alătură luptei împotriva lui Adolin. Kaladin fu cel pe care îl atacă.

Acesta strânse din dinţi şi se aplecă într-o parte, simţind trecerea Cristalsabiei prin aer. Trebuia să câştige timp pentru Adolin. Secunde. Era nevoie de secunde.

Vântul prinse să-i sufle în jur. Syl reveni lângă el, săgetând aerul ca o panglică de lumină.

Kaladin se feri de o altă lovitură, apoi izbi Sabia celuilalt potrivnic al său cu scutul improvizat, îndepărtând-o. Împroşcă nisip în aer când se retrase dintr-un salt şi o Cristalsabie muşcă pământul chiar în faţa lui.

Vânt. Mişcare. Kaladin se lupta cu doi Cristalpurtători în acelaşi timp, respingându-le Săbiile cu coiful. El nu putea să-i atace – nu cuteza nici măcar să-ncerce. Tot ce putea face era să supravieţuiască şi exact asta păreau să-l îndemne vânturile.

Instinctul… apoi ceva mai profund… îi călăuzea paşii. Dansa între cele două Cristalsăbii, cu aerul răcoros înfăşurându-i-se în jur. Şi, pentru o clipă, simţi – nevenindu-i să creadă – că s-ar fi putut feri tot atât de bine şi cu ochii închişi.

Cristalpurtătorii înjurau, încercând iarăşi şi iarăşi să-l lovească. Kaladin o auzi pe judecătoare spunând ceva, dar era prea absorbit de luptă ca să-i dea atenţie. Strigătele mulţimii se înteţiseră. Sări ca să se ferească de un atac, apoi făcu un singur pas ca să scape de un altul.

Nu poţi ucide vântul. Nu-l poţi opri. E dincolo de atingerea omului. E infinit…

Lumina de Furtună i se termină.

Kaladin se opri împleticindu-se. Încercă să mai absoarbă Lumină de Furtună, însă toate sferele secătuiseră.

„Coiful”, înţelese el, văzând că-i ţâşnea Lumină din toate crăpăturile, dar încă nu explodase. Se hrănise, cumva, din Lumina lui de Furtună.

Relis îl atacă şi el abia izbuti să se retragă. Se izbi cu spatele de zidul arenei.

Armură Verde observă breşa şi-şi ridică Sabia.

Cineva îi sări în spate.

Kaladin privi, uluit, cum Adolin se lua la trântă cu Armură Verde, agăţându-se de el. Din armura fiului lui Dalinar abia dacă se mai prelingea câte un firişor de Lumină de Furtună; rămăsese aproape fără niciun strop. Se părea că abia mai poate să se mişte – pe nisipul din apropiere se vedeau urmele de paşi nesiguri, venind dinspre Armură Portocalie, care zăcea pe nisip, înfrânt.

Asta anunţase judecătoarea mai devreme: bărbatul în portocaliu capitulase. Adolin îşi înfrânsese potrivnicul, apoi se apropiase încet – un pas trudnic după altul – de locul unde lupta Kaladin. Se părea că-şi folosise ultimul strop de energie ca să sară în spatele lui Armură Verde şi să se prindă de el.

Armură Verde înjură, lovindu-l pe Adolin. Prinţul rezistă, dar Armura i se blocase, cum se spunea – devenise grea, împiedicând aproape orice mişcare.

Cei doi se clătinară şi se prăbuşiră.

Kaladin aruncă o privire spre Relis, care se uită de la Armură Verde, prăbuşit pe nisip, la bărbatul în portocaliu, apoi la el.

Relis se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă spre Renarin.

Kaladin înjură şi se repezi pe urmele lui, aruncând coiful. Fără ajutorul Luminii de Furtună îşi simţea trupul lipsit de vlagă.

— Renarin! strigă el. Capitulează!

Băiatul îşi ridică privirea. Furtuni, plânsese! Era rănit? Părea teafăr.

— Predă-te! strigă din nou Kaladin şi, adunându-şi ultima urmă de energie din muşchii ce păreau istoviţi, după ce fuseseră plini de Lumină de Furtună, se strădui s-alerge mai repede.

Flăcăul se uită la Relis, care se năpustea asupra lui, dar nu scoase nicio vorbă. În schimb, îşi lăsă Sabia să dispară.

Relis se opri alunecând uşor şi-şi săltă Sabia deasupra capului, gata să-l lovească pe prinţul lipsit de apărare. Renarin închise ochii, îndreptându-şi-i spre cer, ca şi cum şi-ar fi oferit gâtul.

Kaladin n-avea să sosească la timp. În comparaţie cu un om în Cristalarmură, se mişca prea încet.

Din fericire, Relis şovăi, ca şi cum n-ar fi vrut să se-atingă de Renarin.

Kaladin sosi. Relis se răsuci şi coborî Sabia asupra lui.

Kaladin se lăsă în genunchi şi alunecă pe nisip, purtat de propriul lui avânt pe încă o mică distanţă, în timp ce Sabia lovea. Îşi înălţă mâinile şi le uni cu un pocnet.

Prinzând Sabia.

Urlând.

Cum de putea auzi urletul? Îi răsuna în minte? Era vocea lui Syl?

Îi reverberă prin trup. Ascuţit, înfiorător, ţipătul îl zgudui, îi trimise un tremur în toţi muşchii. Eliberă Cristalsabia cu un icnet şi căzu pe spate.

Relis lăsă arma să-i cadă de parcă l-ar fi muşcat. Se retrase, ducându-şi mâinile la cap.

— Ce-i asta? Ce e?! Nu, nu te-am ucis!

Scoase un strigăt strident, părând chinuit de durere, apoi traversă arena în fugă, deschise dintr-o smucitură uşa camerei de pregătire şi dispăru înăuntru. Kaladin îi auzi încă multă vreme ţipetele umplând coridoarele de ecouri.

În arenă se lăsă tăcerea.

— Luminlordul Relis Ruthar, spuse într-un târziu judecătoarea, părând tulburată, pierde duelul prin părăsirea arenei.

Kaladin se ridică în picioare tremurând. Se uită la Renarin – flăcăul era teafăr apoi traversă încet nisipul. Amuţiseră până şi ochi-întunecaţii. Însă Kaladin era foarte sigur că nu auziseră ţipătul. În afară de el şi de Relis, nu-l auzise nimeni.

Se opri lângă Adolin şi Armură Verde.

— Ridică-te şi luptă-te cu mine! strigă Armură Verde.

Zăcea cu faţa în jos, cu Adolin îngropat sub el şi încleştat de el, ca în luptă corp la corp.

Kaladin îngenunche. Îşi găsi cuţitul căzut în nisip, pentru a-i apăsa apoi vârful într-o crăpătură a armurii verzi, al cărei purtător continuase să se zvârcolească în tot acest timp.

— Capitulezi? mârâi Kaladin. Sau trebuie să ucid un al doilea Cristalpurtător?

Tăcere.

— Lua-v-ar furtuna pe amândoi! strigă în sfârşit, din coif, Armură Verde. Asta n-a fost duel, a fost circ! Numai laşii se iau la trântă!

Kaladin apăsă cuţitul mai tare.

— Capitulez! strigă bărbatul, ridicând o mână. Capitulez, lua-te-ar furtuna!

— Luminlordul Jakamav capitulează, spuse judecătoarea. Victoria în duelul de azi îi aparţine Luminlordului Adolin.

Ochi-întunecaţii ovaţionară. Ochi-luminoşii păreau uluiţi. Deasupra lui Kaladin, Syl se rotea purtată de vânt şi el îi simţea bucuria. Adolin îi dădu drumul lui Armură Verde, care se rostogoli de deasupra lui şi se îndepărtă cu paşi apăsaţi. Prinţul rămase în adâncitura din nisip, cu capul şi umărul la vedere, printre piesele sparte ale Armurii.

Râdea.

Kaladin se aşeză lângă el în timp ce continua să râdă prosteşte, cu lacrimi scurgându-i-se din ochi.

— A fost cel mai ridicol lucru pe care l-am făcut vreodată, spuse Adolin. O, oho... Ha! Cred că tocmai am câştigat trei Armuri complete şi două Săbii, băiatule de pod. Hai, ajută-mă să ies din Armură.

— Te poate ajuta scutierul tău.

— Nu e timp, zise Adolin, încercând, să se salte în capul oaselor. Furtuni. S-a secătuit complet. Grăbeşte-te, ajută-mă. Încă mai am ceva de făcut.

„Provocarea lui Sadeas”, îşi aminti Kaladin. Fusese ţelul tuturor celor întâmplate. Întinse mâna sub mănuşa lui Adolin şi-l ajută, desfăcând cureaua de fixare. Dar mănuşa nu ieşi singură, aşa cum ar fi trebuit. Adolin chiar lăsase armura fără pic de Lumină de Furtună.

Traseră de mănuşă, apoi trecură la cealaltă. Câteva minute mai târziu, Renarin se apropie şi îi ajută. Kaladin nu-l întrebă ce se întâmplase. Flăcăul scoase câteva sfere şi, după ce Kaladin le îndesă sub platoşa descheiată a lui Adolin, armura începu din nou să funcţioneze.

Îşi continuară munca în strigătele mulţimii până când prinţul izbuti în sfârşit să scape de Armură şi se ridică. În faţa lor, regele venise lângă Înalta Judecătoare şi stătea cu un picior pe balustrada din jurul arenei. Se uită în jos, la Adolin, care dădu din cap.

„E şansa lui Adolin, dar ar putea fi şi a mea”, înţelese Kaladin.

Regele îşi înălţă mâinile, făcând mulţimea să amuţească.

— Războinicule, maestre de duel, strigă regele, sunt enorm de încântat de ceea ce aţi înfăptuit astăzi. O astfel de luptă n-a mai fost văzută în Alethkar de generaţii. I-aţi oferit regelui vostru o mare plăcere.

Urale.

„Pot face asta”, se gândi Kaladin.

— Acord un hatâr, anunţă regele, arătând spre Adolin, după ce uralele se domoliră. Orice putem oferi eu şi această Curte va fi dat. Nimeni nu poate refuza un hatâr după ce vede un asemenea spectacol.

„Dreptul de a provoca”, se gândi Kaladin.

Adolin îl văzu pe Sadeas, care se ridicase şi îşi făcea loc în susul treptelor, vrând să fugă. Înţelesese.

Ceva mai departe, în dreapta, Amaram stătea liniştit, în mantia lui aurie.

— Ca hatâr, strigă Adolin în tăcerea din arenă, îmi cer Dreptul de a Provoca. Cer să mi se ofere şansa să mă duelez cu Înaltul Prinţ Sadeas, chiar aici şi chiar acum, ca despăgubire pentru crimele pe care le-a săvârşit împotriva Casei mele!

Sadeas încremeni pe trepte. Prin mulţime trecu un murmur. Adolin păru gata să mai adauge ceva, dar şovăi când Kaladin veni alături de el.

— Iar ca hatâr făcut mie, strigă Kaladin, îmi cer Dreptul de a-l Provoca pe ucigaşul Amaram! A furat de la mine şi mi-a ucis prietenii ca să-şi acopere urmele. Amaram m-a însemnat cu semnul sclaviei. Mă voi duela cu el chiar aici şi chiar acum. Acesta e hatârul pe care-l cer.

Regelui îi căzu falca.

Mulţimea amuţi.

Lângă Kaladin, Adolin gemu.

Kaladin nu se gândise la nimic din toate astea, nici măcar o clipă. Dincolo de distanţa care-i despărţea, întâlni ochii Luminlordului Amaram, ucigaşul.

Văzu groaza din ei.

Amaram se ridică, apoi se trase înapoi, împleticindu-se. Nu ştiuse, până atunci nu-l recunoscuse pe Kaladin.

„Ar fi trebuit să mă omori”, se gândi fostul sclav. Mulţimea izbucni în strigăte.

— Arestaţi-l! urlă regele, acoperind vacarmul.

Perfect. Kaladin zâmbi larg.

Până când observă că soldaţii veneau să-l ia pe el, nu pe Amaram.

58
NICIODATĂ DE-ACUM ÎNAINTE

Aşa că Melishi se retrase în cortul său şi se hotărî să-i distrugă pe Pustiitori a doua zi, dar noaptea aceea îi dezvălui un alt vicleşug, legat de talentele unice ale Legăturifăurarilor; şi, fiindcă se grăbea, nu izbuti să noteze nicio descriere a acelei metode; avea legături cu însăşi natura Heralzilor şi a îndatoririlor lor divine, era un atribut de care nu se puteau folosi decât Legăturifăurarii.

— Din *Cuvinte despre Lumină,* capitolul XXX, pagina 18

— Căpitanul Kaladin e un om de onoare, Elhokar! Strigă Dalinar, arătând către Kaladin, aşezat în apropiere. A fost singurul care a sărit în ajutorul fiilor mei.

— Asta e datoria lui! se răsti Elhokar.

Kaladin îi asculta plictisit, înlănţuit de un scaun, în camerele lui Dalinar din tabăra de război. Nu merseseră la palat. Kaladin nu ştia de ce.

În încăpere nu se aflau decât ei trei.

— A insultat un înalt lord în faţa întregii Curţi, continuă Elhokar, foindu-se încoace şi încolo, pe lângă perete. A cutezat să provoace un om aflat cu atât de mult deasupra poziţiei sale încât în golul dintre ei ar încăpea un regat.

— S-a lăsat furat de un imbold de moment, ripostă Dalinar. Fii rezonabil, Elhokar. Tocmai a ajutat la înfrângerea a patru Cristalpurtători!

— Într-o arenă de duel, unde i s-a cerut ajutorul, zise Elhokar, înălţându-şi braţele. Totuşi, nu sunt de acord să li se îngăduie ochi-întunecaţilor să se dueleze cu Cristalpurtătorii. Dacă nu m-ai fi oprit… Pfui! N-o să fiu niciodată în favoarea unui asemenea obicei. Nicidecum. Nişte soldaţi de rând să îi provoace pe cei mai importanţi generali? E nebunie curată!

— Tot ce-am spus e adevărat, şopti Kaladin.

— Tu să taci! strigă Elhokar, oprindu-se şi arătând cu degetul spre Kaladin. Ai stricat totul! Am pierdut ocazia unui duel cu Sadeas!

— Adolin a dat glas provocării, spuse Kaladin. Cu siguranţă că Sadeas n-o poate nesocoti.

— Bineînţeles că nu poate! zbieră Elhokar. A şi răspuns deja!

Kaladin se încruntă.

— Adolin n-a avut prilejul să-l reţină pentru duel, zise Dalinar, cu ochii la Kaladin. Imediat ce a plecat din arenă, Sadeas a trimis vorbă că e de acord să se dueleze cu Adolin – cândva, în decurs de un an.

Un an? Kaladin simţi un gol în stomac. După un an, probabil că duelul n-avea să mai conteze câtuşi de puţin.

— S-a fofilat şi a scăpat din laţ, spuse Elhokar ridicându-şi din nou braţele. Aveam nevoie de momentul din arenă ca să punem mâna pe el, să-l facem de râs printr-o luptă! Tu, podarule, ai furat momentul ăla.

Kaladin îşi lăsă capul în jos. Dacă n-ar fi fost lanţurile, s-ar fi ridicat să-i înfrunte. Le simţea în jurul gleznelor, reci, ţintuindu-l de scaun.

Îşi amintea de alte lanţuri, identice.

— Cu asta te-alegi, unchiule, când pui un sclav în fruntea gărzii. Furtuni! Ce-a fost în capul tău? Şi ce-a fost în al meu când ţi-am îngăduit s-o faci?

— L-ai văzut luptând, Elhokar, ripostă Dalinar cu voce scăzută. E bun.

— Problema nu e priceperea lui, ci disciplina! zise regele şi-şi încrucişă braţele pe piept. Execuţie.

Kaladin îşi înălţă brusc privirea.

— Nu fi ridicol, zise Dalinar postându-se lângă scaunul lui Kaladin.

— E pedeapsa pentru calomnierea unui înalt lord, sublime Elhokar. Aşa e legea.

— Tu, ca rege, poţi ierta pe oricine, pentru orice, răspunse Dalinar. Spune-mi că vrei, sincer, să-l vezi pe omul ăsta spânzurat, după tot ce-a făcut azi.

— M-ai împiedica? întrebă Elhokar.

— E sigur că nu te-aş susţine.

Elhokar traversă încăperea şi se opri exact în faţa lui Dalinar. Pentru câteva clipe, Kaladin păru dat uitării.

— Nu sunt eu regele? întrebă Elhokar.

— Bineînţeles că eşti.

— Nu te porţi ca şi cum aş fi. Va trebui să iei o hotărâre, unchiule. N-o să te las să domneşti în continuare, făcând din mine o păpuşă trasă de sfori.

— Nu fac…

— Eu spun că băiatul va fi executat. Ce părere ai?

— Aş zice că, dacă-ncerci aşa ceva, îţi faci din mine un duşman, Elhokar.

Dalinar se încordă.

„Numai încearcă să mă execuţi…”, se gândi Kaladin. „Încearcă numai.”

Cei doi se ţintuiră cu privirea preţ de câteva clipe îndelungate. În cele din urmă, Elhokar îşi îndreptă ochii într-o parte.

— Închisoare.

— Cât timp? întrebă Dalinar.

— Până când spun eu că e de-ajuns! răspunse regele, fluturând dintr-o mână şi îndreptându-se trufaş spre uşă.

În prag se opri şi-şi îndreptă spre Dalinar privirea provocatoare.

— Bine, zise Dalinar.

Regele plecă.

— Un ipocrit, şuieră Kaladin. El e ăla care-a insistat să mă pui în fruntea gărzii. Şi acum dă vina pe tine?

Dalinar oftă şi îngenunche lângă Kaladin.

— Ceea ce ai făcut azi a fost o minune. Apărându-mi fiii, ai justificat în faţa întregii Curţi încrederea pe care ţi-am acordat-o. Din nefericire, pe urmă i-ai dat cu piciorul.

— El m-a invitat să cer un hatâr! se răsti Kaladin ridicându-şi mâinile încătuşate. Şi se pare că mi s-a făcut unul.

— L-a invitat pe Adolin să ceară un hatâr. Ai ştiut care ne-a fost planul, soldat. L-ai aflat în timpul întrunirii noastre de azi-dimineaţă. Şi l-ai pus în umbră, în numele propriei tale răzbunări

jalnice.
— Amaram…
— Nu ştiu de unde-ai scos povestea asta cu Amaram, îl întrerupse Dalinar, dar trebuie să încetezi. După ce mi-ai atras atenţia prima oară, am verificat ce mi-ai istorisit. Şaptesprezece martori mi-au spus că Amaram şi-a câştigat Cristalsabia abia acum patru luni, cu mult timp după data la care-ai ajuns sclav, trecută în registrul tău.
— Minciuni.
— Şaptesprezece oameni, repetă Dalinar. Ochi-luminoşi şi ochi-întunecaţi, alături de cuvântul unui om pe care-l cunosc de câţiva zeci de ani. Pur şi simplu te înşeli.
— Dacă e atât de onorabil, şopti Kaladin, de ce n-a luptat el ca să-ţi salveze fiii?
Dalinar şovăi.
— Nu contează, zise Kaladin ferindu-şi privirea. Ai de gând să-l laşi pe rege să mă trimită la închisoare.
— Da, răspunse Dalinar ridicându-se. Elhokar a făcut o criză de furie. După ce se domoleşte, te eliberez. Deocamdată ar fi cel mai bine să ai timp de gândire.
— N-o să le fie uşor să mă silească să merg la-nchisoare, spuse încet Kaladin.
— Asculţi vreodată ce se vorbeşte? tună Dalinar pe neaşteptate.
Kaladin se lăsă pe spate, făcând ochii mari, când Dalinar, roşu la faţă, îl prinse de umeri ca şi cum ar fi vrut să-l zgâlţâie.
— N-ai simţit ce se apropie? N-ai văzut cum se umple regatul ăsta de gâlceavă? N-avem timp pentru aşa ceva! N-avem timp pentru jocuri! Nu mai fi copil, începe să fii soldat! O să mergi la închisoare şi-o s-o faci bucuros! E un ordin! Nu mai asculţi ordinele?
— Păi…
Kaladin se trezi bâlbâindu-se.
Dalinar se ridică şi-şi frecă tâmplele.
— Am crezut că l-am încolţit pe Sadeas. Că poate-o să izbutim să-i tăiem piedestalul de sub el şi să salvăm regatul. Acum nu ştiu ce să fac, zise el, apoi se întoarse cu spatele şi o porni spre uşă. Îţi mulţumesc că mi-ai salvat fiii.
Îl lăsă pe Kaladin singur în încăperea rece, de piatră.

Torol Sadeas trânti uşa apartamentului său. Se îndreptă spre masă şi se sprijini de ea, cu palmele pe tăblie. Se uită în mijlocul mesei, acolo unde o despicase înfigând Sabia, Aducătoarea Jurământului.

Un strop de sudoare pătă suprafaţa, chiar lângă despicătură. Se străduise să nu tremure pe tot drumul către siguranţa din propria tabără – izbutise chiar şi să-şi lipească pe faţă un zâmbet. Nu-şi arătase îngrijorarea nici măcar în timp ce-i dictase soţiei sale un răspuns la provocare.

Şi-n tot acest timp, undeva, în adâncul minţii, o voce îl luase în râs.

Dalinar. Dalinar aproape că se dovedise mai bun decât el. Dacă provocarea ar fi fost susţinută, Sadeas s-ar fi trezit imediat în arenă, în faţa unui om care tocmai înfrânsese nu un singur Cristalpurtător, ci patru.

Se aşeză. Nu se uită după vin. Vinul făcea omul să uite, iar el nu voia să uite asta. Nu trebuia s-o uite niciodată.

De câtă satisfacţie s-ar fi umplut dacă, într-o bună zi, ar fi putut să-şi înfigă sabia în pieptul lui Dalinar! Când se gândea că aproape începuse să-i fie milă de fostul lui prieten! Care venise acum cu aşa ceva! Când devenise atât de abil?

„Nu”, îşi spuse Sadeas. „Asta n-a fost abilitate. A fost noroc. Pur şi simplu un noroc chior.”

Patru Cristalpurtători. „Cum?” Chiar şi luând în considerare ajutorul acelui sclav, era limpede că Adolin devenea omul care fusese cândva tatăl lui. Asta-l îngrozea pe Sadeas, pentru că omul care fusese cândva Dalinar – Ghimpele Negru – jucase un rol important în cucerirea regatului.

„Nu asta-ţi doreai?”, se întrebă. „Să-l readuci la viaţă?”

Nu. Mult mai profundul adevăr era că Sadeas nu-l voia pe Dalinar înapoi. Voia să-l dea pe vechiul său prieten la o parte din calea lui, şi aşa stăteau lucrurile de câteva luni bune, orice ar fi vrut să-şi spună lui însuşi.

Ceva mai târziu, uşa camerei lui de lucru se deschise şi Ialai intră. Îl văzu pierdut în gânduri şi se opri în prag.

— Reactivează-ţi toate iscoadele, zise Sadeas cu ochii în tavan. Toţi spionii din slujba ta, toate sursele de informaţii.

Găseşte-mi ceva, Ialai. Ceva care să-l rănească.

Ea dădu din cap.

— Şi pe urmă, continuă Sadeas, o să vină vremea să ne folosim de asasinii pe care i-ai pregătit.

Trebuia să se asigure că Dalinar e disperat şi rănit – să fie convins că, în ochii tuturor celorlalţi, pare strivit, pare o epavă.

Apoi avea să pună capăt întregii poveşti.

Soldaţii veniră după Kaladin la scurt timp după aceea. Oameni pe care nu-i cunoştea. Îl tratară cu respect când îl dezlegară de scaun, deşi lăsară lanţurile să-i atârne de mâini şi de picioare. Unul dintre ei îl salută ridicându-şi pumnul, un semn de consideraţie. „Fii tare”, spunea pumnul.

Kaladin îşi lăsă capul în jos şi îşi târî picioarele alături de ei, se lăsă condus prin tabără, urmărit de ochii soldaţilor şi ai condeierelor. Întrezări în mulţime uniformele Podului Patru.

Ajunseră în închisoarea din tabăra lui Dalinar, unde erau închişi soldaţii când se încăierau sau când se făceau vinovaţi de un afront sau altul. Era o clădire mică, aproape fără ferestre, cu ziduri groase.

Pe Kaladin îl duseră într-o aripă izolată, într-o celulă cu pereţi de piatră şi cu uşa din gratii de oţel. Nu-i scoaseră lanţurile înainte de a-l închide.

Se aşeză pe banca de piatră şi rămase în aşteptare până când Syl apăru în sfârşit, purtată de o pală de aer.

— Asta, spuse Kaladin, cu ochii la ea, înseamnă să te încrezi în ochi-luminoşi. Nu voi mai face asta niciodată, Syl.

— Kaladin…

El închise ochii, îi întoarse spatele şi se întinse pe banca de piatră rece.

Ajunsese din nou în cuşcă.

PREMIUL DAVID GEMMELL LEGEND

Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu întunericul, amintirile despre moarte păleau, deşi n-avea să scape de ele niciodată. Erau cicatrice ale memoriei şi avea să le poarte toată viaţa, aşa cum le purta pe cele de pe trup. Şi pe cele de pe frunte.

Nu toţi sclavii sunt sortiţi unei vieţi în sclavie, iar Kaladin este cel mai bun exemplu. După recăpătarea libertăţii, el îşi dă seama că puterile îi sunt mai mari decât credea, dar la fel şi responsabilităţile primite odată cu titlul de căpitan al gărzii regale. Nu este simplu să aperi coroana când capetele încoronate cad sub tăişul săbiei Asasinului în Alb, care anunţă întoarcerea Pustiitorilor şi a Devastării. Shallan, singura care înţelege semnele acelea, îşi asumă misiunea de a străbate Câmpiile Sfărâmate în căutarea unei salvări.

Pustiitorii aveau să se întoarcă – nu erau numai o ameninţare îndepărtată, din poveşti. Trăiau printre oameni, şi încă de mai multe veacuri.